

IŞILSU GÜLTEKİN



MORANA

*Ben Tara Roy a Bayer.  
Annem için Kötülük Tohumu.  
İnsanlar için Tara.  
Onun için Roy a.  
Bir rüya.*

*İşık aramak yerine karanlığın en derinliklerine srkleniyordum.  
Biliyordum ki bu karanlıktan kurtulamayacaktım.  
Sonra o geldi, benim karanlığım onun karanlığını tanıdı.  
Ben Tara Roy a Bayer, annesinin deyimiyle kötülük tohumu,  
ışığa değil onun karanlığına ihtiyaç duydum.*

On dokuz yaşımda Savana şehrinin en iyi keskin nişancısı Şahingöz tarafından eğitilen Tara Roy a Bayer hiçbir örgüt ile çalışmamaya kararlıdır. Ancak annesini mutlak bir ölümden kurtarmak için Savana'daki en güçlü örgüt lideri Arsen Lloyd Morana ile anlaşmak zorunda kalır. Tara'nın Morana için çalışmaktan başka şansı yoktur.

İki tarafın da sırları vardır. Bu sırlar her şeyi değiştirecektir.

Aşk mı daha güçlüdür, ölüm mı?  
Bu oyunda kartlar en baştan dağıtılacaktır.

Yetişkin Okurlar içindir!

ISBN: 978-625-6772-45-8



9 786256 772458

indigo

indigo kitaplar  
indigo ktp  
indigo kitaplar

# MORANA

## Işılsu Gültekin

Baskı: Mart 2024

ISBN: 978-625-6772-45-8

Yayınevi Sertifika No: 43362

zm

Copyright © 2024 Işılsu Gültekin

Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,  
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Nur Kabaçam

Son Okuma: Seda Durdu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyonu: zebartdesign

Düzenleme

Ny.Ozlem

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624



İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177

Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.



# MORANA

IŞILSU GÜLTEKİN

İ N D İ G O K İ T A P



***“Bir yerde bir söz okumuştum ve bu tam olarak hislerimi  
açıklıyor. Sevgili ruh ikizim, değerli eşim. Bu kitap sana.  
Çünkü sen hayatımı kurtardın.”***



Ninova

# GİRİŞ

Bazı ruhlar kurtarılamazdı.

Bazı ruhlar kurtarılmak istemezdi.

Ben hangi kategoriye giriyordum, bilmiyordum. Küçüklükten beri tek bir hayalim vardı, içimdeki boşluğu doldurmak. Annem beni sevmemişti, babam beni sevmemişti, hiçbir erkek arkadaşım beni sevmemişti.

Ben sevmeye değer biri değildim.

Ben hep çabalayan taraftım, ne elde ettiysem tırnaklarımla kazıya kazıya olmuştu. Anne sevgisi istemiştım, henüz altı yaşımdayken bir gece annem yatağımın başına gelip şu cümleyi kurmuştu, *“Keşke bu kadar korkak olmasaydım da seni öldürebilseydim.”*

Ölüm bana zafer gibi gelmişti, annemin bana sunduğu bir lütuf gibi.

Ruhum açtı, kalbim yoktu ve ben sönmeye yüz tutan bir yıldızdım.

*Tara.*

Adımın anlamı yıldızdı.

Karanlıkta yol gösteren.

Benim yollarım kapalıydı, yürümek zorunda kaldığım yol daima karanlığa çıkıyordu. Karanlığı delen bir yıldız, karanlığa yenilmişti bir gece.

Bir gece değil her gece.

Her gece ruhum savaşıyor her gece yeniliyordu.

Yine savaştığım bir gecenin içindeydim yine yenilmenin eşiğindeydim. Yeşil gözlerim aynadaki yansımamı buldu. Saçlarım ıslaktı, rimelim yanağımdan aşağı iki karanlık yol çiziyordu. Gözlerimin içine baktım, bir umut aradım.

Bir kurtuluş umudu.

## Işılsu Gültekin

Umut yoktu, her zaman bir umut vardır diyenler yalan söylüyordu. Tara Bever için bir umut yoktu, umut hiç olmamıştı. Masal kahramanları için bir umut vardı, masallar daima iyi sonla biterdi.

Ben bir masal kahramanı değildim, bir masala sahip değildim. *Benim kâbuslarım vardı, zibnimi deşen, cansız acıdan kâbuslar.*

Ben nefes alan bir ceset gibiydim, yaşamın parlak ışığı altında yürüyen bir karanlıktım.

Yalnızdım.

Yalnızlık insanın canını bu kadar acıtmamalıydı. Yalnız doğardık, yalnız öldürdük ancak yalnız yaşamazdık.

Yalnız yaşamamalıydık.

Parmaklarım lavabonun yanında duran soğuk metali kavradı, tek arkadaşım olan silah banyonun zayıf ışığı altında parladı.

Namlunun soğuk ucu şakağıma dayandı, ölümün baştan çıkaran fısıltısı ise kulağımdaydı.

*Yap Tara,*

*Yap ve kurtul!*

*Bunu istemiyor muydun?*

*Zibnimin şeytanları fısıldadı, ruhumun acıyla kıvranıştını hissettim.*

*Derin bir nefes alıp namluyu şakağıma daha sert bastırdım. Yeşil gözlerim donuktu, yüzüm ifadesizdi.*

*Korkak, korkak, korkak.*

*Çek tetiği.*

*Kabullen yalnızlığı.*

Gözlerimin içine bakarken titreyen parmaklarım yanağıma akmış siyah mürekkebe bulandı.

Derin bir nefes aldım, parmaklarım gevşedi, silahım lavabonun içine büyük bir gürültüyle düştü.

Yenilgiyi kabul etmedim,

Ve ben Tara, o gece her zamankinden güçlü,

*Ruhum için savaştım.*

*Savaşı bırakmadım.*

# MORANA

Morana.

Morana, 'Ölüm' demekti. Arsen Morana gözlerinde ölümü taşıyordu, damarlarında kurbanlarının kanı akıyordu. Düşmanları toprak oluyor Morana tarih yazıyordu. Tara'nın yaşadığı şehir olan Savana'da herkes kimden uzak durması gerektiğini biliyordu. Bunlar ölümü düşleyen Tara'nın umurunda değildi.

Uzun boylu yabancı, onu karanlığa çekip kulağına fısıldadı.

"Işığını kaybeden yıldız, şimdi kollarımdasın. Derin bir nefes al, ölümü düşlesen de sana hayatı tattıracağım."

Ölümün kızı Tara, ölümü zırh gibi kuşanan adamın kollarına kendini bıraktı.





# I

*Gece çöktüğünde,  
Zihnindeki karanlığa yenildiğinde,  
Değişirsin.  
O yara daima acır belki ama  
Güçlenirsin.  
Unutma,  
Bazı yaralar ölene dek iyileşmez.*

Kalbimde bir boşluk vardı. Nefesimi kesen, zihnimi uyuşturan korkunç bir boşluk. Geceleri uykuya dalmamı engelleyen, ellerim göğsümde uyumama sebep olan bu boşluk kimi zaman sızlardı.

Küçüklükten beri ellerimi yumruk yapar kalbime bastırarak uyurdum. Sanki küçük yumruklarım o boşluğu doldurabilecekmiş gibi.

Zaman yaraları iyileştirir derlerdi ancak insanların yarattığı boşluklar hiçbir zaman iyileşmezdi.

Batan güneşin son ışıkları pencereden içeri sızıyor odamın duvarlarını turuncuya boyuyordu. Cenin pozisyonunda kıpırdamadan yatıyordum, saçlarım enseme yakıyordu.

Savana'da kışlar çok soğuk yazlar ise çok sıcak geçerci. Yataktan kalkarken ellerim belime kadar uzanan gür, siyah saçlarımın arasında dolandı. Saçlarımı ensemden kaldırıp kendi etrafında büktüm. Uçlarını saç köküne geçirip topladığımda gözlerim takvime takıldı. Takvim kullanmayı severdim, küçükken arkalarındaki özlü sözleri okurdum.

Güzel bir cümle varsa o günümün güzel geçeceğini düşünüyordum çocuk aklımla. Umutlarım küçükçük bir takvim kâğıdına bağlanırdı.

16 Haziran Cuma, dünün tarihiydi.

Telefonumu elime alıp saate baktım, saat akşam sekize geliyordu. Mesaim iki saat içinde başlayacaktı. Yerimden kalkıp duvardaki takvime yöneldim. Dünün tarihini koparıp elimde buruşturdum, dün kâğıdı çevirip bakmıştım.

## İşilsu Gültekin

17 Haziran Cumartesi.

Kâğıdı yukarı kaldırarak arkasını çevirdim.

*Ölüm gelene kadar hayatı yaşa. Ölüm geldiğinde ise anı hatırla.*

Kapım hızla açıldığında yerimden sıçradım. Annem en sevdiği kırmızı saten geceliği, üzerinde beyaz sabahlığıyla bana bakıyordu. İnce kemikli parmaklarının arasında sigarası vardı, dumanı yükseliyor odaya yayılıyordu.

“Ne zaman gideceksin? Müşterim gelecek,” dedi annem soğuk bir sesle. Siyah küt saçlarını kulağının ardına ilıştirmişti. Cevabımı beklerken kıvrımlı kalçasını kapının kenarına yaslamıştı. Annem uzun boylu, kıvrımlı ve çok güzel bir kadındı. Teni esmer ve pürüzsüzdü, kirpikleri öyle gürdü ki herkes takma kirpik taktığını sanıyordu. Ondan aldığım en iyi özellik buydu, benim de kirpiklerim kaşıma kadar uzanırdı. Onun kahverengi gözlerine karşılık benim gözlerim yeşildi.

Hiç tanımadığım babamdan aldığım bir özellikti.

“Çıkacağım birazdan, Diablo nerede?” dedim ayağa kalkarak.

“Elida’da. Tarçın ile oynuyorlar.” Elida komşumuzdu, Tarçın isimli golden retriever köpeği vardı. Diablo ise benim hayatta en değer verdiğim şeydi. Neredeyse belime kadar gelen doberman köpeğimdi. Adını ‘Diablo’ koymuştum, İspanyolca’da ‘Şeytan’ demekti.

Adının hakkını veren bir köpekti.

Annem keskin gözlerle beni izlerken üzerimdeki askıyı çıkardım.

“Kilo almışsın,” dedi annem yargılayıcı bir sesle. Göz ucuyla boy aynama baktım, göğüslerim çok büyük olmasa da dolgundu. Karnımda bir sürü ben vardı, aslında vücudumun her yerinde benler vardı. Küçükken onları bedenimden kazımak isterdim, annem bana *benekli sıçan* derdi. Tırnaklarımla kazır her yerimi kıpkırmızı yapardım. Belimden karnıma uzanan pütürlü bir yara izine gözlerim takılsa da bakışlarımı oradan kaçırdım.

Hatırlamak istemediğim bir andı.

“Benim vücuduma dikkat etmem gereken bir işim yok,” diye mırıldandım. Annem vücudunu satarak para kazanıyordu. Müşterileri konusunda seçiciydi ama eskiden öyle değildi.

## Morana

Ben çocukken türlü türlü müşteriler eve gelirdi, ben odamdan çıkmaz yorganın altında müzik dinlerdim. Müzik travmalardan kaçış yolumdu. Zihnimdeki korkunç sesleri susturmamı sağlıyordu çünkü ben *deliydim*.

Öğretmenlerim beni elimden tutup anneme götürürdü. Öğretmenlerimden biri açık açık, “Kızınız *deli, psikolojik yardım alması gerekiyor,*” bile demişti.

Annem tüm öfkesiyle öğretmene saldırmıştı. Ardından okulumu değiştirmiştım. Sonraki okuluma da uyum sağlayamamıştım. Kimseyle konuşmuyor, kimseyi dinlemiyordum. Lisede ise bana zorbalık yapanlara saldırıyordum. Müdürün odasında ağzımı açmıyor kimseyle göz kontağı kurmuyordum.

İnsanları görmezden geliyordum. Küçükken onlarla oynayamıyordum çünkü annem hakkında korkunç şeyler söylüyorlardı. Aileleri benimle oyun oynamalarına izin vermiyordu. ‘*Annesi kötü yola düşmüş, kızı da farklı olmaz.*’ Annem bana müzikçalar ve kulaklık aldığıında küçükken herkese karşı sergilediğim saldırganlığım yok olmuştu.

Sadece müzik dinliyor ve şarkı söylüyordum. Ruhumdaki yaraları müzikle iyileştirmeye çalışıyordum, insanlar ise hiç acımadan, bıçak keskinliğindeki kelimeleriyle beni yaralamaya devam ediyordu.

Bu insanların başında annem vardı.

“Öyle bir işin olsa barlarda üç kuruş paraya sürtmezdin,” dedi annem sigarasını dudaklarına götürerek. Derin bir nefes aldı, duman dolgun dudaklarının arasından süzüldü.

“Sen kendi işine bak, beni rahat bırak,” dedim kısa kollu iş gömleğini giyerken. Sol göğsümün üzerinde bir Armadillo simgesi vardı. Barın da adı buydu, Armadillo. Pek tekin bir yer değildi ama diğer barlara girebilmem için eğitimden geçmem gerekiyordu. Savana’da her meslek için eğitim mevcuttu, komi bile olsanız eğitime girmeniz gerekiyordu. Bazı yerler eğitimsiz de kabul ediyordu, *Armadillo* gibi. Savana’da yasadışı işler yapan kişiler, kaçaklar hepsi buradaydı. İşe girerken gizlilik sözleşmesi imzalamıştım.

Sözleşmeyi ihlal edersem meseleyi hukuki yoldan çözümüyorlardı. Boşu boşuna sözleşme imzalıyorduk. Yaptıkları şey sıkıntı çıkaranları

## İşilsu Gültekin

ortadan kaldırmaktı. Paraya ihtiyacım vardı, annem asla para vermiyordu. On dokuz yaşındaydım, onun parasını da istemiyordum.

Üniversiteye gidemezdim, sınava girmemiştim. Paramız da yoktu, annemin birikimi vardır diye düşünüyordum ama kendisi bunu sürekli inkâr ederdi. Eline geçen paranın büyük kısmıyla marka çantalar ve giysiler aldığına bakacak olursam belki de yalan söylemiyordu.

Annemin beni sevdiğini düşünmüyordum. Ben tek gecelik bir hataymışım, varlığımı çok geç öğrenmiş. Beşinci aya kadar adeti kesilmemiş, zaten kesilse de yapabileceği bir şey yokmuş. Savana'da kürtağ olmak yasak. Annem korunmadan ilişkiye girmezdi ama babam olacak kişi korunmadan birliktelik yaşamak için anneme yüklü bir miktar para vermiş. Annem de o zamanlar sokakta kaldığı için kabul etmek zorunda kalmış.

Sekiz ay sonra ben doğmuştum, annem eski de olsa bir daireye taşınmıştı. Ben gözünde yok gibiydim. *Acının tohumu rahmine düşmüştü*, öyle derdi kimi zaman. Beni asla kucağına almazdı, beni bir kere bile öpmemişti. Ben ağlarken beni odaya kilitler ağlamam bitince çıkabileceğimi söylerdi. Ben de ağlarken uyuyakalırdım.

Elimi yumruk yapıp göğsüme bastırmam o dönemden kalmıştı. Kalbim boştu, en ufak bir sevgi kırıntısı girmemişti oraya.

Ve ben sevgisiz büyümeyi öğrenmiştim. Ben yaşamamıştım, *hayatta kalmıştım*.

*Hayatta kalanları kolay kolay yaralayamazdınız. Onlar en büyük darbeyi hayata gelmesine sebep olanlardan alırdı çünkü. Doğarken o yara açılır, büyürken ise o yara daima sızlardı.*

*Ruhumda asla kapanmayacak bir yarayla yaşamayı öğrenmiştim.*

“Silahını yanına al,” dedi annem. Savana'da bireysel silahlanma mevcuttu bu da şehri tekinsiz bir hale getiriyordu. Dayım bana çok küçük yaşta silah eğitimi vermişti. Önce dart oyunu oynayarak başladık, birkaç denemeden sonra dayım atışlarımın iyi olduğuna kanaat getirdi. Dokuz yaşımdan on bir yaşına kadar dart oynamaya devam ettik, gözlerimi kapatarak bile kırmızı hedefi tutturabiliyordum. On bir yaşımda elime ilk defa silah almıştım. Seneler süren talimden sonra hedefi ıskalamaz hale gelmiştim.

## Morana

Dayım on beş yaşımdayken kendisinin kiralık bir keskin nişancı olduğunu itiraf etmişti ancak ben bunu zaten çoktan anlamıştım. Dayıma Şahingöz diyorlardı, Savana'nın en iyi keskin nişancısıydı. Annem bu yoldan ilerlememi istese de ben istememiştim.

Paraya annem kadar önem vermiyordum, o ise paraya ve güce tapardı.

"Gerek yok," dedim anneme.

"Oranın nasıl olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi annem külü masamdaki küllüğe silerken.

"Sıradan bir bar işte anne," diye homurdandım. Annemin umurunda olmamasına rağmen ilgiliymiş gibi yapması canımı sıkardı.

"Eğitime gittiğini görmedim. Gittin mi?"

"Umurunda olsaydı sana bunu söyledim," dedim saçlarımı atkuyruğu yaparken. Keskin ve sert bakan yeşilliklerim bana aynadan göz kırptı.

"Roya benim tepemin tasını attırma," dedi annem. Annem sinirlendiğinde nefret ettiğim ikinci ismimi kullanırdı.

"Sen de benim Çöl Gülü," dedim. Annemin mahlası buydu, kendi camiasında böyle tanınırdı. Annem Farsça küfürler mırıldanırken çantamı kapıp yanından geçtim. Annem ise sinirden titreyen elleriyle gün içindeki otuzuncu sigarasını yakıyordu. Peşimi bırakmasını istesem de arkamdan geldi.

"Çıkıyorum artık, sal beni biraz," dedim dış kapıyı açarken.

"Dikkatli ol," dedi arkamdan. Tekin bir yerde oturmuyorduk ancak sorun değildi. Küçüklükten beri buradaydık, mahallenin torbacısı bile beni tanıyordu. Gecekondu mahallesinin içinden geçerken sokakta oynayan çocuklar bana el salladı. Bazen işe gitmeden önce şeker alır onlara dağıtırdım ancak bu sefer ucu ucuna çıkabilmişim evden.

Bar evime yürüme mesafesindeydi, yarım saatlik bir yolum vardı. Kulaklıklarımı takıp şarkı mırıldanmaya başladım. Yürüdüğüm yol bu sayede daima kısa gelirdi bana. Barın olduğu sokağa girerken göğsümün ortasında korkunç bir his belirdi, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Durup eski binaların olduğu sokağın girişine baktım.

İçime ne zaman böyle bir his yerleşse başım dertten kurtulmazdı.

Ben ve içgüdülerim. Lanet içgüdülerim.



## Işılsu Gültekin

Bara girmeden önce kafamı kaldırıp yıldızlara çevirdim gözlerimi.

İsmimin anlamı yıldızdı, annem beni yıldızlara bakarak doğurduğunu söylemişti. Bir ara sokakta, tek başına. Hayat ona acımamıştı, acısını ise benden çıkarmıştı.

İçeri girer girmez gürültülü müzik kulağımda çalan şarkıyı bastırdı. Kulaklıklarımı çıkarıp çantama attım.

“Hadi Tara nerede kaldın?” dedi Barış bana bakarak. İçerideki herkes koşturmaca içindeydi.

“Ne oluyor?” dedim Barış’a yaklaşarak. Barış iri elini kazınmış kumral saçlarında gezdirdi.

“Bu akşam özel bir misafir gelecekmiş, herkes ona hazırlanıyor. Yukarı çık da üstünü değiştir,” dedi. Kaşlarım çatılırken buzluktan bira kutularını çıkaran Barış’a baktım.

“Kim geliyor?” dedim bar tezgâhına yaslanarak. Barış iç geçirerek durdu, nemli ellerini pantolonuna sildi.

“Bilmiyorum ki patron on dakika önce hepimizin ağzına sıçtı. Seni de sordu. Bu akşam gelenlere özel servis yapacakmışsınız. O yüzden giyinmen gerekiyor. Deren ile Sara da yukarıda hazırlanıyorlar,” dedi biraları saymadan hemen önce.

“Özel servisin içine ne giriyor?” dedim. Özel servis annemin işine benzer şeylerse istifa edip gitmeye hazırdım.

“Ne bileyim Tara patron ben miyim amına koyayım?” dedi Barış sinirle. Ona ortaparmağımı gösterip merdivenlere yöneldim. Kızların giyindiği odayı biliyordum, terlediğim zamanlar üstümü değiştiriyordum. Merdivenleri çıkarken barın her zamankinden boş olduğunu fark ettim. Bu garipti, Armadillo her zaman çok dolu olurdu.

Odaya girer girmez burnuma şekerli parfüm kokusu doldu.

“Of bok gibi bir makyaj yaptım ya,” dedi Sara sinirle. Mavi gözlerinin etrafını siyaha boyamıştı, üzerinde payetli mini bir elbise vardı. Göğüs kısmında ve sırtında derin bir dekoltesi bulunuyordu elbisenin. Yüzünde ucundan tüyler sarkan bir maske vardı ve her hareketinde sağa sola hareketleniyordu.

“Rio Karnavali’nda dansa mı katılacağız bu hal ne?” dedim çantamı askıya asarken.

## Morana

“Sorma kızım ya, bu gece gerekenden fazla konuşmamız da yasak. Sadece servis yapacağız,” dedi Deren de küt kızıl saçlarını geriye yatırmaya çalışırken. Saçlarına jöleyi boca etmiş tarakla düzeltiyordu.

“Elbisen şurada hemen hazırlanman gerek, patron gelirse...” Kapı birden açıldığında yerimizden sıçradık. Patron gözlerini kısarak bize bakıyordu. Kısa boylu ve göbekliydi. Boynunda kalın altın zincirler vardı, saçlarının tepesi kelleşmişti.

“Tara hâlâ hazır değil misin? On dakikan var, on dakika sonra geldiğimde hazır olmazsan bozuşuruz,” dedi. Kafamı onaylarcasına salladım. “Ayrıca o sivri dilini tut,” dedi bana bakarak.

“Denerim,” dedim sahte bir şekilde gülümseyerek. Patron beni görmezden geldi, diğer kızları beğeniyle süzüp kapıyı kapattı.

“Piç herif bizi çıplak görme umuduyla böyle pat diye giriyor,” diye homurdandı Sara. Üzerimdekileri çıkarıp elbiseyi aldım. Gerçekten miniydi, patronun özellikle seçtiğine şüphe yoktu.

“Fermuarımı çeksenize,” dedim arkamı dönerek. Deren fermuarımı çektiğinde çıplak ayaklarla makyaj masasına yöneldim. Dudaklarıma kırmızı bir ruj sürdüm. Başka bir şey yapmayacaktım, bu kadarı yeterliydi.

“Ben hazırım,” dedim maskeyi elime alırken.

“Bu kadar mı?” dedi Sara inanamaz gözlerle beni süzerken. Hava yüzüme bir şeyler boca etmek için çok sıcaktı. Terlerken fondötenin varlığı beni rahatsız ederdi.

“Hava çok sıcak, daha fazla uğraşamam,” dedim aynada kendime bakarken. Göğüslerimin içe doğru kıvrılan kavisine baktım, uzun bacaklarım açıkta kalıyordu. Oradaki benlere hoşnutsuzlukla göz gezdirdim, üst bedenimdeki kadar fazla değillerdi ancak benim gözüme çarpıyorlardı.

“Sen bilirsin, biz de boşa uğraştık aslında ama olsun,” dedi Sara. Sarı saçlarını dalgalandırıp sırtına bırakmıştı. Köşedeki yüksek topukluları alıp sandalyeye oturdum. Bu biraz sıkıntı olacaktı. Topuklularla rahat eden biriydim ancak çalışırken değil. Mekân çok büyüktü, birçok merdiven vardı. Sabaha kadar çalışacaktık, bu sefer dizlerimin her zamanından çok ağrıyacağını tahmin edebiliyordum. Kapıdan çıktığımızda mekânda çalışan diğer üç kızı gördüm. Bizim gibi giyinmemişlerdi.

## İşilsu Gültekin

İçimdeki huzursuzluk gitgide büyüdü. Sara, Deren ve ben özel masalara bakardık ancak hiç böyle giyinmemiştik. Bizi en aşağıdaki kata yönlendirdiler, orada güzel bir bahçe vardı. Büyük altın işlemeli, Armadillo simgesinin olduğu kapıdan geçmeden önce bir an durup birbirimize baktık. Hiçbirimizin ne olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

İçeri girdiğimizde kime hizmet etmemiz gerektiğini anlamıştık. Yaklaşık altı kişiden oluşan bir masa vardı. Beş kişi siyah giyinmişti, hepsinin boyunlarının üzerinde bir dövme vardı.

Bir kum saati. Kum saatinin kumlarının biriktiği noktada ise kurkafa. Kum saatinin üst kısmında 'Carpe Mortem' yazıyordu. *Ölümü yaşa*. Hemen altında ise M harfi vardı. Kızlara bir bakış attığımda Deren'in yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim. Gözlerindeki korku yılan misali kıvrılıyordu. Sara'nın yüzü ise ifadesizdi, o çalışırken hep böyleydi. Adamların çoğu dövmeliydi, beyaz keten gömlek giyen adamda ise tek tük dövmeler vardı.

Adamı incelerken onun da gözleri bizim üzerimizdeydi. Diğer kıza şöyle bir bakıp geçti. Ardından göz göze geldik.

Göğüs kafesimin içinde nabız gibi atan o korkunç hisle baş etmeye çalıştım. İçgüdülerim şahlanmışken geri adım atmadım.

Tara Baver asla geri adım atmazdı.

Gözleri gümüş rengiydi. Kimsede böyle bir göz rengi görmemiştim. İçimi görüyor gibi hissetsem de onu incelemekten kendimi alamadım. Siyah dalgalı saçları alnına düşmüştü. Parmaklarının arasında siyah bir sigara vardı. Mermer beyazı teni gece siyahı saçlarıyla güzel bir tezatlık yaratıyordu. Elmacıkkemiklerinden biri hafif morarmıştı. Dolgun dudaklarının ucu yukarı kıvrılırken gözlerimi ondan çekemedim. Korkunç bir aurası vardı.

Tehlikeli.

İlk hissettiğim şey buydu, gözleri yüzümde gezinirken ensemdeki rüyler diken diken olmuştu. Etrafındaki adamlar kahkaha atarken o, ölümcül bir sessizlikle oturuyordu.

Yüzü orantılıydı ancak beni en çok etkileyen siyah kıvrık kirpiklerinin altında cam gibi parlayan gümüşü gözleri olmuştu. Heykeli andıran bir adamdı ve beni heyecanlandırmıştı.

## Morana

Sırtım dürtülünce Sara'ya döndüm.

"Çok bakma," dedi Sara dudaklarını bile oynatmadan. Adam gözlerini üzerimden çekip yanındaki arkadaşına baktı. Onu dinlerken ellerini siyah dalgalarının arasına attı. Bileklerinden dirseklerine uzanan mavi damarlara takıldı bakışlarım. Bir dövme görmüştüm ama ne yazdığını okuyamıyordum.

"Hoş geldiniz efendim!" dedi patronumuz arkadan fırlayarak. Doğrudan beyazlı adama bakıyordu. Adamın dudaklarındaki hafif gülümseme patronu görünce kayboldu. Ondan hoşlanmıyordu belliydi.

"Size kızlar hizmet edecek. Özel olarak istediğiniz bir şey varsa söylemeniz yeter," dedi bizi işaret ederek.

Gerilmiştim. Soğuk bir his kollarıma yayılmıştı. Ters ters patrona bakarken sesini duydum.

"Yeşil gözlü. Huysuz olan," dedi. Kadife gibi bir sesi vardı, ürpermiştim. Patrona attığım bakışı görmüştü, dikkatli biriydi.

"Efendim dilerseniz size arkadaşları eşlik etsin o biraz..."

"Neyim?" dedim kendime hâkim olamadan. Kızlardan biri sırtımı cimcikledi.

"Huysuz, sizin de dediğiniz gibi. İşe yeni başladı. Diğer kızlar daha deneyimli," dedi. Bir aydır burada çalışıyordum, patronun yalanlarını dinlerken alaycı biçimde gülümsedim.

"Onu istiyorum," dedi adam patrona bakmadan. Patron bezgin bir şekilde bana baktı, yerimden kıpırdamayınca beni itti. Hafif tökezlesem de dişimi sıktım.

Beyazlı adamın bakışları yıldırım hızıyla patrona döndü.

"Çalışanlarına normalde böyle davranmıyorsun değil mi Kerim? Geri kalan ömrünü sakat bir halde geçirmek istemeyeceğini varsayıyorum." Hafifçe gülümsedi, buz gibi bir gülümsemeydi. *Tehlikeli, tehlikeli, tehlikeli*. Patronun yüzü bembeyaz kesildi, terli alnında bir damar atmaya başlamıştı bile.

"Kusura bakmayın efendim biraz gerginim de. Sizi baş başa bırakayım nasıl rahat ediyorsanız öyle yapın," dedi. Ardından koşar adımlarla bahçeden çıktı. Korkarak kaçması beni keyiflendirmişti,

## Işılsu Gültekin

dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Siyah giyimli adamlar el işaretiyle kızları çağırıp sipariş verirken ben beyazlı adama yöneldim.

“Ne istersiniz efendim?” dedim kendimi zorlayarak. Efendim demeye hâlâ alışmamıştım.

“Efendim demene gerek yok. Morana demen yeterli,” dedi yumuşak bir şekilde. Gözlerim boynundaki dövmesine takıldı, ondaki kum saati adamlarınkinden farklıydı. Adamların boynundaki kum saatinde, kumlar akmaya devam eder biçimde çizilmişti. Ancak Morana’nın kum saatinde tüm kumlar alttaki kurukafanın çevresine birikmişti.

Kum saatinde zamanın dolduğunu gösteriyordu.

“Tamam,” dedim uzun bir süre sessiz kaldığımı fark ederek. İlk anda çok gergindim ama bana karşı olan tavrı beni biraz rahatlatmıştı.

“İsmin ne?” Konuşmamıza şahit olan Deren kaşlarıyla bana ‘Hayır,’ işareti yapmaya başladı. Onu görmezden geldim, ismimi bilse ne olurdu ki?

“Tara,” dedim. Bakışlarını gözlerime çevirdi, gümüşileri yeşilliklerimi hapsetti.

“Tara, ballı viski alacağım. Tek buzlu.” Konuşurken farkında olmadan onu izliyordum. Uzun kirpikleri bana bakarken hafifçe titremişti, yüz ifadesi donuktu. Ancak gözleri...

Gözleri bana gizli bir merakla bakıyordu.

“Getireyim,” dedim doğrulurken. Yanında bir arkadaşı daha vardı, o da bana bakıyordu. Ona bir bakış atsam da sipariş vermedi. Diğer beş adam da bana bakmıyordu, hepsi siparişini vermiş kendi aralarında bir sohbete dalmıştı. Sara ve Deren de siparişleri almış bana bakıyordu. İki kızın da sabırsızlandığını anlamıştım, bir an önce bu işi bitirmek istiyorlardı.

Kapıya yöneldiğimde kızlar da ilerledi. Kapıyı arkamdan kapatıp koluma yapışan Deren’e döndüm.

“Niye ismini söylüyorsun?” dedi Deren ayakkabılarının topuklarını sertçe yere vurarak.

“Ee sordu?” dedim dik dik ona bakarak.

“Onlar normal müşteri değil. Moranalar,” dedi Deren dudakları titrerken. Merdivenleri tırmanırken duvara tutundum.



## Morana

“Yani?” dedim. Kim oldukları umurumda değildi bu bar zaten tekinsiz tiplerin yuvasıydı. Gelen herkes gözümde farksızdı.

“Morana ölüm demek Tara. Çok tehlikeli bir örgütler. Onların dikkatini çekme, ona bulaşma,” dedi Deren tekrardan. Bara yönelirken bir yorum yapmadım ama iç sesim Deren’in söylediklerinden fazlasını bildiğini fısıldıyordu bana.

Barış’a siparişleri verirken hareketlerinin her zamankinden hızlı olduğunu fark ettim. Barış da bu tiplerden dolayı gerilmiş olmalıydı.

“Morana’nın burada olduğuna inanmıyorum. Kendi takıldığı yerler haricinde bu şekilde ortaya çıkmaz o adam,” dedi Barış şakağında biriken teri elinin tersiyle silerken.

“Burada her zaman örgütler olur. Niye hepiniz altınıza edecekmiş gibi davranıyorsunuz?” dedim rahat bir şekilde bara yaslanırken. Endişeleri beni biraz eğlendiriyordu, kabul ediyorum.

“Savana’daki örgütlerin başıdır bu adam. Devletin içine kadar sızmıştır. Herkes Morana’yı bilir Tara. Hiç mi duymadın?” dedi Barış ballı viskiyi hazırlarken.

“Duymadım, çok da umurumda değil açıkçası. İçkilerini içip gidecekler, sakın olun biraz,” dedim barın arkasına geçerek. Kendime hızlı cin tonik yaparken kızlar da siparişleri tepsiye diziyorlardı.

“Çalışırken içmek yok,” dedi Barış gözlerini kısarken. Ona gözlerimi devirdim, bu saçma takıntıları canımı sıkıyordu.

“Patron yok, ayrıca çok susadım.” Sesim sertti, Barış’ın patron gibi davranmasına katlanamıyordum. Sara mavi gözlerini yüzüme dikti ardından elini uzattı.

“Ben de bir yudum alayım, içim şişti bu muhabbetten.” Uzun ince bardağımı ona uzattım. Sara bir yudum alırken gözlerini kapattı, bardağı dudaklarından uzaklaştırıp iç çekti.

“Hadi gidin oyalanmayın.” Barış bunu söyler söylemez eliyle bizi kışkırladı. Morana’nın içkisini tepsiye yerleştirdim. Merdivenlere yönelirken bir el kolumu kavradı. Nemli, tombul eli nerede görsem tanırdım.

“Tara,” dedi patronum. Elime bir tomar para ve küçük beyaz bir poşet tutuşturdu.

## Işılsu Gültekin

“Bunu içkisine dök, bu para senin,” dedi beni karanlık köşeye daha fazla çekerek. Bakışlarım patronun nemli yüzüne kaydı, dudaklarının üzerindeki ince bıyıkta ter damlaları vardı.

“Tamamdır, paraları çantama atıp ineceğim. Sen merak etme bu iş bende,” dedim. Patron kafasını onaylarcasına salladı, yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

“Bu işi ancak sen yaparsın. Diğerleri korkak.” Beni pohpohlamaya çalışırken ona güven verircesine kafamı salladım.

“Sen merak etme, halledeceğim,” dedim. Giyindiğimiz odaya ilerledim, elimdeki iki tomar parayı çantama attım.

*Seni aptal bunak.*

Örgütün liderini iki tomar parayla zehirlememi bekliyorsa daha çok beklerdi. Deren’in de dediği gibi köklü bir örgütse, patron da bunun farkındaysa bu şekilde öldüremeyeceğini biliyor olmalıydı. Odanın küçük tuvaletine girip poşeti klozete attım. Sifonu çekip tuvaletten dışarı çıkarken önüme gelen gür atkuyruğumu geriye savurdum. Tepsiyi parmak uçlarıma yerleştirirken derin bir nefes aldım. Bu iğrenç gece bir an önce bitmeliydi.

Patron onun zehirlenmediğini fark ettiğinde beni ortadan kaldırmak isteyecekti, Morana’ya anlatmazsam tabii. Beynimin çarkları hızla dönerken ufak bir plan yaptım.

Kafamdaki ufak plan istediğim gibi giderse beni kolay kolay ortadan kaldıramayacağını anlayacaktı.

Beni tanımıyordu.

Tara Baver gerçekte kimdi, hiçbir fikri yoktu.

Bahçe katına girerken dudaklarım alaycı biçimde kıvrıldı. Onların masasına ilerlerken gümüş gözler beni buldu, içim titrerken ona doğru kıvrılarak yöneldim. İçkiyi önüne koyduğumda bakışları bardağa yöneldi.

“Patronun özel ikramı,” diye fısıldadım dudaklarımı oynatmadan. Özel ikram yeraltı dünyasında tehlike anlamına gelirdi. Bara geldiğimden beri suç dünyasından bihaber gibi davranıyordum. Kendimi korumanın yolu buydu, beni saf bir garson kız sanmaları.

Bundan önce çalıştığım yerde birkaç iş halletmiştim. Mecbur kalmıştım, yoksa ev sahibinin fahiş bir şekilde artırdığı kira yüzünden anemle yeniden sokağa dönmek zorunda kalacaktık. Savana’da kiralar

## Morana

ateş pahasıydı. Eski, kırık dökük evlere milyarlar isterlerdi. Annem çok hastalanmıştı, kirli birkaç işi halletmekten başka çıkış yolu bulamamıştım.

Patronun bu iş için beni seçmesi tesadüf olamazdı. Tesadüflere inanmazdım.

“İkramlara aşınayım Tara. Keyfini sür,” dedi dudaklarının ucu kıvrılırken. Anlamıştı, para aldığımı biliyordu. Morana tuzağın farkındaydı, adamlarından biri Morana’nın önündeki içkiyi önüne çekip bir yudum aldı.

Morana ince uzun parmağını çıplak koluma hafifçe sürttü.

“Bu bizim rutinimiz,” dedi içkiyi içen adamdan gözlerini ayırmadan. Parmağı kolumdan uzaklaşırken tenim âdeta uyuşmuş gibiydi. Nefes alamadığımı fark ettim, elimi dokunduğu yere götürmemek için kendimle ufak bir savaş verdim.

“Biri ölürse, herkes ölür,” dedi bana gülümseyerek. Güzelliği karşısında afalladım, şeytani soğuk bir güzellik.

*Umarım herkesin içinde ben yokumdur.*

On dakika boyunca kıpırdamadan durdum, kafamı hafifçe bahçe duvarındaki aynaya çevirdim. Patronun oradan bizi izlediğini biliyordum, neyse ki Morana’nın da benim de sırtım dönüktü.

Beni dudaklarım hareket ederken görmesi imkânsızdı ki zaten dudaklarımı oynatmadan konuşabiliyordum. Küçükken ayna karşısına geçip kendimle konuşurken fark etmiştim ve üzerinde çalışmıştım.

İçkiyi içen adam kafasını iki yana sallayarak bardağı Morana’nın önüne uzattı.

“Neden Tara?” Morana’nın kadife gibi sesini algıladığımda dudağımı hafifçe yaladım. Tozu içkiye dökmediğimi biliyordu, bu ortadaydı.

“Aptal değilim Morana.” Dudaklarımı kıpırdatmamıştım, gümüş gözler yüzüme tırmanınca heyecanlandım. Bana farklı bakıyordu, içimi görmek ister gibi. Keskin bakışları yüzümün her köşesinde dikkatlice dolaştı. Gümüş grisi gözleri yeşilliklerimi esir aldı.

*Morana, orada karanlıktan başka bir şey yok.*

*Ama belki,*

*Belki karanlığın karanlığını tanır.*

*Işık yok, umut yok, sadece bir yıldız var.*

*Sönmek üzere olan bir yıldız.*

## Işılısı Gültekin

"Burası Armadillo, burada ayak uydurmayanlara ne olur biliyor musun?" Kadifeyi andıran sesi içimi okşarken kelimeleri bıçak gibi keskindi.

*Ortadan kaldırırlar. Çok iyi biliyorum.*

"Denemiş olurlar," dedikten sonra gülümsedim. Gözleri dudaklarıma takıldığında hafifçe yerimde kıpırdandım. Morana arkasına yaslanıp içkisini eline aldı, gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmıyordu.

"Soyadın ne?" Ansızın gelen soruyla gerildim, dayımla aynı soyadını taşıyordum. Morana'nın dayımı tanımama ihtimali yoktu. Belki arada onun için bile çalışıyor olabilirdi.

"Cevap vermek pek akıllıca olmaz. Başka bir isteğin var mı?" Morana boşalan bardağını kaldırdı ancak bana uzatmadı.

"Sen," dedi Deren'i işaret ederek. Deren'in ela gözlerinde endişeli bir ifade belirdi, soru sorarcasına bana baktı. Hafifçe omuzlarımı silktim. Deren tereddüt etmesine rağmen Morana'nın yanına ilerledi.

"Buyurun," dedi eğilerek.

"Ballı viski, şişeyi buraya getir." Deren anladığını belirtircesine kafasını salladı. Hızlı adımlarla bahçenin çıkışına yöneldi. Sara tedirgin bir ifadeyle bizi izliyordu.

"Patronuna ne diyeceksin Tara?"

"İçkiyi döktüğünü adamlarından birinin içkisini aldığını söyleyeceğim," dedim sakince. Patronun başından beri aynanın arkasından bizi izleyip izlemediğini bilmiyordum. Sadece tahmin ediyordum.

"Bizi izliyorsa?" Kolunu sandalyenin başına dayadı, beyaz ellerinin üzerinde mavi damarlar belirdi.

"İkna ederim, bir çıkış yolu bulurum." En kötü onu öldürürdüm, ölüme yabancı sayılmazdım. Ama bunun için ayrıntılı bir plan lazımdı. Bir beş dakika yalnız kalıp düşünmem gerekiyordu.

Hareketlerini izlemekten kendimi alamıyordum, zarıftı. Gözlerindeki bakış dikkatli, gülümsemesi ise ölümcüldü.

Bir barda görsem tanışmak için adım atacağım biri olurdu. Uzun zamandır beni heyecanlandıran bir adamla karşılaşmamıştım. Morana hariç. Parmakları hafif bir ritimle sandalyenin koluna vurdu. O parmakları tenimde hayal etmekten kendimi alamadım. İçimi ateş basarken bakışlarımı zorla onun üzerinden ayırıp kapıya diktim.

## Morana

“Belki sana bir iyilik yaparım Tara,” dedi boğuk bir sesle. Tehlike çanları zihnimde çalarken gözlerim gözlerine kilitlendi.

Bana bakıyordu.

Bir yırtıcı gibi.

Ancak ben bir av değildim.

Hiç olmamıştım.

“Sana borçlanmak istemem,” dedim. Dili dolgun altdudağında gezindi, cümlelerim onun ilgisini kamçılıyordu, farkındaydım.

“Bu gerçekten akıllıca bir cevap, *Tara*.” İsmimi hafif bir aksanla söylemişti. Bir ürperti ensemde gezindi, belki de Deren haklıydı. Bu adamla daha fazla konuşmamam gerekiyordu.

Erkek seçimleri konusunda kendime pek güvenmezdim Eski erkek arkadaşım bana korkusuz korkak demişti, ben davranışlardan değil hislerden korkardım. Hislerden kaçardım, bağlanmaktan korkardım.

Kimsenin beni sevebileceğine inanmazdım. Ben anne, babası hatta arkadaşları tarafından seilmeyen biriydim. İki erkek arkadaşım olmuştu, beni sevdiklerini hissetmemiştim.

Onlara kalbimi açmamıştım, zift siyahı bir kalp atmaktan başka ne işe yarardı?

*En azından denedin Tara, en azından denedin.*

Benim zavallı bir şekilde kendimi avutma yöntemim.

“Eşliğin için teşekkürler Tara. Sana tavsiyem erken çıkman.” Morana cebinden çıkardığı paraları masaya koyarken ayağa kalkmıştı. Bütün adamlar sandalyelerini itip ayağa kalkarken çıkan gürültü bahçede yankılandı.

Tiz bir ses kulağıma çalındı, hemen önümdeki yüz otuz kiloluk adam öne devrildi. Ensesinden akan kanlar yere süzülürken refleksiyle yere eğildim. Sara çılgılık atarak kapıya koştuğunda bir kurşun sırtına isabet etti.

“Sara!” diye bağırısam da bana çok uzaktaydı. Morana’nın adamları onun çevresini sararken silahlarını çıkardılar.

“Carpe Mortem!” diye bağırды biri. Diğerleri de ayn cümleyi tekrarladı. Dizlerimin üzerine çöküp önüme devrilen bedenden silahı aldım. Hızlı hareketlerle şarjörü kontrol ettim.



## Işılsu Gültekin

Doluydu. Dikkatle kurşunların nereden geldiğini kestirmeye çalıştım. İlerideki çalılarda uzun namluyu görmüştüm, Morana da öyle. O tarafı işaret edince bütün adamlar oraya doğru kurşun yağdırmaya başladı. Oradaki adamın ölüp ölmediğini bilmiyordum.

“Tara,” dedi bir ses. *Sara’nın acı dolu yalvaran sesi.* Yerde kan gölünün içinde yatan Sara’ya doğru dizlerimin üzerinde ilerledim. O an kapı açıldı ve içeri doğru birkaç adam koştu. İçlerinden biri yüzüstü yatan Sara’nın sırtına bastığında Sara zayıf bir çığlık attı. Ağladığını duyabiliyordum, bahçede herkes birbirine girmişti.

Yanına ulaştığımda Sara elimi yakaladı, avuç içleri buz kesmişti.

“Tara ölmek istemiyorum, kardeşim var. Ona bakmam gerekiyor,” dedi kanla karışan gözyaşları yanağında yol çizerken.

“Ölmeyeceksin,” dedim ona doğru eğilerek. Bakışlarım dövuşen adamlara çevrildi, her silah sesinde geriliyordum. Morana üzerine atlayan bir adamın boğazını hızla kesti.

Adam yere düşerken bana göz kırptı.

“Ölürsem ona yardım et Tara. On beş yaşında. İsmi Alara.” Bakışlarım Sara’nın bembeyaz kesilen yüzüne çevrildi. Sırtından yere yayılan kanlar artarken kapı açıldı. Elinde silah olan Barış’ın bembeyaz kesilmiş suratını gördüm.

“Sara’yı çıkar,” dedim ona bağırarak. Barış endişeli bir şekilde eğilip Sara’yı koltukaltından kavradı. Bahçenin dışına doğru çekerken bakışlarım etrafı taradı. Çalılarda içindeki namlu kaybolmuştu, biri işini bitirmiş olmalıydı.

Morana adamlarından birini kaybetmişti, diğerleri ise sonradan gelenlerin canını çıkarmak üzereydi. Tetiği çekerken dudağımın içini ısır-dım, Sara’nın kanıyla ıslanmış parmaklarım silahı kavramıştı.

O an gözüme bir hareketlilik çarptı. Bahçedeki ayna yavaşça kenara çekilerek açılmıştı. Bir silahın oradan uzanıp Morana’yı hedeflediğini fark ettim. Dikkatli bakınca patronumun tombul parmaklarını, terle parlayan kel kafasını gördüm.

Morana’nın arkası dönüktü. Parmaklarındaki kanı temizlerken silahımı ona doğru kaldırdım.

Gümüşü gözler gözlerime dokundu. Kalp atışlarım yavaşladı.

## Morana

Ona göz kırptım ve silahı ateşledim. Kurşun hızla aralık bırakılan bölmeden içeri girdi ve gürültü koptu. Morana arkasını döndüğünde adamları aralık bölmeye koştu. Adamlarından uzun boylu olanı aralık kısımdan içeri atladı. Birkaç saniye sonra bölmeden bahçeye doğru bir beden düştü.

Patronumdu.

Alnının ortasında bir kurşun deliği vardı.

Benim kurşunum.

Morana bedene yaklaştı ve çömeldi. Elindeki mendille, cesedin tenine temas etmeden kafasını kendine doğru çevirdi.

“Tam ortadan, bir milim bile kaymamış,” dedi alçak bir sesle. Kafasını bana doğru çevirdi. Yavaşça ayağa kalktım, dizlerimde, bacaklarımda kan lekeleri vardı.

Morana bana doğru ilerlerken adamları iki yana açıldı. Tam karşımda durduğunda kafamı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Çok uzundu.

“*Tara,*” dedi yumuşak bir sesle. Kafasını yana eğince siyah dalgası alnına düştü. Çıkık elmacıkkemiklerinden, keskin hatlı çenesine doğru uzanan kan izine baktım. Onun kanı değildi. Morana hızla maskemi yüzümden çekerek ipini kopardı.

Yüzüm artık ortadaydı, gümüşü gözleri yüzümü ezberlemek istercesine yüz hatlarımda gezindi. Grilerin içinde bir fırtına koparken rengi koyulaştı, o gözlerde arzu ve ölümü aynı anda gördüm.

“Minik yıldız.” Sesi yumuşaktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Benden uzaklaştığında kokusu burnuma çarptı. Kanın metalik kokusuyla karışmış ferah bir koku. Tenimde durduramadığım bir elektrik gezindi, dudaklarım daha fazla oksijene ihtiyaç duymış gibi aralandı.

Morana elini uzatıp boştaki elimi nazikçe avucunun içine aldı. Önümde eğildiğinde nefes almayı bırakmış biçimde ona bakıyordum.

Dudakları elimin üzerine hafifçe dokundu, tenimde bir ateş dolaştı. Pürüzsüz sesi kulağımı doldururken gözümü dahi kırpmıyordum.

“Arsen Lloyd Morana, hizmetinde.”



## II

*Ölümün ayak sesleri duyulduğunda,  
Gecenin karanlığında,  
Işıkları söndür.  
Yaşamın göğüs kafesinde,  
Ölüm daima son darbeyi vurur.*

Korkunun da korkusuzluğun da bir sınırı vardır. İnsanlar o sınırı belirler, duracakları yeri seçerlerdi. Ben ise sınırsız yaşıyordum, acılarım kalbimde nabız gibi atardı.

Ben acımdan beslenirdim, kalbimdeki bitmek bilmeyen yaralara parmak basardım. Öfkenin gücüne yenilir, kibrin gölgesinde dinlenirdim.

İnsanlara güvenmemeyi öğrenmiştim. Yalancılardı, korkaklardı. En önemlisi bencillerdi. Maskelerini takıp size sahtelikle şekillenmiş kalplerini sunarlardı, yolun sonunda ise yalnız olduğunuzu fark ederdiniz.

Yolun başında yanınızda olanlar yolun sonunda sizi hiçliğe terk ederdi. O zaman anlardınız inandığınız yalanları. O zaman acı sizi avucuna alırdı ve o zaman insanları terk ederdiniz. Kimseyi kalbinize almamak için yemin ederdiniz ancak *bu sefer farklı olur* umudu içinizde filizlenirdi.

Ancak bu sefer de farklı olmazdı. İnsanlar insanları terk ederdi, acılar ise terk etmezdi.

Terk edilmeye alışmıştım.

*Acıların senin silahın Tara. Silahı kendine değil, onlara çevir.*

*Hayatta kalmak için. Tara Baver'in umuda değil hayatta kalmaya ihtiyacı vardı.*

Karşımdaki adam ise ölümün ta kendisiydi.

Morana yavaşça doğrulurken adamlarının hepsi kafasını saygıyla eğmişti. Gümüş gözleri gözlerimi buldu, kalbim düzensiz bir biçimde atarken elini elimden çekti.

## Morana

“Sana borçlandım,” dedi hafif bir sesle. Şehrin en tehlikeli örgütünün lideri bana borçlanmıştı, kendime daha büyük bir iyilik yapamazdım herhalde.

“Önemli değil Morana. Borcunu unutma yeter,” dedim keskin bir sesle. Bana hafifçe gülümsese de gözlerindeki ifadeden dediğimin hoşuna gitmediğini anlamıştım.

“Ben borcumu unutmam Tara. Para mı istersin...”

“Hiçbir şey istemem. Vefalı olsan yeter.” Sesim kulağıma farklı geliyordu, karşımdaki insan normal bir insanmış gibi kendimden emin konuşuyordum. Grilerinin içinden karanlık bir ifade geçti, karanlığı beni ürküttü.

Karanlıkla dalga geçer gibi bembeyaz giyinen adam bana dikkatlice bakıyordu.

“Ertan, anahtar,” dedi Morana adamlarından birine dönerek. Kısa boylu, uzun saçlı adam Morana’nın yanına koşarak avucuna bir anahtarlık bıraktı. Morana elini uzatıp elimi kavradığında karnımdaki kavurucu hissi görmezden gelmeye çalıştım.

Avucuma bir anahtarlık bıraktı. Bir kurukafaydı, kafasının üzerine kum saati ve M harfi kazınmıştı.

“Başın belaya girdiğinde, kafasına bastır. Bizzat ben geleceğim,” dedi. Kafamı onaylarcasına salladığımda parmaklarıma bastırarak avucumu kapattı. Elini çektiğinde istemsizce elinin sıcaklığını aradım.

*Aferin Tara, tehlikeli bir adama çekim hissetmediğin eksikti, bunu da başardın.*

“Ertan, Eris’i ara mekânın başına geçsin, buradaki düzenlemeleri halletsin. O gelene kadar burada kal. Sara’nın hastane masraflarını karşılasın.”

Kalbim duracak gibi oldu, Sara tamamen aklımdan çıkmıştı. Morana yanımdan geçerken kulağıma doğru eğildi.

“Görüşürüz, minik yıldız.” Nefesi kulağıma çarptığında rüylerim diken diken oldu, vücudum hafifçe titredi. Morana adamlarıyla birlikte bahçeyi terk ederken Ertan dediği adam telefona sarıldı.

Elimdeki anahtarlığı kafasına bastırmamaya özen göstererek sıktım. Yanımda taşıyacaktım, başımın ne zaman belaya gireceği belli olmazdı.

## İşilsu Gültekin

Derin bir nefes alıp bahçenin büyük altın kapısına yöneldim. Bahçeden çıkıp, alt katın barına doğru hızla ilerledim. Barış kıpırdamadan barda duruyordu, gözlerinde boş bir ifade vardı. Ruhu çekilmiş gibiydi, muhtemelen şoktaydı.

“Barış,” dedim bara yaslanarak. Elimdeki silahı da bar tezgâhına sertçe bıraktım. Ona seslenmeme rağmen gözleri daldığı boşluktan çıkmadı. Elimi yüzünün önünde salladığımda yerinden sıçradı.

“Ödüm koptu,” dedi homurdanarak. Tek kaşımı kaldırıp alaycı bir gülümsemeyle ona baktım.

“İçeride katliam oldu, elimi sallama mı korktun cidden?” Barış’ın soğuk mavi gözleri kısıldı.

“Patronu öldürdüler Tara, ne yapacağız? Polisi de aramadım, sadece hızla mekânı boşalttım. Silah sesini duyan herkes fare gibi kaçıştı zaten,” dedi. Patronu ben öldürmüştüm, bilmemesi benim için büyük bir artıydı. Kollarımı tezgâha yaslayıp ona doğru eğildim.

“Sakin arama, mekân artık onların oluyor. Sara nerede?” Cümlemler gözlerine panik dolu bir ifade yerleşti, ellerinin titremesinden sakın kalamadığını anlamıştım.

“Fikret arabayla götürdü, Deren yanında,” dediğinde içim rahatladı. Sara’yı severdim, çok fazla tartışırdık ancak bizim de iletişim kurma yöntemimiz buydu.

Bir kere sınırı aştığında kafasını yakalayıp makyaj masasına dayamıştım. Sara anneme yönelik bir şey söylemişti, boynunu yakaladığımda serçe gibi elimde kalmıştı. Özür dilediğinde onu bırakmıştım. Deren ise biz barışana kadar ağlamıştı.

Sara kardeşine, Deren hasta dedesine bakıyordu. Burada mecburen çalışıyorlardı. Ben ise kendi paramı biriktirebilmek, faturalarımı ödeyebilmek için çalışıyordum. Annem kendine bir şeyler aldığı için faturaları ödemezdi. Kışın soğukunda doğalgazımız kesilmişti, bütün kış soğuk suyla duş almaktan hasta gezmiştim. Suyumuz kesildiğinde ise komşumuz Elida’dan damacana damacana su taşımıştık.

Sonra ben çalışmaya başlamıştım ancak eski işyerimde tüm kazanım zamlı faturalara gidiyordu. Annemle ekmek alıp içine zeytin koyarak geçirdiğimiz öğünleri biliyordum.

## Morana

Burada çalışmaya başladığımda, patron beni beğenmiş özel masalara bakmam için maaşımı artırmıştı. Ayrıca özel masalar fazla fazla bahşiş bırakıyordu. Biz de bahşişi Deren ve Sara ile bölüşüyorduk.

“Daldın gittin, ne yapacağız Tara? Burada altıma sıçmak üzereyim,” dedi Barış koluma dokunarak. İznim olmadan bana temas edilmesinden hoşlanmazdım, kolumu çekerek ona baktım.

“Bir şey olmayacak, içeriyi temizlerler. Biz de çalışmaya devam edeceğiz. Morana, Sara’nın hastane masraflarını karşılıyor. İçeride Ertan diye bir adamı var. Ona söyle de havada kalmasın bu konu,” dedim. Hastane masraflarını devlet karşılamıyordu, her vatandaş kendi bacağından asılıyordu.

“Sara çok sevinecek, sen ne yapacaksın?” Barış ellerindeki kanı birbirine sürterek çıkarmaya çalışıyordu, muhtemelen Sara’nın kanıydı.

“Üzerimdekilerden kurtulup eve gideceğim,” dedim. Barış belli belirsiz kafasını salladı, şoktan çıkamamıştı. Silahı alıp merdivenlere doğru ilerlerken Barış seslendi.

“Tara, sence polisi arasa mıydım? Başım belaya girer mi?” Endişe sesini ele geçirmişti, hâlâ elindeki kanı temizliyordu.

“Silah sesleri resmen yankılandı, polis Morana’nın tekeline olmasa sence buraya gelmezler miydi?” İlk basamakta durup Barış’a bakarak söylemiştim bunları.

Barış’ın ağzı şaşkınlıkla açılıp kapandı.

“Haklısın,” diye mırıldandığını duydum merdivenleri çıkarken. Giyinme odasına girip üzerimdeki iğrenç elbiseye asıldım. Fermuarını açmak için elim sırtıma uzandı, sertçe aşağı çekti. Elbise ayaklarının dibine düştüğünde sutyenime uzandım, kopçasını takıp askılarını omzuma çektim. Kapıdan bir tıkırtı geldi, sandalyeye bıraktığım silahı yakalayıp kapıya doğru çevirdim.

Kapı açıldığında uzun boylu, ela gözleri olan bir adamla göz göze geldim. Saçları kazılıydı ve kulağının hemen üzerinde kurukafalı kum saati vardı. *Morana’nın adamı.*

Bir an duraklayıp bana baktı, iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabılarımla karşısında duruyor ve suratının ortasına doğru bir silah tutuyordum.

## Işılsu Gültekin

"Sakin ol," dedi ellerini kaldırarak.

"Kimsin?" dedim sert bir sesle.

"Eris. Sen de yeşil gözlü huysuz kız olmalısın," dedi sırttarak. Başparmağım tetiğin üzerinde durduğunda kıpırdamadan ona bakıyordum.

"Kim söyledi bunu?" dedim cevabı tahmin ederek.

"Arsen yani Morana, dedi ki *yeşil gözlü huysuz kızdan uzak dur. Seni ben bile kurtaramam.*" Neredeyse gülümseyecektim. Üstdudağındaki gümüş *smiley* pirsingi dikkatimi dağıtmıştı.

"Tamam, şimdi çık," dedim silahı hafifçe sallayarak.

"İsmi söylemeyecek misin?" Ela gözleri gülümsemesinden dolayı kısılmıştı, hafif kemerli burnu yüzüne karakteristik bir ifade katıyordu.

"Patronuna sorarsın, şimdi çık," dedim.

"Tamam, gidiyorum. Belki laflarız sen müsait olduğunda," dedi bakışlarıyla yarı çıplak bedenimi işaret ederek.

"Bakarız, hadi yürü," dediğimde kıkırdadı. Ardından temkinli biçimde kapı kolunu tutarak kendine çekti. Kapı kapandığında nefesimi bırakıp kapıyı kilitledim. Buradan bir an önce gitmek istediğim için kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Silahı bana yakın bir yere koyup giysilerime uzandım. Hızlıca giyinip çantamı toparladım.

Silahı elimde hafifçe tarttım, iyi bir markaydı. Onu da çantama koyup ayağıma dolanan topuklu ayakkabıları hafifçe iteledim. Buradan bir an önce gitmek evde soğuk bir duş almak istiyordum.

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim, koşar adımlarla merdivenleri inerken yüzüme düşen siyah tutamı geriye iteledim. Hava çok sıcaktı, şimdiden terlemeye başlamıştım. Eris denen adam bara yaslanmış Barış ile konuşuyordu. Beni gördüğünde kafasıyla selam verdi. Gri gömleğini dirseklerine kadar sıvamıştı, bileğinde faça izine benzer birkaç çizik vardı. Özellikle bir tanesi çok kalın ve pütürlüydü.

Nereye baktığımı fark etmesin diye gözlerimi hızla yüzüne çevirdim.

"Selam Tara, ismini nihayet öğrenebildim," dedi Barış'ın hazırladığı içkiyi eline alırken. Barış'a ters ters baktığımda omuz silkti. Eris denilen adamın kafasındaki dövme her kapıyı açabiliyordu, Barış'ın gevşek ağzını mı açamayacaktı?

## Morana

“Selam Eris,” Barış’a dönüp kaşlarımı çattım. “Bana da cin tonik yapsana.” Barış suratını assa da içkiyi hazırlamaya başladı.

“Şunu merak ediyorum, Arsen’in dikkatini nasıl çekebildin? Güzellik falan ona işlemez çünkü,” dedi Eris kristal kadehi dudaklarına götürürken. Önüme sertçe bardağı bırakan Barış’a sert bir bakış attım. Onun yanında patronu öldürdüğümü söyleyemezdim, söylemek de istemiyordum. *Kimseye.*

“Bilmem, ona sorsaydın ya? Sanırım yakın arkadaşsınız.” Cümlem biter bitmez içkimden bir yudum aldım, soğuk sıvı boğazımdan aşağı yuvarlandı. Ona ilk adıyla seslendiğine göre yakın arkadaşlardı.

“Ona fazla soru sorunca ters tepiyor ama biraz önce yaşadıklarımızı düşünürsem tahmin yürütebilirim.” Sesi hafif pürüzlüydü ve bana sırtıtmaya devam ediyordu. Neşesinin deliliğinden geldiğini düşündüm, Morana da gülümsüyordu. Ancak onun gülümsemesi yırtıcı ve güzeldi. Onu çekici kılarken korkutucu bir hale de getiriyordu. Eris ise çok komik bir şey varmış gibi otuz iki diş sırtıyordu.

Eris yakışıklı bir adamdı, uzun ve üzerine çalışılmış bir vücudu vardı. Ama ben tercihim bakışlarıyla beni ürperten *ölüm*’den yana kullanırdım.

Bakışlarım Barış’a takıldı, bizi can kulağıyla dinliyordu. Eris’in aptal bir adam olmadığını tahmin edebiliyordum, Morana’nın salak biriyle yakın arkadaş olmadığı varsayımını yaparak. Eğer aptalsa birini öldürdüğümü söyleme ihtimali vardı, *Barış’ın yanında.*

Barış iyi biri olabilirdi ancak fazlasıyla dedikoducu ve korkaktı. Bakışlarımı tekrar Eris’e çevirirken Eris bar tezgâhına eğildi.

“Bizi biraz yalnız bırak,” dedi. Barış kuruladığı bardağı hızla tezgâha bıraktı ve aceleci adımlarla üst kata yöneldi. Rahatlamış hissediyordum ancak karşımdaki yabancıya da fazla güvenmiyordum. *Aslında hiç.*

“Kimi öldürdün? Yoksa hepsini mi?” Eris cümlesini bitirir bitirmez omuzlarım gerildi.

“Fırsatım olmadı,” dedim alaycı bir şekilde. Dudağımın içini ısırırken Eris kahkaha attı. Kahkahası barın içinde yankılanırken elim bardağıma uzandı. Kadehi kafama dikip bardağı sertçe tezgâha bıraktım.



## Işılsu Gültekin

“Çok eğlencelisin, bir dahaki görüşmemizde daha çok konuşalım lütfen. Şimdi bir an önce kaçmaya bakıyor gibisin.” Çantamın askısını düzeltip şortumun cebine dokundum. Morana’nın verdiği anahtarlık oradaydı, elimi hafif bombenin üzerine bastırdım.

“Bir daha görüşeceğimizi nereden biliyorsun diyeceğim ama buranın yeni sahibi sensin. Ben de burada çalışıyorum, kovulmadıysam tabii.” Eris kafasını iki yana salladı.

“Kesinlikle kovulmadın. Ancak görüşmemiz burada çalışacağından dolayı olmayacak. Birinin dikkatini çektin, gerisi elbette gelir,” dedi sırtması tebessüme dönüşürken.

Bu normal şartlarda beni korkutmalıydı ancak içimde korkunun esamesi okunmuyordu. İçimdeki merak duygusu kamçılanıyor, zihnimi kısılcasına alıyordu.

*Arsen Morana’ya duyduğum merak.*

Ateşle oynamayı severdim ve daha yandığımı görmemiştim.

“Görüşürüz Eris. İyi geceler,” dedim kapıya doğru ilerlemeden hemen önce.

“İyi geceler Tara.” Barın dış kapısından çıkmadan önce son duyduğum cümle bu olmuştu. Hava aydınlanmaya başlamıştı, kulaklıklarımı takıp hızlandım.

Sokakta tek bir polis arabası yoktu, bu beni şaşırtmamıştı. Tahmin ettiğim gibi polisler de bu adama çalışıyordu. Güneş doğarken hava daha da ısınmayı başladı.

Sıcaktan nefret ederdim.

Eve doğru ilerlerken telefonum çalmaya başladı. Arayan kişiyi gördüğümde kaşlarım kendiliğinden çatıldı.

İçimdeki huzursuzluk zihnime doğru uzandı, derim bir nefes aldım. Arayan artık görüşmediğim çocukluk arkadaşımdı, biz sokakta kalırken annesiyle birlikte o da yan çadırda kalıyordu. Aramız her zaman çok iyi olmuştu ancak ben lisedeyken ilk kez birinden hoşlanmıştım. O ise benim sevgilimle sevgili olmuştu. *Ben hâlâ onunla sevgiliyken.*

Çocuğa âşık olmasam da gerçekten hoşlanıyordum, beni yaralayan asıl şey arkamdan iş çevirmesi olmuştu. İhanete uğramıştım, en yakın arkadaşım dediğim kişi tarafından.

## Morana

Onları dudak dudağa gördüğüm günü asla unutamamıştım. Kalbim bin parçaya bölünmüştü, o kırıkların üzerinde yürüyor gibi hissederek onlara doğru ilerlemiştim.

Çok ağlamıştı, özür dilemişti ama affetmemiştim, her şeyi affedebilirdim. İhanet hariç. İnsanlara güvenmeyen biri idim. Arkamı ilk defa ona dönmüştüm, döndüğüm an sırtımdan bıçaklanmıştım. Canımın acısı güvenimin kırılmasından dolayı geliyordu.

*Kalp kırılırdı, toparlanırdı. Ancak güven kırıldığında parçalarını bile bulamazdınız.*

Telefonu açmamayı düşündüm, çalarken öylece elimde tuttum. Merakım yine ağır bastı, parmağım açma tuşuna dokundu.

“Ne oldu Farah?” Karşı taraftan ses gelmedi bir an için. Ardından hıçkırarak ağlama sesleri yükseldi.

“Tara, çok kötüyüm. Neredesin?” Kaşlarım çatılırken göğsümde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım. Farah yalancı bir kızdı, ikimiz de yokluk içinde büyümüştük ancak o büyüdükçe açgözlü birine dönüşmüştü. Eskiden ona inanırdım ancak yalanlarını yakaladıkça beslediğim derin sevgi azalmıştı. Şu anda da ona güvenmiyordum.

“Ne oldu?” Sesim sert çıkmıştı elimde olmadan. Üzerinden zaman geçince bunu aşarım sanmıştım ancak aşamamıştım. Onu daima koruyup kollardım ama o bunu yapmamıştı.

*Beni o dönem paramparça etmişti. İçimde yükselen ve bastırmaya çalıştığım karanlığı elleriyle beslemişti.*

“Çok kötüyüm, sizin sokaktayım. Neredesin, ne olur gel,” Birkaç dakika içinde sokakta olacaktım, adımlarım daha da hızlandı.

“Geliyorum bekle,” dedim. Telefonu kapatır kapatmaz koşturaya başladım, ona ne kadar kırgın olsam da merhametli tarafıma oynuyordu. Sokağa girer girmez onu gördüm, çöp konteynırının yanına oturmuş bacaklarını kendine doğru çekmişti.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken ona doğru yürüdüm. Kısacık kestirdiği saçlarını kulağının arkasına itmişti. Kafasını dizlerinden kaldırdığında bakakaldım.

Farah’ın yüzünde morluklar vardı, bir gözü ise kapanmak üzereydi. Eğilip yüzüne düşen birkaç tutamı iteledim. Parmağımın ucu şişen elmacikkemiğine dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

## İşilsu Gültekin

“Sizin dairenin zilini çaldım ama açan olmadı, seni aramak zorunda kaldım,” dedi koyu renk gözlerini yüzüme dikerek. Annem müşterisi evdeyken kapıyı açmazdı bu yüzden şaşırmamıştım.

“Ne oldu? Kim yaptı sana bunu?” Cümlem biter bitmez boynuma atılıp ağlamaya başladı.

“Birine borçlandım, paraya ihtiyacım var,” dedi. Derin bir nefes aldım, elbette bu yüzden gelmişti.

“Seni kim dövdü?” Sesim buz gibi çıkmıştı.

“O önemli değil, paraya ihtiyacım var. Sende var mı?” Yalvarıyordu, buna dayanamadığımı biliyordu. Sessiz kaldım, onu sokakta bu halde bırakamazdım.

“Ne yaptın da borçlandın Farah?” dedim. İç çekip titreyen parmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

“Yanlış birinden çaldım, parayı yedim ve daha kötüsü yakalandım. Ama paraya ihtiyacım var Tara. Yoksa beni öldürür,” dedi.

“Polise gidelim, bu iş böy...”

“Polisin bir bok yapmayacağını biliyorsun Tara. Ne polisi? Adam zaten polis.” Biliyordum, polisler yozlaşmıştı, çoğu yatıp parasını almaya bakıyordu. Farah demek ki ters birine denk gelmişti.

“Ne kadar lazım?” dedim. Farah ince dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri umutla parlamaya başlamıştı.

“Ne kadar var?” *Klasik aç gözlü Farah.* Onu bu halde bırakamazdım, biliyordum ki kendini öldürtecekti. Ayağa kalkıp çantamı açtım. Patronun verdiği tomarlardan birini alıp onun kucağına attım.

“İhtiyacın olanı al gerisini sakla. Bir daha da bana gelme,” Farah’ın gözleri para tomarını görünce parladı.

“Bu kadar parayı nereden buldun? Pis işler yapmıyorsun değil mi Tara?” dedi sahte bir endişeyle. Umurunda değildi, sormak için soruyordu. *Annem gibi.*

“Seni ilgilendirmiyor Farah. Bu para sana yeter de artar. Sakın bir daha bana gelme,” dedim. Ben de çabalıyordum, her şeyin yolunda gittiği bir hayata sahip olanlar sadece zenginlerdi. Biz çabalamak zorundaydık, tırnaklarımızla kazıya kazıya bir yerlere gelmeye çalışıyorduk.

## Morana

Farah birden ayağa fırladı, sevinçle dans etti. Ardından parayı çantasına sıkıştırdı. Bana sarıldığında kollarım iki yanımda öylece sallandı. Ona sarılamıyordum bile. Yine de onu bu halde bırakamazdım, eskiden arkadaşım da olsa, bana ihanet de etse onu ölüme gönderemezdim. Farah da en az benim kadar kimsesizdi, Savana'da ise ilk ölenler kimsesizlerdi.

"Annene de verme parayı, uyuşturucuya harcar," dedim. Farah kafasını hafifçe iki yana salladı.

"Bıraktı, en azından bana öyle söyledi. Şu an bir restoranda şeflik yapıyor," dedi. Annem bunu söylemişti ama inanasım gelmedi. Farah'ın annesi bağımlıydı Farah'a hamileyken bile uyuşturucu kullandığını söylemişti annem. Farah'ın sağlıklı doğmasına şaşırmıştım, en azından fiziken.

Ruh sağlığı için aynı şeyi söyleyemeyecektim ancak bunu yargılayacak son insan bile değildim.

Önyargısız olmaya çalışıyordum ancak önyargılarımızdan kolayca sıyrılamazdık. Kimsenin savaşını bilmeden yargılamaya hakkımız yoktu. Ancak insanlar bunu görmezden geliyordu.

Kimi zaman ben de.

En azından çabalıyordum, Farah'a da yardım etmemin sebebi buydu. Kendimi umursamaz bir insan olarak nitelendirsem de yardım edebildiğim birine yardım ederdim.

Farah tekrar bana sıkıca sarıldı.

"Hayatımı kurtardın Tara, bunu asla unutmayacağım." Derin bir nefes alıp kollarımı gevşekçe ona doladım.

"Hayatını bir şekilde kurtar Farah," dedim.

"Kurtaracağım, tekrar teşekkür ederim." Geri çekilip uzaklaştı, sokağın çıkışına doğru ilerlerken bana el salladı. Sokaktan çıkmasını izledim içimde bir sızıyla.

*Sana koşulsuz sevgi verdim ama sen bunu hak etmedin Farah.*

*Yine de güneş batarken karanlığa yenilmemen için elimi uzattım.*

*Karanlığa yenilenler ruhlarında gün ışığını hissedemezler.*

*Benim gibiler.*

Düşüncelerimden sıyrılırken boğazımdaki yumruyu yutkunarak atmaya çalıştım. Apartmanın kapısını açıp kendimi içeri attığımda

## İşilsu Gültekin

içerisinin soğuk küf kokulu havası karşıladı beni. Çok eski bir apartmanda yaşıyorduk, bu mahallede çoğu ev böyleydi. Merdivenleri çıkarken bacağımdaki sızıyı hissediyordum, çatışma anında kendimi yere attığımdan dizlerim morarmıştı.

Apartman üç katlıydı, biz en üst katta yaşıyorduk. Ancak merdivenler çok dikti bu da beni zorluyordu. Kapıya geldiğimde karşı dairenin kapısı açıldı. Diablo kapıdan çıkıp üzerime atladı, iki ayağının üzerine kalktığına neredeyse aynı boya geldik. Ben kısa biri değildim, oğlum çok büyüktü.

“Tara,” dedi Elida kapıda belirerek. Gözleri irileşmişti, gözlükleri burnunun ucundaydı. Elida’nın Tarçın isimli köpeği gelip bana süründüğünde Diablo ona hırladı. Kıskanç bir köpekti. Tarçın geri kaçarken gözlerimi Elida’ya çevirdim.

“Sizin daireden çılgık sesleri geldi, polisi aradım ama gelen olmadı,” dedi. Kanım damarlarımda hızla buz keserken nefes almak için dudaklarımı araladım.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. “Ben hallederim Elida abla, sen içeri geç. Polisi aramana gerek yok, zaten dediğin gibi gelmezler.” Elida kafasını onaylarcasına sallayıp Tarçın’ın kırmızı tasmağını tuttu. Köpeği içeri sürükleyip kapıyı kapattı. Kapı kapanır kapanmaz çantamdan silahı çıkardım.

*Anne, yine neye bulaştın, anne?*

Duyduğunun zevk çığığı olmasını umut etsem de temkini elden bırakmadım. Ben daima en kötüsünü düşünürdüm, bu da benim zihnimin lanetiydi.

Anahtarı kilide sokup yavaşça açtığımda salonun kapısında sırtı bana dönük biçimde bir adamın durduğunu gördüm. Diablo’nun sırtına iki parmağımla yavaşça bastırdım. Bu sessiz ol anlamına geliyordu çünkü Diablo hırlamak üzereydi. Tetiğı çektim, kalbimi yavaşlatırken ilerledim. Yavaş bir adım attım ve silahın arka kısmını adamın şakağına geçirdim. Adam bir gürültüyle yere yığılırken salondaki iki adamı gördüm.

“Saldır!” dediğimde Diablo şimşek gibi annemin yanındaki adamın üzerine atladı. Diğer köşedeki adam silahını kaldıramadan tetiğı çekip silahı ateşledim. Adamın alnının ortasında bir delik açıldı, adam külçe

## Morana

gibi yere yığıldığında Diablo'nun üzerinde olduğu adama döndüm. Yüzünün yarısı parçalanmıştı, Diablo'yu üzerinden atmaya çalışırken haykırıyordu.

Atılıp elinden silahı aldım, iki silahı birden çığlıklar atan adama çevirdim. İki elimi de kullanabiliyordum, dayım bunu da öğretmişti. *Silahı asla tek ele mahkûm etme, iki birden güçlüdür.*

“Çekil oğlum!” Diablo birden bana doğru koştu, beyaz sivri dişleri kanla ıslanmıştı.

“Otur,” dediğimde oturdu. Oturmasına rağmen hâlâ dişlerini gösteriyordu, Diablo benim ruh eşim olabilirdi.

Annem bir sandalyeye yarı çıplak halde bağlanmıştı, boğazında ve yüzünde kırmızı izler vardı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, korku dolu gözlerle bana bakıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” dedim buz gibi bir sesle. Yüzünün yarısı parçalanmış adam hâlâ inliyordu, et parçaları yüzünden sarkıyordu.

“Bize yamuk yaptı, ölecek,” dedi adam dizlerinin üzerinde dururken. Siyah saçları tepesinde toplanmıştı.

“Siz kimsiniz?” dedim.

“Yamuk yapmaması gereken birine yamuk yaptı. Onu dolandırdı, ölmeden önce biraz eğlenecektik orospuyla,” dedi hırıltılı bir sesle. Konuştukça yanağından ağzının içine kan doluyordu. Kanlı salyası yere damlarken gözlerim anneme çevrildi artık ağlamıyordu.

Anneme soracaktım ancak yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. *Gerçekten bir boklar yemişti.*

Bir havlama sesi duyduğumda arkamı döndüm, Diablo az önce bayılttığım adamın üzerine atlamıştı. Adamın silahı ateş aldı ancak beni göremediği için kurşun duvara saplandı.

Kalp atışım yavaşlarken ateş ettim. Diablo adamın yüzüne yaklaşmıyordu çünkü ben daima alınlarının ortasından vururdum. Adam yere düşerken Diablo geri çekildi. Arkama doğru hırlamaya başladığında yüzü parçalanmış olan adama döndüm, cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

Sol elimdeki tabancayı ona çevirip ateş ettim. Adam bir an durakladı, gözleri kayarken yere yığıldı. Kalp atışlarım normale dönerken silahları

## Işılso Gültekin

indirmeden kapıya ilerledim, her an başka birileri de merdivenlerden yukarı doğru koşacak gibi hissediyordum. Kapıyı kapatıp kilitledim.

Polisin geleceği tutarsa boku yemiştım. En son vurduğum adama yaklaşp ne çıkarmaya çalıştığına baktım. Ben silah olduğunu varsaymıştım ama gördüğüm şey bir bıçaktı. Silahları koltuğa koyup bıçağı elime aldım.

Anneme yaklaşp ağzına tıkılmış olan çorabı çıkardım. Annem bana bir bakış attı ardından ağlamaya başladı.

“Timsah gözyaşlarını kendine sakla anne,” dedim iplerini keserken. Annem birden sustu ve öfke saçan gözlerle bana baktı.

“İki adam öldürdün diye götün kalkmasın. Ben nicelerini öldürdüm, psikolojilerini bozarak,” dedi.

“İyi bok yedin anne bir ceset yarıştırmadığımız kalmıştı. Sus artık,” dedim öfkeyle. Annemin bencilliği çığ gibi üstüme yağarken dişlerimi sıktım. Şu durumda kalmışken bana yardımcı olmamasına, üzerine bir de sidik yarışturmasına deli oluyordum. Annem iplerden kurtulduğunda kızaran bileklerini ovaladı. Yerde yatan bedenlerin üzerinden geçti, masadan sigarasını alıp dudağının ucuna ilıştirdi.

“Neden milleti dolandırırıyorsun?” dedim kan içinde kalmış daireye can sıkıntısıyla bakarken.

“Çünkü aptallar, onların verdiği üç kuruş parayla evi geçindirebileceğimizi mi sandın Roya? Uçkuruna düşkün mahlukatları, hepsi de hak etti.” Sigarasından bir nefes çekerken zangır zangır titreyen ellerine baktım.

Annem panik halindeydi ancak gizlemeyi çok iyi bilirdi. Ben de zor bir durumun içindeyken soğukkanlılığımı korurdum.

“Bir daha yakalanma o zaman,” dedim koltuğa otururken. Zihnim bulanık bir suyu andırıyordu, düşüncelerimin berraklaşması için gözlerimi kapatıp birkaç saniye öylece durdum.

Zihnimde bir şimşek çaktığımda gözlerim açıldı. Elim şortumun cebine gitti, şu anki durum için kullanmak istemiyordum ama başka çarem yoktu.

Üç devasa bedeni nasıl ortadan kaldıracığım hakkında bir fikrim yoktu. Gümüş ağır kurukafayı elime aldım, ardından tam tepesine bastırdım. Kurukafanın gözleri kırmızı bir ışıkla aydınlandı.

## Morana

“O ne?” dedi annem bana doğru yönelerek. Avucumu kapatıp parmaklarımı şakağıma bastırdım.

“Yardım.” Cevabım kısa ve netti. Annem birden öne doğru atılıp bileğimi kavradı, ona direnince sigarasının yanan külü elimin üzerine düştü. Ani bir refleksle parmaklarım aralandı. Annem anahtarlığı gevşek elimden çekip havaya kaldırdı.

“Morana mı?” Annemin sesi dehşetle tizleşmişti. Uzun gür kirpikleri titrerken koyu renk gözleri cevabı bulmak istercesine gözlerimde gezindi.

“Bana borçları var. Sayende böyle saçma bir durum yüzünden kullanmak zorunda kaldım.” Annemin kaşları çatıldı.

“Morana’nın kendisi mi buraya gelecek, yoksa adamları falan mı?” Annem konuyu kurcaladıkça şüphe tohumları zihnime birer birer ekiyordu.

“Ne yapacaksın? Onlara bulaşmamışsındır umarım.” İçimdeki öfke katlanarak artıyordu, annemi omuzlarından tutup sarsmak istiyordum. Benden çok fazla şey saklıyordu.

Her zamanki gibi.

“Ben giyinip çıkıyorum,” dedi annem anahtarlığı koltuğa atarak. Bitmemiş sigarasını küllüğe bastırdı. Odasına ilerlerken ayağa kalktım, annemin tepkisi normal değildi.

“Anne...”

“Hatta giyinmeden çıkıyorum. Elida’ya gidip bir hikâye sıkarım, zaten hakkımızda birçok şey biliyor. Beni çağırma ve beni onlara söyleme,” dedi annem kapıya doğru dönerek.

“Anne, ne yaptın? Anlatsana!” Sesim beklediğimden yüksek çıkmıştı. Annem tüylü, topuklu terliklerini giyerken Diablo annemin bacaklarına yaslanmıştı.

“Sen benim işime karışma Tara. Gittiklerinde bana haber verirsin,” Birden durdu ve terliklerini yere vura vura salondaki masaya ilerledi. İki sigara paketinden birini ve telefonunu kaptı, Diablo’yu iteleyerek evden çıktı.

Kapı kapandığında koridorda öylece duruyordum. Ellerimi yüzüme bastırıp birkaç saniye kıpırdamadım. Diablo ağlama sesleri çıkararak bacağıma tırmandı. Elimi yüzümden çekip kafasını okşadım.



## Işılsu Gültekin

Annemin insanları dolandırdığını bilmiyordum ve içimden bir ses bunun buzdağının sadece görünen yüzü olduğunu söylüyordu. Sonsuza kadar annemi koruyabilir miydim emin değildim, birkaç sene içinde bu şehri terk etmeyi planlıyordum.

Hatta kenarda para biriktiriyordum.

Kapım yavaşça açıldığında kalbim tekledi. Morana kapının üst eşiğine dayanan boyuyla karşımdaydı. Elinde bir silah vardı, gümüşü gözleri gözlerimi bulduğunda ne olduğunu bilmediğim bir duygu kalbimde belirdi.

Morana benim tehlikede olmadığımı fark ettiğinde sokak kapısını kapatıp sorgulayıcı bir şekilde bana baktı. Koridorun loş ışığı yüz hatlarına vuruyor, yüzünün güzelliğini ortaya çıkarıyordu.

Salonu işaret ettiğimde içeri yöneldi. Diablo birden hırlamaya başladı, Morana onu gördüğünde gülümsedi. Yavaşça Diablo'ya dönüp eğildi.

"Gel bakalım koca oğlan," dedi pürüzsüz sesiyle. Diablo dişlerini göstererek ona yaklaştığında komut vermek için dudaklarım aralandı.

Morana elini yavaşça Diablo'nun kafasına koyup okşadı. Diablo kafası karışmış gibi bana baktı, benden komut bekliyordu.

"Arkadaş," dedim. Bu kelimeyi biliyordu, kuyruğunu sallayarak içeri koştı. Morana salona girip etrafa bakındı. Her bedeni dikkatle inceledikten sonra bana baktı.

"Beni bedenleri ortadan kaldırmak için çağırmadın, değil mi Tara?" Sesi alaycıydı, maalesef tam da bu yüzden çağırmıştım.

Ona zayıf bir şekilde gülümseyince varsaydığı şeyin doğru olduğunu anladı. Silahını kemerine soktu ve cebinden siyah bir sigara paketi çıkardı. Bir dalı dolgun dudaklarının arasına yerleştirirken başka bir dalı da bana uzattı.

Reddetmeden aldım, ne teklif etse alırdım çünkü şu an inanılmaz mahcup hissediyordum. En güçlü örgütün liderini temizlik yapmaya çağırmıştım.

Bana yaklaştığında gece aldığım güzel kokusu burnuma çarptı, bana doğru hafifçe eğildi. Sıvı gümüşü gözleri gözlerimden ayrılmadan zippo-sunu ateşledi. İkimiz de aynı anda çakmağın uzun parlak alevine doğru

## Morana

eğilip sigaralarımızı yaktık. Ateşin parlak turuncu ışığı yüz hatlarına vuruyor onu cennetten düşmüş bir melek gibi gösteriyordu.

Kalbim hızlandı, benden uzaklaşırken tüylerim ürperdi. Bana yakın olduğu an yüzüne dokunma dürtümle minik bir savaş vermiştim.

“Minik yıldız, tek hakkını buna kullanman yazık olmuş,” dedi koltuğa doğru ilerleyerek. Hafifçe gerindi, geniş omuzları beyaz tişörtün içinden kendini gösterdi.

“Başka çarem yoktu. Üç koca adamı sırtlayıp sokağa atacak halim yok,” dedim çıkışarak. Morana sigarasından bir nefes aldı, dudaklarının arasından çıkan duman farklı şekiller oluşturarak havada gezindi.

“Temizlik kolay iş, bilmemen normal. Bir örgüte üyeliğin var mı?” Sorusu üzerine kafamı iki yana salladım. Yoktu, olmasını da istemiyordum. Morana hiçbir şey demeden salondan çıktığında ne yapacağımı bilmez halde sigara içiyordum.

Gözlerim parmağımın arasındaki siyah sigaraya takıldı. Annemle bazı güzel akşamlarımız olurdu, davlumbazın soluk sarı ışığında sigara içip muhabbet ederdik. O geceler annem olduğunu hissederdim ama sonra kişilik değiştirmişçesine bana saldırır, beni aşağılama fırsatını hiçbir zaman kaçırmazdı.

Morana elinde üç elmayla salona girdiğinde ona baktım. Elmaları salondaki eski ahşap masaya koydu, sigarasını küllüğe yerleştirdi. Sorgulayıcı biçimde onu izlerken kemerindeki silahı çıkarıp bana uzattı. Sigaramı küllüğe bastırıp ona döndüm.

“Bir şey görmek istiyorum Tara,” dedi. Silahı elinden aldığımda masadan bir elma kaptı.

“Hazır mısın?” dedi elmayı parmaklarının arasında çevirerek. Atış becerimi görmek istiyordu, yerdeki bedenleri alınlarının tam ortasından vurmamı gözden kaçırmamıştı.

Silahın susturucusuna bir bakış atıp ardından tetiği çektim.

“Gönder gelsin,” dedim silahı kaldırarak. Morana elmayı fırlattı, hedefler hedeflemez ateş ettim.

Elma parçalara bölünüp üzerimize yağdı. Morana beni beklemeden iki elmayı da aldı ve ardı ardına fırlattı. Kalbim bir kez daha yavaşladı ve elmaları vurdum.

## İşilsu Gültekin

Elma parçacıkları üzerimize yağarken silahı indirdim. Tam o anda Morana küllüğü çok ters bir açığa savurdu. Sol omzumu düşürüp gözümü kapatarak ateş ettim.

Cam ve kül parçaları üzerimize inerken gözlerim kapalıydı. Bir alkış sesi salonda yankılanırken gözlerim yavaşça açıldı.

Morana kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu, kafasını hafifçe yana eğmişti. Siyah dalgaları alnına düşmüş, grileri koyulaşmıştı.

“Şahingöz’ün neyi oluyorsun Tara Baver?”

Soru vücudumun buz kesmesine neden oldu, parmaklarım silahı sıkıca kavradı. Silah gümüş rengi ağır sayılabilecek bir silahtı. Kabzasında M harfi kazılıydı.

Sessiz kalıp ona baktım, gözlerimiz bir savaşa girdiğinde ise geri çekilmedim. Yakışıklı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, onunla inatlaşmam hoşuna gidiyor gibiydi.

“Beni mi araştırdın?” Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarımın arasında bıçak keskinliğinde çıkmıştı bu cümle.

Morana’nın gülümsemesi büyüdü, kafasını hafifçe eğdiğinde boyundaki zincir mermer beyazı teninde hareketlendi.

“Zilde soyadınız yazıyor.” Bir an kalakaldım, anneme yüz defa soyadımızı zilden silmesini söylemiştim. O ise bana bağırarak kargoların doğru düzgün gelmediğinden yakınmıştı.

*Al işte anne.*

“Seni Şahingöz eğitmiş belli, ondan daha iyi bile olabilirsin. Bana aranızdaki ilişkiyi söylemeyecek misin? Ama zaten biliyorum,” dedi kadifeyi andıran bir sesle.

“Dayım.” Sesim bıkkın çıkmıştı. Morana’nın kaşları hafifçe kalktı ardından gözleri yerdeki cesete çevrildi.

“Bu örgütü biliyorum, başlarındaki adam çok sıkıntılı biri. Sen mi bulaştın onlara yoksa annen mi?” Annemi tahmin etmesi içimdeki huzursuzluğu artırdı ama evin her yerinde annemin fotoğrafları asılıydı. Gençliği, şimdiki hali.

Gözüm annemin yarı çıplak koltuğa uzanıp şuh bir şekilde kamerasına baktığı fotoğraf çerçevesine çevrildi.

Annem, kendine bayılır ve kendini herkesten üstün görürdü.

## Morana

"Annem. Ancak lidere bulaşmamıştır, adamlarından birini dolandırmış. Onlar da gelmiş işte." Bu bilgiyi Morana'dan saklamama gerek yoktu, belki ileride bana yardım bile edebilirdi.

"Umalım da öyle olsun minik yıldız," dedi bana yaklaşarak. Bana yaklaştığı an tüm vücudum gerildi, eğilip gözlerimle aynı hizaya geldi. Kokusunu tekrar alıyordum, tenim karıncalanıyordu.

"Ne var?" diye fısıldadım gözlerimi ve ruhumu hapseden gümüş gözlerden ayırmayarak. Gözlerine baktıkça kalbim hızlanıyor, ölü saydığım ruhum canlanıyordu.

Karanlığım karanlığına uzanıyordu, göz temasımızın kesilmediği her an ona dokunma dürtümü engellemek zorlaşıyordu. Morana parmağını yanağıma bastırduğunda kalbim deli gibi atmaya başladı. Parmağını yavaşça çektiğinde yanağıma düşmüş olan külü aldığını fark ettim.

"İlgimi çekiyorsun," dedi yavaşça uzaklaşırken. Uzaklaşmasını istemedim, vücudumda hissettiğim ateş küllendi.

Derin bir nefes aldım, bana yaklaştığında nefesimi tutmayı bırakmalıydım ama elimde değildi.

"Ne zaman temizlenecek burası?" dedim konuyu değiştirerek. Ona nasıl cevap vereceğimi kestirememiştim, kadifeyi andıran kalın sesini her duyduğumda tüm ilgim ona kayıyordu.

"Beş dakika içinde burada olurlar, dışarı çıkıp hava alalım," dedi elimdeki silahı alırken. Silahı kemerine taktığında hayal kırıklığı içimde büyüdü.

Silah toplamayı severdim ancak Morana'nın kişisel silahını cepleyemezdim.

Morana silaha bakışımı gördü, gülümsedi ancak yorum yapmadı. Dışarı çıkana kadar konuşmadık, ev temizlendiğinde anneme mesaj atıp eve geçmesini söyleyecektim.

Diablo'nun adamları parçalama ihtimali aklıma geldiğinde ertelemeyip anneme mesaj attım.

Biz daireden çıktık, vakit kaybetmeden Diablo'yu alıp yatak odasına geç. Beş dakika içinde adamlar gelip evi temizleyecekler. Diablo'yu odadan sakın çıkarma.

Mesajı gönderdiğimde telefonum hızla titredi.

Ok.

## İşilsu Gültekin

Apartmanın önüne çıktığımızda Morana duvara yaslandı. Bir sigara daha çıkarıp dudaklarına yerleştirdiğinde gözleri soru sorarcasına bana döndü.

Kafamı iki yana sallayıp sigara istemediğimi belirttim.

Bir dakika geçmeden sokağa beyaz son model iki araç girdi. İçerisinden altı adam çıktı, her birinin boynundaki dövme dikkat çekiyordu.

Morana'ya başlarını eğip selam verdiler.

"Anahtar..." diyecek olsam da Morana sözümü kesti.

"Kapınız eski rahat açarlar," dedi sigarayı dudaklarının arasından parmağına geçirerek. Morana'nın telefonu çalmaya başladığında sigarayı tekrar dudaklarının arasına iliştirdi.

Siyah sigara ince bir çıtırtı sesi çıkararak azalıyordu.

"Ne oldu?" dedi.

"Bir daha arayın," dedi sert bir sesle. Biraz durup karşı tarafı dinledi ardından telefonu kulağından uzaklaştırıp bana baktı.

"Şahingöz'e ulaşabilir misin?" Dayıma ulaşamazdım, o beni farklı numaralardan arardı. Özellikle doğum günlerimde daima yanıma gelirdi. Annem kutlamazdı ancak dayım bana düşkündü.

"Ulaşamam, o bana ulaşır daima," diye mırıldandım. Morana keskin gözleriyle bana baktı ardından telefonu tekrar kulağına dayadı.

"Beni sinirlendirmeyin, Gölge'ye ulaşın gerekirse." Morana'nın gümüşü gözleri koyulaşmıştı içinde dolaşan yırtıcı öfkeyi görebiliyordum.

"Aferin size, bir boku da bensiz halledin," dedi. Karşı tarafın boğuk sesi kulağıma geliyordu, sürekli açıklama yapıyordu. Morana telefonu sıkıca tutuyordu, beyaz elinin üzerindeki mavi damarlar belirginleşmişti.

Morana'nın gözleri sokakta dolaştı, ardından bana döndü. Bana bakmaya devam ederken kafamı 'Ne var' anlamına gelecek şekilde salladım.

"Tamam ben halledeceğim," dedi telefonu karşısındakinin suratına kapatarak.

"Tara," dedi yumuşak bir sesle. Altdudağımyı ısırp soru dolu gözlerle ona baktım. Bakışları dişlediğim dudağıma takıldı, ardından gözlerime çevrildi.

"Hayatının gecesini yaşamak ister misin minik yıldız?"



### III

*Karanlığın içinde birbirimize bakıyoruz,  
Sen o karanlıksın.  
Ben küçük bir yıldız.  
Senin karanlığını aydınlatıyorum,  
Benim ışığımı karartıyorsun.*

Mantık. Tara Baver'e ne kadar da uzak bir kelime.

Hayatım boyunca mantıklı karar verdiğim söylenemezdi. Lisedeki zorbalara saldırıp müdüre ağzımı açmadan bakmam mantıksızdı, aynada kendi kendime konuşmam mantıksızdı, sınava girmemem mantıksızdı. Ben rüzgârın estiği yöne kendimi bırakırdım, bırakırdım ki zihnimdeki o deli kız konuşsun. Zihnimdeki o deli kız sustuğunda, zihnimdeki bıçak keskinliğindeki kelimeler geceleri beni uykusuz bırakıyordu.

Her gece kendimden nefret ediyordum. Her sabah kendimi seviyordum.

Kendimi sevmezsem, onlar kazanırdı. Kendime acırsam karşıma geçip zehir akan dudaklarla bana gülerlerdi.

Onlar bazı geceler kazanırdı, gün doğduğunda ise gözlerim açılırdı. Ruhum ayağa kalkar, geceleri kaybolan gücüm yerine gelirdi.

Ben bazı geceler yenilirdim işte.

*Bazı geceler.*

*Güneş doğduğunda, insanlar beni hayat çemberine aldığında savaşırdım. Geceleri kendine üzülen zavallı kız, güneş doğduğunda hepsini kılıktan geçirirdi.*

Morana kıpırdamadan bana bakarken elimi uzatıp işaret ve ortaparmağımı aralık bıraktım.

Teklifini sağlam kafayla düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ama zamanım yoktu. Morana siyah sigarayı parmaklarımın arasına iliştirdi, sigarayı dudaklarıma götürürken gözlerim griliklerinden kaçacak delik arıyordu.

## İşilsu Gültekin

Dudaklarına değen sigarayı dudaklarımın arasına alıp bir nefes çektim.

Bakışları bir an için dudaklarıma kaydı, ardından gözlerime çevrildi.

“Neden bu kadar düşünüyorsun?” dedi alçak sesle. Sigarayı dudaklarımdan çekip zehri dışarı üflerken kaşlarımı kaldırdım.

“Hayatının gecesi derken ne demek istediğini düşünüyorum Morana.” Dudakları yukarı doğru kıvrılırken başını eğdi, alnına düşen parlak siyah dalgaya baktım. Bembeyaz tenine bulaşan asi siyahlığa.

“Benim için bir iş yap ve ben de sana borçlu kalayım. Bir dilek hakkın daha olsun. Ancak baştan söyleyeyim temizlik yapmaya gelmem.”

Ona hızla gözlerimi devirdim, ardından parmaklarımın arasında sönmek üzere olan sigaraya baktım.

“Başım belaya girmez.” Sesim netti, uzun bacağıma diğer bacağımanın üzerine dayayıp ayaklarımı çaprazladım.

“Şimdiden başında iki bela var. Biri annen diğeri patronun.” Dudaklarımın içini kemirmeye başladım.

“Annemin olayı çözüldü, patron meselesini de bir zahmet sen hallet. Senin hayatını kurtardım. Peşimdeki itleri temizlersin Morana.” Sigarayı söndürdüğümde Morana kafasını hafifçe iki yana salladı.

“Kimi öldürdüğüne dair hiçbir fikrin yok Tara. Patron meselesini geçtim üzerini kapatırım ama yukarıda öldürdüğün adamlardan biri sıkıntılı bir örgüt liderinin sağ kolu. O herifin tek güvendiği sağ kolunu öldürdün, bu adam senin peşini bırakır mı? Ya da annenin?”

Annenin. Dudaklarım aralandı ve annem için içimde yükselen korkuyu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Hayattaki tek yakınım annemdi. Bana ne yapmış olursa olsun, onu ölüme gönderemezdim.

“Eğer bu geceki işi kabul edersem annemi korur musun?” Sesim soğuktu ama cümlemin arkasındaki kız çocuğu ortadaydı. Morana bunu görse de yüz ifadesi değişmedi.

Beni küçük görmesini istemiyordum ancak bu soruyu başka türlü soramazdım.

Annesinin yastıkla boğmak istediği kız çocuğu dünyanın en tehlikeli adamlarından biriyle anlaşma yapmak üzereydi. *Annesi için, değersiz olduğunu her gün yüzüne vuran bir kadın için.*

## Morana

Anne, annedir işte. Kalbini de yaksa, ruhunda bir yangın da başlat-sa, karşındaki seni dünyaya getiren kadındır.

*Bazen yangına kucak açman gerekir. Ben on dokuz yıldır o yangını göğsümde büyütüyordum.*

“Yeter ki iste minik yıldız,” dedi bana yaklaşarak. “Yeter ki iste.”

Kalbim ritim değiştirirken çenemi kaldırıp ona baktım, dik bakışla-rım karşısında gülümsedi.

“On beş dakika bekle, biri gelip sizi yeni bir yere götürecekt. Hazır-lan. Anneni de alıp oraya git, annen bir süre orada kalsın. Sen de öyle. Akşama doğru seni alması için birini göndereceğim o zaman sana planı anlatacağım.”

Kafamı onaylarcasına salladım. Kapı açıldı ve Morana’nın adamları ellerinde siyah çöp poşetiyle apartmandan çıktı. Morana en öndeki ara-banın sürücü koltuğuna geçmeden önce bana bir bakış attı.

Ben ise onun koltuğu geriye itip uzun bacaklarını ileri uzatışını izledim. Kapıyı kapattı, motoru çalıştırdı. Araba patinaj çekerek so-kaktan çıkarken iç geçirip apartmandan içeri girdim. Dairenin önüne geldiğimde kapı hafif aralıktı. İçeri girer girmez yatak odasının kapısı aralandı, annemin gözlerini fark ettim. Beni görünce kapıyı açtı, Di-ablo odadan dışarı fırlayıp üzerime atladı. Ağırlığı karşısında geriye sendeledim.

Patilerini yakalayıp indirirken başına bir öpücük kondurdum. Salo-nun köşesine gidip ağzına sarı topunu aldı. Ayaklarımın ucuna bırakır-ken annem odadan çıktı.

“Halloldu mu?” dedi kıvrıta kıvrıta bana doğru ilerlerken. Annem ne durumda olursa olsun cazibesinden ödün vermezdi. Hiçbir şey olma-mış gibi bana bakarken sigarasını yakmıştı.

“Evet anne oldu, çok güzel şeyler de oldu.” Sesim yükseldiğinde an-nem kaşlarını çattı.

“Ben mi dedim git Morana’ya bulaş diye. Kendi aptallığın.” Diab-lo’nun topunu annemin kafasına doğru fırlattım, top annemin yanın-dan geçerken Diablo koşarak koridorun ucuna ilerledi.

“Ne aptallığından bahsediyorsun anne. Bir suç örgütünün liderinin, bak liderinin diyorum, sağ kolunu öldürmüşüz.” Annem yanımdan ge-çerken baharatlı parfümü burnuma çalındı.



## Işılsu Gültekin

“Sen öldürdün. Beni karıştıрма,” dedi kanla lekelenen koltuğa hiçbir şey olmamış gibi otururken. İçimdeki öfke çığ gibi büyürken hayret dolu gözlerle ona bakıyordum.

“Şaka yapıyorsun sanırım. Ciddi ciddi bunu söylemiş olamazsın.” Annem çocukça bir tavırla omzunu silkti.

“Silah senin elindeydi. Ben bağılıydım.” Annem koltukta kalmış olan bir dergiyi dalga geçer gibi kucağına koydu. Elbiselere bakarken Farsça bir şarkı mırıldanıyordu.

“Bıraksaydım da ölse miydin? Bunu mu istiyorsun?” Ellerim titremeye başlamıştı, parmaklarım içe doğru kıvrılıp yumruk şeklini aldı.

“Bu cümle bana kendimi hatırlattı.” Beni öldürme arzusundan bahsettiğini anladığımda nefesim kesildi.

Kalbimin kırılışı göğüs kafesimde yankılandı, öylece durup ona baktım. Öfkem yanında ağlama hissini getirdi ancak gözyaşlarım bile olduğu yerde donmuş gibiydi.

“Diablo,” dedim çatallaşmış bir sesle. Diablo sivri kulaklarını kaldırıp bana baktı. Sandalyeye asılı olan gezdirme tasmağını elime aldım. Dışarı çıkacağımızı anladığında uzun kuyruğu iki yana sallanmaya başladı. Tasmağını takip ipin ucunu elimden ucuna doladım.

“Nereye gidiyorsun Tara? Beni burada bırakıp gidecek misin?” Diablo tasmağını hafifçe çektiğinde masanın üzerindeki silahı keme-rime sıkıştırdım.

Ona cevap vermiyordum, *kelimeler kalp kırıklığının yanında can vermiş gibiydi*. Hiçbiri dudaklarıma ulaşmıyordu.

Dış kapıyı açtığımda annemin sesi tüm evde yankılandı.

“Sana diyorum! Roya!”

“Öldürme sırası sende ama beni değil. Artık değil.” Kapıyı sertçe kapayıp merdivenleri hızla inmeye başladım. Aldığım her nefes sanki zorlukla dudaklarımdan arasından çıkıyordu.

*Acıma artık* dedim kalbime. İlk defa karşılaştığın bir şey değil. Sen onun ellerinde kimi zaman ilgilendiği çoğu zaman kırıdığı bir oyuncaksın.

Diablo ile sokağı turlarken içim o kadar acıyordu ki durup dururken yutkunma ihtiyacı hissediyordum.

## Morana

Ağlamamak için yutkundum. Kendimi o kadar kasıyordum ki dişlerim birbirine yaslanmış âdeta kitlenmişti. Sokağı birkaç kere turladık, Morana'nın gönderdiği adam geleceği için sokaktan çıkmıyordum.

Sokağa beyaz bir araba girdi, uzun boylu mavi saçları olan biri çıktı içinden. Kulakları pirsingle doluydu, daha doğrusu yüzü de. Dövmeler vücudunu kaplamıştı, rengini çözemediğim gözleri bana odaklandı.

Bana doğru ilerlerken Diablo hırlamaya başladı.

"Tara?" dedi adam tam önümde dururken. Morana'nın gönderdiği adam bu olmalıydı. Parmaklarımı Diablo'nun sırtına bastırdığımda oturdu. Yine de tetikte kalarak adama bakıyordu.

"Evet."

"Beni Morana gönderdi, adım Mavi. Sizi götüreceğim," Kafamı onaylarcasına sallayıp telefonumu cebimden çıkardım. Anneme hızlıca hazırlanıp inmesini acele etmezse onu bırakıp gideceğimi söyleyip yüzüne kapattım. Benim de hazırlanmam gerekiyordu iç çekip gözlerimi karşımdaki adama çevirdim. Kafasını eğmiş telefonuna bakıyordu.

Morana'nın bizi bu evde ne kadar misafir edeceğini kestiremiyordum, bu iş bittiğinde bizi geri de gönderebilirdi.

Bu gece başarılı olursam, sonrasında Morana için bir iş daha yapabildim. Bu sefer ücreti karşılığında. Misafir olduğumuz evden çıkardık, yeni bir ev bulurdum. Annemin akıllanıp akıllanmadığını bilmiyordum, milleti dolandırmayı sürdürürse nereye gidersek gidelim bizi bulurlardı.

Morana'nın yardımını kabul etmek istemiyordum, annem yine hayatımı mahvetmeyi başarmıştı. Bu işlere girmek istemiyordum, en azından bu kadar çabuk. Dayım kendimi korumam için eğitmeye başlamıştı beni ancak ben yetenekli çıkmıştım. Ayrıca atış yapmaya bayılıyordum. Zihnimi boşaltıyordu, gücün damarlarımda dolaştığını hissediyordum. Atış yaparken daima nefes alışverişlerimi düzenleyip kalp atışımı yavaşlatırdım. Iskalama şansımı azaltıyordu bu.

"Hazırlanmayacak mısın?" dedi Mavi, dövmeyle dolu parmaklarını yüzümün önünde sallayarak.

"On beş dakikaya geleceğiz," dedim arkamı dönmeden önce. Diablo'nun tasmağını tutup çektim. Diablo bana ayak uydururken gezdirme tasmağını çıkardım.

## İşilsu Gültekin

“Ev,” sesim apartman boşluğunda yankılandı. Diablo yukarı doğru koşmaya başladı. Dairenin önüne geldiğimde annemin benim için kapıyı aralık bıraktığını fark ettim. Diablonun geçişiyle kapı daha da aralandı. Odama ilerlerken annemin odasının kapalı kapısına bir bakış attım.

Onunla şu an uğraşamayacaktım.

Odama girer girmez kapının arkasına asılı olan çantamı aldım. Dolabı açıp çoğunluğu siyah olan giysilerimi çıkardım. Küçükken renkli giyinmeyi severdim ama büyüdükçe koyu renklere yönelmiştim. Koyu renkler az da olsa beni kamufle ediyordu. Çantanın içine koyu renk şortlarımı, askılarımı ve büstiyerlerimi koydum.

Büstiyerlerim genelde siyah renkli ve dantelli olsa da birçok farklı renklerde de vardı. Bazı zamanlar renkli giyinmek bana zevk verirdi. En sonunda dolabımın dibinden asker botlarımı ve kamuflaj kıyafetimi çıkardım. Onları da çantaya yerleştirip komodinime yöneldim. İç çamaşırlarımı alırken annem aklıma geldi.

İç çamaşırlarım genelde seksi olurdu, onları giyindiğimde kendimi daha güzel hissederdim. Sınırlı sayıda kişi görme şansına erişse bile. Annem onları gördüğünde dudaklarına gururlu bir gülümseme oturmuştu.

*Sonunda bana benzediğin bir nokta* demişti iç çamaşırlarımı incelerken. O gün ona kızmıştım, benimle benzerliği bu kadar basit bir konudan olmamalıydı.

*Ben onun kıızıyım, sevmediği ama onu koruyan kıızı.* İç çekerek çantayı yere fırlattım. Yatağı yukarı iterek bazanın altını açtım. Yorganları kenara ittiğimde siyah büyük bir çanta ortaya çıktı.

*Mcmillian Tac-50. Bilinen en uzun mesafeden atılan mermiyle öldürme rekoru kıran keskin nişancı tüfeği. Diğer adıyla Juliet.*

Dayımın on altıncı yaş hediyesiydi.

“Merhaba güzel kızım,” dedim onu yatağın altından çıkarırken. Ağırdı ama ağırlığına alışkındım.

Burnuma sigara kokusu çalındığında arkamı döndüm, annem kapıya yaslanmış sigara içiyordu. Üzerini değiştirmişti. Küt saçlarını kulaklarının ardına iterken gözleri silahımın olduğu çantaya çevrildi.

“Morana için çalıştığını biliyordum,” dedi gülümseyerek. Gülümsemesi içten değildi, bakışları ise üstendi.

## Morana

“Bize hayır işi olsun diye kalacak yer ayarlamıyor,” dedim yüzüne bakmadan. Dolaptan son anda elbise çıkarmıştım, giyilecek bir yer aklıma gelmiyordu ancak ne olur olmaz diye alıyordum.

“Para da verecek mi?” Sorusunu duymazdan gelerek makyaj malzemelerimin olduğu minik çantayı hazırladığım küçük bavulun içine attım.

“Kendi işine bak anne,” dedim üzerimdeki gömleği çıkarırken. Kendimi pis hissediyordum ve duşa girmek istiyordum ancak şu an vaktim yoktu. Morana’nın ayarladığı evde duş alıp uyuyacaktım.

Bakışlarım göğsüme ve karnıma yayılan irili ufaklı benlere takıldı. Bakışlarımı onlardan çekip askılığı üzerime geçirdim.

“Aşk olsun annenden mi saklayacaksın?” Sevimli bir yüz ifadesi yapmaya çalışmıştı ama iğreti duran bir ifade oluşmuştu.

“Evet.”

Cevabım kısa ve netti. Onunla uğraşmak istemiyordum, yüzünü bile görmek istemiyordum.

“Bu arada ben bir iki gün gelmeyeceğim. Belki de hiç gelmem,” dedi. Hareketlerim donuklaşırken ona baktım.

“Neden?”

“İlk olarak bir sürü marka eşyam var farkındaysan. Hepsini on beş yirmi dakikada hazırlayamam. İkincisi Morana denen herife güvenmiyorum. Arkadaşımda kalacağım.”

Soğuk bir kahkaha dudaklarımdan çıktığında içimi buzdan bir his sarmıştı.

“Senin arkadaşın mı var Verda Bayer?” Annem birkaç saniye donuk gözlerle bana baktı, sigarasının külü yere düştü. Dolgun dudakları aralandığında kalbimi acıtan o cümleyi bekliyordum.

“Siktir git. Senin iyiliğine falan ihtiyacım yok. Artık reşitsin de neden benimle yaşadığını anlamıyorum. Sana hayatında başarılar.”

Zihnim kanla kaplı kelimeleri kucakladı ama bu sefer kalbim acımadı. Çünkü kalbimi hissetmiyordum.

“Siktiğimin faturalarını bir yıldır ben ödüyorum. Asıl sana hayatında başarılar *anne*, umarım iliğine kadar sömüreceğin bir adam bulursun.”

Annem bana gülümsedi, *duygu barındırmayan bir gülümseme.*

## İşilsu Gültekin

"Zengin adamdan bol ne var? Sana tavsiyem Morana'nın altına..." Komodinimde duran çiçekli vazoyu ona doğru fırlattım. Vazo duvara çarparak parçalara ayrıldığında annem korkuyla geriye sıçradı.

"Kapa o çeneni. Kapa o siktiğimin çenesini artık!" Bağırışım açık camdan sokağa taşmıştı. Diablo birkaç kere havladı. Bavulumla silahımın bulunduğu çantamı elime aldım. Annemin yanından geçerken annem elindeki çakmağı yakıp ateşini tenime tuttu.

Sesim çıkmadı, irkilmedim bile. Ruhsal acının yanında fiziksel acının esamesi okunmazdı.

Kolunuz kırılır canınız acırdı belki ama kalbiniz yerinden söküldüğünde artık hissedemezsiniz.

Acı, hiçbir şey hissetmemekten bin kat daha iyiydi.

*Acı yaşadığınızı hissettirirdi, hissedemediğinizde ise ruhunuzun ölümü gerçekleşirdi.*

Islık çaldığımda Diablo peşimden geldi. Annem bana bağırmaya başlamıştı, küfür ediyordu. Hiçbirini duymuyordum. Tüm vücudum zangır zangır titriyordu, sinir krizi geçirmenin eşiğindeydim. Onu öldürmek istiyordum, on dokuz yıldır ruhuma yaptığı işkencenin hesabını sormak istiyordum.

Hiçbir şey yapmadım, yapamadım.

Apartmanın merdivenlerini nasıl indiğimi hatırlamıyordum. Dışarı çıktığımda Mavi denilen adam sigarasını yere fırlattı.

"İki kişi denmişti ama..."

"Tekim, gidelim," dedim. Mavi, silah çantama bir bakış atıp elini uzattı. Çantamı taşımak istediğini anlamıştım ancak kafamı iki yana salladım.

"Gerek yok, bagajı aç yeter." Beyaz lüks arabaya ilerledik, Mavi bagajı açtı. Çantaları bagaja âdeta fırlattım. Bagajı kapatıp arka koltuğa geçtim, Diablo da yanıma atladı. Araba çalışırken son kez içinde yıllarımın geçtiği binaya baktım.

Rahatlama hissi acı ve öfkemin yerini aldığı anda kafamı arkaya yasladım.

Yanımda bir hareketlilik hissettiğimde Diablo'nun arka koltuğa uzanıp kafasını kucağıma koyduğun fark ettim.

## Morana

Diablo acımı hissediyordu, koyu renk gözlerine hüznün yerleşmişti. Annemden ayrıldığı için üzülmüyordu. Diablo'nun annesini köpek dövüşleri yapılan bir yerden kurtarmıştım. Onu kurtardığım gece doğurmuştu, iki yavrusu olmuştu. Diğer üç yavrusu ölü doğmuştu. Maa-  
lesef ölü yavrulardan birini doğurmaya çalışırken kendi hayatından da olmuştu. Diğer yavruyu sahiplendirip Diablo'yu almıştım. Çünkü bakacak durumum yoktu, dışarıda yemek yemez köpek maması alırdım.

Annem eğitirsem ve ilgilenirsem benimle kalabileceğini söylemişti. Bir yandan da onu koruması hoşuna gidiyordu. Diablo ne zaman kendini sevdirmek istese annem onu iterdi. Bu yüzden annem onu çağır-  
madan ona pek yanaşmazdı.

Diablo'nun kafasını okşadığımda yavaşça kuyruğunu iki yana salladı. Kolumda bir sızı hissettiğimde sağ koluma baktım. Annemin kolumu yaktığı yer kızarmıştı. Gözlerim dolmaya başladığında dudaklarımı aralayıp nefes almaya çabaladım.

Annem küçükken beni döverdi ancak böyle bir şey hiç yapmamıştı. Yanık izi acıdığı için ağlamıyordum, bana zarar vermek istemesine hatta vermesine üzülmüyordum.

*O iz teninde değil, ruhunda.*

*O iz kalbinde.*

*O iz sonsuza dek seninle.*

"İster misin?" Mavi'nin sesiyle bakışlarımı izden çektim. Bana sigara paketi uzatıyordu. Paketi alıp içerisinden bir tane aldım. Dudaklarıma yerleştirirken çakmak uzattı. Sigaranın ucu alev aldı, kolumdaki iz sızladı.

Mavi, dikiz aynasından bana bakarken yeşil gözlerimi ona çevirdim.

"Paket sende kalsın Tara, ihtiyacın var gibi duruyor." Ona cevap ver-  
meyip aynadan gözlerime baktım. Gözyaşlarım yüzünden yeşillerimin rengi daha da açılmıştı. Tavana bakarak onları geri göndermeye çalıştım.

Gözyaşlarım yanağıma hiç düşmemişti, içime içime akmıştı sanki. Diablo kafasını kaldırıp kolumu yaladı. İç çekip pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Bir saatlik yolun sonunda şehirden uzaklaştığımızı fark ettim. Boş bir araziye girdik, arazinin ortasında iki tane gökdelen vardı. Çevresi hâlâ inşaat halindeydi.

## İşilsu Gültekin

Araba durduğunda kapıyı açtım, Diablo benden önce davranıp dışarı atladı. Mavi bagajı açtığında çantalarımı aldım. İlk gökdelene ilerlerken onu izliyordum. İçeri bir kartla girip kartı bana uzattı. Asansörle otuzuncu kata çıkarken ikimiz de konuşmadık, konuşacak havada değildim. O da bunun farkındaydı. Asansörün kapısı açıldığında bizi uzun bir koridor karşıladı. Koridorun sonundaki daireye doğru ilerlerken yeni boyanmış duvardan tiner kokusu alıyordum.

Mavi cebinden başka bir kart çıkarıp kapıya okuttu. Kapıdaki minik ışık kırmızıdan maviye döndüğünde kapı açıldı. Kapıyı itip içeri girdiğimde ışıkların açık olduğunu fark ettim.

Koltukta ince bacaklarını açıkta bırakan bir etek giyen kumral saçlı bir kız oturuyordu. Kızın koyu renk gözleri bizi görünce irileşti.

“Karen, sen neden hâlâ buradasın?” Mavi’nin sert ses tonu geniş lüks evde yankılandı.

“Morana’ya ulaşamıyorum. Onunla bu akşam görüşmek istiyordum.” Sesi inceydi, hayatımda bu kadar ince bir ses tonu duymamıştım.

“İşi var,” dedi Mavi bıkkın bir tonda. Parmaklarını kolunun üzerindeki dövmelelerde gezdirip hafifçe kaşıdı.

“İşi bu kız mı?” Kızın özenle biçimlendirilen kaşları hafifçe çatılmıştı.

“Seni ilgilendirmiyor Karen. Artık gitmen gerekiyor,” Mavi’nin sesinden taşmak üzere olan sabrını anlayabiliyordum. Karen ayağa fırlayıp bana doğru ilerledi.

“Sana soruyorum Mavi. İşi bu kız mı?” Bu sefer bağırıyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtığımda yeşilliklerim onun koyu renkli gözlerine sabitlendi.

“Kusura bakma ama bir kez daha bağırırsan seni aşağı atacağım,” dedim gülümseyerek. Gülümsemem tehditkârdı. Kendimi zaten bok gibi hissediyordum, bana yapılan en ufak bir saygısızlıkta sakın kalamayacaktım.

“Sen beni tehdit edemezsin,” dedi kız bana yaklaşarak. Kafasını hafifçe kaldırmıştı, benden biraz daha kısaydı. Kafamı ona doğru eğdim.

“Etmeyeceğim çünkü ölmüş olacaksın.” Sesim alçaktı, gözlerimde ne görmüşse hafifçe gerilemişti.

## Morana

“Mavi,” dedi yalvarır bir ses tonuyla. “Morana’ya ulaş lütfen. Ona anlatmak istediklerim var.”

“O önemli bir şey görürse sana ulaşır.” Mavi’nin yükselen ses tonu sabrının bittiğini gösteriyordu. Karen’in yüzü düştü, salonun ortasına yönelip bavulunu aldı.

“Morana sana asla bakmaz. Niyetin buysa tabii. Sevgilisi olduğunu görmedim. Böyle bir işe girmez. Aklında bulunsun, kendini paralama boşuna.”

Mavi oflarken kızın zııvalıklarını dinlemeye takatimin kalmadığına karar verdim.

“Niyetim onunla sevgili olmak değil *Karen*,” ismini alayla söylemiş-tim. “Ayrıca dünyada ona bakacak son insanım. Aptal değilim.”

Karen kendi kendine güldü.

“Orasını bilemem. Sana bol şans.” Mavi birden kızın elinden bavulu kaptı.

“Dışarı!” Karen’in bavulunu koridora çıkarırken yanımdan geçen Karen’in kolunu tuttum.

“Benim hiçbir konuda şansa ihtiyacım yok Karen, kafana soksan iyi edersin.” Kolunu bıraktığım an Karen koşar adımlarla koridora çıktı. İçimde yükselen öfkeyi dindirmek için derin bir nefes aldım. Mavi’nin Karen’i asansöre bindirdiğini duyduğumda belime sıkıştırdığım silahı cam sehpaye bıraktım. Siyah deri koltuğa oturur oturmaz âdeta içine gömüldüm. Bizim koltuğun teli her zaman kalçama batardı demek zenginlerinki de bir başka oluyormuş.

Mavi içeri girdiğinde bacaklarımı sehpaye uzatmıştım. Bana doğru ilerleyip ikinci kartı da koltuğun koluna koydu.

“Karen’in kusuruna bakma, ağzına gelen her şeyi söylemek gibi bir huyu var.” Yaslandığım yerden ona baktım.

“Sorun yok, şaşırmadım.” Mavi, ellerini cebine sokarak bana gülümsedi.

“Morana akşam altıda buraya gelecek, haber vermemi istedi. Bir şeyler içmeye gidecekmişsiniz, ona göre hazırlanırsın.” Mavi’ye plan hakkında bir şey bilmediğimi söylemek istesem de sustum. Morana’ya ilk adıyla hitap etmiyordu, yakın arkadaşı olmayabilirdi.



## Işlısu Gültekin

Mavi'nin cümlesi zihnimde dönerken kafama dank etti. *Bir şeyler içmek?*

"Göreve gitmeyecek miyiz?" dedim parmaklarımı iç içe geçirirken.

"Görev gece yarısından sonra olacak, gerisini akşam ona sorarsın." Mavi'nin sorularımdan kaçmak ister gibi bir hali vardı, onu zorlamayacaktım.

"Tamam, teşekkürler Mavi." Parmağıyla koltuğun kenarında olan karta 'Kart burada' dercesine hafifçe vurdu, ardından daireden çıktı. Pati sesleri geldiğinde koltuktan kalktım. Mavi çıkarken Diablo içeri girmişti, yeni bir yere geldiğinde içeri girmek yerine girişi ve çevresini koklamak gibi bir huyu vardı.

Deren'in evine gittiğimde saatlerce apartmanın koridorlarını koklamıştı. Koltuktan kalkıp çantamı açtım, duş alıp uyumak istiyordum. Bavuldan iç çamaşırla uzun bir tişört çıkardım, bu sıcakta şort bile giyemezdim. Evin içerisine şöyle bir bakış attım, çok yüksekteydik. Yere kadar uzanan camlardan uzakta kalan şehri görebiliyordum. Salonda ufak bir şömine, üzerinde devasa bir televizyon vardı. İçerisi oldukça sadeydi ancak mobilyaların pahalı olduğu belliydi.

Banyoyu gördüğümde ağızım şaşkınlıkla aralandı, içerisi çok büyüktü. Fayansların hepsi siyahtı, pencerenin önünde beyaz bir küvet vardı. Duş kısmında ise beş kişi rahatça yıkanırdı.

Eski evimdeki banyoyu düşünmekten kendimi alamadım, o kadar küçüktü ki tuvalete oturduğumda bir ayağım duş aldığım yerin içerisinde kalıyordu. Soyunup duşa girdim, içerisinde açılmamış şampuan ve duş jelleri vardı.

Soğuk suyun altına kendimi attım, soğuk su bana yasadışı bir iş yaptığım geceyi hatırlatmıştı. Deren'in evindeki eski küveti buzlu suyla doldurmuş, yirmi dakika içinde kalmıştım. Buzlu su reflekslerimi hızlandırıyor, vücudum ise savaşıma hazır hale geliyordu.

Bu geceki görev için de yapmam gereken buydu, her zamankinden dikkatli olmalıydım. Bok yoluna gitmek istemiyordum.

Suyun şiddetini artırıp kafamı kaldırdım, tazyikli su sertçe yüzümü döverken öylece durdum. Mavi, bir şeye ihtiyacım olursa ulaşmam gereken bir numara bırakmamıştı. O yüzden buz bulamayacaktım. Duştan

## Morana

çıktığımda rahatlamış hissediyordum. Üzerimi giyinip yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odaya girdim.

Geniş odada bir yatak dışında hiçbir şey yoktu, duvarları krem renkliydi. Çeşit çeşit tablolar duvarları süslüyordu. Resme bir ilgim yoktu o yüzden yatağa tırmanıp yüzümü yumuşatıcı kokan yastığa bastırdım. Vücudum yorgunlukla sızlarken gözlerimi kapadım.

Bedenim gevşedi, zihnim yorgunluğa yenik düştü. Dakikasında uykuya daldım.



17.45

Üzerime siyah saten uzun bir elbise geçirmiş aynanın karşısına geçmiştım. Allık fırçasını elmacıkkemiklerime hafifçe dokundurdum, ardından kendime baktım.

Dolgun dudaklarımda kahve tonlarında bir parlaticı vardı, sırtıma uzanan siyah gür saçları yukarıdan sıkı bir atkuyruğu yapmıştım. Dalgalar çıplak sırtımın ortasına doğru dökülüyordu. Gözlerim yukarı doğru çekilmiş, badem şekilleri çekikleşmişti. Kirpiklerime rimeli hafifçe dokundurdum, gür kirpiklerim kaşıma doğru kıvrıldı.

Bıkkınlıkla fırçayı makyaj çantamın içine attım. Ürünlerin çoğu pahalı markaydı çünkü annemindi. Annem bir iki kez kullanır ardından daha iyisini alırdı. Ben de onun kullanmadıklarını ceplerdim. Çoğu zaman fark etmezdi bile.

Çıplak ayaklarım yerdeki pahalı halının içine gömülürken çantama doğru ilerledim. Topuklu ayakkabılarımı çantadan çıkarıp giyerken iç geçirdim. Topuklu ayakkabı giymeyi severdim ancak tüm bu hazırlığımın abartı durmasından da endişelenmiyorum değildim. Köşede duran siyah çerçeveli boy aynasına baktım. Saten elbise belime oturuyor kalçalarımın üzerinden aşağı dökülüyordu. Elbisemin uzun bir yırtmacı vardı, ayağımı koltuğa dayayıp silah kılıfımı bacağıma sabitledim. Ardından ufak ancak sağlam silahı kılıfın içine taktım.

Morana'ya güven duymuyordum, *kimseye* güven duymuyordum. Bacağımda hissettiğim silahın soğuk metali beni rahatlatıyordu.

## Işılsu Gültekin

Kapı tıklatıldığında gerildim, aceleci adımlarla kapıya yöneldim. Kapıyı açtığımda parfüm kokusu burnuma doldu.

Bakışlarım yavaşça yukarı tırmandı, Morana tam karşımda kolunu kapının eşiğine yaslamış bir şekilde duruyordu. Kafasını bana doğru eğmişti, gümüşü gözleri yüzümdeydi.

“Selam, şansa ihtiyacı olmayan Tara,” dedi alçak sesle. Kapıyı açıp geçmesi için geri çekilirken kurduğu cümle kafamın içinde dolandı. *Şansa ihtiyacı olmayan Tara mı?* Morana kendine özgü bir zarafetle salona girerken bakışlarım odaya çevrildi.

Yüksek tavanlı salonun köşe noktalarında çok küçük mekanizmalar vardı. *Kameralar*. Büyük değillerdi, çok dikkatli bakılmadığı takdirde görünmüyorlardı.

“Sen bizi mi izledin?” dedim kaşlarımı çatarken. Karenle konuşmamız zihnimde film şeridi gibi geçerken Morana koltuğa oturmuş uzun bacaklarını uzatmıştı. Kızı ölümle tehdit etmişim bir de... Dünyada Morana’ya bakacak son insanım demişim.

Koca bir yalan.

“Kameraları fark edersin diye düşünmüştüm,” dedi siyah karanfilli sigarasını dudaklarının ucuna iştiririrken. Fark etmemişim, o kadar yorgundum ki annemle yaşadığım sinir harbi de zihnimi meşgul tutmuştu. Duştan sonra banyoda üstümü değiştirsem de hazırlanırken salonda giyinmişim.

“Sen beni mi dikizledin?” Morana’nın gözlerinden tiksintiye benzer bir ifade geçti.

“Hayır, sadece eve ilk geliş anını izledim. Sonrasında kamerayı kapattım.” Dolgun dudaklarının arasından süzülen sigara dumanı havada halkalar çizdi.

“İnanmadım,” dedim ellerimi belime koyarak ona bakarken. Morana dalga geçercesine gülümsedi.

“Tara, öyle bir niyetim olsa kendi isteğinle olmasını isterim.” Öyle bir niyetten kastı *çıplak* olmamdı. Alçak sesle söylediği cümle ensemdeki tüyleri diken diken etti. Onu süzmekten kendimi alamadım, kaslı beyaz mermere benzeyen göğsünün ufak bir kısmı açıkta kalıyordu. Orada ince bir zincir dışında takı yoktu. Uzun biçimli parmaklarında ise gümüş yüzükler vardı.

## Morana

“Neyse bir dahaki sefere birine evini verirken içinde sevgilinin olmasına dikkat et.”

Sesim soğuktu, sert adımlarla koltuğa ilerleyip Mavi’nin bana verdiği sigara paketinden bir dal çektim. Dudaklarımın arasına yerleştirip sehpa da duran çakmağı elime aldım.

“Sevgilim değildi için rahat edecekse. Birine bir iyilik yaptım.” Kaşlarım alaycı bir şekilde havaya kalkarken sigara dalını parmaklarımın arasına aldım.

“Bana ne, isterse sevgilin olsun. Umurumda değil, bana saygısızlık yaptığı an yine temizlik yapmaya gelirsin.” Duman dudaklarımın arasından çıkarken koltuğa oturdum. Morana birden yaklaşıp üzerime eğildi.

“Biliyorum minik yıldız, sevgili edinmiyorum. Sevgili edinecek ol sam o kişi Karen olmazdı,” dedi boğuk bir sesle. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti, grilikleri koyulaşırken karnımda beliren ateş dalgası vücudumu sardı.

Bu adamın üzerimdeki etkisinden nefret ediyordum, bana dokunmuyordu. Ancak gözlerime bakarak söylediği her cümlede bana dokunuyormuş gibi hissediyordum.

İçimde beliren arzudan kurtulmak istercesine ondan uzaklaşıp sigarayı dudaklarımın arasına koydum.

“Bana plandan bahsetmedin,” dedim sigara dudaklarımın arasında aşağı yukarı hareket ederken. Ardından dalı elime aldım. Çok sıcaklamıştım, Morana gözlerini ayırmadan bana bakarken hissettiklerim normal değildi.

Hayatımdaki hiçbir adama karşı böyle bir çekim hissetmemiştim.

“Bir şeyler içtikten sonra seni karargâhlarımdan birine götüreceğim. Orada plandan bahsedeceğim. Tüm bunlardan önce seni daha yakından tanımak istiyorum.” Kadifeyi andıran sesi beni gerdi, bana bakışı ağzımın kurumasına neden oldu.

Cevap vermek istesem de sessiz kaldım. Morana sigarasını cam sehpa da duran küllüğe bastırıp ayağa kalktı.

“Gidelim, bu gece çok işimiz var.” Kendi sigaramı da söndürüp ayağa kaktım. Köşede duran silahımı aldım. Morana kutuya bir bakış attı.

## İşilsu Gültekin

"Bende birçok silah var, taşımaya gerek yok." Kafamı iki yana salladım.

"Sadece Juliet'le atış yaparım." Silahıma taktığım adı duyunca Morana'nın dudakları kıvrıldı.

"Keyfin bilir." Kapıya doğru uzun adımlar atarken geniş omuzlarını ve vücudunu inceledim. Çok iri değildi ancak vücudunda örülü olan kaslarını görebiliyordum. Siyah dalgalı saçları parlaktı, dalgaları ensesine iniyordu. Bakışlarım üst bedeninden alt kısma inerken Morana birden kafasını çevirip bana baktı.

Panikle gözlerimi başka tarafa çevirdim. Utangaç biri değildim ama şu an yüzüme yürüyen ateşi hissettim.

"Beni incelemen bittiyse..."

"Öyle bir şey yapmadım, gidelim." Sesim olduğundan sert çıkmıştı, evin giriş kartlarının olduğu minik çantamı kaptım ve evden çıktım.



Üç katlı lüks binanın önüne geldiğimizde arabanın kapısını yukarı iterek açtım. Morana'nın kullandığı araç siyah bir spor arabaydı, içersine oturduğumda âdeta yatar pozisyona geçmiştim. Geldiğimiz mekân çok uzakta değildi ya da Morana çok hızlı sürmüştü. Araba boş yollarda âdeta akmıştı, arabanın içi uzay mekiğine benziyordu. Gösterge tabelalarının çevresinde led ışıklar vardı.

Yol boyunca arabayı ve yüzüne mavi led ışıklar vuran Morana'yı izlemiştim. Sessiz kalmıştı ben de konuşmaya çalışmamıştım. Arabada geçirdiğimiz süre boyunca klasik müzik çalmıştı, buna ayrıca şaşırmıştım.

İçeri girerken Morana elini belime koyarak beni yönlendirdi. Başparmağı çıplak belime dokunduğunda ürperdim. Kalçamı istemsizce geriye atarak belimi kavislendirdim.

İçeri girdiğimiz yer müzeye benziyordu, beyaz sütunlar, siyah renk devasa heykeller her yerdeydi. İçerideki insanlar iyi giyimliydi ancak her birinde örgütlerinin sembolü olan dövmeleri görebiliyordum. Barda çalışırken Barış'ın arkadaşı örgütlerin simgelerinden oluşan bir katalog yapmıştı. İlginç bir hobiydi, katalogu incelediğim için bazı dövmele de tanıdık gelmişti. Denize sıfır olan balkona çıkarken garsonlar bize kapıyı açtı.

## Morana

“Aç mısın?” dedi Morana kafasını bana doğru eğerek. Elini belimden çekmişti, sıcaklığının kaybolması beni anlamsız bir hayal kırıklığına uğrattı. Açtım ancak yemek yemeyecektim. Göreve çıkmadan önce tok olmamaya dikkat ederdim.

“Bir şeyler atıştırırım, yemek yemem,” dedim. Morana hafifçe kafasını salladı. Geniş balkonun sağ kısmında üzerinde mumlar bulunan yemek masaları vardı. Sol kısımda ise parmaklıklara uzak mesafede ama denizi gören koltuklar vardı. Loca loca ayrılmıştı. Locaların çoğu doluydu, adamlar yanlarında iyi giyimli kadınlarla oturuyorlardı.

“Bu adamlar da örgüt liderleri mi?” diye sordum Morana’ya, hemen ortada diğerlerinin oturduğu yerden biraz daha yüksekte olan koltuğa yönelirken.

“Bir kısmı öyle bir kısmı da sağ kolları. Burası tarafsız bölge, burada olay çıkmaz. Garsonlara da iyi para verilir, ağızlarını sıkı tutarlar hizmet verirler.”

Özel locadaki koltuğa ulaşabilmek için bir basamak çıktım ardından deri krem koltuğa kendimi bıraktım. Koltuk U şeklinde denize dönüktü, diğer koltuklardan bir tık yüksekte olduğundan özel bir alan sağlıyordu. Ortadaki sehpaye bir kâğıt konulmuştu, *Rezerve- M* yazıyordu. Bu koltuğun sadece Morana’ya ayrıldığını anlamıştım.

Bu adam ne kadar güçlüydü?

Morana yanıma oturur oturmaz dövmeleri olmayan bir garson yanımıza geldi.

“Ne içersin?” dedi Morana koltuğun sırt kısmına kolunu atarak. Parfümünün kokusu burnuma geldiğinde derin bir nefes aldım. Bu kokunun içinde kesinlikle afrodizyak olmalıydı, bana böyle hissettirmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

“Cin tonik,” dedim ona bakarak. Morana bakışlarını garsona doğru çevirdi.

“Ballı viski ve cin tonik. Ortaya atıştırmalık ne varsa getirin, yemek yemeyeceğiz.” Garson anladığını belirtircesine kafasını salladı ve merdivenleri inerek uzaklaştı. Morana bana doğru döndüğünde dudaklarımı hafifçe birbirine bastırdım.

“Söyle bakalım Tara, keskin nişancıyken neden garsonluk yapıyordun?”

## İşilsu Gültekin

Direkt bana yöneltilen soru afallamama sebep oldu. Kirpiklerimin altından ona baktım.

“Bu soruların bir de dönüşü var biliyorsun değil mi Morana?” Morana dilini altdudağında gezdirirken hafifçe gülümsedi.

“Farkındayım,” dedi sadece. Derin bir nefes alıp cümleleri kafamda toparlamaya çalıştım.

“Normal bir hayat istedim sanırım. Bir de yeraltı dünyasını çok bilmiyorum, kimseyi tanımıyorum. Kandırılabilceğimi düşündüm. Kadın olduğum için küçük görüleceğimi. Dayım istediğim zaman ona haber vermemi söylemişti ama yanaşmadım. Şu anda da istediğim için yapmıyorum.”

Morana dikkatle beni dinliyordu.

“Artık birilerini tanıyorsun, eğer yapmak istersen seni desteklerim. Senin gibi atış yapan birini daha önce hiç görmedim Tara, ben de iyi nişancıyım ancak sen farklısın. Kurşunların hedefinden bir santim bile şaşmıyor.”

Morana’nın gözlerinde beliren hayranlık dolu parıltıyı yakalamıştım, bu da içimin gururla dolmasına sebep oldu. Onun gibi bir adam bana desteğini açıklarken kendimi fazla küçük gördüğümü fark ettim. Atış konusunda bir çekincem yoktu ama para karşılığında çalışırsam hakkımın yeneceğini düşünüyordum.

Dünyayı nasıl erkekler yönetiyorsa *ya da yönettiğini sanıyorsa*, bu suç dünyası için de geçerliydi.

İki garson masayı donatırken patates kızartmalarından birkaç tane-sini ağızıma attım. Morana içkisini eline alıp hafifçe kokladı ardından bir yudum aldı.

“Bu geceki işten sonra düşüneceğim,” dedim. Morana bana yaklaşıp bacaklarını kenara uzattı.

“Annen neden gelmedi?” Sorusu göğsüme bir taşın çökmesine sebep olurken içkimden büyük bir yudum aldım. Kalbimin acısını uyuşturmaya çalışıyordum.

Annem gerçekten kalbimdeki en büyük yaraydı.

“İstemedi. Sanırım artık görüşmeyeceğiz.” Bakışlarım bir an için annemin yaktığı bölgeye takıldı, su toplamıştı. Morana’nın keskin bakışları yarama takıldı, elini uzatıp parmağını çevresine dokundurdu.

## Morana

Kalbim hızlanırken yakışıklı yüzüne baktım.

“Kimsenin sana zarar vermesine izin verme, minik yıldız. Kendi değerinin farkına var, sen olmasan gece her zamankinden daha karanlık olur,” diye mırıldandı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken adımın anlamına atıf yaptığını anlamıştım. Dokunduğu yer uyuşmuştu. Parmağını kolumdan çekmeden önce elimi uzatıp parmağını yakaladım.

Teni tenime değdi, parmak uçlarımdan başlayan ateş kollarıma yürüdü. Onun elini tutup yara izimden uzaklaştırırken sıvı gümüşü andıran gözleri koyulaştı. Nefes alışım hızlandığında dizlerimi birbirine bastırdım.

Morana ateşe dokunmuşçasına elini çekti. Bakışları denize döndüğünde yukarı doğru hafif kavis yapan burnuna baktım. Siyah kirpikleri açık renk gözlerini çevreliyordu. Yüzüne dokunmak istesem de kendimi dizginledim.

Kendine gel Tara.

İçkimin yarısını kafama diktim, sırf vücudumu saran ateşi dindirsin diye. Morana da kendi içkisinden büyük bir yudum aldı.

İkimiz de az önce yaşanan temasın farkındaydık, ben nasıl etkileniysem Morana’da aynı şekilde etkilenmişti. Gözlerinin içinde ip misali gezinen şehveti görmüştüm.

“Sen nasıl bu işe girdin?” dedim az önce yaşananları umursamıyormuş gibi yaparak. Gümüşü gözler bana doğru döndü. Dudakları arandığında telefonu çalmaya başladı. Telefonu eline alıp ekrana baktı, gördüğü isim üzerine kaşları çatıldı.

“Bunu açmam gerekiyor, hemen geleceğim,” dedi ayağa kalkarken. Onu izlerken patates kızartmalarından birkaç tanesini daha ağzıma attım.

“Tamam, bekliyorum,” dedim. İki basamağı inip balkonun uzaktaki kısmına doğru yürüdü. Onu izlerken ne kadar acıktığımın farkına varmıştım. Suşilerin tadına bakarken garson tekrar yanıma geldi. Kolunun üzerinde garsonların kullandığı beyaz bezden vardı.

“Başka bir isteğiniz var mı?” dedi üzerime doğru eğilerek.

“Hayır, teşekkürler,” dedim garsona bakmadan.



## İşilsu Gültekin

Karnımı bir şey dürttü. Zihnim tehlikeyi haykırırken karnıma doğru çevirdim bakışlarımı. Namlunun ucu karnımdaydı. Bakışlarımı garsona çevirdim, kulağının ardında bir dövme vardı. *Akbaba dövmesi. Bizim cıde ölen adamların elinde de aynı dövmeden vardı ancak birçok dövmeleri olduğu için bakıp geçmiştim.* Giydiği gömleğin yakasında kan izleri vardı. Bize hizmet eden garsonun artık yaşamadığı anlamına geliyordu bu.

“Benimle geliyorsun Tara Baver,” dedi pörtlek gözlü adam.

“Sakin ol,” dedim elimdeki suşiyi tabağa bırakırken. Bedenimi soğuk bir his kaplamış mantuğım çalışmaya başlamıştı. *Tehlike anında Tara Baver, buzdan bir kadına dönüşüyordu.*

“Çabuk ol, yoksa seni gebertirim.” Ayağa kalktığımda arkama geçip silahın namlusunu sırtıma bastırdı. Silahı elinin üzerine serdiği beyaz servis beziyle kamufler ediyordu.

Morana’ya baksam da sırtı bana dönüktü, omuzları gerginlikle kasılmıştı. Kiminle ne konuşuyorsa önemli bir konu olmalıydı.

Eh, ben de burada canımla cebelleşiyordum. Merdivenleri inip restorana doğru yürürken tökezlemiş gibi yaptım. Adam benim kolumu yakalamak için eğildiğinde silahı tutan kolunu yakaladım. Dirseğinin iç kısmına sert bir darbe indirdiğimde silahı yere uçtu.

Arkamı dönüp adamı yakasından yakalayıp kafa attım. Alnımın üst kısmı iri burnunun kemerine geldiğinde bir çatırtı koptu, kan yüzüne boşalırken uludu. Bacağımdaki silahı çıkarıp adamın kafasına dayadım.

“Bırak beni sürtük,” dedi adam tükürükler saçarak.

“Beynini uçuracak kişiye karşı çok kibarsın,” dedim hafifçe gülümseyerek. Adam arkama baktığında daha fazla kişinin geldiğini anladım.

Arka arkaya silah sesleri gelirken Morana’nın silahını ateşlediğini fark ettim. Düşmüş bir meleği andıran yüzünde soğuk bir gülümseme vardı.

Adam başka yere baktığını fark ettiği an boynumu yakalamaya çalıştı, silahı ateşledim. Üzerime kan ve beyin parçaları uçarken gözlerimi kapadım. Bir el kolumu yakaladığında gözlerim hızla açıldı.

Mekânın dört bir yanından üç dört adam bize doğru geliyordu.

“Hazır ol Tara, biraz üzerimizi kirleteceğiz,” dedi Morana neşeli bir sesle. Az önce ufak bir kan banyosu yapmıştım, *yani biliyordum.*

## Morana

Morana ile sırt sırta verip silahları kaldırdık. Bana doğru koşan adamlar silahlarını kaldırdıkları anda silahımı ateşledim. Morana ile aynı anda ateş ederken diğer suç örgütü liderleri kendilerini savunmak için silahlarını çekmişti. Ancak silahları bize değil, akbaba dövmeli adamlara doğruydu. Hepsi Morana'yı tanıyordu, onu savunmalarının kendilerine bir ödül getireceğinin de farkındalardı.

Kurşunum bittiğinde küfrettim. Kapıdan bir adam daha çıkıp silahını bana doğru kaldırırken panikle etrafa baktım. Yere düşen silahlar benden çok uzaktaydı.

Morana birden bana doğru dönüp beni kollarının arasına aldı. Beni göğsüne bastırıp kafeslerken bana doğru koşan son adamı da göğsünden vurdu.

Kafam sert göğsüne yaslandığında kanın metalik kokusuyla karışan kokuyu aldım. Kafasını eğip bana baktı, siyah dalgası alnına düşmüşken gümüşü gözleri gözlerimi hapsetti. Aramızdaki elektrik kendini gösterirken dudaklarım aralandı. Morana birden beni bıraktı. Bakışlarının etkisinden çıkmak için gözlerimi kırıştırdım. Benden uzaklaşıp yerde yatan adama yöneldi. Ayakkabısıyla kafasını çevirip dövmesine baktı.

“İkide iki Tara. Annenin bulaştığı adamın kardeşini de öldürdük.” Derin bir nefes aldım, ellerime buz gibi bir his yürümüştü. Vurduğum adamların hepsi kafasının ortasında bir delikle yerde yatıyordu. Morana da bunun farkındaydı.

İskalamıyordum.

Topuklularımı çeviren kan gölünün ortasında kıpırdamadan duruyordum. Elimdeki boş silahı yavaşça indirdiğimde Morana'nın gözleri bir kez daha gözlerime dokundu. Siyah dalgaları dağılmıştı, silahını yavaşça kaldırıp dudaklarına dokundurdu. Dudaklarındaki silahla bana gülümserken yavaşlayan kalbim hızlandı.

“Minik yıldız,” dedi kadifeyi andıran bir sesle. “Seni girdiğim her işte yanıma almamam için bir sebep söyle.”

Ona gülümserken gümüşü gözleri derin bir sırrı barındırmış gibi karanlığa büründü.

“Beni satın alamazsın.” Cümlem havada asılı kaldığında Morana bana doğru bir adım attı.

## Işılsu Gültekin

“Belki de satın almak değil seni kazanmak istiyorumdur.”

Cümle zihnimde dolanırken Morana silahını göğsüme bastırdı. Yeşil gözlerim gri gözlere dokundu, aramızdaki elektrik yoğunlaşırken dolgun dudakları aralandı. İçim ürperirken bakışlarımı güzel gözlerinden ayırmadım.

“Kalbini, minik yıldız.” Silahı daha sert bastırdığında gümüşü gözler beni esir almıştı.

*“Kalbini.”*



## IV

*Beni istediğini söyleyen gözlerin,  
Ah sevgilim ben kalbi atmayan bir cesedim.  
Yine de tut elimi,  
Attır yeniden bu kalbi.*

Morana'nın ne istediği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kalbim.

Varlığını kısa da olsa annem benimle ilgilendiğinde, bana gülümse-  
diğinde hissederdim. Bir kalp varlığını iki kez hissettirirdi.

İlki, kırıldığı zaman.

En yakın arkadaşşıma güvenmişim, kalbim kırılmıştı, anneme inan-  
mışım tekrar kırılmıştı. Ben ise dizlerimin üzerine çöküp ellerimle kı-  
rıkları toplamaya çalışmışım.

O kırıklar ellerime batarken kalbimde derin yaralar açtı. O yaralara  
yasladım sırtımı, gözlerimi diktim gökyüzüne.

Yeter, dedim. Daha fazla kırılacak bir kalbim kalmadı.

Buz tuttu kalbimin damarları, buz tuttu göğüs kafesim. Kimseyi  
sokmadım oraya, kimseye beni kıracak değeri vermedim kırıldıktan  
sonra.

İnsanlığımdan uzaklaştım, belki de ben bir canavara dönüştüm.  
Yumruklarını göğsüne dayayıp uyuyan bir canavara.

Bazı insanlar canavarları da sever diye umut ettim ancak kimse beni  
sevemezdi. Kimse dönüştüğüm kişiyi sevemezdi, ben bile.

*Tara sen umut etmekten bile acizsin, sen sevgiyi nereden bileceksin?*

İkincisi, âşık olduğu zaman.

Ben hiç âşık olmamışım. Sevmişim, sevişmişim, yarı yolda bıra-  
kılmışım. Hissettiğim şeyin aşk olmasını istemişim, âşık olmak için  
kendimi zorlamışım.

Ama olmamışım.

## Işılsu Gültekin

Eski zamanlarda tanıdığım bir kız vardı, onu çok iyi tanırdım. Âşık olmuştu, kabuğundan çıkışını, gülümsemesini görmüştüm. Bana demişti ki, *kalbimi hissediyorum Tara*.

Bir hastane odasında oturuyorduk, fazla zamanı kalmamıştı. Çocuk ise o ölene kadar yanındaydı.

Sessizce göçüp gitmişti dünyadan, kalbini çocuğa bırakarak. O an anlamıştım, aşkın yüceliğini. Herkesi bulmazdı, şanslı olanları bulurdu. Hiçbir zaman şanslı bir insan olmamıştım.

Gandhi'nin de dediği gibi, *"Korkaklar sevgisini gösteremez. O cesurların ayrıcalığıdır."*

Uçurumdan aşağı gözü kapalı atlayan Tara, sevgi konusunda koca bir korkaktı. İki tane sevgilim olmuştu hiçbir zaman onlara kendimi açamamıştım. Hep maskelerin ardına saklandım, kimsenin bana olan sevgisine güvenmedim.

Birinde terk ettim, diğerinde terk edildim.

Erkekleri eğlencem olarak görmeye başladım, canım istediğinde birileriyle konuşur kimyamız tutarsa biraz vakit geçirirdim. Hislerim konusunda kendime güvenmezdim, erkeklere ise asla güvenmezdim.

*Morana benden imânsız istiyordu.*

*Morana artık bende olmayan bir şeyi istiyordu.*

*Morana, kanla yıkanmış bedeniyle karşımda durup benden kalbimi istiyordu.*

Gözlerimi kan damlaları olan boynuna ardından can acıtacak bir güzellikte olan yüzüne çevirdim. Gözleri, gözlerimi esir almıştı, silahın soğuk namlusu göğsümdeydi.

Parmaklarım silahın soğuk metalini kavradı silahı yavaşça aşağı indirdim.

"Bende olmayan bir şeyi sana veremem Morana," dedim yavaşça. Morana elini uzatıp çenemi kavradı, başparmağıyla elmacıkkemiklerime bulaşan kanı sildi.

Yüzüm uyuşurken güzel gözlerine değdirdim yeşilliklerimi.

"Yanılıyorsun *Tara*," diye mırıldandı ismimi hafif bir aksanla söyleyerek. "Sende var olmayan bir şeyi istemiyorum, henüz farkında değilsin,"

## Morana

dedi elini yüzümden çekerek. Yanıma geçip bileğimi tuttu usulca. Yüzüme doğru eğildi ancak gözleri yüzüme değil karşıya bakıyordu.

“Belki de ben fark etmeni sağladım,” dedi. “Senin için bunu yaparım minik yıldız.”

Nefesim kesilirken beni hafifçe bileğimden çekti. Herkesin gözü üzerimizdeydi, sırtımı dikleştirip onu izledim.

Bileğimdeki parmakları nabzımın üzerindeydi, başparmağını oraya bastırıyordu. Kimse yanımıza gelmedi, herkes uzaktan bizi izlerken mekânın çıkışına yöneldik.

Yerde yatan son bedenin üzerinden geçerken omzumun üzerine düşen saç tutamını geriye attım.

“Pablo yarın beni arasın,” dedi Morana tam çıkışta duran garsona bakarak. Garson elindeki servis tepsisine sıkıca sarılmıştı, gözleri irileşirken başını onaylarcasına salladı.

“Burası tarafsız bölge değil miydi ya?” dedim alaycı bir sesle. Morana bana bakmadan arabanın kapısını açtı. Kapıyı tutup geçmem için beklerken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Ön koltuğa oturup arkama yaslanırken sesini duydum.

“Anlaşılan artık değil. Ama her hareketin bir sonucu olduğuna göre bunun da bir sonucu olacaktır.” Kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçti. Aracı çalıştırdığında motorun kükremesi sokağı inletti. Hızla ana caddeye çıkarken üst kısımdaki aynayı açtım. Yüzüm kan içindeydi, elbisem kanla lekelenmişti.

“Torpedo gözünde ıslak mendil var,” dedi Morana direksiyonu sıkıca kavrayarak. Torpedo gözünü kavrayıp aşağı çektim. Paketinden çıkardığım ıslak mendille yüzümü bastırarak ovalarken yeşil gözlerim parlıyordu. Boynumu ovalarken üzerimde bir çift göz hissettim, Morana bana bakıyordu.

“Seni karargâha götüreceğim, pek hoş karşılanmayabilirsin.” Morana’nın cümlesi üzerine kaşlarım havalandı.

“Neden?” Sorum üzerine Morana’nın dudaklarının ucu kıvrıldı.

“Diğer örgütlerin aksine bizim örgüt birbirine çok bağlıdır. Kan yemini ederler, yabancıları hoş karşılamazlar. Bizden biri olmadığın sürece sana şüpheyile bakacaklar.”

## İşilsu Gültekin

Aynayı yukarı doğru sertçe itip kapatırken kanla lekelenen mendili avucumun içine sıkıştırdım.

“İlk defa örgütün dışından biriyle çalışmıyordunuz. Alışmış olmaları gerekmez mi?” dedim gittikçe artan hız göstergesine bakarak.

“Çalışıyorum ancak hiçbirini karargâha götürmüyorum.” Cümle havada asılı kaldı, omuzlarımı gevşetirken tokamı çıkardım. Saçlarım omuzlarıma dökülürken Morana’ya baktım.

Gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemezmiş gibi saçlarımda dolandı.

“Bu senin bileceğin iş Morana. Sana beni götür diye yalvarmıyorum sonuçta,” dedim sert bir şekilde. Morana yavaşça gülümsedi, düzgün dişleri ortaya çıkarken köpek dişlerinin hafifçe sivri olduğunu fark ettim.

“Bu benim bileceğim iş Tara,” dedi alaycı bir şekilde. “Ben yanlış ata hiçbir zaman oynamam.”

Cümlesini başka yere çekmeyi düşünsem de çocukça kalacağını fark ettim bu yüzden sessiz kaldım. Savana’nın dışına sürerken dikiz aynasından arkayı kontrol etti.

“Akbaba simgesi olan örgüt, ne kadar güçlü?” dedim. Morana işaret-parmağını direksiyona vururken yüzüğü ufak bir tıkırtı çıkardı.

“Güçlü olmaları deliliklerinden geliyor, hiçbir kuralları yok. İpini koparmış köpek gibi sağa sola salça oluyorlar. Başlarındaki kişi Helix, çok daha güçlü birine çalışıyor. Onun verdiği pis işleri hallediyor onun dışında başıboşlar. Annenin Helix’i dolandırdığını düşünüyorum herhangi bir adamını değil.”

Helix’in kime çalıştığını düşünürken kafam anneme gitti.

“Helix’in dış görünüşü hakkında belirli bir şey var mı?” Morana sorum üzerine birkaç saniye sessiz kaldı.

“Gözünün üzerinde haç işareti var, gözlerini kapattığında haç işareti ortaya çıkıyor. Kaşının üzerinden göz altına doğru. Gözünün hemen altında ise Satan yazıyor.” *Satan, şeytan.*

Kanım donarken dudaklarım hafifçe aralandı. Ben bu adamı görmüşüm, *bizim evde.*

Annem şuh kahkahalar atarken kahkahaları çığlığa dönüşmüştü. Zevk çığlığı olduğunu sandım, annemin bazı müşterileriyle oyunlar oynadığını biliyordum. Adam çıkarken dayanamayıp koridorun ucundan

## Morana

ona bakmıştım. Kapıdan çıkmadan arkasını dönmüştü, hayatımda gördüğüm en korkutucu yüz hatlarına sahipti.

Annem adam gittikten sonra kendisini odaya kilitlemiş birkaç saat çıkmamıştı. Ona bir şeyler sorduğumda ise kendi işime bakmamı söyleyip başından savmıştı.

Morana yüz ifademini değiştirdiğini fark etse de soru sormadı. Kafamı cama yasladığımda çakıllı bir yola girdik. Ormanın içinde ilerlerken birçok karga havalandı.

“Kargalara bak,” dedim istemsizce.

“Onlar karga değil, kuzgun,” dedi Morana. Araba yavaşlayınca devasa kapıların önüne geldiğimizi fark ettim. Demir kapının iki yanında kuleler vardı, kafamı kaldırdığımda nöbetçileri gördüm. Uzun namlulu silahlarla bekliyorlardı. Demir kapı yana doğru kayarak açılırken Morana hafifçe gaza bastı. Bakışlarımı karşımda uzanan iki binaya çevirdim. Birbirine tünelle bağlanan binalar siyah renkteydi. Kapıda iki kişi daha bekliyordu, Morana hemen kapının önünde durdu. Arabadan indi, elimi kapı koluna attığım an kapı açıldı.

Morana elini uzatıp gözlerime baktı.

Elim uzun ince elinin içinde kaybolurken avuççilerimi bir ateş yaladı. Beni hafifçe çektiğinde arabadan çıktım. Ilık bir rüzgâr saç tutamlarının arasında dolandı, belime düşen saçlarımı havalandırdı.

Morana elini çekti, parmaklarını hafifçe birbirine sürterek kafasını çevirdi.

“Hoş geldiniz,” dedi merdivenlerden inen orta yaşlı bir adam. Saçlarının iki yanı kırlaşmıştı, yaşının ellilerde olduğunu tahmin ettim. Morana arabanın anahtarını attığında havada yakaladı.

“Hoş bulduk, diğerleri odada mı?” Morana’nın sorusu üzerine adam kafasını onaylarcasına salladı. Arabanın arkasına ilerlerken topuklarım toprağa battı.

“Arkayı açsana,” dedim.

“Adamlarım getirir,” dedi silahımı alacağımı anladığında. Omuzlarımı hafifçe silkdim, kimseye vermek istemiyordum. İnatla arabanın arkasında durup ona bakarken Morana anahtarı verdiği orta yaşlı adama döndü.



## İşılsu Gültekin

"Arkayı açar mısın?" dedi kısaca. Adam elindeki anahtara bastığında bagaj otomatik olarak açıldı. Juliet'i içinden alıp bata çıka Morana'ya yöneldim.

Morana kolunu uzattığında elimi dirseğinin altına koydum. Birbiri-mize bakarken rüzgâr esti, Morana kafasını çevirdi.

"Taşıma önerisinde bulunmayacağım, silahınla aranda garip bir bağ var." Morana'nın alaycı sesine karşı gülümsedim.

"O benim yol arkadaşım, kimseye dokundurmam," dedim. Morana anlarcasına baktı, ardından beni kapıya doğru çekti. Geniş merdivenleri tırmanırken kapıdaki adamlar kafalarını eğip Morana'yı selamladı.

İçeri girdiğimizde birkaç kişi köşede konuşuyordu, Morana'yı gördüklerinde susup kafalarını eğdiler.

"İyi geceler beyler," dedi Morana yanlarından geçerken. Hepsi ağız-larının içinde bir şeyler gevelerken gözlerindeki parıltıyı fark ettim. Morana'ya saygı duymalarının yanında ona sevgi de besliyorlardı.

Asansöre doğru ilerlerken aramızda garip bir sessizlik vardı. Asan-sörün kapısı sağa doğru kayarken içeriyi mavi bir led ışık aydınlattı. Morana içeri girdiğinde tuşlara döndü. Bina altı katlıydı, en üstte ise küçük bir kutu duruyordu. Kutuyu açıp şifreyi tuşladı, ardından altıncı katın düğmesine bastı. Asansörün ışıkları maviden kırmızıya döndüğünde yüzüne baktım.

İşığın gölgeleri çökük yanaklarında, keskin hatlı çenesinde dolaşı-yordu. Siyah bir saç tutamı alnına düşüyordu. Gömleğinin açık bırak-tığı geniş göğsünde ardından köprücük kemiğinin başladığı yere kaydı gözlerim. Köprücük kemiğinin üzerindeki çukur çenesini yukarı kaldı-rıkça derinleşiyordu.

Kafasını birden bana çevirdiğinde bakışlarımı kaçırarak fırsatım ol-madı. Gözleri gözlerime sabitlendiğinde içim çekilir gibi oldu. Bana bir adım yaklaşıp kafasını eğdi.

"Sende merak mı uyandırıyorum Tara?" Kadife gibi sesi hafifçe boğuklaşırken tüylerim diken diken oldu. İçimi görür gibi bakıyordu, içimdeki karanlığın farkında gibi. Boynumdan yukarı yürüyen ateşi hissederken dolgun dudaklarına kaydı bakışlarım. Dudaklarındaki gizli gülümseme bastırmaya çalıştığım şehveti besledi.

## Morana

Kırmızı ışığa zıt giden bir siyahlığa sahipti.

Dudaklarım aralandığında bakışlarını oraya çevirdi, ufacık bir hareketimle dudaklarımız birbirine değirdi. Kalbim hızlandı, tanıdık kokusu içimde büyüyen dokunma arzusunu artırdı.

*Ölümü arzulamak hiç bu kadar yaşıyor gibi hissettirmemişti. Asansör durduğunda geri çekildi, parmağım çıplak bileğine dokundu.*

Ufacık bir dokunuş elimi titretti, Morana da ellerini yumruk haline getirdi.

*Hissediyordu, hissediyordum.*

Kapı açıldığında dışarı bir adım attı, anın etkisinden kurtulmaya çalışarak onu izledim. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlanmıştı, kasıklarına doğru tırmanan elektrik beni terk ederken kafamı kaldırdım. Morana ile koridorun sonuna doğru ilerlerken topuk seslerim koridorda yankılanıyordu.

Hiç olmadığı kadar sessizdik, anın etkisi zihnimi bulandırmıştı. Morana'nın böyle bir etkisi vardı. Vücudum bana en ufak bir temasında harekete geçiyordu.

Koridorun sonundaki odanın şifresini tuşladığında içeri girdik. İçeride uzun bir masa üzerinde ise bir harita vardı. Tavana uzanan çift kapılı pencere sonuna kadar açıktı, içeri giren ılık meltem siyah kadife perdeleri hareket ettiriyordu.

Uzun masanın çevresinde dört kişi vardı. Biri uzun boylu saçları üç numara olan bir kadındı. Biri Eris diğeri ise Mavi'ydi. Dördüncü kadını tanıımıyordum, sarı saçları ensesinde sıkı bir topuz şeklinde toplanmıştı. Eris odanın dibindeki çalışma masasında oturuyordu, bizi gördüğünde çalışma masasından aşağı atlayıp uzun masaya doğru ilerledi.

"Tara Bayer, tekrar karşılaştık," dedi sırtarak. Ela gözleri yüzümdeyken gözüm kulağının üzerindeki kum saatli kurukafaya takıldı. Sarışın kadının dövmesi elinin üzerindeydi, saçları kazılı kadının ise göğsünde idi.

"Selam Eris," dedim kafamı sallayarak. Eris üzerindeki gömleğin kollarını dirseğine doğru sıvarken sarışın kadının mavi gözleri üzerimdeydi.

"Ahu," dedi Morana sarışın kadını işaret ederek. "Bilge," dedi kısa saçlı kadın Morana'nın ismini söylemesine fırsat vermeyerek. Kafamı hafifçe salladım.

## İşilsu Gültekin

“Tara, keskin nişancımız olacak bu gece,” dedi Morana masaya yaklaşarak. Hepsi sessiz kaldı, Eris ise bıyık altından gülüyordu. Masaya yaklaştığımda Savana şehrinin haritası gözüme çarptı. Dağların olduğu kısım ile şehrin diğer ucu işaretlenmişti.

“Bu gece hedefimiz vali yardımcısının Salvador’a yapacağı teslimatı engellemek ve oğlunu kaçırmak. Duruma göre öldürülebilir ama canlı daha çok işime yarar,” dedi Morana kollarını masaya dayayarak. Bileğinden dirseğinin içine doğru uzanan damarlar belirginleşmişti.

Salvador ismini duyduğumda sırtım gerildi, Salvador’un başında olduğu örgütü biliyordum. Savana’daki herkes bu ismi bilirdi, Salvador demek tehlike demekti. Eski bir örgüttü, Morana’dan önce şehrin hâkimi sayılırdı. Her karar onun önünden geçerdi ama kimse yüzünü bilmezdi.

“Vali yardımcısının oğlu kaç yaşında?” diye sordum.

“Neden soruyorsun?” dedi Ahu mavi gözlerini kısarak. Yüzü güzeldi ancak yüz ifadesi güzelliğini bozuyordu. Yüzüme diktiği gözlerinde bana karşı olan şüphe tohumlarını görebiliyordum. Benden hoşlanmamıştı ya da bana güvenmiyordu. Ben iki seçeneğin de aynı anda onda barındığını biliyordum.

“Çocuk öldürmem,” dedim net bir şekilde. Ahu biçimli dudaklarını aşağı doğru büktü.

“Sana ne emredilirse onu yapmak zorundasın,” dedi tizleşen bir sesle. Mavi gözlerindeki öfke âdeta dalgalanırken buz kesen gözlerimi gözlerine diktim.

“Ben öyle çalışmam Ahu,” dedim isminin üzerine basarak. Ahu ağzını açtığı anda Eris ellerini kaldırdı.

“Sakin olun hanımlar, altı üstü basit bir görev,” dedi sırtarak. Ahu bana bakarken ben de gözlerimi onun üzerinden ayırmıyordum. Aramızdaki gerginlik soğuk bir savaşa dönüşürken Morana’ya baktım.

“Çocuksa bu işi yapmıyorum, *Arsen*,” dedim net bir şekilde ona dönerek. Odadaki dört kişi şok içinde kalırken nereye bakacaklarını şaşırıyorlardı. Morana’nın gümüşü gözleri bana odaklandığında bana yaklaştı. Parmak uçlarıyla saçlarımı hafifçe geriye itti, dudakları kulak kepçeme dokundu. Fısıltısı zihnime hücum ederken öylece kalakaldım.

## Morana

*"İsmimi başka şartlar altında da dudaklarından duymak isterim minik yıldız."*

Bacaklarımdan kasıklarımaya yayılan ateşi bastırmak istercesine yumruklarımı sıktım. Morana birden benden uzaklaştı, masaya doğru yürürken sesi odayı inletti.

"Yirmi yaşında, muhtemelen senden daha fazla kişi öldürmüştür Tara. O ve valinin oğlu Salvador'un himayesinde," Morana'nın sesinde bir duygu yakalasam da ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Salvador'un adını söylerken gri gözleri âdeta koyulaşmıştı. Anın etkisinden kurtulmak istercesine boğazımı temizledim ardından çenemi dikleştirdim.

Ahu dalga geçer gibi bir kahkaha attığında dikkatim tamamen dağılmıştı.

"Onlardan daha az kişi öldürmüşse bu kıza nasıl güvenelim? Acemilerle çalışmıyoruz diye biliyordum," dedi Ahu gözlerini devirerek.

Morana birden kafasını kaldırdığında siyah saç tutamı alnına düştü, gümüşü gözleri Ahu'yu buldu. Hiçbir şey demeden ona bakarken Ahu'nun yüzü gitgide düştü. Morana âdeta onu gözleriyle azarlarken Ahu bakışlarını kaçırdı.

"Teslimatı alacağız ama oğlanı ne yapacağız?" dedi Bilge öne çıkarak. Boyu neredeyse Morana kadar uzundu, asker botlarını yere doğru hafifçe vurdu.

"Vali yardımcısından istihbarat alacağız, Salvador'un ağzının içine bakıyor. Öğrenmek istediğim bir şey var, sonrasında oğlanı salarız gider," dedi Morana bakışlarını Bilge'ye çevirerek. Ahu'nun gözleri yerdedydi, Morana'ya bakamıyordu. Haritanın üzerine eğildim, tren yolu iki tepenin arasından geçiyordu. Muhtemelen tepelerin birinde ben olacaktım. İki tepenin arasından geçen yol ikiye ayrılıyordu. Bir taraf sola dönerek şehirden çıkıyordu, diğer yol ise şehrin çevresinden dolanıyordu.

"Salvador teçhizat sıkıntısı çekiyor, bu geceki teslimata ihtiyacı var," dedi Morana. Birden doğrulup açık cama doğru kafasını çevirdi. Simsiyah bir kuzgun pencerenin kenarında duruyordu.

Morana alçak sesle ıslık çalıp kolunu kaldırdı. İri kuzgun havalandı ve Morana'nın koluna kondu. Hayatımda gördüğüm en iri kuzgundu.

## İşilsu Gültekin

Ayak bileğinde ince rulo şeklinde bir kâğıt vardı. Morana kâğıdı aldığı anda kuzgun Morana'nın omzuna çıktı. Kafasını Morana'nın siyah saçlarına sürttü.

Morana kâğıdı okuduğunda kaşları hafifçe çatıldı. Birkaç saniye durduğunda düşündüğünü görebiliyordum.

"Görev yarın akşama ertelendi. Trenin yola çıkış gününü değiştirmişler," dedi alçak sesle. Sesinde karanlık bir tını vardı.

"Emin misin Morana?" dedi Eris ona yaklaşarak. Eris'in ela gözlerinde de şüphe tohumları geziniyordu. Morana kafasını onaylarcasına salladı, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Trenin rotasını değiştirmişler, şehrin dışından giden bir rota oluşturmuşlar," Morana cümlesinin bitirir bitirmez gözleri Mavi'yi buldu.

"Mavi, arkadaşına bir sor bakalım. Şüphelendikleri bir durum mu oluşmuş? Sebebi bana gelen bilgide yazmıyor." Mavi kafasını onaylarcasına sallayıp dudaklarındaki pirsingi dişledi.

"Yarın akşamüstü tekrar toplanacağız. Tara, Efes ile çalışacak, her duruma karşı iki keskin nişancı bulundurmamız daha iyi olur," dedi Morana elinin tersiyle kuzgunun tüylerini okşayarak. Kuzgun Morana'nın parmağındaki gümüş yüzükleri hafifçe gagaladı. Kuzguna yaklaşıp elimi uzattım, kuzgun ince bir çığlık atıp simsiyah gözlerini yüzüme dikti.

"Aman Tara bu hayvan deli valla, gözlerini oyar," dedi Eris bana bakarak. Morana havadaki elimi yavaşça tuttu.

Parmaklarımız iç içe geçtiğinde ellerimi saran sıcaklık hissine direndim.

"Apollon," dedi Morana alçak bir sesle. Kuzgun Morana'ya baktıktan sonra benim koluma atladı. Zayıf bileğim kuzgunun ağırlığı karşısında hafifçe titredi. İri pençeleri bileğimi çizirken büyülenmiş gibi kuzguna bakıyordum.

Hayatımda gördüğüm en güzel hayvanlardan biriydi, pençelerinden biri bembeyazdı. Boşta olan elimi ona uzattığımda gagasıyla uyarırcasına elime vurdu.

"En fazla bu kadar arkadaş canlısı olabiliyor," dedi Morana gözlerimin içine bakarak. Kuzgun kolumdan havalandı ardından köşede duran uzun kuş oturağına geçti.

## Morana

Odadaki herkes Morana ile birleşen elimize bakıyordu.

“Bu gece iyi dinlenin, Mavi, yarın kafan şimdiki gibi güzel olmasın, yoksa bozuşuruz,” dedi Morana parmaklarını bırakırken. Mavi’nin yüzü bembeyaz oldu, şaşırarak ona baktım. Kafası güzel gibi görünmüyordu.

“Ben iyiyim, kafam güzel değil.” Mavi’nin sesi itiraz eder gibi çıktığında Morana ona döndü.

“Yalandan nefret ederim, biliyorsun,” dedi sakince. Mavi susup dudaklarını birbirine bastırdı, diğer eliyle kaşındaki pirsingleri çekti.

“Tara sizin odada kalsın bu gece,” Morana Bilge’ye bakarak konuşmuştu. Bilge’nin çekik gözleri hafifçe kısalsa da kafasını onaylarcasına salladı.

“Uyumadan bir şeyler içelim mi?” dedi Eris bana yaklaşarak. Dışarıda ölümcül bir sıcaklık vardı, buz gibi bir şeyler içsem kendime gelirmişim gibi hissediyordum.

“Bana uyar,” dedim alçak sesle. Morana haritanın üzerine eğildiğinde Eris hafifçe belimi iteledi, kızlar da odanın dışına doğru ilerlerken onları izledim. Odadan çıktığımızda kapı kapandı, tiz bir ses çıkararak kilitlendi.

Ahu birden bana dönüp, “Bilge ile bir kat aşağıda 401’de kalıyoruz,” dedi. Yüzündeki ifade durumdan hoşnut olmadığını gösterirken ona gülümsedim. Biri bana sinir oluyorsa ona daima gülümserdim, kudurtucu bir etkisi vardı.

“Tamam.” Eris elini silahıma doğru uzattı, parmaklarım sıkıca kurtunun kulpunu kavradı.

“Sadece odana götüreceğim ardından gelip seni terasa çıkaracağım,” dedi. Ahu ile Bilge kıpırdamadan bize bakıyordu. Kutuyu terasa ardından odaya sürüklemek yorucu olacaktı, en sonunda pes ederek ona uzattım.

“Bir şey olursa alnında karadelik açarım.” Hafifçe gülümsememe karşılık Eris düzgün dişlerini sergileyerek sırıttı. Bilge uzaklaşmak istese de Ahu onun kolunu tutup ayrılmasını engelledi. Eris bir an durup bize baktı ardından uzaklaşıp yangın çıkışının merdivenlerine ilerledi. Kapıyı itip çıkarken Ahu’ya döndüm. Bana bir şeyler söylemek ister gibi kıvrandığının farkındaydım.

## İşilsu Gültekin

"Eski sevgilimle bir şeyler içecek olman ne hoş. Baştan söyleyeyim sadık biri sayılmaz," dedi Ahu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kendime sevgili aramıyorum. Sorun yok benim için," dedim. Ahu dehşete düşmüş bir şekilde yüzüme baktı.

"Sen gözüne Morana'yı kestirdin sanırım ama hiç şansın yok," dedi. *İkinci kez.* İkinci kez biri bana şansın yok diyordu, içimde kabarmaya başlayan öfkeyi hissediyordum. Morana herkesin içinde bana yakınlaşmıştı, bu yüzden Ahu'nun amacımı yanlış algılaması beni şaşırtmamıştı.

"Belki de onun benimle şansы yoktur Ahu, kışın tutuşmuş gibi konuşuyorsun," dedim. Ahu'nun dudakları şaşkınlıkla aralandı ama kendini hemen topladı.

"Umarım ağzının laf yaptığı kadar iyi nişancısıdır. Sana güvenmiyorum, Morana seni buraya neden getirdi onu da anlamış değilim," dedi. Bilge Ahu'nun kolunu tutup çekse de Ahu gitmemek için direndi.

"Güvenini istemiyorum Ahu. Bana savaş açmamamı tavsiye ederim, günün sonunda canı yanacak kişi ben olmam." Sesim alçaktı, dudaklarımı bir gülümseme esir almıştı.

Ahu'nun yüzüne yayılan şok dalgasını izledim, Bilge bu sefer onu sertçe çekti. Ahu dengesi bozularak onu izlerken 'sürtük' kelimesi dudaklarının arasından yuvarlanarak çıktı. Ahu ile kavgaya girişmeyecektim, eski sevgilisiyle bir şeyler içecek olmam hoşuna gitmemişti. Bunu anlayabilirdim ama onu daha çok öfkeliendiren şeyin Morana ile el ele tutuşmamız olduğunu fark etmiştim. *Bir de Morana'nın birden bana yaklaşması. Bunu unutma, diye fısıldadı zihnim.*

Bana güvenmiyordu bunu anlamıştım, böyle bir tavır içerisine girmesine gerek yoktu. Gözlerine kırgınlık yerleşmişti. Diğerlerinin suratu Ahu'nun suratının aldığı şekle girmemişti, Bilge hiç umursamamıştı, diğerleri de. Ahu'nun asıl derdinin ne olduğunu ancak Eris'ten öğrenebilirdim.

Ayrıca gerçekten bir şeyler içmek istiyordum.

Yanımda bir hareketlilik hissettiğimde kafamı çevirdim, Eris'in yüzü görüş alanıma girdi.

"Bir kat yukarı çıkacağız," dedi yangın merdivenlerini işaret ederek. Onu izlerken cevap verme gereği duymadım. Apartman boşluğunda

## Morana

ropuk seslerim yankulanıyordu, saçlarımı ensemden bükerek topladım. Terasa çıktığımızda ılık bir rüzgâr esiyordu. Burada bir bar vardı, barmen oturmuş telefonuyla ilgileniyordu. Terası ikiye bölmüşlerdi, diğer kısmı çimden bir duvarla ayrılmıştı. İç kısmında ne var göremiyordum. Bakışlarımı o kısımdan ayırıp çevrede gezdirdim, etrafta banklar olsa da teras boştu.

“Cin tonik alıyorum,” dedi Eris bara ilerleyerek. Kafamı onaylarcasına sallayıp banklardan birine oturdum.

“Bol buzlu,” dedim arkasından. Eris arkasını dönmeden başparmağını onaylarcasına kaldırdı. Terasın bu gece mi yoksa hep mi boş olduğunu merak ettim. Önümüzde uzanan orman görünüyordu, kuzgunlar sürü halinde havalanırken Eris önüme buzlu içkiyi bıraktı. Uzun ince bardağı elime aldım, parmak uçlarım soğuktan uyuştığında bardağı yanan yüzüme bastırdım.

Hava sıcaktan ziyade nemliydi, nemli havalarda boğuluyor gibi hissediyordum.

“Yine birilerinin tepesini attırdın,” dedi Eris yanıma oturarak. Aramıza özellikle mesafe bırakmıştı, farkındaydım. Uzakta olması daha iyiydi, biri bana çok yaklaştığında tedirgin hissediyordum.

Bu tedirginlik sadece bir insanda işlemiyordu, sebebini henüz çözmemiştim.

“Benden ziyade sen tepesini attırdın gibi, eski sevgilinmiş,” dedim içkimden bir yudum almadan hemen önce. Eris sırtıp hafif kemerli burnunu sıktı.

“Beni kafaya taktığını sanmıyorum, onun başka dertleri var.” Kendi içkisinden bir yudum alıp bana baktı.

“Morana mı mesela bu dert? İkinci bir Karen vakası gibi hissettim,” dedim iç çekerek.

“Karen çok önemli biri değil ama Ahu Arsen’in çocukluk arkadaşı. Onu herkesten kıskanıyor. Sizi de odada o halde görünce...” dedi Eris ellerini iç içe geçirip bana bakarak. Odada herkes el ele tutuşmamızı görmüştü, bunu ima ediyordu. Morana’nın kulağıma fısıldamasına da şahit olmuşlardı. Kim olsa aynı şeyi düşünürdü.

“Kuzgun elinden benim elime geçti, bunda abartılacak bir şey yok.” Sesimin umursamaz çıkmasına gayret etmişim. Yoksa hissediyordum,



## İşilsu Gültekin

basit bir temas değildi. İçime ateş yürümesinden Morana'nın ise gerilen ellerinden fark edebiliyorum. Bana yaklaşmasını ise es geçmiştim.

Eris de bunun farkındaydı.

"Tara, sadece sen değil bunu herkes görebiliyor. Morana dışarıdan birini buraya getirmez, hele yeni tanıdığı bir kızı asla. Onu ben de uzun zamandır tanıyorum. Ama sana farklı bakıyor. Bunu övmek için söylemiyorum, övülecek bir şey değil. Bana göre riskli bir şey," dedi bardağını iki yana sallayarak. Buzlar önce birbirine çarptı ardından bardağa çarparak ufak bir ses çıkardı.

Morana'nın bana olan tavrını *riskli* olarak tanımlaması kafamı karıştırmıştı.

"Riskli derken?" dedim tek kaşımı hafifçe kaldırarak.

"Arsen'in özelini sana açacak değilim ancak onun hayattaki amacı farklı. Bir amaç için yaşıyor, sen ise onun kafasını karıştırıyorsun. O el temasından sonra Arsen kafasını plana veremedi, başka şeyler düşündüğünü fark edecek kadar iyi tanıyorum onu. Bu gece teslimat olmaması ise işimize geldi."

Bir süre durup Eris'in bana söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Eris sandığımdan daha zeki bir adamdı, Morana'nın durumunu fark etmesi onu ne kadar iyi tanıdığını gösteriyordu.

"Morana benim geçici olarak patronum. Söylediklerine ise katılmıyorum, bence siz abartıyorsunuz," dedim bardağı dudaklarıma götürerek.

"Keşke abartsam." Bu cümleyi alçak sesle kurarken kafasını hafifçe iki yana sallamıştı.

"Neyi abartsan Eris?"

Kadifeyi andıran bu gizemli ses tonunu nerede duysam tanırdım. Arkamı döndüğüm gibi bize bakan Morana ile göz göze geldim. Ellerini cebine sokmuştu, kol kasları gergindi. Apollon isimli kuzgunu omzuna tünemiş dikkatle bize bakıyordu.

Eris'in dudaklarındaki tebessüm titredi, gözlerinden ise bir panik dalgası geçti.

"Ahu ile olan ilişkisinden bahsediyordu," dedim sakın bir şekilde. Yalan söylerken Morana'nın gümüşi gözleri yüzümde dolaştı. Eris ise kafasını onaylarcasına salladı.

## Morana

“Öyle mi? Ben de benim dedikodumu yaptığını düşünmüştüm.” Morana’nın dudaklarından çıkan cümleye zehirli gülümsemesi eşlik etti.

İçgüdülerim tehlike diye haykırırken içkiyi dudaklarıma götürdüm. Morana elini Eris’in omzuna koyduğunda Eris’in bardağı tutan parmakları bembeyaz kesildi. Morana Eris’in kulağına doğru eğildi.

“Demek ki yanlış düşünmüşüm,” dedi yavaşça.

Eris’in dudaklarındaki gülümseme yavaşça solarken derin bir nefes aldı.

“Belki de bunu seninle sonra konuşuruz,” dedi Eris ayağa kalkarak. Morana ile kafa kafaya geldiklerinde Apollon bir çığlık kopararak havalandı. Morana hafifçe omuz silkti.

“Elbette Eris.” Eris bana doğru döndüğünde gözlerindeki ciddiyet beni şaşırttı.

“İyi geceler Tara,” dedi terasın çıkışına yönelmeden hemen önce. Eris’in uzaklaşan sırtını izlerken Morana elini uzattı.

“Seni bir yere götüreyim, bugünkü konuşmamız yarım kalmıştı.” Mırıltısı ensemdeki tüyleri diken diken ederken elimi eline koydum. Elim sarı uyuşmayı göz ardı ederken boşta kalan elimle içkimi aldım.

“Olur,” dedim sadece. Morana elimi bırakıp kafasıyla çimden duvarla ayrılmış yeri işaret etti. Çim duvara yaklaşırken sarmaşıkla örülmüş kapısını fark ettim. Morana kapıyı ittiğinde nefesim kesildi. İçeride kimsenin olmadığı bir bar vardı ama beni etkileyen şey büyük jakuzinin olduğu platformdu. Platformun üzerine çıktığım an yakamozun düştüğü deniz hemen karşımda uzanıyordu. Jakuzinin suları köpürerek akar-ken içkimden bir yudum daha aldım.

“Girmek istiyorsan girebilirsin,” dedi Morana kendisine içki hazırlarken. Ayakkabılarımı çıkardığımda ayak tabanlarım sızladı. Ayağımı suya soktuğumda ılık olduğunu fark ettim.

“Yanımda bikini yok, sadece ayağımı sokabilirim.” Sesim hayal kırıklığı barındırıyordu, jakuzinin sularının tazyikli olduğunu görebiliyordum. Suyun masaj yapar yoğunlukta sırtıma vurmasının hayalini kurdum bir an.

“Çıplak da girebilirsin,” dedi Morana elindeki içkiyle yanıma geldiğinde. Ona ters ters baktığımda omuz silkti.

## İşilsu Gültekin

"Gözlerine ziyafet çekmek istediğimi nereden çıkardın?" Morana kahkaha attığında ona baktım. Düzgün dişleri ortaya çıkmıştı, tek yanağında ise ufak bir gamze vardı.

"Özgüvenine hayranım Tara," dedi yanıma geldiğinde. Ayakkabılarını çıkardı, ayaklarını suya sokmak için platformun üzerinde oturdu. Ben de onu taklit ettiğimde elbisemin etekleri jakuzinin içinde yüzmeye başladı.

"Doğru söylüyorum ama," homurdanmam üzerine gözlerimin içine baktı. Sıvı gümüşü andıran gözlerine bakarken kalbim ritim değiştirdi.

"Aksini iddia etmedim," dedi alçak bir sesle. Yoğun bir sıcaklık kalbimden göğsüme doğru yol izlerken Morana içkisinden bir yudum aldı. Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmamıştı.

Bakışlarımı çeken ben oldum, aramızdaki çekim beni delirtecekti. Hayatımda daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti, vücudum Morana'nın yaptığı her harekete tepki veriyordu.

"En son konuşmamızda, bu işlere nereden bulaştığınızı sormuştum." Sesim pürüzlü çıkmıştı, Morana kafasını çevirip gözlerini aya dikti.

"Çocukluktan. Ben doğduğumdan beri bu işlerin içindeyim Tara." Sesindeki yoğunluk içimi ürpertti.

"Ailecek mi? Yoksa bir tek sen mi?" Sorum haddini aşmış olabilirdi, Morana cevap vermezse onu anlardım.

"Aile." Kestirip atmıştı. Bardağı kafama diktim, Morana'nın kolay bir hayatı olduğunu düşünmüyordum. Ilıklaşan içkiyi bitirdiğimde bacaklarımı jakuzinin içinden çıkardım, ayağa kalktığımda ıslak elbise bacaklarıma yapışarak ağırlık yaptı. Bacaklarımı zorla hareket ettirerek bara yöneldim. Votka şişesini elime aldım, Morana'ya doğru döndüğümde üzerindeki gömleğin birkaç düğmesini açtığını fark ettim. Gömleği çıkardığında kaslarla örülü sırtı görüş alanıma girdi. Sırtının birçok yerinde irili ufaklı yara izleri vardı. Morana ayağa kalktığında karın kaslarının başladığı yerde beş tane uzun, paralel bıçak izi dikkatimi çekti.

İzler pütürlüydü. Morana'nın mermer gibi tenindeki ufak kusurlar.

Beş izin yanında ufak bir şekilde tarih yazıyordu. Omzunun başında ise devasa bir kuzgun dövmesi vardı. Kuzgunun kafası iskelet şeklindeydi. İskeletin alın kısmında ise küçük bir kum saati dövmesi vardı.

## Morana

“Üzerindeki elbiseyi çıkar, gömleğimi giy,” dedi boğuk bir sesle. Üzerimdeki elbise ıslaktı ve kan kokuyordu. Kafamı onaylarcasına salladığımda Morana topuzumdan dağılıp sırtıma düşen saçlara dokundu. Ardından yavaşça yana itti. Saç derimin uyuşmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Elbisemin fermuarını aşağı çektiğinde elbisem vücuduma yapışarak aşağı ilerledi. Kalçamın tam üzerinde durdu. Sırtım Morana’ya dönükken tek kolumla göğüslerimi kapatmıştım.

Morana parmağının ucuyla ensemden sırtıma doğru bir çizgi çekti. Tüylerim diken diken olurken gömleği başımdan aşağı geçirdi.

“Gerisini ben hallederim.” Sesim titremiştii, yutkunarak gömleğin geniş kol kısmına kollarımı soktum. Gömlek bana büyüktü ancak kalçalarımı kapatmaya yetmişti. Bacaklarıma yapışan elbiseyi aşağı sıyırıp olduğu gibi bıraktım. Morana’nın gömleğinden gelen parfüm kokusunu içime çektim.

İnsanın kokladıkça koklayası gelecek bir kokuydu. Morana’ya döndüğümde gözlerimiz kesişti, saçlarım belime doğru dağılmıştı. Boynum ve çenemde temizleyemediğim kan lekeleri vardı. Arabada bir kısmını temizlemiş diğer kısmını ise üşenerek boş vermiştim.

Morana bana bakıyordu, beni ilk defa görüyormuş gibi bana bakıyordu. Kanım kaynıyordu, kalbimin ritmi bozulmuştu.

Ben karşısında sadece gömlekleydim, gözlerimi bir heykeltraşın elinden çıkmış gibi görünen vücudundan zor alıyordum. Eğer geniş göğsüne dokunursam ya da ona en ufak bir temasta bulunursam arkası gelecekmiş gibiydi.

*Yanacaktık, cehennem ateşinden bile daha yoğun bir şekilde.*

Morana bana yaklaştığında sıcaklığını hissettim. Elleri birden belimi kavradı. Ellerinin sıcaklığını gömleğin üzerinden bile hissediyordum.

Beni havaya kaldırdığında dudaklarımdan ufak bir çığlık koptu, beni jakuzinin içine attığında gözlerimi kapattım. Bacaklarımdan jakuzinin zeminine çarpmasını beklesem de bu gerçekleşmedi.

Jakuzi çok derindi, âdete ufak bir havuz gibiydi. Suya gömüldüm, duvarlardan çıkan tazyikli su bedenime çarptı. Suyun üzerine çıktığımda sadece ayak parmak uçlarım zemine değiyordu, o da zar zor.

## İşilsu Gültekin

Su beklediğimden soğuktu, ayağımı soktuğum ilk anda ılık gibi gelmişti. Ancak benim ayaklarım daima üşürdü. O yüzden suyun sıcaklığını doğru algılayamadığımı fark ettim. Morana suyun içine girdiğinde kenarda duran votka şişesini aldı. Kafasına dikip birkaç yudum aldı ve ardından bana uzattı.

Elinden şişeyi aldım, dudaklarıma bastırdım. Votka yutağımı yaktığında ise yüzümü buruşturdum.

“Benim örgütüme katıl Tara,” dedi Morana alçak sesle. Jakuzinin kenarına tutunduğumda iç kısımda oturmamız için yapılan çıkıntıyı fark ettim. Kendimi yukarı çekip üzerine oturdum, Morana’dan daha yukarıda kalıyordum.

“Yarınki işi senin için yapacağım Morana. Annemin başından şu belayı da alırsak sonrası için ücret karşılığında iş yapmayı düşünebilirim. Ama bir örgüte katılmayı düşünmüyorum.” Cümlelerim kendimden emin bir şekilde dudaklarımdan dökülmüştü.

Morana kıpırdamadan bana bakıyordu, siyah dalgaları ıslanmış alnına düşmüştü, gözlerinin griliği açılmış gümüşe dönmüştü.

“Annen seni sattı.”

Dudaklarından dökülen cümle bıçak misali kalbime saplandı. Zihnim söylediği şeyi algılamaya çalışırken boş gözlerle ona baktım.

“Ne diyorsun sen?” Sesim zayıf çıkmıştı, kalbim doğruluğunu kabul etmemek için çırpınırken zihnim durgun bir denize dönüşmüştü.

Zihnim daima bilirdi, kalbim ise inkâr ederdi.

“Senin peşindeler çünkü annen Helix’i dolandırmasının suçunu senin üzerine atmış. Senin dolandırdığını kendisinin ise piyon olduğunu öylemiş. O yüzden senin peşindelerdi Tara Roya Baver. Seni ortadan aldirmek istiyorlar.”

Parmaklarım votka şişesini sıkıca kavradı, bembeyaz kesildiler. Votkayı kafama diktim, Morana şişeyi yakalayana kadar bırakmadım. Alkol kanıma karışırken kalbimdeki o acıyı yok etmesini bekliyordum.

Annem kendinden başkasını sevmezdi bunu anlamıştım ancak içimdeki kız çocuğu bunu anlamak istemiyordu. İçindeki o umudu hep diri tutmak istiyordu, annesi tarafından ilgi görmek istiyordu.

Kız çocuğu annesi için savaşmak istiyordu.

## Morana

Benliğim ise elinde bir silahla bekliyordu. Zayıf yönümü yok etmek için. O kız çocuğunu öldürmek için.

Tara Roya Baver, kız çocuğu acı çekiyor. *Onu öldürmenin vakti gelmedi mi?*

*Eğer onu öldürürsem içimdeki merhametli yanı kaybedecekmiş gibi hissediyordum, vicdanım benden sonsuza kadar koparılıp alınacakmış gibi.*

*Umut artık yok, o kız çocuğu artık büyümeli. Sevilmediğini benimsemeli.*

Morana'ya çevirdim acıyla dolup taşan bakışlarımı, savaştığımı anladı. Yan taraftaki çıkıntıya oturup bana döndü.

"Roya," dedi usulca. Kalbimin sızısı arttı. Annem ikinci ismimi küfredermiş gibi kullanırken Morana üzerine titrermiş gibi konuşmuştu.

"Bana öyle deme," dedim. Sesim yüksek çıkmamıştı ama kırık döküktü.

Benim içim kırık döküktü. Yıllarca ayaklarım kan içinde ayakta durmuştum, o kırıkların içinde on dokuz sene yürümüştüm.

"Hayal demek anlamı. Bir düş. Ne kadar da doğru," diye mırıldandı. "En azından benim için."

İnanamayan gözlerle ona baktım, Morana elini uzatıp yanağıma yapışan saçlarımı iteledi.

"Şu an zayıf gözüküyor olabilirim ama..."

"Öyle değil," dedi Morana sertçe lafımı keserek. "Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınlardan birisin minik yıldız." Elini geri çekerken elim onun parmaklarını kavradı.

Elini çekmedi.

Elimi çekmedim.

Parmağını avucumun içinde sıktım, sesini çıkarmadan gözlerimin içine bakıyordu.

"Büyük bir savaşın içindesin, en büyük savaşımız kalbimizde yaşattıklarımızla olur. Onlara karşı zafer kazanması zordur, bile isteye yeniliriz çoğu zaman."

Parmağını kavrayan elimin üzerine hafif bir öpücük kondurdu. Parmaklarımın ucuna kadar yayılan sıcak dalgayı hissettim. Kafasını hafifçe kaldırdığında sıvı gümüşü andıran gözleri yeşilliklerimi hapsedmişti.

## Işılsu Gültekin

“Ama zafer daima bizimdir, yenildiğimizi hissettiğimizde bile. Zafer daima senin minik yıldız, bunu sakın unutma.”

Morana'ya gülümsediğimde o da bana gülümsedi. Cümleleri içime dokunurken hissettiğim acı azaldı, parmaklarımı gevşettiğimde elini çekti.

“Arsen...” dedim alçak bir sesle. Gözleri bana bakarken koyulaştı, gizli bir fırtınaya ev sahipliği yapar gibi dalgalandı.

Kapı üç kere sert iki kere usulca vuruldu. Morana'nın ciddiyete bürünen bakışları arkama çevrildiğinde kapıya doğru döndüm.



## V

*Kalbimi dinlemek konusunda hiç başarılı olamadım,  
İçimdeki hisle kafamı kaldırdım.  
Gözlerine bakmamam gerekirdi,  
Grinin en berrak tonu.  
Ve sen,  
Gözünü bile kırpmadan,  
Fırtınayı ruhumda çıkardın.*

Sessizlik.

Biri elinde bir bıçakla size yöneldiğinde zihninizde beliren o yıkılmayan sessizlik. Bıçağı tutan eller sevdiğiniz birine aitken içinizde beliren acı dolu sessizlik. Ben küçüktüm, çok küçüktüm.

Kimsem yoktu. Annem bana bağıırırdı, sessizce onu izlerdim. Annem sessizliğimden nefret ederdi, sessizliğimi onu aşağılamak için kullandığım silaha benzetirdi.

Dilime kelimeler gelmezdi, kalbim ince ince titrerdi, gözlerimi ondan ayırmazdım. Ne söylerse sesimi çıkarmadan kabullenirdim.

O sessizlik lisede öfkeye dönüştü. Bana zarar vermek isteyen herkese saldırdım, acımadan tırnaklarımı geçirdim derilerine. Müzik öfkemi bastırana kadar haykırdım, saldırdım.

Sınavları yapmadım, beni aptal sandılar. Cevabını bildiğim soruları izledim, adımı bile yazmadım. Annemin damarına basmak için, annemin bana olan öfkesi onu da yesin bitirsin diye.

Ona acı çektirmek istedim, bana hissettirdiklerini yaşasın istedim. Ancak annemin bencilliği daha büyüktü. Onun bencilliğiyle baş edemedim ve yine sessizleştim.

*Annen seni sattı.*

Zihnimin kavrayabildiği ancak yüreğime ağır gelen o cümle Morana'nın dudaklarından döküldüğünde artık acı hissetmemeyi dilemiştim. Acımı Morana'nın görmemesini istemişim.



## Işılso Gültekin

Ama o zeki bir adamdı, mimiklerimi izlerken farkına varmıştı. On-  
dan annemi korumasını istemiştim, yolun başını biliyordu.

*Morana, sen kalbimi kazanmak istedin ancak benim kalbim yenilgi-  
lerle dolu.*

*Benim kalbim yok oldu belki de. Sen neyi görüyorsun bilmiyorum an-  
cak çok karanlık göğüs kafesimin içi. Ben bir şey göremiyorum.*

Morana jakuzinin içinde çıkarken kenara bıraktığı votka şişesini eli-  
me aldım, bir yudum aldığımda yüzüm buruştu.

Kafamı Morana'ya doğru çevirdiğimde kapıyı araladığını gördüm.

"Bir şey konuşmak istiyorum." Ahu'nun sesini hemen tanımıştım,  
Morana üzerinden sular akmasına aldırış etmeden kapının önüne çıktı.  
Kapının kapanma sesini duyar duymaz kendimi sudan dışarı çektim.  
Üzerimdeki gömlek ağırlık yaparken bacaklarımdan aşağı sular boşanı-  
yordu. Kapının önüne gelip nefesimi tutarak bekledim.

"Ne konuşmak istiyorsun?" dedi Morana. Karşı taraf kısa bir an sustu.

"Tara hakkında konuşmak istiyorum. İçeride seninle miydi?"  
Ahu'nun sesinde merak ve kıskançlık bir aradaydı. Kaşlarım merakla  
kalkarken kapıya daha çok yaklaştım. Birilerini dinlemek ayıptı ve yan-  
lıştı ama bu çok da umurumda değildi.

"Seni ilgilenmiyor Ahu. Konu neydi? Kodu sadece önemli du-  
rumlarda kullanman gerektiğini biliyordun. Bu acemiliğin canımı sık-  
tı."

"Özür dilerim," dedi Ahu. "Sadece ona başka bir oda ayarlayabilir  
misin? Bilge de ben de onu odada istemiyoruz. Güvenmiyoruz, tehlikeli  
birine benziyor."

Ben? Tehlikeli mi? Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Hoşuma git-  
medi diyemezdim ancak onların donanımlı olduğunu düşünüyordum.  
İkiye karşı bir oluyorduk, çekineceklerini sanmıyordum. Ahu'nun derdi  
başkaydı ve buna Bilge'yi de dahil etmişti.

"Benle kalır o zaman," dedi Morana birden. Ağzım şaşkınlıkla arala-  
nırken Ahu'nun yüzünü görmek istedim.

"Başka bir şey var mı? Vaktimi boş şeylere harcıyorsun şu an." Mo-  
rana'nın ses tonundan gerçekten canının sıkıldığını anlayabiliyordum.

"Onunla ilgileniyor musun? Keskin nişancı olması dışında..."

## Morana

“İyi geceler.” Morana’nın kestirip atmasıyla kapı birden açılıp kafama çarptı. Gerilerken derin bir nefes aldım, Morana’nın alay dolu gözleri üzerimde sabitlendiğinde ona ortaparmağımı gösterdim.

“Kapı dinlemen de nişancılığın kadar iyiye bana ne olduğunu sormazsın diye düşünüyorum.” Morana’nın dudaklarından dökülen cümle karşısında kollarımı göğsümde kavuşturdum. İnkâr etmem anlamsızdı, Morana’nın konuşmayı birden bitireceğini önceden kestirebilseydim jakuziye geri dönerdim.

“Ahu senin neyin oluyor?” Gözlerim kendine içki hazırlayan Morana’nın üzerindeydi. Sular kaslı göğsünden süzülürken alnına düşen siyah dalga her hareketinde titriyordu.

“Beni sorgulayabileceğin bir evreye mi geçtik?” Ses tonu sert değildi ancak konumumun farkına varmamı sağlayacak düzeydeydi.

“Üzerimde senin gömleğin var,” dedim kollarımı aşağı indirerek. Islak gömleğin içimi ne kadar gösterdiğinin farkında değildim ancak Morana’nın bakışlarından tahmin yürütebilirdim.

*Çok fazla.*

“Farkındayım Tara,” dedi dilini hafifçe dudağının üzerinde gezdiren. Ona doğru ilerlerken gözleri yüzüme çıktı. Barın üzerine koyduğu, kendi için hazırlamış olduğu içkiden bir yudum aldım. Gözleri dudaklarıma odaklandığında kalbim hızlandı.

Ben de onun dolgun dudaklarını izlemeye başlamıştım. Aramızdaki elektrik havada asılı kalmış gibiydi, uzanıp bana dokunsa hissedeceğim şeyleri düşünmeye başlamıştım.

Tehlike.

Morana elini uzatıp elimdeki bardağı aldı yavaşça. Parmak uçlarımız birbirine dokunduğunda boğazımdaki yumru büyüdü. Kendi içkisinden bir yudum aldı.

Tam olarak benim içtiğim kısımdan.

Göğsümün ortasındaki o kıvılcımı hissediyordum, tüm uzuvlarıma yavaşça tırmanıyor düşüncelerimi sislendiriyordu.

“Uygun gelmedi mi?” Sorusu sarhoşluğun girdabına düşen zihnimin içinde yankılandı.

## İşilsu Gültekin

“Senin geldi mi?” dedim sorusuna soruyla karşılık vererek. Bana hafifçe gülümsedi, dudağının bitimindeki ufak gamze çukurlaştı.

“Bu gece benim odamda kalacaksın, sıkıntı olacağını düşünmüyorum.” Cümlesi biter bitmez kadehini kafasına dikti. Onu izlerken sarhoşluğum görüşümü iki yana salladığında derin bir nefes aldım.

“Ben de olacağını düşünmüyorum,” dedim yavaşça.

Gümüşi gözler gözlerime sabitlendi, birbirimize bakarken aklımdan pek de uygun olmayan düşünceler geçti.

“Odaya geçelim, üşüyeceksin,” dedi. Göğüs uçlarım soğuktan sertleşmişti, hissediyordum bu yüzden kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Hava sıcak,” desem de gecenin hafif serinliği inmişti. Rüzgârı çıplak bacaklarımda hissedebiliyordum. Morana bana bir bakış atıp kapıya yöneldiğinde onu izlemekten başka çarem kalmamıştı. Kapıyı açtığımızda terasta bir iki kişinin oturduğunu fark ettim.

Bizi gördüklerinde kafalarını eğerek bakışlarını kaçırdılar. Önümde yürürken gözlerimi Morana’nın sırt kaslarından alamıyordum. Her hareketinde dalgalanıyorlardı.

*Yine dikizliyorsun Tara. Ayıp, çok ayıp.*

*Zihnimdiki düşünceler ise ayıp olmanın çok daha ötesine geçmişti.*

Alçak sesle nefes alıp kendime doladığım kollarımı sıkıştırdım. Çok sarhoştum, sarhoş olduğumda hata yapmaya meyilliydim. Terasın merdivenlerinden aşağı indiğimizde Morana koridorun sonuna yöneldi. Çıplak ayaklarım yerde ufak ufak sesler çıkarıyordu. Binanın içi dışarıdan serindi, tüylerim diken diken olmuştu.

*Tara, Arsen Morana’nın odasına gidiyorsun, diye fısıldadı zihnimdiki minik şeytan. Üstelik çok sarhoşsun.*

Koridor iki yana sallanırken Morana bir kapının önünde durup şifreyi girdi. Devasa odaya girdiğimde bir an durup etrafa bakakaldım.

Perrault’un Priam’ın Ölümü\* tablosu şöminenin önünde asılı duruyordu. Kalbim teklerken ciğerlerime hava girmesi için derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Resme ilgim olmasa da lisedeki resim öğretmenim bu tabloya hayrandı. Telefon ekranında görüp sorduğumda söylemişti. Bana zorbalık yapmaya çalışanlara engel olan tek öğretmenimdi,

---

\* Priam’ın Ölümü, Léon Perrault’un 1861 tarihinde tuval üzerine yaptığı yağlı boya tablosudur.

## Morana

onu çok severdim. Derslere girmedığım zaman okul koridorlarında dolanırdım, beni yanına alırdı. Hiç bilmediğim şarkıları dinlerken beraber resim çizerdik. Çok yetenekliydi, benimse hiç yeteneğim yoktu.

Onunla vakit geçirirken kendimi huzurlu hissederdim, gülümsemesi güneş gibiydi. Bana gülümsediğinde üzüntüm hafiflerdi. Benimle sürekli konuşurdu, kendimi ona açardım. Ona ağlar, ona sarılırdım.

Beni anlıyordu, benimle konuşurken ilgisini hissediyordum. Yaşı büyüktü, hiç çocuğu olmamıştı. Bu yüzden kocasıyla ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bana kızım derdi, benim saçlarımı süslerdi. Bana *sevgisini* vermişti.

Bir gün okul çıkışında sarhoş bir sürücünün ona çarpması sonucu hayatını kaybetmişti. Gözlerimin önünde gerçekleşmişti olay, herkes çığlık atarken ben donakalmış ona bakıyordum. Uzuvarları ters bir açıyla dönmüştü, kulaklığı fırlamıştı. Çantasındaki çizimleri sokağın dört bir yanına dağılmıştı.

*Ölme, beni bırakma. Beni bu okulda sensiz bırakma. Beni bu hayatta sensiz bırakma.*

Çizdiği resimleri dizlerim titreye titreye toplarken sessizce ağlamıştım. Öldüğünü biliyordum, boynunun açısından anlaşılıyordu. Gece yarısına kadar o sokakta oturup müzik dinlemiştim. *Yerdeki kurumuş kan izine bakarak.*

*Seni seven olmaz Tara Baver, seni sevmezler. Seni seven ise fazla yaşamaz. Lanetli olduğunu düşünme, zaten öylesin. Sevgiyi öyle hak etmiyor-sun ki seni seven bile çok yaşamıyor. Sevgi senin o siyah kalbine uğramak istemiyor.*

Gözyaşlarım sessizce yüzümü ıslatırken şarkı mırıldanmıştım sadece.

O çizimleri hâlâ saklıyorum. Bir tanesinde benim çizdiğim yamuk bir ağaç da var. Ne kadar çirkin olsa da düzeltmemişti. Sadece çiçekler çizmişti benim ölü görünen ağacıma. Çizimimizi yanında taşıdığını bilmiyordum.

Cevriye Altın. Zihnimden ve kalbimden asla çıkarmayacağım biriydi.

Morana'nın duvarında asılı olan tabloya bakarken gözlerim yanmaya başlamıştı, onu hissetmiştim. Buz kesen kalbim acıyla delinirken

## İşilsu Gültekin

elim koltukaltımın biraz altında olan dövmeye gitti. Benim yamuk ölü görünen ağacım ile ağaca çizdiği çiçeklerin olduğu ufak bir çizim vardı.

Yüzü gözümün önüne geldiğinde dudaklarım titredi. Morana'nın kıpırdamadan bana baktığını hissettiğimde ne kadar uzun süre sessiz durduğumu fark ettim.

"Sanatın seni bu kadar etkilemesi şaşırtıcı," dedi kadifeyi andıran ses tonuyla.

"Sanat değil, bu tablo bana birini hatırlattı." Sesim çatallaştığında boğazımı temizledim. Morana'nın karşısında bir kez zayıflık göstermiştim, bir daha böyle bir şeye izin veremezdim.

Vermemeliydim. Birine zayıflık gösterdiğinde ilk hedef alacağı yer orası olurdu. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

*Birine kalbini aç, ilk darbeyi hisset. Bir kez daha aç o kalbi, ilk değil ama yüzüncü darbe sonunu getirir. Öldürmeyen acı güçlendirir derler, bedelini ise kimse düşünmez. Güçlenirsin belki ancak hep diken üstünde olursun, huzur ise bir daha kalbine uğramaz.*

"Duşa gir istersen, temiz havlu ve kıyafet var." Kafamı onaylarcasına salladım, konuşmak istemiyordum.

Anılarım zihnimin içinde dolanırken ellerimi yumruk haline getirmiştim. Morana eliyle içeriyi işaret etti. Tek kelime etmeden arkamı döndüm, banyoyu bulmam zor olmamıştı. Üzerimdeki gömleği çıkarıp kenara astım. Ilık suyun altına girdiğimde saçlarımı şampuanladım.

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissediyordum ancak bir robot misali saçlarımı yıkıyordum.

Ağlıyordum, alkol kanımdaydı. Zihnimde ise Cevriye Hocamın bana gülümsemesi vardı. Bana sarıldığında annemmiş gibi hissederdim, anne sevgisine muhtaçtım.

Onun da çocuk hasreti vardı, aramızdaki bağ öğretmen öğrenci ilişkisi gibi değildi. Anne kız ilişkisi gibiydi. Bana kollarını ve kalbini açıp o sıcaklığı tattırmış ve birden bu dünyadan gitmişti.

Yapayalnız kalmıştım. Bir gün ona beni evlat edinmesi için yalvarmıştım, evdeki durumu biliyordu. Bunu yapamayacağını ancak hep yanımda olacağını söylemişti.

Olamamıştı.

## Morana

Kabullen yalnızlığı Tara.

Kabullen.

Saçlarımı arıtırken bakışlarım siyah fayans taşlarındaydı, önce gözlerim donuklaştı ardından ruhum.

İçim taş kesilirken duştan çıktım, aynadaki buharı silip kendime baktım. Koyu renk saçlarım geriye yatmıştı, kirpiklerim ıslak ve gürdü. Yeşil gözlerim keskin bakıyordu, kızarmış ve şişmişlerdi. İçinde yatan soğuk öfke ise dışarı taşıyordu.

Öfkeliydim bu hayata. Kime değer versem elimden almıştı, kime güvensen sırtımda bir kurşun deliği açmıştı.

Dişlerimi sıkarken yanaklarım içe göçtü, şakağıma bir ağrı saplanana kadar dişlerimi sertçe sıktım.

Elimi uzatıp aynadaki yansıma dokundum, ardından tırnaklarımı aynaya sertçe bastırdım.

İçimdeki irin dolu yarayı parçalamak istiyordum. Uzun sivri tırnaklarım aynada ince bir çizik oluştururken arkamı dönüp havluyu askıdan aldım. Vücuduma dolayıp banyodan çıktım.

Hislerimi daha fazla dinlemeyecektim, bu yalnızlık hissine içimde geçit vermeyecektim. Ben zayıf değildim, zayıflığı kabullenemezdim. Salona doğru ilerlerken ıslak ayaklarım ardımda izler bıraktı, Morana sırtı dönük bir biçimde krem rengi koltukta oturuyordu.

Elimi hafifçe sert omzuna koydum, kafasını birden bana doğru çevirdi. Siyah dalgası alnına düştüğünde dudaklarımı birbirine bastırdım. Çok güzel bir adamdı, eski dönemde yaşasaydı ünlü bir tabloda resmi olurdu.

“İçindeki fırtına dindi mi minik yıldız?” Sesi kalbimi zıplattı, şaşkınlığım yüzüme yansıdı. Bu adam her seferinde nasıl görüyordu, *içimi*?

“İçimde bir fırtına yok,” dedim yalan söyleyerek. Morana yavaşça ayağa kalktı, uzun boyu karşısında bir kez daha afalladım.

“Öfken seni hayatta tutuyor, bunu biliyorum. Çünkü ne zaman sana baksam aynaya bakıyormuş gibi hissediyorum,” dedi yanımdan geçip gitmeden hemen önce.

Olduğum yerde donakaldım, Morana’dan böyle bir itiraf beklemiyordum. Koltuğa oturup gözlerimi karşıdaki devasa tabloya diktim.

## İşilsu Gültekin

Tablonun her bir detayını inceledim ardından koltuğa uzandım. Hiçbir şey düşünmedim, sadece özenle ışıklandırılmış tabloyu izledim. Gözlerim kapanmaya başladığında koltuğun hemen yanında bir hareketlilik hissettim.

“Yatağa geç, birkaç kıyafet bıraktım.” Morana’nın sesiyle gözlerim açıldı, olduğum yerde doğrulmaya çalışırken havlum hafifçe aşağı kayıp göğüslerimin bir kısmını sergiledi.

“Sen nerede yatacaksın?” dedim. Bana baktı, siyah dalgalı saçları ıslaktı. Mermeri andıran vücudundan su damlaları süzülüyordu. Ona bakarken kasıklarımda beliren yanmayı hissediyordum.

“Liseli ergenler gibi koltukta yatacağım. Az uyuyorum zaten, halletmem gereken işler var,” dedi hafifçe gülümseyerek.

Dudaklarım aralandığında lafı ağzıma tıktı.

“Bana yanında yatmayı teklif etme. Ateş ile barut yan yana gelmez Tara. Sabah romantik bir biçimde sarmaş dolaş uyanmayız çünkü.”

Gözleri vücudumdan yüzüme çıktığında demek istediğini anlamıştım. Onunla en ufak temasımızda sınırın aşılması muhtemeldi. Sarhoştum, libidom ona baktıkça yükseliyordu. Ne zaman çok üzülsem bara erkeklerle eğlenmeye çıkardım. Onları parmağımda oynatıp yok olurdum.

Morana bir gönül eğlencesi değildi, parmağımda oynatabileceğim biri hiç değildi.

“Doğru. Araya yastıklarla bariyer falan yapmazdım bu arada. Zaten sarhoşum başıma bela almak istemiyorum,” diye homurdandım ayağa kalkıp. Morana havlumun ucunu tutup beni kendine doğru çektiğinde ona baktım.

Kafasını eğip yüzüme yaklaştı, kalbim bir davul misali gümbürdemeye başladı.

“Başına alacağın bela bensem çok üzülürüm minik yıldız,” diye fısıldadı. Yüzüm uyuşurken gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Gri ve yeşilin savaşı sürerken dudağımı hafifçe yaladım.

Hareketimi fark ettiğinde gümüşlerin arasındaki şehvet kırıntılarını gördüm. Gözleri beni günaha çağırıyordu ve ben savaşılmayacak kadar sarhoştum.

## Morana

Burnumu onun biçimli burnuna hafifçe değdirdim, nefeslerimiz birbirine karıştı.

“Bela mıknaatısıyım ama ölümü yatağıma davet edemem.” Mırılumla gözleri hafifçe kısıldı, dolgun dudakları alaycı biçimde kıvrıldı.

“Şanslısın, ölüm bu gece yatağına girmeyecek,” dedi havlunun ucunu bırakarak.

“Ancak sadece bu gece,” dedi uzaklaşırken. Karnıma tırmanan yangını hissediyordum, ellerim ve yüzüm uyuşmuştu. Bana arkasını dönüp kendine bir içki doldururken biçimli sırtını izledim.

“Git uyu Tara, yarın gece göreve çıkacağız.” Havlumu sıkıca tutup kafamı onaylarcasına salladım.

“İyi geceler,” dedim güçbela çıkan sesimle.

“Huzurlu gece minik yıldız, sağdaki ilk kapı,” dedi sadece. Yatak odasının yerini sormak üzereyken sustum. Yatak odası olduğunu tahmin ettiğim kapıyı itip içeri baktım. İçeride ufak bir şömine, tavana kadar uzanan bir kitap rafı ve yatak dışında başka bir şey yoktu. Ne tablo vardı, ne fotoğraf ne de Morana’ya ait kişisel bir şey.

Yatağın üzerinde gri bir eşofman altıyla siyah bir tişört duruyordu. Uyurken altıma bir şey giymezdim ancak şu an mecburdum. Havluyu kenara koyup üzerimi giyindim. Kıyafetlerden yükselen Morana’nın kendine has kokusu yatağa yattığımda daha da kuvvetlendi. Yüzümü yastığa bastırıp derin bir nefes aldım.

Morana’nın ailesi örgüt içindeydi, nasıl bir çocukluk geçirdiğini merak ediyordum. Gözlerindeki o deli parıltıları görebiliyordum, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Gözlerindeki keskin bakış onu terk etmiyordu, bana öyle bakarken içimi görüyor gibi hissediyordum.

Aynı bu geceki gibi anlamıştı. Zihnimdeki savaşı, içimdeki yangını, gözlerimdeki bakışı anlamıştı. Ve bu beni daha çok korkutmuştu.

Yumruğumu kalbime götürüp bastırdım, o boşluğu doldurmak istedim. Her gece yaptığım gibi.

O boşluk gitsin istedim.

Gitmedi.

Uyku zihnimi ele geçirirken direnmedim.





## İşilsu Gültekin

Gözlerimi açar açmaz bakışlarım pencereye çevrildi, güneş odanın yarısına vuruyordu. İçerisi inanılmaz derece de sıcak olmuştu, Savana'nın sıcağından nefret ediyordum. Bacaklarımı terleten yorganı iteledim, gözüm yatağın ucunda duran pikeye takıldı. Dün gece kafam nasıl yerinde değilse pikeyi görmemiş, o sıcakta yorganla yatmışım. Yatağın içinde oturup kendi kendine kuruduğu için dalgalanan saçlarımı geriye attım. Gözlerim kapının kenarında olan bavuluma takıldı, Morana bavulumu getirtmişti.

Aklıma Diablo geldiğinde içim sıkışır gibi oldu, ne yapıyordu hiçbir fikrim yoktu. Evde öylece beni mi bekliyordu? Tuvalete çıkması gerekiyordu. Bavuluma yönelip altıma kısa bir kot şort geçirdim. Üzerime braletlerimden birini giyip beyaz saten gömleğimi aldım. Biraz kırışmıştı, yatağa serip elimle düzeltirken aklım Diablo'daydı. İç çekerek odadan çıktım, daireden ayrılıp Morana'yı bulmam gerekiyordu.

Daireden çıkar çıkmaz koridorda Mavi'yi gördüm. Kaşındaki pir-single oynuyordu.

"Günaydın, uyanmanı bekliyordum," dedi sırtarak. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken boğazımı temizledim.

"Ne zamandır bekliyordun?" Mavi ellerini cebine sokarak hafifçe omuzlarını silkti.

"İki saattir," dediğinde içim huzursuz oldu. İki saattir beni bekliyordu, muhtemelen Morana ona uyanana kadar bekle demişti.

"Yuh," diye mırıldandım. "Mavi, köpeğim ne durumda? Evde tek kaldı, yalnız kalmayı seviyor ama tuvalete çıkması lazım," dedim.

"Sakin ol, köpeğine bakılıyor," dedi. Saçlarımı arkaya doğru attım, bakışlarım Mavi'nin koyu renk gözlerindeydi.

"Ben komut vermeden benden başkasına yaklaşmaz, saldırır," dedim. Mavi kolumu tutup beni asansöre doğru yönlendirdi.

"Emin ol fark ettik, köpek eğitmeniyle ancak sakinleştirebildik. Morana seninle bu konuyu konuşacaktı ama şu an meşgul. Diğerleri kahvaltı ediyor, yanlarına gidelim." Kafamı belli belirsiz salladım, bu konuda Morana'ya güveniyordum.

Köpeğimle olan bağımı biliyordu, henüz benim aklıma gelmemişken o çoktan bu konuyla ilgilenmişti. Örgütüne girmem için bu kadar özenli mi davranıyordu yoksa genel olarak her şeyi düşünen biri miydi

## Morana

ram olarak kestiremiyordum. Diablo'nun beni beklerkenki görüntüsü zihnimde canlanırken yutkunamadım. Bencilliğime inanamıyordum, en yakın dostumun aklımdan çıkması beni kahrediyordu.

Kalbim hızlandığında ellerimi yüzüme bastırıp sakinleşmeye çalıştım. Asansör aşağı kata inerken kafamı ellerimden kaldırıp Mavi'ye baktım.

"Emin ol Diablo hepimizden iyi bakılıyor. Morana köpek bakımından anlar," dedi Mavi yatıştırıcı bir ses tonuyla. Kafamı onaylarcasına salladım. Zemin kata indiğimizde etrafta dolaşan, bir şeyler içen örgüt üyelerini gördüm. Mavi elini belime koyup beni koridorun sonundaki kapıya yönlendirdi.

Açılan kapıdan geçtiğimizde bakışlarımı yemekhanede gezdirdim. Birkaç yaşlı kadın tabaklara yemek koyuyordu. Herkes masalara oturmuş sohbet ediyordu.

"Kahvaltıyı kaçırmışsın ama öğle yemeği var," dedi. Sıraya girdiğimizde Mavi'ye döndüm.

"Buradaki insanların kalacak yeri yok mu?" Sıra ilerlerken Mavi, buz mavisi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Çoğunun yok, eskiden bir katliam yaşandı. Çoğu ailesini orada kaybetti. Yemek yapan ablalar kadın sığınma evinden. Durumu tehlikede olanları Morana alıp oda veriyor. Önceden tek bir bina vardı, ikinci bina geçen senelerde yapıldı. Zorda kalan örgüt üyelerine Morana'nın kapısı daima açık. Bu yüzden ona korkunç bir sevgi ve sadakat besliyorlar."

En güçlü imparatorluklar korkuyla yönetilir diye biliyordum ancak Morana tam tersi bir yol izliyordu. Adamları ölüme kafa tutarak onun peşinden gidiyordu. Tepsime yemekleri aldığımda Mavi'nin ilerlediği masaya yöneldim. Masada Eris, Bilge ve Ahu oturuyordu. Ahu'nun gülen yüzü beni görünce düştü. Bilge tepki vermezken Eris sırıttı.

"Uyuyan güzel, günaydın," dedi ellerini ensesine götürüp. Ahu'nun karşısına oturdum, bir yanımda Bilge diğer yanımda Mavi vardı. Ahu ise kaşığıyla yemeğini dürtüyordu.

"Sana da günaydın, Morana nerede?" dedim. Morana'ya Diablo'yu sormak istiyordum, Mavi tatmin edecek bir açıklama yapmış olsa da huzursuz hissediyordum.

## İşilsu Gültekin

"Dün gece birlikteydiniz, bizim sana sormamız gerekmiyor mu?" Eris cümlesini bitirir bitirmez bana göz kırpmıştı, ela gözleri yüzümde gezinirken ona yüzümü buruşturdum.

"Kızla oynama Eris, Morana odasında akşamki planı gözden geçiriyor. Sonra da bizi odasına bekliyor," dedi Mavi hızlı hızlı çorbasını kaşıklarken.

"Bir şey sormak istiyorum," dedi Ahu birden. Mavi gözleri tabağından ayrılmış yüzüme sabitlenmişti. Bugün saçları örülüydü, ufak pembe tokalarla örgüsünü bağlamıştı.

"Nasıl tanıştınız?" Sorusu üzerine birkaç saniye sessiz kaldım.

"Hayatını kurtardım." Cevabım kestirip atmışım gibi çıkmıştı ama Ahu'nun yüzüne yansıyan rahatlama dikkatimden kaçmamıştı.

"Demek o yüzden. Morana kendine yapılan iyiliği unutmaz." Onu bozacak bir şey söylememeye karar verdim.

"Ben de bir şey sormak istiyorum," dedim aynı şekilde. Ahu kaşlarını çatarak bana bakarken gülümsedim.

"Morana'ya âşık mısın?" Onu bozacak bir şey söylememeye karar vermişken bombanın pimini çekip masanın ortasına atmıştım. *Ben ve hızla değişen kararlarım.* Ahu'nun yüzü bembeyaz olurken herkes bakışlarını ona çevirmişti.

"Öyle gözüküyor olabilir ama öyle değil. Morana benim ağabeyimin en yakın arkadaşlarından biriydi. Beni koruyup kolladı, o yüzden onunla farklı bir bağım var."

Ahu'nun bağırıp çağırmamasına şaşırmıştım, hızlı öfkelenen bir tipe benziyordu. Sakince yaptığı açıklamadan sonra kafamı salladım.

"Sana güvenmiyorum. Bence onun kalbini kıracaksın," dedi ayağa kalkarak.

Kaşık ve çatalını tepsisinin içine yerleştirdi. Masadan uzaklaşırken Bilge sessizce yemeğini yiyordu. Nedense Ahu'nun anlattığından fazlası olduğunu hissediyordum ve Bilge işin gerçeğini biliyor gibiydi.

Bilge onu izlediğimi fark ettiğinde elini kazılı saçlarının üzerinde hafifçe gezdirdi, koyu renk gözlerini yüzüme dikti. Neden ona baktığımı düşünüyor gibiydi. Bakışlarımı ondan çekip tepsiye çevirdim. Yemeği-

## Morana

mi hızla yerken masada tuhaf bir sessizlik oluşmuştu. Bilge de Ahu'nun arkasından kalkıp uzaklaştığında kafamı kaldırdım.

"Bence yalan söylüyor," dedim erkeklere. Eris sırtıırken Mavi huzursuz olmuş gibi kıpırdandı.

"Ben kadınların duygularından anlamam. Genelde fiziksel bağ kuruyorum. Kalbimin kırılmasını kaldıramam," dedi Eris alayla.

"Bence de erkeklerin duyguları yok. Hepsi ölsün," dedim sırtarak.

"Ben niye arada kaynıyorum şimdi? Ben aşka âşığım," Mavi'nin cümlesi üzerine ona döndüm. Ondan böyle bir çıkış beklemiyordum, Eris bile şaşırarak ona baktı.

"Oğlum senin yanında kız da erkek de görmedim ben," dedi Mavi'ye. Mavi arkasına yaslanıp dövme dolu kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Özel hayatın gizliliği zampara, sen ne anlarsın?" Mavi'nin kurduğu cümle üzerine kahkahamı tutamadım. Eris ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Yok kardeşim kalsın, ben hayatımdan memnunum." Mavi ona ortaparmağını gösterdi. Eris ise hareketini görmezden geldi, öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı.

"İnsanların aşk hayatını kurcalıyorsun ama sende ne var ne yok Tara? Çok merak ettim." Hafif kemerli burnunu buruşturmuş parlayan ela gözleriyle bana bakıyordu.

"Erkeklerin hepsi çöp. Aşk hayatım yok." *Ben âşık olmadım, olamam da.* Birini sevdiğimde gözüme perde iniyordu, onun için her şeyi göze alıyordum. Dudaklarının arasından çıkacak iki kelimeye bakıyordum.

Zavallica ama böyleydim.

Sırf bu huyumdan dolayı yanıma kimseyi yaklaştırmıyor, kalbime kimseyi almıyordum. Hikâyenin sonunda kötü olan ben olacaksam da oluyordum. Dizlerimin üstünde kırık bir kalple kalmaktan iyiydi.

Eris sırtarak arkasına yaslandı. Yüzünde insanın sinirini bozabilecek bir gülümseme olsa da beni sadece eğlendiriyordu. Eris'in insanların sinir noktalarına basıp eğlendiğini anlayacak kadar tanımıştım onu.

"Çöp olduğumu öğrendim az önce," dedi Eris kalbi kırılmış gibi yaparak. Mavi kendini tutamayıp güldü.

## Işlsu Gültekin

"Ayrıca," dedim saçlarımı kulağımın arkasına iteleyerek, "Ahu ile sevgili olmuşsun. Sadece fiziksel bağ olayı zııvalık," dedim. Eris hafifçe kaşlarını çatı, yüzündeki gülümseme aynı kalsa da gözlerinin içine yerleşen gölgeleri fark etmişim.

Eris'in kalbi kırılmıştı. En azından ben öyle düşünüyordum, tam tersi de olabilirdi. Ahu Eris'in onu aldattığını söylemişti ancak haklarında hüküm verecek kadar ikisini de tanıımıyordum.

"İnsanız, hata yapabiliriz. Ben dersimi aldım yoluma baktım, gerisini diğlerleri düşünsün," dedi Eris. O anda Mavi ve Eris'in belindeki çağrı cihazları titremeye başladı.

"Morana çağırıyor, yemeğini bitirdiysen kalkalım," dedi Mavi ayağa kalkarak. Tepsimi alarak ayağa kalktım, tepsiyi mutfağa açılan pencerenin önündeki mermer tezgâha bırakırken onlara baktım. İkisi de acele ediyor gibiydi. Yemekhaneden çıkarken adımları hızlıydı, normalde hızlı yürüyen biri idim ancak şu an ikisine de yetişemiyordum.

Asansöre bindiğimizde ikisi de gergindi, çağrı cihazlarına bir bakış attım. Üzerinde kırmızı mor yanıp sönüyordu. Altıncı kata vardığımızda asansörün mor ışıkları beyaza döndü. Asansörden hızla çıktılar, bu sefer ben de hızlı yürüyordum.

Eris koridorun sonundaki kapıya şifreyi tuşladı, tiz bir sesle birlikte kapı açıldı. Geniş odanın ortasına konumlandırılmış uzun masada haritalar vardı. Morana uzun masanın köşesine oturmuştu, dudaklarının arasında bir sigara vardı. Üzerindeki beyaz gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Masanın köşesinde duran içkinin yarısından fazlası içilmiş, Ahu ve Bilge ise yan yana ayakta duruyordu.

"Gelmeye niyetiniz yoktu anlaşılan," dedi Morana sigara dumanı dolgun dudaklarının arasından süzülürken.

"Elimizden geldiğince hızlı geldik." Eris'in cümlesi üzerine Morana sert bakan gri gözlerini ona çevirdi. Birkaç saniye sessizlik olduğunda epey gerilmişim.

Odadaki herkes anlamadığım bir biçimde gergindi.

"Hızlıca planı anlatıyorum. Teslimat gece saat onda yola çıkacak, şehrin dışından dolanarak ilerleyecek. Bu tren devlete ait değil biz-zat Salvador'a ait. Trenin seri numarası devlet kayıtlarında yok ancak

## Morana

teçhizatlar Savana Askeri Üssü tarafından yükleniyor. İçeriye nasıl sızmış siz düşünün,” dedi alçak sesle.

Kimse ses çıkarmadı.

“Dördünüz öncü arabada gideceksiniz. Vali yardımcısının oğlu da trende, ilk lokomotifte. Onu getireceksiniz. Diğerleri kamyonlarla ilerleyecek, teçhizatı bizim üsse taşıyacaklar.”

Herkes kafasını salladı.

“Bilge hazırlığını yaptın mı?” dedi Morana gümüşü gözlerini onun yüzüne dikerek. Bilge’nin koyu renk gözleri hafifçe kısıldı ardından kafasını onaylarcasına salladı.

“İşler sarpa sararsa, ki saracağını düşünmüyorum her şeyi yok etmeye hazır olun.”

Dudaklarım yavaşça aralandığında Morana gözlerini yeşilliklerime çevirdi.

“Sen Bozok Tepesi’nde duracaksın Tara, karşı taraftan kimi görürsen indir. Adamlarımın hepsi beyaz giyinecek sırt kısımlarında ise kırmızı bir X işareti olacak. Vali yardımcısının oğlu ilk lokomotifte, orayı hedefleme. Trenin makinistini öldür, bu senin görevin. Treni kullanacak adamım içeri girecek.”

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. İçimde yükselen heyecanla dudaklarımı ısırdım. Juliet ile atış yapmayalı çok olmuştu, bir silahı özleyeceğimi hiç düşünmezdim.

“Efes ise Lidya Tepesi’nde duracak. Trenin makinistini sen öldürecek, o etraftakileri temizleyecek. Efes de iyi nişancıdır, bakalım hanginiz daha iyi skor yapacak,” dedi gülümseyerek.

Beni gaza getirmek istiyorsa bunu başarıyordu. Ellerim heyecandan uyuşmuştu.

“Çıkabilirsiniz, Tara sen kal. Seninle baş başa vakit geçirmek istiyorum,” dedi Morana. Odadakilerin bakışları bana döndüğünde gerginlik hissi karnıma hücum etti. Diğerleri bana son kez bakış atarak çıktığında kaşlarımı çatıp Morana’ya döndüm.

“Ben senin metresin miyim ne baş başa vakit geçirmesi?” Cümle dudaklarımdan dökülürken kollarımı göğsümde birleştirdim. Morana kadehinden bir yudum aldı, dudaklarında ise tehlike çanlarını çalan gülümsemesi duruyordu. Masadan kalkarak bana yaklaştı.

## İşılsu Gültekin

Dudaklarımın arasına siyah karanfilli sigarasını ilıstırdığinde yakınılığımız karşıısında göğsümde beliren hisse engel olamadım. Zipposunu ateşleyip sigaramı yaktı.

Sigaradan bir nefes çektiğimde kulağıma doğru eğildi.

“Sen Lidya Tepesi'nde duracaksın, adamlarım ise koyu mor giyiyor olacak. Karşı örgütün adamları beyaz giyiyor. Bundan kimseye bahsetme,” diye fısıldadı. Dudağı kulakmememe dokunduğunda ürperdim.

Morana az önce odada olan birinden şüpheleniyordu.

“Benimle bir şey konuşacağını söylemek yerine oynaşacağımız imasını yapmanın sebebini şu an anlıyorum,” dedim alçak bir sesle.

Morana yüzüme düşen bir saç tutamını kenara iterek elinin tersiyle yanağımı okşadı.

“İstersen onu da yaparız.” Bacaklarım hafifçe titredi, bana o kadar yakındı ki kokusunu çok net alıyordum. Tüm gece bu kokuyla sarmalanarak uyumuştum.

Sigarayı parmaklarımın arasına alıp bir nefes çektim.

“Adamların dövmelerinden tanınıyor, giysileri değiştirmen ne fark edecek?” Bunu fısıldamıştım çünkü odada bir dinleme cihazı varsa Morana'nın planı çöpe giderdi. Morana birkaç saniye suratıma bakıp neden fısıldadığımı anlam vermeye çalıştı.

Anladığında ise kulağıma eğildi.

“Benim tüm adamlarımın dövmesi yok Tara, bunu düşünemeyecek olmamı varsayman beni yaraladı.” Eli boynumu kavradığında kafamı kendisine çekti.

Dudakları yanağımdan kulağıma doğru sürtünerek ilerlediğinde kalbim deli gibi atmaya başladı.

“Oda temiz,” dedi dudaklarını kulağıma bastırarak.

Gözlerim gümüşü gözlere kilidlendi, bakışlarındaki kararmayı ve içimi titretecek o yoğun duyguyu görmek ağzımı kuruttu. Morana'nın biçimli parmakları boynumu kavramıştı, yüzüklerinin tenimde bıraktığı soğuk hissin farkındaydım. Nefeslerimiz birbirine karışırken Morana birden beni bırakıp geriledi.

Kafasını çevirdi, âdemelması aşağı yukarı hareket ettiğinde yan profilinin güzelliğine bakıyordum. Siyah parlak dalgaları alnına düşmüştü, kavisli burnunu kırıştırmıştı. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı.

## Morana

Aramızdaki o yoğun elektrik onu da etkisi altına almıştı.

“Planın yeterince iyi mi?” dedim çatallaşmış sesimle. Boğazımı hafifçe temizledim. Az önceki yakınlığımız hormonlarımı altüst etmişti.

“Öldürülmeyeceğimin garantisini verebilir misin? O derece kusursuz mu?” Morana kafasını bana çevirdiğinde gözündeki parıltıları gördüm.

“Bu bir kumar masası Tara. Sana hiçbir şeyin garantisini veremem. Zarları attığımızda kaderimiz baştan çizilir, kimi zaman ise zarları rutarak atman gerekir.”

Elimdeki sigara yol yapmıştı, masadaki küllüğe silkip söndürdüm.

“Hayatta kalırım,” dedim kendi kendime. *Bir şekilde hep kaldım.*

“Seni hayatta tutarım minik yıldız,” sesi boğuktu, kendi kendine yavaşça söylemişti bu cümleyi.

“Diablo’yu getirebilir misin? Onu çok özledim,” dedim konuyu değiştirerek.

“Diablo şu an mutlu, benim köpeğimle birlikte bakılıyor. Bu işi hallettiğimizde bakarız.” Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, köpeği olduğunu bilmiyordum. Diablo’nun yalnız olmamasına sevindim, diğer köpeklerle oynamaya bayılırdı. Ancak yine de onu özlüyordum.

Morana’nın telefonu çalmaya başladı. Cebinden telefonunu çıkarıp açtuğunda onu izliyordum. Karşı taraf ne söylediyse kaşları çatıldı.

“Geliyorum.” Telefonu kapatıp kapıya yöneldiğinde kıpırdamadım. Kapıyı açıp bana döndü.

“Geliyor musun Tara?”



Binanın önüne çıktığımızda karargâhın dış kapısına doğru hızla yürüyorduk. Morana’ya ne olduğunu sormamıştım çünkü birazdan öğreneceğimi tahmin edebiliyordum. Morana’nın peşinde ise kendi adamları vardı. Hepsi silahını çıkarmıştı, elim silah arasa da yumruk yaparak kendimi avutmaya çalıştım. Bir motor yanımıza doğru hızla ilerledi, tekerlekleri asfaltta çığlık sesi çıkararak durduğunda Morana ona döndü. Kaskını çıkardığında Mavi olduğunu gördüm, saçları dövmelele dolu omzuna düşmüştü, dudağındaki pirsingi ısırıp duruyordu.



## Işılsu Gültekin

"Dış kapının orada," dedi kesik kesik bir sesle. Morana alnına düşen saçları düzeltti, ardından Mavi'nin indiği motora bindi.

"Siz burada kalın, işareti bekleyin," dedi Morana adamlarına dönerek. Hepsi kafasını eğerek anladığını belirtti.

Morana'nın gözleri bana döndüğünde motora binmemi istediğini anladım, ona yaklaşıp motora dokundum. Arkasına oturduğumda kollarımı beline sardım. Devasa motor ileri doğru atıldığına neredeyse motordan düşüyordum.

Kollarımı daha da sıkılaştırdım, parmaklarım karnındaki sıkı kaslara temas ederken dikkatimi toplamaya çalıştım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, Morana'ya ayak uydurmaya çalışıyordum. Rüzgâr belime uzanan siyahlıklarımı havalandırırken üst bedenimi Morana'nın sert sırtına yasladım. Bir çığlık sesi duyduğumda yukarı baktım.

Morana'nın devasa kuzgunu Apollon hemen tepemizde uçuyordu.

Kuledeki nöbetçilerin koruduğu en dış kapıya vardığımızda motoru durdurdu. Motordan indiğimizde Morana eliyle bir işaret yaptı. Kapı yavaşça açılırken gözüme ilk olarak beyaz eski bir araba çarptı.

Arabanın sürücü ve yan koltuğunda oturan adamlar ölüydü, kuledeki nöbetçilerin ikisini de vurduğunu anlamıştım. Asıl dikkatimi çeken şey ise farklıydı.

Midemin bulandığını hissettim, gözlerimi kapatmamak için kendimle bir savaşa girdim.

Korkunçtu.

Korkunç.

Arabanın hemen önünde bir kadın cesedi vardı, aşağı yukarı benimle aynı boylardaydı. Siyah saçları yelpaze misali toprak yola serilmişti. Gözleri yoktu. Boğazında ise ince bir kesik vardı. Elleri yukarı doğru bakıyordu, ufak bir akbaba biblosu avucunun tam ortasında duruyordu.

Alnında ise bir kelime kazılıydı.

TARA.

Zihnim depremlerle sarsılırken gözlerim Morana'nın ifadesiz yüzüne çevrildi.



## VI

*Küçük bir oyundu belki,  
Senin bana bakışın,  
Senin bana dokunuşun.  
Bu oyunda ipler elinde, kaderim ise düğümlü.  
Morana, cesaretin varsa,  
Dokun kalbime.  
Boşluğu sarmala.  
Benim buna ihtiyacım var.  
En önemlisi ise,  
Senin buna ihtiyacın var.*

Son kalp atışı, son bir nefes. Yaşam ne kadar kutsalsa ölüm de öyleydi. *Kimi ölüme yolladığına dikkat et* demişti dayım. Küçükken birini öldürebileceğimi düşünmezdim, dayımdan özel dersler alıyordum çünkü atış yapmayı seviyordum. Dikkatimi hedefime verirken tüm olumsuz duygular kayboluyordu. Beni boğmak isteyen her şey benden fersah fersah uzak kalıyordu. *Hayata tutunuyordum, ölmeyi dilediğim her an hayatta kalmak için sebep arıyordum.*

Benim de kaçış yolum buydu, kâbuslarıma savaş açıyordum. Silahı onlara doğrultuyordum, başka seçeneğim yoktu. Tara Baver için başka bir seçenek yoktu.

Ne kadar dibe çekilirsem o kadar çok çırpınıyordum. Hareketsiz kaldığımda o dalga beni yutacaktı, kader çarklarını çevirirken ben pes edecektim.

Bu dünyadan gidecektim, sevgisiz kalbim toprağın altında sonsuza kadar dinlenecekti. Hayatımdaki her şeyi değiştirebilecek güce sahip miydim? Buna inandığım her an annemim yüzü zihnimde beliriyor bana küçümseyici bir şekilde bakıyordu. Başka biri yapsa belki umursamazdım ama o farklıydı, bazen onunla savaşıyordum. Benim de kâbusum annemdi işte.

## İşilsu Gültekin

On dokuz yaşıım bitmek üzereydi, ben hayatımda ilk defa ipleri elim almıştım. Kangren kolu kesip atmıştım ancak zehri hâlâ damarımdaydı.

*Zehir damarımda, o zehir ruhumdaydı. Beni yavaş yavaş öldürüyordu.*

Ölüme adım adım yürüyordum, ölümün kendisini izliyordum. Ölümün gümüş grisi gözleri, gece siyahı saçları vardı. Ölüm tam karşımda bana elini uzatıyordu ve ben her şeyi tepetaklak yapacak o anlaşılmayı kabul edecek gibiydim.

Morana gri gözlerini bana çok benzeyen cesetten kaldırıp yüzüme çevirdi, onu izlediğimi hissetmişti. Yerde vahşice öldürülmüş kızdan gözlerimi çekip ona kilitlemiştim. Düşüncelerimin arasında savrulurken onu izlemeyi bir an bile bırakmıyordum.

Siyah saçlarının altında gizlenen kafasından neler geçtiğini merak ediyordum.

Yerdeki beden bir ültimatomdu. Annemin dolandırdığı Helix ve adamları beni istiyordu, kızın bembeyaz kesilmiş gevşek ellerinin arasında duran akbaba biblosu bunun göstergesiydi. Akbaba kendi örgütlerinin simgesiydi, kendilerinin yaptığını daha açık belli edemezlerdi.

“Alnına ismini yazmalarına gerek yoktu,” diye mırıldandı Morana hafifçe. Ardından çömelip kızın avucunun içindeki akbaba biblosunu aldı. Parmaklarındaki gümüş yüzükler güneşin altında hafifçe parladı. Başparmağını akbabanın biblosunun kafasına yasladı, akbabanın kafası kırılırken hafifçe gülümsedi.

Gözlerinin içinde o deli yansımalar vardı, gülümsemesi tehditkârdı. Yanındaki adamına dönüp avucunun içine kafası kırık bibloyu bıraktı.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun, bir an önce hallet,” dedi. Ardından biraz daha geride duran boyu iki metreden uzun adama döndü.

“Sen de ona eşlik et, halledin bu işi,” dedi. Morana’nın ne yapacağı hakkında bir fikrim yoktu, yüzündeki gülümseme beni ürkütmüştü. Bana döndüğünde bakışlarımı kaçıramadım, onu izlediğimin farkındaydı. Kafasıyla bir hareket yapıp motoruna geçti. Motora oturduğunda ona yöneldim. Bana seslenmesine gerek yoktu, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hemen arkasına oturup kollarımı beline doladım. Güzel kokusu burnuma geldiğinde kafamı çevirip olanları umursamamaya

## Morana

çalıştım.

Motorun kükremesi ormanlık alanda yankılandı, motor ileri atıldığında gözcü kulelerinin bulunduğu büyük kapı yana kayarak açıldı. Alandan karargâha doğru ilerlerken Morana ile konuşmam gerektiğinin bilincindeydim. İçimde bir huzursuzluk vardı, motor durduğunda kollarımı karın kaslarımdan yavaşça çektim. Motordan inerken birbirine girmiş siyah saçlarımı düzelttim.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedim Morana’ya. Morana tepkisiz kaldı, ana binaya yürürken bana cevap vermedi.

“Beni duydun değil mi?” dedim tekrardan. Kafasını hafifçe salladı, binanın girişine doğru ilerlerken Morana’yı gören her adamı kafasını eğip selam veriyordu. Derin bir nefes aldım, içimde yükselmeye başlayan siniri ve güvensizliği hissediyordum. Hissetmemem gerekirdi belki ama ben paranoyak bir insandım.

“Morana,” dediğimde sözümü kesti.

“Odaya çıktığımızda konuşacağız.” Sesinde bir duygu arasam da bulamadım, aklımdan neler geçtiğini öğrenmek için şu an birçok şeyi feda edebilirdim.

Asansöre bindiğimizde ondan uzak bir köşede durdum. Altıncı katın düğmesine bastı ve şifreyi girdi. Bu sefer girdiği şifre farklıydı, şifreleri sık sık değiştirdiğini fark etmiştim.

Asansörün ışığı maviden mora dönüştü, çıkık elmacıkkemiklerinde gölgeler oluştu. Gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsünden gözlerimi almaya çalıştım. Morana bakışlarını yavaşça yüzüme çevirdi. Grileri mor ışıktaki daha da açık görünüyordu, içindeki duygu selini görmemek için kör olmak gerekiyordu. *Şehvet*. Bana bakarken gözlerinde parlayan duygu buydu. Avuçlarımla terlerken bana yaklaştı.

Çok uzundu, kafasını hafifçe eğip bana yukarıdan baktı. Kafamı arkaya yatırmış onun yüzüne bakıyordum. Keskin çene hattı belirgindi, elimi oraya koyma isteğiyle baş etmeye çalıştım.

“Ne konuşmak istiyorsun?” dedi yavaşça. Zihnim yakınlığımız karşısında işlemiyordu, dilim tutulmuş gibi ona bakıyordum. Yakışıklı yüzü başımı döndürüyordu, parmaklarımı gömleğinin yakasına dolayıp onu kendime doğru çekmek istiyordum.

## Işılsu Gültekin

Bu asansörde bir şey vardı.

Morana elini yavaşça saçlarımın arasına soktu, kafa derim uyuşurken dolgun dudaklarım aralandı. Ağzımın içi kurumuştı, karnımdan bacaklarıma yayılan ateşi hissediyordum. Parmakları saçlarımın içinde oyalanırken gözlerimi kapamamak için kendimle savaştım.

Asansörün kapısı yavaşça açıldığında Morana tembelce geri çekildi. Bunu bir oyuna çevirebilirdi ancak gözlerindeki arzuyu saklayamazdı.

Görüyordum, o da bunu biliyordu.

“Odamda konuşalım,” dedi koridora çıkarken. Hızlanan kalbim, nemlenen avuççıklarımle koridorun serinliğine çıktım. Hava ne kadar sıcaksa binanın içi bir o kadar soğuktu. Koridorun sonuna doğru ilerlerken birbirimize bakmıyorduk. Ben zihnimin dört bir yanına savrulmuş kelimeleri toplamaya çalışıyordum. Ancak çok başarılı sayılmazdım bu konuda.

Morana ile birbirimize yaklaştığımız her an ikimizin de hissettiği şey aynıydı. *Arzu*. Aramızda önlenemez bir çekim vardı, Morana da bunun farkındaydı. Parmakları siyah saçlarımın arasında gezinirken beni öpmesini istemiştim.

Belki de birlikte bir gece geçirmemiz gerekiyordu bu tutkunun kaybolması için. Birbirimiz için yasak elma gibiydik, yasak ise şehveti besliyordu. Belki de daha önce yaptığım gibi bu elektriğin kaybolması için onunla bir gece geçirip hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Atladığım tek nokta, hayatımdaki hiçbir erkeğe ona hissettiğim gibi bir çekim duymamıştım. Armadillo'ya geldiği ilk gün, ilk bakışmamızda heyecanın damarlarımda gezdiğini hissetmiştim. Ancak o heyecanın sebebi tehlikeli biri olması değildi.

Bana bakmıştı, öyle bir bakmıştı ki kanım damarlarımda ters akmaya başlamıştı âdeta. Bu normal değildi.

Gözler bir kere birbirine değmiş, kıvılcımı doğurmuştu. Bu aşk değildi, bu başka bir şeydi. Bu tehlikeli, yasak ve içine adım atılmaması gereken bir şeydi.

Morana ve ben o sınırdaki duruyorduk, küçük hareketlerde bulunsak bile o çizgiyi geçmiyorduk ama ben o çizgiyi geçmek istiyordum, çok istiyordum.

## Morana

Morana odanın kapısında durup şifreyi tuşladı. İçeri girdiğimizde ise az önce hissettiğim şeyleri üzerimden yeni atabilmişim. Kapı arkamdan kapandığında dolaba yönelen Morana'yı izledim. Mini buzdolabından kendisine bir içki çıkardı, bardağını ballı viskiyle doldururken arkama baktım. Odaanın içinde bir adamı duruyordu. Adam zayıf gözüксе de ince ince örülmüş kasları dikkatimi çekmişti, elinin üzerinde örgütün ufak bir dövmesi vardı. Kırlaşmış saçları kulağını örtüyordu.

Bu konuyu başka birinin önünde konuşmak istemiyordum.

“O konuşamaz, dilsiz,” dedi. Gözlerim hafifçe irileşirken Morana konuşmaya devam etti.

“Hayır, diline ben bir şey yapmadım.” Kaşlarım hafifçe çatıldı.

“Böyle bir şey söylemedim,” dedim. Morana kadehini dudaklarına götürmeden önce yavaşça gülümsedi.

“Ama düşündün,” dedi. Suratım asılırken dik bakışlarımı onun muzip bir parıltıyla daha da açılan gri gözlerine çevirdim.

“Yani bırak da bir zahmet düşüneyim. Daha önce böyle bir şey yapmadım diyebilir misin?” Morana içkisinden bir yudum aldığıında çıkık âdemelması aşağı yukarı hareketlendi. Gözlerimi güçbela oradan çektim, buna da yükselirsem kendimi en yakın camdan aşağı atacaktım.

“Hak edene hak ettiğini veririm Tara. Yargısız infaz yapmam. *Çoğunlukla*.” Ona sırtırken kaşlarım alaycı biçimde kalktı.

“Eminim.” Cevabım üstüne Morana bardağını bar tezgâhına bırakarak, dirseklerini tezgâha yasladı.

“Benimle işkence yöntemlerimi konuşmak istediğini düşünmüyorum.” Cümlesi üzerine motorda gelirken düşündüklerim zihnime hücum etti. Evet bu konuda konuşmak istemiyordum. Zihnimdekileri dökmek için nasıl bir giriş yapacağımı düşünürken kıpırdamadan beni izliyordu.

“Helix ve örgütü her neyse benim peşimde Morana. Bu işi kendim halledebilirim,” dedim. Bu konuda bana yardımcı olursa örgütüne girmek zorunda kalacaktım. Bana bunu önereceğini anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Sanmıyorum,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle.

## Işılsu Gültekin

“Beni korumana gerek yok, bu geceki işi de bana yaptığın iyilik karşısında yapıyorum zaten.” Bana geçici de olsa kalacak bir yer vermişti, bu unutabileceğim bir şey değildi.

Morana kıpırdamadan yüzüme bakarken içimdeki huzursuzluk gitgide artıyordu.

“Sen tek kişisin Tara, onlar ise yüz kişi. Hepsini öldürebileceğini mi düşünüyorsun?”

Söyledikleri mantıklıydı ama içimdeki direniş ruhu daha ağır basıyordu.

“Gerekirse evet. Yardımına ihtiyacım yok.” Yalan, gurur, mantık. Hepsi zihnimde amansız bir savaşa girmişti. Direniyordum ancak direncim gitgide düşüyordu.

“Yalanlar Tara... Senin yeteneğine ne kadar güvensen de onlarla baş edemezsin. Tek başına bu mümkün değil.” Kendi kendime güldüm.

“Karşılığında ne isteyeceksin *Arsen*?” İsmi dudaklarımdan döküldüğünde grileri koyulaştı. Dili dudaklarının üzerinde hafifçe gezindi.

“Ne olduğunu bilecek kadar zekisin.” Ellerim yumruk halini alırken bağırılmamak için kendimi sıktım.

“O örgütü başımdan alacaksın, senin örgütüne katılmam şartıyla.” Morana kafasını onaylarcasına salladı, siyah dalgası alnına düştü. Hepsile baş edemeyeceğimi biliyordum, salak değildim.

Yolun sonunda benim için ölüm vardı. *Eğer şanslıysam*. Helix ve adamlarının pis bir örgüt olduğunu biliyordum, bana ölüm dışında birçok şey yapabilirlerdi.

“Katılmayacağım. Bu geceden sonra gidiyorum,” dedim sertçe. Morana bardağını kafasına dikti. Üzerime doğru ilerlerken geriledim, öyle ki sırtım duvara dayandı. Morana bana yaklaşıırken ellerim yumruk şeklinde ona bakıyordum. Kolunu başımın üzerine dayayıp yüzüme eğildi. Yüzlerimiz çok yakındı, öyle ki nefesindeki ballı viski kokusunu alabiliyordum.

“Seni rahatsız eden ne Tara? Bir örgüte katılmak mı yoksa bana yakın olmak mı?” Gümüşü gözleri beni esir alırken dudaklarım daha fazla oksijen almak için aralandı.

İkisi de.

## Morana

“Örgüt,” dedim güçbela.

“Seni koruyacağım. Sen işlerimi halledeceksin. Sana para da vereceğim Tara. Bu şehirde istediğin yerde yaşayacaksın, fakirlik çekmeyeceksin.” Para konusu aklımı çeliyordu yalan söyleyemezdin. Tüm hayatım boyunca fakirlik çekmiştim. Annem de olmadığına göre artık yalnızdım. Bu hayatta Diablo ile baş başa kalmıştım. Gidecek bir yerim yoktu, Savana’da kiralara ateş pahasıydı. Ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

“Benden başka keskin nişancı bulamaz mısınız?” Sesim zayıf çıkmıştı. Morana işaretparmağını çeneme koyduğunda kalbim tekledi.

“Seni istiyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Senden iyisini görmedim.”

Dolgun dudakları bana bu kadar yakinken sağlıklı düşünemiyordum. Kendimi yana atarak onun hâkimiyetinden kurtuldum.

“Kendi başıma halledebilirim,” dedim son defa. Morana bir kafa hareketi yaptı. Bir kolumu yakalayıp geriye doğru bükte. Dengem bozulurken dizlerimin arkasına aldığı darbeye yere çöktüm. Dilsiz dediği adam beni saniyeler içinde yere sermişti.

“Kendini savunamayacaksın. Senin için gelen adamlar ayyaş değil. Hepsi eğitilmiş Tara. Silahının olmadığı bir an hatta belki silahınla seni paket yapıp götürürler.”

Çaresizlik göğsümün ortasından vücuduma yayılırken kolumu kurtardım. Diken üstünde yaşamak istemiyordum, sokaklara düşmek istemiyordum. Diablo’ya mama bile alamayacak günler geçirmek istemiyordum.

Kendimi yalnız hissetmek istemiyordum ama yapayalnızdım.

*Kabullen yalnızlığı.*

Kabullenemiyordum. Terazinin bir yanında panik hissetmeden refah içinde yaşamak vardı, diğer kısımda ise ölümün kendisini görüyordum.

Başka çarem yoktu. Yerde oturup ellerimi izliyordum, Morana’nın haklı olduğunu biliyordum. Ben biraz da olsa normal bir hayat yaşamak istiyordum ancak sakın bir sıradanlıkta boğulacağımı da biliyordum.

Kimseye göstermediğim bir deliliğim vardı, o yanı besleyemediğim de depresyonun mahzenlerinde buluyordum kendimi. Normal bir hayatı gerçekten istiyor muydum?



## İşilsu Gültekin

Önümde bir hareketlenme olduğunda kafamı kaldırım. Morana bana elini uzatmıştı, gözlerine baktığımda ise yanıma çömelmişti. Elimi uzatıp onun elini tuttum. Ben yerde oturuyordum o ise gözlerimi yakalayacak hizaya gelmişti.

“Yalnız olmayacaksın Tara. Ben olacağım, başkaları olacak. Bizden olacaksın, sana zarar vermek isteyenleri cayır cayır yakacağım. Bu dünyayı kül etsem bile benim ateşim seni yakmaz minik yıldız.”

Elimin üstünü başparmağıyla hafifçe okşadığında içim ürperdi. Beni yerden kaldırırken gözlerinin içine baktım.

“Dövme falan yaptırmayacağım,” dedim sadece. *Kabul etmiştim.*

Onun yanında olmayı, onu için çalışmayı. Ruhumda bir şenlik ateşi yanmıştı sadece, içimdeki kız çocuğu gülümsemişti.

Çünkü o yalnızdı, hep yalnızdı. Küçücük bir umuda sarılmış, iri gözleriyle beni izliyordu. Morana elleriyle birkaç hareket yaptığında beni yere düşüren adam kapıya yöneldi. Morana’nın işaret dili bildiğini fark ettim. Kapı açıldığında Eris, Mavi, Ahu ve Bilge’yi gördüm.

“Tara artık aileden biri,” dedi Morana bara yönelerek. Eris kocaman gülümsedi, Bilge şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Mavi onaylarcasına kafa sallarken Ahu dudaklarını büzüştürdü.

“Bir görev için bizimle çalışmayacak mıydı? Ben mi yanlış anladım?” dedi Ahu mavi gözlerini Morana’ya dikerek. Sarı saçlarını balık sırtı örmüştü.

“Öyleydi ancak işler değişti artık bizden biri,” dedi Morana kendine içki doldururken.

“Yani bu onun için kutlama mı yapacağız demek oluyor?” dedi Eris ellerini ovuştururken.

“Ne kutlaması?” dedim.

“Örgüte katılan kişiler için kutlama yaparız. Daha düşük kademe de olan biri geldiğinde diğer adamlar kutlama yapar. Ama sen aramıza katıldığına göre başta biz olmak üzere herkes kutlayacak,” dedi Eris ela gözleri parlarken.

Eris bana sarıldığında çok geçirdim. Morana’nın keskin bakışları Eris’in ona dönük olan sırtındaydı.

“Aramıza hoş geldin,” dedi beni iki yana sallayarak. Kollarını hemen çekmediğinde Morana boğazını temizledi.

## Morana

“Eris,” dedi kadife gibi bir sesle. Sesindeki öfkeyi fark ettiğimde Eris geri çekildi. Morana ona kıpırdamadan bakarken Eris pardon dercesine gülümseyip omuz silktilti. Bilge bana yönelip elimi sıktı.

“Hoş geldin,” dedi sadece. Mavi de elimi sıkıp aynı cümleyi söylerken Ahu kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu, mavi gözlerinin ardında yatan gizli öfkeyi görebiliyordum.

“Ahu,” dedi Morana birden. “Biraz sonra Tara’yı kısa bir eğitime sokacaksın. Temel dövüş eğitimi alacak.” Ahu’nun dudakları şaşkınlıkla aralandığında benim de kaşlarım çatılmıştı.

“Ben zaten biliyorum,” dedim. Morana’nın bakışları kapının yanında duran korumaya çevrildiğinde bana iletmek istediği mesajı anlayabiliyordum. Aptal değildim.

*Ona yenildin. Seni yere düşürebildi.*

“Seninle konuşuyordum. Dikkatim sendeydi. O yüzden onu savuşturamadım.” Sesim kademe kademe yükseliyordu. Morana bana hafifçe gülümsedi.

“Dışarıda bahane sunamayacaksın. Ayrıca adamlarımdan hepsi eğitim alır, ben diğer örgütler gibi ayyaş toplamıyorum,” dedi Morana içkisiinden bir yudum almadan önce.

“Karsu eğitsin ya da Cenk. Neden ben eğitiyorum?” Ahu’nun sesi âdeta tizleşmişti.

“Sen eğiteceksin.” Morana’nın itiraz istemeyen ses tonu karşısında Ahu dudaklarını birbirine bastırdı.

“Acemileri eğitmek konusunda deneyimli değilim,” dedi Ahu son kez şansını deneyerek. Bir yandan da saç örgüsünün ucunu kemiriyordu.

“Senin için deneyim olur.” Morana içkiyi kafasına diktiğinde köprücük kemiğinin başladığı noktaya sabitledim gözlerimi. Morana’da öyle bir liderlik güdüsü vardı ki diğer hiç kimse ona karşı gelemiyordu. Buna ben de dahildim. Morana’nın yüzündeki ifade, gözlerindeki bakış patronun kim olduğunu ortaya koyuyordu.

Biz baş başayken bana böyle davrandığını hiç görmemiştim ama belki Ahu ile yalnızken de daha yumuşaktı.

Bu içimde farkına bile varamadığın kıskançlık tohumunu tetikledi. Ahu’ya karşı nasıl olduğu beni ilgilendirmezdi. İçimden bunu

## İşilsu Gültekin

tekrarlarken kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışıyordum. Elimde değildi ama erkeklere karşı kıskançlık da sergilemezdim. Bunu önceki ilişkilerimden biliyordum.

Morana da erkekti, diğerlerinden farkı olmaması gerekiyordu. Tırnaklarımı huzursuzca birbirine sürttüm.

“Şimdi çıkabilirsiniz. Ahu sen Tara ile birlikte eğitim odasına gideceksin. Diğerleri dinlensin gece çıkıyoruz.” Herkes onaylarcasına kafasını sallarken Ahu mavi gözlerini yeşilliklerime dikmişti. Ona arkamı dönüp odadan çıkan Eris’i izledim, hepimiz odadan çıktığında kapı arkamızdan kapandı.

“Ay ben de sizi izlemek istiyorum,” dedi Eris pişkin pişkin gülerek.

“Aklından bile geçirme bunu Eris, dövüşürken midemin bulanmasını kaldıramam,” dedi Ahu. Bir an için Ahu’nun dediğine gülecek gibi oldum. Eris kalbini tutarak yüzünü buruşturdu.

“Beni yaraladın Ahu gözlüm.” Ahu’nun yüzü çarpılmışsa döndüğünde Eris de ne dediğini fark etti. Aralarındaki gerilim tırmanırken Bilge araya girdi.

“Ahu siz Tara ile gidin,” dedi Bilge kötü kötü Eris’e bakarken. Ahu ile Eris arasında ne yaşanmışsa Bilge arkadaşını korumak ister gibi bir tutum sergilemişti.

“Bana bir daha öyle derssen seni öldürürüm Eris,” dedi Ahu beni bileğimden yakalamadan hemen önce. Beni asansöre doğru çeğiştirirken arkama baktım. Bilge ve Eris ciddi bir yüz ifadesiyle konuşurken Mavi de dudağındaki pirsingi dişliyordu. Asansör kapısı açıldığında Ahu içeri girdi, ben de ondan bileğimi kurtardım.

Ahu eksi ikinci kat tuşuna basıp arkasına yaslandı. Asansörün ışığı mordan kırmızıya dönerken kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Herhalde siz sevgiliyken sana söylediği bir şeydi,” dedim. Ahu asansörün kapısına diktiği gözlerini bana çevirdi.

“Zekâna hakaret etmeyi istesem de doğru. Erkeklerden pek bir şey beklememek gerekiyor. Günün sonunda kendi meşhur uzuvlarıyla hareket ediyorlar çünkü,” dedi alçak bir sesle.

Haklıydı ancak bunu ona söylemeyecektim.

“Erkekler hayal kırıklığı,” dedim sadece. Ahu göz ucuyla bana baktı, dudaklarını ısırды ancak bir şey söylemedi.

## Morana

Asansörün kapısı açıldığında mahzen tarzı bir yere çıktık. Sağda solda içki fiçileri vardı, adım seslerimiz su borularının olduğu duvarlarda yankılanıyordu. Sola döndüğümüzde karşımıza çift kapılı bir yer çıktı. Ahu kapıyı itip geçmem için tuttu. İçeride büyük bir ring, köşelerde ise boks torbaları vardı. Birkaç spor aleti odanın içine gelişigüzel konulmuştu. Duvarlar aynayla kaplıydı, içeriyi tavandaki beyaz floresan lambalar aydınlatıyordu.

Ahu ringe çıkıp bana baktı.

“Acaba ne biliyorsun Tara? Çok merak ediyorum,” dedi alaycı bir sesle. Ona cevap vermek yerine ben de ringe çıktım. Dayımdan kendimi savunma konusunda birkaç hareket öğrenmiştim. Fazlası değil. Onun karşısında sadece şansım vardı.

Ancak Morana beni eğitmek için Ahu’yu seçtiyse benden çok daha iyi olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi.

“Pozisyon al,” dediğinde ellerimi kaldırdım. Boks yapmayacaktık biliyordum zaten kendime çok da güvenmiyordum bu konuda. Bana yumruk savurduğunda kaçtım. Bir yumruk daha savurduğunda tekrar kaçtım. Asla hareketsiz durmamalıydim, bunu dayım söylemişti. *Karşıdaki senden güçlüyse kaçak dövüş Tara. Hızını kullan.*

Dayımın sesi zihnimde yankılandığında dikkatim dağıldı. Ahu çeneme vurduğunda geriye sendeledim.

“Sana vurmadan hareketleri göstereceğimi düşünmedin herhalde. Onu da yapabilirim ama istemiyorum,” dedi sırtarak. Benden üstün olduğu bir alan bulduğu için mutluydu.

Çenem sızlarken kaşlarımı çatarak ona baktım. Ona bir yumruk salladığımda elinin tersiyle yumruğumu savuşturup sol eliyle bana vurdu. Yumruğu elmacıkkemiğime geldiğinde dişlerim titredi.

Acıyı hissediyordum ancak hırsım baskın geliyordu.

“Ezik biri gibi bana vurmaya devam mı edeceksin Ahu? Bu şekilde bir şey öğrenmiyorum bilgin olsun,” dediğimde yakamdan tutarak beni kendisine doğru çekti. Bir ayağını bacaklarımın arasından sokarak dizimin arkasına vurdu. Sırtüstü yere düştüğümde üzerime oturdu.

“Beni kendine çek, tek bacağını kurtararak kalçamı kavra ardından çevir,” dedi. Dediklerini yaptığımda Ahu’yu altıma almıştım. Ahu altımdan çıkmak için kıvranırken tekrar sesini duydum.

## İşilsu Gültekin

“Ağırlığını ver, dengeni bozmama izin verme. Bu sırada yumruk atmaya devam edeceksin. Tam şakağıma. Orası en etkili yer, beyin sarsıntısı geçirtirsen iyi olur,” dedi.

Yumruğumu yavaşça hedeflediğim bölgeye dokundururken Ahu sııttı.

“Tek kolumu yakala, sonra iki kolunla kavrayıp geriye doğru bastırırsan kolumu kırabilirsin,” dedi. Dediği gibi yapıp bastırdığımda Ahu’nun yüzü buruştu.

“Çabuk kaptın,” dedi. Ben ayağa kalkıp onun da kalkmasına izin verirken derin bir nefes aldı.

“Örgüte ne şartla kabul edildin?” dedi Ahu birden. İkimiz de nefes nefese kalmış halde birbirimize bakıyorduk.

“Şart falan yok,” dediğimde Ahu’nun kaşları çatıldı.

“Daima şart olur, bir şeyler yapmak. Kendini kanıtlamak herhangi bir şey?” Kafamı iki yana salladım. Söylediklerim karşısında Ahu’nun yüzü düştü, bana yumruk savurduğunda eğildim, kollarımı beline sardım. Onu ringin kalın iplerine bastırıp geriye çekildim.

“Morana’nın senden ne istediğini anlamıyorum. Onun daima bir çıkarı vardır,” dedi.

Saçlarımı kaldırıp sıcaklamış enseme biraz hava gelmesini sağladım.

“Sen onun arkadaşının kardeşisin. Seni korurken bir şartı var mıydı?” Ahu’nun yüzü taş kesilirken bakışlarını kaçırdı. Bu şartı olduğunu anlamam için yeterliydi. Morana’nın kafasının içinde dönenleri anlamak zordu.

“Umarım ona bir şeyler hissettiğin için örgüte girmeyi kabul etmemişsindir. Hem Morana’dan karşılık alamazsın hem de boyundan büyük bir işe kalkışmış olursun.”

Ona duygusuz bir biçimde gülümsedim.

“Buna sen mi karar veriyorsun?” dedim soğuk bir sesle. Ahu birden saldırdığında güçbela kaçtım, tekmesi karnıma isabet ettiğinde nefesim kesildi ancak bileğini yakalamayı başardım. Onu kendime çekip dengesini bozdum ardından göğsüne tekme attım. Ahu yere düştüğü gibi bileğime sertçe vurdu. Tekmesi ayak bileğimin kemiğine gelmişti, acı neredeyse gözlerimi dolduruyordu. Nefesim zorlukla dudaklarımdan çıktığında çoktan yerdeydim.

## Morana

İkimiz de yerde oturup birbirimize bakıyorduk.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Nişancılığını görmedim ama ortalamasındır ve Morana’yla sevgili olmak istiyorsun.”

Kahkaham dudaklarımın arasından çıktığında duvarlarda yankılandı.

“Ben kimseyle sevgili olmam Ahu.” *Çünkü benim bir kalbim yok.* “Örgüte girmek umurumda bile değildi Morana çok üsteledi.” *Çünkü başka çarem kalmamıştı.*

“Çok büyük konuşuyorsun Tara,” dedi Ahu yerden kalkmam için hareket yaparken. İkimiz de birbirimize bakıyorduk. Bu sefer ben ona saldırdım, kolumu yakalayıp beni döndürdü ardından belime sert bir tekme attı. Öne doğru düştüğümde belimdeki acı sırtıma doğru tırmandı. Derin nefesler alıp acıyı yok saymaya çalıştım. Tırnaklarımı yere sapladım ardından sırtüstü ona doğru döndüm.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Morana’ya âşıksın bundan dolayı bana bokmuşum gibi davranıyorsun ama bana işlemez.” Cümleler dudaklarımdan çıkarken Ahu’nun yüzü beyazladı. Üzerime çıktığında bana doğru bir yumruk salladı. Yumruğunu tutup geriye büktüm, tek bir kol hamlesiyle tutuşumdan kurtuldu.

“Ona âşık değilim. Olay bu değil, çok basite indirgenmiş ve çarpıtılmış hali bu.” Bana yumruk attığında dudağımdaki yanma beynime kadar ulaştı. Dilim kanın metalik tadını algıladığında içimde uyanan öfkeyi hissettim.

“Sana güvenmiyorum, ondan bok gibi davranıyorum,” dedi bir yumruk daha atarak. Kafam savrulduğunda kulaklarım uğuldadı.

“Ailemize zarar vereceksin,” dedi bir yumruk daha savururken. Bu yumruğunu yakaladım, onu hızla kendime doğru çektim. Kafam şakağında patladığında sersemledi. Kanlar yüzüne boşanırken onu üzerimden attım.

“Benim sana güvendiğimi nerden çıkardın Ahu? Elimizde silahlar olsaydı *ortalama nişancılığım* senin sonun olurdu,” dedim ayağa kalkarak. Çeneme süzülen kanları elimin tersiyle sildim, onun da patlayan kaşından yüzüne kanlar akıyordu.

Birbirimizi izlerken bir alkış sesi salonda yankılandı. Kafamı çevirdiğimde Morana’nın duvara yaslanarak bizi izlediğini gördüm. Yüzünde

## Işılsu Gültekin

bir ifade yoktu, dalgalı saçları yüzüne düşmüştü. Üzerinde siyah bir at-let vardı, kollarındaki kaslar ve dövmeleeri kendini belli ediyordu.

“Size çalışın demiştim, birbiriniz haşat edin değil.” Karanlıkların içinden çıkıp ringe yöneldi.

“Ne zamandır buradasın?” dedi Ahu panikleyerek. Kurduğu cümleler Morana’nın duymasını isteyeceği şeyler değildi. Ben de ispiyoncu değildim, onu Morana’ya şikâyet etmezdim. Problemi kendi yolumla çözerdim.

“Çok uzun zamandır değil,” dedi Morana ringe çıkarak. Gümüşü gözler dudaklarıma kaydı, dilimle dudağımdaki kanı hafifçe yaladım. Bana yaklaştığında gözleri vücudumda ve yüzümde geziniyordu. Hasar respiti yapıyor olmalıydı ancak Ahu’ya bakmamıştı. En sonunda ona döndü, Ahu elinin tersini şakağına bastırıyordu.

“Sen köşede otur Ahu, gerisini ben devralırım.”

“Çok bilmediği için kesintisiz bir dövüş olmadı. Birkaç hareket gösterdim sadece. Gerisi doğaçlama,” dedi Ahu.

“En iyi dövüşler doğaçlama yapılanlardır. İçgüdüsenü dinlemesi lazım. Tara’da hayatta kalma içgüdüsenü çok güçlü.” Morana bakışlarını yüzümden çekerek Ahu’ya çevirdi.

“Eğitime kişisel meselelerini katacaksan Tara’yı başkasıyla çalıştıracığım.” Ahu’nun dişlerini birbirine bastırdığını fark ettim.

“Daha dikkatli olurum, çalıştırmak istiyorum.” Şaşkınlıkla Ahu’ya baksam da o mavi gözlerini Morana’nın yüzüne dikmişti.

“Bir dahaki sefere kask, dizlik ve gerekirse eldivenlerle çalışacaksınız. Görev öncesi elimdeki en iyi nişancıyı sakatlamanı istemiyorum.” Ahu ringden aşağı inmeden önce kafasını salladı.

“Tamam öyle yaparız,” dedi. Ahu beni alt edebiliyorsa Morana karşısında hiç şansım yoktu. Morana bana bakarak ellerini kaldırdı. Belim ağrıyordu, çenem zonkluyordu ancak ellerimi kaldırdım.

“Saldır,” dediğinde ona bakarak bir yumruk savurdum. Yumruktan kaçtığında derin bir nefes aldım.

“Daha hızlı Tara.” Ardı ardına iki yumruk savurdum, ilkinden kaçtı ikincisini ise elinin tersiyle karşıladı. Vücudum yorulmuştu ama ben pes edemezdim. Bir yumruk daha attığımda yumruğu tutup beni havaya kaldırıp sırtının üstünden attı.

## Morana

Sırtüstü yere düştüğümde yüzümü buruşturdum. Morana beni yere çarpmamış âdeta bırakmıştı.

“Kalk, beni nasıl savuracağını göstereceğim,” dediğinde sızlayan ellerimi yere bastırdım. Yerden kalktığımda bana yavaşça yumruğunu uzattı.

“Kolumu yakala,” dediğinde tuttum.

“Sırtını bana dön, dizlerini kır. Sırtınla beni havaya kaldırmak için dengeni ayarla, bu sırada kolumu aşağı doğru çekerek beni öne savur.” Kolunu tuttum, sırtımı göğsüne yaslayıp bacaklarımı kırdım. Kolunu aşağı doğru çekerken sırtımla Morana’yı göğsünden havaya kaldırdım. Ardından hemen indirdim.

Onu havaya kaldırabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Beni kaldırdığın anda kolumu da aşağı çekeceksin ki tepetaklak düşeyim. Şimdi bunları hızlıca yapacağız. Hazır mısın?” dedi.

Kafamı onaylarcasına salladım.

Morana bana yumruğunu savurduğunda kolunu yakalayıp kendi etrafımda döndüm. Kolundan çekerek göğsünün sırtıma yaslanmasını sağladım ardından tüm gücümle eğildim. Başımın üzerinden onu öne doğru savurmuştum. Morana kolu yamularak yere sırtüstü düştüğünde sırtıttım.

“Aferin Tara,” dediğinde kolunu bıraktım. El bileğimi yakalayıp, ayak bileğime tekme attığında yüzüstü düştüm.

Üzerine.

Göğüslerim sert göğsüne dayandığında kafamı kaldırdım. Burunlarımız birbirine dokunmak üzereyken Morana gülümsedi. Dudağının kenarı hafifçe çukurlaştı.

“Tedbiri elden bırakmayacaksın,” dedi alçak sesle. Elini yanağıma koyduğunda bir ateş dalgası yüzüme tırmandı. Gümüşi gözleri, gözlerimi esir aldı. Kalbim dörtmala koşarken kokusu burun deliklerime doldu. Dudaklarım aralandığında bakışlarım dudaklarına çevrildi.

Elimi uzatıp çıkık elmacıkkemiğine dokundurdum parmak uçlarımı. Parmağım keskin çenesine doğru bir yol izlerken grileri koyulaştı.

İlk defa yüzüne dokunuyordum.

Elektrik arttığında vücudum hafifçe titredi. Beni şu an öpse geri çekilmezdim, bunu anlamıştım.



## İşilsu Gültekin

Onu şu an istiyordum.

Biri boğazını temizlediğinde ikimiz de sese döndük. Ahu donuk bir surat ifadesiyle bize bakıyordu.

“Ben gidiyorum, siz çalışmaya devam edersiniz,” dedi. Morana’nın üzerinden kalkmak için ellerimi göğsüne doğru bastırıp doğruldum. Ayağa kalktığımda Morana da oturur pozisyona geçti.

“Çıkmadan yarım saat önce odama gelin, diğerlerine de söyle. Sen de revire görün.” Ahu kafasını onaylarcasına salladı ardından demir kapıları iterek dışarı çıktı.

“Pansumanını yapalım,” dedi Morana ayağa kalkarak. Ringden inerken yüzüm, parmak eklemlerim ve belim ağrıyordu. Morana ringden aşağı inerek bana elini uzattı. Elini tuttum ve aşağı atladım. Belime resmen bıçak saplanmıştı. Yüzümü buruşturmak yerine titrek bir nefes aldım.

Morana köşedeki sandalyeyi çekti ve kafasıyla oturmamı işaret etti. Duvardaki ecza dolabından pansuman malzemelerini çıkardı. Bir tabureyi daha çekip üzerine malzemeleri koydu. Başka bir tabureyi de ayağıyla önüme iteleyip oturdu. Pamuğa tentürdiyot dökerken onu izliyordum, parlak siyah dalgaları gözünün önüne düşmüştü.

Kafasını kaldırıp bana baktı, onu izlerken yakalanmışım ama umurunda değildi. Morana çenemi tutup kafamı ışığa doğru kaldırdı. Pamuğu dudagımın kenarına bastırduğunda yüzüm buruştu.

“Acıya dayanıklısındır diye düşünmüştüm,” dedi muzip bir sesle.

“Hayvan gibi hırpalandım Arsen, gülücükler mi saçmam gerekiyordu?” dedim homurdanarak. Berbat haldeydim, birkaç saat sonra ise görev vardı. Vücudumun dinç olması gerekirken kendimi pelte gibi hissediyordum.

“Huysuz olduğunda daha tatlı oluyorsun,” dedi hafifçe sırıtarak.

“Ben tatlı birisi değilim,” dedim dişlerimi sıkarak. Morana dilini dişlerinin üzerine dokundurarak çenemi aşağı bastırdı. Kafamı aşağı eğerek onunla göz göze geldim.

“Elmacıkkemiklerin morarmış, onlara krem süreceğiz,” dedi kremi eline alarak.

“Dediğin ıvır zıvırları giyseydik şu an böyle olmazdım herhalde.” Ahu’yu şikâyet etmek istemiyordum ancak dilimin ucuna kadar gelmişti.

## Morana

“Bir daha öyle bir şey olmayacak.” Parmak uçları yüzümde dolaşırken yüzüm uyuşmaya başlamıştı. Her hareketi içime ateş düşürüyordu. Benim için imkânsız olan birisine bu tarz şeyler hissetmek moralimi bozmuştu.

“Seni ben eğiteceğim, yetenekli olduğunu biliyorum,” dedi mırıldanarak.

Morana’nın bana bu kadar güvenmesi kalbimi ısıtmıştı, varlığını dahi hissetmezken hem de.

Gözlerimin arkasında bir yanma hissettim ancak donuk yüz ifademi bozmadım.

*Taşlaşmış kalbi yumuşatma, o kalp her zamankinden güçlü atar.*

“Bana güvenin gözlerimi yaşarttı,” dedim alaycı bir şekilde. Kendime güvenirdim ancak Morana bana başka bir pencereden bakıyor gibiydi. Zaman zaman hissettiğim güvensizlik duygusunun üzerini perde misali örtüyordu.

“Ben birilerine güvenme duygumu on iki yaşında kaybettim Tara. Kimseye güvenmiyorum. Ancak sen farklısın.” Kaşlarım çatıldı, Morana dudağımın kenarına ufak kare bir bant yapıştırdı.

“Bana güveniyor musun?” Sorum havada asılı kaldı, Morana cevap vermek yerine elimi tutarak beni ayağa kaldırdı. Arkamı döndürüp braketimi yukarı sıyırdı.

“Sana hissettiğim şeyin bir tanımını yok. Akışına bıraktım, ipleri bırakmak bana göre değil ama konu sen olunca farklı davranıyorum. Aynaya bakmak gibi demiştim ya, öyle. Sana bakıyorum ve kaybettiğim insani yönümü görüyorum.”

Cümleleri kalbimi sıkıştırdı, Morana’nın geçmişi karanlıktı. Tahmin edebiliyordum ancak bana karşı çok nazikti.

“Şortunun düğmelerini aç,” dedi.

“Ne?”

“Dediğimi yap.” Ona direnmek istesem de düğmelerimi açtım. Morana şortumu hafifçe aşağı çekti, arkamı dönüp baktığımda dantelli iç çamaşırlarımın bir kısmının görüldüğünü fark ettim. Belim mosmordu.

Utanmak yerine başka bir duygu kasıklarımın belirince dudağımın iç kısmını ısırardım. Dudağımın kenarındaki yara ince ince sızladı.

## İşilsu Gültekin

Morana'nın parmakları belimle temas ettiğinde ensemdeki tüyler havaya kalktı. Belime kötü kokan bir krem sürerken alçak sesle mırıldandı.

"Belin bir süre yanacak, dayan. Sonrasında duş alırsın." Elini belime koyduğunda artık kremi sürmediğini fark ettim.

Kafamı çevirip gözlerine baktım. Gümüş sıvıyı andıran gözleri yeşilliklerimdeydi, kalbim hızlanırken yüzümü ateş basıyordu.

Tüm vücudumu.

"Bana öyle bakma," dedi Morana boğuk bir sesle. Hafifçe yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Nasıl?" diye fısıldadım. Anın yoğunluğundan sesimi bulamamıştım. Beni kalçamdan tutarak kendine doğru çevirdi.

"Seni yakabilecek tek kişi benmişim gibi. Sana dokunabilecek tek kişi benmişim gibi. Bana öyle bakma minik yıldız çünkü seni cehennemime çekersem her şey için çok geç olur."

Kalbim Morana'nın gözlerindeki ifadeden dolayı duracak gibi oldu. Gümüşü gözlerini buzdan bir alev sarmıştı. Ellerimi çıplak omuzlarına dayayıp ona doğru hafifçe eğildim. Kafasını kaldırdığında yakışıklı yüzü görüş alanıma girdi.

Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Yarama dokunmuş, onu sarmıştı.

"Arsen," dedim fısıldayarak. Elini göğsüme dayadı, hızlanan kalp atışlarımı duyduğunu biliyordum. Eli göğsümden yukarı tırmanıp boynuma ulaştı, parmakları boynumu kavradı.

Şah damarım parmaklarının altındaydı, ağzım kurumuştı. Yangının ortasına doğru ilerliyorduk ve yok olup gitmiş bir kalp böyle hissedebiliyorsa hiçbir şey umurumda değildi.

Kapı birden açıldığında ikimiz de geriye sıçradık.

Mavi, girişte durmuş bize bakıyordu. Ne gördüğünü biliyordum. Şortumun düğmeleri açtı, iç çamaşırımın bir kısmı gözüküyordu. Morana'nın parmakları boynumdaydı, birbirimize yaklaşmıştık.

"Apollon geldi," dedi Morana'nın kuzgunundan bahsederek. "Bir mesaj getirmiş." Morana ayağa kalktı.

## Morana

“Teşekkürler, ben şimdi geliyorum. Sen çık,” dedi Mavi’ye bakarak. Mavi kafasını onaylarcasına salladı, bana bir bakış atıp odadan çıktı. Morana boynundaki kolyeyi çıkarıp benim boynuma takarken kafam karışmış bir halde ona bakıyordum. Kolye gümüştü, ucunda anlamını bilmediğim yuvarlak bir sembol vardı.

“Bu kolyeyi görev boyunca çıkarma, nedenini sonra anlatacağım,” dedi kapıya doğru ilerlerken. Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden dönüp bana baktı.

“Ve Tara, sana işaret verdiğimde Mavi’yi vur.”

Düzenleme  
Ny.Ozlem



## VII

*Karanlıkta yürüyorum,  
Dizlerim düşmekten yara bere içinde  
Dizlerimi öpüyorsun,  
Arkana sakladığın bıçağı görüyorum.  
Dünya tersine dönüyor ve ayaklarımı yerden kesiyorsun.*

Siyah bir minivanın içinde ilerlerken kimse sesini çıkarmıyordu. Tepeden tırnağa kamuflaj giysiler içerisindeydik; ben, Eris, Mavi, Bilge ve Ahu. Gözlerim Mavi'ye takılsa da camdan dışarı çevirmek için çaba harcıyordum. Bacaklarımın arasında silahımın kutusu vardı, parmaklarım kulpunu sıkıca kavramıştı.

Morana'nın cümlesi zihnimde dönüp duruyordu.

*Sana işaret verdiğimde Mavi'yi vur.*

Gözlerim her şeyden habersiz camdan dışarıyı izleyen yüzüne takıldı. Mavi, saçlarını alttan toplamıştı. Bir parmağı kaşındaki pirsingindeydi, onu bırakıp hızmasını çekiştirdi. Koyu renk gözleri camdan içeri bir an olsun çevrilmiyordu. Boynundaki dövmeleer çenesine tırmanıyordu, kaşının üzerinde de dövmesi vardı.

*Faith yazıyordu. İnanç demektir.*

Huzursuz gibiydi, bacağını sallayıp duruyor ardından tekrar sallıyordu.

“Bacağını biraz daha sallarsan fenalık geçireceğim,” dedi Ahu birden. Hemen yanında oturuyordu, Mavi ile kalçaları birbirine yaslanıyordu. Mavi tek kelime etmedi, elini kaldırarak Ahu'dan özür dilediğini belirtircesine bir hareket yaptı. Ahu iç geçirip yüzünün önünde uçuşan sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Hemen yanında oturduğum cam aralıktı, Savana'nın sıcak havası içeri dolarken gözlerimi kıstım. Saçlarımı ensemdede topuz yapmış, saç spreyiyle sabitlemiştim. Atış yapacağım an gözümün önüne gelecek en ufak bir tel bile beni rahatsız ederdi.

## Morana

Üzerimizdeki kamuflaj giysileri sıcaklamamıza neden oluyordu. Ellerimde siyah, parmakları açık deri eldivenler vardı, silahı daha iyi kavramamı sağlıyordu. Parmak uçlarımı birbirine sürtüp kulağımdaki kulaklığı düzelttim.

Hepimiz emirleri kulaklıktan alacaktık.

Araç bir yokuşu tırmanmaya başladığında arkama iyice yaslandım, araç birden durduğunda ise herkes birbirine baktı.

Kapı aniden açıldığında herkes sıkıca silahını kavramıştı. Ben hariç çünkü tam bu noktada kiminle buluşacağımı biliyordum.

Morana keskin nişancı olan Efes'in beni almaya geleceğini söylemişti.

"Selamlar," dedi kumral bir çocuk otuz iki diş sırtırken.

"Ödümüz koptu at kafası," diye homurdandı Eris. Silahını kılıfından çıkarıp hazırlanmıştı.

"Ne yapayım altına sıçtın diye özür mü dileyeyim?" Koyu renk gözleri aracın içinde gezinip ardından beni buldu.

"Selam Tara, gitmeye hazır mısın? Bozok Tepesi'ne biraz zor çıkacağız." Diğerlerinin önünde böyle diyordu çünkü hepsi benim orada olacağımı sanıyordu. Ben Lidya Tepesi'ne geçerken o Bozok'ta olacaktı. Kafamı sallayıp yerimden kalktım, diğerleri geçmem için bacaklarını çekerken devasa silah kutumla birilerini yaralamamaya çalıştım. Sıcak geceye çıktığımda Efes minivanın kapısını kaydırarak kapattı.

Kafamı kaldırıp Efes'e baktım. Yüzü çekici sayılabilirdi ancak yüzükparmağındaki kalın yüzüğü görmemek için kör olmak gerekirdi. Arabanın kapısını açtığı an ellerine bakmıştım. Dayım bir keresinde benim yaşlarımda, serçeparmağının yarısı olmayan birini eğittiğinden bahsetmişti.

Efes'in o kişi olup olmadığını merak etmiştim ama yaşça benden büyük duruyordu. Gördüğüm kadarıyla parmakları da yerindeydi.

"Ben Efes," dedi elini uzatarak. Araç uzaklaşırken arkasından bir toz bulutu kaldırdı, gece karanlıktı ama gözlerimdeki batmayı hissedebiliyordum.

"Tara," dedim elini sıkarak. Kafasına taktığı feneri açtığında elimi gözlerime siper ettim.

## Işılsu Gültekin

"Pardon, gece işlerini bu yüzden sevmiyorum işte," dedi fenerin parlaklığını kısarak. Bir an durup beni incelerken dik bakışlarım yüzündeydi.

"Sen kaç yaşındasın lan?" Kaşlarımı çattım.

"On dokuz. Neden?" Bir iki ay içinde yirmi olacaktım. Efes derin bir iç çekip ardından tekrar yüzüme baktı.

"Morana senin kadın olduğunu söylemişti, ben seni otuz kırk yaşlarında bekliyordum. Şaşırdım."

Ona sııttım.

"Küçük mü duruyorum cidden?" dedim gevşek biçimde.

"Yüzün evet ama bütünüyle incelediğimde aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Kamuflej giysisinden bile belli olan annemden, daha doğrusu atalarımın miras kalan kıvrımlarımdan bahsediyordu.

*"Flörtleşmeniz bittiyse Tara'yı Lidya Tepesi'ne çıkar Efes."* Kulaklıklarımızdan Morana'nın derin kadifeyi andıran sesi yükseldiğinde içim ürperdi.

"Patron, ben evli ve çocuklu bir adamım. Aşk olsun," dedi Efes kulaklığına bastırarak konuşurken. Bir yandan da bana eliyle onu takip etmemi işaret etti. Eski model küçük bir araba çalılıkların arkasında duruyordu. Çalıları elimle iteleyerek arka kapıyı açtım, Efes'in de silah kutusu orada duruyordu. Kutumu arka koltuğa yerleştirirken dikenli çalılıklar giysilerime takılıp duruyordu. Ağır asker botlarımla çalılıkları ezip ön kapıyı açtım. Kendimi içeri atıp kemerimi taktım. Efes ben biner binmez aracı çalıştırdı, farları kısıp yola çıktığımızda ona döndüm.

"Böyle bir işte çalışmana eşin bir şey demiyor mu?" Efes'in yüzünde mimik oynamazken bakışlarında derin bir acı girdabı oluştu. Yanlış bir soru sorduğumu fark etsem de artık çok geçti.

"Eşim vefat etti." Bu cümle dudaklarının arasından çıktığında olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Kimsenin yarasını deşmek istemezdim.

İnsanların hayaletleri olurdu, yarım kalan hikâyeleri olurdu. Bazı insanlar zihnimizde sonsuza kadar yaşardı. Hiç gitmemiş gibi. Anıları bizimle yaşardı, anılar içimize mezar kazardı.

## Morana

“Üzgünüm,” dedim alçak sesle. Kafasını onaylarcasına sallayıp dudaklarını birbirine bastırdı. Direksiyonu kavrayan parmak boğumları bembeyaz kesildiğinde pişmanlık hissini göğüs kafesimde daha yoğun hissettim.

Ona çocuğunu sormadım, bunun yerine daha farklı bir soru döküldü dudaklarımdan.

“Morana için çalışmaya nasıl karar verdin?” Morana’nın bizi dinlediğini biliyordum, bu yüzden ona nasıl bir patron olduğunu sormadım. Bunu öğrenip, öğrendiklerime göre yol çizmek için çok geçti.

“İntikam,” diye mırıldandı. “İnsanı delirten iki duygu vardır biri aşk diğeri intikam.”

Daha fazla soru sormama gerek yoktu, Morana ona bir konuda yardımcı oluyordu. Efes de karşılığını bu şekilde ödüyor olmalıydı.

“Kaç yaşındasın?” dedim. Yol engebeliydi bu yüzden hızlı gitmiyorduk ve yol bitmek bilmiyordu. Kurak toplardaydık, bu yerlerde çok az kişi yaşırdı.

“Yirmi yedi.” Yirmilerinde gözüküyordu bu yüzden buna çok şaşırmamıştım.

“Soru sorma sırası bende. Bu işe nereden bulaştın Tara? Senin üniversitede olman ya da sıradan bir işte çalışman gerekmiyor mu?”

Sorusu beni hazırlıksız yakalamasa da içimde bir nokta hafifçe sızladı. O noktanın kaybolup gittiğini düşünüyordum, uzun zamandır hissetmediğim bir duyguydu bu.

“Hayat şartları diyelim. Bazı şeylere fırsatım olmadı. Bazı şanslar bana hiç sunulmadı.” Sesim duygusuzdu, parmaklarım emniyet kemeriimin üzerinde ritim tutuyordu.

Efes sessiz kaldı, kafasında bazı şeyleri tarttığını tahmin edebiliyordum. Tepeye vardığımızda araba iki yana doğru sertçe sallandı ardından Efes motoru durdurdu.

“Geldik, silahın kurulumuna yardım...”

“Ben acemi değilim Efes. Teşekkürler,” dedim emniyet kemerimi çıkarırken. Efes de emniyet kemerini çıkarıp arkaya doğru uzandı. Bana döndüğünde elinde fener ve gece görüş kamerası vardı. Diğer aleti bilmiyordum.



## Işılsu Gültekin

"Fener ayaklı yere kurabilirsin. Işığı çok güçlü değil sadece önünü görebileceğin kadar. Gece görüş kamerasını dürbün kısmına yerleştirebilirsin. Bir de bunu kafana takabilirsin, bu da gece görüşü sağlıyor."

Ellerindeki aletleri aldım.

"Çok kolay dizayn edildiler. Tek tuşla açılıyor, diğer düğmeyle de ayarlıyorsun. Kulaklığındaki üst düğmeye üç kere bastığında direkt benimle iletişim kuracaksın. Morana'nın adamlarının üzerinde sadece gece görüş kamerasının algılayabileceği bir işaret var. Buna ihtiyacın olmayacak ama neyden bahsettiğimi kullandığında anlayacaksın. Bizim takımın mor giyindiklerini de biliyorsun. Diğerlerini temizleyeceğiz. Makinist sende."

Anladığımı belirtircesine kafamı salladım, hafızam kuvvetliydi. Önemli şeyleri kolay kolay unutmazdım.

Araçtan indim, verdiklerini kolumun altına sıkıştırdım. Arka koltuktan silahımı alıp tepeye yöneldim. İki devasa kayanın tam arası yerleşmem için uygundu. Efes'in arabası uzaklaşırken fenerin ayaklarını açıp çorak toprağa bastırdım. Biraz uğraştıktan sonra feneri sabitlemeyi başarmıştım. Fenerin düğmesine bastığımda hemen önüm aydınlandı. Efes'in de dediği gibi çok güçlü bir ışık değildi ama önümü görmem için yeterliydi. Zaten güçlü bir ışık yerimi kabak gibi belli ederdi. Silahımı kutusundan çıkarıp ayarladım. Zeminde sağlam durması için etraftaki ufak çakılları temizledim. Kulaklığımdan yükselen ses duraklamama neden oldu.

*"Tara on dakikan var, ne durumdasın?"*

Morana'nın sesi içimi bir tuhaf yapıyordu, derin bir nefes alıp kulaklığa bastırdım.

*"İki dakika içinde hazırım."*

*"Tamamdır."*

Silahın dürbün kısmına aleti yerleştirdim ardından eğilip baktım. Şaşkınlıktan nefesim kesildi, bu basit bir gece görüş kamerası değildi. Bu alet her şeyi gündüz gibi net gösteriyordu, dürbünden bakarken gündüzdü. Kafamı kaldırdığım an ıssız bir gece karşılıyordu beni.

Teknolojisi üst düzeydi.

Efes'in neden bahsettiğini tam olarak anlamıştım. Dizlerimin üzerinde oturup derin nefesler aldım. Daha önce böyle bir görevde

## Morana

bulunmamıştım, içimdeki heyecan dalga misali yükselip alçalıyordu. Ancak silahın başına geçtiğimde heyecandan eser kalmayacaktı, çok iyi bildiğim soğukluk bedenimi kaplayacaktı.

Ellerim en ufak titreme göstermeyecekti. Yüzüstü uzanıp silahın namlusunu tren yoluna çevirdim. Uzaktan yaklaşmakta olan trenin sesini duyabiliyordum.

Kulaklığıma bastırıp boğazımı temizledim.

*"Morana, tren duracak mı..."* Morana lafımı kesti.

*"Duracak. Sen hazır ol."*

"Hazırım," der demez parmaklarımı kulaklığımın üzerinden çektim. Tren sesi yaklaşırken kalp atışlarım hızlanmıştı. Dudaklarımın arasından alçak bir nefes verdim. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklanmışken, trenin rayları âdeta döverek geldiğini duyabiliyordum.

Tiz bir fren sesi tepelerin ardında yankılanırken gözlerimi açıp silahın dürbününden baktım. Tren durmuştu, çalılarının ardından mor giyimli adamlar trene yönelirken trenin kapıları açıldı. Trenin kapısında duran iri adamı görüp tetiğe bastım. Adam geriye doğru yıkılırken trenin içinden bir sürü adam çıkmaya başladı.

Hızla hedefleyip hızla tetiğe basıyordum. Hedeflediklerim teker teker yere serilirken vücudumu tatmin olma duygusu kapladı.

İşte herkesten gizlediğim yönüm. *Minik canavara merhaba de.*

*"Tara hepsini kafasından mı vuruyorsun amına koyayım?"* Efes'in sesi kulaklarımda çınladığında kurşunlarım ara vermeden trene ilerliyordu.

Vurduğum adamların sayısı artarken Morana'nın adamları trenden içeri atlıyordu. Trenin en başındaki vagona çevirdim silahımı, makinisti öldürmem gerekiyordu. Makinistlerin nasıl giyindiğini biliyordum ama adam ortada görünmüyordu.

Kulaklığıma bastırdığımda dudaklarım aralandı.

"Morana, makinist farklı bir yerde mi?" Konuşurken bir yandan da silahın dürbününden etrafı tarıyordum.

Ardından aradığım adamı gördüm. Makinist tepelerden birine doğru koşuyordu, mavi tulumu kendini belli ediyordu. Kafasını hedefleyip tetiği çektim, adam yüzüstü yere serildiğinde trene döndüm.

## İşilsu Gültekin

Siyah minivan trenin yanında durduğunda içinden Eris, Ahu, Bilge ve Mavi çıktı. Önlerindeki adamları temizlemeye başladım, mermi kovanları etrafımda uçuşurken ben onların arasında yatıyordum.

İkinci vagona girdiklerinde şarjör değiştirmem gerektiğinin farkındaydım. Kulaklığıma hızlıca üç kere tıkladım.

*"Efes, şarjör değiştireceğim."*

*"Bana çok bir şey bırakmadın zaten, sen işini hallet gerisi bende."* Efes'in sesi kulağımdan kaybolduğunda silahımı elime aldım.

"İyi iş çıkarıyorsun kızım," dedim soğuk metale bir öpücük kondu-rup. Dayım zamanın ne kadar önemli olduğunu daima söylerdi, normal bir silahın şarjörünü saniyeler içinde değiştirirken bu devasa silahta biraz daha vakit gerekiyordu. Tekrar pozisyon aldığımda kulaklığımdan bir hışırtı sesi geldi.

*"Tara. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Bir an önce."* Morana'nın sesi kulağımda yankılanırken silahımı yerleştirip yüzüstü uzandım.

"Morana emin misin?" dedim dürbüne gözümü dayayarak. Bir yandan da Mavi'yi arıyordum. Vagondan inen Eris, Ahu ve Bilge'yi gördüm. Bir adamı kuskıvrak yakalamışlardı. Morana'nın bahsettiği Vali yardımcısının oğlu o olmalıydı. Onu çok incelemeye gerek duymadan hedefimi aradım.

Mavi yoktu.

*"Dediğimi yap!"*

Mavi'yi ileride ağaçların altında biriyle konuşurken gördüm. Konuştuğu adam telsize eğildi.

*"Tara. ŞİMDİ!"* Dişlerimi sıkıp gevşettim. Yanlış geliyordu ama ona güvenmek zorundaydım.

*"ŞİMDİ DEDİM!"*

Zihnimdeki sesleri susturmaya çalışırken dudaklarım aralandı, kalp atışlarım yavaşladı. Parmağım soğuk metali çekti. Silahı ateşlediğimde Mavi yere serildi. Mavi'nin konuştuğu adamı da vurduğumda parmağımı esnettim.

Mavi'nin konuştuğu kişi Morana'nın adamı değildi.

Trene kamyonlar yaklaştı, kamyonların içinden adamlar inerek trene giriyorlardı. Tren yolunu aydınlatan turuncu ışıkların altında birçok

## Morana

ceset yatıyordu. Adamlar ise trenden taşıdıkları silahları kamyonu yük-lüyordu.

Onları izlerken göğsümün ortasında bir huzursuzluk hissettim. Ters giden bir şeyler vardı. Yerimden doğrulmak için hareket ettiğimde tam arkamdan bir ses geldi. Kafamın arkasına dayanan soğuk metali hissettiğimde tüm hücrelerim buz kesti.

“Merhaba tatlım,” dedi arkamdan gelen pürüzlü bir ses. Dudaklarımı yaladım, ardından konuşabilmek için ciğerlerime bir nefes çektim.

“Arkamı dönebilir miyim yoksa konuşmadan öldürme niyetinde misin?” Sesim titrememişti, beklediğimden de güçlü çıkmıştı.

“Dön tabii ki tatlım. Dön de yakışıklı yüzümü gör.” Dizlerimin üzerinde kalarak ona döndüm.

Helix. Annemin dolandırdığı örgüt lideri, kendisinden daha büyük birine çalışan adam. Uzun yağlı saçları, gözkapağındaki ters haç dövme-si ve gözünün altındaki o dövme görüş alanıma girdi.

*Satan, yazısı.*

“Beni gördüğüne sevinmemiş gibi görünüyorsun,” dedi dudaklarını aşağı doğru bükerek. Bu herif ne tür bir psikopattı çözemiyordum ancak midemi bulandırıyordu.

“Ne istiyorsun?” dedim. Birden cıklamaya başladı. Dibine kadar yenmiş tırnağının olduğu işaretparmağını çenemin altına koydu. Kafamı yukarı doğru kaldırırken arkasında iki adamının daha olduğunu gördüm. Bize doğru fener tutuyorlardı.

“Ne kadar kaba. Verda sana hiç terbiye öğretmedi mi?” Annemin ismi dudaklarından dökülürken kalbim üzüntüyle sıkıştı.

“Ne istiyorsun Helix?” Kalbimin kırıklığı öfkeye dönüşmüş ve sesi-me yansıdı.

“Morana’yı istiyorum tabii ki. Konumu burayı gösteriyor.” Birden boynumdaki gümüş kolyeyi kavradı. İncelediğinde yüzü hoşnutsuzluk-la buruştu.

“Morana piçi bizi kandırmış. Kızın boynuna konum göstericisini takmış.” Şok tüm vücudumu ele geçirirken dişlerimi sıktım. Morana kendini kurtarmak için beni kurtların önüne mi atmıştı?

Kalbimin derinliklerinde hiç beklemediğim bir acı hissettim, acı nabız gibi atarken kıpırdamadan duruyordum. Ona güvenmişim,

## Işılsu Gültekin

güvenime aldığım darbe her seferinde şiddetleniyordu. Bu seferki darbe canıma gelmişti, bir yaratığın parmaklarının arasında tuttuğu canıma.

“Kızı alalım, senin onunla da bir meselen yok muydu patron?” Feneri tutanlardan biri söylemişti bunu, ellerinde silah olsa da bana çevirmemişlerdi. Kadın olduğum için bir şey yapamayacağımı sanıyorlardı, Helix’in halledeceğine de bir o kadar güveniyorlardı.

Ne büyük bir yanlış.

“Lan patronun sikinde değil kız. O Morana’yı istiyordu. Beni dolandıran kız değil.”

Onu dolandırmadığımı söylesem de bir şey değişmeyecekti, bana inanmayacaktı. İnansa bile annemi tekrar hedef tahtasına koymaya niyetim yoktu. Annemle ben yüzleşecektim, en büyük kâbusum benim ellerimin arasında can verecekti. Öyle ya da böyle.

“Neyse olan oldu artık, ben kızla biraz oynayacağım. Madem gecenin sonunda canım sıkılacak şu an bir eğlenceyi hak ettim,” dedi homurdanarak. Alt dişlerinin birçoğu eksikti, her ağzını açtığında dişlerinin arasında biriken leş kokulu salyasını görebiliyordum.

“Soyun,” dedi Helix bana dönerek. Bir an için ona baktım, ne dediğini algılayamamıştım.

“Tara, her şey yolunda mı?” Efes’in sesi kulağımın içinde yankılanırken hareketsiz kaldım. Helix’in gözleri sesin kaynağını aradı, ardından kulaklığını fark etti. Pis parmaklarını kulağımın içine sokup cihazı aldı. Yere atıp kulaklığı ezerken zihnimde çarklar dönüyordu.

Aklıma gelen hamleyi yapıp yapamayacağımdan emin değildim.

Helix silahın kabzasını şakağıma vurduğunda dünyam döndü, tökezledim.

“Hadi sürtük. Fazla vaktim yok.” Yüzüme yayılan sıcak sıvıyı hissederken şakağımdaki zonklama kafamın arkasına yayılmaya başladı. Üzerimdeki kamuflaj ceketi çıkardım, içimde askılı siyah bir üst vardı. Ceketini yere attığımda Helix’in arkasındaki adamların gevşek gevşek gülmemesi gözüme takıldı. Aç bakışları vücudumda gezinirken neden akbaba simgesini seçtiklerini anlamak zor değildi.

Çünkü leş yiyicilerdi.

Hepsini öldürecektim.

## Morana

Helix boştaki eliyle göğsümü kavrayıp sıktağında midem ağzıma geldi. Şu an o kadar korkunç hissediyordum ki zihnimdeki savaş çığlığı geri planda kalıyordu.

“Pantolonu da çıkar, hızlı ol. Bu işi hızlı halledeceğim. Fantezi yapmak için zamanım yok maalesef,” dedi yağlı iri burnunu kırıştırarak.

“Ayakkabılarımı çıkarmam gerekiyor,” dedim ellerim havadayken. Helix yüzünü buruştururken öfledi.

“Tamam ama çabuk ol. Yoksa seni öldüreğim. Hevesim kaçmaya başladı.” Yere eğilip botlarımı çözmeye başladım. Botumun içerisinde avucumun içi kadar olan küçük bir bıçak vardı. Bıçağı hızlı hareketlerle elimin içine aldım. Kapanır açılır bir bıçak değildi, bu yüzden avucumun içini kesmeye başlamıştı.

Doğrulurken bıçağı adamın kasıklarına sapladım.

Helix’ten bir çığlık koptu, iki büküm olurken kafamı diğer adamlara çevirdim.

Adamlar yerde hareketsiz biçimde yatıyordu. Ne olduğunu çözmeye çalışırken Helix doğrulup silahı bana çevirdi, silah ateşlenirken eğildim. Omzumda hissettiğim yanmayla dişlerimi birbirine bastırdım.

*Siktir.* Kafamı omzuma çevirdiğinde omzumun kan içinde olduğunu gördüm.

*Gerçekten siktir.*

Helix birden yere serildiğinde ona bakmadan geriledim. Elimi omzuma bastırırken hemen karşımdaki hareketlenmeyi hissettim.

Morana tam karşımdaydı, botu Helix’in göğsündeydi. Helix’in silahı yere düşmüş elinden uzaklaşmıştı. Morana’nın yüzünde bir sırıtış vardı, siyah dalgalı saçları gözünün önüne düşmüştü. Üzerinde siyah bir tişört vardı, belinde ise birçok silahın takılı olduğu bir kemer. Botunu Helix’in göğsüne daha sıkı bastırdı ve öne eğildi.

“Beni mi arıyordun seni sefil yaratık?” dedi gülümsemeye devam ederek. Bakışlarım diğer adamlara çevrildi, hepsinin boynu garip bir açıyla bükülmüştü. Yaşamdan yoksun gözleri uzaklara bakıyordu.

“Piç kurusu,” dedi Helix kafasını yerden kaldırmaya çalışarak. “Biraz daha geç gelseydin onun işi bitmişti.” Salyası çenesine akarken Morana geriledi. Belindeki silahlardan birini çıkarıp bana uzattı.

## İşilsu Gültekin

“İki el bileğine iki el bacağına,” dedi sakince. Kurşun sol omzumu sıyırmıştı, sağ elimle silahı aldım. Avuç içlerimde bıçak yarası vardı, parmaklarımdan aşağı süzülen kanı hissedebiliyordum.

Silahı Helix’e çevirdim, kalp atışlarım yavaşladı. İlk iki atışı el bileğine yaptım, diğer iki atışı ise bacaklarına.

Helix’in çılgılla karışık uluması tepeyi inletti, sesi karşı tepede yankılandı. Morana gözlerini bana çevirdi.

“Sana dokundu mu?” Sorusu kalbimi ağrıttı, gururumda açılmış o korkunç çukuru hissedebiliyordum. Dudaklarımı aralasam da kelimeleri bulamadım, bu yüzden sadece kafamı sallamakla yetindim.

Morana’nın gözleri kurt misali parladı, Helix’e döndü. Kemerinden ufak bir testere çıkarırken ne yapacağını anlamıştım. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken Morana bir şarkı mırıldanmaya başladı. Helix’in göğsüne oturup botunu kolunun üzerine bastırdı.

“Şimdi kıpırdama yoksa seni öldürürüm. Direnmezsen hayatta kalabilirsin.” Morana ufak testereyi Helix’in bileğine dayadı.

“Tara istersen arkanı dön,” dediğinde onu ikiletmedim. Midem oldukça sağlamdı ancak böyle bir şeyi izleyemezdim. Testerenin kemiği kesme sesini duyduğum an gözlerimi sıkıca kapadım. Helix durmaksızın bağınyordu, yalvarıyordu ve ağlıyordu.

Morana ise sakince bir şarkı mırıldanıyordu. Helix’in sesi kesildiğinde arkamı hafifçe döndüm. Helix’in bir eli tamamen kesilmişti, kemiğinin çıkıntısını gördüğümde midem bulandı. Elimini ağzıma bastırıp derin bir nefes aldım. Helix ise bayılmıştı. Morana ayağa kalkıp Helix’in yüzüne bir tekme savurdu. Helix’in gözleri açıldığında şaşkın gözlerle Morana’ya baktı.

Şoktan kafası karışmıştı, Morana silahını çıkarıp Helix’in kasıklarına bir el ateş etti. Çılgıllar ve homurtular yükseldiğinde yüzümü buruşturdum.

“Bu ona dokunduğun içindi,” dedi yanı başında duran eli beni işaret ederek. Silahını kasıklarına çevirip hafifçe salladı.

“Bu ona neler yapabileceğini aklından geçirdiğin içindi. Kafana sıkardım ama ölmeni istemiyorum.” Morana çömeldi, alnına düşen siyah dalgayı hafifçe iteledi.

## Morana

“Patronuna bir mesaj ilet. Ona de ki, Morana hiçbir şeyi unutmadı. Zehir kana girdiğinde öldürene kadar durmaz.” Morana eliyle hafifçe Helix’in göğsüne vurdu, sırttı ve bana döndü.

Halsizleşmeye başlamıştım ve kan kaybediyordum. Bana yaklaşp elini belime koydu. Omzumdaki yaraya dokunduğunda tısladım.

“Kurşun sıyırmış.” Derin bir nefes aldı. “Bunun için onu öldürmem gerekiyor ama şu an yapamam.” Kurumuş kanla kaplı parmaklarını yanağıma koydu ve başını eğdi.

“İyisin değil mi minik yıldız?” Kafamı onaylarcasına salladım, bedenim Morana’nın bedenine yaslanmıştı. Yaralı olmam bile vücudumda gezinen sıcak hissi bastıramıyordu.

İkimiz de kan içinde ve birbirimize sarılmış haldeydik.

Morana dudaklarını yanağıma bastırdı, yorgun kalbim hızlandı. Kolunu bacaklarımın altına sokup beni kucağına aldı. Kafamı göğsüne koyup, kokusunu içime çektim. Halsizlik bedenimi gitgide kuşatıyordu. Morana beni arabaya oturtana kadar gözlerim kapalıydı. Sürücü koltuğuna geçip torpido gözünden bir şeyler çıkardı. Ardından tepedeki lambayı yaktı.

“Şimdi biraz dişini sıkman gerekecek güzelim.” Ne yapacağını so- ramadan ilaçlı bezi yarama bastırdı, acı beynime vururken hafifçe inledim. Morana yarama bastırdıkça acıdan gözlerim doluyordu. Kan akışını kesmek için yaptığını biliyordum. Sargıyı koluma o kadar sıkı doluyordu ki kolum uyuşmuştu.

Başka bir bezle şakağıma dokunduğunda kafamı kaçırdım. Morana durup bana baktı, arabanın sarı ışığı altında grileri koyulaşmıştı.

“Pardon, refleks,” diye mırıldandım. Morana bezi hafifçe şakağıma dokundurdu ve ardından yapıştırdı.

“Aç mısın?” dediğinde kafamı onaylarcasına salladım. Torpido gözünden çörek, enerji içeceği ve bir çikolata çıkardı.

“Ben çikolata yemem,” dedim çikolatayı geri uzatırken. Morana bir şey demeden çikolatayı torpido gözüne geri attı. Çörekten bir ısırık aldığımda aklıma silahım geldi.

“Juliet,” dediğimde Morana arabayı çoktan çalıştırmıştı. Bir an durup bana baktığında kendimi açıklama ihtiyacı hissettim.



"Silahım..." dedim ağızımdaki lokmayı çiğnerken.

"Onu halledeceğim ben, sen dinlenmeye bak." Karşı çıkacak halim yoktu, bu yüzden bulanana mideme inat yemeye çalıştım. Morana arabayı deli gibi kullanıyordu, içecek dökülmesin diye ekstra çaba harcıyordum. Araba uzaklaşırken bir patlama sesi geldi, arkamı dönmeye çalışsam da midemdeki bulantı dönmeme izin vermedi.

"Patlama," dedim.

"Treni kullanılamaz hale getirdik, kontrollü patlama merak etme," diye mırıldandı Morana. Kontrollü olup olmaması umurumda değildi ama bana açıklama yapması beni tatmin etmişti.

Çöreği yediğimde çöpü arabanın kenarına sıkıştırdım, o kadar uyukum vardı ki gözlerim kapanıyordu. Morana ile konuşmak istiyordum ama halsizlikten ayak parmaklarıma kadar uyuşuyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım sonrasını hatırlamıyorum.



"Anne lütfen," dedi küçük kız çocuğu. "Sadece bir çikolata aldım, lütfen." Annesi buz gibi gözlerle ona bakıyordu. Elindeki oklavayı minik ellerine vurduğunda, kızın elindeki çikolata yere düştü.

"Sana benim çikolatalarıma dokunma demedim mi Roya?" Kızın gözleri doldu, parmakları acıyla yanarken annesi oklavayı tekrar eline vurdu. Daha hızlı, daha sert. Küçük kızın gözlerinden yaşlar boşanırken annesi saçlarını kavradı. Onu duvara vururken çıplak ayakları yarım kalmış çikolatayı ezdi.

"Şimdi anladın mı beni? Bir daha görürsem sokağa dönersin." Kız anladığını belirtircesine kafasını salladı. Siyah kıvrıkcık saçları örgüsünden kurtulmuştu. Annesine bakarken kalbi acıyordu, ağlamasını durduramıyordu.

"Acıkmıştım," dedi kız.

Sadece acıkmıştı.

"Sabahki ekmeğini yedin, başka bir şey yok. Yarın sabahı bekleyecek-sin." Gece yarısıydı, küçük kızın karnı çok açtı. Zayıf kollarını ovuşturdu. Bir daha çikolata yemeyecekti, annesi ondan nefret edecekse eğer çikolatayı ağızına sürmezdi.

Bir daha asla çikolata yemeyecekti.

## Morana



Gözlerim açılırken yabancı bir kadının suratı görüş alanıma girdi. Panikle doğrulmaya çalıştığımda kadın göğsüme dokunarak beni yatağa geri yatırdı.

“Serumun bitmek üzere, biraz daha dayan,” dedi yumuşak bir sesle. Elimi yüzüme koyduğumda, nemli olduğunu fark ettim. Ağlamış mıydım bilmiyorum, ne olduğunu anlamaya çalışırken kumral saçlı kadın bana gülümsedi.

“Kâbus gördün sanırım, sayıklıyordun.” Kanlı parmaklarımla yüzümdeki nemi temizledim.

“Hatırlamıyorum,” diye mırıldandım. Kadın gülümsemeye devam etti, tansiyonumu ölçerken kıpırdamadım.

“Ben Karsu,” dedi omuzlarını biraz geçen kumral saçlarını geriye atarak. Ufak tefekti buna rağmen hareketlerinde bir zariflik vardı.

“Tara,” dedim sadece. Başımda şiddetli bir ağrı vardı. Yüzümü buruşturduğumda tansiyon aletini kolumdan çıkardı.

“Kim olduğunu biliyorum. Buraya Morana’nın kollarında geldin, herkes kim olduğunu öğrenmiştir.” Kafamı çevirip seruma baktım gerçekten sonuna gelmişti. Daha dinç hissediyordum, baş ağrım haricinde.

“Başım ağrıyor,” dedim huzursuzca. Tepedeki beyaz floresan gözümü alıyordu.

“Birkaç dakikaya kesilir.” Karsu aletlerini toplarken koluma baktım, yeni bir sargı vardı. Daha profesyonelce sarılmıştı, kolumu hafifçe oynattım. Canım acımıyor gibiydi, yavaşça oturur pozisyona geçtim.

“Doktor musun?” dedim. Karsu’nun ufak dudakları gülümsemeyle genişledi.

“Evet. Asistan doktordum. Sonra meslekten men edildim,” dedi gülümsemesi solarken. Ne olduğunu sormak istesem de Efes’ten sonra dilim yanmıştı bir kere.

“Soru sormamak için çabaladığımı görebiliyorum.” Hafifçe kıkırdadı. “Bana iftira attilar, hakkımda soruşturma açıldı.” Bana doğru yaklaştı ve kolumdaki serumu yavaşça çıkardı. İğne deliğinde beliren kana pamuğu bastırdı, ardından ufak bir bant yapıştırdı.

“Üzücü,” dedim. Karsu omuz silkip çekik gözlerini yüzüme çevirdi. Yüzünde silik silik çiller vardı.

## Işılsu Gültekin

“Yükselmeme zaten izin vermeyeceklerdi. Normalde kazandığının on katını kazanıyorum burada, çok sorun etmiyorum.”

Bacaklarımı sedyeden aşağı sarkıttım, kapı birden açıldığında ikimiz de yerimizden sıçradık. Morana kapıda duruyordu, siyah saçları ıslaktı uçları hafifçe kıvrılmıştı. Kavisli burnunu buruşturarak bana gülümse-di. Düzgün dişleri beyaz ışığın altında parlarken bana doğru ilerledi.

Karsu’nun yanından geçerken Morana’nın ne kadar uzun olduğunu bir kez daha fark ettim. Karsu yanında ufacık kalmıştı.

“Tara,” dedi boğuk bir sesle. Yeşil gözlerimi ona çevirdim ve dik dik baktım.

“Arsen,” dedim. Bir an duraksadı, gümüşü gözleri gözlerime kilitlendi. Bu kadar yakışıklı olması sinirimi bozuyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi kadife gibi bir sesle. Ses tonu o kadar derin ve pürüzsüzdü ki bir şey anlatmaya başladığında ister istemez onu dinlemeye başlıyordunuz.

“Mükemmelim, nasıl olayım? Vurulmadım, vücuduma dokunulmadı, her şey kusursuz geçti.”

Alaycı sesim bodrum katında yankılanırken Karsu’nun usulca kapıdan çıktığını fark ettim.

Morana’nın dudakları hafifçe kıvrıldı. Bana yaklaştı, ellerini iki yanına yaslayıp yüzüme eğildi.

“İstersen sana Helix’in kafasını bir kutunun içinde getirebilirim güzelim. İstemen yeter.”

“Orada öldürebilirdin,” diye mırıldandım. Morana kafasını onaylarcasına salladı, ıslak saçlarından yayılan güzel koku dikkatimi dağıtıyordu. Uzun kirpiklerinin çevrelediği gri gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

“Mesaj iletmem gerekiyordu. Yoksa zaten öldürecektim,” Biraz daha eğildiğinde burun buruna geldik. Burnunu hafifçe burnuma sürttü. Ona soracağım bir dolu şey varken hepsi kafamdan uçup gitti.

Şampuanın kokusu etrafımızı çevrelemişti, elimi ıslak saçlarının arasına soktuğumda kaşları hafifçe çatıldı. Saçları yumuşacıktı, parmakları-mın arasından kayıp gidiyordu. Diğer elimi kaslı omzuna koydum, teni pürüzsüzdü. Omzundaki dövmede gezindi parmaklarım.

## Morana

Bakışları koyulaşırken dolgun dudakları aralandı, alçak sesle bir nefes verdiğini fark ettim.

Dudağını dudaklarımın bitimine sürttü. Kalbim durmak üzereydi. Zihnimdeki her şey yok oldu, tüm sorular tüm tereddütler. *Her şey.*

“Şu an ne yaptığının farkında mısın Roya?” İkinci ismim dudaklarından döküldüğünde olumsuz hiçbir şey hissetmedim. Öyle bir aksanla söylemişti ki bacaklarımdan yukarı tırmanan ateşi hissetmiştim.

Ne yaptığımın farkındaydım. Ona dokunmak istiyordum ve dokunuyordum. Kasıklarımındaki yanma hissi artarken dizlerimi birbirine bastırmıştım. Ona dokundukça vücudum tepki veriyordu. Elini yaralı olmayan omzuma dokundurdu, parmakları askılımın içine girdiğinde nefesim kesildi.

İşaretparmağı göğsümün başladığı noktayı okşadı, elini aşağı doğru kaydırıp göğüslerimin arasındaki çizgiye dokundu. Sütyenimin askısını yakalayıp aşağı çekti. Askı koptuğunda çıkan sesle dudaklarım aralandı. Diğer askıyı da kopardığında sütyen karnıma kadar indi. Parmakları göğüslerimin arasına yöneldi, onları kapatan tek şey üzerimdeki ince siyah atletti. Parmağını göğsümün ucuna doğru hareket ettirdi.

Göğüs uçlarım sertleşmişti, nefeslerim düzensizdi.

“Yüzündeki ifade,” dedi boğuk bir sesle. “Bana bakışın, daha fazlasını istememe sebep oluyor,” dedi.

Konuşamadım, heykeli andıran yüz hatlarına bakıyordum. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı, içindeki ateş âdeta dışarı taşıyordu. Arzu dolu gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmıyordu.

Eli göğsümü avuçladığında inlememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Vücudum daha fazlası için titriyordu, göğüs uçlarım sert avuççıklarına baskı uyguluyordu. Bakışlarım arsızca pantolonunun önüne çevrildi. Onun da beni istediğini görebiliyordum.

Delirmek üzereydim, aldığım nefes ciğerlerime ulaşmıyordu. Yüzüm, gözkapaklarıma kadar yanıyordu. Pantolonunu belinden tutup onu kendime daha çok çektim.

Elim kasıklarından taş kesilen karnına ilerledi. Kasları her hareketimde dalgalanıyor, teni seğiriyordu. Beni geriye ittiğinde sedyeye uzandım, üzerime kapandığında elini göğsümden çekti. İçimi hayal kırıklığı

## Işılsu Gültekin

kaplasa da bacaklarım ayrıldı. Üzerime ağırlığını vermemeye çalışıyordu, farkındaydım.

Dudaklarını boynuma bastırduğunda inledim. Eli tekrar belimden içeri girdiğinde bacaklarımı belinin iki yanına bastırdım. Morana'nın sertliğini uyluğumda hissettiğimde tekrar inledim. Belden aşağım yankıdan âdeta uyuşmuştu, o bana dokunduğu ilk andan beri hazırdım. İç çamaşırımdaki ıslaklığın farkındaydım.

Morana'nın dili boynuma dokundu, hafifçe boynumu ısırırken eli tekrar göğsümü kavrayıp ucuyla hafifçe oynadı. Ben de elimi saçlarının arasına soktum.

Kafayı yemek üzereydim, onu soymak istiyordum, kendim soyunmak istiyordum. Bacaklarımın arasında bir şey titrediğinde Morana durdu. Belinin kenarına takılı olan çağrı cihazı titriyordu.

Morana üzerimden kalktığında gözlerim hayal kırıklığıyla kapandı. Nefes nefeseydim, bacaklarım titriyordu öyle ki yürüyecek kadar bile iyi hissetmiyordum kendimi. Morana belindeki çağrı cihazını kapattı.

"Gitmemiz lazım," dedi kalın bir sesle.

"Tamam." Sesim o kadar ince çıkmıştı ki bir an sesimi tanıyamadım. Sutyenimi yukarı çıkardım ancak durmayacağını farkındaydım. Bu yüzden çıkarıp kenara koydum. Morana kıpırdamadan beni izliyordu.

Ayağa kalktım ama yüzüne bakmıyordum.

Bodrum kattan çıktığımızda karargâhta olduğumuzu fark ettim. Asansöre bindiğimizde Morana şifreyi girdi. Işık mora dönerken bakışlarını benden kaçırdı. Ben ise gözlerimi yüzüne dikmişim.

"Bana öyle bakmaya devam edersen Tara, asansörü durdururum. Çılgınlıklarını tüm bina duyar." Gözlerim yere çevrilirken, içimdeki minik şeytanlar kıs kıs güldü. Bu cümlesi bile beni tahrik etmişti.

Siktir ya.

Gerçekten en olmaması gereken adama karşı bir çekim hissediyordum. Normalde birine çekim hissettiğimde onu avucuma alıyor sonra da hayatından toz oluyordum.

Ancak Morana benim patronumdu, az önce yaşananlar uygunsuzdu. *Kesinlikle çok uygunsuz.* Morana'nın bana dokunmasını öyle çok istemiştim ki rüyama bile girmişti.

## Morana

Bana dokunmuştu ve bu hayal ettiğimin bile ötesindeydi. Bana dokunmuştu ve ben her nefes alışımda daha da kül olmuştum. Bu başka bir şeydi, hissettiğim bambaşka bir şeydi.

Asansörün kapısı açıldığında bakışlarımı yerden kaldırdım. Onun odasına girdiğimizde kimse yoktu. Diğerlerinin de burada olmasını beklemiştim ama odada sadece Apollon vardı.

O an aklıma Helix'in sözleri geldi. Morana'nın boynuma taktığı kolye konumunu gösteriyordu. Beni yem olarak kullanmıştı. İçimdeki öfke bir kıvılcım misali parladı, ardından katlanarak büyüdü.

"O kolyeyi bana neden taktın Morana? Beni neden yem olarak kullandın?"

Morana olduğu yerde durdu, sırtı bana dönüktü. Sırtındaki kasların dalgalandığını fark ettim, kafasını bana çevirmeden konuştu.

"Kendimce sebeplerim vardı." Cümleyle kaşlarım daha çok çatıldı.

"Beni koruyacağını söyledin." Birden lafımı kesti.

"Ve korudum da." Elimle omzumu işaret ettim.

"Korunmuş gibi mi duruyorum?" Sesim yükselmmişti. Morana gümüşü gözlerini bana çevirdiğinde yüzü ifadesizdi.

"Sana söylediğim an Mavi'yi vurmadın. Onun adamla konuşmasına göz yumdun. Vaktinde vurmuş olsaydın Helix seni bulamazdı."

Ona inanamaz gözlerle baktım.

"Güvenimi kırdın," dedim yavaşça. *Güvenimi kırdın Morana, bunu senin yapmanı istemizdim. Bu şekilde değil, şu an değil.* Morana masasının üzerinde duran bıçağı eline aldı. Parmaklarının arasında çevirirken dudakları aralandı.

"Güven karşılıklı olarak kırıldı Tara." Neyden bahsettiğini algılayamadım. Kapı birden açıldı ve Ahular içeri girdi.

"Morana," dedi Ahu. Nefes nefeseydi. Diğerlerinin de ondan bir farkı yoktu.

"Mavi'nin cesedini bulamadık." Morana döndü, bana bir bakış atıp ardından elindeki bıçağı duvara fırlattı.

Biliyordu.

"Bulamadınız. Çünkü Tara onu öldürmedi."



## VIII

*Hiç sevilmemiş insanlar anlar,  
Göğsündeki boşluğu tanırılar, zihnindeki karmaşayı duyarlar.  
Sevilmek bir lütuf, iyi insanların sana bahşettiği,  
Hayatımdaki herkes kötü müydü?  
Yoksa ben yalnız mı bırakılmıştım?  
Siyah kedi söyle derdini,  
Kimse seni gerçekten sevmemi mi?*

Zihnimin içindeki çıgıllıkları duyabiliyordum, bana yapmamamı söyleyen fısıltılar, savaşa girmemi söyleyen çıgıllıklar, sürekli yalvaran o kız çocuğu. Zihnim bir savaş alanıydı, zihnim bir mezarlıktı, zihnim karanlıktı.

Ben yenilmiştim, ben ölmüştüm, ben ışığı hiç bulamamıştım.

Ruhumun içindeki o karanlık her zamankinden güçlüydü, nefret damarlarımda kol geziyordu. Benim bu dünyadan alacağım vardı, beni yalnız bırakan herkesten, ihanetin benimde bıraktığı her iz için bir alacağım vardı. İntikam istiyordum ancak korkuyordum da.

Korku ruhunuzu ele geçirmeye başladığında girdiğiniz hiçbir savaşın önemi kalmazdı. Baştan mağlup olurdunuz. Cesaret aptal insanların işi derlerdi ama ben inanmazdım. Bedenimin zarar görebileceği her işi kabul ederdim, yolun sonunda ölüm beni tebessüm ederek beklese bile.

Ruhumun ve kalbimin gireceği durumlarda ise ben dünyanın en büyük korkağıydım.

Morana bana bakıyordu, parmaklarının arasındaki bıçak büyük bir ustalıkla yer değiştiriyordu. Bakarken içimin titrediği gümüşü gözler yüzümden bir an bile ayrılmıyordu. Diğerlerinin de bana baktığını hissediyordum ancak benim için önemli olan sadece onun düşünceleriydi.

Siyah dalgalı saçlarının altında gizlenen o beyninde neler döndüğünü merak ediyordum. Beni örgütten atacak mıydı ya da beni öldürecek miydi?

## Morana

“Ne?” diye kekeledi Ahu. Eris ve Bilge’nin de kaşlarını çatarak beni izlediğini hissedebiliyordum. Umurumda değildi. Gözlerim grilere takılıp kalmıştı, derin bir nefes aldım.

Omuzlarımı dikleştirip konuşmak için hazırlandım.

Morana dolgun dudaklarını hafifçe birbirine bastırmıştı, gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Bu beni daha çok ürkütüyordu.

“Öldürmedim,” dedim itiraf ederek. Öldürmemiştim, omzu ve göğsünün arasında bir yerden vurmuştum. Bu yere düşmesi için yeterliydi ve gerekli imkânlarla erişebilirse hayatta da kalabilirdi.

Morana dudaklarının arasına sigarayı iliştirdi usulca, çakmağın alevi yüzünü aydınlattı. Odada ölüm sessizliği vardı.

“Neden?” dedi Eris öne çıkarak. Ela gözlerinde gezinen şüphe tohumunu görebiliyordum, odadaki herkes bana düşmanmışım gibi bakıyordu. Morana hariç, onun gözlerinde ise ölüm sessizliği yatıyordu.

“Çünkü bana bir sebep vermedi,” dedim. O an Mavi’yi öldürmek doğru gelmemişti. O an için öyle hissetmiştim ve ben daima hislerime göre hareket ederdim.

“Anlaman gereken şu Tara, sana sebep vermek zorunda değilim. Açıklama yapmak zorunda değilim. Konumunun farkına var.” Sesi sakin çıkıyordu ancak soğukluğu içimi ürpertmişti.

Kafama göre iş yapmam başıma bela olmuştu. Ancak geri adım atacak değildim. Diğerlerine dönüp kaşlarımı çattım.

“Siz neden öldürmemi istediğini biliyor musunuz? Sizin arkadaşınız değil miydi?” dedim. Bilge kollarını göğsünde birleştirdi.

“Efes’i öldürttü, seni de öldürtüyordu.” Bilge tane tane söylemişti bunları. Efes’in ölümü içimi acıtsa da yüzümdeki ifadeyi korudum.

“Nasıl?” dedim.

“Mavi konumun sende takılı olduğunu biliyordu, senin yerini söyledi. Hedefi sendin, ben değil,” dedi Morana.

“O kolyeyi bana sen taktın.”

“Seni korumak için taktım, sana yakın bir yerdeydim. Mavi emri Helix’ten almadı, başka birinden aldı. Helix’in hedefi bendim, Mavi’nin hedefi sendin.”



## İşilsu Gültekin

"Helix seni bulmayı umuyordu, Mavi kime çalışıyorsa onun adamları gelmedi," dedim. Morana bir an için sessiz kaldı.

"Çünkü onları öldürdüm." Morana'nın aldığı duman dudaklarının arasından süzülürken ona döndüm.

"Benim peşimde başkaları da mı var? Acaba kimin götünü yaktım?" Sesim alay doluydu ancak içimde hissettiğim korku gitgide büyüyordu. Önceden yaptığım işleri düşünüyordum, takma ad kullanmıştım, maskeyle çalışmıştım.

Ahu birden kıkırdadı, Eris'in yüzüne de bir gülümseme oturmuştu. Bilge bile gülümsememek için kendini sıkıyordu.

"Bir daha sözünden çıkma." Morana'nın sesi sert çıksa da yüz ifadesi yumuşamıştı. İç geçirdim.

"Çok acil bir iş olsa bile mi, ölüm kalım mesele..."

"Dünyanın sonu gelse bile. Sana ne diyorsam onu yap çünkü dünyanın sonu geldiğinde bile yanında olacağım."

Kalbim tekledi.

"Patronun olarak," dedi Morana alaycı bir şekilde gülerek. Cümlesinin hissettirdiklerini içimden atmaya çalışsam da bocalamıştım.

"Şimdi çıkın, Tara sen kal," Morana'nın sözü üzerine hepsi hareketlendi. Ahu'nun, "Elbette o kalacak," diye mırıldanması kulağıma çalınsa da tepki vermedim. Bakışlarım Morana'nın ciddi yüzüne takılı kaldı.

Yüzünün güzelliği karşısında derin bir nefes aldım. Siyah dalgası gözünün üzerine düşmüştü, gözleri hafifçe parlıyordu. Kapı kapandığında bacaklarını masaya uzattı. Arkaya iyice yaslanmış siyah dalgaları deri koltuğun üzerinde kalmıştı.

"Yarın akşam benimle bir davete katılmanı istiyorum," dedi yavaşça. Bir an ne dediğini algılayamadım, sesinin tonu beni mayıştırmıştı.

"İş olarak mı?" diye sordum. Morana'nın dudakları yukarı doğru hafifçe kıvrıldı.

"Randevu olarak," dediğinde kaşlarım çatıldı. Morana'nın ciddi olup olmadığını çözmeye çalışırken gülümsemesi büyüdü.

"Yalan söylüyorsun," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Ayaklarını masadan indirip ayağa kalktı, boyu karşısında bir kez daha hayrete düşmekten kendimi alamadım.

## Morana

“İş olarak ama randevuyu da kabul etmez miydin şu an merak ettim.” Elini uzatıp sigara paketinden siyah bir dal çıkardı, gümüş yüzükleri ışığın altında hafifçe parladı.

“Etmezdim,” dedim sertçe.

Yalan söylüyordum, bunu benden başka kimse bilmiyordu.

Yeşilliklerimi onun gözlerine diktiğimde, gözlerinin içindeki alaycı parıltılara baktım bir süre. Yalan söylediğimi biliyor muydu?

“Kalbimi kırdın,” dedi elini göğsüne götürerek. Ağırlığını diğer ayağımın üzerine verdim, söyleyeceklerimin ağırlığına gizlice hazırlandım.

“Senin bir kalbin var mı ki?” Cümlem dudaklarımın arasından ok gibi fırladı, Morana’nın yüzünde hiçbir mimik kıpırdamadı. O ok hedefi vurmuş muydu yoksa Morana’nın buzdan duvarı karşısında binlerce parçaya mı ayrılmıştı?

“Yedi yaşımdan beri kendime bu soruyu soruyorum Roya. Acaba Arsen’in bir kalbi var mı? Yoksa o kalp göğsünden sökölüp alındı mı?”

Bana doğru yaklaşıırken kalbim hızlanmaya başladı. Ellerini cebine soktu, dövmele bileğindeki zincir hafifçe aşağıya kaydı.

“Yalnız değilsin,” dedim alçak sesle. Ben bazen kalbimin varlığını bile hissetmiyordum, vicdanım her zamankinden sessizdi. Neye dönüşüğümü bilmiyordum kimi zaman.

Boğazımdaki yumru gitgide büyürken Morana tam karşımda durdu.

“Seninle ben benziyoruz minik yıldız, savaşıyoruz. Hayatta kalıyoruz.” Bir an duraklayıp kavisli burnunu hafifçe kırıştırdı.

“Ama kafamın içindeki sesler susmuyor ve orası şeytanların ini. Canlı kimse orada yaşayamıyor, ben bile.” Derin bir nefes aldı, sağ elini usulca yanağıma koydu.

Bedenim birden tepki verdi, parmak uçlarından yanağıma yayılan sıcaklık karşısında irkildim.

Başparmağı elmacikkemiğimi okşadı. Kirpiklerimin altından ona baktım, dudaklarındaki gülümseme silinmişti. Karanlık bir bakış gözlerine yerleşirken elini yanağımdan çekti.

“Sabah olacak, git uyu,” dedi. Çenemi kaldırdım, siyah saçlarım belime düştü.

## İşilsu Gültekin

"Nerede yatacağım? Kızların odasına mı gideyim?" Morana bir an durakladı.

"Bavulun benim odamda, bu gece de orada kalabilirsin. Sonra kızların yanına taşınırsın," diye mırıldandı. Alçak sesle bir ısılık çaldı, kuş oturağındaki devasa kuzgun Apollon havalanıp Morana'nın omzuna kondu.

"Odaya gidelim," dedi odasının kapısını açarak. Koridora çıktığımızda sensörlü ışıklar kısık modda yandı. Morana ile ilerlerken gölge-mize baktım, Morana'nın gölgesi uzayıp gidiyordu. Koridorun sonuna geldiğimizde Morana kapıya şifreyi girdi, yine farklı bir şifreydi. Morana'nın kimseye güvenmeyişi buradan bile belli oluyordu.

Kapıyı açıp bana baktı.

"Sen uyumayacak mısın?" dedim ona dönerek. Apollon'un siyah boncuk gözleri üzerimdeyken bakışlarımı Morana'ya çevirmiştim.

"Sen beni düşünme. Huzurlu gece Tara," dedi yavaşça.

"Sana da," diye mırıldandım. İçeri girdiğim an odanın her yerine sinmiş olan Morana'nın varlığını hissettim. Banyoya girer girmez üzerimde kilerden kurtuldum. Çırılçıplak bir şekilde durup aynadan kendime baktım. Karnımdan göğüslerime yayılan benler kasıklarım kadar iniyordu. Sırtımı dönüp saçlarımı göğsüme topladım. Sırtımdaki benler daha da fazlaydı. İrili ufaklı belime doğru yol izliyorlardı.

İç çekip saçlarımı sırtıma geri attım. Kamuflej giysileri beni terletmişti, o yüzden buz gibi bir duş almak istiyordum. Gözlerim devasa küvete takılsa da onu hazırlamak için çok yorgundum. Kabine girip suyun sıcaklığını ayarladım. Morana özel bir duş başlığı taktırmıştı. Su yağmuru andırırcasına bedenime inerken gözlerimi kapadım. Kollarımı bedenime doladım. Saçlarım belimden aşağıya doğru uzandı, ağırlığını hissedebiliyordum.

Saçlarımı şampuanlayıp kremledikten sonra vücudumu yıkamaya başladım. Ellerim göğsümü teğet geçtiğinde duraksadım.

Morana'nın kavurucu parmaklarının göğsümde bıraktığı his aklıma geldi. Vücudum hızla ısınırken suyu daha fazla soğuğa getirdim. Dudaklarının köprücük kemiğimden bıraktığı his, parmaklarının belimin kavisinde gezinmesi...

## Morana

Beni öpmemişti.

O an algılayamamıştım daha yeni idrak edebiliyordum. Dudakları boynumda gezinmişti, parmaklarımla boynuma dokundum. Dişlerinin boynumda bıraktığı izi, o hafif sızıyı hâlâ hissedebiliyordum.

O an tüm algılarım kaymıştı, zihnim şehvetle bulanmıştı. O çağrı cihazı titremese duramayabilirdik. Ben zaten durmasını istemiyordum. Suyu sertçe kapattım, vücudum ince ince titriyordu. Dolapların birinden bulduğum temiz havluyu vücuduma doladım.

Kapıyı açıp salona doğru ilerledim, koltuğun üzerine kıvrılmayı düşündüm. Koltukta uyumaya küçüklükten beri bayılırdım. Özellikle duştan sonra.

Tembel tembel salona girdiğimde duraksadım. Morana koltukta oturuyordu, uzun bacaklarını orta sehpaye uzatmıştı. Parmaklarının arasındaki bıçağı hızla çevirirken gözleri tam karşıda asılı olan tablodaydı.

“İyi geldi mi?” diye sordu başını bana çevirmeden, kadife sesiyle. Saçlarının ıslak olduğunu fark ettim, ensesindeki iki saç tutamı bukle olmuştu. Saçları dalgalıydı ancak uzun kısımları bukle olmuyordu.

“Seni beklemiyordum,” dedim koltuğa yaklaşarak. İçerisi soğuktu, Morana klimayı açmıştı.

“Kafamı işe veremiyorum, uyuyamıyorum. Sana bir bakayım dedim,” dedi usulca. Koltuğun diğer ucuna oturup ayaklarımı altımda topladım. Kafasını bana çevirdi, gümüş rengi gözleri dizlerimden yüzüme kadar tırmandı. Gözlerimiz kesiştiğinde hafifçe gülümsedi. Gözleri parlarken kaşlarım havalandı.

“İncelemen bitti mi?” Sesim beklediğimden alaycı çıkmıştı.

“En azından senin gibi arkadan kesmiyorum,” dedi sırtması genişlerken. Evet, Morana’nın sıkı kalçalarına bakmıştım ve beni yakalayıp lafını da sokmuştu.

“Buna inanmam işte. Sen yakalanmamışsındır,” diye homurdandım. Yaptığımı inkâr edecek değildim, hoşuma giden bir şey gördüğümde bakardım. Utanma duygum pek yoktu, bu da bazen beni sıkıntıya sokuyordu.

Morana alçak sesli bir kahkaha attığında, dudağının kenarındaki çukur belirginleşti. Çıkık âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

## İşilsu Gültekin

“Sana baktığımda bunu görmeni isterim minik yıldız, sırf o küçük suratının alacağı şekli görmek için.”

Ona dil çıkardığımda yüzündeki gülümseme bozulmamıştı. Bir an için birbirimize baktık, gülümsemesi yavaşça kaybolurken güzel gözlerine kilitlenip kalmıştım.

“Üzerini giyinmeyecek misin?” Sorusu üzerine dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Canım istemiyor,” dedim. Bacaklarını sehpadan indirip bana yaklaştı. Kafasını kucağıma koyduğunda nefesimi tuttum. Bacaklarını kol tuğun koluna uzattı, kollarını göğsünde birleştirdi. Dalgalı, siyah nemli saçları kucağıma dağıldı, iri gri gözleri yüzümdeydi.

Güzelliği sinirimi bozuyordu.

“O zaman bana bir şeyler anlat, belki bir iki saat kestiririm. Kafamın içi kazan gibi,” diye mırıldandı.

“Neden uyuyamıyorsun? Travmalarından mı?” Sorumu algıladığında yüzü duvar kesildi. Çok açık bir soru sormuştum, özelini kurcalıyordum. Biliyordum, o sınırı geçmemem gerekiyordu ama biz birçok sınırı geçmiştik.

“Geçmiş düşünmem ben. Bazı durumlar haricinde. Düşünmekten uyuyamıyorum, sürekli bir sonraki hamlemi planlıyorum. Benim zihnim dinlenmeyi reddediyor.”

Geçmiş düşünmemesine gıpta etmiştim, benim zihnimin bir köşesinde annem ve yaşayamadığım çocukluğum vardı. O film sürekli dönüyordu, ne kadar görmezden gelsem de kapanmayan bir yaram vardı.

Ben ise yaram yokmuş gibi davranıyordum. Dalga geçiyordum çünkü böylesi daha kolaydı.

İnsanların ne kadar kırıldığını görmesine izin vermiyordum çünkü fark ettikleri an daha fazlasını yapıyorlardı.

“Kime karşı savaşıyorsun?” Sesim alçaktı, parmaklarım saçına hafifçe dokunduğunda gözleri kısıldı.

“Kişi önemli değil, onun bıraktığı an, elimden aldıkları önemli. Ben intikam için yaşıyorum Tara ve bu gerçekleşene kadar durmayacağım.”

Sesindeki soğukluk içimi ürpertmişti. Hafifçe titrediğimde Morana doğruldu sehpanın üzerindeki kumandayı aldı, klimayı kapattı.

## Morana

Klimadan üşüdüğümü sanıyordu ancak ben onun sesinden, gözlerindeki duvarı andıran bakışından dolayı titremiştim.

Tekrar kucağıma uzandı.

“Sonunda ölüm olsa bile mi?” Parmağımı bir dalgasına doladım, yumuşak saçları parmaklarımin arasından su misali akıp gidiyordu.

“Minik yıldız,” dedi boğuk bir sesle. Parmağını göğsümdeki benlerden birine dokundurdu.

“Ben çoktan öldüm. İntikam alacağım kişi bir insanla savaştığını sanıyor. Ancak ben artık bir hayaletim ve hayaletlerle savaşamazsın.”

Yutkunmaya çalışsam da yutkunamadım. Ne yaşadığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ona açık açık sormak da istemiyordum. Böyle anlarda nadir de olsa duvarlarını indirdiğini görebiliyordum, indirmese bile geçmişinden bahsedebiliyordu. Parmağını göğsümden çekip ellerini karnında birleştirdi. Gözlerini kapatmıştı, kirpiklerinin hafifçe titrediğini görebiliyordum.

Uyusun diye sesimi çıkarmadım, saçlarımı kaldırıp koltuğun sırtına yaydım. Kafamı geriye yaslar yaslamaz içeri doğru gömüldü, koltuk çok rahattı.

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Bir elimi usulca Morana'nın saçlarına dokundurdum. Saçlarını çekimser biçimde okşarken elimi tuttu. Hafifçe sıkıp dalgalarının içine soktu. Çekimserliğimi hissetmişti. Derin bir nefes alıp kafamın duruşunu düzelttim. Saniyeler içinde karanlık beni yuttu.



*Annem tam karşımda duruyordu, alnında bir kurşun deliğiyle. Bir parkın ortasındaydık, çocuklar koşuşturuyordu.*

*Arkamı döndüğümde Deren'i gördüm, kızıl küt saçları dağılmıştı, onun da alnında bir kurşun deliği vardı. Hemen yanında sarı dalgalı saçlarıyla Sara duruyordu.*

*Her birinin gözleri ölü mavisine dönmüştü, mor dudakları aralanmıştı.*

*“Bizi öldürdün, mutlu musun?” dedi annem tiz bir sesle. Kanım damarlarımda buz keserken öylece durdum.*

*“Mutlu musun Tara?” dedi annem üzerime doğru yürümeye başlayarak. Sara ve Deren de boş gözler ve sarsak adımlarla bana doğru ilerliyordu.*

## İşilsu Gültekin

*"Sana konuşma demiştim, onunla konuşma demiştim." Deren'in boğuk sesi mor ve çatlamış dudaklarının arasından çıkmıştı.*

*"Kardeşıme yardım et demiştim, yaptın mı Tara?" Sara'nın parlak mavi gözlerinin üzerine beyaz bir katman örtülmüştü. Gerilemeye çalıştım, kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.*

*"Neden yaptın Tara?"*

*"Neden bizi öldürdün?"*

*"Seni uyardık."*

*Annemin buz gibi, ceset beyazı eli kolumu kavradı.*

*"Sana baktım, seni büyüttüm karşılığı bu mu?" Sara'nın soğuk ellerini omzumda hissettiğimde çığlık atmak için dudaklarım aralandı. Artık bir parkta değildik, karanlığın ortasında duruyorduk. Çığlık sesleri kulağımda yankılanıyordu, Deren'in elleri de kolumu bulduğunda çığlık attım.*

*Nefesim kesilene kadar çığlık atıp olduğum yerde fırpındım.*



Gözlerim birden ardına kadar açıldı, yattığım yerden fırladım. Üzerimdeki pike belime düştü, havlum da aşağıya kaydı. Morana'nın daire-sindeki koltukta idim. Kalbim deli gibi atarken tüm bedenimi soğuk bir ter kaplamıştı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Bir dönem çok sık kâbus görüyordum ancak o dönemin geride kaldığını sanıyordum. Nefeslerimi düzenlemeye çalışırken etrafa baktım, Morana yoktu. Havluyla koltukta uyuyakalmıştım, üzerime bir pike örtülmüştü. Saçlarım dalgalanmış, karman çorman olmuştu. Ayağa kalkıp yatak odasına yöneldim, hemen köşede bavulum duruyordu. Havluyu üzerimden çekip kıyafetlerimi giydim. Şort ve siyah askılı bir üst. İçerisi sıcaktı, Morana klimayı açmamıştı. İyi de yapmıştı çünkü ben muhtemelen üşütecektim.

Saçlarımı tarayıp ardından yukarıdan bir atkuyruğu yaptım. El çantamdan telefonumu çıkardım, şarjı bitmişti. Yüz yerini bantladığım şarj aletini prize takıp yere oturdum.

Telefonumun açılması uzun sürecekti bu yüzden kalkıp kendimi geniş yatağa bıraktım. Dinlenmiş hissediyordum, bunun sebebi ise akşam beşte kalkmış olmamdı. Eğer yatağın yanındaki komodinde duran saat doğruysa akşam beşi gösteriyordu.

## Morana

Kimse beni uyandırmamıştı, iyi de olmuştu. Uyku çok ağır sayılmazdı, gördüğüm kâbusu saymazsam bayağıdır böyle güzel bir uyku çekmemiştim. Yan dönüp yatağın keyfini çıkarırken gözlerimi kapattım. Yumuşatıcı kokan çarşafta Morana'nın kendi kokusunu da belli belirsiz alıyordum. Uyuyakaldığımı bile fark etmedim.



“Bugün kalkar mısın?” Sesiyle birlikte yerimden sıçradım. Morana kapıda durmuş bana bakıyordu, üzerinde siyah bir gömlek vardı, gömleğin üstten birkaç düğmesi açıktı. Beyaz teninde, köprücük kemiğindeki dövmeye gözüm takıldı. Tam göremiyordum, bu yüzden anlamaya çalışmaktan vazgeçip gözlerimi Morana'nın yüzüne çevirdim.

“Uyuyakalmışım,” dedim ellerimi yüzüme bastırarak. Gözlerimin hafifçe şiştiğini hissedebiliyordum, gözümün hemen arkasında ise bir sancı vardı.

“Saat yediye geliyor, bir saate çıkmamız lazım,” dedi. O sırada midem guruldadı, gurultusu duyulmayacak gibi değildi. Morana hafifçe gülümsedi, gümüş yüzüğün takılı olduğu işaretparmağıyla kolunda ritim tuttu.

“Randevuya mı? Yani işe?” Kafam sersem gibiydi, bu uyku bana iyi gelmemişti. Kendi yatağım çok rahatsızdı, yatağın telleri her yerime batardı. Bu yüzden vücudum bu kadar iyi bir yatakla buluşunca ister istemez kendini salmıştı. Yataktan kalkıp ona baktım, gözleri hâlâ üzerimdeydi.

“Randevu da olabilir iş de, şu an belirsiz. Ben olta atıyorum sadece,” dedi Morana. Kafamı sallayıp bavulumu yöneldim.

“Şık bir yer mi?” dedim öyle bir yer olduğunu tahmin ederek. Morana kafasıyla onayladı, zaten aksi bir şey beklemiyordum. Bavulumu karman çorman ederken aklıma yanıma tek bir elbise getirdiğim geldi. Yere oturup ofladım, Morana'nın artık odada olmadığını fark ettim. Dikkatimi bavula çevirip daha çok karıştırdım. Önceden giydiğim elbisem kirliydi. Onun dışında bavulum şort, tayt ve braletle doluydu.

Morana'ya elbisem yok demek istemiyordum ancak buna mecburdum. Dudaklarımın içini kemirirken Morana kapıda elinde bir elbiseyle belirdi.



## İşılsu Gültekin

“Yanına elbise almayacağını düşünmüştüm,” dedi alçak sesle. Elindeki ince askılı kan kırmızısı elbiseye baktım. Miniydi ve sadeydi. Ayağa kalkıp Morana’nın elinden elbiseyi aldım.

“Doğru düşünmüşsün, planlarımın arasında yemeğe çıkmak falan yoktu,” dedim.

“Sen hazırlan ben içerideyim,” dedi. Kafamı onaylarcasına sallayıp derin bir nefes aldım. Elbiseyi inceledim, etiketi üzerindeydi ama fiyat yazmıyordu. Markasını biliyordum, elbise kesinlikle ucuz değildi.

Üzerimi hızla değiştirip aynanın karşısına geçtim. Elbise ince belimi ve kalçalarımı sarmıştı. Bacağıma silah kemerimi bağlayabileceğim bir alan vardı, kumaşı örtüyordu ancak oturduğumda kumaşın toplanacağını ve bacaklarımın arasında bir silahla oturacağımı biliyordum. Saçlarımı geriye yatırıp tel tokayla sabitledim. Çok dalgalanmıştı, düzelttiğim kadar düzelttim. Rimel, allık, parlatıcı işte hepsi bu kadardı. Daha fazla süslenebilirdim, *tabii ki Morana’ya güzel görünmek için değil*, üşengeçliğim bu kadar üzerimde olmasaydı. Aynaya yaklaşıp makyajımı yakından inceledim, annemden aldığım dolgun dudaklarım çatlamıştı.

Dudaklarımı soymak gibi kötü bir alışkanlığım vardı bu yüzden üzerindeki ince çizgileri görebiliyordum. Alışkanlıktan dolayı dudaklarımın üstünü hafifçe ısırdım ardından kendime küfrederek toprak tonlu parlatıcıyı tekrar sürdürdüm.

Yeşil gözlerim kızarmış, çok uyuduğum için şişmişti. Parfümü sıkıktan sonra ayağıma ince topuklu ayakkabılarımı geçirdim. Hazırlanmaktan hiç hoşlanmıyordum ancak özel müşteriler için çalışırken hızlıca makyaj yapmayı öğrenmişim.

Aynada son kez kendime baktım. Elbiseyi sevmiştim ancak üst kısmı biraz dardı. İçime sutyen giymemişim bu yüzden göğüslerim sıkışmış, yukarı doğru çıkmıştı. Elbisenin kumaşını çekebildiğim kadar çekip aşağı ittim ama kumaşı bıraktığım anda üst kısım sıkışıyor ve göğüslerim yine yukarı çıkıyordu.

İç geçirdim, daha fazla yapabileceğim bir şey yoktu. Bavulun üzerindeki silah kemerini alıp salona yöneldim.

Morana koltukta sigara içiyordu, geldiğimi fark edince bana döndü. Bakışları ayak bileklerimden yüzüme doğru bir yol izledi, göz göze geldiğimizde dudaklarında ufak bir gülümseme oluşmuştu.

## Morana

Yerinden kalkıp bana yaklaştı, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Arka cebinden bir silah çıkardı, ufak bir silahtı.

“Bacağına bağlayabileceğin boyutta. Ama bu elbise örter mi bilemiyorum.” Bacağımyı koltuğa dayadığımda elbise daha da yukarı çıktı. Silah kayışını üst baldırıma dolayıp sıktım. Silahı takıp bacağımyı indirdim. Elbiseyi aşağı doğru çekiştirip gözlerimi Morana’ya çevirdim.

Bakışları bacaklarımdan tembelce yüzüme çıktı. Dudaklarındaki minik gülümseme silinmemişti. Bana yaklaştığında cebinden bir kolye çıkardı, kolye parmaklarının arasında parlarken gözümü kamaştırmıştı. Su damlası iri taşlardan oluşuyordu, hemen ortasında ise büyük damla şeklinde bir taş vardı. Morana arkama geçtiğinde donup kalmıştım.

Saçlarımyı önüme attığında kolyeyi boynuma taktı. Parmaklarıyla ensemyı hafifçe okşadığında omurgam boyunca gezinen ateş hissettirdi.

“Çok güzelmiş,” dedim parmağımyı devasa taşın üzerine dokundurarak.

“Elmas, özel işçilik. Bu kolye sana özel,” dedi usulca. Yutkunmaya çalıştım.

“Davetten sonra geri veririm,” dedim. Morana alçak sesle bir kahkaha attı. Eliyle çenemi kavrayıp başımyı geriye yatırdı. Başımın tepesine ufak bir öpücük kondurduğunda sırtım sert göğsüne yaslanmıştı.

“Saçmalama, o senin. Hediye,” dedi önüme gelerek. Sırtım onun sıcaklığını aradı, parmaklarımyı boynumu süsleyen elmasların üzerinde gezindi. Hayatımda hiç hediye almamıştım. İlk hediyyem bu kadar pahalı bir şey olmasını beklemiyordum.

“Hazır mısın?” dedi.

Sırıtarak, “Ben daima hazırım,” dedim. Kalbim yeni bir maceranın heyecanıyyla genişledi, Morana elini belime koyduğunda sırtım gerildi.

“Gidelim o zaman.”



Arabası hızla yolda ilerlerken elektro gitar sesi arabada yankılanıyordu. Morana’nın müzik zevki hoşuma gitmişti bazen klasik müzik dinliyor bazense hareketli.

## Işılsu Gültekin

Ona baktım, aralık bıraktığı pencereden içeri giren rüzgâr siyah dalgalarını uçuşturuyordu. Keskin çene hattı dişlerini her sıkıldığında belirginleşiyordu. Direksiyondan bir tuşa dokunup sesi kısıtı.

"Bu geceki hedefimiz Faris isimli bir adam. Yanında da karısı Helen var. Sen Helen'i izleyeceksin, onunla bir konuşma başlatabilirsen iyi olur," dedi.

"Karısıyla neden konuşacağız ki?" dedim saçlarımı ensemden kaldırıp önüme alırken.

"Onu karısının yönettiğini düşünüyorum. Tüm finansal ve stratejik hamleleri o kadın yapıyor. Faris'in beynini kuşa taksak düzgün uçmaz." Son cümlesi üzerine kıkırdadım.

Morana kırmızı renkli üç katlı bir binanın önünde durduğunda etraftaki arabaları fark ettim. İnsanlar ultra lüks araçlarından inip kırmızı halının üzerinde yürüyordu. Etrafta magazin kameraları vardı, bakışlarımı binaya tekrar çevirdim. Bu binayı biliyordum, sosyetenin gözde mekânlarından biriydi.

*La Vie.*

Buraya garson olarak girmeye çalışmıştım ama almamışlardı. Çünkü eğitimlerine katılmaya param yoktu, buradaki garsonlar sıkı eğitimliydi. Araya birini sokmaya çalışmıştım çünkü maaşı bahşişlere birleşince oldukça dolgundu. Araya soktuğum kişi ise o dönemki iş arkadaşlarımdan biriyle yatmış, işe de onu sokmuştu.

Sırtımda binlerce bıçak var derken yalan söylemiyordum.

Morana arabadan indi, benim tarafıma gelip kapıyı açtı. Elini uzattığında elim iri avucunun içine kaydı, bakışlarımız birleşti. Beni hafifçe çekerek arabadan çıkardı. Elimin içindeki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştım. Morana yanımıza gelen valeye para ve arabanın anahtarını verdi.

Eli belime dokundu, beni kırmızı halıya yönlendirdi. Yüzümde flaşlar patlarken gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim fazla duyarlı olduğu için sulanmaya başlamıştı. Fotoğrafçılar Morana'nın adını neredeyse haykırıyorlar bana da bayan diye hitap ediyorlardı.

Morana poz vermek için durmadı, hızla girişe doğru ilerledik.

"Bunlar seni ne diye tanıyor?" dedim dudaklarımı hareket ettirmeden. Morana bir an duraksayıp bana baktı.

## Morana

"Vantrolog olman hoşuma gidiyor," dedi dudaklarımı oynatmadan konuşma yeteneğime atıf yaparak. Ne diye tanıdıklarını söylememişti ama. İçeri girdiğimizde bakışlarım tavandan sarkan devasa avizeye takıldı, duvarların kenarlarında avizeye uzanan sanatsal heykeller bulunuyordu. Her yerde büyük camlar vardı, çatı ise renkli camlardandı. Sabah olsa gün ışığı renkli camlardan içeri girer, gökkuşağı huzmeleri oluştururdu. Bakışlarım içerideki insanların üzerinde gezindi. Kadınlar çok süslüydü. Mücevherleri ışığın altında parlarken gözüm camdaki yansımama takıldı. Boynumdaki kolye her hareketimde göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

Morana'nın hediyesine biraz daha sevinmişim çünkü bu davete gelip insanların mücevherini gördüğümde eksiklik hissedecektim. Kendimden dolayı değil, Morana'nın itibarı için.

*Sen bu davete Morana'nın partneri olarak değil, çalışanı olarak katıldın. Hayallere kapılma.*

Zihnimdeki sesi susturmak için kafamı iki yana salladım. Özgüvenim düşük değildi ancak çocukluğumdan gelen eksiklik hissi hep içimdeydi. Kıyafetlerim diğer çocuklarınkı gibi güzel değildi, abur cubur yiyemezdim. İstedğim küçücük bir şey bile olsa alınmazdı. Annem yüzünden çikolata bile yiyemez olmuştum.

Benim içimdeki bir taraf hep eksik kalmıştı.

Zihnim geçmişin hayaletleriyle gölgelenirken kafamı tekrar hafifçe ikiye salladım. Morana'nın yan gözle bana baktığını fark edebiliyordum. Kafamın içinin dolu olduğunu anlamaması imkânsızdı. Bir garson yanıma gelerek bizi cam kenarındaki iki kişilik masaya yönlendirdi. Herkes yerlerine geçtikten sonra salonun ortasına bir orkestra geldi. Piyanoda biri oturuyordu, çellist ve kemanistler ise etrafını sarmıştı.

Müzik başladığında avizenin ışığı kısıldı, garsonlar gezip masadaki şamdanları yaktı. Garson masamızdaki mumları yaktığında turuncu alev Morana'nın yakışıklı yüzüne yansdı.

Önümüze menü konulduğunda ağır süslü defteri açtım. Bir sürü yabancı isimli yemekle baktım bir süre, hiçbirinin fiyatı yazmıyordu. Yemek isimlerine bakarken midem bir kez daha guruldadı.

Menüye bakmayı kesip gözlerimi Morana'ya çevirdim. Menüye bakmıyordu, gözleri üzerimdeydi.

## Işılsu Gültekin

"Ne yiyeceksin?" dedim. Ne söyleyecekse aynısından söylemeyi düşünüyordum, her konuda zevkli olduğu gibi bu konuda da zevkli olduğuna kalıbımı basardım.

"Et yer misin?" dedi sorumu duymazdan gelerek. Kafamı onaylarcasına salladım.

"Bana bırak o zaman siparişi," dedi. Yanımıza gelen garsona sipariş verirken menüyü kapatıp kenara koydum.

Bakışlarım salonda mum alevi yansımış yüzlerde gezindi, hangisinin Morana'nın hedefi olduğunu merak ediyordum.

"Burada değiller, daha gelmediler," dedi Morana kadehine doldurulan şarabı izleyerek. Benim kadehim de dolunca içkiden bir yudum aldım. Şarabın tok ve baharatlı aroması dilimin üzerinde gezinirken zevkle gözlerimi kapattım.

"Beğendin mi?" Morana'nın sesiyle gözlerimi açtım. Gri gözlerinde eğlenceli parıltılar vardı, karşılık olarak ben de ona gülümsedim.

"Bayıldım," diye mırıldandım. Morana uzanıp masanın üzerinde duran elime dokunduğunda yeşilliklerim onun gümüş rengi gözlerine takıldı. Parmağı elimin üzerine hafif şekiller çizmeye başladı. Karnıma doğru yayılan elektriklenmeyi görmezden gelmeye çalıştım. Yemeklerimiz geldiğinde Morana elini çekti.

Oldukça kibar görünmeye çalışarak bol soslu eti kestim. Ağzıma götürdüğüm parçanın lezzeti üzerine şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Demek zenginler böyle yemekler yiyordu. İçimde yükselmeye başlayan kıskançlığın yüzüme yansımamasına dikkat ettim.

"Hoşuna gitti," dedi Morana sırtımasını engellemeyerek.

"Tabii ki hoşuma gitti, parayı veren gerçek bir yemek yiyebiliyormuş," dedim. En son ne zaman gerçek bir et yediğimi hatırlamaya çalıştım. Annemin zengin bir müşterisi anneme yemek söylemişti, annem de yemekten kalanları yememe izin vermişti. Ama küçükken yediğim o et parçası şu an yediğimin yanına yaklaşılamazdı.

Morana'nın yüzü ciddileşti. Onun zihninde dönenleri merak etmiyor değildim, büyük ihtimalle geçmişimi düşünüyordu.

"Bana acıma." Sesim sert çıkmıştı, dik bakışlarım Morana'nın ciddi çehresinde gezindi. Kendimi acındırma gibi bir niyetim yoktu, kimse-nin bana acımasına da izin vermezdim.

## Morana

“Roya, sana asla acımam. Hissettiğim şey hayranlık, acımanın kıyısından bile geçmez.”

Bakışlarımı çoğu yenmiş yemeğime çevirdim, bir parça daha kesip ağzıma attım.

“Hayranlık duyulacak bir şey de yok. Bu şehrin karanlık bir yüzü var. Zenginlerin görmezden geldiği. Çoğu insan aç ve evsiz. Kendi süslü şatolarınızdan çıkıp görseniz, baksanız demiyorum. Gerçekten görseniz birçok şey değişebilirdi.”

Sınıf farkına olan kinim dudaklarımdan taşarken kendimi durdurdum. Morana kadehini dudaklarına götürdü.

“Kimsesiz kaldığımda sokaklarda yaşadım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum,” dedi. Bir anlık şokla ona baktım, Morana’nın ailesinin örgüt içinde olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu zenginlik içinde hayal etmiştim.

“Bilmiyordum,” dedim yavaşça.

“Bana acımıyorsun değil mi?” dedi Morana arkasına yaslanarak. Cümlesi üzerine sessiz kaldım, ona acımıyordum. Sadece hayatlarımızın para yönünden benzerlik taşıdığını düşünmüyordum.

Morana ona fırlattığım bıçağın yönünü ustalıkla değiştirmişti.

Onun hakkında çok az şey biliyordum ama nedense onun elinde benim tüm hayatımın raporu olduğundan emindim.

“Hayır. Benzer bir arka planımızın olacağını düşünmemiştim,” dedim son et parçasını da ağzıma atarak. Morana dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını birleştirdi. Çenesini de elinin üzerine yasladı.

“Sana benziyoruz derken yalan söylemiyordum.” Sesi olduğundan kalın çıkmıştı. Derin bir nefes alıp şarap kadehimi parmaklarımla arasında çevirdim. Ona söylemek istediklerim olsa da sessiz kalmayı tercih ediyordum.

Kapı açıldığında herkes kafasını oraya çevirdi. Kısa ancak iri bir adamla sarışın bir kadın salona girmişti. Adam saçlarını arkadan toplamıştı ancak kafasının tepesi keldi. Kıvrık bıyıkları kırmızı elma yanaklarına ulaşıyordu. Üzerinde bir smokin vardı.

Hemen kolunda ise şu ana kadar gördüğüm en güzel kadın vardı. Doğal sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, hafif çekik mavi

## Işılsu Gültekin

gözleri salonda dolaşıyordu. Adamdan uzun ve inceydi. Üzerinde şampanya renkli uzun bir elbise, ince omuzlarına aldığı beyaz bir kürk vardı. Kulaklarına taktığı sallantılı pırlanta küpeler her hareketinde parlıyordu.

Hemen yanımızdaki masaya ilerlerken bakışlarım kadının güzel yüzünde dolanıyordu. Kadının bakışları keskindi, yüzünde ise soğuk bir ifade vardı. Kadının otuzlarında olduğunu tahmin ediyordum.

Morana'nın bana bir şey demesine gerek yoktu. Hedefimizin bu çift olduğunu anlamıştım. Bizden biraz uzakta olsa da yanımızdaki masaya oturmuşlardı. Garsonlar masalarına üşüşürken bakışlarımı Morana'ya çevirdim.

Bakışları önce adama ardından kadına takıldı. Onu süzerken içimde yükselen öfkeyi hissettim.

"Kadını beğendin sanırım," dedim iğreti bir gülümsemeyle. Morana bakışlarını bana çevirdi.

"Güzel bir kadın," dedi sadece. Cümlesi göğsümde hissettiğim öfkeyi artırdı, kıskanıyor olamazdım.

Kıskanıyor muydum? Ben?

Dudaklarımı alaycı bir laf için açmışken sesi kulağıma ulaştı.

"Ancak beni etkileyecek kadar güzel değil." Gri gözleri benim üzerimdeydi, yüzüme yayılmasını engellemeye çalıştığım öfkenin farkında gibiydi. Bu yüzden mimiklerimi kontrol altına aldım.

"Seni nasıl kadınlar etkiler merak ettim, tanrıça gibi mi?" Sesim duygu barındırmıyordu, hiçbir şey olmamış gibi ifadesiz bir suratla kadehimi elime aldım. Bana bakarken gözlerinde yoğun bir ifade belirdi. Yüzündeki ifade kalp atışlarımı hızlandırırken elimdeki kadehi hafifçe sıktım. Kadehi dudağına götürmeden önce parmaklarını hafifçe masaya vurdu.

"Senin gibiler."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında aklıma verebileceğim bir cevap gelmedi. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım, şaraptan büyük bir yudum aldım. Yan masada hareketlilik hissettiğimde kafamı o yöne çevirdim, Helen elindeki peçeteyi tabağının kenarına bırakmış, ufak beyaz çantasını alarak ayağa kalkmıştı.

## Morana

“Senin sıran,” dedi Morana. Kadınla tanışmamı istiyordu ve yalan söylemeyecektim bu konuda iyiydim. En azından bar tuvaletlerinde kızlarla ettiğim muhabbetleri biliyordum.

Helen üst kademeydi, onun nasıl ilgisini çekeceğim hakkında bir fikrim yoktu ama kendime güveniyordum, ne yapar eder onunla tanışırdım.

Ayağa kalkıp saçlarımı geriye attım, Morana’nın ağır bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Aramıza mesafe bırakarak Helen’i izledim. Lavaboya gittiğini düşünüyordum, salondan dışarı yönelip bir koridora girdiğimizde de yanılmadığımı anladım.

Helen altın varaklı kapıyı iterek içeri girdiğinde durdum. Hemen arkasından girmeyecektim, birkaç saniye olduğum yerde sallandım.

Ardından lavabonun kapısını iterek içeri girdim. Helen ellerini yıkıyordu, lavabonun kenarına ufak beyaz bir poşet koymuştu. Uyuşturucu olduğunu biliyordum, barlarda çok sık karşılaştığım bir durumdu. Muhtemelen kokaindi.

Burnunun kıyısında beyaz bir toz kalmıştı, ben içeri girdiğimde ıslak ellerine aldirmeden çantasını uyuşturucu poşetinin üzerine koydu.

Yanındaki lavaboya geçtiğimde aynaya eğilip makyajımı düzeltiyor gibi yaptım. Helen’in hemen arkasında bir kabin açıldı. Buraya uygun giyinmemiş bir kız çıktı içeriden. Elindeki bıçağı fark ettim, Helen’e yaklaşıyordu.

İçgüdülerim uyanırken, düşünmeden hareket ettim.

Bir bacağıma hafifçe geriye atıp suyu açtım. Kız Helen’i yakaladığında hızla arkamı döndüm. Bileğimin köşesiyle kızın eline vurdum. Bıçak yere düşerken Helen’i kenara ittim.

Ardından kızın boğazından yakalayıp kafasını kabine çarptım.

Ufak tefek kız yere düştüğünde şakağından kanlar süzülüyordu. Helen ellerini çenesine götürmüştü, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Bakışlarını Helen’e çevirdim, mavi gözlerindeki şaşkınlık gitmişyerine merak duygusu oturmuştu.

Helen beklediğimin aksine çılgılık atmamıştı, belki atamayacak kadar kafası güzeldi. Ancak bana bakan keskin gözleri bilinçli gibiydi.

“Sanırım sana borçlandım...” Elimi uzattım.



## Işılsu Gültekin

“Tara Bayer.” Eldivenli elini uzatıp elimi sıktı.

“Helen Tarkovski,” dedi kibar sesiyle. Mavi gözleri yerde yatan kıza döndü, kıvrımlı dudakları hafifçe büzüştü.

“Yazık oldu,” dedikten sonra bana döndü. “Bir dakika bekle Tara,” dedi çantasına uzanarak. Çantasını açarken lavabonun kenarında unuttuğu poşeti alıp ona uzattım. Bana sinsî bir şekilde gülümseyip poşeti içine attı.

“İster misin?” dedi çantasını karıştırırken.

“Bugünlük hayır,” dedim zarf atarak. Helen çantasının içinden bir kart çıkarıp elime tutuşturdu.

“Seninle bir içki içmeliyiz, belki o gün istersin,” dedi.

Gülümseyerek, “Olabilir,” dedim. Helen gülümsediğinde düzgün beyaz dişleri ortaya çıktı. Bakışları yerde yatan kıza döndü tekrar.

“Bu başına sık sık geliyor mu?” dedim. Çünkü anlık şaşırса da birinin ona saldırmasına alışmış gibiydi.

“Düşmanım çok diyelim Tara.” Başka bir şey söylemedi, bakışları yüzümde ve boynumdaki kolyede gezindi.

“Aramanı bekliyorum, maalesef şimdi gitmem gerek. Hoşça kal Tara Bayer,” dedi yanımdan geçip çıkmadan önce. Helen lavabodan çıkar çıkmaz elimdeki karta baktım.

Üzerinde sadece bir numara yazıyordu. İlk aşamayı tamamlamıştım geriye Morana’nın Helen Tarkovski hakkındaki planını öğrenmek kalıyordu.

Bana her şeyi anlatmadığını hissedebiliyordum ancak ben yine de öğrenecektim.



## IX

*Dudaklarımın arasından çıkan o şarkı,  
Kâbuslarından uyandırсын seni.  
Ben o canavarın pençelerini keserim,  
Karanlık sana dokunmasın isterim.  
Kalbindeki acı, benim acımdır.  
Karanlığın beni daima tanır.*

Annem beni küçüklükten beri erkeklere karşı uyarıyordu. Onların menfaatçi olduğundan, sevgi nedir bilmediklerinden ve sadece uçkurlarından ibaret olduklarından bahsederdi. Bunlardan bahsederken on üç yaşındaydım.

Beni davlumbazın ışığının altına oturtmuş elime bir sigara tutuşturmuştu. Sigaramı yakıp kendi sigarasını dolgun dudaklarının arasına sıkıştırmıştı.

“Aşk diye bir şey yok, seni yatağa atana kadar söyledikleri bir yalan bu.” O yaşta annemin açık sözlülüğünden dolayı birçok konuya hâkimdim. Annem pis bir ağza sahipti ve müşterileri gittikten sonra benimle dedikodu yapmayı severdi.

Anlamadığım kelimeleri ona sormaz internete yazardım, birçok uygunsuz şeyi de internetten öğrenmiştim. Anneme eşlik ederdim, ağzımdan pis lafların çıktığını duyduğunda kahkahalar atardı.

O zamanlar beni sevdiğini düşünürdüm. Beni insan yerine koyduğu anlar bu anlardı, o yüzden bilgisizliğimle onun keyfini kaçırmak istemezdim.

Ne kadar salaktım.

Sigarayı içmeye çalışır dumanında boğulurdum, bu yüzden içime çekmez sadece ağzıma doldurup dışarı üflerdim. Annem içime çekip çekmediğime dikkat etmezdi, o sırada müşterisinin kusurlarından bahsederdi.

## İşilsu Gültekin

Erkeklerle bir dönem yaklaşmadım, annemin söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Lise döneminde ise ne kadar iğrenç olduklarını görmüştüm. Serhan diye bir çocuk vardı, çok popülerdi ve yakışıklıydı. Onu defalarca kez reddetmeme rağmen peşimi bırakmıyordu.

Liseden bir iki sene sonra bir barda karşılaşmış biraz vakit geçirmiştik. Elleri asla yerinde durmuyordu ve kafam da biraz güzeldi. Çok önemsemeyip, sıkıldığım noktada orayı terk etmiştim.

Annem birçok konuda haklıydı, aşk konusunu ise bilmiyordum.

*Sevgiyi tatmamış bir kalp aşkı nereden tanıyacaktı?*

Karşımdaki gümüşü gözler yüzümdeydi, göğsümün içi sıkışıyor zihnim ise bulanıyordu. Oyun oynamak istesem de Morana'nın fark edeceğini biliyordum.

Gözleri bana bakıyordu.

Grileri ışığın altında daha da açılıyordu.

Gözleri içimi görüyordu.

Ruhumu okşuyor, kalbime ne olduğunu bilmediğim o tohumları ekiyordu.

O gözler, başımı döndürüyordu.

Elimin içinde ise Helen'den aldığım kart vardı. Avucumun içinde buruşturmuştum. Morana'nın mum ışığının her bir hareketinin yansıdığı yakışıklı yüzü hiçbir ifadeye geçit vermiyordu.

"Birini haşat etmişsin minik yıldız," dedi yavaşça. Şaşkınlıkla ona baktım, içeride yaşananları biliyor muydu?

"Sen nereden biliyorsun?" dedim yeşil gözlerimi yüzüne dikerek. Morana'nın dolgun dudakları yukarı doğru sinsice kıvrıldı, gece siyahı asi bir dalga alnına düştü.

"Çünkü benim adamımdı. Helen tuvalette tanışıp arkadaşın olabileceğin türden bir kadın değil. Birine borçlanırsa iletişime geçer. Avucunda tuttuğun kartı ondan bir iki iltifatla alamazdın."

Elimdeki kartı elbette görmüştü, tuvaletten dönerken avucumda buruşturmuştum. Morana'ya karttan bahsetmemeyi de düşünmüştüm. Neden böyle düşünmüştüm bilmiyordum.

*Sadece içgüdü.* Ben ve lanet olası içgüdülerim. Bakışım boş olan yan masaya kaydı, Helen tuvaletten döner dönmez kalkmışlardı. Hemen

## Morana

Çapraz masadaki kumral kadının ise gözleri sürekli bizim masadaydı. Belki de Morana'yı tanıyordu. Dikkatimi o masadan uzaklaştırıp Morana'ya verdim.

“Bana da arada planlarından bahsetmeyi denesen? Gafil avlanmamış olurum,” dedim homurdanarak. Morana şarap dolu kadehi dudağına bastırdı, yüzünde avcı gülümsemesi belirdi.

“Senin bir kişiyle gafil avlanacağını sanmam Tara.” İsmim dudaklarından pürüzsüz bir şekilde döküldüğünde sırtım gerildi. Morana'nın sözleri gururumu okşarken, yüzüklerle dolu parmakları şarap şişesine uzandı. şarabı doldururken gözleri kadehe  vrildi, siyah kirpiklerinin gölgesi çıkık elmacikkemiklerine düştü.

Bu kadar çekici olmak zorunda mıydı?

Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı, bembeyaz tenindeki mor damarlar dikkatimi çekiyordu. Ve aklım, *bu akla lanet olsun*, başka organlarını düşünmeme sebep oluyordu.

Morana'nın bakışları gözlerime kilitlendi, gözlerindeki arzu kıvılcımlarının parladığını gördüm. Bakışları yüzümden boynuma oradan ise hafifçe taşan göğüslerime  vrildi. Ne düşündüğümü bilse masadan kaçıp giderdim. Bakışlarındaki koyu gölgeler karnıma bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Kadehini bana uzattığında kadehlerimizi tokuşturduk, küçük bir çınlama sesi  ıktı.

“Helen ile neden iletişim kurmak istiyorsun?” dedim kadehi dudaklarıma götürmeden önce. Bana cevap vermeden içkisinden bir yudum alıp kollarını masaya dayadı.

“Kocası Faris ile küçük bir meselemiz var, adamı öldürmek işime yaramaz çünkü her şey Helen'in  zerine. Kuş beyinli Faris'in ise bundan haberi bile yok.”

Dilimi dudaklarımin üzerinde hafifçe gezdirdim, Morana'nın gözleri ise en ufak hareketimi bile kaçırmıyordu. Bakışları tembelce gözlerime doğru  ıktı. Elini uzattığında buruş buruş olan kartı avucunun içine koydum.

“Helen ismimi biliyor, yüzümü bilmiyor. Yüzümü bilen çok fazla örgüt yok, onlar Eris'i tanır. Beni de onun kardeşi olarak bilirler,” dedi.

## İşilsu Gültekin

Morana bazı yerlerde direkt Eris'i öne sürüyordu demekki. Devasa avizenin ışıkları hafifçe açıldı ve müziğin sesi daha da yükseldi. Birkaç kişi dansa kalktığında bakışlarım onların üzerinde gezindi. Çiftler sallanmak yerine belli başlı dans hareketleri yapıyordu.

Bu dansı biliyordum, *Savana vals*i diye geçiyordu. Tangoya benzeyen hareketleri olsa da belli başlı noktalarda tamamen ayrılıyordu.

Daha fazla kişi dansa kalktı, hepsi bir uyum içinde hafifçe dönerken gözlerim onların üzerindeydi. Morana kafasını çevirip dans edenlere baktı, bir kolunu şatafatlı sandalyesine dayamıştı.

Kafasını bana çevirip baktığında bakışlarımı dans edenlerden ayırdım.

"Kadehini bitir, dans edelim," dedi kadife gibi bir ses tonuyla. Karşı çıkmadım çünkü dans etmek istiyordum. Farah ile küçükken birbirimize sarılarak az da olsa vals öğrenmiştik. Zihnimin puslu bir köşesinde kalmıştı.

"Ama önce silahını masanın altından bana ver, yoksa tüm salon bacağındaki silahı görür," dediğinde bacağımdaki kayışı çözüp masanın altından ona uzattım. Silahı alıp yanındaki sandalyeye koydu.

Kadehi kafama dikip masaya bıraktığımda, Morana da aynısını yaptı. Ayağa kalktı, bileklerindeki zincirler ışığı yakalayıp yansıttı. Elimi avucunun içine kaydırıp kafamı kaldırdım. Uzun boyuyla dikkat çekiyordu. Beni dans pistine doğru çekerken insanların bakışları üzerimize toplandı.

Kendimi keyifli hissediyordum, alkol kanıma karışmıştı. Dans pistinin ortasında durup birbirimize baktıktan sonra Morana beni belimden kavrayıp kendine çekti. Elimi geniş omzuna koyduğumda başını eğdi. Boştaki ellerimiz birbirine karıştı ve hafifçe dönmeye başladık.

Morana'nın kusursuz hareketleri beni şaşkınlığa sürüklemişti, onu dans edebilen bir adam olarak düşünmemiştim. Müziğe uygun hareket ederken diğerlerinden daha hızlı olduğumuzu fark ettim, diğerleri müziğe tam olarak uyum sağlayamıyordu.

"Bana bak minik yıldız," dedi boğuk bir sesle. Kafamı kaldırdım, gür saçlarım kalçalarımın süründü. Avizenin turuncu ışığı altında daha da ilahi bir görünüme kavuşmuştu.

## Morana

Kalbim hızlandığında Morana beni bıraktı, bir elimi tuttu. Ben sağa doğru döndüğümde o da sola doğru döndü. Tekrar birbirimize yöneldik, beni belimden yakaladı. Uygun adımlarla hızla dönmeye başladığımızda Morana'nın belimdeki eli kalçama kayd.

İşaretparmağı kalçamda sekiz işareti çizerken gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. Müziğin yükseldiği noktada ellerimizi bıraktık. Morana beni belimden tuttu ve ağırlığımı yokmuş gibi havaya kaldırdı. Beni döndürürken kafamı geriye atıp gülümsedim.

Müzik damarlarımda geziyordu, Morana'nın dokunuşları beni daha da sarhoş ediyordu. Avizenin kristalleri ışıkla buluşuyor âdeta üzerimize yağıyordu. Beni yere indirdiğinde durduk. Müzik kesilmişti ancak son birkaç nota daha çalacaklarını biliyordum.

Müzik tekrar girdi, Morana beni hafifçe geriye yatırdığında çıplak bacağımı havaya kaldırdı, başparmağı bacağımın içini okşadı. Saçlarım yerde gezindi, Morana beni sertçe kendisine doğru kaldırdı.

Burunlarımız birbirine dokunduğunda, nefeslerimiz birbirine karıştı. Müzik bittiğinde insanlar alkışlamaya başladı, Morana doğrulmama yardım ettiğinde dans edenlerin çoğunun dansı bırakıp bizi izlediğini fark ettim.

"Bu kadar iyi dans etmeyi nereden öğrendin?" dedim alçak sesle.

"Annem ve kız kardeşlerimle dans ederdik," dedi yavaşça. Gözlerinde bir duygu belirtisi arasam da bulamadım. Morana duygularını gizlemek konusunda neredeyse ustaydı. Ama gri gözler arzuya bulandığında fark ediyordum.

Beni arzuladığını görmemi istiyordu, tepkilerimden zevk alıyordu. Ensem terlemişti ve saçlarım enseme yapışmıştı, nefes nefeseydim.

"Lavaboya gitmem gerek," dedim. Morana uzanıp yüzümün önüne düşen bir saç tutamını geriye itti. İşaretparmağı kulağıma hafifçe süründü, nefesimi tuttum.

Dokunuşu ateşti, bana dokunduğunda yanıyor gibi hissediyordum. Ve ben yanmaktan zevk alıyordum.

Morana onaylarcasına kafasını salladı, lavabonun yerini biliyordum. Elim elinden isteksizce çektim, saçlarımı omzumun üzerinden atıp

## İşilsu Gültekin

arkamı döndüm. Beni izlediğini biliyordum. Bakışları sırtımı delip geçiyor gibiydi, hissediyordum.

Morana'dan önce hissedemiyordum, onunlayken elektrik tenimin altında geziniyordu. Hep daha fazlasını istiyordum, onun da istediğini görebiliyordum. Morana oynadığım tehlikeli bir oyundu ve ben bu oyunun sonunda ölebileceğimi biliyordum.

*Morana ölüm demekti. Ve ben ölümü hiç bu kadar arzulamamıştım.*

Lavabonun kapısını açar açmaz ilk yaptığım şey kabinleri kontrol etmek oldu, başka bir sürprizle daha karşılaşmak istemiyordum. Stratejik olarak en rahat edebileceğim kabini seçip işimi gördüm. Kabinden çıktığımda ise bir kız lavabonun karşısında duruyordu. Kabindeyken topuk sesini duymuştum. Silahım Morana'daydı, gözlerim saçlarını düzelden kumral kıza kaydı.

Gereksiz paranoya yapıyor olabilirdim.

Kızdan uzaktaki bir lavaboya ilerleyip suyu açtım. Kızın ela rengi gözleri aynadan bana bakıyordu, ben de göz ucuyla ona baktım. Daha dikkatli baktığımda ise sürekli bizim masaya bakan kumral kız olduğunu fark ettim.

“Güzel bir gece değil mi?” dedi kız ince bir sesle. Suyu kapatıp gözümün altına bulaşan rimeli parmağımın ucuyla temizledim.

“Evet,” dedim sadece.

“Morana ile gelmişsin, kardeşi misin?” Sorusuyla duraksayıp ona döndüm. Bakışlarım orantılı yüz hatlarında, uzun beyaz saten elbisesinde gezindi. Bileğinde yeşim taşlarının süslediği iri parlak bir bileklik vardı.

“Değilim,” dedim sadece. Kız ilgimi çekmişti, Morana'yı tanıyordu.

“Morana'nın arkadaşı mısın?” diye sordum birden. Kız sorum üzerine kalın biçimli kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

“Yani arkadaş diyemem, bizimki daha farklı bir ilişkiydi,” dedi. Yanağımın içini hafifçe ısırdım ve sert bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Birlikte miydiniz?” Sorum üzerine yüzü şokla kasıldı, ela gözlerini kırptırdı. Doğrudan yönelttiğim soruları beklemiyor gibiydi.

“Evet kısa bir süre birlikte olmuştuk ama buna bir ilişki denemezdi,” dedi omuz silkerek. Kızın saf bir havası vardı ama ben altında başka şeylerin yattığından emin gibiydim.

## Morana

“Nasıl bir birliktelikti ki? Neden ilişki denemesin?” Soruyu olabildiğim kadar masum bir şekilde sormuştum.

*Benden de ne masum olurdu.* Yüzümdeki vahşi ifadeyi biraz daha saf-laştırmayı denedim. Kız kumral bukleli saçlarını geriye atıp derin bir nefes aldı.

“İlişki dediğinde sevgi olur aşk olur. Ben hiçbirini onda göremedim.” *Çünkü seni sevmeydi. O adam birini gerçekten sevebilir miydi?*

“Bana nasıl bir ilişkiniz olduğunu söylesene, merak ettim.” Sesim kibar çıkmıştı. Kızın yanakları hafifçe kızardı, ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Ben ise meseleyi çoktan çözmüştüm. Ama onu zorlamak hoşuma gitmişti, inkâr edemezdim.

“Fizikseldi ama o konuda da ona pek ayak uyduramadım. Bu yüzden kısa sürdü.” Cümlesi ilgimi çekmişti, seksten bahsettiğini anlamıştım. Morana’nın seks hayatı merakımı daha da kabartmıştı. Kızı sorularıyla oldukça utandırabilirdim ancak o zaman konuşmazdı.

Ve ben konuşmasını istiyordum.

“Sen mi bitirdin ilişkiyi?” dedim. Kızın yüzüne bir hüznün çöktü, kafasını iki yana salladığında yüzünün iki yanına düşmüş olan bukleler hareketlendi.

“Hayır, o bitirdi. Ama yalan söylemeyeceğim kalbim de kırıldı. Ama şu an anlıyorum.” Son cümlesinde sesi alçalmıştı.

“Neyi?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Nasıl bir kadın istediğini.” Cümlesi üzerine aynadan ikimize baktım. Kızın yüzü çok güzeldi, saf ve masum bir güzelliği vardı. Ben ise aynadan bakarken bile sert bakıyordum. İnce ve uzundu, oldukça asildi. Ben daha vahşi görünüyordum. Onun gibi olmak isterdim ama öyle büyümemiştim.

“Aramızda öyle bir ilişki yok,” dedim aniden. Yalan söylüyordum ve kızın gözlerindeki hüznün içime dokunmuştu. Bir an bana bakakaldı, yüzüne kademe kademe yayılan rahatlamayı görebiliyordum.

“Ben sanmıştım ki...”

“Yok,” dedim sadece. Boğazıma takılan yumruyu hissedebiliyordum.

“Sen de aşk kadınısın değil mi?” dedi kız gülümseyerek. Ses tonu daha neşeli çıkmıştı, fark etmemek elde değildi.



## İşilsu Gültekin

"Aşka inanmam, erkek yalanı," dedim kestirip atarak. Kız şaşkınlıkla bana baktı, her duygusu yüzüne yayılıyordu. İnsanları biraz olsun çözen biri için açık bir kitap gibiydi.

"Bence aşk gerçekten var. Sadece şanslı olanları buluyor..."

"O zaman sana bol şans," dedim kapıya yönelerek. Kapıyı açtığımda ise olduğum yerde duraksadım. Morana duvara yaslanmış beni bekliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kız yanımdan geçerken kıpırdamadım, Morana'nın bakışları yüzümden ayrılmıyordu. Kız yanımdan geçerken ona kafasıyla hafifçe selam vermişti ancak bu Morana'nın umurunda olmamıştı.

"Burada ne arıyorsun?" dedim.

"Birini mi öldürüyorsun diye bakmaya geldim," dedi.

"Öldürmüyorum gördüğün gibi," dedim sert bir sesle. Yanından geçip gitmeye hazırlanırken kolumu kavrayıp beni geriye çekti.

"Canını Dalia sıkmış olamaz, öyle bir kız değil," dedi. Kızın adının Dalia olduğunu öğrenmiştim ama bu umurumda değildi.

Canımı aşk konusu sıkmıştı, içimi bir öfke sarmıştı. Neden böyle hissettiğimi anlamıyordum, aşk konusunda daima bu şekilde düşünürdüm. Ancak bu cümleyi kurduğum an göğsüme oturan kaya nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Canını ne sıkı?" dedi Morana tekrar. Eli kolumu kavramıştı, minik elektrik huzmeleri dirseğime doğru yayılıyordu.

"Bir şey sıkmadı Arsen," dedim. Öfkelenince ismi dudaklarımdan dökülüyordu, buna engel olamıyordum. Beni kendine çekip döndü, sırtım duvara yaslanınca ona baktım.

"Sinirli halin hoşuma gidiyor," dedi alçak sesle. Kafamı kaldırıp ona baktım, karanlıkta bile kendini belli eden gözleri gözlerimi hapsetti. Bana o kadar yakındı ki parfümle karışık kokusunu alabiliyordum. Afrodisyak gibiydi, başımı döndürüyordu.

"İçeride ne konuştuğumuzu bilmek ister misin?" dediğimde kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Senin seks hayatını."

Bana daha fazla yaklaştığında kafamı daha çok kaldırdım. Sert vücudunu vücuduma bastırduğunda tahrik olmamak için kendimle küçük bir savaş verdim.

## Morana

“Bunu başkalarından öğrenmene gerek yok. Sana seve seve gösterebilirim,” dedi alçak sesle. Sesi olduğundan kalın çıkmıştı, bedenimi bedeninde hissedebiliyordu.

“İstemem,” dedim alçak bir sesle. Zihnimdeki düşünceler attığım yalanın üzerine âdeta çörekledi. Yalan söylediğimi anlayacak diye korksam da hafifçe geri çekildi. Beni bırakacağını düşünüp kendimi hazırlasam bile başını aniden eğdi.

Yumuşak dudakları boynuma hafifçe sürtündüğünde dizlerim titredi. Dişlerini tenime hafifçe geçirdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Emin misin?” Sesi boğuktu, ellerimi siyah yumuşak dalgaların içine sokmamak için kendimle bir savaş veriyordum. O an her şeyi bırakmak istedim ancak inadım çelikten bir zırh gibiydi.

“Evet,” diye fısıldadım. Sesim dudaklarımın arasından çıkacak cesareti gösterememişti. Eli belimden kalçama doğru indiğinde nefesimi titrek biçimde verdim.

“Sana dokunmam hoşuna gitmiyor mu?” Bedenim ona yaslanmak istiyordu, arzu kasıklarına dek tırmanıyordu.

“Hayır,” dedim güçbela. Morana aniden geri çekildiğinde soğuk hava bedenimi kuşattı. Onun yokluğunu hissettim, her bir hücremde.

*Geri gel, bana dokun. Yalan söylüyorum.*

“O zaman sana dokunmam,” dedi. Gözlerinde bir duygu kırıntısı arasam da bulamamıştım, dudaklarındaki kurnaz gülümseme dursa da gözlerine ulaşmıyordu. Kafasıyla içeriği işaret ettiğinde sırtımı duvardan ayırdım.

Onunla masaya doğru ilerlerken ikimiz de konuşmuyorduk. Hayal kırıklığının keskin parçaları göğüskafesimin her bir köşesine yayılmıştı. Ağlama hissi boğazımın girişine takılı kalmış gibiydi. Yüzümdeki ifadeyi düzeltmek için çabaladım, Morana’nın beni üzgün bir suratla görmesini istemiyordum.

“Gidelim,” dedi Morana beni çıkışa yönlendirerek. Kolunu bana uzatmadı ki bu onun yapacağı bir hareket değildi. Benimle olan her temastan kaçınıyordu, bunu ben istemiştim.

*İstememişim. Bunu değil. Böyle değil.*

## İşilsu Gültekin

Arabaya binerken kapımı açtı, kapıyı sertçe kapadığında dişlerimi sıktım. Bu üzüntünün nereden çıktığını anlamaya çalışıyordum aramızda sadece cinsel çekim vardı. Sevgi yoktu, biliyordum.

Kalbimdeki sancı gittikçe büyürken ellerimi yumruk haline getirip kucağıma koydum. Tırnaklarım avuççiçime batıyordu, kafamın içinde birçok düşünce dolanıyordu.

Kalbimdeki boşluk gitgide büyüyor gibi hissediyordum.

Araba boş yolda ilerlerken Morana müziği açtı. Kafamı camdan dışarı çevirmiştim, içimdeki üzüntü gitgide artıyordu.

Boğuluyor gibi hissediyordum, halbuki Morana bana bir şey söylememişti.

Arabası karargâha girdiğinde birkaç adamı onu karşılamak için arabaya ilerledi. Morana kapımı açmaya gelene kadar kendi kapımı açmıştım bile. Sıcak yaz havasına çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım.

“Bavulunu kızların odasına taşıttım, beşinci katta, asansörün sağındaki oda,” dedi Morana bana bakarak. Yüzünde soğuk bir ifade yoktu, bir ifade bile yoktu.

Kafamı onaylarcasına salladım.

Bana doğru ilerledi, hareketleri zarifti.

“Bu gece için teşekkürler Tara. Huzurlu gece,” dedi alçak bir sesle. Minik yıldız dememişti, içim cayır cayır yanarken dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ne demek patron, iyi geceler,” dedim. Aramızda olması gereken ilişkiyi gözüne sokmak istemiştım ancak Morana’nın ifadesi değişmedi. Girişin merdivenlerini tırmanıp asansöre yöneldim. Sertçe tuşa basar basmaz kapı yana doğru açıldı.

Beşinci katın düğmesine parmağımı kırmak istercesine bastığımda kapı kapandı. Morana peşimden gelmemişti ki bu iyi bir şeydi. Şu an bu asansörde onunla yalnız kalmak isteyeceğim son şeydi.

Beşinci kata çıkar çıkmaz sağa döndüm, sağdaki ilk kapıyı hafifçe tıklattım. İçeriden yürüme sesleri geldi ve kapı açıldı. Bilge uzun boyuyla hemen karşımda duruyordu, parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirip geri çekildi.

## Morana

İçeri girdiğimde dişlerim sıkılmaktan dolayı kamaşmıştı. İçerisi çok genişti, dört tane çift kişilik yatak ve birçok giysi dolabı bulunuyordu. Ahu pembe renk çarşafların olduğu iki kişilik yatakta oturuyordu. Sarı saçlarını dağınık bırakmıştı, altında kısa, beyaz bir şort vardı.

“Ne oldu?” dedi Ahu dizlerinin üzerinde doğrularak. İçeri girer girmez topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp köşeye attım.

“Bir şey olmadı,” dedim düz bir sesle.

“Suratında bok gibi bir ifade var, ondan soruyorum, çok da meraklısı değilim,” dedi Ahu yüzünü buruşturarak. Boş olduğunu fark ettiğim odanın en dibindeki yatağa yöneldim. Kendimi yatağa bıraktım, saçlarım yatağa yayıldı.

“Normal sayılabilecek bir gece geçirdim.” Bilge’nin yatağına oturduğunu fark ettiğimde kafamı kaldırıp ona baktım. Altında sarı bir basket şortu vardı. Kulaklarındaki pirsingler parlıyordu ve bu aklıma Mavi’yi getirse de üzerinde durmadım.

“Randevu kötü müydü?” Bu kez konuşan Bilge’ydi, sesi Ahu ile kıyaslanınca oldukça kalındı. Sol omzumun üzerine yatıp kızlara baktım.

“Randevu değildi, işti,” dedim homurdanarak. İkisi de bana bakıyordu, ne olduğunu çözmeye çalışıyorlardı. Birden oturur pozisyona geçip elbisemi kalçama çektim. Bacağımın sürekli kaşındığını hissediyordum. Bakışlarımı bacağımda boydan boya yayılan kırmızı izde dolaştırdım, parmak ucumu izlerin üzerinde gezdirdim. Tırnaklarımla hafifçe kaşıdım. Ardından kendimi tekrar geriye bıraktım. Oturduğum yatağa çarşaf yeni serilmişti, temiz kokuyordu.

Boş olan diğer yatağın ise çarşafı bile yoktu, fark etmeden bu yatağı seçmiştim. Bu gece burada olacağımı biliyor olmalılardı ki yataklardan birine çarşaf geçirmişlerdi.

“Canını sıkın bir şey olmuş,” dedi Bilge koyu renk gözlerini üzerime dikerek.

“Sanki çok umurunuzdaymışım gibi soru soruyorsunuz,” diye homurdandım. Soru sormaları hoşuma gidiyordu, içimde olan arkadaşlık eksikliği kendini belli ediyordu.

“Umurumuzda ki soruyoruz Tara. Götlük yapmayı bırakıp anlat istersen. İstemezsen de sana bir daha soru sormayız. Odamızdaki bir

## Işılsu Gültekin

hayaletle dönüşürsün.” Bakışlarım yatağında bağdaş kurup oturmuş Ahu’ya döndü. Yastıkların olduğu yerde birçok pelüş oyuncak vardı ki bu bana garip gelmişti.

Birden pes ettim. Oturur pozisyona geçip bacaklarımı kendime çektim. Kafamı eğip parmaklarımla oynarken onlara ne anlatacağımı düşünüyordum. Morana bana dokunmayı kestiği için kriz geçirdiğimi mi, lavabodaki eski ilişkisini mi, yoksa kalbimdeki bu saçma acıyı mı?

“Anlatacağım ama yanlış anlamayacaksınız,” dedim tek nefeste. Bilge arkasına yaslanıp uzun, ince ve kaslı bacaklarını birbirinin üzerine attı.

“Sen anlat, ona da biz karar verelim,” dedi dolgun dudaklarını aralayarak.

“Anlatacak bir şey yok aslında. Yemekteyken Morana’nın eskiden ilişkisi olduğunu öğrendiğim bir kızla konuştum. Bu konuyla alakasız Morana’ya çıktım.”

“Kim o kız?” dedi Ahu sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

“Dalia,” dediğimde ikisi de birbirine baktı. Ardından kahkaha atmaya başladılar, Bilge o kadar şiddetli gülüyordu ki yumruğunu yastığına vuruyordu.

“Ne oldu?” dedim.

“O kız inanılmaz salak biri. Babası onu Morana’ya kakalamaya çalıştı da olmadı,” dedi Ahu.

“Salak mı bilmem ama bana iyi biri gibi geldi,” dedim. Yani çok emin değildim ancak kızların bu tavırları içimdeki şüpheyi doğrulamıştı.

“İyi ve masum! Başta biz de öyle düşünmüştük ama yılanın tekidir. Sana ne anlattı?”

Bilge’nin meraklı bakışları yüzümde gezinince tereddüde düştüm. Ben de kızın iyi davranışından şüphelenmiştim ama kibarlığından hiç ödün vermemişti.

“İlişkisinde aşk istediğini bu yüzden yürümediğini anlattı,” dedim. Ahu’nun boğazından garip bir ses yükseldi. Gülerken boğuluyordu.

“Kızın dediklerini takmadın umarım. Dalia adamına göre davranır, karşısında ezik bir karakter varsa dayılanır. Daha dişli biri varsa masum ve saf ayağına yatar,” dedi Ahu nefes alabildiğinde.

Bilge de gülmekten yaşaran gözlerini siliyordu.

## Morana

“Tamam kız öyle de siz neden bu kadar güldünüz?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bazı harekederi ve bir konuşması vardı ama şu an anlatsak sana komik gelmez. Birebir şahit olman gerek,” dedi Bilge arkasına yaslanarak. Neye güldüklerini merak etmişim keşke o anları ben de görebilseydim diye düşündüm bir an.

“Sen Morana ile ilişkisi var diye mi kıskandın?” dedi Ahu ciddileşerek. Fazla kıskanmamıştım, benim içimi yakan şey Morana’nın kendini benden çekmesiydi. Bunu onlara anlatamazdım.

“Yok kıskanmadım, gerildim. Sonra da modum düştü genel anlamda. Siz kızın gerçek yüzünü biliyormuşsunuz aptal gibi hissettim şimdi,” dedim üzerimdeki elbiseyi çıkarırken. Konuyu da bilerek bu yöne çekmişim. Daha fazla sorgulamalarını istemiyordum.

Onlara arkamı dönüp bavuldan bir şort ve askılı çıkardım. Arkam dönük giyinirken çıplaklığı umursamadığım ama onların rahatsız olabileceği aklıma geldi.

“Burada üzerimi değiştiriyorum ama sıkıntı olur mu?” dedim onlara dönerek.

“Sıkıntı yok, Ahu’yu dunsuz bile görebilirsin,” dedi Bilge sırtarak. Ahu ona ortaparmağını gösterdi.

“Sarhoştum göt, hatırlamıyorum,” derken Bilge elini geç bunları dercesine sallıyordu.

“Seni çok severim Ahu bilirsin ama yani ay gibi parlak götün...”

“Sus! Mal!” Ahu hışımına ayağa kalkmıştı. Elindeki pelüş ayıcığı Bilge’nin kafasına fırlattı. Kahkaham dudaklarımdan çıktığında kendime inanamadım. Ben gülerken ikisi de bana bakıyordu.

Bilge, “İyi bu kız da güldü, gece ağlayan birini istemiyorum bu odada. Modum düşüyor,” dedi. Bilge Morana’nın karşısında pek konuşmuyordu, onu bu kadar konuşurken ilk defa görüyordum.

“Ne oldu da beni sevmeye karar verdiniz?” dedim. İkisi de benden pek hazzetmezdi ki Ahu bunu açıkça göstermişti.

“Ben seni sevmiştim ama güvenmiyordum,” dedi Bilge. Ahu ise ayakta durmuş bana bakıyordu, bilezik dolu kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

## İşılsu Gültekin

“Benim seni sevdiğimi nereden çıkardın kara kız?” dedi. Lakabı hoşuma gitmişti.

“Bana ne olduğunu sormandan,” dedim yatağa otururken. Ahu yüzünü buruşturup bana baktı.

“Kız kardeşliğe inanırım. Seni de hâlâ sevmiyorum bu arada,” dedi ayağını yere vura vura yatağına giderken. Kimseden ses çıkmayınca konuşmaya devam etti.

“Gece de ağlama sesine uyanmak istemiyorum. Bu odada huzur istiyorum. Uyurken silahını şakağıma dayamayacak ve sarhoş olduğumda beni rezil etmeyecek kızlarla uyumak istiyorum.”

“Söz veremem,” dedim kendimi yumuşak yastıkların arasına bırakarak.

“Götüne sokarım silahı,” diye homurdandı Ahu.

“Dene de görelim,” dedim yana dönerek. Dudaklarımda bir gülümseme oluşmuştu istemsizce.

“Biriniz ışığı kapatabilir mi?” dedi Bilge yüzüstü dönerek. Ahu sesini çıkarmadan yatmaya devam ettiği için oflayarak ayağa kalktım. Işıқта uyuyamazdım ve uyumak istiyordum. Karanlıkta güçbela ilerleyerek yatağı buldum ve kendimi temiz çarşafın arasına bıraktım.

Tam o an aklıma makyajımı çıkarmadığım geldi, bu durumdan nefret ediyordum. Yatakta doğrulup banyo olduğunu tahmin ettiğim yere girdim. İçerisi çok genişti, lavabonun köşesinde Ahu’nun olduğunu tahmin ettiğim cilt bakım ürünleri duruyordu. Makyaj temizleme suyunu bulup yüzümü temizledim.

“Makyaj temizleme suyunu kullandım,” dedim içeriye doğru. Ahu’dan da Bilge’den de ses çıkmadı. İkisi de direkt uyumuşlardı ki bu normaldi, saat çok geçti. Banyonun ışığını kapatıp yatağa ilerledim. Rahat yatağa kendimi bırakır bırakmaz gözlerimi kapadım.

*Karanlık bir sokakta duruyorduk, Morana ve ben. Üzerinde kısa kollu gri bir tişört vardı, kollarındaki dövmeleer kendini belli ediyordu. Bana döndüğünde kısırdamadan duruyorduk. Elimdeki silahı sıkıca tutuyordum öyle ki avuççilerim terlemeye başlamıştı. Morana birden bana yöneldiğinde nefesimi tuttum. Sokaktaki lambalar yüzünü aydınlatmaya yetmiyordu, yüzünün bir kısmında gölgeler oynayıyordu.*

## Morana

*Bana yaklaştığında geriledim, sırtım nem kokan duvara yaslandı.*

*"Minik yıldız, neden yaptın bunu?" dedi alçak sesle. Neyden bahsettiğini anlamıyordum, öylece yüzüne bakakaldım.*

*"Neyi?" dedim güçbela. Elini belime koydu, parmakları belimi sıkıca kavradığında üzerime eğildi.*

*"Bunu," dedi fısıldayarak. Dudakları boynuma dokunduğunda kalp atışlarım hızlandı. Ensemdeki tüyler havalanırken kısa bir an gözlerimi kapadım. Dudakları boynumdan köprücük kemiğime doğru indi, çıkık köprücük kemiğimi dışırken tuttuğum nefesimi verdim. Belimi tutup vücudumu kendi sert vücuduna bastırdı, kokusu başımı döndürdü.*

*Elimdeki silah düşerken omuzlarına tutundum. Eli kalçama indi, kalçamı sıkarken inlememi bastıramadım. Bir eli tişörtümün altına girip belimi okşadı. Parmakları göğüslerime doğru ilerlerken bacaklarımdan karnıma yükselen ateşi hissettim. Parmaklarım saçlarının arasına girip hafifçe çekti. Morana tek bacağına kaldırıp beline doladığında bacaklarımın arasında kendine bir yer edinmişti.*

*Zevkten vücudumdaki zonklamayı hissediyordum.*

*"Kaçarsan seni yakalarım, benden uzak duramazsın. Bunu ikimiz de biliyoruz değil mi?"*

*Sesi boğuktu. Parmakları göğsümden karnıma doğru yol izledi. Kalbim patlayacak gibiydi, vücudumu saran ateşe direnmeye çalışıyordum.*

*"Evet," diye fısıldadım. Ona direnmeye gücüm yoktu. Sokağı silah sesleri sardığında bile dudakları boynumdan ayrılmadı.*



*Yataktan fırladığımda nefes nefeseydim, parmaklarım boynuma uzandı. Morana'nın yumuşak dudaklarını hâlâ boynumda hissedebiliyordum. Tüm vücudum cayır cayır yanarken bacaklarıma dolanmış çarşafı iteledim.*

*Bu rüya da nereden çıkmıştı? Derin nefesler alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım.*

*Kızlar hâlâ uyuyordu, cama yaklaştığımda ufak bir balkon olduğunu fark ettim. Arka tarafa bakıyordu, kapısının kilidini açıp balkona çıktım. Arka bahçenin duvarları çok yüksekti ancak ilgimi asıl çeken o değildi.*



## Işılsu Gültekin

Arka bahçede Morana duruyordu, *üstüz*. Beni görmesin diye balkon demirlerine çok yaklaştım. Morana'nın karşısında uzun, beyaz saçları olan bir adam duruyordu, adam kas yığını bir devdi. Morana ile hemen hemen aynı boydalar. Morana'nın elinde boks eldivenleri vardı, eğitimci iri adamın elinde ise ufak yastıklar.

Morana yumruk attıkça karşılıyor, birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Demirlerin oldukça gerisinde durup etrafa bakındım, camın pervazında sigara paketiyle çıkmak duruyordu. Paketten bir tane çekip dudaklarımın arasına yerleştirdim.

Gökyüzü pespembeydi, güneş yeni yeni doğuyordu.

Sigarayı yakıp balkondaki ufak beyaz sandalyeye oturdum. Hâlâ rüyanın etkisindeydim, gördüğüm rüya beni kötü etkilemişti. Duman dudaklarımın arasından süzülürken aklıma ettiğimiz dans, zihnimin gölgelenmesi geldi.

Dalia'yı kıskanmıştım, sakın kafayla düşündüğümde bunu anlayabiliyordum. Kızlarla konuştuğumda ise biraz olsun rahatlamıştım. Morana'nın geçmişini dert edecek durumda değildim. Özellikle hayatım tepeklak olmuşken.

Morana'nın ince kaslarla örülü vücuduna baktım, aralıklı olan dövmelelerini daha net görebiliyordum. Siyah dalgaları alına yapışmıştı. İkisi de durmuyor sürekli yer değiştirerek antrenman yapıyordu. Balkonun kapısı açıldığında yerimden sıradım.

Bilge kapıda durmuş bana bakıyordu, elinde iki kupa vardı. Kısa saçları dağılmıştı, koyu renk gözleri şişmişti.

"Günaydın, kahve yaptım," dedi bana bir kupa uzatarak.

"Günaydın, teşekkür ederim," dedim kupayı elinden alarak. Köşede duran beyaz sandalyeyi çekip yanıma oturdu. Uzun bacaklarını balkon demirine doğru uzattı. Ben Morana beni görmesin diye çabalıyordum ama onun böyle bir derdi yoktu.

"Erkencisin," dedi arkasını hafifçe dönüp sigara paketinden bir dal çekerek.

"Rüya görüp durdum," dedim omuz silkerek. Kahvemden büyük bir yudum aldım, hava ne kadar sıcak olursa olsun kahveyi daima sıcak içtim.

## Morana

“Kâbus muydu? Bir ara inlediğini duydum,” dedi sigarasını yakarken.

*Rezillik. Gerçekten büyük rezillik.*

“Evet ama net hatırlamıyorum,” dedim yalan söyleyerek. Bilge kafasını onaylarcasına salladı, dudaklarının arasından duman süzülürken sigarayı parmaklarının arasına aldı.

“Sana bir şey soracağım Tara ama aramızda kalsın,” dediğinde gerildim. Sorunun nereden geleceğini kestiremiyordum. Konuşmak istemediğim çok konu vardı, muhakkak bunlardan birinden gelecekti.

Kafamı onaylarcasına sallayarak ona baktım.

“Mavi’yi neden öldürmedin?” Soru zihnimin içinde dolanırken derin bir nefes aldım.

“O an yanlış gibi geldi.”

Bilge koyu renk gözlerini hafifçe kısıp başını onaylarcasına salladı, sigarasından derin bir nefes aldı.

Bunun üzerine sorularıma devam ettim. “Benim anlamadığım Mavi sizin arkadaşınızdı değil mi? Ondan nasıl bu kadar çabuk vazgeçebildiniz?” Bilge dudağını ısırды, bana söylemek istediği ama kendini dizginlediği bir şey olduğunu sezmişim.

“Mavi daima içine kapanıktı, özel hayatını bilmezdik ya da geçmişini ama Morana bilirdi, bize bir şeyler gördüğünü söyledi. Bir şeylerin farkına vardığını. Son zamanlarda daha da içine kapanmıştı sonra onu karşı tarafın adamlarıyla konuşurken gördük. Ahu’ya ateş açtı.”

Şaşkınlık damarlarımda gezinirken kaşlarım havalandı. Mavi’nin Ahu’ya ateş açmasını beklemiyordum.

“Morana kızdı ama çok da büyük bir tepki vermedi. Yani beni öldüreceğini ya da kovacağını düşünüyordum,” dedim kahveyi dudaklarıma götürürken.

Bilge sigarayı küllüğe bastırdı, dudakları aralandı.

“Onun nasıl bir tepki verebileceğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Onu senelerdir tanırım hâlâ çözemedim. Ama seni öldürmeyeceğini biliyordum,” dedi kahvesinden bir yudum almadan önce.

“Nasıl?”

Bilge bacaklarını tırabzanlardan aşağı indirip doğruldu.

## Işılsu Gültekin

"Sana farklı yaklaşıyor, öyle senin için ölüp bitiyor gibi değil de daha farklı. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum aslında. Yetenekli bir nişancısın evet ama Morana sende başka bir şey görüyor. Ondaki bir boşluğu tamamlıyorsun gibi. Öncelikle ona ilk ismiyle sesleniyorsun ve..."

*Kalbinde boşluk olan bir kız başka birinin boşluğunu tamamlayamazdı. Bazı boşluklar dolmazdı, bazı yaralar kapanmazdı.*

"İlk ismini söylemediğinizi fark etmiştim, Eris dışında kimse ona ilk ismiyle seslenmiyor," dedim lafını keserek.

"Eris onun çocukluk arkadaşı, o öyle seslenmeye alıştığı için ona bir şey demiyor. Ama ona ilk ismiyle seslenemeyiz. Seslenen birkaç kişiyi gözünü kırpmadan öldürdü. Sen ona Arsen dediğinde gözümü kapatmamak için savaştım çünkü seni öldüreceğinden emindim."

Sırtımı dikleştirirken bakışlarımı kahve kupasından Bilge'ye çevirdim.

"Belki de sözünden çıkılmamasını istiyordur, bir kişi söylemeye başlarsa herkes o cesareti alır," diye mırıldandım. Tek sebebi bu muydu bilmiyordum ama benim teorim bu yöndeydi. Belki arkasında daha farklı bir sebep yatıyor olabilirdi.

"Olabilir ama sen söylemeye devam edeceksin gibi hissediyorum," dedi Bilge sırtarak. Omuz silktim.

"Sinirlenirsem söylerim, çok da umurumda olmaz," dedim. Bilge kahvesinin dibini içti, benimkinin ise yarısı duruyordu. Konuşmaya daldığım için içmeyi unutmuştum.

"Ben hazırlanıyorum, kahvaltıya ineriz birazdan," dedi çoktan bitmiş sigarayı küllüğe bastırarak. Bilge ayağa kalkıp balkonun kapısını açtığında onu izledim. Paketten bir sigara daha çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirip aşağı baktım.

Morana sırtını yüksek duvara dayamış bir biçimde oturuyordu, onun da dudaklarının arasında sigara vardı.

Bana bakıyordu, Bilge ile konuşmamızı ne kadar süre izlediğini bilmiyordum çok da umurumda değildi.

Gümüşü gözleri beni delip geçti, ben de kıpırdamadan ona bakıyordum. Göğsümün içine yayılan sıcaklığı hissettim.

Bana hafifçe gülümseyip göz kırptığında ayağa kalktım. Yeni yakıtığım sigarayı küllüğe bastırdım. En ufak mimiği bile ayarlarımın oy-

## Morana

namasına neden oluyordu. Bu da sinirimi bozuyordu, içeri geçerken saçlarımı omzumun üstünden arkaya attım.



Kahvaltı ederken kafam karman çormandı, olduğumdan daha sessizdim. Ahu, Bilge ve Eris bir konuda tartışıyorlardı. Dikkatimi onlara veremiyordum, gözlerim geniş yemek alanında Morana'yı aramıştı ama onu görememiştim. Adamları bağıra çağıra konuşurlarken biz kapıya yakın olan masadaydık.

Çatalımla zeytini dürtüp duruyordum, Morana ile yakında konuşacağımızın farkındaydım. Faris ve karısı Helen ile ilgili bir mesele olacağından da emindim. Morana'nın kafasından ne geçtiğini bilmiyordum ama ne yapacağımı eninde sonunda söyleyecekti.

"Yememiştim," dedi Eris yüzünü buruşturarak.

"Yedin," dedi Ahu da ona eğilerek. Sarı saçlarını arkadan toplamıştı, ince altın bilezikleri parlıyordu.

"Ne yedi?" Kafamı kaldırıp sormuştum bu soruyu. Çok az kahvaltı edebilmişim, canım istemiyordu.

"Kurtçuk, iddiayı kaybedince yedi." Bilge bana bakarak söylemişti bunu.

"Yemiş gibi yaptım," dedi Eris de kumral saçlarını karıştırarak. Ela gözlerini kısarak Ahu'ya bakıyordu.

"Sonuçta ağzına soktun," dedi Ahu dudaklarını aşağı bükerek.

"Kızım sonra tükü..." Kapı birden açıldığında herkes susup oraya döndü. Kapıda uzun boylu, melez tenli biri duruyordu. Saçlarının yanları kazılıydı, tepesinde minik bukleler vardı. Gözleri hafif çekikti, açık kahveleri ışıktaki parlıyordu.

Ahu bir çığlık atıp yerinden fırladı. Ona doğru koşup kendini kollarına attı. Bilge de sırtarak ayağa kalkmıştı. Eris ise kollarını göğsünde kavuşturmuş kıstığı gözlerini ona çevirmişti. Genç adam Ahu'yu havaya kaldırıp indirdi.

Bizim masaya doğru yöneldiğinde parlak gözleri beni buldu. Ahu hâlâ boynuna sarılıyordu.

## İşilsu Gültekin

“N’aber götveren?” dedi adını bilmediğim adam Eris’e bakarak. Eris’in suratı daha fazla buruştu.

“Sen geldiğin için iyi değilim piç kurusu.” Şaşkınlıkla onlara bakarken Ahu kollarını adamın boynundan çekti. Bilge de adama sarıldığında adam Bilge’nin sırtını sıvazladı.

“Özlemişim sizi,” dedi sırtarak. Bembeyaz düzgün dişleri âdeta parladı. Bakışları bana döndüğünde elini uzattı.

“Merhaba Tara ben Abel,” dedi alçak sesle. Adımı nereden bildiğini bilmesem de elini sıktım. Ancak soru dudaklarımın arasından çoktan çıkmıştı.

“Adımı nereden biliyorsun?” Adam elini çektikten sonra masaya yasladı.

“Tara Baver, örgütün yeni keskin nişancısı. Morana’nın dikkatini kendine çeken kız,” dedi alaycı bir şekilde. Masadan kimse ses çıkarmadı, hepsi en az benim kadar afallamıştı.

“Arsen bunu duysun da gör gününü,” dedi Eris. Abel dramatik biçimde yüzünü buruşturdu.

“Sen koşup yetiştirirsin değil mi Minnak Eris? Çok seversin yetiştirmeyi.” Eris ona hareket çektiğinde dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

“Canlarım siz beni uzaklarda sanıyorsunuz ama ben her zaman neler olup bittiğini bilirim,” dedi sesini incelterek.

Kızlar gülümsediğinde Eris’in yüzü daha da düşmüştü. Abel’in hafif çekik gözleri bana döndü.

“Morana seni çağırıyor sonra da bir toplantı olacak, haberiniz olsun,” dedi kollarını gererek. Çatalımı masaya bırakıp ayağa kalktım. Yemekhanenin çıkışına doğru Abel ile yürürken bize baktıklarının farkındaydım. Serin koridora çıktığımızda aramızda sessizlik vardı. Abel’in botları yeri dövüyordu, iri yarı bir adamdı.

Asansörün tuşuna bastığımda ona döndüm. Asansörün hemen yanındaki duvara yaslanmış bana bakıyordu. Yüzünde delice bir sırıtış vardı.

“Ne var? Neden bakıyorsun?” dedim alçak bir sesle. Altdudağını ısırduğında gülümsemesi genişledi.

“Nasıl biri olduğunu çözmeye çalışıyorum. Bizim kafadan kontak liderimizin zevkine bakıyorum.”

## Morana

Asansörün kapısı açıldığında içeri girdim.

“Morana ile aramızda öyle bir şey yok,” dedim sert bir şekilde. Abel şifreyi girerken kıkırdadı.

Bu adam kafadan kontaktı ve örgütte ne yaptığını merak ediyordum.

“Ben Morana’yı çok iyi tanırım. Seni de bir süredir izliyordum.” Kanım donarken ona döndüm.

“Beni mi izliyordun?” Abel kafasıyla ritim tutmaya başladı.

“Benim birçok görevim vardır, Morana ile aramızdaki ilişki diğerlerinden daha farklı,” dedi gözlerini kısarak.

Abel hakkında ilk düşüncem deli olmasaydı. Zihninin içindeki delilik gözlerine ulaşıyordu, bu da beni bir miktar tedirgin etmişti. Asansörün kapısı açıldığında kendimi koridora attım, gerildiğimi gizlemeye çalışıyordum.

Morana’nın odasının önüne geldiğinde yumruğunu iki kere ardından üç kere kapıya indirdi. Kapı içeriden açıldığında Abel bana döndü.

“Sonra görüşürüz Tara. Seni yakından tanımak için sabırsızlanıyorum,” dedi cümleleri uzatarak. Ona gülümseyip içeri girdim.

Kapı arkamdan kapandığında gözlerimi kırptırdım, içerisi normalden karanlıktı. Yere uzanan pencerelerin her biri siyah kalın perdeyle örtülmüştü. Sadece biri açıktı, Morana da pencerenin önünde duruyordu. Geniş sırtı bana dönüktü, omzunda devasa kuzgunu Apollon vardı.

“Merhaba Tara,” dedi Morana kadife gibi bir sesle. Yüzünü bana dönmemişti, elini uzattığında iri kuzgun elindeki yemi kaptı.

Midemin içi düğüm düğüm olmuştu, göğsümün ortasında beliren gerginlik kollarıma ve bacaklarıma yayılmıştı. Morana alçak sesle bir şey söylediğinde kuzgunu havalanıp devasa kuş oturağının üzerine kondu. Bakışlarım kuzgunun teki beyaz olan iri pençesinde gezindi.

Apollon’un boncuk siyahı gözleri üzerimdeydi.

Avuçlarımla şortumun kenarına bastırdım, gerginliğimin sebebini anlayamıyordum. Normalde Morana ile konuşurken bu kadar gerilmezdim ancak şu an midem çalkalanıyordu.

Morana bana döndü, gün ışığı arkasından vururken bir meleğe benziyordu. Günahkâr bir meleğe. Ellerini cebine soktuğunda kafasını hafifçe yana doğru eğdi. Boynundaki zincir şeklindeki kolyeler hafifçe

## İşilsu Gültekin

parladı. Üzerinde siyah kısa kollu bir tişört vardı, onu gömlekle görmeye daha çok alışmıştım.

Bana baktığını hissedebiliyordum bu yüzden çenemi havaya kaldırdım.

"Helen konusunda ne yapacağımızı mı konuşacağız?" dedim. Sesim beklediğimden soğuk çıkmıştı. Morana kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Helen meselesi şu an sikimde değil Tara," dedi Morana alçak bir sesle. Onu küfrederken fazla görmemiştim, çoğu zaman kibardı. Şaşkınlığımı basturmaya çalışırken sırtım dikleşti.

Bana doğru yaklaşırken ellerim bir silahın soğukluğunu aradı istemsizce. Yayıdığı hava tehditkardı ve içimdeki gerginlik nabız gibi atıyordu. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama güçlü bir aurası vardı. Kendimi güvende hissetmiyordum.

"Ne oldu o zaman?" dedim. Bana daha fazla yaklaştı ancak aramızda bir adımlık mesafe bıraktı.

"Tavrının sebebi ne, onu konuşacağız," dedi. Bu konuşmayı en son istediğim konuydu. Çünkü orada neden öyle bir tavır içine girdiğimi bilmiyordum. Morana sana dokunmam deyip geri çekildiğinde öfkelenmişim. Bu kadar çabuk vazgeçmesine sinirlenmişim.

Ama dokunuşlarının hoşuma gitmediğini söylemişim. Öfkelenince asla düşünmediğim şeyler dudaklarımın arasından çıkardı.

*Sırf daha çok zarar vermek için. Yıkıp dökmek, paramparça etmek için.*

*Morana senin bir şeyin değil, yaptığın çocukça. Zihnimin içinde korkunç şeyler fısıldayan her bir şeytani öldürmeye o an ant içtim.*

"Bir tavrım yok," sesim sert değil aksine yumuşak çıkmıştı. Morana'nın yüzümdeki değişimi fark ettiğine emindim.

"Sana dokunmayacağımı söyledim ama bana bakışın ve tavrın uzak. Bu konuyu çözmek istiyorum."

*Bana dokunmanı istiyorum, o arzuyu istiyorum. O anki hislerimi daha çok hissetmek istiyorum. Ama sana bunu itiraf edemem.*

"Konu dokunup dokunmamak değil," dedim ona yaklaşarak. Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatmıştım.

"Açıkçası neye sinirlendiğimi bilmiyorum." Sesim güçsüz çıkmıştı, gözümü kırpmadan adam öldüren ben konu duygulara geldiğinde bayılacak gibi oluyordum.

Morana kıpırdamadan bana bakıyordu.

## Morana

“Yalan söyledin ama bu söylediğin şeyi değiştirmiyor.” Bildiğini biliyordum, o gümüşü gözleri ruhumun derinliklerinde gezerken, ona biraz daha yaklaştım.

“Yalan söylemedim.” Boğazıma kadar boka batmışken kuyruğumu dik tutmaya çalışıyordum. Bana o kadar yaklaştı ki kafamı geriye atıp ona baktım.

Elini yanağıma yaklaştırdı ancak dokunmadı, yanağımın hızla ısınmaya başladığını hissediyordum.

“Yalan söylemediysen...” dedi elini indirirken. Birden bileğini kavradım, bileğindeki zincirler avucumun içine battı.

“Aramızdaki şey tehlikeli Arsen. Sırf birbirimizi istiyoruz diye çoğu şeyi görmezden gelemeyiz,” diye mırıldandım.

“Ne istiyorsun minik yıldız?” dedi alçak sesle. “Bana şimdi söyle ve dürüst ol,” dedi. Kafasını bana doğru eğmişti, alnına düşen siyah dalgası hafifçe sallanıyordu.

Bir elimi göğsüne koyduğumda diğer elim bileğini bırakmamıştı.

“Sınırları aşmamalıyız, bu işin içinden çıkamayacağız.” Sesim mırıltı gibi çıkmıştı. Gri gözlerinin içindeki yoğun duyguları görebiliyordum.

Görebiliyordum çünkü Morana görmeme izin veriyordu.

Vücudumu ona yasladım, onunla flört ediyordum biraz da oynuyordum. Ancak bedenlerimiz birbirine yaslıyken bile Morana bana dokunmuyordu.

Bacaklarımı titretecek bir ateş omuzlarıma dek yayıldı.

Bunu istediğim için deliydim, onu istediğim için deliydim. Kendimi ona daha çok bastırdım, bileğini sarmalayan parmaklarımı elinin içine kaydırdım. Parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdiğimde gözlerimiz bir an bile ayrılmamıştı. Onunla flört ediyordum, ona dokunuyordum. O ise hâlâ kaskatı bir biçimde duruyor ve bana bakıyordu.

“Son kez soracağım minik yıldız. Benimle oyun oynuyorsan o masaya oturmamanı tavsiye ederim. Çünkü ben oyun oynamıyorum. Oynarsam ikimizi de mahvederim.”

Kadife sesi boğuklaşmıştı, kalbim göğüs kafesine o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirmek üzere olduğumu düşündüm.

*Gözleri gözlerimdeydi, içindeki korkunç ateş soğuk bedenimi ısıtıyordu. Onun varlığı beni ısıtıyordu.*



## Işılsu Gültekin

“İstiyor musun?” diye fısıldadı. Dudağımı hafifçe ısırdığımda gözle-rinden taşan alev neredeyse tenime dokunacaktı. Kafamı onaylarcasına salladım, sesimi bulamayacak kadar uyuşmuş haldeydim.

“Sikerim o zaman sınırını,” dedi boğuk bir sesle. Bir eli kalçamı kav-rayarak beni kendine bastırdı, dudakları dudağımın kıyısına dokunup boynuma indiğinde kokumu içine çekti, dili boynumda gezindi.

Beni belimden kavrayıp masanın üzerine oturttuğunda nefesimi verdim. Bacaklarımın arasındaydı, bir eli askılı üstümün altına girdi. Parmakları bel kıvrımımı okşadı. Ellerim tişörtünün altına girip her bir kas kıvrımına dokundu.

Kasları elimin altında seğiriyordu, parmaklarım pantolonun keme-rini kavradı. Parmaklarımın tersi ise kasıklarını okşadı.

Nefesinin kesildiğini hissettim.

Öpücükleri omuzlarıma indi ardından üzerimdeki askılıyı aşağı çekti. Dudakları göğsüme doğru ilerlediğinde inledim. Sutyenime do-kunmamıştı, göğüslerimin üzerini öyle sert emdi ki acıyla karışık zevk beynime vurdu.

Bacaklarımı beline sardığımda sertliğini hissettim. Morana birden durdu, nefes nefese geri çekildiğinde gri gözleri âdeta parlıyordu. Dol-gun dudakları aralanmıştı.

Bedenimin her bir parçası onu aradı, hayal kırıklığı parça parça içi-me dağılırken ona baktım.

Devam etmesini istiyordum, nereye gidecekse gitsin istiyordum. Umurumda değildi.

“Ne oldu?” dedim, elleriyle üzerimi düzeltirken.

“Koridorda biri var, buraya geliyor.” Masanın üzerinden indiğim-de bacaklarımın zangır zangır titrediğini hissettim.

Kapı birden açıldığında Abel kapıda belirdi. Parmakları bir adamın boynunu tutuyordu.

“Bu solucanı kaçmaya çalışırken yakaladım. Vali yardımcısının oğlu muydu ne sikimse,” dedi adamı odanın ortasına savururken.

Adam elleri üzerine düştü. Kafasını kaldırdığında tüm hücrelerim buz kesti.

O yüzün sahibini tanıyordum.

Hem de çok iyi.



## X

*Ben korkuların bir huzmesiyim,  
Kalbinin bilinmeyen gölgesiyim.  
Kelimeler öldüğünde,  
Duyguların katledildiğinde  
Aynada gördüğün o kişiyim.*

Kaçacak yerin yok demişti biri bana, çok uzun süre önce. Kaçacak yerin yok Tara ve her şeyin sorumlusu sensin. Seilmeyişinin, yalnızlığının, hepsinin.

Kalbinde hissettiğin tüm duyguların ve hissetmekten korktukların.

İsyan etme evresini geçmiştim sırada kabullenme vardı. Ancak öfkem kabullenmeme engel oluyordu. En büyük korkum yalnız kalmak ise bu zamana kadar nasıl devam etmiştim? Oysa ben en büyük korkumu biliyordum.

Kendimi tanıyamadan ölmek istemiyordum.

İnsanlar bana bu zamana kadar kılıf biçmişlerdi ve ben de rolümü oynamıştım. İstedikleri o soğukkanlı katili uyurken başuçlarında bulmuşlardı. Kader tersine dönmüştü, namlunun metalik soğuğunu şakaklarında hissetmişlerdi.

Beni tanıyan herkes beni gerçekten tanıdığını düşünüyordu, oysa ki ben kendime bile yabancıydım.

Kendini tanımadan ölme Tara.

Eğer ölürsen,

Bana bak.

Eğer ölürsen,

Ruhun boynuna urgan olur,

Cehennem bile kabul etmez seni.

Hiçbir yere uyum sağlayamazken, yaşadığım dünyaya gittikçe yabancılaşırken, nefes almaya çabalıyordum. Cığerlerime dolan oksijen,

## Işılsu Gültekin

ölüme bir adım daha yaklaştırıyordu beni. Tam tersinin olması gerekmez miydi?

Çıglık atamazsın, ölüm o çirkin ve çamurlu parmaklarını sana sarmışken var olamazsın.

Ölüm tam önümdeydi, uzun boyu ve ateş gibi parlayan gümüş gözleriyle bana bakıyordu.

*Bir pervane ateşe uçuyor, ölecek sanıyorsunuz, yanarak can verecek.*

*Yanmayacak, can veremez. O pervane ölü, kanat çırpışlarında hayat yok, huzursuz ruhlar yönetiyor bedenini. Bir hayalet acı çekemez, ateş yutsa da ufak bedenini her gece aynı saatte var olacak huzursuz ruhların çıgıklarıyla.*

*O pervane ne olursa olsun o ateşe yürüyecek. Sonu hep aynı olsa da. Bazı döngüler kırılmaz, bazı gerçekler hiç değişmez.*

Gözlerim yere kapanmış hıçkırığa hıçkırığa ağlayan Serhan'a çevrildi, uzun ince bedeni zangır zangır titriyordu. Morana ona doğru döndü, yerdeki bedeni süzerken kıpırdamadı.

Ölüm, uğursuz bir ruha bakıyordu.

Serhan'ın kafası yerden kalktı, kızarmış gözleri beni buldu. Bakışlarına yerleşen umut huzmelerini gördüm, bu beni rahatsız etti. Serhan gibi biri için Morana'ya dil dökeceğimi düşünmüyordum.

"Tara," dedi yalvarır bir tonda. "Tara yardım et." Vücudum Morana'nın dokunuşlarıyla hâlâ yanarken kafamı yana eğdim. Okulda sergilediği o kibirli halinden eser yoktu.

Bir erkekte hoşlanmadığım şey korkaklıktı. Serhan'ın şu anki korkusuna hak versem de dudaklarımın hoşnutsuzlukla gerilmesine engel olamadım.

"Tara'yı nereden tanıyorsun?" dedi Morana ellerini cebine sokarak. Sesi olduğundan kalınken yüzünde hiçbir duygunun emaresi yoktu.

"Biz... biz bir gece takılmıştık. Lise arkadaşım," dedi Serhan. Koyu kumral saçları birbirine girmişti. Morana hafifçe kafasını çevirip bana baktı, gri gözleri yüzümde gezinirken gerildim.

"Erkek seçimin beni şaşırttı," dedi alçak bir sesle. Bunu kelimelere dökmesine gerek yoktu, bana bakışından anlamıştım zaten. Göğsümün içerisinde nabız gibi atmaya başlayan utanç nefes aldığım her saniye artıyordu.

## Morana

“Sarhoştum, üzerinde durmadım,” dedim omuz silkerek. Morana’nın bakışları Serhan’a döndüğünde Abel ağzındaki sakızı şapırdatarak çiğniyordu.

“Ellerini yüz, gözlerini de oy. Geçmiş hoşuma gitmedi,” dedi. Abel otuz iki diş sırttıttığında gözleri heyecanla parladı. Manyak herif bundan zevk alıyordu.

Serhan çığlıklar atmaya başladı, ağlayarak Abel’in kollarına sarıldığında Abel’in yüzü buruştu. Suratına sert bir tekme yediğinde Serhan yere yığıldı.

“Elime sümük bulaştı,” dedi Abel elinin tersini pantolonuna sürerken. Bir an gülecek gibi oldum, Morana’nın dedikleri kafama dank edince ona döndüm.

“İşkence etmeye ne gerek var? İlk hücre haline nasıl geldiğini bile anlatır baksana,” dedim masasına oturmuş kendine içki dolduran Morana’ya bakarak.

“Şu an anlatsın anlatmasın umurumda değil. Sana bakışı hoşuma gitmedi,” dedi kristal bardağı dudaklarına götürmeden önce.

“Sen delisin,” dedim Abel Serhan’ı sürükleyerek çıkarırken. Morana bana gülümsedi, gözlerinin içinde oynayan parıltıları gördüm.

“Bebeğim,” dedi alçak sesle. “Ben böyle doğdum,” diye mırıldandı. Hitabı ellerime bir sıcaklık yayılmasına neden olurken şansımı son kez denedim.

“Dövsün ama dediklerini yapmasın Abel. Serhan kas kafalının tekidir, bu kadar işkenceyi hak etmiyor.”

Şu an onun için neden çabaladığımı bilmiyordum; Serhan lisede züppe ve zorbanın tekiydi.

“Yine işime karışıyorsun Tara, onunla ilişkinizi anlatsana merak ettim,” dedi. Tek gecelik olayına inanmıyor muydu yoksa daha fazlası var mı diye merak mı ediyordu emin değildim.

“Bunu sorgulayacak evrede miyiz?” dedim bana karşı kullandığı kozu öne sürerken. Morana altdudağını hafifçe ısırdı, gözlerindeki bakış içimi titretti.

“Sana hangi evrede olduğumuzu masaya yatırıp gösterebilirim mi-nik yıldız.”

## İşilsu Gültekin

“Tamam,” dedim birden sözünü keserek. Cümleleri beni hem tahrik ediyor hem de içeride bir yerlerde utangaçlık kalmışsa şayet, onu harekete geçiriyordu.

“Serhan’a bir duygu beslemiş miydin?” dedi elindeki kristal kadehi sallayarak. Buzlar birbirine çarptığında dikkatim dağıldı.

Yüzümü buruşturdum istemsizce.

“Hayır, kafamı dağıtmak istiyordum, belki de o gece biraz ilgi görmek. Erkeklerle gönül bağı kurmam,” dedim masasına yaklaşarak. Morana’nın gri gözleri üzerimdeydi, her hareketimi kafasında tartıyor gibiydi.

“Neden?” Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, zihnimin içinde annemin yüzü belirdi.

*“Erkekler yalancıdır. Sadakat nedir bilmezler. Onlar için önemli olan tek şey uçkurlarıdır. Dünya yansa da uçkurlarını sokacak delik ararlar.”*

Cümlelerin arasında duraksamama kadar annemin sesi kafamda yankılandı. Bir an duraksadım, kalbimde silemediğim bir özlem duygusu baş gösterdi.

“Erkeklerin bu bağı anlayabilecek kafalarının olduğunu sanmıyorum. Biri ile bağ kurmak seni güçsüz kılar. Kimseye beni üzme gücünü vermek istemiyorum.”

Cümlelerim dudaklarımdan en yalın haliyle döküldüğünde şaşırdım. Düşünmeden konuşmuştum, kalbimden geçenler bir bir kelimelere dönüşmüş aramızda asılı kalmıştı.

Morana kafasını hafifçe yana eğdiğinde siyah dalgası alnında hareketlendi.

“Sana hak veriyorum,” dediğinde şaşırdım. Morana hiç âşık olmuş muydu acaba? İçimde baş gösteren kıskançlık tohumlarını topuğumla ezmeye çalıştım. Masasına yaklaşıp kalçamı dayadım. Aramızdaki mesafe en aza inmişti.

“Tahmin edeyim, sen de aşka inanmazsın. Kadınları gecelik görürsün...” Morana kaşlarını kaldırıp alaycı bir şekilde bana baktı. Bakışı üzerine sustum.

“Devam et, merak ettim,” dedi. Masasının üzerine oturup saçlarımı geriye doğru attım. Saçlarım elini teğet geçtiğinde Morana derin bir nefes aldı.

## Morana

“Bu işte, işini görür yoluna bakarsın.” Morana gülümsedi, gülümsemesi bende sersemletici bir etki yaratıyordu.

“Aşka inanırım minik yıldız,” dedi yavaşça. Bana bakışı kalbimin hızlanmasına sebep oldu.

Parmağını masaya dayadığım elimin üzerinde yavaşça gezdirdi.

“Fiziksel ilişkilerim karşılıklı rızaya dayalıdır, kimseye umut vermek istemem. Güçlü bir şey hissetmeden kimseyle duygusal anlamda birlikte olamam. Sen ise aşka inanmam diyen biri için fazla savunmacısın bu konuda,” dedi.

“Aşka inanmıyorum,” dedim alçak sesle. “Sen nasıl aşka inanıyorsun?”

Morana gözlerimin içine baktı, meleksi güzelliğini izledim istemsizce.

“Annem ve babam birbirlerine sarılarak öldüler Tara. Ben birbirlerine bakışlarında gerçek aşkı gördüm. İkisi de birbirine siper olmak için çırpınıyordu.”

Kalbim üzüntüyle sıkıştı, Morana’nın yarasının üzerinde tepiniyormuş gibi hissettim.

“Üzgünüm, bilmiyordum,” dedim fısıldayarak. Morana kadehini kafasına dikip sertçe masaya bıraktı. Ardından bana ölümün dokunulmaz gülümsemesini sundu.

Gözlerinden hızla geçen acıyı gördüm, acısı göğüs kafesimin içine sızdı, kalbimin acıyla atmasına sebep oldu. Kalbim Morana söz konusu olduğunda tamamen farklı davranıyordu.

Topuğumla kalbimin üzerine bastırıyordum, bastırıyordum ki zarar görmeyeyim.

*Kırık kalplerin ölüm dansı, acının son şarkısı.*

“Bilmemen çok normal,” dedi parmağıyla elimin üzerine şekiller çizerken. Elimi uzatıp yanağına dokundurdum, çıkmaya başlayan sakalın pürüzünü hissettim.

Kıpırdamadan bana baktı, bakışlarının yoğunluğunu hissederken yüzümü kavurmaya başlayan ateşi hissediyordum.

Morana benden uzaklaştı, elim boşlukta kaldı. Parmak uçlarım varlığını hatırlamak ister gibi hafifçe seğirdi.

## İşılsu Gültekin

“Diğerleri birazdan burada olur,” dedi ayağa kalkarak. Cümlesini bitirir bitirmez koridorda ayak sesleri duydum, bir kahkaha yankılandı ve kapı açıldı.

İçeriye Bilge ile gülüşen Ahu ve asık suratlı Eris girdi. Bizi gördüklerinde bir an duraksadılar. Morana odanın ortasına doğru ilerlerken masadan aşağı atladım. Ahu’nun kaşları alayla havalanırken Bilge’nin yüzünü ciddi bir ifade kaplamıştı.

Burada bizi baş başa bulmayı beklemedikleri belliydi.

“Ee patron bugün hangi treni havaya uçuruyoruz? Bence belediye binasını yerle bir edelim çok iğrenç bir yapı,” dedi Eris uzun masaya yaslanarak. Yeni çıkmaya başlayan sakallarının üzerinde gezdirdi parmaklarını. Kumral saçları her zamankinden karışık görünüyordu, ela gözleri beni bulduğunda hafifçe kısıldı.

“Yine formundasın Eris,” diye homurdandı Morana dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırarak.

“Ultra zekiliğim seni de kendinden geçirmiyor olamaz,” Eris Ahu’ya dönüp göz kırptığında Ahu açık açık suratını buruşturdu.

“Ultra zekiliğin sana Abel ile bir saate mal olacak,” dedi Morana. Eris sırtıttı ancak gerginliği gözlerine yansımıştı.

“Beni o caninin eline bırakmazsın herhalde, şu yakışıklı yüze bıçağıyla yaklaştığı an...”

“Salvador’un nerede kaldığını biliyorum,” dedi Morana sertçe. Eris birden sustu, Ahu’nun kaşları çatıldı. Ahu’nun mavi gözlerine yerleşen öfke kıvılcımları dikkatimi çekti, ellerini yumruk yapıp bacağına bastırmıştı.

“Çok bile oyalandık. Öldürelim artık onu,” dedi Ahu alçak bir sesle. Sarı saçlarını dağınık bir topuzla toplamıştı, sesindeki nefret taneleri âdeta tenimde gezindi.

Salvador’un kim olduğunu biliyordum, Morana’nın örgütünden çok daha önce kurulmuştu. Sahip olduğu örgüt köklüydü. Sonra birden örgütü dağıtmış ortalıktan kaybolmuştu. Dayım bana küçükken o adam için çalıştığını anlatmıştı. Ondan bahsederken kaşları çatılırdı, vücudundaki gerginlik sesine yansırı.

## Morana

Savana'nın en kana susamış adamıydı, yaptığı katliamlar kulaktan kulağa yayılırdı. Küçükken parktaki çocuklardan bazıları Salvador olduğunu söyleyerek oyun oynar, birbirlerine saldırdılar.

İlk defa adını orada duymuştum.

"Daha vakti var, onu öldürüp huzura kavuşmasını istemiyorum. O ölümden beterini hak ediyor. Onun için de ölümden beteri gururunun kınılmasıdır. Her konuda onu öyle bir yenilgiye uğratacağım ki kafasını kaldıramayacak hale gelecek."

Morana'nın buz gibi olan ses tonu beni ürkütmüştü, sakindi. Fazla sakin.

"Sizden valiyi izlemenizi istiyorum, vali ve iki adamını. Bu gece gidecekleri yerler önemli. Vali kendini zeki sanıyor ancak yaptıklarını gizleyecek kadar akıllı değil. Salvador onu parmaklarının arasında oynatıyor."

Üçü de kafasını salladı.

"Ya Tara?" dedi Ahu. "O da artık bizden biri, bizimle gelecek mi?"

Ahu'nun dedikleri beni şaşırtmıştı, benden hoşlanmasa da bana iyi davranıyordu.

"Bu gece ikimiz başka bir yere gideceğiz," dedi Morana sigarasından bir nefes alarak. Duman dolgun dudaklarının arasından süzülürken Ahu dudağını hafifçe ısırıldı.

"Niye şaşırmadım acaba?" Ahu'nun dudaklarının arasından çıkan serzenişle birlikte Morana'nın keskin bakışları ona döndü.

"Helen Tarkovski'yi tanıyor musun Ahu?" Ahu bir an duraksadı, kafasının karıştığını görebiliyordum.

"Hayır," dedi alçak sesle.

"Peki o seni tanıyor mu?"

"Hayır," dedi Ahu âdeta fısıldayarak. Morana kollarını masaya yerleştirdi, çenesini avucunun içine yasladı.

"Tam olarak hangi konuda işime yaramayacağını anladın mı?" Morana'nın sesi pürüzsüzdü. Ahu kafasını onaylarcasına salladı, cevap vermemişti. Yüzüne yayılan mahcubiyeti görünce içim acıdı. Ahu ile Morana'nın yakınlıklarını bilmiyordum ancak Morana'ya dalga geçer gibi



## Işılsu Gültekin

soru sorunca cevabını almıştı. Bir çığlık ve kanat sesi duyduğumuzda hepimiz pencereye baktık.

Apollon pencerenin önünde durmuştu, beyaz pençeli ayağını cama vurduğunda Morana camı açtı.

“Söyleyeceğim başka bir şey yok, detayları sonra öğrenirsiniz,” dedi. Herkes çıkarken onları izledim. Kapı kapanmadan arkamı dönüp baktım, Morana kuzgunun pençesine sarılı bir notu çözüyordu.

Yüz ifadesini göremeden kapı kapandı.

“Kahve alıp arka bahçeye çıkalım,” dedi Ahu Bilge’ye. Eris ise onlardan ayrılmış, yangın merdivenine yönelmişti.

Bir an olduğum yerde duraksadığımda Bilge, “Gelmek istiyorsan gelebilirsin Tara,” dedi. Ahu durmuştu ama bana bakmıyordu.

“Kahve almaya geleyim,” dedim sadece. Onlarla oturmayı düşünmüyordum, Ahu’nun tekrar bana bilendiğini hissetmiştim. Odada atışsak da tatlı bir atışmaydı ancak Morana’ya yönelttiği soruyla bana karşı bitmeyen olumsuz duygularını anlamamak için salak olmak gerekirdi.

Onlar önümden ilerlerken arkada kalmayı seçtim.

Aşağı kata inip kahve makinesinin başında beklerken Ahu’nun bana kaçamak bakışlar attığını fark ediyordum. Benden çekiniyor muydu yoksa söylemek istediği bir şeyler mi vardı emin değildim.

“Banklara gideceğiz, sen de gel,” dedi Bilge birden bana dönerek. Yeşilliklerim Ahu’nun yüzünde gezindi, kahvesinin üzerindeki dumanı üflüyordu.

“Siz takılın ya, istenmediğim bir yerde durmak istemem,” dedim bakışlarımı Ahu’nun üzerinden ayırmadan. Ahu kafasını kaldırıp mavi gözlerini yüzüme çevirdi.

“Gelmeni isterim, konuşuruz,” dedi sakince. Ne konuşacağımızı merak etmiştim.

“Konuşalım,” dedim sadece. Dışarı çıkana kadar ikisi de tek kelime etmedi, arkadaki ormana doğru yürümeye başladığımızda hızlandık. Ormanın girişinde ufak bir masa ve sandalyeler vardı. Bilge oturdu ve ayaklarını masaya uzattı. Ahu da hemen karşısına oturmuştu, ben de diğer sandalyeye yöneldim. Sırtım binalara dönük oturuyordum. Bilge kıpırdandı ve arka cebinden sigara paketi çıkardı.

## Morana

Masanın ortasına atar atmaz bir dal çektim içinden. Vücudum nikotin diye çılgık atıyordu âdeta, içmediğim an daha da sinirli bir hale bürünüyordum.

Dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde Bilge'nin çekik gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

"Sigaraya ne zaman başladın?" dedi duman dudaklarının arasından süzülürken.

"Çok küçük yaşlarda," dedim yavaşça. Annemin günden güne beni zehirleyişi yalan değildi, bırakmaya çalışsam da sadece bir ay dayanabilmişim. İş ortamının gerginliği yüzünden de bırakamamışım, molalarda herkes içiyordu.

Bir gün bırakacaktım. Daha ışıklı günlerde, görebilsem eğer.

*Senin karanlığın ışığı yutuyor Tara, sen asla iyilerden olamayacaksın.*

*Senin güzel günlerin olmayacak, sen şeytanla pazarlık yaptın.*

*Ruhunu hayatta kalabilmek için sattın.*

Zihnimin içindeki sesler arttıkça dişlerimi birbirine bastırdım, çeneme korkunç bir ağrı saplanana kadar bastırmayı bırakmadım. En sonunda pes ettim, zehir dudaklarımın arasından dışarı süzüldü yavaşça.

"Tek mi yaşıyordun?" dedi Ahu birdenbire. Dalı dudaklarımın arasına sıkıştırıp kafamı ona çevirdim.

"Annemle," dedim basitçe, sigara dalı parmaklarımın arasına geçmişti usulca.

"Seni merak etmiyor mu?" dedi Bilge kollarını göğsünde kavuşturarak. Gülümsedim.

Acının buruk tebessümü dudaklarımı ele geçirdi, acı sizi ağlatabilirdi.

*Ama acıdan gülümseyebiliyorsanız eğer, o acı ruhunuzu çoktan harap etmiş demektir.*

"O kendi dışında kimseyle ilgilenmez. Benden vazgeçeli çok oldu," dedim sadece.

Kötülük sevgisizlikten gelir derlerdi, ben o kötülüğün içinde senelerce çırpınmışım.

İkisi de cümlem üzerine sustu, ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

"Sizin," dedim yavaşça. "Çok mu mutlu aile hayatlarınız oldu?" Birbirlerine attıkları bakış dikkatimden kaçmamıştı. Ben kendim hakkında

## İşilsu Gültekin

bir şeylerden bahsediyorsam onların da dudaklarının aralanması gerekecekti.

“Beni babam reddetti. Zaten gayrimeşru çocuğum. Annem ve kardeşime bakıyorum,” dedi Bilge çoktan bitmiş sigarasını küllüğe bastırarak. Ahu birden kafasını kaldırarak konuştu.

“Ben mutluydum. Ağabeyim ölene kadar.” Öfkenin ve yanan canının acısı sesine yansımıştı.

“Ağabeyim, Azat, Morana’nın arkadaşıydı. Aslında ondan büyüktü, örgüte on altı yaşında girmişti. Bir gece katlettiler onu. Çöküş Gecesi,” dedi kahve bardağını parmaklarının arasında çevirerek.

Çöküş Gecesi’nin ne olduğunu bilmiyordum, Morana’ya sormak için aklımın bir köşesine kazıdım.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Neden Morana’ya öyle bir çıkış yaptın?” Soru dudaklarımın arasından ben etraflıca düşünmeden çıkmıştı. Ahu’nun yanakları hafifçe kızardı.

“Ben örgüte sadece keskin nişancı olarak katıldığını düşünmüştüm. Başka görevler için seni kullandığından haberim yoktu,” dedi.

“Bu neyi değiştirecek?”

“Bir şeyi değiştireceğinden değil. İkiniz fazla zaman geçiriyorsunuz ve,” birden susup Bilge’ye baktı. Bilge bakışı üzerine sadece omuz silkti.

“Ve ne?” dedim kaşlarım çatılırken. Ahu derin bir nefes alıp arkasına iyice yaslandı. Saçındaki tokayı çıkardığında sarı saçları omuzlarına döküldü. Tokayı parmak uçlarının arasına alıp çevirdi.

“Ve ne Ahu?” dedim sabırsızca.

“Belli oluyor tamam mı?” Ahu’nun sesi yükselmişti. Sessizce onu izliyordum, dudaklarının arasından cımbızla laf alıyor gibiydim.

“Hepimiz görüyoruz, sadece biz değil. Buradaki adamların bile fark ettiğinden eminim,” dedi.

“Ahu ne olduğunu söylemiyorsun ki,” dedim sertçe.

“Aranızda bir şeyler döndüğünü. Birbirinize bakışınız bile farklı. Morana bir defasında elini sana uzatıp dokunacaktı ardından vazgeçti. Bizim orada olduğumuzu hatırlamış gibi. Elinin hareketini, nasıl seğirdiğini gördüm.”

## Morana

Kaşlarım havalanmıştı, bu benim fark ettiğim bir detay değildi.

“Bu kadar gözlemci olduğunu bilmiyordum,” dedim paketten bir dal daha çekerken.

“Eh öyleyim ama,” dedi Ahu omuz silkerek ve mavi gözleri birden gözlerime kilitlendi.

“Yoksa siz yatıyor musunuz?” Soru sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu.

“Abartma Ahu,” dedi Bilge birden. Ahu’nun yüzü buruştu, omuzları bana ne dercesine havaya kalkıp indi.

“Bu kimseyi ilgilendirmez,” dedim sigara dalını dudaklarımın arasına sıkıştırarak.

“Yani ama bu akıllıca olmaz.” Ahu’nun bilmiş sesi havada asılı kalırken sigaramı sakince yaktım. Dalın ucu tutuştu ardından közlendi.

Bakışlarımı sakince Ahu’nun gözlerine çevirdim.

“Sen akıl alacağım son insan bile olamazsın.” Sesim kamçı misali aramızda şakladığında Ahu’nun gözleri hayretle irileşti.

“Kızlar sakın,” dedi Bilge bacaklarını masadan indirerek. Ona gülümseyip dumanı ciğerlerime çektim.

“Ben oldukça sakinim. Sadece sınırları öğretiyorum,” dedim. Ahu sinirle saçlarını toplarken konuştu.

“Kötü bir şey söylemedim. Arkadaşlar arasında bu konular konuşulabilir ayrıca dediğim gibi ben kötü niyetle söylemedim.”

“Ben niyetini sorgulamıyorum konu benim özel hayatım. Varsayımında bulunarak bana akıl veremezsin. Ayrıca arkadaş mıyız tartışılır,” dedim. Bilge kahvesinden büyük bir yudum aldı, bakışları bana döndü.

“Elbette arkadaşız Tara. Arkadaşımız olmasaydın neden bizimle kalmanı isteyelim?”

“Sizinle mi kalmamı istediniz?” Şaşırmıştım. Odayı bana Morana söylemişti, onun kararı sanıyordum.

“Evet. Boş odalar da var ama bizimle kalmanın daha iyi olacağını düşündüm.” Bilge tekil konuşuyordu, Ahu dediklerine karşı sessiz kalmayı seçmişti.

“Neden?”

## İşilsu Gültekin

"Seni tanımak istiyorum. Daha doğrusu istiyoruz, bizim aramızda-sın artık. Seni dışlamayı düşünmüyorum. Bence ilgi çekici de bir kişiliğin var," dedi Bilge sadece.

Küçükken çocuklar beni arasına alsın diye çabaldım, lisede arkadaşlarım olsun diye de çabalamıştım bir dönem.

İlk defa çabalamamıştım, bu işten çoktan vazgeçmiştim. Ancak Bilge bana kapıyı açmıştı, *üstelik ben çalmadan.*

Çalmaktan korktuğun bir kapının kendiliğinden açılmasının bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum.

Bu duygunun varlığı karşısında âdeta afallamış, Bilge'nin suratına bakakalmıştım.

"Teşekkürler," dedim sigarayı küllüğe silkerken. Ahu'ya sert çıkışım için pişman olmaya başlamıştım bile.

Ahu'ya dönüp iç geçirdim.

"Sana sert çıkışım için kusura bakma. Sadece özel hayatımın konuşulmasından hoşlanmıyorum," dedim. Ahu onaylarcasına kafasını salladı.

"Haddimi aşmış olabilirim, sen de kusura bakma." Aramızdaki meselenin tatlıya bağlanması beni sevindirmişti. Burada kalacaksam, bu insanlarla bir süre de olsa yaşayacaksam tatsızlık çıkmasını istemiyordum.

İnsanların benden hoşlanmamasına, beni sivri ve rahatsız edici bulmasına alışmıştım. Onlar tarafından kabul görüldüğümü hissetmek ise göğüskafesime yerleşen taşı kaldırmıştı. Hayatımda ilk defa birilerinin benden hoşlanmamasını istemiyordum. Normalde umurumda olmazdı ancak bu defa farklıydı.

Sandığımdan çok daha farklı.

Bir sessizlik oldu.

Ardından Ahu birden ayağa fırladı. Bilge de bakışlarını arkama doğru çevirdi. En sonunda ben de arkamı dönüp baktım.

Kalbim sevinçle dolarken ayağa fırladım.

Diablo koşarak bana doğru geliyordu. "Oğlum!" diye bağırdım öne doğru çıkarak. Diablo üzerime atladığında geriye doğru devrildim, sırtım toprakla buluştu.

Diablo yüzümün her yerini yalarken kahkahalarım ortalığı çınlatıyordu. Gözlerim mutluluktan dolmuştu. Onu o kadar çok özlemiştim ki.

## Morana

Sevgimi koşulsuz verebileceğim tek varlık oydu, Diablo, benim yoldaşım. Benim canım.

“Çekil,” dedim onu itip doğrulmaya çalışırken, daha büyük bir coşkuyla üzerime abandı.

“Diablo kızıyorum bak!” dediğimde durup kuyruk sallamaya başladı. Dizlerimin üzerine doğrulup kollarımı boynuna doladım. Diablo sevinçle inlerken kafasını öpücüklere boğdum.

Ahu çoktan Bilge’nin arkasına saklanmıştı.

“Köpek sadece,” dedi Bilge arkasında saklanan Ahu’ya dönerek.

“Böyle köpek mi olur, dinazor bu,” dedi Ahu cıyaklayan bir sesle. Ayağa kalktığımda bile Diablo belime geliyordu.

Kafamı kaldırıp karşıya baktığımda Morana’nın bize doğru yürüdüğünü fark ettim. O yürürken adamları durup kafasını eğerek onu selamlıyordu.

Gözlerimle Diablo’yu inceledim, kilo almış gibiydi. İyi bakıldığını rüylerinin parlaklığından anlayabiliyordum.

Morana aramızda mesafe bırakarak durdu. Diablo kuyruk sallayarak Morana’ya baktı.

“Beni sevdi sanırım,” dedi Morana sırtarak. Yakışıklı yüzü daha aydınlık duruyordu.

“Görelim bakalım,” dedim parmaklarımı Diablo’nun sırtına bastırarak.

“Düşman,” dediğimde Diablo kafası karışmış bir halde bana baktı. Anlam vermeye çalışıyordu.

“Düşman,” dedim tekrardan. Diablo Morana’ya baktı ve dişlerini gösterdi. Morana’nın kaşları hayretle yükseldi.

“Sana olan sadakati şaşırtıcı. Birkaç kez besledim ve eğitmen eşliğinde yaklaştım. Herkesi parçalayacak kadar vahşi, iki eğitmen değiştirdim onunla uzlaşabilmek için,” dedi bana doğru bir adım atarak. Parmaklarımı Diablo’nun sırtından çekmedim. Diablo’nun tehditkâr hırlaması arttı.

“Sahibine benzemiş vahşilik konusunda,” dedi Morana biraz daha yaklaşarak. Diablo’nun dişlerindeki salya yere damlarken parmağımı sırtından uzaklaştırdım.

“Ama o da sevgiye yenildi, her erkek gibi,” dedi Morana ellerini cebinden çıkararak.

## İşilsu Gültekin

“Ne demek istiyorsun?” Kafam karışmıştı, Morana parmaklarını dudaklarına götürdü ve iki keskin ısıklık çaldı.

Önce bir sessizlik oldu, ne olduğunu anlamak için etrafa baktım. Ardından gördüm, binaların arasından siyah bir şey fırlamıştı. Bize yaklaşıırken şaşkınlıkla öne doğru bir adım attım.

Bir köpek bize doğru koşuyordu. Herhangi bir köpek değil, bir doberman. Morana’nın yanına geldiğinde durakladı ve Diablo’ya baktı.

Diablo kuyruğunu sallamaya başladığında şaşkınlığım arttı, Diablo tanımadığı köpeklerden hoşlanmazdı.

“Bu Luci, daha doğrusu ben ona öyle söylüyorum. Tam adı Lucifer. Alımlı bir dişi gördüğün üzere, Luci demek daha çok hoşuma gidiyor.”

Diablo, şeytan demektir.

Lucifer ise şeytanın diğer adıydı.

Bakışlarımı Luci’nun üzerinde gezdirirken bir an duraksadım, kalbim âdeta duracak gibi oldu. Luci’nin sol kalçasının üzerinde bir kalp vardı. Diablo’nun sahiplendirdiğim kardeşinde olan doğum izinin aynısı.

“Diablo’nun kardeşi mi?” dedim şok içinde. Yaşı ilerlemiş bir adama sahiplendirmiştim kardeşini, adamı anımsamaya çalışırken aklıma bir detay geldi. O an çok dikkat etmemiştim ama adamın elinin üzerinde bir dövme vardı.

Adam bu örgüttendi.

“Tesadüflere inanmam,” dedim bir nefeste. Morana bana yaklaştığında Diablo Luci’ye yanaşıp sürtünmeye başlamıştı bile. Morana tamamen aklından çıkmış, ilgisini dişiye vermişti.

“Bir köpeğe dayanabilirim ama iki köpek... Yok kalsın, ben odama çıkıyorum,” dedi Ahu. Bilge de Ahu’nun koluna girdi.

“Ben de biraz kestireyim, kendimi yorgun hissediyorum,” dedi mırıldanarak. İkisinin kol kola karargâha yönelmesini izlerken, bir el koluna dokundu.

“Gel biraz yürüyelim,” dedi Morana kolunu uzatarak. Morana’nın dirseğinin hemen altını tuttum, damarlarının çıkıntısı parmak ucumda konumlandı. Parmak uçlarımdaki uyuşmayı göz ardı ettim.

Ormanın içine doğru yürürken kafamı kaldırıp ona baktım. Bakışlarım keskin hatlı çenesinde, kavisli burnunda gezindi. Kulağındaki tek halka küpe hafifçe parlıyordu.

## Morana

“Köpek sahiplenmek istemiştım, adamlarıma duyurmuştım bunu. Köpeği satın almak istemiyordum, kurtarmak istiyordum. Adamlarıma sadece bu şartı sundum, o sırada senden köpeği alan Alfred bana getirdi. Küçüktü, çok zayıftı. İlk gördüğüm anda onu alacağımı biliyordum,” dedi yavaşça. Alfred dediğinde anılarım canlandı, adamın adı buydu.

“Alfred nerede?” dedim. Onunla konuşmak istiyordum çünkü bana yaşlandığı için bir yoldaş istediğini söylemişti. Maddi durumunu sormuştum çünkü köpek bakmak masraflıydı, et alabildiğim zamanlarda pişirip Diablo’ya veriyordum. Zayıf kalmaması için çok uğraşmıştım. Maaşımın bir kısmı aşılarına ve bakımına gidiyordu.

Hiç umurumda değildi, Diablo benim canımdı. Ona zarar gelmesindense ölmeyi tercih ederdim.

“Alfred öldü,” dedi kısaca. Neden öldüğünü sormadım, belki bir görevde belki de yaşlılıktan ölmüştü.

Kafamı arkaya çevirdim, Luci ile Diablo arkamızdan geliyorlardı. Diablo erkek olduğu için Luci’den biraz daha iriydi. Ona kur yaptığını fark ediyordum.

Bu yüzümde gülümseme belirmesine neden oldu.

“Diablo’ya çok iyi bakmışsın, nasıl eğittin?” dedi Morana kafasını geriye çevirip köpeğime bakarak.

“Zor olmadı, zeki bir köpek. Biraz ödül maması olayı çözüyor,” dedim gülümseyerek. Diablo’ya baktığımda ağzını kocaman açtı, gülümser gibi. Kuyruğu iki yana doğru hızla sallandı. Bacaklarıma hafifçe sürünüp, Luci’nin yanına döndü.

*Canım oğlum, benim canımın içi oğlum.*

Diablo’ya bakmak bile gözlerimin dolmasına neden oluyordu, kir-piklerimi kırıştırdım. Bir gözyaşı damlası yanağıma düştüğünde Morana görmeden silmek için elimi kaldırdım.

Morana durup, elimi havada yakaladı. Diğer eliyle çenemi tutup kaldırdı. Dudaklarını gözümün biraz altına bastırdı. Kalbim kasıldı, nefesim ciğerlerime yetmedi.

Morana gözyaşımı öpmüştü. Kalbim çarptı, güçlü bir şekilde. Öyle ki bedenim titredi istemsizce.

*İhanet etme, dedim kalbime. Bir erkek için bu kadar güçlü çarpma.*



## Işılsu Gültekin

Biraz geri çekilip bana baktı. Gri gözleri yeşilliklerimi hapsetti, ağlama hissim daha da güçlendi.

“Senin bir kalbin var minik yıldız,” dedi kafasını bana doğru eğerek.

“Ne kadar inkâr etsen de görmezden gelsen de sen eşsiz bir kalp taşıyorsun.”

“Sadece hayvanlara karşı,” dedim güçsüz çıkan bir sesle. Sıcak bir meltem esip saçlarımı uçuşturdu.

Arsen Morana ile ben ormanın içinde durup birbirimize bakıyorduk, kuzgun seslerine serçelerin şakıması karışıyordu. Daha güçlü bir meltem esti, saçlarımı yüzüme uçuşturdu.

Morana parmak uçlarıyla tenimi okşayarak saç tutamını yüzümden uzaklaştırdı.

“İnsanlar için kalbim yok gibi. Sevgisiz bir kalp ile bir taş arasındaki benzerlik ne biliyor musun?” dedim alçak bir sesle.

“İkisi de soğuk kalır, hiçbir güç onları ısıtamaz. Hiçbir şey onları canlandıramaz. Taş parçalanıp gidene kadar, kalp ise durana kadar aynı soğuklukta kalır.”

“Senin kalbin cansızsa,” diye fısıldadı Morana dudaklarıma, “eğer senin kalbin soğuksa, benim bir kalbim yok demektir minik yıldız.”

Daha da eğilip bir eliyle yanağımı kavradı, boşta kalan yanağıma yanağını bastırdı. Dudakları kulağıma hafifçe sürtündüğünde titredim.

“Ben sevgi beslemeyi değil minnet duymayı öğrendim bu hayatta. Biri bir iyilik yapıyorsa karşılığını daima öderdim. Bu kadardı benim için, hayatımda ailem dışında kimseye önem vermedim.”

Mırıltısı kafamın içini uyuşturuyordu, ses tonu bir ninni gibi geliyordu. Gözlerim kapanmamak için âdeta savaş veriyordu.

“İstisna olmasına izin vermedim. Ama bazı şeyler benim kontrolüm dışında geliyor, engelleyemiyorum.”

Elini saçlarımın arasından geçirdi, yanağımı yanağına daha sert bastırdı.

“Engellememe yardım et Roya, yoksa bir fırtınanın ortasında kalacağız. Daha da beteri fırtınanın kendisi olacağız.” Elini boşta kalan yanağına bastırdım.

## Morana

“Bu benim hoşuma gider,” diye mırıldandım dudaklarım yukarı kıvrılırken. “Beni sakın bir hayat içerisinde düşünebiliyor musun? Hayır, ucunda ölüm bile olsa seçimim bu olmaz.”

Morana kafasını yasladığı yanağımdan kaldırdı, burnumuzun uçları birbirine değdi. Onun kendine has kokusu parfümüne karışmıştı. Her nefes alışımnda ciğerlerimde yer ediniyordu.

“Sen delisin,” dedi yavaşça. “Ve deliliğin hoşuma gidiyor minik yıldız.” Benden tamamen uzaklaşırken tenim sıcak bir yaz ayı için haddinden fazla üşüdü.

“Çok hoşuma gidiyor,” dedi arkasını dönerken. Durup ona baktım, ensesinde kıvrılan iki bukleye, geniş omuzlarına, ensesindeki ufak yazıya.

Okumak için yaklaştığımda yüzünü bana döndü. Yüz ifadesini tamamen kontrol altına almıştı ancak ben duymuştum, daha doğrusu hissetmiştim.

O baş döndürücü arzusun gölgesini. Bir gölge benim aklımı başımdan alıyorsa bana dokunduğu zamanki hisler kelimelere dönüşemeyecek kadar güçlüydü. Havai fişek gibi patlamış ve her bir hücremi kuşatmıştı.

Kulağıma fısıldarken ona ihtiyaç duymuştum.

Korkunç bir his gibiydi ama çok güzel hissettirmişti. Haddinden fazla güzel.

“Diğerleriyle yemek yesen iyi olur, akşam sekizde yola çıkacağız, yolumuz uzun. Kıyafetini odana bıraktıracam. Yolda da neler yapacağımızı anlatacağım,” dedi aramıza mesafe koyarak.

Diablo bacaklarımın etrafında dönüp duruyordu. Az önceki yaklaşmamız kafasını karıştırmış olmalıydı, Morana’nın benim için tehdit olup olmadığını anlamamıştı. Onun kafasını okşadım.

“Diablo’yu Luci’nin yanına koyacağım hem yalnız hissetmez hem de Ahu korkuyor, istediğin zaman onu alıp yürüyüşe çıkabilirsin. Merak etme hepimizden lüks alanları var,” dedi Morana yürümeye başlayarak.

Onu takip ederken Diablo’nun bacağıma çarpan kuyruğunu hissedebiliyordum.



## İşilsu Gültekin

“Ay bu çok güzelmiş!” dedi Ahu yatakta duran siyah boyundan bağlamalı elbiseyi eline alarak. Sırtı bel oyuntuma kadar açıktı ancak eteği uzundu. Kumaşının ne olduğunu çözemesem de oldukça hoşuma gitmişti.

“Bu markayı biliyorum. Savana’da çok ünlü olan bir tasarımcının markası. Bir kıyafeti bir daha üretmiyor. Kişiye özel,” dedi Ahu etiketine bakarak.

Morana’nın bu düşünceye sahip olmasına şaşırmamıştım.

Makyajımı yapmıştım, normalde göz makyajıma önem verirdim ancak bu sefer dudaklarımı ön plana çıkarmak istemiştim. Odadaki boy aynasına yaklaşarak rujuma baktım. Dudaklarımı olduğundan büyük göstermişti, silip silmemeyi düşündüm bir an.

“Kötü mü duruyor?” dedim ikisine dönerek. İkisi de dudaklarına baktı, bir an için sessiz kaldılar.

“Anladım kötü duruyor,” dedim banyoya ilerlerken. Ahu birden kolumu yakaladı.

“Saçmalama kötü falan durmuyor, ne yaptın rızkımı mı çaldın?” dedi. Gözlerim Ahu’nun dudaklarına takıldı, ince değildi ancak kalın da sayılmazdı.

“Kalsın mı o zaman? Çabuk söyleyin fazla zamanım kalmadı,” dedim saate bakış atarak. On beş dakika sonra yola çıkacaktık ve ben hâlâ giyinmemiştim.

“Kalsın bence, çok seksi,” dedi Bilge sırtarak. İç çekip silmekten vazgeçtim.

“Saçın böyle mi olacak?” dedi Ahu saçlarıma bakış atarak. Saçlarımı salmıştım, kendi kendine kurumuş dalgaları ortaya çıkmıştı.

“Uğraşamayacağım, şu an bile terlemeye başladım. Duştan yeni çıkmama rağmen,” dedim. Buz gibi suyun altında dururken aklıma yine Morana gelmişti.

Duşta Morana’yı düşünme sevdamin da artık bitmesi gerekiyordu.

“Otur önüme de topuz yapayım,” dedi Ahu. Dediğini ikiletmeyip, önüne oturdum. Saçlarımın önünden iki tutam çıkardı.

“Of sana yandan perçem ne güzel olur, dönünce perçem keselim,” dedi Ahu.

## Morana

“Onun sonu pek iyi olmuyor,” diye mırıldandım. Eskiden denemiş çirkin ve yamuk tutamlarla gezmek zorunda kalmıştım.

“Ben eğitimini aldım, hallederim,” dedi saçlarımı tarayıp toplarken. Gür saçlarımı tutturmak için çok fazla toka kullanmasına bir süre söylendi, ben öflemeye başlayınca sustu. Önümde bıraktığı iki uzun tutamı kısalttı, ardından parmağına dolayıp kıvırdı.

“Saçların kalın ama kolay şekil alıyor,” dedi tutamları spreyleyen. Elleriyle yüzümü kapamış spreyi saçıma boca etmişti.

“Kafama sim de dök istersen,” diye homurdandım.

“Bir zamanlar o modaydı kızım, Savana’da herkes saçında simlerle geziyordu,” dedi Ahu da. Evet o dönemi hatırlıyordum anneme sim alması için yalvarmıştım ilkokulda.

Alacağına söz verdiğinde mutluluktan uyuyamamıştım.

Tabii ki almamıştı, hevesim de kursağımda kalmıştı. Kızların sıralarına dökülen simleri gizlice alır saç diplerime sürerdim. Sonra moda olmaktan çıkmış, aşağılanan bir şeye dönüşmüştü.

“Giyinmem lazım,” dedim ayağa kalkarak.

“Keşke önce giyinseydin, saçın bozulmasın şimdi,” dedi, Ahu. Yapacak bir şey yoktu, askılı üstümü esneterek çıkardım. Şortumdan da kurtulduğumda elbiseye yöneldim.

“Şu an nereye baktığınızı biliyorum,” dedim homurdanarak. İç çamaşırım brezilyan kesimdi, dar elbise giyeceğim için dikişsiz bir alt aramıştım. Dantelli giyinmeyi seviyordum ancak elbiselerin içine de uyacak iç çamaşırı almayı ihmal etmemiştim.

“Bence de biliyorsun,” dedi Bilge sırtarak.

“Yok benimkini bilmiyorsun,” dedi Ahu da bir çırpıda.

“Kıçıma,” diye homurdandım elbiseyi kafamdan aşağı geçirirken. Sırtım onlara dönüktü. Uzun etek kısmı kalçamı tamamen kavradı, belimi sardı. Üst kısımda iki kalın şerit göğsümü kapatıp boynumda birleşiyordu.

“Ben sırtına bakıyordum. Ne kadar çok benin var öyle,” dedi. Kuşmaş şeritlerini boynuma bağlarken yüzümü buruşturdum.

“Maalesef,” dedim alçak sesle. Onlara döndüğümde ikisi de sesini çıkarmadı.

## Işılsu Gültekin

"Elbisenin bu kadar iddialı olduğunu fark etmemiştim, bence ruju çıkarayım. Parlatıcı süreyim," dedim. Homurdanışım üzerine ikisi de hızla kafasını iki yana salladı.

"Bu sefer Morana'nın tek seçiren yeri eli olmayacak," dedi Bilge. Ahu şokla ona bakarken kahkaham dudaklarımın arasından çıktı. Bel altı esprilere gereğinden fazla gülerdim, elimde değildi.

"Saçmalamayın," dedim gülmemi bastırmaya çalışırken.

"Ne kadar terbiyesizsin," dedi Ahu Bilge'ye ters ters bakarken.

"Sen hiç konuşma Ahu, Eris ile birlikteyken o kadar boş oda arasından benim odamın yanını seçmiştiniz ve..."

"Sus lan!" dedi Ahu yerinden fırlayarak. Bilge gülerken Ahu eline ne geçerse ona fırlattı. Yastık, pelüş oyuncak, bir parfüm ve kitap.

"Dur be yaracaksın bir yerimi!" dedi Bilge yatakta bir o yana bir bu yana kayarken. Eğilip siyah topuklu ayakkabılarımı giyerken gülümsememe engel olamıyordum.

"Tara sen yine de fazla eğilme." Ahu durup bana bakarak söylemişti bunları. Ayağımı biraz oynatarak ayakkabının içine iyice yerleşmesini sağladım.

"Çok mu açılıyor?" dedim boy aynasının önünde durup eğilirken. Şeritler kapasa da öne eğildiğimde göğüslerimin bir kısmı gözüküyordu.

"Yok bu kadardan bir şey olmaz."

"Ya memen fırlarsa?" dedi Ahu yatağa oturup bağdaş kurarak.

"Kumaş oldukça geniş ve o kadar sıkı bağladım ki ensem acıyor," dedim hafifçe acıyan enseme kaşıyarak.

"Sen yine de dikkatli ol." Ahu arkasına yaslanmış bana bakıyordu.

O sırada kapı çalındı.

Engelleyemediğim bir heyecan duygusu göğüskafesimden taşıp kollarıma yayıldı. Kapıyı açtığımda duraksadım.

Morana elleri cebinde karşımda duruyordu, üzerinde beyaz bir gömlek vardı, pantolonu üzerine tam oturuyor bacak boyunu daha da uzun gösteriyordu. Siyah hafif dalgalı saçları alnına düşmüştü, boynundaki zincirler beyaz mermeri andıran göğsünde parlıyordu.

Bir an bana baktı.

Ben ise ona.

## Morana

“Kapıyı kapat,” dedi alçak sesle. Kapıyı kapattığımda biraz geri çekildi ancak ben de ona daha fazla yaklaşmış oldum.

Loş koridorda bana bakıyordu, güzel parfümü havada asılı kalmıştı.

Parfüm sıkmayı unutmuştum. Harika.

“Parfümü unuttum,” dedim elimi kapı koluna koyarak. Açmak için hamle yaptığımda eli elimi yakaladı. Beni kendine doğru çekip üzerime eğildi, burnunu boynumdan köprücük kemiğine doğru hafifçe sürttü.

“Bence parfüme ihtiyacın yok,” dedi. “Böylesi daha çok hoşuma gitti.”

Donakaldığımda kolunu bana doğru uzattı, elim kolunun altını kavradı. Dirseğinin altını tuttuğumu fark ettim istemsizce.

“Minik yıldız,” dedi biz koridorda ilerlerken. Topuk seslerim koridorda yankılanırken dönüp ona baktım.

Gri gözleri her zamankinden daha karanlıktı.

“Hayatında görüp görebileceğin en renkli geceye götüreceğim seni,” dedi yavaşça. Dediğini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

“Nasıl renkli?”

“Delilik derecesinde renkli. Ne demek istediğimi oraya vardığımızda anlayacaksın.”

Renkli kelimesi içgüdülerimi harekete geçirecek kadar ürperticiydi.

“Silah almadım,” dedim huzursuzca. Yanımda daima silah taşırdım. Örgüte dahil olduğumdan beri silah taşımam benim için daha zorunlu bir unsur haline gelmişti.

“Silaha gerek yok. Zihnine hakim olman yeterli.”

Zihin kullanmasını bilene en güçlü silahtı ancak Arsen Morana beni nereye götürüyorsa zihnimi bulandıracaktı. *Hissediyordum.*

Merak duygum şahlanırken kafamı kaldırıp yıldızlarla dolu geceye baktım.

*Morana'nın bilmediği bir şey vardı, benim zihnim on altı yaşımdan beri şeytanların hakimiyetindeydi.*

Düzenleme  
Ny.Ozlem



## XI

*Hisler, demiştin bana mırıldanarak,  
Her şeyin katili olabilirim,  
Ama hislerin asla.  
Güvenmezdim aslında.  
Güvenmemeliydim, değil mi?*

Araba şeritte hızla giderken kafamı çevirip ona baktım, gözleri yoldaydı. Müziğin ssesi arabadan dışarı taşarken parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu.

Ona bakarken göğsüm sıkışır gibi oldu, gözleri üzerimde değildi ama dikkatinin bende olduğunun farkındaydım. Bana bakmasına gerek yoktu.

“Ne oldu?” dedi müziği kısarak.

Önüme dönüp sessiz kaldım. Duygularımı dinlemeyi sevmezdim daha doğrusu iki duygum beni yönetirdi.

Öfke ve acı.

Mutlu anlarımı görmezden gelirdim, çok fazla da mutlu bir anım yoktu. Düşündüğümde aklıma mutlu olduğum hiçbir anımın gelmemesi karşısında şoka uğradım.

Düşündüğümde *gerçekten* aklıma gelmiyordu. Zihnim boş bir sayfa gibiydi, anılarım silikleşiyor hepsi birbirinin içine giriyor bir girdap oluşturuyordu.

Kendi yalnızlığım, umutsuzluğum değil miydi ağlarken aynadan bana kendimi seyrettiren?

O namluyu şakaklarıma dayadığım an Tara çoktan ölmüştü. Sanki Roya hayatta kalmıştı, tüm o nefretiyle.

İntikam istiyordu, annemden, eski arkadaşlarımdan.

Mutlu anlarımın katili olan herkesten.

İntikam için hayatta kalıyordu, yaşamak için değil, sevgi için değil. Acı çekmek ve çektirmek için.

## Morana

Güçlüydü ancak maskesini çıkardığında güçsüzdü. O zaman o da maskesini asla çıkarmazdı. Hiç kimse için, *Tara* için bile çıkarmazdı.

*Çoktan ölü olan o genç kız için ya da çocukluğu katledilmiş olan o küçük kız çocuğu için.*

Onun kimseye merhameti yoktu, kendine bile.

Daha kötüsü onu hissediyordum, zihnimde daima o karanlık köşede oturuyor, ateş saçan yeşil gözlerini üzerime dikiyordu.

Farklı duygularla göğsümdeki hisler çiçeklenmeye başladığında o bahçelerde geziyordu.

Sırf o bahçeyi talan etmek için. O bahçe onun için zayıflıktı. Öfke ve acıdan başka bir şey hissetmemeliydim.

Hiçbir şey.

Varlığını zihnimde hissetsem de en büyük düşmanı kalbimdi. Kalbime söz geçiremiyordu ve ben Arsen'e her baktığımda o duyguyu hissediyordum.

Adını bilmiyordum, o heyecan kalbimi çarpıtıyor, mutluluk damarlarımda geziniyordu.

İnsanın kendinden başka düşmanı yoktu ve ben nefret dolu *Roya*'yı her yere götürüyordum.

Beni terk etmiyordu, zehir gibiydi. Beni günden güne öldürüyordu ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kimse benim için bir şey yapamazdı, ben gözden çıkarıldım.

Düşünceler üzerine dişlerimi sıktım, zihnimin içindeki uğultuyu bastırmaya çalıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Morana yeniden. Ona gülümsedim, boş ve duygusuz bir gülümsemeydi. Maskem gururla olduğu yerde duruyordu.

"Bir şey yok," dedim usulca. Ona gülümsemeye devam ettim, kendi acılarımı bastırmak için.

"Yalancı gülümsemeler," dedi kendi kendine. "Ancak nedeni var. Sadece söylemeyeceksin," dedi.

Maskem çatladı. Çatırtılar kulağımı doldurduğunda ona daha geniş bir şekilde gülümsedim.

"*Roya*," dedi yavaşça o güzel sesiyle.

"Bana öyle deme," diye tısladım âdeta. Nefretim sesimin her bir huzmesine işlemişti. *Onu uyandırma.*



## İşilsu Gültekin

Morana bir an sessiz kaldı, dudaklarını araladığı anda konuyu değiştirdim çünkü içimdeki savaş hakkında konuşmak istemiyordum.

“Çöküş Gecesi ne?”

Morana bakışlarını yola çevirdi, direksiyona işaretparmağını vururken hızlandığını fark etmiştim.

“Salvador’un kendi örgüt üyelerini katlettiği, aynı zamanda şehri de katliama sürüklediği bir gece,” dedi sadece. İşaretparmaklarımı önümdeki saç tutamlarına doladım.

“Annen ve baban o gece mi öldü?” Araba titremeye başladı, sırtım yaptığımız hızdan dolayı geriye iyice yaslanmıştı.

“Evet. Ve kız kardeşlerim.” Morana’nın acısını tahmin bile edemiyordum. Sesinde hiçbir duygu kısıntısı yoktu. Normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu ancak hız göstergesindeki oynamayı görebiliyordum.

Üzgünüm demedim, hiçbir şey diyemedim. Büyük acılar büyük yükler getirirdi. Morana o yükün altında kalmamış gibi görünse de ruhundaki ıstırapı tahmin edebiliyordum. Sadece tahmin edebiliyordum. Araba yavaşladığında Morana’nın kadifeyi andıran sesi kulağıma çalındı.

“Helen’in çantasından bir şey almanı istiyordum. Bir kolye.” Kaşlarım çatılırken ona döndüm, göz ucuyla bana baktı.

“Kolye ne işe yarıyor?” Morana hafifçe gülümsedi.

“Benim işime değil Salvador’un işe yarıyor, maddiyata çok önem veren bir adam değildir ama kolye onun için önemli. Ya bir takas yapacak ya da manevi değeri var. Bu gecenin sonunda Helen’den kolyeyi alması için sağ kolunu gönderecek. Harem.”

Kaşlarım çatıldı dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Harem diye isim mi olur ya?” dedim. Morana’nın gülümsemeyişi üzerine gülümsemem soldu.

“Harem onun lakabı. Kimse gerçek ismini bilmiyorum. Harem ismi nereden geliyor biliyor musun?” Bilmiyordum o da bunu biliyordu.

“Kadınları öldürmekten zevk alıyor. Kadınları teker teker öldürüyor, onları koltuklara ve yere diziyor. Arasında durup fotoğraf çekiliyor.”

Şokla kalakaldım. Tatsız bir şaka olması umuduyla yüzüne baktım ancak Morana ciddiydi.

## Morana

“Bu herif dışarıda mı?” dedim öfkeyle. Araba daha da yavaşlarken Morana kafasını çevirip bana baktı. Güzel gri gözleri yüzümde gezindi, her bir köşesinde.

“Savana’da içeride olması gerekenler dışarıda, dışarıda olması gerekenler içeride Tara. Bu durum her geçen gün daha kötüye gidiyor.”

Fakirliğin yüksek seviyede olduğunu biliyordum, şehir daha da yozlaşıyordu. Ancak soğukkanlı katillerin aramızda gezindiğinin farkında değildim.

“Bu gece aralarına dalacağız ve silahım yok.” Kendi kendime konuştuğum an Morana bir sokağa girdi. Kontağı kapatıp bana baktı ardından uzanıp torpido gözünü açtı. Kucağıma bir silah kılıfı bıraktı.

“Bir hediye,” dedi sadece. Silahı kılıfından çıkardım, gümüş kısmı sokak lambasının turuncu ışığını yakalayıp âdeta parladı. Kabzasında güller olan bir sarmaşık vardı, italik harfle TRB yazıyordu. Silahın ağırlığından kaliteli olduğunu anlayabiliyordum.

Çok güzel bir silahtı, elime tam oturuyordu ve küçüktü.

“Neden?” dedim sessizce. Kalbim mutlulukla dolmuştu, bir çocuk gibi sevinmişim bu hediyeye. Gülümsememi durduramamışım.

“Sen böyle gülümse diye,” dedi yavaşça. Dudaklarımdaki gülümsemeyi güçbela silip çatık kaşlarla ona baktım.

“Gerçekten neden?” Sesim beklediğimden hırçın çıkmıştı.

“Gerçek bu. Ancak bir neden daha istiyorsan silahımı beğendiğini hatırladım. Üzerindeki işlemler yetenekli bir demirci ustasının ellerinden çıktı. Benim silahımın ikizi,” dedi kendi silahını kemerinden çıkararak.

Kendi silahı üzerinde de güller olan bir sarmaşık vardı, baş harflerinin yanında ufak bir kafatası işlenmişti.

Silahlarımızı yan yana kaldırdığımızda gözlerimiz birbirine kilitlendi. Aramızdaki hava yoğunlaştı, elektrik taneleri kollarımda ve yüzümde geziniyordu. Üzerime doğru eğildiğinde gözlerimi kapatmamak için direndim.

“Dikkatli ol,” dedi bana yavaşça. Gözleri gözlerimdeydi, ses tonu tenimi okşuyordu âdeta. Geldiğimizi fark etmemiştim, arabayı konuşacağı için durdurduğunu sanmışım.

## İşilsu Gültekin

Arkaya uzanıp bir çanta uzattı, elbisemle aynı renkтейdi silahın rahatça sığabileceğı büyüklükтейdi.

“Bu gece Helen’in çantasından kolyeyi al yeterli. Onunla tanışmanı istememin sebebi, bu ortamda Helen’in seni kendine yaklaştırmayacak olmasaydı. Kendi arkadaş grubu var, sana borçlu olduğı için seni davet edeceğini düşünüyorum.”

Kafamı onaylarcasına salladım.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordum.

“Biriyle görüşeceğim, gece on ikiden önce kolyeyi almaya bak. On ikide kolyeyi Harem’e verecek,” dedi.

“Halledeceğim,” dedim. Morana arkaya doğru uzandı, doğrulduğunda elinde iki adet düz siyah maske vardı. Bir şey demesine gerek yoktu, maskeyi gözlerime bağladım.

“Gidelim,” dedi kapıyı açarak. Kendi kapımı da yukarı doğru itip açtım. Siyah metruk bir binanın önündeydik, camları siyah film şeritle kaplanmıştı. İçerisi görünmüyor dışarıya da en ufak bir ışık huzmesi sızılmıyordu.

“Maskeyi çıkar ve şuraya bak,” dedi Morana bir çatının üzerini işaret ederek. Dediğı yere baktım, kırmızı bir ışık huzmesi önce Morana’nın sonra benim yüzümde gezindi.

“Yuh bu ne?” dedim alçak sesle. Morana elimi tuttu, yüzüklerinin soğukluğu parmaklarıma yansırken tenim ısınmaya başlamıştı.

“Listede yoksan giremezsin,” dedi. Girmeye çalışanlara ne olduğunu sormadım, keskin nişancının silahının ucunu görebiliyordum. Girmeye çalışırsan burada seni infaz ediyorlardı. Çatıda yeşil bir ışık yanıp söndü, Morana beni girişe çekti.

İçeriye adım attığımızda yüksek müzik sesinden yüzümü buruşturdum. Etrafa bakınmaya başladığımda ise ağzımın bir karış açık kalması için çaba sarf ettim. İçerideki duvarlar rengârenkti ve üç boyutlu çizimlerle donatılmıştı. Bazı çizimlere bakarken gözüm seğiriyordu, gözümün önündeki renkli ve üç boyutlu şekiller renk değiştirerek hemen önümde beliriyordu.

Çok fazla bakarsam midem bulanacakmış gibi hissediyordum. Tavana baktığımda kaleydoskopun içine bakıyormuş gibi hissettim. Birçok şekil renk değiştirerek desenlere dönüyordu. Çiçek dürbünü gibi.

## Morana

Tavanlardan kumaş parçaları sarkıyordu, kumaşları bedenine dolamış yarı çıplak kızlar ise süslü maskelerinin ardından gülümsüyorlardı. Göğüslerinin ucunda beyaz kuş tüyleri vardı, altlarına ise ipli tangalarından giymişlerdi.

İnsanlar koltuklarda oturuyorlardı, her masanın L şeklinde koltuğu vardı. Takılan maskeler yüzlerini gizlemek için değildi, süs içindi.

“Buranın adı Beyaz Tüy,” dedi Morana kulağıma. Nereden geldiğini anladığımda yüzümü buruşturdum. İnsanların gözleri kırmızıydı, hareketleri uyuştu. Bazıları kumar oynuyor bazıları içiyordu.

Çoğu erkeğin yanında bir kadın vardı, şuh kahkahalarını müziğin ardından bile duyabiliyordum. Gözlerim Helen’i arasa da ortalıkta yoktu, en azından bu kısımda.

“Karşında Savana’yı yönetenler,” dedi Morana dudaklarını kulağıma bastırırken. Takım elbiseli adamlara baktım, bazılarının ise askeri üniforması vardı. Alkol almayacaktım, kafamın dinç kalmasını istiyordum.

Morana beni bir masaya çekti, masada kimse yoktu. Oturduğumuzda masamıza bir erkek yaklaştı, yüzünde ağır bir makyaj vardı. Uzun topuklarını yere vura vura masamızın hemen önünde olan merdivenleri çıktı.

“Ne içersiniz?” dedi uzun takma kirpiklerini kırptıştırarak. Üzerinde parlak taşlarla süslü bir korse vardı, boynundaki gösterişli taşlar parlıyordu. Uzun kırmızı tırnaklarıyla korsesinin kenarlarında ritim tutmaya başladığında Morana’ya döndüm.

Düşünüyor gibiydi.

“Sade cin tonik, sade ballı viski,” dedi Morana adama doğru. Garson uzun kirpiklerini kırptıştırıp gülümsedi. Zenne olduklarını düşünsem de onlardan çok daha süslü giyinmişlerdi.

“Hemen getiriyorum,” dedi arkasını dönmeden önce. Altında daracık bir gümüş parlak iç çamaşırı vardı.

“Sade mi?” dedim Morana’ya eğilerek. Aylarca barda çalışmıştım ancak sade diye bir terimi hiç duymamıştım.

“Normalde içine uyarıcı madde katıyorlar. Buranın olayı bu. Kafan yerinde olmayacak, sana zihnine hâkim ol derken bundan bahsediyordum,” dedi. Morana’ya biraz daha yaklaştığımda parfümünün güzel kokusu zihnime uzandı.

## İşilsu Gültekin

“Hiçbir şey yemem, içmem. Bir şey de kullanmam. Kafam ayık kalır,” dedim Morana’ya. Morana bana gülümsediğinde kalbim teklede. Ardından parmağının ucuyla odanın köşesinde olan küçük havalandırma’yı işaret etti.

“İki saatte bir azar azar oradan bir gaz veriyorlar. Kimse fark etmiyor. Kafanı bulandıracak şey o,” dedi. Şok içinde kalakaldım. Hayatımda bu kadar fanteziye hitap eden bir yer görmemiştim, bir o kadar da iğrenç.

İçerisinin dekorları Alice Harikalar Diyarı’nın farklı bir versiyonu gibiydi. Değişik kostümler giyen, gariptir ki hepsi müstehcen, garsonlar masaların arasında dolanıyorlardı. Kadınlar ortadaki sahnede yarı çıplak dans ediyor, bir kısmı ise havada dönen hulahopun içinden aşağı sarkıyordu. Bakışlarımı etraftaki masalarda gezdirdim, çoğunluğu erkekti, yüzleri kızarık sesleri yüksekti.

Müziğin sesi biraz azaldığında insan seslerini daha net duymaya başladım.

“Helen nerede?” dedim. Morana kolundaki saate çevirdi bakışlarını.

“Bir saat sonra üst kattaki odasında olacak. Bu yerin gizli ortaklarından biri, o yüzden odası da var.”

Onun odasında nelerin olduğu hakkında tahmin yürütmeye çalışırken Morana koluma dokundu.

“Yukarıda panik olma, eğer kolyeyi alamazsan oradan hemen çık tamam mı? On ikide arabanın orada buluşalım.” Alacaktım, en azından öyle düşünüyordum.

“Tamam,” dedim. İçkiler masamıza konduğunda garson eğilip kirpiklerini kırıştırdı. Morana elini pantolonunun cebine atıp yüksek rakamlı bir banknot çıkardı. Garson elini uzatmak yerine eğildi, Morana da korsesinin kenarına sıkıştırdı. Garson alımlı biçimde döndü ve kıvrıta kıvrıta merdivenleri indi. Zenneleri izlerken insanların ne kadar farklı zevklerinin olduğunu fark ediyordum. Burası canlı bir et pazarı gibiydi ve buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

“Buraya düzenli geliyor musun?” dedim köşedeki garson kızların Morana’ya bakıp gülüştüklerini fark ettiğimde. Morana gözlerini yüzüme çevirdi.

## Morana

“İkinci gelişim. İlkinde de iş için geldim şimdi de. Burası iğrenç bir yer, elimde olsa hiç gelmem.” Morana’nın ses tonundaki tiksinti belirgindi bu yüzden onunla dalga geçmedim.

Havaya çiçeksi bir parfüm kokusu yayıldığında derin bir iç çektim. Morana’ya baktığımda göğüs kafesinin bir an için hareket etmediğini fark ettim. Gözleri kapalıydı.

Koluna iyice yaslanıp onu sarstım. Gri gözleri açıldı, gözlerime değdiğinde ise parladı. Siyah dalgalı saçları alnına düşmüştü, dolgun dudaklarında gülümseme belirmişti.

Kurnaz bir gülümseme.

“Sanırım gaz veriyorlar,” dedim. Morana onaylarcasına kafasını salladı.

“Bu gece iki kişiyle görüşeceğim, birinin masamıza gelmesini bekliyorum,” dedi saatine tekrar bakarak.

“Az önce neden öyle durdun?” dedim üzerine eğilerek. Son dediklerini duymazdan gelmişim çünkü aklımda dönüp duran sorular vardı. Göğsüm koluna yaslanmıştı ve bunun farkındaymış gibi gözlerime bakıyordu.

“Nefesimi tutuyordum, uzun süre nefesimi tutabilirim minik yıldız. Nefesimi tutsam da tutmasam da bir şey fark etmiyor. Benimki sadece alışkanlık. Bu gaza karşı bağıışıklığım var,” dedi yavaşça. Ondan biraz uzaklaşmayı denesem de kolunu omzuma doladı, ben de ona daha çok yaslandım.

“İkinci gelişin değil mi? Nasıl bağıışıklığın var?” Morana dudaklarının arasına cebinden çıkardığı bir dal sigarayı koydu. Nikotin ihtiyacım âdeta damarlarımı tırmalarken dudağındaki sigarayı çekip kendi dudaklarımın arasına sıkıştırdım.

Morana’nın gözleri gölgelendi, siyah bir dal sigara kırmızı dudaklarımın arasında duruyordu.

Cebinden zipposunu çıkarıp sigaramı ateşledi. Kendisi için de sigara çıkarmasını beklesem de çıkarmadı, beni izliyordu. Zehri içime çektim ardından sigarayı parmaklarımın arasına aldım.

“Soruma cevap versene,” dediğimde gözleri dudağımdan ayrılıp gözlerime tırmandı.

## İşilsu Gültekin

"Bu gaz gerçekten zihni bulandırıyor Tara, anıları tetikliyor. Keyif için kullanılabildiği gibi işkence içinde kullanılabiliyor," dedi dudaklarının arasından dalı çekerek.

Sigaradan derin bir nefes aldı, duman dudaklarının arasından etrafa sızdı. Durup ona baktım, dediklerinden bir çıkarım yapmaya çalışıyordum ama kafam hafifçe ağırlaşıyor gibi hissediyordum.

"Bu gaza çok fazla maruz kaldım, nasıl hissediyorsan anılar da ona göre şekilleniyor. Ben bir dönem karanlık ve öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Esir tutuldum, düzenli olarak bu gazdan verdiler."

Morana geçmişinden bahsederken kalbim duracak gibi oldu. Bu kadar karanlık bir anıyı benimle paylaşmasını beklemiyordum.

"Salvador yaptı bunları, gizlemenin bir anlamı yok. Bu gaza uzun süre maruz kala kala vücudum bağışıklık kazandı. Daha sonra daha ağır gazlara geçtiler. Zihnimi parçalayana kadar durmadılar," dedi.

Dudaklarım hafifçe titredi, kendimi olduğumdan daha üzgün hissediyordum. Morana sigarasını masadaki küllüğe bıraktı. Avucunu yanağıma bastırdı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yüzümdeki maskeyi çıkardım, uzanıp Morana'ninkini de çıkardım.

Sessiz kaldı, bunu yapmamın sebebi Morana benimle daha fazla anısını paylaşmaya karar verirse yüz ifadesini rahatça görebilmek içindi. Maskeler olduğunda sisin karşısını görmeye çalışan çaresiz bir denizci gibi hissediyordum.

Fırtınaya hazırlıksız yakalanabilecek olan bir denizci gibi.

"Güzel şeylerden bahsedelim minik yıldız," dedi etrafa bir bakış atarak. Birini beklediğini söylemişti ama bizim masamıza yaklaşan yoktu. Bakışları tekrar yüzüme döndü.

"Güzel anılardan bahset bana," dedi. Kafamın içindeki ağırlık artarken boş gözlerle bir an için ona baktım.

*Güzel anı Tara, güzel anı.*

*Düşün.*

*Boşluk.*

*Siyah bir boşluk.*

*Kalbinde hissettiğin türden.*

## Morana

“Yok,” diye fısıldadım. Dudaklarım şiddetle titredi, gazın etkisini hissedebiliyordum. Kalbim ağırlaşıyor, bir suyun altına batıyor gibi hissediyordum.

Benim karanlığıma neden kimse ışık tutmamıştı?

Morana’nın kaşları çatıldı, parmak ucu elmacikkemiklerimi okşarken bacaklarımdaki hafif yanmayı hissettim.

Onunlayken daima böyle oluyordu, bedenime söz geçirebiliyordu. Elimi uzatıp onun pürüzsüz yanağına dokundum, tıraş olmuş olmalıydı. Âdemelması yavaşça aşağı yukarı hareket etti.

“Küçükken,” dedim birden. “Yavru bir kirpim vardı. Çok büyük değildi ben yavru olduğumu düşünüyordum. Ben sekiz yaşındayken.” Bu anı birden zihnime hücum etmişti.

Caddenin ortasında bulmuştum, arabalar onu ezmek üzereydi. Annemden gizli eve sokmuştum. Kirpilerin ne yediğini de araştırmıştım. Meyve ve sebze yiyorlardı, hatta ona pişmiş yumurta bile yapmıştım.

“Beslemeye başladım, odamdan çıkarmadım. Annem odama gelmezdi. Bir ay kadar besledim yavaş yavaş büyüdü. Beni izliyordu, parmağımı salladığımda gelmeyi bile öğrenmişti.”

Gülümsedim.

“Adı neydi?” dedi Morana yavaşça. Düşünürken kaşlarımı çattım, zihnim çok ağır işliyor gibiydi.

“Sivri,” dedim. İsim koyma konusunda çok becerikli değildim, o an dikenlerini düşünüp öyle seslenmiştim ona.

“Karnını sevdirdiyordu, elimi ısırıyordu. Kızdığı zamanlar hariç,” dedim kendi kendime kıkırdayarak. Morana hafifçe tebessüm etse de gözleri yüzümdeydi.

“Ve bazen benimle yatıyordu, top şekline kıvrılıp. Halbuki ona kartondan yuva yapmıştım. Bana alışınca daha rahat olmaya başladı.”

Annem odama girmezdi, bana seslenirdi, gelmezsem de tepki olarak beni görmezden gelirdi. Gülümsemem yavaşça solmaya başladığında boş bakışlarım Morana’nın yüzüne çevrildi.

“Bir gün annem odama girdi, Sivri’yi camdan dışarı fırlattı.”

Kalbim sıkışırken o günkü umutsuzluğum geldi aklıma. Aşağı koşup etrafı aramış, gördüğüm herkese sormuştum. İnsanların çoğu çocuk olduğum için bana gülmüş, beni görmezden gelmişti.



## Işılsu Gültekin

“Caddenin kenarında buldum onu, ilk aldığım yere yakın bir yerde. Üzerinden araba geçmişti,” dedim. Gözyaşım yanağımda yol oluşturdu, Morana’nın eline vardığında durdu.

“Başka bir kirpidir o,” dedi Morana bana gülümseyerek. Gülümsemesinin sahte olduğunun farkındaydım, gerçek gülümsemesini az da olsa görmüştüm.

Kafamı iki yana salladığımda başım hafifçe döndü.

“Göbeğinde oje lekesi vardı, masamdan bulaşmıştı. Beyaz tüyleri pembe oje olmuştu.” Sesim titrediğinde bir gözyaşı damlası daha kirpiklerimin arasından süzüldü.

“Roya,” dedi Morana kafamı göğsüne çekerek.

“Veda bile edemedim ona,” dedim. Asfalttaki görüntüsü gözümün önündeydi, sekiz yaşındaki Tara’nın zihninden hiç çıkmamıştı. Üzerine toprak atılmış bir anı gibiydi.

Ben böyleydim, devam edebilmek için acılarımın üzerine toprak atardım. Ve toprak, her acıyı gömülmüş bir beden misali kismaya başladığında o acı gün yüzüne çıkardı.

Şimdi olduğu gibi.

Acım ölü bir bedene dönüşmüştü, toprağın üzerindeydi, mavi beyaz teninde çamur izleri vardı. Beyaz gözleriyle bana bakıyordu.

Acım karşıma dikilmişti.

Çığlık atmak istiyordum.

Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Morana beni itti, yaşlarla ıslanmış olan yüzümü avucunun içine aldı.

“Güzel Roya’m,” diye fısıldadı dudaklarıma. Kalbim acıyordu, yanıyordu, parçalanıyordu.

Ve ben ağlamamı durduramıyordum. Hıçkırık hıçkırık ağlamak istesem de aldığım nefes buna yetmiyordu. Gözyaşları ardı ardına yanaklarımda yuvarlanıp Morana’nın parmaklarına ulaşıyordu.

“Ben sevemem, sevgi duyduğum her şeyi kaybettim. Ben sevilmeyeceğim, annem haklı. Kötülük tohumu asla sevilmez.” Nefes nefese fısıldamıştım bunları.

“Sevilmeyeceğim Arsen. Kabullendim dedim ama olmuyor, yapamıyorum. Kabullenemiyorum bu yalnızlığı ben.”

## Morana

Morana dudaklarını yüzümde gezdirdi, öpücükleriyle nefesim düzene girdi. Kalbimdeki acı hafiflerken, zihnimde beni ele geçirmek için bekliyor gibiydi. Seslerini duyuyordum.

Acılarım toprağı tırmalıyordu.

Panikle Morana'ya baktım, zihnimin bana oyun oynayacağını anlamış gibiydi.

"Bunu belki de hatırlamayacaksın," diye fısıldadı Morana dudaklarımın doğru.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Zihnim sustu. Sesler sustu. Müzik sustu.

Dudaklarım aralandığında Morana öpücüğünü derinleştirdi, dili dilime dokundu. Düşünemiyordum, kasıklarımın karnıma bir ateş tırmandı. Ona ihtiyacım şiddetini artırdı, ellerimi yumuşak saçlarının arasına soktum. Belimden kavrayıp beni kendisine çekti.

Vücudum kollarının arasında tir tir titrerken gözyaşlarım birleşen dudaklarıma karıştı. Şehvet damarlarımda gezindi, çok yüksek hissetmeye başladım.

Hiçbir şey düşünmüyordum, ona ihtiyacım vardı. *Belki sadece şu an, belki de sonsuza dek.*

Morana geri çekildiğinde başım istemsizce ona doğru ivmelendi. Morana çenemi yakaladı, dudaklarımin arasına bir şey sıkıştırdı. Başparmağıyla ağzımın içine itti.

"Yut," dedi. Sözüne uyarak yutkundum.

"Geç mi kaldım birader? Kız gitmiş galiba," dedi bir adam masaya doğru eğilerek. Yüzünde gevşek bir gülümseme vardı, imalı bakışları yüzümdeydi.

Her şey çok hızlı gelişti. Morana silahını çekip tetiğe bastı. Adam göğsünden vurulup yere düştüğünde, bir an için herkes bize baktı. Morana hiçbir şey söylemeden silahını belindeki yuvasına oturttu.

"Biraderini sikmeyeyim şimdi," dedi alçak bir sesle. Görüşüm kaydığında dudaklarım aralanmıştı. Öne doğru yıkıldığımı hissetsem de savaşmaya gücüm yoktu.



## Işılsu Gültekin

Müzik.

Müzik sesi her yerdeydi. Yüzümü buruşturarak gözlerimi açtım. Şakaklarımda ince bir sızı vardı. Bir bacakta yatıyordum. Bir el usulca saçlarımı okşuyordu. Kafamı kaldırıp Morana'ya baktım, sakince içkisini yudumluyordu.

"Ne oldu?" dedim doğrulmaya çalışarak. Morana elini sırtıma koyarak destek oldu, elinin sıcaklığı ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Sana bir hap içirdim, bilincin kapandı. Merak etme sadece yirmi dakikadır baygınsın," dedi Morana sigarasını dudaklarının arasına yerleştirerek yaktı. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp ofladım. Ardından masada içinde şeffaf sıvı olan bardağı bana uzattı.

"Ne bu?" dedim bardağı elime alarak. İçki olamazdı çünkü içki bardağım masanın diğer ucunda duruyordu.

"Su," dedi Morana. Derin bir nefes alıp ona sııttım.

"Sade su mu?" dedim ima yaparak. Morana gülümsedi, gözlerinde yumuşak bir bakış vardı.

Hiç görmediğim türden bir bakış.

"Evet," dedi. Dilim damağıma yapışmıştı ona rağmen suyu kokladım.

"Bana güvenmiyor musun?" dedi Morana altdudağını hafifçe dişleyerek.

"Çok güveniyorum. Hatta beni neden hapladığını bile sormuyorum ki bunu içtikten sonra soracağım," dedim bardağı havaya kaldırarak. Ardından suyu kafama diktim, buz gibi su kendime gelmemi sağlamıştı. Morana sigarasını parmaklarının arasına aldığı anda bile dudaklarındaki gülümseme silinmemişti.

Boş bardağı masaya sertçe bıraktım.

"Söyle bakalım Arsen," dedim yavaşça. "Beni neden hapladın?"

"Burada çalışanlar gazdan etkilenmiyorlar. Çünkü bir hap içiyorlar. Yoksa hiçbiri çalışamaz. Bu hapa ulaşmak çok zor neredeyse imkânsız. Büyük ihtimalle bu haptan bir daha bulamayacağım," dedi kendi kendine gülerek.

Neden güldüğünü anlamamıştım.

"Neden?" dedim.

"Çünkü adam artık ölü," dedi gülümsemesi genişleyerek. Morana'nın daha önce bu kadar güldüğünü hatırlamıyordum. Evet gülüyordu

## Morana

ancak gülümsemesi ya gözlerine ulaşmıyordu ya da *hatta çoğunlukla* dalga geçiyordu.

Parmaklarımı şakaklarıma hafifçe bastırdım, baş ağrım büyük ölçüde hafiflemişti.

“Ne hatırlıyorsun?” diye sorduğunda bakışlarım gümüş rengi gözlerine odaklandı. Dikkatli biçimde gözlerimin içine bakıyordu.

“Bu gaza bağışıklığın olduğunu ve neden olduğunu söyledin...” Duraksadım. Yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Demek onu hatırlıyorsun,” dedi. Başımı onaylarcasına salladım. Bakışlarını elindeki bitmek üzere olan kehribar rengi içkiye çevirdi.

“Başka?” dedi bakışlarını bardaktan ayırmadan. Kaşlarımı çattım, zihnim kapkaranlıktı. Ve sessizdi, fazla sessiz.

“Başka bir şey hatırlamıyorum,” dedim. Yanaklarım ve cildim gergin gibiydi. Elimi yanağıma götürdüğümde parmaklarıma siyah boya bulaştı. Parmaklarımı birbirine sürttüğümde kirpiğim de avucumun içine düştü.

Cildimdeki gerginliğin neden olabileceğini biliyordum, parmaklarımdaki siyah boya da durumu destekler nitelikteydi.

“Ben ağladım mı?” dedim birden. Morana sessiz kaldığında oturduğum koltuğun başlığını kavrayarak arkamı döndüm. Masaya oturmadan önce koltuğun arkasında boydan boya ayna olduğunu görmüştüm.

Ve aynadaki yansımam...

Korkunçtu. Yeşil gözlerim kızarmış ve hafifçe şişmişti. Yanaklarımda boydan boya rimelin izi vardı.

“Bir de çok pahalı bir rimeldi, tırt çıktı,” dedim kendi kendime. Evet Morana’nın karşısında muhtemelen zırl zırl ağlamıştım ancak olaya ilk yorumum bu oluyordu.

Acılarıyla dalga geçen tipik Tara.

Dalga geçme seansım bittiği anda göğsüme bir korku yerleşti. Morana’ya ne anlatmıştım?

“Ne söyledim ben?” dedim bir anda. Morana bana baktı, bakışı beni korkuttu.

“Ölen bir evcil hayvanını anlattın. Ne kadar evcilse artık,” dedi Morana sigarasının külünü küllüğe silkerek.

## Işılsu Gültekin

“Sivri mi?” dedim şaşırarak. Morana kafasını onaylarcasına salladı. Dudağımı ısırdım tedirginlikle.

“Başka bir şey söyledin mi?” dedim dikkatlice ona bakarak. Morana gözlerimin içine baktı. Düşüncelerin gezindiğini görebiliyordum o güzel gri gözlerin ardında.

“Hayır,” dedi. Birden elini yakalayıp sıktım.

“Doğru söyle,” dedim. Morana elini çekmeye çalıştığında daha sıkı tuttum.

“Arsen bak ölümü gör,” dedim. Morana birden durup gözlerimin içine baktı, o an ne kadar yanlış bir şey söylediğimi fark ettim.

“Gördüm,” dedi. Lafın gelişi söylediğim bir şey birini can evinden vuruyordu. Sadece birini değil. Morana’yı. *Arsen’i*.

“Özür dilerim, lafın gelişi öyle söyledim,” dedim umutsuzca. Anı-zın düşen çenem ve saçma laflarım.

Morana boştaki eliyle yüzümü okşadı.

“Sıkıntı yok, içini biliyorum minik yıldızım,” dedi. Gözlerine baka-kaldım, iyelik ekini daha önce kullandığını fark etmemiştim. Kalbim göğüskafesime öyle şiddetli çarptı ki omuzlarım hafifçe titredi. Morana elini çekip bardağını kavradı.

“Çantanda anahtarlık var, seninle ilk tanıştığımız zamandaki gibi. Basarsan hemen gelirim. Bu sefer iki kere basarsan güvende ve arabanın yanında olduğunu anlarım. Kendini zorlama Tara. Olmuyorsa bırak gitsin, sen on ikiden önce oradan çık,” dedi.

Bunun hatırlatmasını tekrar yapıyordu, on ikiden önce kesinlikle çıkmamı istiyordu.

Kafamı onaylarcasına salladım. Morana arkasına yaslanıp yeşillikle-rimin içine baktı, yakışıklı yüzünü izledim bir an için.

“O zaman tuvalete gidip kendine çeki düzen versen iyi edersin Tara, Helen on beş dakika önce geldi. En fazla bir saatin var,” dedi.

Kafamı onaylarcasına salladım, çantamı koluma takıp ayağa kalk-tım.

Morana bana bakıyordu ama farklı bir biçimde bakıyordu. İçimi titreten bakışlarından dolayı kafamı çevirmek zorunda kaldım.

Bunun için zamanım yoktu, bu işi halletmeliydim. On ikiden önce.



## XII

*Söylesen bana tüm renkleri,  
Karanlığın içindeki tüm sesleri.  
Dindirsen acımı,  
Söylesen tüm yalanları  
Gerçekte gözüm yok,  
Sen bana baktıkça.  
Ve canımı yaktıkça.*

Eskiden bazı şeyler bana anlamsız gelirdi, insanların nasıl yalnız hissettiğini anlamazdım. Bir oyuncağım vardı, küçük bir ayıcık. Komşumuzun kızı büyüdüğü için kadın anneme tüm oyuncaklarını vermişti.

Annem ise oyuncakları ben uslu durduğumda, ağlamadığımda ya da ondan bir şey istemediğimde sırayla verirdi. Ama onca bebeğin arasında benim aklım hep pelüş ayıcığımdaydı.

Onu her yere götürürdüm, onunla yatar onunla kalkardım. Bir ismi yoktu, ayıcık derdim ona. Eğer isim koyarsam beni terk ederdi, öyle düşünmüştüm.

Altı yaşındaydım, bu düşünceye nereden kapıldığım hakkında bir fikrim yoktu. Annem bana her insan hayatının belli bir döneminde yanında olur, ondan sonra yollarınız ayrılır demişti.

Terk edilmekten çok korkardım. Sevgisizlikten bile daha çok korkurdu bu düşünce beni. Sevgisiz doğmuş, sevgisiz büyümüştüm. Küçüklükten beri yumruğumu göğsüme bastırarak uyumamın sebebi buydu.

Bir insan sevgisizliğe alışmamalıydı ancak ben alışmıştım. Alışmak zorunda bırakılmıştım. İnsanlar beni sevmesin ancak yine de yanımda kalsınlar istiyordum.

Bazen, bazı insanlara sevginiz yetmezdi. Sevginizi görmezlerdi, sizin onlara verdiğiniz değeri onlar size vermezdi.

Benimle konuştukları anda bana değer verilmediğini unutturdum. Hiçbir şey olmamış gibi davranırdım, hep gülümserdim.

## İşilsu Gültekin

Liseye geçtim, zorbalıklara boyun eğdim. Sadece ilk sene. Sonraki sene ise bir sabah gözümü açtım ve öfkeliydim.

Çok öfkeliydim.

Baş kaldırdım, alay ettim, kimsenin bana kötü davranmasına izin vermedim. Disipline de gittim, okul da değiştirdim.

Müzik dinleyerek sakinleşiyordum. Bazen o da yeterli olmuyordu. Öfkemi anneme yönelttiğim zamanlarda günün sonunda kendimi ondan özür dilerken buluyordum.

Beni terk edip gitmesin diye.

Tek kalmayayım diye.

Yalnızlığı kabullenemiyordum.

Beyaz Tüy adlı mekânın rengârenk merdivenlerini tırmanırken al-lak bullak olan zihnimi meşgul eden anıları uzaklaştırdım. Kadınlar tuvaletinin kapısını itip içeri girdiğimde çiçeksi bir koku beni karşıladı. Mekâna saldıkları gazın kokusundan daha farklı bir çiçeksi kokuydu bu. Aynaların etrafında farklı renklerde neon ışıklar vardı, tuvalet kabinleri beyaz tüylerle kaplıydı.

Bir an kabinlerden birini açıp tuvaletleri de süslemişler mi diye bakmak geldi içimden. Çok vaktim yoktu, bu yüzden çantamı lavabonun kenarına bırakıp bakışlarımı aynaya çevirdim.

Yeşil gözlerim şişmişti, ağladığım için rengi daha da açılmıştı. Yanaklarımdan çeneme uzanan siyah mürekkep izlerinde gezdirdim parmaklarımı.

*O geceyi hatırlama.*

*O geceyi unut Tara.*

*Şakağına namluyu dayadığın anı.*

Kalp atışlarım hızlandığında kollarıma bir soğukluk yayıldı. O geceyi hatırlamak beni paramparça ederdi. Burada, Beyaz Tüy'ün süslü tuvaletinde parçalanırdım.

Düşünmek insan zihninin lanetiydi, benim ise şu an düşünmemem gerekiyordu.

Morana'nın istediği gibi kolyeyi almam, buradan çıkmam ve kendimi toparlamam gerekiyordu. Bazı anlar Morana'nın yüzüne bakamıyordum. *Bazı anlar...*

## Morana

“Kendine gel,” dedim musluğu açarak. Ilık su musluktan akıp altın rengi lavaboyu döverken parmaklarımı suyun altına tuttum. Ardından köşedeki tüylerle kaplı peçetelikten birkaç peçete çekip ıslattım. Yanığımdaki mürekkepleri peçeteyi bastırarak çıkartmaya başladım.

O sırada kapı açıldı ve oldukça süslü bir kadın içeri girdi. Dudaklarının arasında yeni yanmış bir sigara kollarında ise ufak bir bebek vardı.

Kadın koyu kahverengi saçlarını geriye atarak yanımdan geçti, tuvaletin dışarıyı göstermeyen camlarının önünde kocaman bir pervaz vardı. Oraya oturup bacak bacak üstüne attı. Sigarasından bir nefes çektiğinde bebeği ağlamaya başladı. Gri askılı saten elbisesinin askısını düşürüp tek göğsünü dışarı çıkardı.

Bebeğin ağzına dayadığında çocuk sustu. Orada durmuş onlara bakarken kadın kaşlarını çatı.

“Ne bakıyorsun?” dedi çıkışarak. Sigarasını parmağının arasına geçirmiş koyu renk gözlerini ise yüzüme dikmişti.

“Emzirirken sigara içmek sıkıntılı,” dedim. Annem bana hamileliği boyunca ve ben doğduktan sonra sigara kullanmıştı. Biliyordum, kendi ağzıyla söylemişti.

Kadın kafasını hafifçe yana yatırdığında yüzünü inceledim. Çok genç olduğunu fark ettim, benden küçük bile olabilirdi.

“Kendi işine bak,” dedi homurdanarak. Sigarayı koyu rujlu dudaklarının arasına götürüp bir nefes daha aldı. Bir yandan kucağındaki bebeği hafifçe sallıyordu.

“Kaç yaşındasın?” dedim uzanıp çantamı alarak. Kız birden ayağa kalktığında sırtım gerildi.

“Siktir git yaşındayım,” dedi yanımdan geçerek. Kapıyı açıp dışarı çıkarken bebek tekrar ağlamaya başladı. Kapı arkasından kapanırken orada öylece durdum. Burası tahminimden daha korkunç bir yerdi, her türlü pislik dönüyordu.

Tuvaletten çıktığımda kız ortadan kaybolmuştu. Koridorda durup kapıları inceledim, her kapı renk renk boyanmıştı.

Kırmızı, sarı, beyaz ve turuncu.

Koridorda iri yarı cüsseli bir güvenlik duruyordu, siyah gözlüklerinin ardından beni izlediğini tahmin edebiliyordum. Yüzüme kendinden



## İşilsu Gültekin

emin bir ifade yerleştirdim, sanki burasının müdavimi gibi. Kırmızı kapıya yönelip açtım.

Kafamı içeri sokar sokmaz yüzüm buruştu. İçeride üç tane iri yarı çınlıçplak adam vardı, etrafta yarı çıplak kızlar dolaşıyordu. İki tane si adamın önüne eğilmiş adamı zevkten dört köşe haline getirecek bir muamele yapıyordu. Bir adam yüzünü yanındaki kadının göğüslerine gömmüştü, diğeri ise kanepede bir kadının üzerinde hareket halindeydi.

Hızlıca geri çekilip kapıyı kapattım. Beyaz Tüy, duvarda renkli harflerle yazılı olan *Zevk Mekânı* korkunç bir yerdi.

Sarı kapının kulpunu tuttum, içeride neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Kapıyı yavaşça açıp kafamı içeri soktum.

Manzara farklı değildi. Mahrem bölgelerinde sadece bir tüy olan kadınlar birkaç adam için dans ediyorlardı. Aynı zamanda beyaz iç çamaşırlarıyla dolaşan zenneler de adamlara meyve yediriyordu. Yerde bir sürü yüksek meblağlı banknot vardı. Adamlardan biriyle göz göze geldiğimde beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Geri çekilip kapıyı kapattım. *Helen hangi cehennemdeydi?*

Beyaz kapıya yöneldiğimde güvenlik kolumu tuttu.

“Kayıp mı oldun?” dedi kaba saba bir sesle. Kolumu hızla çekip iğrenç parmaklarının tenimde hissettirdiği rahatsız edici hissi görmezden geldim.

“Helen’in davetlisiyim.” Sesim olduğundan pürüzlü çıkmıştı. Adam doğrulup gözlüklerinin ardından bana baktı.

“Beyaz kapı,” dedi sadece. Çenemi dikleştirip beyaz kapıya yöneldim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde bakışlarım hızla içeride gezindi. Beyaz deri koltuklarda bir grup kadın oturuyordu. Hepsi özenli giyinmişti, bileklerinde pırlanta bilezikler boyunlarında elmaslar vardı. Pahalı marka çantaları koltuklara atılmıştı. Ellerindeki süslü kokteyl bardakları ışığı yakalayıp gökkuşağı şeklinde yansımalar oluşturuyordu.

Helen’in sırtı bana dönüktü, saçlarını topuz yapmıştı. Dört kadın da susup bana baktığında Helen arkasını döndü.

Mavi gözleri kızarmış, gözbebekleri büyümüştü. Yüzüme bir süre baktı ardından kırmızı dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

## Morana

“Tara Baver,” dedi eliyle yaklaşmamı işaret ederek. Çantamın kulpu-  
nu sıkıca kavrayıp ona yöneldim. Topuk seslerim pahalı taşlarla süslen-  
miş duvarlarda yankılandı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” Cümle dudaklarından çıkar çıkmaz  
eliyle karşı koltuğu işaret etti. Oturmamı istediğini anlamıştım, diğer  
kadınlar geçmem için bacaklarını topladı.

Esmer kısa saçlı kadının yanına oturdum.

“Eğlenmek için geldim,” dedim gülümseyerek. Masada mukavvaların  
üzerinde türlü türlü uyuşturucular vardı. Hepsinin kafası güzeldi, gevşek  
yüzlerinden ve aptalca gülümsemelerinden anlayabiliyordum bunu.

“Çok iyi bir tercih yapmışsın. Mekânı beğendiysen seni daimi müş-  
teri listesine yazdırabilirim,” dedi göz kırparak.

Dudaklarımı sahte bir gülümseme kapladı, bakışlarım yan koltuğa  
koyduğu beyaz çantasına takıldı. Onun olduğunu anlamıştım, baş harf-  
lerini çantaya işletmişti. *H.T.*

“Çok iyi bir mekân, bayıldım,” dedim. Morana Helen’in mekânın  
ortaklarından biri olduğunu söylemişti. Bu gece onun suyuna gidecek-  
tim, başka çarem yoktu.

“Oldu bil tatlım,” dedi Helen sırtarak. Lavaboda karşılaştığım du-  
var yüzü kadına benzemiyordu, uyuşturucunun etkisinde ve gevşekti.

“Ne alırsın? Bizde hepsi var,” dedi önümüzdeki cam masayı işaret  
ederek. Uzun beyaz çizgi haline getirilmiş tozlara baktım.

“Az önce kullandım,” dedim burnumu çekerek. Helen’in yüzündeki  
gülümseme bozulur gibi oldu.

“Bizdeki mallar daha önce kullandıklarına benzemez.” Helen’in sesi  
kıvanç doluydu, bu daha da tiksintime neden oldu.

“Tatlım,” dedi yanımdaki esmer küt saçlı kadın kolunu omzuma  
dayayarak. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

“Hiç kullanmış gibi görünmüyorsun.” Uzun kırmızı tırnağını gözü-  
mün altına bastırduğında geri çekildim.

“Neyse,” dedi Helen aniden. “Zeyra, kocasının küçük şeyinden ve  
erken boşalmasından bahsediyordu, anlat da keyfimiz yerine gelsin,”  
dedi Helen bakışlarını yan koltuğumda oturan sarı saçlı kadına çevire-  
rek. Zeyra denilen kadın kıkırdadı.

## Işılsu Gültekin

“Çıkarır çıkarmaz boşalıyor, neyse ki sevgilim bu konuda çok iyi,” dedi Zeyra toprak tonlarındaki dudağını büzüştürerek.

“Sevgilim dediği de benim kocam,” dedi yanımda oturan küt saçlı kadın lafa girerek. Herkes kahkaha attığında kendimi gülmek için zorladım.

Bu ne biçim bir muhabbetti?

“Seni tatmin ettiği gibi beni edemiyor. Ben biraz daha sert seviyorum, duygusal şeylere gelemem,” dedi yanımdaki kadın. Kolu hâlâ omzuma dayalı haldeydi.

Omzumu silkmek istesem de yapmıyordum, nedense yanımdaki kadın diğerlerinden daha akıllı başında görünüyordu. Sık sık bana bakıyordu ki gözünün beni tutmadığını tahmin edebiliyordum.

Daha doğrusu bunu hissedebiliyordum.

“Söyle bakalım çıtır,” dedi yanımdaki kadın bana doğru eğilerek. “Sende ne var ne yok?” Sorusunu fırsat bilerek omuz silktim, kolu kucığına düştü.

“Bende pek bir şey yok,” dedim sırtarak. Yanımdaki kadının koyu renk gözleri yüzümdeydi.

“Kaç yaşındasın sen?” Sorusu üzerine herkes sırtımayı kesip yüzüme baktı. Bir hikâye anlatmam gerekiyordu, çantayı alabilmem için ben aralarındaiken rahat hissetmeleri gerekiyordu.

Tetikte olurlarsa şansım kalmazdı. En büyük engel de yanımda oturup ara ara beni süzen esmer kadındı.

“Yirmi,” dedim. Bir ay sonra yirmi olacaktım ancak bunu bilmelerine gerek yoktu. Kadınlar hep bir ağızdan hayret edercesine bağırıştılar.

“Bakire değilsindir herhalde?” dedi Helen bana bakarak. Kafamı iki yana salladım ardından şuh bir gülümseme gönderdim.

“Değilim ama biriyle birlikte de değilim. Erkekleri kendi zevkim için kullanıp bırakırım,” dedim. Kadınlar kahkaha atarken gülmeye çabalıyordum.

“Helal kız sana,” dedi Zeyra. “Sana bir tavsiye, açık ilişki yaşamayacaksan evlenme. Ama zenginse evlen fakirler sürünüyor.”

Normal bir konuşmanın içinde olsak bu kadının içinden geçerdim. Fakir diye küçümsedikleri benim yaşamımdı, bendim. İçimde gezinen

## Morana

öfke kıvılcımlarını içime hapsettım, kendimi açık etmeye niyetim yoktu.

“Fakir erkekle işim olmaz,” dedim saçlarımı geriye atarak.

“Yatakta nasıl zevklerin var merak ettim,” dedi yanımdaki kadın bana doğru eğilerek. Baharatlı parfümü burnumu gıdıklıyordu.

Utangaç biri değildim ama çok yakın olmadıkça kimseyle bu konuyu konuşmazdım. Benim özelimdi, böyle bir ortamda ağızlarına meze etmeyi de düşünmüyordum.

Bir hikâye uydurmam ve şu lanet çantanın içinden kolyeyi almam gerekiyordu.

“Pek bir şey yok aslında, ben sıkıcıyım,” dediğimde çoğunun yüzü düştü.

“Kızın üzerine gitmesenize daha çok genç, takıla takıla kendi zevki de oluşur,” dedi Zeyra platin sarısı saçlarını önüne alarak. Helen bana bakıyordu, dikkatle.

“Peki sadece erkeklerden mi hoşlanıyorsun?” dedi pürüzlü bir sesle. Bakışlarında merak dışında arzu kıvılcımları da görebiliyordum. Sadece erkeklerden hoşlanmıyordu, kadınlara da ilgisi vardı.

“Evet,” dediğimde yüzü düştü.

“Ama yeni şeylere açığım,” dedim flörtöz bir gülümsemeyle. Helen’in kaşları havalandı, yüzünde kendinden emin bir ifade oluştu.

“Bence sen ayıksın,” dedi yanımdaki kadın eline kare şeklinde hazırlanmış mukavvayı alarak. Mukavvanın üzerinde beyaz toz halinde bir madde duruyordu.

“Bak tam sana özel bir çizgi, kalın. Sana kismetmiş,” dedi mukavvayı elime almam için zorlayarak. Kafamı iki yana salladım.

“Nedense mekâna geldiğimden beri kafam çok güzel, aşağıda da kullandım,” dedim. Yanımdaki kadın mukavvayı yüzüme yaklaştırdı öyle ki bir köşesi çeneme değiyordu.

“Sana özel dedik ya kızım, bizi mi kıracaksın?” dedi kulağıma yaklaşarak.

Hepsi kızarmış gözlerle bana bakıyordu. Kaçmak için bahane düşünürken kadın kafamı yakalayıp elindeki kartona bastırdı. Kafam mukavvaya çarptı, panikle nefes aldım. Toz burnumun içine girerken

## İşilsu Gültekin

mukavvayı uzaklaştırmak için vurdum. Beyaz toz dört bir köşeye dağılırken kahkahalarla gülüyorlardı.

Hepsini öldürmek istedim.

Öksürürken kadının hâlâ kafamda olan elini ittim.

“Hah şöyle,” dedi kadın sırtıtırken. Havada uçuşan tozları dilini çıkararak yakalamaya çalıştı. Hepsi gülüyordu.

Burun damarlarım zonkluyordu, öyle bir zonklamaydı ki alnıma kadar çıkıyordu. Parmaklarımla burnumun girişini temizlediğimde parmaklarıma buluşan beyaz toza baktım. Ne kadarını içime çekmişim kestiremiyordum. Umarım Morana’nın verdiği hap buna da engel olurdu.

Hiç sanmıyordum ama ümit ediyordum.

Bakışlarım duvardaki saate takıldı, on beş dakikam vardı. Kolyeyi alıp çıkmalıydım.

“Sen beni daha da kötü yapacaksın,” dedim ayağa kalkarak. Helen’in çantasını koyduğu yere oturdum.

“Aa görüyor musunuz kaçtı benden,” dedi esmer kadın beni işaret ederek.

“Merak etme, iyi bir mal kullandı. Birazdan kucağımıza çıkar,” dedi Zeyra. Helen kahkaha attı ve dudaklarını hafifçe yalayarak bana baktı.

Kendisinin avcı olduğunu düşünüyordu.

Çok yanılıyordu. Kuzu postuyla aralarında bulunuyordum.

Helen’in yanında oturuyordum, beyaz çantası kalçama dayalıydı. Helen sol tarafındaki kadına eğilmiş bir şeyler konuşuyordu. Elimi çantasının içine kaydardım ama elime cüzdan ve telefon dışında bir şey gelmedi. Kolye ince miydi kalın mıydı bilmiyordum, Morana’ya neye benzediğini sormamak gibi bir aptallık etmişim. Elimi çantanın içinde iyice gezdirdim ama kolye yoktu.

Elimi yavaşça çantanın dışına kaydırıp kucağıma koydum. Helen tam o sırada bana döndü.

Kolye çantada değildi, *boynundaydı*.

Yeşil zümrüten oluşuyordu, özel bir anlamı olabileceğini söylemişti Morana ama bilmiyordum.

“Yanıma gelsene,” dedi Helen koltukta yanına yer açarak. Bir şekilde taciz edileceğimi biliyordum, üstelik kanıma karışan maddeyi de hafiften hissetmeye başlamıştım. Kafam yerindeydi, bu güzeldi.

## Morana

Ona gülümseyip ardından kıkırdadım. Kafamın yerinde olmadığını düşünmesini istiyordum. Yerimden kalkıp yanına oturdum. Helen kolunu omzuma doladı, yanağıma bir öpücük bıraktı.

“Kolyen çok güzel,” dedim ağzımı yaya yaya. Helen geri çekilip kolyesine baktı ardından gülümsemesi büyüdü.

“Denemek ister misin?” Sorusu karşısında heyecanlanmış gibi yaptım.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim. İsterim tabii ki,” dedim ellerimi çırparak. Ardından gülümseyip elimi başıma götürdüm.

“Kafam çok dönüyor,” dedim. Helen bana göz kırptı.

“Sadece birkaç saniye çünkü kolye benim değil,” dedi. Bu sayede Morana’nın istediği kolye olduğuna emin olmuştum. Bir an silah zoruyla almak aklıma gelmişti ama Morana bu seçeneği de düşünmüştü. Bunu seçse bana söylerdi, o daha pürüzsüz ve doğal yoldan halletmeyi seçmişti.

Tabii buna doğallık denebilirse.

Helen kolyeyi boynuma taktı ve enseme ıslak bir öpücük kondurdu. Mide bulantım artmıştı. İstemediğim bir dokunuştı. Parmaklarımı zümrüdün üzerinde gezdirdim. Ona doğru döndüğümde göz ucuyla saate baktım. Birkaç dakika vardı, Helen kolyeyi alıp direkt çıkacaktı.

Masaya eğilip mukavvayı elime aldım.

“Hadi beraber çekelim,” dedim ona gülümseyerek. Helen bir an kaşlarını çatıp düşünmeye çalıştı, buna izin veremezdim. İyice burnuna yaklaştırdım.

“Hadi ama, bir öpücük kazanırsın,” dedim. Helen bir an gözlerine baktı ve uyuşturucuyu içine çekti. Ben de mukavvanın üzerine eğildim. İçime çeker gibi yaparken çenemi üstünde gezdirdim. Birkaç parça burnuma kaçmıştı ancak şu an bunu düşünecek halde değildim.

“Daha derin nefes al,” dedi bana gevşek bir şekilde. Parmaklarımı açtım ve mukavvanın üzerimize düşmesine izin verdim. Aynı zamanda kahkaha attım, tozlar yüzüme uçarken nefesimi tutabildiğim kadar tuttum. Helen kafamı yakalayıp beni kendine çektiğinde son anda kafamı çevirdim.

Dudakları dudağımın kenarına geldi.

“Tuvalete gideceğim ve başka bir odaya gideceğiz, olur mu?” dedim. Helen kafasını belli belirsiz salladı, göz akları kıpkırmızıydı.

## İşılsu Gültekin

“Çabuk git gel,” dedi kolundaki saate bakarak. Saati 23.45’i gösteriyordu, dikkat ettiğimde saatin durduğunu fark ettim. Bunun farkında olamayacak kadar kafası güzeldi.

Şanslı günümdeydim.

Ayağa kalktığımda kendini koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Diğer kadınlardan ikisi sızmıştı, ikisi ise konuşuyordu. Beni radarına alan kadın bir an için bana baktı ardından kolunu Zeyra denilen kadının boynuna doladı.

Çantamı alıp odadan dışarı çıktım.

Etraf biraz dönüyordu, mekânın renkleri çok parlaktı. Etkilenmeye başladığımı farkındaydım, *lanet olsun ki*.

Çıktığımda koridorun boş olduğunu fark ettim, güvenlik gitmişti. Koridorun sonuna doğru ilerledim, yangın merdivenini arıyordum. Oradan sokağa inebilirdim ancak öyle bir kapı bulamadım. Merdivenleri koşturarak indiğimde gürültünün içine çıktım. Ana salon hemen önümdeydi yanımdan kostümlü garson kızlar geçiyordu. Birinin kolunu yakaladım.

“Arkadan nasıl çıkabilirim?” dedim hızlıca. Kız yüzüme baktı ardından kolunu kurtardı.

“Merdivenlerin sonuna in, orada yukarı doğru çıkan merdivenler var, sokağa çıkarsın,” dedi. Ardından eliyle koridorun sonundaki kapıyı işaret etti. Koşar adımlarla kapıyı ittim, soğuk hava yüzüme çarptı. Bu açık hava değildi, bodrumun küflü nem kokan havasıydı. Dönen merdivenleri hızla inerken sonsuzluğa iniyormuş gibi hissettim.

Kenarlarda bira varilleri vardı, turuncu loş ışıklar duvarları süslüyordu. Yolun sonundaki merdiveni görebiliyordum bir kat daha çıktığım an dışarıdaydım.

Hızlı hızlı ilerlerken arkamdan bir adım sesi geldiğini fark ettim. Elimi çantama atıp arkamı döndüm. Kanım damarlarımda buz kesti.

Göz akı simsiyah olan bir adam hemen arkamdaydı. Gözünde dövme olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Kafası keldi, çıplak kadın vücudu dövmeleri kafasının her yanını kaplıyordu.

“Helen seni mi gönderdi küçük serçe?” dedi adam kalın sesiyle. Uzun boylu ve yapılıydı, ellerinin üzerinde, siyah tişörtünün açıkta bıraktığı kollarında çeşit çeşit kadın vücudu dövmeleri vardı.

## Morana

Kim olduğunu anlamıştım. Karşımda Harem vardı.

“Evet,” dedim gülümseyerek. Harem’in koyu renk gözleri boynuma takıldı. Ardından vücudumu aklıkla süzdü.

“Tam dişime göresin, esmer ve kıvrımlı,” dedi sırtarak. Ön dişlerinin arasında boşluk vardı.

Harem’e gülümsemeye devam ettim. Elim çantamın içindeydi, silahımın kabzası avucuma oturmuştu. Harem elimin nerede olduğunu fark ettiğinde kaşları çatıldı.

“Elini çantadan çıkar, mümkünse boş olsun,” dedi bana doğru yaklaşarak. Silahı çıkarıp alına doğru kaldırdığımda durup bana baktı. Silahtan önce Morana’nın anahtarlığına bir kere basmam benim için daha faydalı olabilirdi.

Ancak bu adamla başa çıkabilirdim, *sanırım*.

“Helen zoru sevdiğimi biliyor ama bunu da beklemiyordum,” dedi daha da sırtarak. Zoru sevmesinden kastının tecavüz olduğunu anlamıştım. Karşımda yürüyen bir kötülük duruyordu. Harem ile aramızda üç dört metre vardı.

Iskalamam imkânsızdı.

“Seni öldürürüm,” dedim yavaşça. “Merdivenleri çıkıp gitsen iyi edersin.” Harem söylediklerime bir kahkaha savurdu, tüylerim gerginlikle havalandı.

“Şu küçük serçeye bakın, kime kafa tuttuğunu bilmiyor,” dedi bana bir adım daha yaklaşarak.

Öldürecektim. Başka çıkış yolum yoktu. Tetiği çektiğimde onu vurabileceğime ihtimal vermiyormuş gibi kaşları şaşkınlıkla havalandı. Arkamdan gelen adım seslerini duydum ve ondan uzaklaşarak arkama bir bakış attım. İki adamı ellerinde silahla arkamda duruyordu.

“Seni becermekten büyük zevk alacağım,” dedi Harem bana bir adım daha yaklaşarak. Soğukkanlılığımı hâlâ koruyordum, içimde korku yoktu.

Harem’i öldürecektim, dünyadan bir pislik temizlenecekti ve ölecektim. Bu birçok kadının kurtuluşu olurdu.

“Siktir git,” dedim gözlerine bakarak. Harem’in yüzündeki sırıtış soldu.



## Işılso Gültekin

“Ya da kolyeyi bana ver, hayatta kal,” dedi. “Ama seni bu gece yanıma almazsam içim rahat etmez.” Kendi kendine konuşuyordu.

Kıpırdamadan ona bakıyordum. İşaretparmağımı ateş etmek için hareket ettirdim. Arkamdaki gürültüyü duyana kadar. Harem’in bakışları arkama çevrilse de ben arkamı dönmedim. Arkamı döndüğüm an beni yakalayabilirdi, bu oyuna düşmeyecektim.

Öleceksem de ölecektim. Harem’in öfkeyle dudakları titredi.

“Seni küçük piç,” dedi sadece. Haremden uzaklaşıp arkama baktım. Morana kanla kaplı bıçağını beyaz bir mendille temizliyordu. İki adamın da boğazı kesilmişti, yerde sere serpe yatıyorlardı. Morana üstlerine basıp bana doğru ilerledi.

“Selam Harem,” dedi silahını kaldırarak. Hemen yanımdaydı, silahımın ikizi olan silahı benimkinin yanında parlıyordu.

“Lloyd,” dedi adam. “Seni küçük piç, Salvador’un en büyük hatası,” dedi kendi kendine. Morana hafifçe gülümsedi.

“Evet, beni hayatta bırakmak onun en büyük hatası oldu,” dedi kadedife gibi bir sesle.

Harem bize doğru yaklaştı.

“Seni de öldürmeliydi. Annen gibi baban gibi kardeşlerin gibi seni de deşmeliydi. Lena’yı hatırlıyor musun? En küçükü, bıcırık olan. Öldürülürken senin adını sayıkladı,” dedi Harem göz kırparak.

Morana’nın yüzüne baktım, hiçbir ifade yoktu. Gözleri de boştu, Harem’in dedikleri onu etkilememiş gibiydi.

“Bana verilecekti, küçük kızlar ayrı bir hoşuma gidiyor biliyorsun,” diye devam etti Harem. Morana bana yaklaştı.

“Gözünü ondan ayırma,” dedi. Anladığımı belirtircesine kafamı salladım. Arkasına dönüp baktığını hissetmiştim.

“Sen hayal dünyanda yaşamaya devam et Harem,” dedi Morana sadece. Silahını ateşlediğinde Harem yere düştü, Morana onu bacağından vurmuştu. Adamın sesi çıkmadı, hatta kıs kıs güldü.

“Çıkalım,” dedi Morana bana doğru dönüp. İkimiz de gerilerken Harem elini kemerine atmıştı. Namlunun ucunu elinin üzerine çevirdim. Silahı ateşledim ve Harem’in tıslamasını duydum. Elinin üzerinden kanlar boşanıyordu. Diğer eline de ateş ettim, kurşunum avucunun içinden geçip yere saplandı.

## Morana

Gerilerken bodrumun soluk turuncu ışığı gözümün önünde hareket halindeydi, başım dönüyordu ve vücudum ateş içindeydi. Morana kapıyı açtı ve ben gerilirken beni dirseğimden tuttu. Vücudum ona temas ettiğinde ateşim daha da arttı.

“Lloyd,” dedi Harem bağıarak. Kanlı elini kasıklarına götürüp sırttı.

“Zayıflığın benim olacak.” Morana bodrumun kapısını açtı ve çıkmam için kenara çekildi. Vücudunun kaskatı kesildiğini hissetmiştim. Bana döndüğünde gözlerindeki karanlığı ve kıvılcımı gördüm.

“Arabaya,” dedi sadece. Ardından içeri doğru döndü, silahını Harem’e çevirdi. Üç kurşun Harem’in göğsünü deldiğinde vücudu hantal bir biçimde yere düştü.

Şaşırmamıştım, arabaya doğru ilerlerken silahımı indirdim. Morana sürücü kapısına ilerlerken arabanın arkasından bir gölge fırladı. Kalp atışlarım hızlanırken Morana adama bir yumruk savurdu, adam gerilerken tişörtünün yakasından tutup kendine çekti.

Kollarını adamın boynuna doladı, pazıları gömleğini iterek şişti. Tok bir kırılma sesi duyduğumda yüzümü buruşturdum. Adamın cansız bedeni ayağının ucuna düştü. Ayağıyla onu iterken arabanın kapısını açıp kendimi içeri attım. Kapıyı kapatırken ellerime ve kollarıma bir soğukluk yayılmıştı. Morana arabaya binip motoru çalıştırdı.

Arabanın tekerleri asfalta sürtünüp âdeta ufak bir çılgılık attı. Arabanın içinde savrulurken elimi boynuma götürdüm, kolye hâlâ oradaydı. Caddeye çıkana kadar konuşmadık, sokak lambalarının ışığı o kadar parlaktı ki gözlerimi alıyordu.

“Torpedo gözündeki ıslak mendili versene,” dedi Morana birden. Öne eğilip torpedo gözünü açtım, ıslak mendili çıkarıp ona uzattım. Ellerini silerken direksiyonu tutmuyordu. Mendile kan bulaştı, ardından arabanın ufak çöp kutusunun içine attı.

“İyi misin?” dedi bana bakarak. Boynumdaki zümrüt kolyeyi çıkarıp ona uzattım, bu lanet kolyeden de tiksiniştim.

“Helen’in kadınlardan da hoşlandığını biliyor muydun?” dedim homurdanarak. Morana kolyeyi alıp cebine koydu.

“Bir söylenti vardı ama doğru olduğunu düşünmemiştim. İstemediğin bir şey mi yaptı?” İç geçirdim.

## Işılsu Gültekin

“Beni öptü,” dediğimde kafası aniden bana döndü. “Dudağımın kenarından,” dedim konuşmaya devam ederek. Morana’nın omuzlarının gevşediğini fark ettim.

“Kolyeyi boynuna nasıl taktırdın?” dedi yumuşak bir sesle. Sesindeki gururu fark etmiştim ve bu ona daha da yükselmeme sebep oluyordu. Bu lanet madde her neyse libidom tavan yapmıştı.

“Benimle oynamak istiyordu ben de ona bunu verdim. Biraz uyuşturucu kullanmasına da sebep oldum. Sonra tuvalete gidiyorum geldiğimde özel odaya geçelim dedim. Kafası zaten yerinde değildi.”

Morana anladığını belirtircesine kafasını salladı.

“Sen de kullanmışsın,” dedi yavaşça. Nereden anladığını bilmiyordum, belki de gözlerim ele veriyordu.

“Yanındaki kadınlardan biri kafamı zorla uyuşturucunun olduğu kartona çarptı. O an birazını içime çekmiş olabilirim,” dedim. Kırmızı ışıkta durduğumuzda Morana uzanıp kemerimi çekti, ardından ucunu yuvasına oturttu. Parfümle karışık kendine has kokusunu almıştım ve bu ona dokunma isteğimi artırmıştı.

Morana parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdirdi, trafik ışıkları mermer beyazı tenine vuruyor dirseğinin iç kısmına doğru yol izleyen şişkin damarlarını ortaya çıkarıyordu. Elimini uzatıp omzuna koydum, kasları hafifçe gerildi. Ardından parmaklarımı kolunun iç kısmına doğru kaydardım.

“Kenara çeksene,” dedim alçak sesle. Bana baktığında dudaklarının kenarı kıvrılmıştı.

“Şu an madde etkisindesin ondan böyle hissediyorsun,” dedi boğuk bir sesle. Bana bakışını görmüştüm, ufak dokunuşum gözlerine bir duygu getirmişti.

“Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz,” dedim elimi bacağına koyarak. Işık yeşile döndüğünde Morana o kadar sert gaza bastı ki sırtım koltuğa yapıştı. Elimini kasıklarına doğru çıkardım.

Morana’nın hafifçe nefes verdiğini duydum.

“Açık olacağım, bu normalde de istediğim bir şey ve sen de istiyorsun.” Düşünmeden çıkmıştı ağzımdan kelimeler, kafam yerinde olsa da sandığım kadar yerinde değildi. Bacaklarımdan yukarı doğru çıkan ateşi hissediyordum.

## Morana

Sanki susuzluktan ölecek gibiydim de Morana'nın dokunuşu beni ratmin edecekti. Beni arzulamasını istiyordum. Var olan ve bastırdığım duygular gün yüzüne çıkmıştı. Sarhoş gibiydim ama aynı zamanda da ayıktım.

Ne olursa olsun onu istiyordum. Elimi pantolonunun önüne bastırdım, saniyeler içinde büyümesine şahit oldum. Morana bileğimi yakaladığında nabzım avuççimde atıyordu.

"Tara, sakın ol," dedi.

"Sen de sakın değilsin," dedim sesimi yükselterek. Morana'nın bir eli direksiyondaydı, diğer eli bileğimi kavramıştı.

"Çünkü beni tahrik ediyorsun," dedi kafasını iki yana sallayarak. Bileğimi parmaklarının arasından kurtardım, bileğim alev almış gibiydi.

"İstemediğini söylemen yeterli, kendimi rezil ediyorum," dedim ellerimi kucağımda birleştirerek.

"Salaksın," dedi.

"Biliyorum," dedim titremeye hazır bir sesle. Duygularım çok uç noktalardaydı, sarhoşluğun çok ötesinde bir şeydi bu. Bir insan neden bunu kullanarak kendini savunmasız hale getirirdi anlamıyordum. Savunmasız ve kırılmaya hazır hissediyordum kendimi.

Her bir duygu bir yük treni gibi bana çarpıyordu. Şehvet, aşağılanma, istenmemişlik.

Morana arabayı kenara öyle sert çekti ki öne doğru savruldu. Bana döndü, gri gözleri yüzümde gezinirken bakışlarımı kaçırdım. Arabadan kaçıp gitmeye hazırdım. Çenemi kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi.

"Seni istiyorum. Kendimle savaş halindeyim minik yıldız ama sen bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Gümüşü gözlerinde parlayan yoğun duyguları görebiliyordum, parmağı hafifçe çenemi okşadı. Yüzüm karıncalanırken kırılgan gözlerle ona baktım.

"Yalan söylüyorsun," dedim kendi kendime. Neden ağlama hissim bu kadar kuvvetli hale gelmişti anlamıyordum. Dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. Dudaklarım aralandı, nefesim titrek biçimde çıktı. Kollarımı onun boynuna doladım kafasını boynuma bastırdım. Boynumu emdiğinde inlememek için kendimle savaştım. Köprücük kemiğime

## İşilsu Gültekin

dek öptü beni, bacaklarım titredi. Ellerimi siyah yumuşak dalgalarının arasından geçirdim onu daha çok kendime çektim. Emniyet kemerimi çözdü ve önünden çekti.

Köprücük kemiğimi ısırdığında ısladığımı hissettim. Daha fazlasını istiyordum. *Çok daha fazlasını.* Morana'nın eli bacağımanın üzerinde gezindi, bacaklarım hafifçe aralandı. Parmakları okşarcasına kadınlığıma ilerledi. Parmağı iç çamaşırımın üzerinde durduğunda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Parmağıyla beni üstten okşadı. Bacaklarım tepki vermek istercesine daha çok titredi. Ardından parmaklarını daha çok bastırdı, dudaklarımdan yüksek sesli bir inleme döküldü. Nereye dokunacağını çok iyi biliyordu.

"Devam et," diye fısıldadım. Parmakları çizginin üzerinde gezindi, doğru noktayı buldu ve dairesel hareketler çizmeye başladı. Tüm vücudum titremeye başladı, geri çekilip yüzüme baktı. Elbisemin askısı düştüğünde dudakları göğsüme indi. Bir tanesinin ucunu dudaklarının arasına aldığında zevkten bayılacak duruma gelmiştim. Islaklığımın farkındaydı ve bundan utanmıyordum.

Yüzünü göğüslerimin arasına gömdü, parmak hareketleri hızlandı. Kasıklarım, bacaklarım ve tüm vücudum alev alev yanıyordu. Nasıl yükseleceğimi çözmüştü, bir parmağı iç çamaşırmıdan içeri girdi. Ortaparmağı beni boydan boya okşarken işaretparmağı hareketine devam ediyordu.

Dudakları diğer göğsüme doğru ilerledi, dişlerinin arasına alıp emdi, parmağı dairesel hareketler çizerken inlememi bastıramıyordum. Hızla yükseliyordum, parmaklarım ensesine saplanmıştı.

Son kez bastırdı ve ben binlerce parçaya bölündüm. Dudaklarımın arasından ufak bir çığlık çıktı ardından bedenim pelte gibi koltuğa serildi. Bacaklarım hâlâ kasılırken gözlerim kapalıydı.

"Arsen," dedim boğuk bir sesle.

"Bebeğim," diye fısıldadı. Kalbim göğüs kafesimin içinde takla attı.

Morana elbisemi düzelterip geriye doğru yaslandı. O da gözlerini kapatmıştı. Beni tatmin etmişti ancak ben bir şey yapmamıştım. Elim pantolonun önündeki devasa şişkinliğe ilerlerken bileğimi yakaladı.

## Morana

“Ben de,” dedim alçak sesle. Kafasını iki yana salladı.

“Gerek yok,” dedi boğuk bir sesle. Kaşlarım çatılırken gözlerim yüzünde gezindi.

“Emin misin?” dedim. Kafasını onaylarcasına sallayıp arabayı çalıştırdı.

“Yapabilirim,” dediğimde kafasını bana çevirdi. Gözlerindeki arzu o kadar güçlüydü ki tekrardan üstüne çıkma isteğim baş göstermişti.

“Daha fazla ısrar edersen koltuğunu yatırırım, çılgınlığın da şehirden duyulur,” dedi boğuk bir sesle.

Ona gülümseyince yüzüme öylece bakakaldı. Kafasını çevirirken yutkundüğünü fark etmiştim.

“Bana uyar,” dedim gevşek bir şekilde. Hafifçe sırtıttı.

“Sabah hatırlatırım,” dediğinde ona dil çıkardım. Dilimi tutup çektiğinde parmağını ısırmaaya çalıştım. Elini kurtarıp direksiyona koyduğunda gülümsüyordu. Kendimi gevşemiş ve rahatlamış hissediyordum. Yine de onu düşünmeden edemiyordum. Onu çırlıçıplak görmek istiyordum, bu düşünce göğsüme yeni bir ateş dalgası saldı. Bakışlarım hâlâ kendini belli eden şişliğe kaydı.

“Düşünme bile,” dedi aniden. Şok içinde ona baktım.

“Neyi düşünmeyeyim? Karargâha gidip rahat bir uyku çekmeyi mi?” Kafasını hafifçe iki yana salladı, dudaklarındaki gülümseme silinmemişti.

“Bir dahaki sefere kasıklarına bakmadan düşünürsen anlamama ihtimalim olabilir,” dedi.

Oraya mı bakıyordum? Evet bakıyordum.

“Gözüm dalmış,” dedim homurdanarak. Gitgide açılıyordum ve bu iyi bir şeydi. Sandığım kadar içime çekmemiştim demek ki o illeti. Camı aşağı indirip rüzgârın yüzüme vurmasına izin verdim, hava ılıktı.

Ufak bir mutluluk dalgası kalbimde belirdi. Neden böyle mutlu hissediyordum bilmiyordum. Camdan dışarı eğildim ardından kollarımı cama yasladım. Kafamı da kollarımın üzerine yatırdım. Yan aynadan gevşemiş yüzümü görebiliyordum, saçlarım uçuşuyordu. Yüzümde bir tebessüm vardı ve gitmiyordu. Kırmızı ışıktaki durduk ardından yan aynaya yansıyan telefonu gördüm.

Morana fotoğrafımı çekmişti.

## Işılsu Gültekin

“Bakayım nasıl çıktım?” dedim kafamı kaldırarak. Telefon ekranını bana doğru çevirdi. Yan aynadan beni çekmişti, camın üzerine kollarımı yaslamış tebessüm ederken.

Yüzümde mutlu ve huzurlu bir ifade vardı.

Böyle bir fotoğrafım hiç olmamıştı. Fotoğrafa bakarken yutkunmaya çalıştım, hiç çocukluk fotoğrafımın olmadığı aklıma geldi.

“Rimelim akmış,” dedim sadece. Morana yüzüme bakarken ne yakalamıştı bilmiyorum ama gözlerindeki ifadeyi gördüm. O yumuşak, hisli ifadeyi.

Ağlama hissim artarken Morana telefonunu kendine çevirdi.

“Güzelsin,” dedi telefonunu kapatırken. Güzel olduğumu onun ağzından duymak göğüs kafesine yayılan mutluluğu artırmıştı. Neden bilmiyordum, hislerim bir hız treninde gibiydi.

Hızla yükselip hızla alçalıyordum ve bunu düzeltmek için elimden bir şey gelmiyordu. Morana’nın güzel yüzüne baktım bir an. Dudaklarına. Beni hiç öpmemişti, bu kafamda daha fazla öne çıkmaya başlamıştı.

Beni öpmekten hep kaçınmıştı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Morana bakışlarını bana çevirerek.

Gözlerine bakıyordum, griler zihnimi bulandıracak kadar yoğun. Onun ne hissettiğini bilmiyordum ancak aramızda oluşan şeyin farkındaydı.

Fırtına olmaktan korkma Arsen Morana çünkü dünyanı tersine çevirebilirim.

Sen önce davranmazsan tabii.

“Ne?” diye fısıldadım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alışverişlerim düzensizleşmişti.

“Beni öpmeyi düşünüyorsun,” dedi alçak sesle. Gözlerim ukalaca yukarı kıvrılan dolgun dudaklarına takıldı.

Nereye baktığımı görüyordu, kanım tekrar kaynamaya başlamıştı. Onu öpmeyi bir kere değil defalarca kez düşünmüştüm. Bunu bilmiyordu asla da bilmeyecekti.

“Arsen,” dedim yavaşça, nefesim dudaklarına ulaştı.

Gözlerindeki duygu şimşek misali parladı, içim titredi. Dudaklarım aralandı, kelimeler bıçak misali sessizliği deldi.

## Morana

“Daha önce hiç öpüşmediysen eğer, ilk öpen asla ben olmam,” dedim.

Morana’nın dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, parmakları saçlarımın arasına kaydı. Saç tellerim gümüş yüzüklerine dolandı.

“Zihninle oynamalarına izin verme demiştin Tara,” dedi. Kadife gibi sesi tenimde dolaştı.

“Oynayamadılar,” dedim inatla. Parmakları enseme kavradığında sırtım yay gibi gerildi.

“Oynamasalardı bana bu cümleyi kuramazdın.” Parmakları enseme hafifçe sıkıldığında dizlerimi birbirine bastırdım.

“Ama kurdun. Bu gece sen bir yenilgi aldın. Ancak ben daha büyük bir yenilgi aldım.”





## XIII

*Karanlık bir yolda,  
Yolun nereye gittiğini bilerek,  
Yolda acı çekerek,  
Yolun sonunda ölümün kollarına girerek.*

Zihnimin bazı geceler bana oyun oynadığını hatırlıyordum, duvarıma vuran ağaç gölgeleri korkunç birer canavara dönüşüyor kollarını yatağıma uzatıp beni yakalamaya çalışıyordu. Bazı geceler kaçmaya çalışırdım, bazı geceler ise gözlerimi kapatıp beni yakalamasını beklerdim.

Umutsuzluk size savaşmayı bıraktırırdı. Umutsuzluk sizi yalnız kılardı.

Beni en çok yaralayan, kalbimi acıyla kıvrandıran, yürüdüğüm yol boyunca yalnız kalmış olmamdı. Yanımda yürüdüğünü düşündüğüm her insan beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Çok kısa bir süre yanımda kalmış ardından geldikleri gibi gitmişlerdi. Birdenbire, ben ne olduğunu anlayamadan.

Kalp daima yalnız atardı, kalp daima sessiz kalırdı.

Anneme hiç arkadaşım yok dediğimde bana gülümsemiş ve bunun normal olduğunu söylemişti. Kendimi ona inanarak avutmaya çalışmıştım, annemdi mutlaka doğru söylerdi. Büyüdükçe hayatımdaki en büyük yalancının beni büyüten o insan olduğunu fark etmiştim.

Ben kötümser birine dönüşmüştüm, o ise yalan söylediği her konuda haklı çıkmıştı.

Ona inandığım an onu haklı çıkarmıştım.

İnanç, yalancıyı bile haklı çıkarabilecek kadar güçlü bir histi. İnanmayı seçtiğiniz her kelime kuyunuzu kazardı.

Kuyumu kendi ellerimle kazmıştım, bir an bile tereddüt etmeden.

O kuyuyu tırnaklarım parçalana parçalana kazmış, o kuyunun dipsizliğinde ise ruhumu bırakmıştım.

Ruhum yoktu, kalbim yoktu, ben yoktum.

## Morana

Bu her zaman böyle olmuştu, koskoca on dokuz sene boyunca kendimle savaştaydım.

Ama şu an yan koltuğumda sessizce araba kullanan kişiye bakıyordum.

Arsen Lloyd Morana.

Morana ölüm demekti, gözlerinin her bir zerresine ölümün çıkmayan o derin izi işlemişti. Ona bakıyordum, o ise derin bir sessizlik içindeydi. Ona bakıyordum ve kalbim her çarptığında onu arzuluyordum. Onu istiyordum, istememem gerektiği halde. Ben bir oyuncuydum, güvenilirmezdim ancak kalbimin o küçük kısmı, o kırık kısmı ona uzanıyordu.

Bunu engellemem gerekiyordu, unutmamam gerekiyordu. Asla unutmamam gerekiyordu.

Onu izlediğimin farkındaydı, caddenin ışıkları yakışıklı yüz hatlarına vuruyordu. Bıçak keskinliğindeki çenesine, sert ancak ifadesizliğe bürünmüş gözlerine, kimsenin bilmediği bir şeyi biliyormuşçasına kıvrılan küstah dudaklarına bakıyordum.

Onu izlemeyi seviyordum, cennetin acımadan kovduğu, cehennemine ise kabul etmediği bir meleğe benziyordu.

Şeytanlaşmıştı ruhu, koparılmıştı kanatları ancak uçmayı biliyordu.

Karargâhın kapısı yana doğru kayarak ağır ağır açılırken gözlerim nöbetçilerin durduğu kuleye takıldı. Morana buraya bir kale inşa etmişti. Salvador karşısında yapılabilecek en mantıklı hareketti, küçükken onunla tanışıklığı olduğunu biliyordum.

Salvador'un Morana'yı neden hayatta bıraktığını merak ediyordum. Morana da benim kadar yalnız büyümüştü.

Yalnız ruhlar birbirini daima tanırdı.

Aracın motorunu kapatıp kapısını açtı, kendi kapıma uzandığımda benden hızlı davranıp kapımı açtı. Elini uzattı, parmaklarım sert avuç içine kaydı usulca. Tenim tenini anında tanıdı, bileğimi ısırarak o hissi anımsadı. Beni çektiğinde dengemi kaybettim, sert göğsüne çarptım. Kafamı kaldırıp parlayan gümüşü gözlerine baktım.

O dudakları, ukala dudakları, canıma dokunmak ister gibi yukarı kıvrıldı. *Mahvet beni. Gözlerimiz birbirine dokunduğu ilk andan beri hazırım.*

## İşilsu Gültekin

Kanımda gezinen uyuşturucu hislerimi coşturuyordu. Elini uzatıp çeneme dokundu. Başparmağı dudağımın kenarına sürtündüğü an dudaklarım ona duyduğum ihtiyaçla aralandı. Gözlerindeki ifadenin değişimini gördüm, gözlerinde fırtınalar yatıyordu.

O da bana ihtiyaç duyuyordu.

“Benim odama gelmek ister misin?” Kadifeyi andıran sesi usulca tenimi okşadı. Kafamı onaylarcasına salladım, kelimeler dudaklarıma ulaşmamıştı. Birkaç adamı bizi izliyordu ama bu umurumda değildi.

Biz ana kapıya doğru yürürken hepsi kafalarını eğerek öncülerini selamladı. Biz geçene kadar kafalarını kaldırmadılar.

Morana, Salvador’un aksine bir korku imparatorluğu kurmamıştı, adamlarının sadakati gördükleri değerden geliyordu. Morana bir şekilde hepsini koruyup kolluyordu. Asansöre ulaşana kadar konuşmadık, aramızda sessiz bir anlaşma var gibiydi.

Asansörün kapıları kapandığında, Morana üst katın düğmesine basıp şifreyi girdiğinde ışıklar mora döndü. Ona yakın duruyordum, ellerimiz iç içeydi. Mor ışık gözüme her zamankinden parlak geliyordu, avuççilerim uyuşuyordu.

Morana’ya bakmak gibi bir hata yaptım, gözlerindeki vahşi ifadeyi gördüğüm anda ateşi kemiklerime kadar hissettim.

Bıraktığı an ellerim üşüdü ancak parmakları dirseğime kadar okşadı. Titreşim boynumdan göğüslerime yayıldı. Ona doğru dönüp elimi kaldırdım, avuççim boynuna yaslandı. Nabızı avuççilerimi şiddetle döerken gözlerine baktım.

İkimiz de o sınırdaki duruyor, birbirimize bakıyorduk. İlk adımı kimin atacağı meçhuldü, ayağımı kaldırdığım an asansörün kapısı açıldı. Morana elimi yakalayıp beni asansörün dışına çekti. Koridorun serinliği yüzümü okşadı, koridorun sonuna doğru ilerlerken topuk seslerim duvarlarda yankılanıyordu.

Kapısının şifresini girdi ve beni içeri çekti. Salona doğru ilerlerken gömleğinin önünü açtı. Şöminenin üzerindeki kristal karaftan kendisine içki doldurdu. Ne içtiğini biliyordum, ballı viski.

Bana bir bakış attı, kafamı onaylarcasına salladım. Benim içkimi de kristal kadehe doldururken onu süzmekle meşguldüm.

## Morana

Pürüzsüz göğsü, göğsünün üzerinde parlayan zincirleri. Karın kasları ve karnının üzerinde yatay şekilde duran pürüzlü beş çizgi. Beş kişi. Tüm ailesi.

Katliamı vücudunda taşıyan Arsen.

Kafasını kaldırıp bana baktı, siyah dalgası alnına düştü usulca. Kendini koltuğa attığında yanına oturup topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Bacaklarımı önümüzdeki cam sehpa uzattım. Bakışları utanmazca bacaklarımda gezinirken bana içkimi uzattı.

Bir yudum aldım, viskinin dil uyuşturan acılığı ve hemen sonrasında gelen tatlı bal tadı. Kafam Beyaz Tüy'e kıyasla daha ayıktı, çakırkeyif gibiydim. Bakışlarım yine karnına indi, kasıklarına doğru inen kaslarını süzdüm.

"Ne demek istedin?" dedim birdenbire. Sesim çıkışır gibi değil daha uysal çıkmıştı. Morana kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Arabada," diye devam ettim. "Yenilgi aldığımı söyledin, senin ise daha büyük bir yenilgi aldığını söyledin."

Morana kadehi dudaklarına götürürken gümüş rengi gözleri yüzümde gezindi.

"Zihninle oynadılar Tara, ben ise duygularıma yenik düştüm." Kalbim duracak gibi oldu. Hatırlamadığım bir şeyler vardı. Gözlerimi açıp Morana'nın yüzüne baktığımda bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştım. Ama zihnim bulanıktı. Yapmam gereken bir görev vardı, onun gerginliğiyle Morana'ya dikkat etmemiştim ama yine de hissetmişim, farklı bir şey vardı.

Daha farklı, daha derin.

"Neyi unuttuğunu düşünüyorsun," dedi usulca. Elindeki kadehi sallayıp kehribar sıvının kadeh içindeki dansını izledi. "En azından bir şeyleri unuttuğunun farkındasın."

Kadehi dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım, içkinin boğazımı yakmasını sindirmeye çalıştım. Gözlerim yüzünden ayrılmıyordu.

"Ne unuttuğumu söylemeyeceksin değil mi?" dedim. Bu sefer sesim hırçın çıkmıştı. Morana bana hafifçe gülümsedi.

"Belki ileride hatırlarsın, belki hiçbir zaman hatırlamazsın." Sesi beklediğimden yumuşaktı. "Önemli bir şey değildi, kafana takma."

## İşilsu Gültekin

Yalan.

Yalan.

Yalan.

"Hayır, önemli olmasaydı bana o cümleleri kurmazdın. Yenildiğimizi söylemezdin. Kolyeyi aldık, biz kazandık ama derinlerde başka bir şey var Arsen." Bir ipucu için yüzüne bakıyordum, bana söylemesini istiyordum.

İsmi dudaklarımın arasından çıkar çıkmaz gri gözleri dudaklarıma takıldı. Bana yaklaşmak istiyordu ancak bir adım atmamıştı.

"Ne değişecek?" dedi kolunu koltuğun üzerine atarak. "Bilsen ne değişecek?"

Kaşlarımı çattım, içimdeki şüphe ve merak iç içe girmişti. Öğrenmek istiyordum. Bir şeyleri bilmemek canımı sıkıyordu, bu konu önemsiz değildi.

"Bilmek istiyorum, bilmek benim hakkım." Kadehi kafama dikip sertçe orta sehpaye bıraktım. Başım döner gibi olsa da kendimdeydim. Morana sessizce beni izliyordu, ne düşündüğünü kestiremiyordum.

Öylece ona bakıyor, bana verebileceği her ipucunu değerlendirmek istiyordum. Morana da kadehini kafasına dikti, çıkık âdemelmasının aşağı yukarı hareketini izledim. Ayağa kalktı, karafı eline aldı. Bardağını doldururken kendiminkini de ona uzattım. Bana tereddüt edencesine baktı.

"İyiyim ben, doldur," dedim sertçe. Doldurdu ancak kendine doldurduğu kadar değildi. Karafı sehpaye bırakıp arkasına yaslandı. Bakışları yüzümde gezindi ve gözlerimde takılı kaldı.

Gözlerindeki değişim nefesimi düzensizleştirdi. Bana bakıyordu, bana bakıyordu ama her zamanki gibi değildi.

İçime bakıyordu, gümüşü gözleri kayıp olan ruhumun mezarını izliyordu.

"Çok güçlüsün." Bir an şaşırarak ona baktım.

"Alkol eşiğim çok yüksek değil aslında." Cümle dudaklarımın arasından çıktığında düşünmeden konuştuğumu fark ettim. Morana hafifçe gülümsedi.

"O anlamda değil," dedi. "Çok güçlüsün ama yeterince farkında değilsin."

## Morana

Kalbim sıkışır gibi oldu, içimde üzerine toprak attığım tüm o duygular hareket etti. Bir deprem gibi.

“Soğukkanlıyım.” Sesim alçak çıkmıştı, kadehi parmaklarımın arasında sıktım. Bana yaklaştığında güzel kokusu burun deliklerime doldu. Derin bir nefes almamak için kendimle savaştım.

“Biliyorum,” dedi kulağımın kıyısında. “Ama ben bundan bahsetmiyorum.” İri bedeninden yayılan sıcaklığı hissediyordum. Yutkunmaya çalıştım.

“Ben her zaman kaybettim Arsen,” dedim. “Hayatta kalmak güçlü olmak demek değildir.” Parmakları saçlarımın arasına kaydı, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“Hayatta kalmak güçlü olmak demek minik yıldız.” Sesi kalınlaşmıştı. “Güçlü olmasan hayatta kalamazdın. Dayanamazdın.” Bakışlarını kadehimden kaldırıp gözlerine çevirdim. Yakınımda duruyordu. Çok yakınımda.

“Ya sen?” dedim. “Güçlü olduğunu düşünüyor musun? Benden fazla kayıp verdin.” Parmaklarım karnındaki çizgilerde gezindi, teni parmaklarımın altında usulca seğirdi. Gözlerinde ruhunu yakıp yıkan o fırtınayı gördüm.

“Ben hayatta kalmadım,” dedi. “Ben dirildim, beni öldürdüler Tara ama ben intikam arzusuyla mezarımdan çıktım.” Parmakları saçlarıma sıkıca dolandı, kafamı arkaya doğru hafifçe eğdi.

“İçimde intikam duygusundan, öldürme arzusundan başka bir şey yoktu.” Dudakları yanağıma sürtündü.

“Sonra sen geldin. Sen benim için tehlikesin minik yıldız, sana yaklaşmamalıydım.” Kalbim hızlandı, bacaklarım âdeta titredi.

“Baş edebileceğimi sandım ama o güzel yeşil gözlerini yüzüme diktin ve bana meydan okudun.”

Kalbim o kadar hızlanmıştı ki aldığım nefes ciğerlerime yetersiz geliyordu. Saçlarımdaki parmakları gevşediğinde kafamı eğdim, kavisli burnu burnumun ucuna dokundu. Geri çekildiğinde yokluğunu hissettim.

“Çöküş Gecesi’ni görmek ister misin?” dedi ayağa kalkarak. Elimi göğsüme götürüp kalbimin atışını bastırmaya çalıştım. Odanın köşesine ilerleyip daha önce gözüme çarpmamış olan ahşap sandığı açtı.

## İşilsu Gültekin

İçinden gazete küpürleri çıkarıp bana doğru ilerledi. Gazeteleri koltuğa attığında birini elime aldım.

### SALVADOR VAROL KATLIAMI

İş insanı, aynı zamanda Yarasızlar adıyla bilinen örgütün lideri Salvador Varol büyük bir katliama imza attı. Savana'nın Rosa Meydanı'nda örgüt üyelerinden birçok ismin cesedi bulundu. Bunların dışında ise kendi evlerinde cansız halde bulunan başsavcı Axel Ezra Morana, eşi Doçent Doktor Salina Morana, iş insanı Salih Aksu, Fabrix markasının kurucusu Fabio Gürgeç...

Gözlerim Morana'nın annesiyle babasının isminde takılı kaldı. Arından fotoğrafa baktım. Cesetlerin hepsi bulanıklaştırılmıştı, bu fotoğrafın neredeyse tamamı demekti. Yerdeki bedenlerden adım atacak yer yoktu.

"Diğer gazeteye geç." Morana'nın sesi soğuktu. Elimdeki gazeteyi orta sehpa bırakıp diğer gazeteyi elime aldım.

### MORANA AİLESİ KATLEDİLDİ

Savana'nın değerli başsavcısı Axel Ezra Morana, değerli eşi Savana Devlet Hastanesi'nde doktor olarak görev yapan Salina Morana, kızları Asya, Mara ve Lina'nın cesetleri evlerinde bulundu. Çiftin büyük oğlu olan Arsen Lloyd Morana'dan ise haber alınamıyor. Çiftin mal varlıklarına devlet tarafından el koyulurken...

Bakışlarım Morana'nın aile fotoğrafına kaydı. Annesi gülümsüyordu, kumral uzun boylu bir kadındı. Ela gözleri kısılmıştı, hemen yanında ise devasa boyuyla babası duruyordu. Morana, babasının kopyasıydı, aynı çatık kaşlar aynı siyah saçlar ve gri gözler. Kameraya hafifçe tebesüm etmişti.

## Morana

“Kardeşlerin mi?” dedim kızları işaret ederek. Parmağıyla her bir kızın üzerinde durdu.

“Asya, Mara ve Lana.”

Asya ve Mara ikizlerdi, ikisinin de saçları kumral ve kıvrıkcıktı. Eksik olan ön dişleriyle kameraya sırtıyorlardı. Hemen yanlarında diğerlerinden daha küçük Lana vardı. Siyah saçları ve mavi gözleriyle Morana’ya daha fazla benziyordu. Ancak yüz hatları annesininki gibi yumuşaktı.

Morana’yı en sona bırakmıştım. Kız kardeşlerinden oldukça uzun-  
du, siyah saçları dağınıktı, gri gözleri kameraya bakıyordu. Yüzündeki ifade soğuktu.

“Kaç yaşındaydın?” dedim usulca.

“On iki olacaktım.” Diğer gazeteleri karıştırdım, birkaçında katliamın ayrıntıları yazıyordu. Kanala atılan cesetlerden dolayı o gün musluklardan kanla karışık su gelmişti. Yerlerden kaldırılan bedenlerden yayılan kan kokusu sokaklardan günlerce çıkmamıştı.

Kanlı Meydan demişlerdi Rosa Meydanı’na.

“Nasıl kurtuldun?” dedim. Soru dudaklarımdan ansızın çıkmıştı, bakışlarımı Morana’ya çevirdim. Gömleğinin düğmeleri açıktı, mermer beyazlığındaki teni kendini gösteriyordu. Karnındaki birbirine paralel yara izleri şu an daha da anlamlı gelmişti bana.

Morana büyük bir katliamdan, insanlık suçundan sağ çıkmıştı. Bardağını şöminenin üzerine koydu, karafı eline alıp büyük bir yudum aldı.

“Barajda cesetlerle yüzdüm bir gün boyunca, ardından bir adam yaşadığımı görüp beni kanaldan çıkardı.”

On iki yaşındaki bir çocuğun, ölü bedenlerin arasında yüzdüğünü düşündükçe midem bulanıyordu.

“Ölüyordum çünkü yaralıydım. Beni çıkardığında bilincim kapanmak üzereydi.” Parmaklarını çizgilerin üzerinde gezdirdi. *31 Ağustos*, Roma rakamlarıyla yazılmıştı yara izlerinin yanına. İçkisinden birkaç büyük yudum aldı.

“Baban bu örgüte nasıl bulaştı?” Morana gümüşü gözlerini gözlerime dikti. Bir an için sormamam gereken bir şeyi soruyor gibi hissettim. Morana’nın gözleri alay doluydu, sanki benimle alay ediyor gibiydi.



## İşilsu Gültekin

Zihnim acıyla kıvrandı, bir an için başka bir şey düşündüm ancak bu imkânsızdı.

“Babam hırslı bir adamdı, hırs insanı tüketir. Babamın gözünü güç hırsı bürümüştü. Annem istemiyordu ancak daima babamın peşinden giderdi. Morana ailesi Salvador’un adamı oldu. Babam Salvador’un sağ koluydu.”

Morana’nın gözlerindeki acıyı gördüm, saf acıyı. Gömleğini üzerinden çıkardığında yutkunmaya çalıştım, ağzım kurumuştu. Kolunu kaldırdığında nefesimi tuttum, şok ve acıdan içim sızladı.

Ufak, siyah çift başlı ejder dövmesi gözümün önündeydi. Gerçekten ufaktı ama beyaz teninde belli oluyordu, kolunu tamamen kaldırmadan göremezdim.

“Hâlâ aynı sembolü kullanıyor ancak bu sefer kan kırmızısı renginde. Katliama atıf yapıyor.” Morana’nın sesindeki soğuk öfke içimi titretti. Haremde dövmeyi görmüş müydüm hatırlamıyordum.

“Niye sildirmedi ya da kapatmadın?” Sorum üzerine dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi.

“Dövmeyi kapatınca acılar geçer mi? Anılar birden kaybolur mu? Bu iz benim ruhumda Tara. Ruhtaki izler iyileşmez, ruhtaki izler silinmez.” Gazeteleri odanın köşesine fırlattığında geri çekildim. Morana’nın gözlerindeki yakıcı öfkeyi görmüştüm.

Benim kendimle savaşım beni tüketiyordu, Morana’nın savaşı ise ilerlemesini sağlıyordu.

“Ruhsuz bir adama dönüştüm, o izleri görmeye katlanamıyorum diye ruhumu şeytana sattım.”

Ruhu şeytana satmak bana yabancı değildi, ayakta kalmamın sebebiydi. Morana ellerini koltuğun sırtına dayayıp üzerime eğildi.

“Babam bir kurşunla öldü, annemin ise boğazı kesildi. Kardeşlerim parçalara ayrıldı. On iki yaşında kanla yıkandım ben, ölüm benim ailem oldu.”

Üzerime daha fazla eğildiğinde arkama yaslanıp uzanır pozisyona geçtim. Kendini üzerime bıraktığında ağırlığı beni rahatsız etmedi. Kafası göğsüme yaslanmıştı, parmaklarım ensesindeki iki buklenin üzerindeydi.

Daima ensesinde iki tutam bukle oluyordu.

## Morana

Parmaklarım saçlarının içine geçti, yumuşak saçları parmaklarımın arasından akıp gitti. Bir parmağım sırt kaslarında gezindi. Sırtındaki kaslar her hareketimle seğirdi, vücudunun sıcaklığı üşümüş bedenimi ısıttı. Kollarını belime dolayıp beni altına aldı. Sıcak göğsü karnımın altına, kasıklarına yaslanmıştı. Kafası göğsüme tamamen yaslanmıştı. Kafasını kaldırıp çenesini gerdanıma yasladı.

Bana her baktığında içimi titreten, kalbimi darmaduman eden gri gözlerini gözlerime dikti.

“Görebiliyor musun beni Roya?” dedi mırıldanarak. Boğazımdaki yumru büyüdü, gözlerim keskin bir acıyla yanmaya başladı.

Ona baktığımda on iki yaşındaki çaresiz Arsen’i gördüm. Gözlerime bakan kişi yetişkin bir adam değildi, küçük bir çocuktü.

“Hissedebiliyor musun acımı?” Fısıltısı tenimde gezindi, tüm vücudum uyuştı. Elimi yüzüne dayadım, dişlerini sıktı, çenesindeki kaslar avucumun içinde seğirdi.

“Çünkü sensin,” dedi. “Bir tek sensin attırabilen bu ölü adamın kalbini.”

Bir bıçak kalbime saplandı, gözyaşlarım gözpınarlarımdan kurtuldu. Ensesini kavradım ve onu kendime çektim.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, dudakları aralandığında ballı viskinin tatlı aromasını aldım. Göğsümde bir yangın başladı, kalbim acıyla kavrulurken Morana doğruldu ve tek kolunu belime dolayarak beni ağırlığı yokmuşçasına göğsüne yasladı. Bir eli koltuğa yaslıydı, bir kolu belime dolanmıştı. Benim sırtım ise koltuktan kalkmıştı.

Morana’nın sıcak dudakları dudaklarımdaydı, dili dilime dokunduğunda inledim. Arzu başımı döndürüyordu, bal tadı dudaklarımdan silinmiyordu. Öpüşmemiz derinleştikçe etrafımdaki her şey silindi.

Beni tüketen dudakları dudaklarımdaydı, titriyordum kollarında. Beni öpmüyordu, ruhuma uzanıyordu.

Beni sadece öpmüyordu.

Morana ruhumu içine çekiyordu, ben ise buna çoktan razıydim. Altdudağıımı yakalayıp ısırđı, zevkle karışık acı dudağıımı uyuşturdu, kan tadı ağızıma doldu. Morana’nın dili ısırđığı yerin üzerinde usulca gezindi.

## İşilsu Gültekin

Morana'nın dolgun üstdudağını dudaklarımın arasına alınca boğuk bir inleme sesi kulaklarıma çalındı. Aldığım zevk beni göklere çıkarmıştı, şimdiden böyle oluyorsa Morana'yı içimde hissettiğimde ne yaşardım bilemiyordum.

Dişlerimi üstdudağına geçirdim, bir kez daha inledi. Daha güçlü bir şekilde. Sesiyle birlikte bir bacağıma beline sardım. Diğer bacağım koltuğun üzerine sarkıyordu. Morana'nın dudağındaki kan benim dudaklarımdakine karıştı.

Sadece öpüşmüyorduk, varlıklarımız iç içe geçiyor gibiydi. Geri çekilip dilimi, ısırduğım üstdudağında gezdirdim. Dudaklarımız kan ve gözyaşıyla mühürlenmiş gibiydi. Morana birden beni tamamen kucağına alıp doğruldu. Bacaklarımı beline dolamıştım. Birkaç adım attığında sırtım şömineye yaslanmıştı.

"Roya," dedi boğuk bir sesle. Dudakları kulağımdayken bedenim zevkle yanıyordu. Dudaklarım vahşi öpüşmemizden dolayı sızlıyordu.

"Benimle misin?" Bir eli boynumu sıkıca kavradığında inlememeye çalıştım. Kafamı onaylarcasına salladım. Dudakları boynuma dokundu.

*"Bu savaşta benimle misin? Çünkü ben sana sadece aşkı değil savaş da vadediyorum."* Kafamı eğip ona baktım. Siyah dalgaları alnına düşmüştü, gözbebekleri büyümüş griliklerini âdeta yutmuştu.

Bir melek, şeytana dönüşmüş bir melek.

*"Benim yanımda ol, benimle kal, benim ol,"* diye fısıldadı. Beni tutmasa yere düşerdim, vücudumdan tüm güç çekilmişti. Kalbim o kadar güçlü çarpıyordu ki bedenim sallanıyordu.

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanırken bana bakıyordu.

Bana bakıyordu, kalbim acıyordu, içim yanıyordu. Bunu biliyordum, ben ona çoktan yenilmiştim.

"Senin yanıdayım, seninle kalacağım, seninim," dedim titreyen dudaklarımla. Morana bana gülümsedi.

"Ben çoktan senindim Roya, sadece sen göremedin ama artık biliyorsun." Dudaklarını dudağıma bastırduğu için son kelimeyi yutarcasına söylemişti. Dillerimiz birbirine dokundu, aynı anda inledik.

Beni şömineye daha çok bastırdı, vücudunu vücudumda hissedebiliyordum. Sertliği zonklayan kadınlığının üzerindeydi. Başım dönüyordu, daha fazlasını istiyordum. Morana elbisemin boynumu saran

## Morana

bölümünü yakaladı ve sertçe çekti. Elbisenin üst kısmı boydan boya yırtıldığında göğüslerim açığa çıktı. Morana'nın gözleri gözlerime çevrildiğinde nefessiz kaldım.

Arzunun ağları âdeta gözbebeklerine örülmüştü. Beni yatağa götürürken boynuna sarılıp yüzümü güzel kokan boynuna gömdüm. Sırtım yatakla buluştuğunda doğruldum. Morana yırtıldığı için yamuk kalmış kumaş parçasını da yırttığı anda iç çamaşırımla karşılarındaydım. Bir an durup beni izledi.

Gözleri vücudumun her bir kıvrımında gezindi, o beni izlerken ben daha fazla ıslanıyordum. Bakışlarıyla bile bunu yapabiliyordu. Üzerimde böyle bir gücü vardı ve kullanmaktan çekinmiyordu.

Gümüşi gözler göğüslerimde gezindi, göğüs uçlarım anında sertleşti. Gözleri karnıma doğru indiğinde kasıklarımıdaki ateş karnımı kuşattı.

Nefes nefeseydim, devam etmesi için neredeyse ona yalvaracak haldeydim. Parmaklarını iç çamaşırımın üzerine bastırdı, ıslaklığımı hissettiğini biliyordum. Parmaklarını külotuma geçirip kalçalarımı doğru çekti. Parmakları kalçalarımı okşarken kadınlığım kasıldı. İç çamaşırım ayak bileklerime indiğinde bacağıma kavradı. Dudaklarını ayak bileğime bastırdı, ayak parmaklarım büküldü. Islak dudakları baldırımını öptü. Yavaş yavaş öperek yukarı doğru çıkıyordu, dizimin arkasını ısırdığında inledim.

"Arsen," dedim nefes nefese. Bana hafifçe gülümsedi, ukala gülümsemesi kalbimi hoplattı.

"Sana ne demiştim hatırlıyor musun?" dedi dudaklarını bacağımanın iç tarafına bastırmadan önce, kafamı iki yana salladım. Üst bacağımanın içine ıslak öpücükler bırakırken kalçalarımı havaya kaldırdım. Onu istiyordum, bir an önce.

"Adımı başka şekillerde de dudaklarından duymak istediğimi söylemiştim." Dudağını kadınlığımın girişine bastırdığında inledim. Dudaklarını kaldırdı, sıcak nefesini kadınlığımda hissedebiliyordum. Sızlıyordum, kıvranıyordum.

"Devam et," dedim tiz bir sesle. Sesini çıkarmadığında kafamı kaldırıp ona baktım. Dudaklarıyla kadınlığımın arasında milimetreler vardı ve parlayan gümüşi gözleri yüzümdeydi.

## İşilsu Gültekin

"Söyle," dedi boğuk bir sesle. Yutkunmaya çalıştım ancak ağzım kurumuştur. Dilini hafifçe klitorisime dokundurup geri çektiğinde aklımı yitirecek gibi oldum.

"Söyle Roya," dedi tekrar. Çaresizlikten ağlayacak haldeydim, vücudum öyle sıcaktı ki çarşaflar her an alev alabilirdi.

"Arsen," dedim tek nefeste. "Arsen."

Dilini klitorisime bastırır, dudaklarını da çevresine kapattığında çığlık attım. Beni acele etmedem yavaşça emerken sırtım yay gibi gerildi. Parmaklarım saçlarına geçti, kafasını daha çok bastırdım.

Morana ne istediğimi anlamıştı, dil darbeleri hızlanırken bacaklarım deli gibi titremeye başladı. Yüksekteydim, başım zevkten dönüyordu. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak kadar güçlü atıyordu. Dişlerini klitorisime hafifçe geçirdiğinde dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. Morana'nın uzun ince parmakları kalçalarımı kavradı, parmak uçları kıvrımlarıma gömüldü. Dili ritmini bozmadan hareket ederken tek parmağı yavaşça içime kaydı.

Nefesim kesildi, bacaklarım kasıldı. Parmağını da diliyle aynı ritme getirdiğinde patlamak üzereydim.

"Arsen!" diye çığlık attım. Zevk içimde patladığında tüm vücudum kasıldı ardından külçe gibi yığıldım. Arsen parmağını içimden çıkarıp bana baktı. Dudaklarını yalayıp bana gülümsedi. Bacaklarım artçı sarsıntılarla titriyordu.

"Bu anı ne kadar hayal ettiğimi bir bilsen aklın durur," dedi bana bakarak. Nefesimi düzenlemeye çalışırken ona baktım. Saçlarım yatağa dağılmıştı, elmacıkkemiklerim sıcaktan kızarmış olmalıydı.

Daha fazlasını istiyordum. Dudaklarımı hafifçe yalayıp ona baktım ve bir kez daha ne demek istediğimi konuşmadan anladı. Elini pantolonunun düğmelerine götürdüğünde dizlerimin üzerine doğruldum. Elini tutup ona baktım ve gülümsedim.

Ellerini çekip pantolonunun düğmelerini açmama izin verdi, pantolonundan ve iç çamaşırından kurtulduğumda dimdik bir şekilde karşımdaydı. Parmaklarımı erkekliğinin çevresine sardığımda elimin altında seğirdi. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğinde gözleri kısılmış bir halde şehvetle bana bakıyordu.

## Morana

Dilimi hafifçe başında gezdirdiğimde karın kasları gözümün önünde kasıldı. Onu hafifçe yalarken bir yandan tepkilerini izliyordum. Hafifçe geri çekilip ona baktığımda yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı.

"Söyle," dedim ona. Dudaklarını çok sevdiğim gülümsemesi kapladı. Dudaklarımı hafifçe erkekliğinin başına sürttüğümde inlemesini tutamadı. Dilimi irileşmiş başında yavaşça gezdirdim.

"Söyle Arsen," dedim tekrar. Ne söyleyeceğini biliyordu. *Hem de çok iyi.*

"Roya," dedi şehvetten boğuklaşmış bir sesle.

Roya ismini seviyordum, sadece Arsen'in dudaklarından duyduğumda. Annemin kirli hatırasının üstünü örtüyordu.

Onu ağızma alsam da erkekliğinin büyük bir kısmı dışarıda kalıyordu. Bir ritim tutturduğumda eli kafamı kavradı, beni kendine daha çok bastırdı.

"Güzel Roya'm," dedi nefes nefese. Hızlandığımda nefes alışverişlerinin düzensizleştiğini fark ettim. Ağızımda daha da mümkünmüş gibi büyüyor, hassas derisi geriliyordu. Dişlerimi sürttüğümde saçımı kavrayan parmakları kafa derime battı. Alçak sesle küfretmişti. Başımı yönlendirerek istediği ritmi gösterdi, daha da hızlandım. Ağızımın içinde seğirdiğini hissettiğimde başımı tutup beni geri itti. Dudaklarım erkekliğinden ayrıldığında avucunu dudaklarımın eski yerine yerleştirdi. Avucunun içine boşalırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Gözleri kapalıydı.

Yatakta doğrulup çekmecesinden peçete çıkardı. Ellerini temizlerken onu izliyordum. Bakışlarım erkekliğindeydi, inmesini bekliyordum. Morana nereye baktığını anladığında bana yaramaz bir gülümseme gönderdi.

"Daha değil," dedi. İçim heyecanla doldu, erkekler genelde kendi işleri bittiğinde devam etmez, bir an önce kaçmaya bakarlardı. Prezervatif çıkarıp hızlı hareketlerle taktı.

Beni geriye itti, dudaklarını dudaklarıma örttü. Beni vahşice öperken bacaklarımı beline doladım. Erkekliği olması gereken yere yaslanmıştı, hafifçe hareket ettiğinde klitorisime sürtünüyordu. Aldığım zevk

## Işıl su Gültekin

katlanarak büyürken Morana göğsüme doğru ıslak öpücükler kondurarak ilerledi.

Bir yandan bana sürtünürken diğer yandan göğüslerimle oynuyordu. Dudakları göğüs ucuma kapandı, sertçe emerken inledim. Diğer eliyle sağdaki göğsümü sıktı, dudakları karnımda gezinmeye başladı. Cayır cayır yanıyordum. Öpücükleri milim milim ilerlerken kafamı kaldırıp ona baktım.

Benlerimi öpüyordu.

“Sen,” dedi kafasını kaldırarak, “benekli sıçan falan değilsin minik yıldız.” Benlerimi teker teker öpmeye devam etti.

“Sen gökyüzünü vücudunda taşıyorsun.” Kasıklarımaya yayılan benleri öperken titremeye başlamıştım.

“Gerçek bir yıldız gibi, benim minik yıldızım,” dedi. Kafasını kaldırıp bana baktı, siyah dalgaları dağılmıştı, gözlerinde ise yoğun bir arzu vardı.

O an gördüm. Morana'nın gizlediği şeyi. *Sevgisini*. Vücudumdaki benlere hayranlıkla bakıyordu, küçükken turnaklarımla kazıyıp yara yaptığım benlerime dünyadaki en güzel şeymiş gibi bakıyordu.

Dudaklarım titredi.

“Geçmiş hayatında nereden öpülürsen oranda ben çıkarmış,” dedi yavaşça. “O hayatında ben var olmalıyım Roya çünkü bu yol,” dedi parmaklarını göğüslerimden kaburgalarımaya, oradan da bel kıvrımımaya götürerek. “Bu benim izlediğim yol.”

Beni öperken kalbim alev almış gibiydi, duygularım hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

“Şimdi,” dedi erkekliğini kadınlığımın girişine yerleştirerek. Yavaş yavaş içime girerken inledim. “Bir olacağız.” İçimi doldururken kasıklarım yanıyordu, içime rahat girebiliyordu çünkü bana dokunduğu ilk andan beri hazırdım. Kadınlığım onu sıkıca sardığında inledi.

“İyi misin?” dedi yavaşça.

“Devam etmezsen kendimi öldürürüm,” dedim titreyerek tizleşen bir sesle. Ve hareket etti, vücudum titremeye başladı.

“Benim hırçın kızım,” dedi göğüslerimi öperek. Ellerim saçlarına gittiğinde yakaladı ve onları yatağa bastırdı. Hızlanırken çığlık attım,

## Morana

gözlerim zevkten kararmak üzereydi. Hareketleri sertleşti, boynumu sırdı. Bacaklarımı beline iyice bastırdım. İçimi öyle güzel dolduruyordu ki her bir hücrem patlayacak gibiydi.

Böyle bir şey daha önce hiç yaşamamıştım. Böyle bir zevki hayatım boyunca tatmamıştım. İki bileğimi başımın üzerinde tek eliyle bastırıp birleştirdi. Diğer eliyle göğüslerimle oynadı. Kalça hareketleri sertleştiğinde içimde bir noktaya vuruyordu ve çığlıklarım ardı ardına dudaklanmın arasından çıkıyordu. İçimde bir nokta nabız misali atıyordu, kadınlığım zevkten zonkluyordu.

Geleceğimi fark ettim. "Arsen ben... ben galiba," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Aynı anda," diye fısıldadı. İki kere daha gidip geldi, üçüncüsünde adını haykırdım. İnlemesini duydum, gözlerimin ardında âdeta yıldızlar uçtu ve Arsen'in bedeni üzerime kapandı. İçimdeki seğirme hissinden onun da orgazm olduğunu anlamıştım.

Nefes nefese birbirimize sarıldık. Hemen içimden çıkmadı, bu çok hoşuma gitti. Ona daha da yakın hissediyordum.

İçimden yavaşça çıkarken hayal kırıklığıyla inledim. Kullanılmış prezervatifi çıkarıp yanıma doğru uzandı ve bana sarıldı. Yüzümü boynuna bastırdım, güzel kokusunu içime çektim. Parmakları belimin kavisinde geziniyordu. Bedenlerimiz terli bir halde birbirine yaslanmıştı.

Parmaklarımı karnındaki pütürlü izlerin üzerinde gezdirdim.

Kayıp yaşamıştı, gerçek kayıplar.

Ben ise...

Bir an için nefes alamayacak gibi oldum. Yerimden doğrulduğumda siyah saçlarım perde misali vücudumu kuşattı.

"İyi misin?" dedi dirseklerinin üzerinde doğrularak. Ona bakmaktan kaçındım.

"Duş alacağım, çok uzun sürmez," dedim ayağa kalkarak. Banyoya girdiğimde göğsümün içindeki ağırlık arttı. Başka erkeklerle de birlikte olmuştum ancak hiçbir zaman böyle hissetmemiştim. Hiçbiri bu şekilde değildi.

Böyle olacağını, böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.



## İşilsu Gültekin

Ellerimi birbirine bastırarak derin nefesler aldım. Gözyaşlarım gözlerimi doldurmuştu, aynanın karşısına geçerek kendime baktım. Yüzüm kızarmış, saçlarım dağılmıştı.

Gözlerimde anlamlandıramadığım bir duygu geziniyordu. Yüzümü buruşturarak bakışlarımı aynadan kaçırdım. Suyu açtım, buz gibi su vücudumu döverken düşün mermer zeminine oturdum. Gözyaşlarım yüzümde sıcak bir yol izlerken ağlamaya devam ettim.

Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Bu histen.

Kalbimde varlığını daha önce hissetmediğim ancak beni bir kafes gibi sardığında büyüklüğünü fark ettiğim bu histen.

Elimi göğsüme bastırdım, soğuk su bedenimi sarsa da içimdeki bu sıcak histen kurtulamıyordum. Ben bağlanamazdım, ona bağlanmamalıydım. Bırakıp gidecekti, biliyordum. Herkes terk ederdi ancak onunki öyle basit olmayacaktı. Sadece seks olarak düşünmeliydim bunu ancak öyle değildi. Bu sadece seks değildi, kendimi kandıramazdım.

Çenemden aşağı yuvarlanan sıcak gözyaşları bunun kanıtıydı.

Korkuyu bastırmaya çalıştım, yumruğumu sertçe kalbime bastırdım. Başımı eğebildiğim kadar eğdim, soğuk su kafamın arkasını sertçe dövüyordu.

Tara Roya Baver bu hisse yenilmemeliydi. Ancak kalbinin derinliklerinde gerçekleşen şeyi çoktan biliyordu.

*Biliyordu.*



## XIV

*Biliyordum,  
Gözlerinde gördüm.  
O ateş,  
Ah sevgilim,  
Uçurumun kıyısındayım.  
Tut beni.\**

"Silahı düzgün tut." Dayımla çatıda uzanmıştık. Hemen önümüzde keskin nişancı silahım vardı. On altı yaşına az kalmıştı, bu yüzden bana alacağı hediyeği öğrenmek için dayımı sıkıştırıyordum.

"Söylemeyecek misin?" diye homurdandım ufak gece dürbününden sokağı izlerken.

"Güzel bir hediye," dedi dayım koyu renk gözlerini kısıp. Saçlarının yanları kırlaşmıştı, vücudu kaslarla doluydu. Dövme dolu kolunu ileri uzatıp silahın açısını değiştirdi.

"O elbise mi yoksa? Sana fotoğrafını atmıştım," dedim kafamı arkaya çevirerek. Dayım atkuyruğu yaptığım saçlarımı çekiştirince ona dil çıkardım.

"O elbiseyi de alırım ancak annene gösterme. O da istiyor sonra," dedi. Bir an için sessiz kaldım. Dayım ile annem iki gün önce büyük bir kavga etmişti. Annem benim kiralık bir keskin nişancı olmamı istiyordu. Bu isteğinin dayımın kazandığı büyük paralardan dolayı olduğuna emindim. Annemin para sevdası tüm kişiliğinin, tüm değerlerinin önüne geçiyordu. Dayım ise yaşımın küçük olduğunu yeteneğimin kolaylıkla suistimal edileceğini söylüyordu. Annem dayıma senden daha iyi olduğu için kıskanıyorsun diye bağırıyordu.

Dayım ise tek kelime etmeden evi terk etmişti. Dayımın beni kıskanmadığını biliyordum, öyle bir adam değildi. Kimseyle konuşmazdı, siyah gözlüklerini gözünden hiç çıkarmazdı.

---

\* Wildes - Woman in Love.

## İşilsu Gültekin

“Bu geceki görevi sen yapacaksın,” dediğinde yüzüm ciddileşti.

“Parayı da alırım ama,” dedim dalga geçercesine. Dayımın yüzüne sırtarak bakıyordum ancak onun yüzündeki ifade bozulmamıştı. Dayım daima ciddi bakardı, doğru düzgün güldüğünü hiç görmemiştim. Bazen ona arka arkaya espriler yapar dayımın mimikleri oynamadığında ise kahkahalara boğulurdum. Onunla dalga geçmeme bir şey demezdi.

“Birkaç kâğıt veririm. Annen ona gönderdiğim parayı bitirmiş,” dedi. Buna şaşırmamıştım, iki gün boyunca eve o kadar çok kargocu gelmişti ki dar koridorumuz paketlerle dolmuştu. Hepsi de ünlü tasarımcıların ürünleriydi. Üç gündür evde sadece pilav yiyorduk. İçecek suyumuz bitmişti ama alacak paramız yoktu. Çeşmeden akan su çok kireçliydi, zorla içtiğim için bütün gece mide bulantısından uyuyamamıştım.

Annemin bonkör olduğu zamanlarda, bana verdiği harçlıkları biriktirmiştim ancak çıkarmaya korkuyordum. Çünkü annem hepsini alıyordu. Defalarca kez kavga etmiştik, kendime aldığım kıyafetleri eve saklayarak sokuyordum. Annem üzerimdekilere dikkat etmiyordu, ettiği zaman ise zengin bir arkadaşımın verdiğini söylüyordum.

Buna inanıyordu çünkü bir gece eve oldukça lüks bir arabayla geldiğimi görmüştü. Kız benden büyüktü, bir ev partisinde tanışmıştık. Ona sarkıntılık yapan bir çocuğu dövmüştüm. Karşılığında ise o gece beni eve bırakmıştı. O kız normalde de arkadaşımış gibi davranmıştım. O yüzden yeni giysiler giydiğimde soru sormayı bırakmıştı.

Yalanlar, yalanlar, yalanlar. Yalan çukurunda boğuluyordum. Annem beni kusursuz bir yalancıya çevirmişti.

“Geliyor,” dedi dayım.

“Bir anlaşma yapalım,” dedim dayıma bakarak. “Paranı istemiyorum bunun karşılığında.” Dayım sabırsız gözlerini yüzüme dikti.

“Babamın ismini söyleyeceksin.” Lisede bir kız bana piç demişti. Bunu yüzüme açık açık söylemişti. Dayım derin bir nefes aldı.

“Annen sana söylemedi mi?” dedi. Kafamı iki yana salladım.

“Tanınan bir iş insanı, alışveriş merkezleri onun,” dedi. “Geliyor Tara, mavi gömlekli adam.” Kafamı çevirip gece görüşünden baktım. Yüzü bana dönüktü, sigara içiyordu.

## Morana

Parmağımı tetiğe koyup derin bir nefes aldım, kalp atışlarımı yavaşlatım. İşaretparmağım kıvrıldı, kurşun silahtan kurtuldu. Adam geriye doğru savrularak yere yığıldı.

O sırada sokakta bir çığlık duydum. Sekiz dokuz yaşlarında bir çocuk adama doğru koştu. Ağlama sesi sokağı inlettiğinde kanım dondu.

“Dayı,” dedim nefes nefese. “Çocuğu burada.” Dayım elindeki dürbünü gözlerine götürdü.

“Siktir, çocuğun bu saatte burada ne işi var?” Göğsüme bir el basıyormuş gibi hissettim. Nefes almam güçleşince dizlerimin üzerinde doğruldum. Sokağa insanlar doluşmaya başladığında dayım silahı toplamak için eğildi. Hareketleri seriydi, yerdeki diğer dürbünü alıp gözlerime bastırdım. İnsanlar çığlık çığlığa ağlayan çocuğu uzaklaştırırken nefes alabilmek için dudaklarımı araladım.

“Sadece pislikleri vurduğunu söylemiştin,” dedim acı dolu bir sesle. “Ne bu?” dedim ona dönerek.

“Gitmemiz lazım Tara,” dedi sadece. Çocuğun ağlama sesi sokağı inletirken, “Baba!” diye bağıırıyordu.

Baba!..

Yabancı olduğum bir kelime. Yabancı olduğum bir varlık. İnsanlar babalarıyla ilişkilerini anlatırken sessiz kaldığım bir konu. Baba özlemi hissettiğim zamanlar annemin ben yokmuşum gibi davrandığı zamanlardı.

“Babamı istiyorum,” diye ağladığımda annem daha çok sinirlenirdi. “Meryem Ana gibi düşün beni,” derdi dalga geçerek. Neyden bahsettiğini anlamadığım için daha çok ağlıyordum.

Babam olsa beni annemden kurtarır mıydı? Bana sevgi duyar mıydı? Belki de sevmezdi. Ben kötülük tohumuydum.

Bir sevgisizliği daha kaldıramazdım o yüzden babamı da kalbimin derinlerine gömmüştüm. Beni o da kurtaramazdı, beni kimse kurtaramazdı. Kendi kendimi kurtarmaktan başka çarem yoktu. Ancak içimde kesip atamadığım o küçücük umut tanesi bir gün filizlenmeyi beklemişti.

“İstemiyorum,” dedim dayıma dönerek. Sırtımdan soğuk terler boşanıyordu.

## Işılsu Gültekin

“Daha fazlasını yapmak istemiyorum, bırakıyorum ben,” dedim. Dayım silahların olduğu çantayı yüklenip ters bir şekilde bana baktı.

“Salak salak konuşma Tara,” dedi beni sarsarak. “Bu senin yeteneğin, doğuştan geliyor. Ben sadece yardımcı oluyorum.”

Yürüyordum ancak dizlerim titriyordu, bağırışları duymamak için ellerimi kulaklarıma bastırdım. Çatıdan aşağı inen merdivenlere vardığımızda ellerimi kulaklarımdan çektim. Beton merdivenleri inerken kapalı bir otoparkta olduğumuzun farkına vardım tekrar. Dayım birden ellerindeki çantaları bıraktı. Omuzumu yakalayıp sırtımı pütürlü gri duvara yasladı.

“Beni çok iyi dinle Tara Roya Bayer,” dedi alçak sesle. “Silahlar senin gücün. Silahlar senin yuvan. Sana hangi silahı verirsem vereyim senin uzvun haline dönüştü. Sen farkında değilsin ama ben görüyorum. Sene-lerce bu işi yaptım ama hâlâ silahla bütünleşemiyorum.”

Boş gözlerle dayımın yüzüne bakmaya çalıştım. Gözlerim karanlığa alışsa da yüz ifadesini seçemiyordum.

“Seni bu dünyada parçalarlar Tara. Savana şehri seni yok eder. Gücsüz olursan, en ufak bir zayıflık gösterirsen ölürsün. Mezarın bile olmaz.”

Yutkunmaya çalışsam da ağzım kurumuştı.

“Babam zengin değil miydi? Ona giderim,” dedim umutsuz bir sesle. Sesim zayıf çıkmıştı, dediklerime ben bile inanmıyordum.

Hayatımda sevgi olmayacaktı ve daha kötüsü ben bundan artık acı duyamayacak kadar hissizleşmiştim.

Ağlamak çare değildi. Ağlayamamak ise hepsinden beterdi.

“Baban evli ve çocuklu bir herif. İsmi Varan Kandemir.”

Şehirdeki alışveriş merkezlerinin tabelalarının altında elyazısıyla Kandemir yazıyordu, biliyordum. Bir kere oturduğum kafenin önünden araba konvoyuyla geçmişti. Bana da çalışan garson kız söylemişti. Merak edip internetten baktığımda kanım çekilmişti. Çünkü annemde de fotoğrafını görmüştüm. Buruşuk, yırtık bir fotoğraftı.

“Seni büyütmeyen, seni kabul etmeyen birine de babam falan deme. Senin baban yok. Yürü şimdi,” dedi beni iterek. Merdivenleri titreyen bacaklarla inmeye devam ettim. Motora bindiğinde arkasına oturdum. Dayım bana kaskımı uzatırken siyah gözlüklerini gözüne indirdi.

## Morana

“Bir daha zayıflık gösterdiğini görürsem hiç iyi olmaz Roya,” dedi. Dayımın sert yönünü biliyordum ancak beni eğitirken bu yanını göstermezdi. Canı sıkılmıştı.

Sesim çıkmadı. Motor ileri atılırken dayımın beline sarıldım.

Zayıflık göstermeyecektim. Zayıflık gösteremezdim. Ne olursa olsun hayatta kalacaktım.

İçim ölü toprağa dönse bile. Çünkü kurak toprakların da yeşermeye hakkı vardır.



“Uyan,” dedi bir ses tepemde. Gözlerimi açmaya çalıştım, ağlamaktan kirpiklerim birbirine yapışmıştı. Dün duştan çıkar çıkmaz odaya gelmek konusunda ısrar etmiştim. Morana’nın beni bırakmayacağını biliyordum ancak sabaha karşı Apollon bileğinde bir notla pencereye gelmişti ve Morana’nın tavrı değişmişti. Bu kaçmam için bir fırsattı ben de bu fırsatı kullanmıştım.

Ona içimdeki çukuru, beni tüketen düşünceleri ve duygulara karşı savunmasızlığımı anlatamazdım. Beni öyle görmesini istememiştim, hep yaptığım gibi kaçmak istemiştim.

Bu seferki kaçma dürtüm çok güçlüydü çünkü duygularım çok güçlüydü. Hayatımdaki kimse için böyle hissetmemiştim, aramızdaki bağ varlığını artık hissettiriyordu.

Göğüs kafesime dolanmış o zincir beni Arsen’e bağlıyordu.

Tara ve Morana. Roya ve Arsen.

İsmini düşündüğümde kalbim hızlanıyor ve ritim değiştiriyordu. Kalbim üzerinde her zaman söz sahibi olmuştum ancak bu sefer ipler onun elindeydi.

Ben hata yapacaktım, daima yapardım. Belki de yapmıştım.

“Uyanık olduğumu biliyorum,” dedi Ahu tekrardan. Kirpiklerimin hareket ettiğini görüyordu, pes edip gözlerimi açtığımda Ahu’nun cam mavisi gözleri görüş alanıma girdi.

“Ne oldu?” dedim homurdanarak. Güneş ışığı yüzüme vuruyor, ağlamaktan hassaslaşmış olan gözlerimin acımasına sebep oluyordu.

## İşilsu Gültekin

Bilge ve Ahu odadaydı, Bilge tam karşımdaki pembe tekli koltuğa oturmuş uzun bacaklarını koltuğun kolundan aşağı sarkıtmıştı. Ahu ise yatağımda oturuyordu, sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Ağzındaki lolipopu çevirip duruyordu.

“Uyan artık, akşam olacak,” dedi Ahu. Yatakta doğruldum, kendi halinde kurumuş olan saçlarım iç içe geçmişti. Muhtemelen kabarmıştı da.

“Şimdi bize geceyi anlat,” dedi Ahu lolipopu ağzından çıkararak. “Görevi değil ama görev götümde bile değil.”

“Geldiğimde siz uyumuştunuz, neyi anlatacağım?” Parmaklarımı gözlerime bastırırken homurdanmışım.

“Morana ile birlikteydin, üzerinde onun gömleği var,” dedi Ahu sırtarak. “Ayrıca altında don bile yok.” Elimi yüzümden çekip ona baktım, uyku sersemliğini üzerimden atamamışım. Bacaklarımı birbirine sürt-rüğümde altımda gerçekten iç çamaşırı olmadığını fark ettim. Gömleği üzerime alıp çıkmışım, düğmelerini bile koridorda iliklemişim. Yamuk yumuk iliklememe şaşmamak gerekirdi. Çıplak halde koridorlarda koşturmuştum, bağlanma korkusu insana bunu yaptırabilirdi.

“Sen nereden biliyorsun? Geldiğimde uyuyordun,” dedim. Ahu tüm dişlerini göstererek sırttı.

“Ay gibi parlayan götün pikenin biraz dışına taşmış olabilir.”

“Güzel manzaraydı, benim şikâyetim yok,” dedi Bilge de kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Gözleriniz bayram etmiştir,” dedim sırtarak. İkisi de güldüğünde ben de gevşedim. Dün gece ne olup bittiğini tahmin edebiliyorlardı, aptal değillerdi. Ancak söyleyip söylememek konusunda tereddütlerim vardı.

“Evet şimdi anlat bakalım, meraktan çatlıyorum,” dedi Ahu pembe sortunu düzelterek. Bilge’nin meraklı bakışları da üzerimdeydi.

“Neyi merak ediyorsunuz?” dedim pes ederek.

“Tahmin ettiğimiz şey oldu değil mi?” Ahu’nun sorusu üzerine iç geçirdim. Bana göre bu yeterli bir cevaptı ancak ikisi de gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Evet.” Ahu ufak bir çığlık atarak Bilge’ye döndü. Bilge çekik gözlerini iyice kıstı.

## Morana

“Sadece seks miydi yoksa Morana sonunda itiraf etti mi?” Bilge’nin sorusu üzerine ensemeye düşüp beni sıcaklatan saçları önüme aldım.

“Neyi itiraf etmesi gerekiyordu? Ayrıca siz itiraf etmesi gereken bir şey olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?”

“Alınma ama bazı konularda inanılmaz güzel kızlarla çalıştık. Alin Derman’ı tanıyor musun?”

Tanıyordum. Savana’dan çıkıp dünyaya açılmış bir süper modeldi. Yüzü çarşaf çarşaf her reklam panosuna asılıydı.

“Biliyorum,” dedim.

“Heh, bak ona bile dönüp bakmadı. Ben kızın kulakmemesine kadar inceledim. Üstelik kız Morana’yla ilk andan beri flört etmeye çalışıyordu. Ah ben erkek olsaydım...” diye mırıldandı Ahu.

“Demek ki bir kadında sadece güzellik dikkatini çekmiyor,” dedim omuz silkerek.

“Özgüvenlisin. Bana bunu söyleseydiniz ben pikemin altında kıskançlık krizine girerdim,” dedi Ahu lolipopu dişleriyle kırarak. Özgüvenliydim evet ama kıskanç olup olmadığımı bilmiyordum.

Dikkatli düşününce Morana’nın eskiden ilişki içinde olduğu kıza sinir olmuşum, moralimi bozmuştu. Hissettiğim şey kıskançlık mıydı? Belki. Bilmiyordum, emin değildim. Galiba kıskançlıktı.

Üzerimden pikeyi atıp ayağa kalktım.

“Sana bakışı farklıydı, Morana asla taviz vermez. Sana birçok konuda taviz verdi. Ben bazı anlar yaşayacağını bile düşünmedim.” İç çamaşırım ile kısa şortumu elime alıp banyoya geçerken gülüyordum.

“Beni öldürmek o kadar kolay değil,” dedim kapıyı hafifçe itip giyinmeye başlayarak. Kafamı eğip gömleği kokladım, Morana’nın kokusu üzerine sinmişti. Kokusu içimi hoplatırken yüzümü buruşturdum. Odaya girdiğimde Bilge çalışma masasını işaret etti.

“Kahveyi yeni getirdim, kahvaltıdan sana da ayırdık,” dedi. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırmıştı. Elinde dumanı tüten bir kupa vardı. Tepsiden sadece kahveyi aldım, kahvaltı yapmaktan nefret ederdim.

“İştahım yok,” dedim Bilge’yi izleyerek. Balkona çıkmadan omzumun arkasından baktım. Ahu kendini yatağına atmış telefonu ile oynuyordu.



## Işılso Gültekin

Balkondaki sandalyelere oturduğumuzda arka bahçedeki birkaç adamın odun kestğini, odunları da ön tarafa taşıdığını fark ettim.

“Akşama şenlik var, senin örgüte katılışın kutlanacak.” Midem düğüm olurken Bilge’nin uzattığı paketten bir dal çektim.

“Daha erken kutlanacaktı ama yapılması gereken görevler vardı. Normalde adamlar kendi aralarında kutlar ama sen çemberden birisin,” diye devam etti Bilge kupayı dudaklarına götürmeden önce.

“Çember?” dedim sigaramı yakarak.

“Morana’nın çevresindekiler. Sen, ben, Ahu, Eris ve Abel.” Eskiden Mavi de vardı ama konusunu açmadım. Gerileceğini tahmin etmiştim ama Bilge gözlerimden Mavi’yi düşündüğümü anlamıştı.

İkimiz de sessiz kaldık.

Gözlerim arka bahçeye giren ikiliye takıldı. Eris ve Abel bir şeyler konuşuyordu, ikisinin de üzerinde tişört vardı. Abel ellerini cebine sokmuştu, sütlü kahve teni gün ışığının altında daha da parlıyor gibiydi.

“Arsen bana akşam böyle bir kutlama olacağını söylemedi,” dedim kahvemden bir yudum alarak. Kahvenin acı tadı dilimin üzerinde gezindi.

Bilge’nin dudakları utanmaz bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı. “Vakit bulamamıştır.” İması üzerine göz devirdiğimde bakışlarım gerilen ikiliye takıldı. Abel bembeyaz dişlerini sergilerken Eris’in vücut dili gergindi.

“Sanırım tartışıyorlar,” dedim onları izlemeye devam ederek. Cümlem üzerine Bilge kafasını çevirerek aşağı baktı.

“Onlar hiç anlaşıyorlar, Abel Eris’i uyuz edecek bir şey bulmuştur.” Bakışlarım ikisindeydi.

“Eris, Abel’in işkence yöntemlerinden rahatsız. Abel biraz şey...”

“Sosyopat,” diye tamamladım cümlesini. Bilge kafasını onaylarcasına salladı. Abel’in açık kahverengi gözlerine baktığınızda içindeki deli parıltılarını görebilirdiniz. Ve size uzun bir süre bakarsa kendinizi rahatsız hissederdiniz.

Sanki size hangi işkenceleri uygulayacağını düşünüyordu, aklına hoşuna giden yaratıcı bir yöntem gelirse yüzü aydınlanıyordu. Abel’in düşmanı değil dostu olmak isterdim. Abel Morana’ya hayranlıkla bakıyordu, daha doğrusu saygıyla.

## Morana

“Acaba ne yaşadı?” dedim kendi kendime. Morana ile yolları nasıl keşişti? Bilge bana bakarken dudaklarının arasından dumanı yavaşça verdi.

“Kendin sorarsın, götün yiyorsa tabii,” dedi sırtarak. Omuz silktim, kimsenin hayatına burun sokmayı sevmezdim ancak çemberdeki kişilerin hayatı bir şekilde Morana ile bağlantılıydı.

Aralarında en çok Ahu’nun duyguları kendini gösteriyordu, Salvador ağabeyini öldürmüştü. Onu öldürmek için gün sayıyordu.

Abel ile Eris’in sesleri yükselmişti. O sırada arka bahçeye giren kişiyi gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Arsen Morana bahçeye girmişti ve ikisine doğru yürüyordu. Omuzunda devasa kuzgunu Apollon vardı, Apollon beyaz pençesini Morana’nın geniş omuzuna geçirmişti. Siyah dalgalı saçları güneş ışığında parlıyordu, diğerlerine yaklaştığında bir sessizlik oldu.

Eris ve Abel’in başlarını hafifçe eğerek onu selamladığını gördüğümde şaşırdım. Buraya geldiğimde, toplantı odasında yapılan konuşmaları hatırladığımda şaşkınlığım azaldı.

Morana’dan benim de çekindiğim anlar olsa da ağzıma gelenleri söylemekten geri kalmıyordum. Diğerleri daha sessiz duruyordu, kimi zaman Ahu da. Kimse gevşek davranmıyordu, ortada devasa bir saygı vardı.

Morana onlarla konuşurken gözlerimi üzerlerinden ayırmıyordum. Bir anda sigaramın külü bacaklarıma düştü, temizlemek için bakışlarımı onlardan ayırdım, tekrar baktığımda ise üçü arka bahçenin çıkışına doğru yönelmişlerdi. Bu sırada kahvem soğumuştü, ayağa kalktığımda Bilge bana döndü.

“Biraz uzanacağım,” dedim sadece.

“Ben de sanırım,” dedi beni izleyerek. Üzerimde tuhaf bir mahmurluk vardı, içeri girip yatağın üzerine kendimi bıraktım. Morana’nın gömleği hâlâ üzerimdeydi. Ahu ile Bilge kendi köşelerine çekilmişlerdi. Duvara doğru dönüp gömleği yüzüme çektim.

Kokusu sadece burnumda değildi, zihnime kadar nüfuz etmişti. Bana dokunduğu an ateşin bedenimde gezindiği hissi aklıma geldi. Dün geceyi düşünmek bile tahrik olmama neden oluyordu. Bacaklarımı

## Işılıs Gültekin

karnıma çekip gözlerimi kapadım. Kollarımı bedenime sarmıştım, dün gece bu şekilde Morana'ya sarılıp kalmak isterdim ama ben korkusuz bir korkaktım. Paniğim ve zihnimi derin çıkmazlara sürükleyen depresyonum beni kısıkvırak yakalamıştı. Beni öyle görmesini istememiştim, güçlü olduğumu söylemişti. Bir enkaz devraldığını bilmiyordu. Yaşadıklarını bilmiyordu, ne yaptığımı, nelere boyun eğdiğimi bilmiyordu. Sadece benim anlattıklarım vardı, sadece annemin yarattığı kaosta şahit oldukları vardı.

Derin bir nefes aldım, zihnim anıların arasında hızla dolaşmaya başlamıştı. Mutlu bir anımı düşünmeye çalıştım.

Ve karşımdaydı.

Arsen Lloyd Morana.

Keskin bakışlara sahip gümüşü gözleri, güzel yüz hatları, dağınık saçları ve kalbimi eritip beni darmadağın eden o ukala gülümsemesi. Bana öyle gülümsediği anda ruhum içimde kıvranıyordu.

Onun için, ona ulaşmak için.

Ruh birine gerçek anlamda bağlandığında o düğümü sadece ölüm çözerdi. Ölüme bağlanan bir ruh ise cehenneme bile peşinden gelirdi.

Aklımdan çıkmıyordu, onu saatlerce düşünebilirdim. Oflayarak yüzüstü döndüm. Kapıdan gürültüler gelmeye başladığında kafamı kaldırdım. Kızlar da kapıya bakıyordu.

"Bu ne?" dedi Bilge ayağa kalkarak. Ahu da telefonunu bırakmış, dizlerinin üzerine yükselmişti. Bilge tam kapıyı açarken kapıdaki kim olduğunu anladım.

Diablo iri cüssesiyle kapıdan içeri girdi. Bana doğru koşarken Ahu çığlık atmaya başladı. Diablo üzerime atladı, sırtım duvara çarptı.

"Sakin ol," dedim Diablo yüzümü yalarken. Öyle hızlı kuyruk sallıyordu ki havayı dövmesinin vızıltısı kulağıma geliyordu.

"Diablo!" dedim bağırarak. Durup siyah gözlerini yüzüme dikti.

"Aşağı," dedim. Kuyruk sallamaya devam ederken yataktan inip bana bakmaya devam etti. Ellerime doğmuştu, evde kucağımdan inmez daima benimle uyurdu. Boynuna sarıldığımda heyecanlandı, tırnakları parkeyi çizirken boynumu yalamaya başladı. Kafasını öpücüklere boğdum, o ise yüzümü yaladı. Ayağa kalktığımda vücudu gerildi ve kızlara döndü.

## Morana

Kuyruk sallamayı kesmişti. Bilge kapının orada kıpırdamadan bize bakıyordu, Ahu pikesini kucaklayıp göğsüne bastırmıştı. Diablo Ahu'ya doğru birkaç adım attı, kokladığının farkındaydım.

Ahu ise zangır zangır titremeye başlamıştı.

"Hoşt," dedi ağlamaklı sesle. Diablo ona daha da yaklaştığında Ahu sırtını duvara bastırdı.

"Tara, gözünü seveyim al bunu," dedi nefes nefese. "Bayılacak gibi hissediyorum."

"Diablo!" dedim ona yaklaşarak. Diablo bana bakmadı, siyah boncuk gözleri Ahu'nun üzerindeydi.

"Buraya gel!" dedim sert bir sesle. Diablo daima sözümü dinlerdi, dinlemediği anlar tehlike hissettiği anlardı. Devasa bir dobermandı, Ahu'nun neden korktuğunu anlıyordum.

Diablo yatağa ön patisini koyduğunda Ahu'dan uzun hale gelmişti. Öne atılıp Diablo'nun tasmaını yakaladım.

"Gel!" dedim onu geri çekerek. Diablo kuyruğunu sallamış olsa da kıpırdamadan Ahu'ya bakıyordu. Ahu'nun yüzü bembeyazdı, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. Diablo'nun tasmaına asıldığında Diablo geri çekildi, bu sefer gözleri Bilge'nin üzerindeydi. Ona yaklaşmak istediğinde soru sorarcasına Bilge'ye baktım.

"Gelsin, sorun yok. Isırmasın da," dedi kıpırdamadan. Elimi Diablo'nun tasmaından ayırmadan Bilge'ye yaklaştık. Diablo onun bacağına koklarken Bilge'nin de gerildiğini hissettim.

"Arkadaş," dedim Diablo'ya. Kafasını çevirip bana baktı, Bilge'nin bacaklarını tekrar koklarken kuyruk sallamaya başlamıştı. Bilge'ye bakıp kulaklarını yatırdığında rahatladım.

"Sevebilirsin," dedim Bilge'ye dönerek. Ne olur ne olmaz diye elimi tasmaından ayırmıyordum. Ben yalnız büyümüşüm, Diablo da benimle birlikte çok da sevgi dolu olmayan bir ortamın içinde büyümüşü. Benim sevgimi biliyordu, bana asla zarar vermezdi.

Ancak bana yaklaşan herkesi potansiyel tehdit olarak algılıyordu. Ya arkadaş demem gerekiyordu ya da Diablo içgüdülerini dinleyerek sakın kalıyordu.

## İşilsu Gültekin

Bilge yavaşça başını okşamaya başladığında rahatlamıştım. Tasmayı bıraktığımda Bilge eğilip kafasını avuçladı. Diablo'nun ifadesi değişmiş, keyfi yerine gelmişti. Bilge geri çekildiğinde üzerine atlayıp kollarını yaladı. Bilge ise gülüyordu.

Diablo birden durup Ahu'ya koştu. Onun yatağının üzerine çıktığında Ahu çılgık atıp yüzünü dizlerine bastırdı.

"Arkadaş," dedim hızla. Diablo Ahu'nun kollarını koklarken, Ahu kapandığı yerden kıpırdamadı. En sonunda Diablo Ahu'nun dirseğini yaladı. Kuyruğunu sallayıp sivri kulaklarını yatırdı.

"Ahu," dedim yatağına oturarak, "sevebilirsin, bir şey yapmaz." Ahu kafasını yavaşça kaldırıp Diablo'ya baktı. Diablo da heyecanla ona bakıyordu.

"Çok korkuyorum," dedi Ahu alçak sesle. Kendini iyice duvara bastırmıştı.

"Birlikte sevelim," dedim Ahu'nun bileğini kavrayarak. Ahu elini Diablo'nun kafasına götürmeme izin verdi. Ellerindeki titremeyi ve teri hissediyordum. Diablo'nun kafasına yavaşça dokunduğunda Diablo hareket etmeyi kesti. Ahu yavaşça kafasını okşarken sakinleşmek istercesine derin nefesler alıyordu.

"Tamam bu kadar yeter," dedi. Diablo'yu çektiğimde direnmedi. Odanın içini koklayarak gezerken Bilge'nin şaşkınlıkla Ahu'ya baktığını fark ettim.

"Ahu köpeklerle aynı kaldırımda bile yürümez. Şu an şok içindeyim." Ahu gülümsemeye çalıştı, tedirgin bakışları hâlâ Diablo'nun üzerindeydi.

"Tara'ya güvendim," dediğinde içim bir tuhaf oldu. Ahu'nun itirafı yumuşak karnıma dokunmuştu. Diablo koklamayı kesip kapıya yöneldi, turnaklarını kapıya sürterken çıkmak istediğini anladım. Kapıyı açtığımda ok gibi koridora fırlayıp merdivenlere yöneldi.

"Araziyi iyi tanımış herhalde," dedim kendi kendime. "Burada olmasına seviniyorum, arkadaşı ve rahatça gezebileceği bir alan var." Diablo büyük bir köpekti, enerjisini atması için koşup oynaması gerekiyordu ama maalesef benimle küçücük bir dairede yaşamak zorunda kalmıştı.

## Morana

Akşamları onu yürüyüşe çıkardığımda iki saatten önce eve döne-  
mezdik. Çok yoruluyordum, özellikle işten çıktığımda acıdan ayak  
tabanlarımı hissetmezdim. Ancak onun için her şeyi yapardım, ayak-  
larım kopsa bile onu dışarı çıkarırdım. Bilirdim ki annem kılını bile  
kıpırdatmazdı. Okul gezisi sebebiyle iki gün eve gidemediğimde onu  
ruvaletle bile çıkarmamıştı. Diablo da tuvaletini balkonun köşesine yap-  
mıştı. Annem o gün onu dövmüştü, biliyordum. Çünkü eve geldiğimde  
Diablo bir köşede üzgün bir suratla devasa bedenini küçültmeye çalışır-  
casına yatıyordu.

O günden sonra eve gelemediğim zamanlar onu çıkarması için an-  
neme para veriyordum. Keyfi yerinde olduğu zamanlar para istemezdi,  
Diablo ile hava atmak hoşuna giderdi. Diablo safkandı, annem de zen-  
ginlerin köpeklerini çıkardığı parka onunla giderdi. Eve geldiğinde de  
Diablo'nun cinsini soranları gururla anlatırdı.

Sevindiğim başka bir şey ise Diablo'nun köpeklerle anlaşamamasına  
rağmen onlara saldırmamasıydı. Köpekler onunla tanışmak için yanına  
geldiğinde ya uzaklara koşardı ya da kıpırdamadan dururdu. İçine ka-  
panık bir köpekti, benim tanıştırdığım kimseyi unutmaz onlara sevgi  
gösterisi yapardı.

Mesela mahallemizin torbacısını çok severdi, bir gün onu gözaltına  
alıp götürmeye çalışan polisleri saldırmıştı. Polisleri zor ikna etmiştim,  
olay kapansın diye birine telefon numaramı vermiştim. Torbacı Halil ise  
Diablo'nun onu kurtarmaya çalışmasını hiç unutmadı, Diablo'yu her  
gördüğünde onu ede besledi.

"Hep köpeğim olsun isterdim," dedi Bilge duvara yaslanarak. "Ba-  
bam asla izin vermedi. Bizimle yaşamamasına rağmen annem ondan  
çok korkar, sözünden çıkmazdı." Bilge'nin gayrimeşru bir çocuk oldu-  
ğunu ve babasının üst düzey bir asker olduğunu biliyordum.

"Diablo olmasa sevgi nedir bilmezdim," dedim alçak sesle. Ona olan  
sevgim gözlerimi dolduracak cinstendi. Diablo benim her şeyimdi.

Kapı sertçe vurulduğunda yerimizde sıçradık. "Gel!" dedi Bilge  
bağırarak. Kapı açıldığında Eris'in sırttan suratı görüş alanıma girdi.  
İçimi nedensiz bir hayal kırıklığı kapladı, başka birini görmeyi umu-  
yordum.

## Işılsu Gültekin

“Bir saate şenlik başlayacak, hava karardı neredeyse,” dedi bize bakarak. “Ee siz hâlâ hazırlanmamışsınız.” Ahu Eris’in cümlesi üzerine gözlemini devirdi, eskiden sevgili olduklarını biliyordum. Ahu’nun anlattığına göre Eris Ahu’yu aldatmış, ilişkileri de bitmişti.

“Biz hazırlanırız sen işine bak,” dedi Ahu yataktan kalkarak. Eris hiç gizlemeden Ahu’nun bacaklarını süzdü. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandırken Ahu banyoya girip kapıyı sertçe kapattı.

“Ben sadece haber vermek istedim, ön bahçe müthiş oldu. Arsen ilgilendi,” dedi bana bakarak. Ne diyeceğimi bilemedim. Eris’in imalı sesi Bilge’nin de kaşlarını çatmasına neden olmuştu. O an fark ettim, Eris üzerimdeki gömleğin bolluğunun bilincindeydi.

“Tamam hazırlanır, geliriz,” dedi Bilge de kapıyı Eris’in üzerine kapatmak için hamle yaparak. Eris elini girişe koyup kapamasını engelledi.

“Ahu’ya söyleyin gelmemelik yapmasın. Altı ay olacak neredeyse, ona açıklamıştım,” dedi Bilge’ye bakarak. Bilge birden dikleşti, boyu Eris ile aynı hizadaydı.

“Söyleriz, artık gitsen de hazırlansak diyorum?” Eris elini eşikten çektiğinde kapıyı sertçe kapıdı Bilge.

“Göt herif,” dedi üzerindeki eşofmanları çıkarırken. Bilge ince ve upuzun bir kadındı. Ancak kol ve bacak kasları kendini belli ediyordu. Sportif bir vücudu vardı. Çekmecesinden bir şort ve gömlek çıkardı. Üzerini giyerken bana baktı.

“Sen de hazırlan hadi,” dedi. Kısa, koyu renk saçlarını eliyle düzeltti, kulaklarındaki haç, yılan ve kurukafa küpeleri her hareketinde ışığı yansıttı. Ayağa kalkıp bavula yöneldim. Bavulumun yanında iki devasa bavul daha duruyordu.

“Bu arada biz evini boşalttık,” dedi Bilge bavullara baktığımı fark edince. İki büyük bavulu açarken belime uzanan gür siyah saçlarımı kulağımın ardına ittim.

“Evde kimse var mıydı?” Sesimin ilgisiz çıkmasına dikkat etmişim, kaç gün olmuştu annem benimle iletişime geçmemişti. Ayrılışımız veda gibiydi, içimi acıtmıştı.

Kalbi en çok acıtan şey sevdiğin insanların seni sevmemesi.

Sana hiçbir değer göstermemesi.

## Morana

Boşlukta asılı kalmışsın gibi yere çarpma korkusunu sonsuza kadar hissettirirlerdi.

“Yoktu, hatta ev fazlasıyla boştu,” dedi Bilge de. Annem arkadaşında kalmaya gitmişti, tüm eşyalarını almamıştı. Temelli taşınacak bir yer mi bulmuştu merak ediyordum. Ellerim defalarca rehberdeki numarasına gitmişti ama aramaya cesaretim olmamıştı. Ne diyecektim?

*Selam ben Tara, sevmediğin kızsın. Seni merak ettim. Acaba beni özledin mi? Hiç mi özlemedin? Peki.*

Annem son konuşmamızda açıkça benden kurtulduğu için memnun olduğunu belirtmişti. Bavuldan kırmızı dantelli, üzerinde çiçekler olan transparan iç çamaşırımı çıkardım. Üzerimdeki gömlek omuzlarımdan yatağa düştü. İç çamaşırımı giydim, askılardan ortasına doğru uzanan iki şerit vardı. Morana'nın gömleğini giyerek uç kısımlarını göğsümün altından bağladım. Kollarımı kıvrırken Bilge bana bakıyordu.

“Demek onu giymeye devam edeceksin,” dedi bilmiş bir gülümsemeyle. Ona cevap vermek yerine hafifçe tebessüm ettim. Şortu bacaklarımdan yukarı çektişirdim, ince ve esnek kumaşı kıvrımlı kalçalarımı sardı. Ahu birden kapıyı açtı, üzerinde kısa bir elbise vardı. Gözleri kızarmıştı ancak makyajını yapmıştı.

Doğruca Bilge'ye ilerledi, ona sarıldığında Bilge onu kucakladı.

“Küçük bebek, ne oldu?” dedi yumuşak bir sesle.

“Güzel miydi?” dedi sadece. “Sen o kızı biliyorsun, benden güzel mi?” Sesi mırıltı gibi çıkmıştı. Sesimi çıkarmadan ikisini izledim. Ahu Eris'in onu aldattığı kızdaki bahsediyordu, anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

“Bu konuyu ikiniz açık açık konuşmadınız mı?” dedim onlara doğru ilerleyerek.

“Konuştuk ama kızdaki çok bahsetmedik,” dedi Bilge küçük bir bebekmiş gibi Ahu'yu hafifçe iki yana sallayarak. Ahu gözlerini kapatmış, kafasını Bilge'nin göğsünün altına yaslamıştı.

“Ahu,” dedim ona yaklaşarak. Ahu kızarmış mavi gözlerini açıp bana baktı. “Nereden geldi bu aklına şimdi?” dedim. Eris ve diğerleriyle defalarca aynı ortama girmişti, bu kadar kırılmalı olduğunu hiç görmemiştim. Eris'e ya laf sokar ya da onu tamamen görmezden gelirdi.



## Işılsu Gültekin

Ahu Bilge'nin kollarının arasından çıkıp bana döndü. "Hiç çıkmıyor ki," dedi alçak bir sesle. "Aklımdan hiç çıkmıyor Tara." Sesi incelmmişti. Bir an için ona sarılmak istedim. Erkekler uçkurlarının peşinde koşarken geride bırakacakları kalp kırıklığını fark etmezlerdi. Çoğu önemsemezdi bunu.

"Sen çok güzelsin ama istersen dünyanın en güzel kadını ol, erkeklerin bir kısmı doyumszduz. Kızın bu durumdan haberi olduğunu bile sanmıyorum, sorumlu olan kişi Eris. Kız önemli değil, sana sadakat borcu olan Eris'ti. Kendini kimseyle kıyaslama. Sen çok değerlisin, aklından çıkmayacak olan şey bu olsun. Kendi değerini."

Ahu bir an duraklayıp bana baktı. Ardından üzerime atılıp kollarını boynuma doladı. Ondan gelen tatlı parfüm kokusunu alabiliyordum. Bana sarıldığında içimde yıllarca donuk bir halde bekleyen o şey eridi. Arkadaş edinmezdim, beni sevmezlerdi.

Ben beni sevmeyen kişilere hep kendimi sevdirmeye çalışmışım. Annem, arkadaşlarım. Beni kullanırlardı, iki güzel söz söyleyip kalbimi kazanırlardı. Ben ise değersizliğimle hep baş etmeye çalışırdım.

Bir gün uyandıgımda beni seviyormuş gibi yapıp beni kendi sorunları için kullanan herkese kapımı kapamışım.

Bir gün uyandım, gömdüğüm her kişi için bir avuç toprak sakladım.

Bir gün uyandım, kendimi herkesten ve her şeyden öne koydum.

Kendimi kurtarmayı seçtim.

Uyanmadan bir gece önce ise canıma kıymaya çalıştım. İpin ucundaydım, kendimi ipin ucundan aldım. Bendim, kimse değildi. Ben savaştım ve yaşamaya devam ettim. Bir enkaza dönüşsem de hayatta kaldım.

Ahu kollarını boynumdan çektiğinde ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

"Kendimi çok iyi hissettim. Teşekkür ederim," dedi sadece. Uzanıp elini yakalayıp hafifçe sıktım.

"Bir an önce hazırlanıp inelim, o da ne kaybettiğini görsün."



Binanın ön kapısından aşağı inerken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Meydandaki tüm alanlar ışıklarla süslenmişti. Büyük bahçenin tam

## Morana

ortasında ise devasa bir şenlik ateşi yanıyordu. Morana'nın adamları ateşi çevrelemiş, en dıştaki duvara kadar alanı doldurmuştu. Ateşin çevresinde oturacak alanlar vardı. Ateşe en yakın olanda altı tane oturak bilerek boş bırakılmıştı. Köşede ufak bir sahne vardı, hiç görmediğim bir grup hareketli parçalar çalıyordu. Oturmayanlar ellerindeki içkilerle konuşuyor bir kısmı da dans ediyordu.

Aralarında kadınlar da vardı, gözüme hamile bir kadın çarpınca şaşırdım. İri cüsseli dövmeli bir adamın yanında duruyor, ona sevgiyle bakıyordu. Adam da kolunu minyon kadının omuzlarına dolamış hafifçe sallanıyordu. Kaslı omuzunda devasa bir dövme vardı.

Kum saati, dibinde kurukafa. Altında ise Morana yazısı. Carpe Morrem yazısı ise kum saatinin hemen üzerindeydi. Ölümü yaşa.

Hamile kadın kafasını çevirip beni fark etti, elindeki plastik bardağı kaldırdı. Hemen yanındaki adam da kocaman sırtıp şişesini havaya kaldırdı. Onlara gülümsedim.

"Ben içki alıyorum, bira uygun mudur?" dedi Bilge bana dönerek. Biradan fazla hoşlanmasam da ara sıra içiyordum.

"Bana olur," dedim. Ahu birden öne atılıp yanımdan ayrılmaya hazırlanan Bilge'yi kolundan yakaladı.

"Ben de geleceğim," dedi hızlıca. İkisi yanımdan ayrılırken kalabalığın arkasında kalmıştım.

"Tara Baver," dedi arkamdan bir ses. Kafamı çevirdiğimde Abel'in açık kahverengi gözleriyle karşı karşıya geldim. Elinde içki şişesi vardı, afro saçları hafif ıslaktı.

"N'aber?" dedi bana sırtarak. Onu görünce içgüdüsel olarak gerilmiştim ancak rahatlamam uzun sürmedi.

"İyiyim, sen nasılsın?" dedim. Abel içki şişesini tutan elini kaldırıp kalabalığı işaret etti.

"Hepsi senin için toplandı, bende bu kadar kişi yoktu. Kışkandım gerçekten," dedi. Ateşin turuncu ışığının vurduğu yüzü gevşekti.

"Sen nasıl katıldın?" dedim fırsatı kaçırmayarak. Bunu merak ediyordum ve öğrenmek istiyordum. Bilge cesursam sormamı söylemişti ve evet cesurdum. Bacağıma silahımı bağlamıştım.

Morana'nın bana hediye ettiği silahı. Kendi silahının ikizini.

## İşilsu Gültekin

“Ben aslında örgütten örgüte çalışıyordum. Bağlanmayı sevmem, kim daha fazla fiyat veriyorsa ona çalışırım.” Bakışlarını yüzüme çevirdiğinde gülümsemesi bozulmamıştı. Onu uzaktan gören biri için neçeli izlenimi yaratabilirdi ancak gerçeğin farklı olduğunu ilk elden öğrenmiştim.

“Ama bu örgüte katıldın?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Abel kıpırdamadan bana bakıyordu, kafasını hafifçe yana yatırmıştı.

“Morana benden korkmuyordu. Gerçek anlamda korkmuyordu. Diğer örgüt liderleri de bana dayılanmaya çalışıyordu, sonra ne oldu?” dedi benden cevap bekleyerek. Kıpırdamadan ona baktım, Abel’in gerçek anlamda cevap beklemediğini biliyordum. O hikâyesini bu şekilde anlatmayı seviyordu.

“Gözlerinden bir kolye yaptım. Bana dik dik, üstten bakan gözlerin hepsini söktüm. Kolyem de çok güzel oldu,” dedi kıkırdayarak.

Deli, Abel, tam bir deliydi.

“Morana da bir keresinde götümü kurtardı. Ona borçlandım ama örgüte katılmamın asıl sebebi onda kendimden bir parça görmem.” Birden üzerime eğildi.

“Ona benden yakınsın, gömleğini giyecek kadar. Ah tatlı kiralık katil Tara,” dedi sesini incelterek. Gerginliğim omuzlarıma kadar tırmandı. Parmaklarım silahıma doğru seğirdi.

“O da benim kadar deli. Belki henüz sana göstermedi ama bazı işkence yöntemleri benimkileri gölgede bırakır,” dedi geri çekilerek. Huzursuzluğumu sezmesini istemiyordum ancak fark etmişti. O gerçek bir yırtıcıydı, insanlığından şüpheye düşmüştüm.

“Abel,” dedi bir ses arkadan. Arkamı döndüğümde Morana’yı gördüm. Omuzlarına oturan siyah gömleği, boynundaki zincirleri ve yüzü...

Ah kalbimi durduracak güce sahip o yakışıklı yüzü.

“Ne anlatıyorsun?” dedi tam yanında durarak. Abel birden ciddileşti ve Morana’yı kafasıyla selamladı.

“Havadan sudan sohbet ediyorduk,” dedi Abel yüzüne gülümsemenin yayılmasına izin vererek. Abel birkaç saniye bile ciddi kalamıyordu.

## Morana

“Göz kolyesinden ve senin işkence yöntemlerinden konuştuk,” dedim omuz silkerek. Benim de dudaklarımda alaycı bir gülümseme oluşmuştu.

“Korkup kaçıramadım,” dedi Abel içkisini dudaklarına götürerek.

“Kaçmaz,” dedi Morana. Kaçmıştım, dün gece hislerimin farkına vardığında koşarak kaçmıştım. Ama Morana’nın karanlık tarafını merak ediyordum. Ve itiraf etmekten hoşlanmasam da bu benim libidomu yükseltiyordu.

Bende de bir sıkıntı vardı. İnkâr edemezdim.

“Neyse ben sizi baş başa bırakayım,” dedi Abel hareketlenerek. Kalabalığın içerisinde ilerlerken birkaç kişinin ondan kaçındığını fark etmiştim. Kim olduğunu biliyorlardı, neler yaptığını biliyorlardı. Eh, kaçınmaları çok normaldi.

“Benim de seni görünce selamlamam mı gerekiyor?” dedim yan gözle Morana’ya bakarak. Morana ellerini cebine sokup üzerime eğildi.

“Bebeğim, sen dün gece beni yeterince selamladın.”

Cümlesi karnıma doğru yayılan o elektriği harekete geçirdi. Kafamı kaldırdım, dudaklarımı araladığımda Morana’nın dudaklarına baktığını fark ettim. Arzum tenime ateş misali yayıldı.

Yak beni. Hemen şu anda.

Morana bakışlarımdan farkına vardığında ukalaca gülümsedi. Kibirli gülümsemesi beni hem sinirlendiriyor hem de hoşuma gidiyordu.

“Gel, açılışı yapalım,” dedi elimi tutarak. Kalabalığa doğru birkaç adım attık ve insanlar hızla çekilerek önümüzü açtı. Morana’nın uzun biçimli parmakları elimi kavramıştı.

Ateşe doğru ilerlerken hepsi kafasını eğdi, müzik kesilmişti. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu, ateşin tam önüne geldiğimizde durduk. Abel, Eris, Ahu ve Bilge öndeki koltuklarda oturuyordu.

“Ölümü yaşayanlar, ölüme katılanlar!” dedi Morana yüksek sesle. Tüm gözler üzerimizdeydi, kalbim gerginlikle atıyordu.

“Bugün aramıza yeni biri katılıyor,” dedi yüksek sesle. Bağırmasına gerek yoktu, iğne atsak sesi duyulacak bir sessizlik hâkimdi geniş alana.

“Tara Roya Baver, şehrin gördüğü en iyi keskin nişancı.” Kalbim mutlulukla doldu.

## İşilsu Gültekin

"Aramıza hoş geldin. Ölüme hoş geldin. Morana'ya hoş geldin!" İnsanlar yumruklarını diğer ellerinin avuççisine vurmaya başladı. Alkış sesini andıran bir çınlama alana yayıldı.

Morana keskin bir ısıklık çaldı, ardından bir kere daha. Bir kuzgun ormandan havalandı, bize doğru uçarken bir çığlık kopardı. Morana'nın iri kuzgunu Apollon'du bu. Arkasından ise devasa bir kuzgun sürüsü geliyordu. Apollon gökyüzünde, ateşin çevresinde daire çizmeye başladı. Diğer kuzgunlar ise Apollon'u yani liderlerini izledi. Hemen üzerimizde kalabalık bir kuzgun sürüsü daire çizerek uçuyordu.

Kuzgunların çığlıkları Morana'nın adamlarının yaptığı eşlik sesine karışıyordu. Bakışlarımı üzerimizde daire şeklinde uçan sürüden ayırıp Morana'ya çevirdim.

Morana üzerime doğru eğildi.

"Krallığıma hoş geldin Roya," dedi. "Seni tüm hayatım boyunca aradım, eksikliğini duyduğum o his, o kişi sendin."

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak ister gibi çarpıyordu. Morana'nın eli yüzümü kavradı, gümüş yüzükleri cayır cayır yanan tenimi serinletti.

Dudakları dudaklarımın üzerine kapandı.

Beni göğüs kafesinin arasındaki cehenneme hapsetti.



## XV

*Derinden gelen o düşünceler,  
Zihnimin dikenlerle dolu yolunda ilerlerken,  
Aldığı yaralar onları parçalar  
Aldığı yaralar onlara nefes aldırılmaz.  
Ve o son yara her şeyi parçalar.  
Kimseyi yaşatmaz.*

Kalbim yok derdim.

Bir kalbim yok.

Benim kalbim istenmediğini anladı, insanlar acımadan duygularımı katletti. İnsanlar kalbimin atmasına izin vermedi. Ufak bir çarpmayı bile çok gördüler ona. Bilirdim ki kalbim ne zaman güçlü bir şekilde atsa geri dönüşü olmayan bir şekilde kırılıyordu.

Yamalarla doluydu kalbim, gözyaşları içinde birleştirmeye çalışmış-  
tım o parçaları. Bilirdim ki birleştirmezsem, ipin ucunda sallanırdım.  
Hayatımı kendi ellerimle bitirirdim. İnsanlar beni bu dünyaya çok gör-  
dü, hislerimi, varlığımı çok gördüler.

Ben de hayatlarını onlara çok gördüm.

Bana zarar veren herkesi parçaladım, unutmadım. Hiçbirini, hiçbir  
kelimeyi. *Hiçbir aşışlamayı.*

Tara Roya Baver, onları paramparça etti. Hepsinden intikam aldım,  
bazılarını yok saydım. Ne enerjime ne vaktime hiçbir şeye değmezlerdi.  
Ben borumu öttürdüm ancak tek bir kişiye dokunamadım.

Anneme.

Annem bana kötülük tohumu olduğumu aşılamıştı, o iki kelime  
zihnime kazınmıştı. Bir çocuk bunu hak eder miydi?

Ben bunu hak etmiş miydim?

Tüm bu işkenceyi. Daha küçüktüm. Çok küçüktüm. Dayandım,  
savastım, kaybettim.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı, zekâ ve deliliğin parıltılarının  
aynı anda gezindiği gri gözlere baktım.

## İşilsu Gültekin

Gümüşi gözler yeşilliklerimi hapsetti, ince uzun parmakları kalbimin etrafına sarıldı.

Dayandım, savaştım, *kazandım*.

Bir rüzgâr esti, siyah dalgalı saçlarının arasında dolandı. Alnına düşen dalgalar hafifçe hareket etti, ateşin turuncu ışığı keskin hadı yüzünde gezindi. Yüzünün bir tarafına gölge düşmüştü, gümüş gözleri tüm o karanlığın arasında bana bakıyordu. *Parlıyordu*.

İnsanlar ellerini daha güçlü bir şekilde avuç içlerine vurdu, kuzgunların çığlıkları ormanı kuşattı. Ardında Apollon pike yaparak Morana'nın omzuna kondu, devasa pençeleri omzunu kavradı. Siyah boncuk gözleri bana bakarken içim ürperdi.

Apollon sanki gözlerimin içine bakıyor ve bir şeyler seziyordu. Ona bakmak beni gerçekten ürkütüyordu. İnsanlar ritim tutmayı bıraktı ve grup bir parça çalmaya başladı. Millet içki almak için dağıldığında Morana elini uzatıp Apollon'un gagasının altını okşadı. Apollon gagasını Morana'nın saçlarının arasına sokup başını hafifçe gagaladı. Ardından devasa kanatlarını açıp havalandı. Kanatlarından dolayı oluşan hava akımı saçlarımızı uçurdu.

Morana'nın gömleğinin olduğundan daha fazla koyulaştığını fark ettim. Parmaklarım sert göğsüne dokundu, parmak uçlarım yavaşça koyuluğun olduğu yere ilerledi. Dokundum, koyu sıvı parmaklarıma bulaştı.

Kandı.

Soru dolu bakışlarım yüzüne tırmandı.

"Apollon yüksekte indiğinde istemese de pençeleri omzuma saplanıyor," dedi alçak sesle. Müziğin sesi arttığı için biraz daha ona yaklaştım, uzun parmakları çıplak belime değdi. Nefesim hafifçe titredi, insanlar etrafımızda dans ediyordu. Müziğin sesi alanda yankılanıyor arkamızdaki vahşi ormana yayılıyordu.

"Canın acımıyor mu?" dedim parmaklarımin ucuna yükselerek. Morana'nın dolgun dudakları yukarı doğru kıvrıldı, kalbimi deli divane eden ukala gülümsemesi kendini gösterdi.

"Bazı acılar her şeye değer. Bana sevgisini ve sadakatini hissedebiliyorum. Acısı önemli olmuyor. Bunları bildiğim sürece istediği kadar canımı acıtabilir," dedi boğuk bir sesle.

## Morana

Beni sevdiğini bildiğim sürece, canımı acıtı.

Altta yatan anlam buydu, bahsettiğimiz şey Apollon değildi, ikimizdik. Senin canını acıtmam, seni bırakmam demek istedim. Yalan dudaklarımı tırmalasa da dışarı çıkmadı. İzin vermedim.

Ona hafifçe gülümsedim. Gri gözleri yüzümde gezindi, gözbebekleri irileşirken elini yüzüme koydu. Yanaklarım cayır cayır yanmaya başladı, karnımdaki küçük titreşimleri hissedebiliyordum.

Ben onun canını yakacaktım, bunu hissediyordum. Bunu âdeta biliyordum. Peki ya ilk hamleyi o yaparsa? Dudaklarımdaki gülümseme titredi, düşüncelerim Morana'nın dikkatli gözlerinden kaçmadı.

"Ne oldu?" dedi başparmağı yanağımı okşarken. Yutkunmaya çalışırken ona baktım, sadece baktım. Hislerim karman çormandı ve kontrol manyağı ben ilk defa kalbime söz geçiremiyordum.

"Bir şey yok," dedim bakışlarımı yakışıklı yüzünden kaçırarak. Beni kendine çekti, vücudum sert bedenine yaslandığında bacaklarım titredi.

"Ne oldu minik yıldız?" dedi yüzüme eğilerek. Güzel yüzünü sonsuza kadar izleyebilirdim.

*Where the light shivers offshore  
Through the tides of oceans,  
We are shining in the rising sun.\**

Şarkının sözleri" kulağıma çalınırken hafifçe sallanmaya başlamıştık.

"Gözlerin hüznünlü bakıyor, ne saklıyorsun?" Son cümlesi kalbime gülle gibi çarptı. *Ona gülümsedim, benim bağlanma korkum, benim yalanlarım, benim çirkin yüzüm.*

Hepsi zihnimde birbirine girdi, duygularım savaş ilan etti.

"Bence neden çekindiğimi biliyorsun Arsen," dedim yavaşça. İsmi dudaklarımdan ilahi gibi döküldü, cehennemi yöneten o melek ilahileri umursamazdı.

Arsen o melekti.

"Korkuyor musun?" dedi dudakları yanağımda bir yol izlerken. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

---

\*Işıkların okyanus gelgitleri arasından,  
Açık denizde dalgalandıkları yerde,  
Biz parlıyoruz doğan güneşte.

\*\* Yoann Lemoine'nin *I Love You* şarkısı.



## İşilsu Gültekin

"Eğer öyleyse," diye devam etti. "Kork. Eğer korkmazsan delisindir zaten."

*As we are floating in the blue,*

*I am softly watching you.*

*Oh boy your eyes betray what burns inside you.\**

"Sen benden nasıl emin olabiliyorsun? Korkmuyor musun?" dedim. Bacağımdaki silah onun bacağına yaslanmıştı. Kollarım geniş omuzlarındaydı, gömleğine taşan nemli kanı iç kolumda tuhaf bir hissin baş göstermesine neden oluyordu. Hafifçe kulakmememi ısırdığında dudaklarım daha fazla oksijene ihtiyaç duyarcasına aralandı.

"Korkmuyorum. Bebeğim ben deliyim, hep de öyleydim. Dünyamı altüst eden sensen eğer, senin peşinden gelirim."

Gözlerimi kapattım ve beni müziğin ritmine göre sallamasına izin verdim.

*Whatever I feel for you,*

*You only seem to care about you.*

*Is there any chance you could see me too?*

*Cause I love you...*

*Is there anything I could do,*

*Just to get some attention from you?*

*In the waves I've lost every trace of you.*

*Where are you?\**

Yüzümü onun göğsüne gömdüm, güzel kokusunu içime çektim. Boynundaki zincirler yanağıma batıyordu. Çevremizde dans eden herkes silindi, Arsen'in kollarındaydım. Ölümün kollarındaydım. Ve buna

---

\*Dalgalandırken biz mavide (okyanus),

Ben seni izliyorum aheste aheste,

İnanmıyorum; gözlerin ele veriyor içindeki yangını.

\*\*Senin için neler hissedersen hissedeyim,

Sadece kendini düşünüyor gibisin,

Bir ihtimal beni de fark eder misin?

Çünkü seni seviyorum.

Yapabileceğim bir şeyler var mı,

Senin biraz olsun dikkatini çekebilmek için?

Dalgalarda kaybettim izini,

Neredesin?

Seni seviyorum.

## Morana

bayılıyordum. Gök gürlediğinde herkes bir ağızdan bağırdı. Şimşek bulutların arasından tüm ihtişamıyla ağaçların ardına uzandı.

Kollarımdaydım ve hiçbir şey umurumda değildi.

Zihnimin arkasında atılan çığlıkları duyabiliyordum. En karanlık köşede bekleyen o fısıltıyı duyabiliyordum. Bu yanıştı, biliyordum. Ancak ben yanlış yola sapmayı böylesine istememiştim. Bu yol çıkmazdı ancak ben de dürüstlük taşlarıyla bezeli yollarda yürümemiştim.

Duygularım beni yarı yolda bırakmıştı, taştan kalbim benim için kanlı yolu seçmişti. Annemi haklı çıkarmaktan çok korkuyordum. Korkunun ecele faydası yoktu ancak ben bu ecel için adam öldürürdüm.

Morana'nın dudaklarını saçlarımda hissettiğimde bacaklarım titrediydi. Yağmur damlaları gökyüzünden teker teker düşerken kafamı kaldırdım, çenemi Morana'nın göğsüne yasladım.

Gri gözlerinin çevrelediği kömür karası kirpikleri bana bakarken titrediydi. Griler ateşe kucak açtı, en karanlık geceyi fısıldadı.

Bana baktı ve kalbim hayatımda hiç hissetmediğim kadar güçlü çarptı. Ona güvenmemem gerekiyordu, onun bana güvenmemesi gerekiyordu. Yağmur hızlanırken Morana geri çekildi ve elimi avucunun içine hapsetti. Beni ormana doğru yönlendirirken diğer elimi mavi damarlarının belirginleştiği kol içine koydum. Parmak uçlarım kolundaki damarların üzerinde gezindi.

Sadece onu izledim, nereye gittiğimizi sorgulamadan. Yolda adamlarından biri iki şişe uzattı, iki şişeyi de tek eline aldı. Binanın arkasına dolaştık ve ufak bir kapıdan çıktık. Müzik sesi biraz azaldı, insanların konuşmaları kulağıma daha az çalındı. Taşlı patikada yürürken ılık rüzgâr yüzüme dokundu, saçlarımdan arasına girip omzumdan yavaşça havalandırdı.

Ormana girdiğimizde müziğin sesi hâlâ kulaklarıma çalınıyordu. Morana durup bana baktı, alnına düşen siyah dalgalı saçları havalandı.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordum. Bir an bana baktı, sessizliği sürerken içki şişelerinden birini uzanıp aldım. Cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir dal çekti. Ardından paketi bana uzattı. Dalı dudaklarımdan arasına sıkıştırdım. Zipposunu çıkardı, kapağı metalik bir ses çıkararak açıldı. Karanfilli sigaranın ucu alev alırken dumanı içime çektim.

## Işılso Gültekin

“Tek kalmak istedim,” dedi sadece. Kafamı kaldırıp ona baktım, boyunun uzunluğu başımı döndürüyordu. Omzunda kurumuş olan kan lekeleri ayışığının altında kendini belli ediyordu. Dudaklarının arasındaki sigarayı parmaklarının arasına alırken kemikli ellerini izledim.

“Benim meselem,” dedi yavaşça. “İntikam almak Tara. Sana savaş vadedeceğimi söylerken şaka yapmıyordum.”

Konuya dolandırmadan girmişti, konuşmanın nereye gideceğini kestiremiyordum.

“Tamam,” dedim yavaşça. Ardından şişeyi dudaklarıma götürüp buz gibi içkiden bir yudum aldım. Bu sıcak yaz akşamında iyi gelmişti. Onu izledim usulca. Sigarasından bir nefes daha alırken yanakları içe göçtü, çıkık elmacıkkemikleri ayışığının solgun ışığında kendini belli etti.

“Yerini belli ertim, sana sadece örgüt üyesi olarak bakamayacaklarını anladılar,” dedi. Beni herkesin önünde öpmüştü, orada bulunan tüm adamlarının önünde. O öpücük sahipleniciydi, baskındı. Dudaklarının baskısı tüm hücrelerimi titretmişti, dudaklarının tadına ise aşınaydım.

“Metresin olarak görmüş de olabilirler,” dedim bir an boşta bulunarak. Morana’nın kafası hızla bana çevrildi. Dudaklarına zalim bir gülümseme yayılırken kanım çekildi.

“Dar ağacını boylamak isteyen herkes bunu düşünebilir. Ben hiçbir kadını onların önünde öpmedim, bu zamana kadar beni hiçbir kadınla görmediler.” Bana doğru bir adım atıp ayı kapattı. Ondan yayılan karanlığı hissedebiliyordum. Ben de hayatım boyunca hiçbir zaman iyi adamları seçememiştim. Bitmek üzere olan sigaramı taşla bastırarak söndürdüm. Morana izmariti elimden alıp başka bir tabla çıkardı. Kendininkini de söndürüp içine koydu. Ardından kafasını eğip bana baktı.

“Kimseyi dengim olarak görmedim, sen hariç. Senin zaten bir tacın vardı, şimdi ise yanımda oturuyorsun. Sana bir örgüt vermedim, sana kendimi sundum.”

Birden çömeldiğinde boylarımız neredeyse hizalandı. Omzunun üzerinden çam ağaçlarını ve dolunayı görebiliyordum. Yağmur hâlâ çiseliyordu. Damlalar alnına düşen siyah tutamların üzerine konuyordu yavaşça.

Yüzünün güzelliği başımı döndürdü.

## Morana

“Tek hatam vardı, kendimi sana sundum ama kabul edip etmeyeceğini sormadım.” Altdudağımı hafifçe dişledim, dikkatinden kaçmadı.

“Neden sormadın?” dedim alçak sesle. Kafasını hafifçe yana yatırdı. Elini uzattı, sert parmak uçları yanağıma sürtündü.

Bir şimşek çakıp yüzünü aydınlattı, gri gözleri şimşekle aynı renge büründü.

“Gözlerin her şeyi anlatıyor minik yıldız, bana bakışını görüyorum. Bana seslenişini duyuyorum. Ruhun benim için kıvranıyor. Aramızdaki şey sadece fiziksel değil. Ben ne kadar sana aitsem, sen de bana aitsin.”

Kanım damarlarımda âdeta kaynamaya başladı, parmak uçlarının dokunduğu tenim uyuşmaya başladı. Nefesim kesilmişti, her şeyi yüzüme çarpıyordu, acımadan, dolandırmadan...

Ve haklıydı. Dünyalar kadar haklıydı hem de. Kendime itiraf edemediğim, ölümüne korktuğum şeyler şimdi tam karşımdaydı. Çaresizce izliyordum duvarlarımı yerle bir etmesini. Onu durduracak gücüm yoktu, bunu istemiyordum.

İçim, kalbim, ruhum ilk defa bir erkeği kabul ediyordu. Ama etmem gerekiyordu. Bir insana sizi yıkacak gücü ancak siz verebilirdiniz. Dünyanın en güçlü kişisi de olsa siz izin vermedikçe kılınıza dokunamazdı.

Her insanın bir kere de olsa yenik çıktığı bir savaşı bu. Kazanırsak kaybederdik ve ben o küçük ihtimale tutunuyordum. O zafer umudu kalbimin derinliklerinde gizliydi. Umut etmekten korkan ben, o umuda sarılmıştım.

“Canımı yakarsan, seni mahvederim,” diyebildim. Kendime ihanet ederek kurduğum bir cümleydi, bu cümleyi kurmam haksızlıktı ancak kendime engel olamıyordum. Yıkılmaya başlayan duvarlarıma bakıyor, böyle olmamalıydı diye düşünüyordum.

“Ya sen benim canımı yakarsan Roya?” dedi boğuk bir sesle. “Ya sen benim kurduğum her şeyi yerle bir edersen?”

Sustum, bir gülle göğüs kafesimi parçalıyormuş gibi bir acı hissettim. Bencil bir insandım, bunu biliyordum. Eski Tara bencil değildi, saftı. Ancak onu kendi ellerimle toprağa vermiştim. Şu anki ben hissiz, duygusuz bir katildim.

## Işılsu Gültekin

En acısı da ona bakarken çoktan ölmüş olan Tara'yı görebiliyor olmamdı. Haksız yere işlediğim ruhumun cinayeti dirilmiş ve gümüşü gözlere yerleşmişti.

"Bilmiyorum," dedim acı bir sesle. Etmem diyemiyordum, diyemedim. Arsen acımı görüyordu, umursamaz halim ise köşesine çekilmişti. Tüm duygularımın yüzümden bir bir geçtiğinden emindim ve Arsen her birini görüyordu.

Morana susup bana baktı.

"Önemi olmaz," dedi yavaşça. "İhanet dışında hiçbir şeyin önemi olmaz."

Bir an nefes alamadım, bağlanma korkumla savaştım. Birçok şeyle savaştım o an. Gözlerim yanmaya başladı, ağlamamak için kendimi sık-tım. Bir an geçmişimden bir erkeğin çıkma ihtimalini düşündüm. Vali yardımcısının oğlu gibi.

"Vali yardımcısının oğluna ne yaptın?" diye sordum istemsizce. Adı şu an aklıma bile gelmiyordu. Morana yüzüme yaklaştı, burnunun ucu burnuma değdi.

"Sana dokunan parmaklarını tek tek kopardım, yalanın yuva yapmış olduğu dilini kestim." Gülümsemesi deliceydi, zekâyla delilik arasındaki ince çizgide turluyor gibiydi Morana.

Dudağını dudağıma sürttüğü an arzu bedenimin kuytu köşelerinden çıktı.

"Sana bakmasınlar, seninle konuşmasınlar, sana dokunmasınlar." Boğuk sesi vücudumu titretti.

"Delisin," dedim alçak sesle. Gerçek bir deliydi. Arzumdan dolayı sesim boğuklaşmıştı.

"Yolumuza çıkanı öldürürüm, canını acıtanı öldürürüm, bana böyle üzgün bakmana sebep olan hiç kimse bir sonraki günü çıkaramaz." Sesi derinleşmişti, heyecanım parmak uçlarıma yayılıyordu.

"Sana yemin ederim Roya," diye fısıldadı. Avucu yanağıma yaslandı. "Sana yemin ederim benim güzel Roya'm."

Ruhumdaki kayışlar koptu, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yağmur hızlanırken dillerimiz dans etti. Tadını alıyordum, Morana'nın dudakları utanmazca dilimi emdiğinde inlememi bastıramadım. Eli

## Morana

belimi kavradı, uzun parmakları belimin kavisine gömüldü. Kafasını yana yatırdığı an ensemini yakalayarak yüzümü yüzüne daha çok bastırdı. Beni kendine çektiğinde ayağa kalktık.

Kanım yüzüme hücum etti, üzerime doğru geldikçe geriledim. Sırtım bir ağacın gövdesine yaslandı. Ağaç gövdesinin çıkıntıları sırtıma battı ancak umurumda değildi. Her bir uzvum yanıyordu, Morana dudağımı ısırduğunda aldığım zevk daha da arttı. Kanın metalik tadı dudaklarımızın arasında kayboldu. Gömleğimin önünü çekerek yırttı. Bir eli göğsümü kavradığında ağzının içine doğru inledim. Bedenini bedenime bastırduğunda beni istediğinden şüphe ettirmeyecek sertliğini hissettim.

Yağmur şiddetlendiğinde gömleğini yakalayıp asıldım. Kopan düğmeler dört bir yana saçıldı ancak onları görececek durumda değildim. Mermer beyazı göğsü ayışığının altında kendini belli etti, boynundaki gümüş zincirler göğüs kaslarının arasında parladı. Elimi karın kaslarına koyup aşağı indirdim. Parmaklarımın altında seğiren her bir kasını hissedebiliyordum. Pantolonunu tuttuğumda parmaklarımın tersi kasıklarını okşadı.

Morana boynumu ısırduğunda dizlerim titredi, bir eliyle şortumun düğmelerini açtı, şortu tek hamlede aşağı indirdiğinde yağmur bacaklarımı dövdü. Ben pantolonunun düğmelerini açmaya çalışsam da ellerim titriyordu. Ellerimi nazikçe itip pantolonunun düğmelerini açtı. Kolunu belime doladı ve zorlanmadan beni kaldırdı. Bacaklarımı beline dolarken dili dudaklarımın üzerinde tadımı daha çok almak ister gibi gezindi. Bir eli büstiyerimin içine girdi, göğüs uçlarımla oynarken zevkten başım dönmeye başladı. Göğüslerimi sıkıp çektiğinde dudaklarımın arasından titrek bir nefes çıktı.

Birbirimize çok kuvvetli bir çekim hissediyorduk, dünya üzerinde herhangi birine karşı hissedebileceğim bir çekimden kat kat fazlasıydı. Hayatımda Morana dışında hiç kimseye böyle çekim hissetmemiştim. O konuşurken onu izliyordum, o yürürken onu izliyordum, o *öldürürken* de onu izliyordum. Bana dokunmadığı her an hırçınlaşıyor gibi hissediyordum.

“Hazır mısın?” dedi Morana kulağıma doğru. Çoktan hazırdım, bana dokunduğu her an onun için hazır oluyordum. Elimi ensesine

## Işılsu Gültekin

götürdüm, parmaklarım yumuşak dalgalarının arasından geçip âdeta ensesine saplandı. İç çamaşırımı kenara çekti ve parmağıyla kadınlığımı boydan boya okşadı. Nefesimi tuttum farkında olmadan. İçime girdiğinde dudaklarımın arasından alçak sesli bir çığlık kaçtı. Morana elini ağzıma bastırdı ve kendini daha çok içime itti. Hızlı ve sert. Gözümün önünde ufak ışık patlamaları belirdi, Morana beni tutmasa yığılıp kalırdım. Birkaç saniye durduğunda ise konuştum.

“Durma,” dedim boğuk bir sesle. Eli ağzımda olduğundan dolayı çok net konuşamamıştım ancak o beni anlamıştı. Hareket etmeye devam etti, her hareketinde kasıklarımın vücuduma yayılan ve beni tır tır titreten o his güçleniyordu.

Hızlandı, içimi dolduruyordu, kadınlığımı kasılıyor ve onu sarmalıyordu. İçime o kadar sert girip çıkıyordu ki içimde hızla yükselen duygu beni bayıltmak üzereydi. Boğazımdan boğuk inlemeler yükseliyordu. Morana tamamen içimden çıktığında hayal kırıklığıyla bedenim üşüdü, kalçalarımı ona doğru kaldırıp daha fazlasını istediğimi belirttim. Ardından içime o kadar sert girdi ki elini ısırdım. Sert ısırdığımı dudaklarıma gelen kan tadından anlamıştım ancak umurumda değildi. Isırdığım parmak boğumunu hafifçe yaladım. İnlemesi boğazından koptu.

Hareketleri hızlı ve ritmikti. Kadınlığımı zonklamaya başladığında patlamak üzere olduğumu anladım.

“Arsen,” dediğimde elini ağzımdan çekti ve boynumu kavrayıp hafifçe sıkarken zevkten kısılmış gözlerle ona baktım. Gri gözleri yoğun bir arzuyla bana bakıyordu, sadece bu bakışıyla bile orgazm olabilirdim. Bir kolu belimdeydi ve beni havada tutuyordu. Diğer eli kalçama gitti ve acımasızca sıktı. Nefeslerim kesik kesikti. İçimden çıktığında kaşlarım çatıldı, kafamı iki yana salladım, ben bu haldeyken duramazdım.

Ardından başparmağını klitorisime bastırdı, işaret ve ortaparmağını içime itti. Bacaklarım titremekten sallanma noktasına geçmişti. Kollarının arasında şiddetle titriyordum. Parmakları içimde gidip gelirken başparmağıyla klitorisimi okşuyordu.

“Ben...” dedim konuşmaya çalışarak. “Dayanamayacağım,” diye fısıldadım. Parmakları içimdeyken kasılmalarımı hissetmiş olmalıydı.

## Morana

Parmaklarını içimden çıkardı, gözlerime bakarak hafifçe yaladı. Ardından erkekliğini kavrayıp birden içime girdi.

Gözümün önünde yıldızlar uçtu ve bir çığlık dudaklarımın arasından koptu. Orgazm beni o kadar şiddetli vurdu ki tüm vücudum seğirmeye başladı. Morana içimden çıkıp kendini bana yasladı. Onun da orgazm olduğunu fark etmiştim, göğsü hızla inip kalkarken erkekliğini yere doğru çevirmişti.

Tüm enerjim bedenimden çekilirken yere düşecek gibi hissettim. Morana'nın kaslı kolu hâlâ belimin etrafındaydı ve seğirmiyordu bile. Bacaklarımı belinden aşağı indirdiğimde Morana beni kendine bastırdı. Gözlerim yarı aralıkken ona baktığımda beni öptü. Dili dilimi okşadı tembelce. Tadımı ağzından aldım. Çoktan sıırsıklam olmuş iç çamaşırlarımı düzeltti. Eğilip bana şortumu giydirirken bedenim ağaca yaslanmıştı.

"Nasılsın?" dedi geri çekilerek. Yere çömelip oturdum, sevişmemizin etkileri bedenimi terk etmemişti. Pantolonunu düzeltirken bakışlarım utanmazca hâlâ iri kalan erkekliğinde gezindi. Bakışlarımın farkındaydı, halsizlik çökerken kısılan gözlerimi yüzüne çevirdim. Yaz yağmuru kesilmek üzereydi, beyaz göğsünden yağmur damlaları süzülüyordu. Karnındaki pütürlü bıçak izleri ayışığının altında daha da belli oluyordu. Morana dev gibiydi, oturduğum yerden bunun gerçekliğiyle bir kez daha yüzleştim.

"Tara?" dediğinde Morana ona cevap vermediğini fark ettim.

"Çok iyiyim," dedim ona gülümseyerek. "Hayatımda bu kadar iyi hissettiğim başka bir an olmamıştı." Morana yere oturdu, bana doğru uzanıp dolgun dudağını dudağıma bastırdı. Ufak bir öpücüktrü ama kalbim mutlulukla doldu. Geri çekilip bana içki şişemi uzattı. Cebinden iki dal sigara çıkardı, birini dudaklarımın arasına ilişti. Sigaralarımız ayışığının üzerimize vurduğu aydınlık gecede hafifçe parladı. Sigarayı parmaklarımın arasına geçirdim. Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve büyük yudumlar aldım, çok susamıştım.

Yağmur kesilmişti, yağmur bulutları dağılıyor ve dolunayın güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Ben içerken o beni izliyordu, dudaklarımın arasına sigarayı götürüp bir nefes aldım. Duman dudaklarımın arasından süzülürken beni izlemeye devam ediyordu.



## İşilsu Gültekin

Birbirimize baktık öylece. İçimde bastırmaya çalıştığım duygular gittikçe büyürken bana ukala biçimde gülümsedi. Onun gülmesiyle kaşlarımı çattım ve dudaklarım aralandı.

“Niye gülüyorsun?” dedim engelleyemediğim bir hırçınlıkla.

“Nedeni mi olmalı?” Tek kaşını kaldırıp alnına düşen vahşi siyah dalgaları kenara iteledi.

“Yani,” diye homurdandım. İçkisinden birkaç yudum aldı, bana yaklaştı ve tam önüme gelerek çömeldi.

“Hoşuma gidiyorsun,” dedi. “O kadar hoşuma gidiyorsun ki bazen bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum.” Ona bakakaldım, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Elini uzatıp başparmağıyla alt dudaklarını okşadı. Vücudum bana tekrar ihanet ederek ürperdi.

Arsen Morana etkisi. Yıldırım gibi ani, bir kurşun kadar tehlikeli.

Ölümcül olanı seç, sıradan olandan uzak dur. Hayat felsefem, benim *sıkıntılı* hayat felsefem. Arsen'i ilk gördüğümde tüm hücrelerim ona çekilmişti, o keskin bakışları ve kalp hoplatan gülümsemesi. Onu ilk gördüğümde istemiştim, ne kadar tehlikeli olduğunun önemi yoktu.

Ben insanlardan değil duygulardan korkardım. Ancak çoktan pes etmiştim, kalbim mantığıma darbe yapmış ve tüm kontrolü ele geçirmişti. Ona bakarken anlıyordum, ona bakarken ölüyor gibi hissediyordum.

Gümüşi gözleri yeşilliklerimi esir almıştı. Uzanıp yanağını öptüm sadece. Ufak bir öpücüğün gözlerine doldurduğu bakışı fark ettim. Yüzlerimiz birbirine oldukça yakın bir halde birbirimize bakarken aramızdaki kıvılcım baş gösterdi, az önce birlikte olmuştuk ancak arzu biraz bile azalmamıştı.

“Aklımdan geçenleri bir bilsen,” dedi alçak sesle. Ona gülümsedim, bakışları dudaklarıma takıldı. Uzanıp dudaklarımı dudaklarına hafifçe sürttü, nefesim tekrar kesildi.

“Görmek isterim,” dedim işveli bir şekilde. Düğmeleri kopmuş olan gömleğimi, *onun gömleğini*, düzeltti. Elini belime koydu, dudaklarını boynuma, tam olarak nabzımın üzerine bastırdı. Dili şahdamarımın üzerinde tembelce gezinirken yutkunmaya çalıştım. Ufak öpücükleri boynumda ilerlerken ihtiras damarlarımda çağlamaya başladı. Bana dokunduğu her an ilk kez dokunuyor gibiydi. Birbirimizi tanımıştık,

## Morana

radımızı almıştık ama bu yeterli değildi. Bana yeterli gelmiyordu, daha fazlasını istiyordum. Geri çekilip bana baktığında aynı şehveti onun gözlerinde de gördüm. Gözleri hafifçe kısıldı ve kafasını yana yatırdı. Elimi yanağına koydum, yeni tıraş olmuş gibi pürüzsüzdü. Dişlerini sıkığında keskin çenesindeki kaslar içeri göçtü.

“Seni arıyordum, seni bulana kadar durmayacaktım. Hiç kimse minik yıldız,” dedi boğuk bir sesle. “Hiç kimse senin tek bir bakışınla bana hissettirdiklerini hissettirmedi. Sen büyücüsün,” dedi.

Kıkırtım dudaklarımın arasından kaçtığı anda beni izliyordu. Ona cevap vermek için dudaklarım aralandığında patikadan gelen ayak seslerini duydum. Ardından uzaktan gelen ateş sesini. Sigarayı panikle söndürdüm, o da aynısını yaptı.

İki el silah sesi duydum, ardından bir kere daha. Morana hızla ayağa kalkıp kafasını karargâhın olduğu yöne çevirdi. İri yarı dövme bir adam elinde silahla bize doğru koşuyordu, ayağa kalktım.

“Efendim,” dedi adam nefes nefese. “Karargâha izinsiz bir giriş oldu. İki adamımız öldü.” Morana’nın kaşları çatıldı. Elim bacağıma takılı olan silaha gitti.

“Geliyoruz,” dedi Morana sert bir sesle.



Karargâhın bahçesine girdiğimizde karşılaştığımız manzara beni şok etti. Morana’nın birçok adamı sere serpe yerde yatıyordu. Bahçe bedenlerden geçilmiyordu. Aralarında yürürken Morana birden eğildi, birinin nabzını kontrol etti.

“Baygınlar,” dedi sadece. Ardından bara yöneldi ve devasa kokteyl kazanına baktı. Dibinde çok az miktarda içki kalmıştı. Parmaklarını kazanın içine sokup kokladı.

“Kokteylde ilaç var. Buradakilerin hepsi içmiş olmalı,” diye mırıldandı. Birileri karargâha girmiş ve kokteyle ilaç karıştırmıştı.

“Zehir değil, bilinçlerinin kapanmasına neden olan Zurex.” dedi. Zurex’in ne olduğunu biliyordum, tecavüz hapına benzerliğiyle biliniyordu. İçen insanın bilincini kapatıyor, bilinci açılrsa bile hareket edememesine neden oluyordu.

## İşilsu Gültekin

Biliyordum çünkü benim de içkime katmışlardı. O korkunç anı zihnimin arkasında dönerken sırtımdan soğuk terler dökülmeye başladı. Yüzümde hiçbir ifade olmadığından emindim ancak Morana bana bir bakış attı ve anında gördü.

"İyi misin?"



*Karanlık odada kıpırdamadan yatıyordum. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken bedenim külçe gibi ağırdı. Başucumdaki ışık açıldı ve onu gördüm. Barda konuştuğum çocuktü. Çok eğlenceli ve güleçti ancak şimdi yüzünde zalim bir ifade vardı.*

*"Tara nasılsın?" dedi gülümseyerek. Çirkin gülümsemesi karşısında kaşlarım çatıldı, kolumu kaldırmaya çalışsam da hareketsizdim. Vücudum beynimin komutlarını yerine getirmiyordu. Çocuk yatakta yanımda oturuyor aç gözlerle bedenimi izliyordu.*

*"Şu yeni bebeğe bak," dedi elindeki şeffaf poşeti sallayarak. İçinde iki-üç tane küçük hap vardı.*

*"Zurex diyorlar, dünyanın en harika icadı." Ardından bir kahkaha koparıp kumral saçlarını düzeltti.*

*"Kaçmaya çalışıyordun ben de seni yakaladım," dedi kendi kendine konuşarak. Bedenimi bir kez daha hareket ettirmeye çalıştım. İşe yaramayan bir çabaydı, soğuk soğuk terlemeye başladığımı hissediyordum. Yüzümde sadece kaşlarımı oynatabiliyordum, o da güçbelaydı.*

*"Ne kadar da güzelsin," dedi tişörtümü yukarı çekerek. Bedenime dokunduğunda kusmak istedim. Çığlık atmak istedim ancak ona bakmak dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu. Beni soyarken kafamın içi yanmaya başladı.*

*Başıma ne geleceğini biliyordum. Kolumu kaldırmayı denedim ama başaramadım. İçimde korkunç bir öfke vardı. Beni tamamen soyduğunda öfkem dinmedi, çok daha korkunçlaştı. Soğudu, o öfke buz kesti.*

*"En büyük fantezim," dedi kendi kendine. Pantolonunu çıkarmak için üzerimden geri çekildi. Bakışlarını ona çevirmeye çalışsam da gözümün alt kısmından silüetini seçebiliyordum.*

*"O ters tavrın nereye gitti, oysa ne güzel muhabbet ediyorduk," dedi karnımı yalamadan önce. Tiksintim dalga misali vücudumda kabardı.*

## Morana

*Hâlâ hareket etmeye çalışıyordum. İşe yaramayacağını biliyordum ancak denemekten vazgeçmek istemiyordum. Çırlıçıplak biçimde karşıma dikildi. Gözlerinde hayranca bakışı görebiliyordum, içerisi soğuktu ancak bedenimdeki öfke o kadar fazlaydı ki soğuğu adamakıllı hissetmiyordum bile.*

*İşe koyulduğunda hiçbir şey hissetmedim, bakışlarım tavana sabitlendi. Vücudumun sarsıldığını hissetmiyordum bile. Tavandaki siyah is lekelerine bakıyordum. O is lekeleri kötü kokusu olan bu odada gittikçe genişliyor gibiydi.*

*O is lekeleri büyüdüğüçe karanlıklaşıyordu. O is lekeleri benim ruhumu lekeliyordu. Bilmediğim bir odada, tanımadığım bir adamla, hareket etmediğim bir anda.*

*Lekeler ruhuma bulaştı, içimde bir şey uyandı.*

*İşi hızlı bittiğinde yanıma uzandı. Çok sarhoştu birkaç dakika içinde sızdı.*

*Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kıpırdamadan tavana baktım. Ta ki ellerimi hareket ettirmeye başladığımı hissedene kadar. Vücudum yavaşça çözülürken zihnimde bir sessizlik vardı.*

*Hiçbir şey düşünmüyordum. Yataktan kalkıp yavaşça üzerimi giyindim. Gömleğimi aldım ve çocuğun bileklerini usulca bağladım. Ardından paslı yatak başlığına uzanarak sıkı bir düğüm attım. Horultusu kesilir gibi olduğunda kıpırdamadan bekledim. Birkaç saniye sesi çıkmadı ardından tekrar horlamaya başladı. Elleri yatağın başına bağlıydı, kafası öne düşmüştü. Ayağa kalktım, bedenimi hissetmiyordum. Bir ölü gibi hissizdim, birkaç saat içinde ruhumun bir parçası ölmüştü. Yine de yaşamaya devam ediyordum.*

*Yerde çocuğun kıyafetleri vardı. Çoraplarını tiksinererek aldım ve çocuğun ağzına tıktım.*

*O an uyanıp mahmur gözlerle bana baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.*

*Ben sessizdim, ben o kadar sessizdim ki kıyamet öncesi gibiydi. Ben o kadar sessizdim ki içimdeki canavar işe koyulmuştu.*

*Çocuk homurdandı, ağzındaki çorabı çıkarmaya çalıştığında çenesini tutup sıktım. Çorabı gırtlığının içine kadar ittiğinde öğürdü. Kusarsa kusmuşunda boğulurdu ancak bundan dolayı ölmesini istemiyordum. Bu*

## İşilsu Gültekin

yüzden çorabı biraz dışarı çektim. Çorap sesi çıkmayacak kadar ağzının içindeydi.

Kotumun cebinden ufak çakımı çıkardım. Bıçağın ucunu göğsüne bastırırdım ve yazmaya başladım.

P

I

Bıçağımı her bastırışında çırpınıyordu.

"Çırpınırsan seni direkt öldürürüm," dedim alçak bir sesle. Sesimi tanıyamıyordum. Sanki bir yabancı konuşuyor gibiydi. Şu an konuşan, hareket eden bir insan değildi. Tara Roya Baver değildi.

Şu an bir canavardı, bir şeytandı. Duyguları yoktu, hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece hareket ediyordu. Tek bir amacı vardı. Ölüm.

Hareket etmeyi kesti. Bıçağım teninde hareket etmeye devam etti.

S

L

Tekrar çırpındığında yüzüne uzandım ve boydan boya bir çizik attım. Kanlar yüzünden aşağı boşanırken korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Korkunun bir faydası yoktu. Korkunun ecele hiçbir zaman faydası dokunmazdı.

I

Ağlamaya başladı. İnemelerini duyabiliyordum, bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Muhtemelen yalvarıyordu. Yalvarması bana hiçbir şey hissettirmiyordu. İçimdeki soğukluk tüm hücrelerimi esir almıştı. Düşünmüyordum, sadece hareket ediyordum.

K

## Morana

*Durup ona baktım. K harfi kasıklarının orada bitmişti. Bıçağı kasıklarına soktuğumda ağlaması şiddetlendi. İki elimle bıçağın kabzasını kavradım ve karnına doğru çekmeye başladım. Kanlar şelale gibi yatağa fışkırırken karnının göğsüyle birleştiği yere kadar bıçağı çektim. Harflerin bozulmamasına özellikle dikkat etmiştim. Böyle bulunmasını istiyordum. Vücudunda ne olduğunu belirten bu kelimeyle kalmasını. Bıçağı vücudundan çektim. Yüzündeki ifadeden bayılmak üzere olduğunu anlamıştım.*

*Daha fazla burada, bu yaratıkla kalmak istemiyordum. Bıçağı göğsüne sapladım, çıkardım ve bir kez daha sapladım. İçimdeki soğuk öfke sönene kadar sapladım. Onu delik deşik ettim, öldüğünü anlayana kadar onu deştim.*

*Bana yaptığı her şey için. Ruhumdan koparıp yok ettiği o parça için. Acımadım, acı yoktu. Ölüm vardı onun için, paramparça olacaktı.*

*Ayağa kalktım ve kanla kaplı bıçağımı katlayarak cebime koydum. O gece hislerim gelmedi, o gece insani bir yönüm yoktu.*

*O gece bu cinayeti işledim ve zihnimdeki o çamurlu ıssız mezarlığa onu da gömdüm.*



“Tara,” dedi Morana bir kez daha. Gözlerimi içki kazanından çekip yüzüne çevirdim.

“Çok geç olmadan harekete geçmemiz gerekiyor. İyi misin?” Göğsüme yayılan o tanıdık soğuk hisse rağmen ona gülümsedim.

“İyiyim,” dedim. Morana’nın bana inanmadığını hissetmiştim ancak dediği gibi buna zamanımız yoktu.

“Kokteylden içenlerin hepsi burada mı?” dedi Morana adamına dönerek. Adam onaylarcasına kafasını salladı. Çekik koyu renk gözleri tedirginlikle kısılmıştı.

“Baygın olanların diğer kısmı içeride, kokteylden içmeyen on beş kadar kişiyiz. Sağlam olanlar da içeriye dağıldı. İki kişi görmüşler.” Morana da ben de kokteylden içmemiştik, bizimkisi şişede biraydı. Bakışlarım bahçede gezindi hızlıca. Ahu ve Bilge’nin de oturaklarda baygın bir şekilde uzandığını gördüm. Morana onlara baktığımı fark etti, yanıma

## İşilsu Gültekin

gelip dirseğimin altına dokundu. Ardından onu dikkatle izleyen adamına döndü.

“O iki kişiyi bulun ve canlı getirin. Tara hazırlan benim odama gidiyoruz, muhtemelen orası hedefleri,” dediğinde kafamı salladım. Merdivenlere yöneldiğimizde bacağımdeki silahı çıkardım. Hızlı hareket ediyorduk. Asansöre bindiğimizde yerlere serilmiş bedenlerin üzerinden geçmek zorunda kalmıştık. Birçoğunun gözleri açıktı, bilinçlerinin de yerinde olduğunu tahmin edebiliyordum.

Morana asansöre binip şifreyi girdiğinde asansörün ışıkları mora döndü. Elimdeki silahı sıkıca kavradım. Asansör yukarı çıkarken şarjörlerimizi Morana’yla aynı anda kontrol ettik. Silahların mekanik sesi kabinde yankılandı ve asansör altıncı katta durdu. Kapı yana kayarak açıldığında ikimiz de silahlarımızı öne doğru uzatmıştık.

Altıncı katın ışıkları yanmıyordu. Morana cebinden telefonunu çıkarıp flaşını açtı. Görüş açımız kısıtlıydı, ikimiz de koridorun sonuna doğru ilerlerken bir hareketlilik sezdim. Morana birden silahını indirdi ve yanımda bir gürültü koptu. Morana’nın telefonu ters düştü. Flaş tavanı aydınlatırken biriyle boğuştuğunu görebiliyordum. Ona birkaç yumruk savurdu, siyah dar bir tulum giymiş adamı fark ettiğimde silahı ona doğru çevirdim.

“Vurma!” diye bağırdı Morana adamın kolunu terse doğru bükerken. “Odama git, şifre 2707! Canlı yakala!” Morana odasında birinin olduğunu tahmin edecek kadar zekiydi. Canlı yakalamayı denerdim ancak bu konuda kendime çok güvenmiyordum.

Adam kolunu kurtarıp Morana’ya bir tekme savurdu. Morana bir adım gerilediğinde bana baktı ve ardından harekete geçti. Morana’nın yumruğu kumral kısa boylu adamın yüzünde patladığında gerileyip ışığın görüş alanından çıktı. Morana da karanlığın içine girdiğinde koridorun sonundaki odaya doğru koştum. Şifreyi girerken parmaklarım heyecanla titriyordu. Onların dövuştüğünü duyabiliyordum, bazen ışığın aydınlatığı alana giriyorlardı bazen çıkıyorlardı. Işığın alanına girdiklerinde Morana’nın yüzündeki vahşi ve keyif alan gülümsemeyi görmüştüm. Diğer adamın ise saçları üç numaraydı ve hareketleri seriydi. Çok seri. Usta bir dövüşçü olduğunu anlamıştım.

## Morana

Kapı sessizce açıldığında içeri girdim. Oda karanlık değildi, hemen köşedeki sarı ışık yayan lambader açıktı. Katın elektriği yokken bu odanın elektriğinin olması garipti. Morana'nın masasındaki çekmeceler açıktı, masanın üzerindeki kâğıtlar darmadağındı. Kitap ve kâğıtların bir kısmı yere saçılmıştı. Köşedeki ufak şöminenin önünde bir kadın duruyordu. Kadın şömineye gömülü olan kasanın düğmesini bir tel kullanarak sağa ve sola çeviriyordu. Ona doğru sessiz bir adım attım, ardından bir vınlama sesi duydum. Sol koluma baktığımda ufak bir okun saplandığını fark ettim.

Kaltak kadın odaya bubi tuzağı kurmuştu. Portmantoya sabitlenen küçük arbaleti ve arbaletin birçok kısmından çıkan teli zor görüyordum. Ayağım yerde boydan boya gerilmiş, görülmesi neredeyse imkânsız olan ince tele takılıp tuzağı çalıştırmıştı. Sol omzumdan yayılan kan gömleğimi kırmızıya boyarken kadın arkasını döndü.

Siyah saçları omzuna geliyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Merhaba Tara," dedi gülümsemesi genişlerken. Birkaç saniye boş boş yüzüne baktım, tanıdık gelmiyordu. Genç kadın saçlarını geriye attı, boynundaki kırmızı çift başlı ejder dövmesi görüş alanıma girdi. Midem gerginlikle kasıldı, kalbim hızlandı.

Silahım hâlâ ona dönüktü.

"Tanıyamadım," dedim pürüzlü bir sesle. Üzerindeki bedeninin her bir kıvrımını saran siyah tulum Morana'nın dövüştüğü adamınkiyle aynıydı.

"Bir türlü tanışamadık," dedi koyu mavi gözlerini kısarak. Kadının yüzünü inceledim, yaşı bana yakın olmalıydı. Büyük durmuyordu.

"Bu arada kasanın şifresini biliyor musun? Açmak üzereydim zaten ama işimi kolaylaştırırsan sevinirim," dedi gülümsemesi genişlerken.

Ben de ona gülümsedim.

"Kasanın şifresi siktir oradan." Kadın masaya yönelip ellerini masaya koydu.

"Son sözlerinin gerçekten bu olmasını mı istiyorsun?" Sol omzumda korkunç bir ağrı vardı ve bedenime yayılıyordu. Ok tenime saplanır saplanmaz bir ilaç enjekte etmiş olmalıydı. İçimde korku yoktu, böyle zamanlarda korkum kendisini göstermezdi.



## Işılsu Gültekin

“Ben ölüyorsam sen de ölürsün,” dedim yavaşça. “Emin ol ıskalamam.”

Silahımı hazırladım ve namluyu alnına çevirdim. Arkamda bir hareketlilik hissettim.

“Tara, dur.” Sesi tanıyordum, nerede olursam olayım bu sesi tanırdım. Kafamı hafifçe çevirdiğimde Morana’nın hemen yanımda durduğunu fark ettim. Dudakları kanla ıslanmıştı. Yüzü kâğıt gibi beyazdı. Gri gözleri genç kadının üzerindeydi.

Kadın kıkırdadı. Dudakları aralandı ve dudaklarının arasından çıkan cümle buz kesmeme neden oldu.

“Merhaba ağabey, görüşmeyeli epey oldu.”



## XVI

*Senin olduğun her yer, her an, her zaman  
Arafa zincirlenmiş olan ruhum çığlık atıyor.*

*Senin olduğun her yer, unutma o yer,  
Beni nereye çekersen oraya gideceğim.*

*Hissediyorum,  
Hayatı bulacağım ve muhakkak ölümü tadacağım.  
Senle ben.  
Beraber.*

Zamanın durduğu anlara inanma taraftarı sayılmazdım, bunlar filmlerde olurdu ben de ağır çekimde izlerdim. Gerçek hayatta olacağına gerçekten inanmazdım ancak tam da şu an her şey durmuş gibiydi.

Silahı tutan ellerim gevşememişti, namlu hâlâ karşımdaki kadının alnının ortasını gösteriyordu ben de Morana'ya bakıyordum.

Her zaman duygularına kelepçe vuran o gri gözler bu sefer sakinliğini koruyamıyordu. Anılar gözlerinin içinde dans ediyordu, hırpalanmış kalbi acı çekiyordu. Yüzünde tek bir mimik bile oynamazken acı çektiğini hissedebiliyordum. Binlerce iğneyi andıran o acı bir kafes misali varlığını sarmalamıştı. Kafes daraldıkça vakti azalıyordu.

Canı acıyordu, çok acıyordu.

Benim ise kollarımdaki sızlamayı andıran acı gitgide yayılıyordu. Benim fiziki acımın boyutu onunkıyla kıyaslanamazdı. Bunu biliyordum, bundan gocunmuyordum. Ellerim soğuk soğuk terlerken Morana yavaşça bakışlarını bana doğru çevirdi.

Ona baktım, onun yanındaydım. Her şeye rağmen şu an yanındaydım.

"Her zaman iğneleyici bir cevabı olan ağabeyim bu sefer sessiz kalıyor," dedi genç kız gülümseyerek. Gülümsediğinde aynı ağabeyine benziyordu. Alaycı, soğuk bir gülümseme. Mavi gözlerinden ise nefret yayılıyordu, gülümsemesi sahteydi. Yüzündeki maskeyi fark etmemizi istercesine gözümüzün önünde sallıyordu.

## İşilsu Gültekin

"Lena," dedi alçak sesle ağabeyi. Adı Lena'ydı, en küçükleri. Gazete kúpüründe gördüğüm soğuk bakışlı, ciddi ifadeli kızdı. Ve o kúpürde hatırladığım diğer şey ise Arsen'in elinin ikiz kız kardeşlerinin değil, Lena'nın omzunun üzerinde oluşuydu. Lena en köşede duruyordu ancak Arsen'in eli yine uzanıp omzunun ucunu bulmuştu.

Arsen ile Lena arasında farklı bir bağ olduğunu o an idrak edememişim ancak şu an Morana'nın bakışlarından anlayabiliyordum. Sevgisi acısıyla iç içe geçmiş, sersemlemişti. Her adımını titizlikle planlayan Morana'nın önüne beklemediği bir kart konmuştu.

Aile kartı.

Maalesef kartın gücünü biliyordum. Ailenizin sizinle olması gerekmezdi bu his için, yoklukları acıydı varlıkları ise felaket. En azından benim için öyleydi.

"Böyle bakarak bir şey çözemeyiz ağabey, özellikle Tara ölürken." Gülümsemesi dudaklarından bir an bile silinmemişti, sesi keskin, kelimeleri ise kanımda dolaşıp daha zehirliydi.

"Neden?" dedi Morana sadece. Nasıl değil neden? Lena'nın gözleri bir an için kısıldı.

"Ne neden? Beni siktir ettin, ailemizi öldürdün, bir de karşıma geçip neden mi diyorsun? Aslında ben ilk karşılaşmamızı böyle düşünmemiştim. Bu işi halledip gidecektim, ruhun bile duymadan. Sen onunlayken," dedi kafasıyla beni işaret ederek.

"Seni siktir etmedim. Ailemizi Salvador öldürdü. Beni de öldürecekti. Senin öldüğünü sanıyordum Lena. Bana elini gönderdi, künyen bileğinde öylece asılıydı."

Morana'nın bunu gördüğü anki duygularını hayal bile edemiyordum.

Lena bir an durup kaşlarını kaldırdı. Yüz ifadesinden inanmadığını anlayabiliyordum.

"Senin yalanlar söyleyeceğini biliyordum elbette. Beni babam büyüttü."

Morana bir adım attı, geniş omuzları o kadar gergindi ki kaslarından belli oluyordu. Dudaklarındaki kurumuş kanda gezdirdi dilini ardından dişlerini kenetledi.

## Morana

“Baban mı?” O an jeton hızlıca düştü. Lena Salvador’a babam diyordu. Kanım buz keserken omuzlarımdan sırtıma yayılan uyuşmayı hissedebiliyordum.

“Evet babam. Beni büyüten adam. Biliyorsun ki biyolojik babamın şiddeti hiç kesilmedi.”

Morana yumruklarını açıp kapadı.

“O senin baban değil. O ruh hastası senin hiçbir şeyin değil Lena.” Lena alaycı bir şekilde kafasını salladı. Bu kız kafayı yemişti, beyni yıkanmıştı.

“Tık tak ağabey, Tara’nın zamanı daralıyor.” Ellerimin uyuştüğünü hissediyordum, yapacak bir şeyim yoktu. Panik hissetmiyordum, bu bende yer alan bir özellikti. Ölümle defalarca kez burun buruna gelmiştim, panik hissetmezdim. Ölümden korkmazdım çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu.

Ben kimsesizim.

*Çek tetiği, kabullen yalnızlığı.*

O geceki zihnimin puslu kıyılarından çıktığında gözkapaklarım titredi.

“Kanındaki maddenin etki etmesine on beş dakika kaldı, o zaman onu kurtaramazsın. Savana’nın en iyi zehir ustası tarafından yapıldı. Belki bilirsin, Luca.”

Morana kafasını çevirip bana baktı. Gözlerindeki paniği gördüm.

Ona gülümsedim.

Ona sadece gülümsedim.

“Ya da şöyle bir teklifim var. Senin yanında kalırım, seni dinlerim. Sana aile olmamız için bir şans veririm. Kara kedin olurum. Eski zamanlardaki gibi.”

Morana kıpırdamadan duruyordu.

“Ancak bu gerçekleşirse panzehiri unut. O ölecek,” dedi parmağıyla beni işaret ederek.

“Ya da panzehiri veririm ve ömrüm yettiğince karşında olacağım. Beni unutursun, ölmüş bilirsin.”

Morana’nın gözlerindeki özlemi gördüm ve bu canımı acıttı. Ailesinden kimse kalmamıştı, en sevdiği aile üyesi ise karşısındaydı. Ve onunla kalmayı teklif ediyordu.

## Işılso Gültekin

Sesimi çıkarmadım. İçimdeki bencil kısım sessizliğe büründü, bir an için Lena'nın teklifini kabul etmesini istedim. Ben onun ailesi değildim, aile her şeydi.

Ben önemsizdim. Evet, hayatım boyunca böyle hissetmiştim. Kimenin bunu bilmesine izin vermemiştim.

Kimseye beni incitme şansı vermemiştim ama insan en büyük ihaneti kendine yapardı.

"Panzehiri ver."

Lena'nın yüzündeki ifade değişti.

"Panzehiri ver ve geldiğin gibi git. Hızlı ol." Lena'nın gözleri irileşti ve o an anladım. Morana'ya gösterdiği öfke ve nefretin altında silemediği bir duygu vardı. Özlem. Her ne kadar Salvador tarafından beyni yıkansa da anıları onda iz bırakmıştı.

Lena masadaki her şeye elinin tersiyle vurdu, lamba yere düştü ve bir şey daha. Taş gibiydi ancak seçemiyordum. Dikkatimin büyük bir kısmı Lena'nın üzerindeydi.

Morana eğilip yere düşen ufak taşı cebine koydu.

Lena cebinden minik bir şişe ve paket içinde şırınga çıkardı. Morana'ya doğru teker teker fırlattı. Morana hareket bile etmeden şırınga ve şişeyi yakaladı. Dışarıdan bir gürültü geliyordu ancak ne olduğunu düşünebilecek durumda değildim. Vücudum tamamen uyuşmuştu. Lena pencereye doğru ilerledi. Pervaza çıkıp aşağı atladığında bir iki adım atabilmişim güçbela. Binaya bir helikopter yanaşmıştı. Lena helikopterden sarkan ipe tutunup bir sincap çevikliğiyle yukarı tırmanıyordu.

Parmaklarımın arasındaki silah yere düştü, parmaklarımı kıvrıramıyordum. Morana beni kollarının arasına çekti. Üzerimdeki gömleği hışımla aşağı çektiğinde vücudumun külçeye dönüştüğünü hissettim. Gözlerimi kapattım ve kolumda belli belirsiz bir sızı hissettim.

Morana yere oturup beni kollarının arasına aldı. Kafam sert göğsüne yaslıydı. Boynundaki kolyeler enseme hafifçe batıyordu ancak acı hissetmiyordum. Dudakları saçlarımın arasındaydı.

"Minik yıldız," dedi hafif bir şekilde.

Kafamı kaldırmaya çalışsam da kaslarım tutmuyordu. Gözkapaklarımı aralayamıyordum bile. Sesini tekrar duydum, insanın teninde gezinen o tınılı sesi. Ne dediğini anlayamadan dünyam karardı.



*Küçük kız taşları üst üste koyuyordu. Sabırla. İnaniyordu ki taşları ne kadar yükseltebilirse, yaptığı kule ne kadar yüksek olursa bugün annesiyle arası iyi olacak. İçinden bunu diledi ve tekrarladı.*

*Bir taş.*

*İki taş.*

*Üç taş.*

*Dördüncü taş devrildi. Kızın uğursuz rakamı dörttü. Bu yüzden şaşırmadı. Taşları üst üste dizmeye devam etti. Her seferinde dördüncüde devrildi. Küçük kızın elleri titredi. Defalarca denedi. Sabrının sonuna geldiğinde gözleri dolmaya başladı. Dörtte olacaktı. Taşı tekrar üste koydu, kulesi devrildi.*

*Koyarsam annem beni sevecek.*

*Parmak uçlarıyla taşı tuttu ve yavaşça bıraktı. Çok usulca. Bir saniye kadar kule durdu, ardından devrildi.*

*"Öyle olmaz," dedi arkasından bir ses. Küçük kız arkasını döndüğünde üstü kirle kaplı bir çocuk gördü. Tişörtündeki iz ve lekelerle rağmen yüzü temizdi. Üzerindeki tişörtün kenarında ise bir logo vardı. Kız logoyu annesinin saatlerce oyalandığı alışveriş merkezindeki dükkânlardan birinde görmüştü.*

*Bakışlarını çocuğun gözlerine çevirdi.*

*Gözleri açık renkti, gökyüzünden bile daha açık. Siyah bukleleri alnına düşüyordu.*

*"Olacak," dedi kız inatla. Taşı avucunda o kadar sıkı tutuyordu ki avucunun içi sızladı. Parmaklarını araladığında avucundaki kanı gördü.*

*"Bununla dene," dedi çocuk elindeki taşı uzatarak. Aynı boyutlarda, aynı renkteydi. Yüzeyindeki kurumuş asfalt girinti çıkıntılara sebep olmuştu.*

*"Aynı taş değil," dedi kız inatla. "Aynı değil." Çocuk kafasını yana yatırıp avucunu kapattı. Parmak boğumları bembeyaz kesildi. Avucunu açtığında önce ufak kesik görüldü, ardından kan baş gösterdi. Kan taşa bulaştı, avucunun içinde süzüldü.*

*"Artık aynı taş," dedi kızın yanına oturup bacaklarını uzatarak. İki taş da kanlıydı. Küçük kız ikna olur gibi oldu. Elindeki taşı bırakıp çocuğun elindeki taşa uzandı.*

## Işılsu Gültekin

"Dördüncü taş olduğu için olmayacak," dedi kendi kendine. "Görürsün."

Kuleyi tekrar oluşturdu, elindeki kanlı taşı avucunun içinde hafifçe sıkıp bıraktı. Kanlar karıştı. Ardından kulenin üzerine koydu.

Kule titredi ancak yıkılmadı.

"Nasıl?" dedi kendi kendine.

"Yüzey alanı farklı çünkü," dedi çocuk. Kız kaşlarını çatarak çocuğun yüzüne baktı.

"Sen kaç yaşındasın?" dedi birden. Çocuğun boyu uzundu ancak yüzü çok küçüktü. Yüzündeki her şey minyatür gibiydi, iri açık renk gözleri dışında.

"On iki olacağım," dedi çocuk ince sesiyle. "Sen?"

"Yedi," dedi kız gururla. "On iki olunca yüzey alanını mı öğreneceğim?" Çocuk kafasını iki yana salladı.

"Bilmiyorum, okula gidiyor olacaksın muhtemelen. Ben çoğunlukla evde eğitim aldım." Kız yıkılmayan kuleye baktı. İki renk kan birbirinin içine geçmişti.

"Sen zengin misin?" dedi kız yarısı kapanmayan eline bastırarak. "Ama zenginler bu mahalleye gelmez."

"Eskiden. Benim artık ailem yok." Kız birden sessizleşti. Rengi solmuş olan mavi elbisesinin ucuyla oynadı.

"Benim de galiba yok," dedi sadece. İki çocuk sessizliğe gömüldü, ikisi de kuleye bakıyordu. Kız kulenin üzerindeki taşı alıp çocuğa uzattı.

"Yüzey alanını öğrenince ben de doğru taşları bulabilirim," dedi gülümseyerek. Çocuğun yüzündeki tebessüm zayıftı. Sadece başını sallayıp elini uzattı.

"Arkadaş olalım. Bu taşı al ve..."

"Kız!" dedi bir ses arkalarından. Verda Bayer apartman kapısının önünde durmuş ağzında sigarayla onlara bakıyordu. Hışım la yanlarına geldi. Kızın kolunu tutup çocuktan uzaklaştırdı. Ardından koyu renk gözleri çocuğun elindeki taş a kayd ı.

"Kimin kan ı bu?" dedi Tara'n ın kolunu sıkarak.

"İkimizin," dedi çocuk sakince. Açık renk gözleri küçük kıza kayd ı. "Canını acıtt ıyorsun."

## Morana

*"Bu sokak serserisinden hastalık kapabilirsin salak kız!" dedi Verda Baver Tara'yı sarsarak.*

*"İçeri git!" Tara direndi.*

*"Arkadaşım," dedi Tara kolunu ovuşturarak. "İçeri girmeyeceğim!" Verda Baver kızın uzun atkuyruğu şeklindeki saçını yakaladı.*

*"Bana cevap verme yoksa kafanı camdan dışarı bile çıkaramazsın!" Saçına asıldı. "Duydun mu?"*

*Çocuk kadının kolunu tuttu ama çok çelimsizdi. Verda Baver elinin tersiyle çocuğun yüzüne vurdu. Çocuk yere savrulurken kadın kızı apartman kapısından içeri soktu. Ağzındaki sigara düşerken küfrediyordu.*

*Kız o hafta odasından bile çıkamadı ancak çocuk geldi mi diye hep camdan dışarı baktı.*

*Ama o çocuk bir daha gelmedi.*



Sessizlik. Hareketlilik.

*Tehlike.*

*Tehlike, harekete geç.*

Dayımın sesi kulaklarıma dolduğunda bilincim yerine geldi.

Gözlerimi hızla açıp doğrulmaya çalışsam da bir el beni durdurdu.

"Sakin ol," dedi. "Tehlike yok." Gözlerim Morana'nın yüzüne takıldı, altdudağı şişmişti, bir yara kabuk bağlamak üzereydi. Üzerinde üst bedenini saran bir tişört vardı. Bir an için onun da dayımın sesini duyduğunu düşündüm ancak bu imkânsızdı.

Morana'nın dairesinde yumuşak deri koltuktaydım. Morana hemen başımda elleri cebinde bana bakıyordu.

"Nereden anladın?" dedim pürüzlü sesle. Ağzımın içi kurumuştı, dilim neredeyse damağıma yapışmış haldeydi.

"Su..." diye mırıldanır mırıldanmaz Morana bana su doldurdu. İçki şişesinin yanında bir sürahi su vardı, aşırı alkol aldıktan sonra susuzluktan kıvranırdınız. Bu yüzden şaşırmamıştım. Sorduğum sorunun cevabını umursamıyordum şu an.

Tek ihtiyacım suydı. Buz gibi su yutağımdan aşağı kayarken gözlerimi kapattım. Ona boş bardağı uzattığımda dudaklarımı kuruladım.



## Işılsu Gültekin

“Ölümden dönüyorsun ve ilk sorduğun şey neden panik yaptığını nereden anladığımı mı?”

Koltukta arkama yaslanıp ona umursamaz bir gülümseme yolladım.

“Defalarca kez ölümden döndüm, bu yüzden bana direkt tehlike yok demen daha ruhaf geldi.” Ellerini cebinden çıkarıp gülümsedi. Yakışıklı yüzüne yayılan gerçek bir gülümsemeydi.

“Dayım beni bazı antrenmanlara soktu, bu yüzden bazen uyanırken tehlikeydeymiş gibi kalkarım. Öyle eğitildim,” dedim düz bir sesle. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, antrenmanlar bittikten sonra bile kendi yatağımda panikle doğrulduğum olmuştu.

“Doğrulurken ellerin silahını aradı.” Kendine içki doldururken söylediği cümleyle onun ne kadar gözlemci olduğuna bir kez daha şahit oldum. En ufak hareketimi dahi yakalıyordu.

Bir an onun için açık bir kitap gibi olabileceğimi düşündüm ancak bu imkânsızdı. Okumamıştı, *okumayacaktı*.

“Ben ölümden döndüm ancak bence sen de ölümden dönmüş kadar oldun. Hatta bana göre ölmekten daha beterdin bu.”

Morana içkisini dudaklarına götürürken bana baktı. Uzun kirpiklerinin ardındaki gri gözlerine duvar örülür gibi oldu. Yanıma oturup uzun bacaklarını orta sehpaye uzattı. Yüzü ifadesizdi.

“Kafam intikam duygusuyla o kadar bulandı ki minik yıldız,” dedi alçak sesle. “Artık soğukkanlı bir biçimde plan yapamıyorum.”

“Anlıyorum,” dedim yavaşça. Kafasını birden kaldırdı, asi bir dalga gözünün önüne düştü.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Benim dünya üzerinde en çok değer verdiğim kişiyi hayatta tuttu çünkü biliyordu. Bugünün geleceğini biliyordu. Benim karşısına dikileceğimi biliyordu.”

Bir sessizlik olduğunda ayaklarımı altımda toplayıp ona döndüm.

“Hayatta en değer verdiğin kişi Lena mıydı? Kara kedin?” Morana elindeki bardağı sıktı, sıktı, sıktı. Bardağın kenarı kırıldı ardından dibine doğru ince bir çatlak oluştu. Çatlağı daha fazla sıktı. Bardak ikiye ayrıldığı an içki üzerine döküldü.

“Arsen,” dedim ona uzanarak. Elindeki bardak parçasını kenara fırlattı, doğruldu ve orta sehpa kadehlerin sıralı olduğu tepsiye

## Morana

uzandı. Aldığı bardak avucundaki kan yüzünden elinden kaydı ve tepsiye düştü.

Morana elinin tersiyle tepsiye vurduğunda bardaklar dört bir yana saçıldı. Yerler kırık cam parçalarıyla doldu.

“Arsen,” dedim tekrardan. Elim havadaydı. Sağ eli kanla kaplanmıştı. Kafasını bana çevirdi ve gümüşü gözlerindeki öfkeyi gördüm.

Öfkeyi, acıyı ve nefreti.

Öfke sizi tüketir, acı öldürür ve nefret sizi hayatta tutardı.

Kalbimde korkunç bir sızı belirdi.

Arsen Morana bana bakıyordu, ellerinden yere kan damlıyordu. Arsen Morana bana baktı. Bakışlarındaki duygular silindi ve insani olmayan tarafını gördüm. Vahşi bir yırtıcı gibiydi.

Elimi uzattım ve kan içindeki avucunu tuttum. Sıcak kanı ellerime bulaştı.

“Sen kazanacaksın,” dedim. Zihnimdeki pençeler uzanıp kırık dökük kalbimi sıktı. Ve ağlamaya başladım. Ağlamam o kadar şiddetliydi ki Morana beni kollarının arasına çekti. Ne oldu demedi, beni göğsüne yatırdı.

İkimiz de konuşmuyorduk, ben sessiz sessiz ağlıyordum. Gerçekler ve anılar beni kısılcasına almıştı.

“Beni seçtin,” dedim fısıldayarak. “Neden beni seçtin?” Bu gerçek beni yerden yere vuruyordu. Bu gerçek beni içte içte öldürüyordu. Beni seçmemeliydi, o kardeşiydi.

Beni seçmemeliydi.

“Bana seçenek sunmadı,” dedi Morana alçak sesle. “Sözkonusu sen olduğunda seçenek falan yok Roya. Sen seçenek değilsin, masada sen varsan tüm kartları senin için oynarım.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Yüzümü okşadı, kan yüzüme bulaştı.

Eğer doğru söylüyorsa, eğer gerçekten doğruysa kendimi camdan aşağı bırakmak istiyordum.

Geri çekilirken bana bakıyordu, yüzümü tekrar okşadı. Yere uzanıp bir cam parçası aldım ve avucumun içinde sıktım. Avucumda kesiğin ince sızısı oluştu ardından hafifçe yandı.

Morana avucumdan süzülen kana baktı.

## Işılsu Gültekin

“Tara,” dedi. Neden yaptığımı soracaktı, bilmiyordum. O an için içimden öyle yapmak gelmişti. Kanlarımız öpüşürken karışmıştı, şimdi de karışsın istiyordum.

Bencil.

Bencil.

Bencil.

İçimdeki hain duyguyu bastırmaya çalışırken Morana elini cebine götürdü, elini kapalı biçimde cebinden çıkardı. Parmakları açıldığında bir süre eline boş boş baktım.

Ufak gri bir çakıl taşıydı. Üzerinde koyu renk lekeler vardı.

“Dört senin uğursuz sayın.” Sesi kadife gibiydi.

Bakışlarımı taştan kaldırıp yüzüne çevirdim. Anı zihnime o kadar hızla çarptı ki âdeta başım döndü. Oydu, o çocuk Arsen’di. Biz daha önce tanışmıştık. Bir hafta camda beklediğim kişi Arsen Morana’ydı.

Ellerim titremeye başladığında istemsizce taşa uzandım. Onun kan lekelerinin üzerini benimki örttü. Taş kanla kaplandı.

“Beni ne zaman tanıdın?”

“İlk görüşmemizde gözlerini benzettim, sonrakilerde ise avucundaki izi gördüm.” Kanla kaplanmış elime baktım, evet taş avucuma o kadar gömülmüştü ki elimde iz kalmıştı.

“Daha sonrakilerde ise,” dedi parmağını boynuma götürerek. “Boynunu gördüm. Küçükken de dikkatimi çekmişti ama konuşma fırsatımız olmadı.”

Parmağıyla boynumda bir işaret çizdi. “Boynunda Lyra takımyıldızı var,” dedi hafifçe.

“Ve en parlak yıldızı olan Vega,” dedi boynumdaki bir noktaya hafifçe bastırarak. Boynumdaki benlerin arasında bir benim daha büyüktü. Küçükken onu jiletle kesmeye çalıştığımdan kenarında ufak bir yara izi kalmıştı.

Onu dinlerken kaşlarım çatıldı. Nereden bildiğini soracaktım ki bana fırsat vermedi.

“Küçükken evimiz şehrin dışında bir tepedeydi. Bir teleskop hediye gelmişti ve ben ne zaman kötü hissetsem gökyüzünü izlerdim. Sonra

## Morana

neredeyse benim kadar ağır olan bir kitap aldım ve yıldızları ezberledim. Benim için bir kaçış yoluydu.”

Taşı ona geri uzattım.

“Neden gelmedin?” dedim alçak sesle. “Ben bir süre seni bekledim.” Bana baktı sessizce.

“Gelseydin annen sana zarar vermeye devam edecekti sonra zaten hayatım karıştı.”

*Gelseydin annen sana zarar verecekti.* Yutkunamadım, sadece gözlerine baktım. Çünkü haklıydı.

Ama gelseydi bu noktada olmazdım. Bu çukura düşmezdim, boğazıma kadar bataklığa gömülmezdim. Gelseydi beni tüketen bu his belki de hiç var olmazdı.

Hikâyemiz böyle yazılmazdı.

Ona bakmaya devam ederken dudaklarım titredi. Morana boynumu kavradı, parmakları kafamın arkasını sıyırdığında ise titredim. Gerilsem de çözüldüm, dudaklarını dudaklarıma bastırdığında dünyam yerinden oynadı. Dili dilime dokundu. Beni tüketti, ben onu tükettim.

Onunla ben bu dünyada korkunç bir bağ ile bağlanmıştık, sonumuz ise ölümdü.

Üzerime abandığında geriye uzandım. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynumu öptü. Bir noktaya geldiğinde hafifçe ısırды, Vega'nın ben olduğumu biliyordum. Tüm vücudum titredi, bacaklarım aralandı. Boynumu öptükten sonra kafasını göğsüme yasladı. Bacaklarımı beline doladım.

Tüm varlığımla ona sarıldım.

Bir daha atmaz sandığım kalbim, öyle güçlü çarptı ki bedenlerimiz sarsıldı. Saçlarından yayılan kokuyu içime çektim, onu göğsümde öylece yatırdım. Parmaklarım ensesindeki iki bukleye gitti.

Cam kırıklarının arasında, kanlarımız birbirine karışmış bir şekilde öylece yattık.

*Kader düğüm attı, kan mühürledi ve acı sessizce gülümsedi.*



Sabahın ilk ışıklarıyla kalkıp odama döndüm. Uyandığımda Morana yoktu, gömleğim buram buram o kokuyordu. Bu kokunun bağımlısı olmaya oldukça yakındım. Odaya girdiğimde boş olduğunu fark ettim.

## İşilsu Gültekin

Yatakları dağınıktı, onları merak etmiştim. En son gördüğümde bankta baygın halde üst üste yatıyorlardı.

Morana'nın odasından çıktığımda her koridorda en az beş adamını görmüştüm. Adamları kıpırdamadan duruyor, duvarı izliyorlardı. Ben geçerken gözleri bir an için bana takılsa da tekrar duvara dönüyordu. Yatağa yönelmeden önce çantamdan telefonumu çıkardım. Parmaklarım üzerinde gezinirken titriyordu.

Dudaklarımı ısırdım, âdeta kuru deriyi soydum.

Tara Roya Bayer, ne olduğunu unutma.

Ufak külüstür telefonu çantama koydum. Yüksek model telefonumu elime aldım, benim olan her şeyi atmamak ve gözden çıkarmamak gibi bir huyum vardı. Rehberde gezindim, annemin numarası üzerinde parmağım durdu. Kaç hafta olmuştu, ondan bir arama bile gelmemişti. Aramayı geçtim, mesaj bile yoktu.

Beni gerçekten hayatından çıkarmıştı. Tam anlamıyla.

Titreyen parmaklarım daha çok titredi, hızlanan kalbim âdeta ağrıdı. Onu aradım.

Yapmamam gerekiyordu ancak çıkmaz bir yolda gibiydim. Beni desteklemeyecekti, içimi rahatlatmayacaktı. O sınır aşılmıştı, benim içimi rahatlatmamın hiçbir yolu yoktu.

Ama yine de onu aradım.

Telefonu sonsuzluğa uzanan bir süre boyunca çaldı ve ardından sesini duydum.

"Ne var Tara?" Bir an için sesini duyduğuma sevindim. Böyle hissetmemeliydim ancak o benim annemdi. Beni sevmese de hor görse de ben onun kanındandım. Onunla olan bağımlı nasıl keseceğimi bilemiyordum.

"Sesini duymak için aradım, seni merak ettim," dedim sesimin titrememesi için uğraşarak. Annemin bıkkınlıkla verdiği nefesi duyduğumda gözlerim hayal kırıklığıyla kapandı. Aptal değildim ancak umut dolu kız çocuğunu hissedebiliyordum.

Ben o çocuğu hiç öldürememiştim. Sadece her seferinde öldürdüm, artık yok diye kendimi telkin etmiştim.

*Bazı bağlar kesilemez, bazı yaralar kapanmaz, bazı hayatlar hiç yaşanmaz.*

## Morana

“Ama ben seni merak etmedim. Hâlâ Morana’nın örgütüyle misin?” Sorusundaki merak duygusunu hissettiğim an bile o lanet umudu hissettirdi.

“Evet. Sen ne yapıyorsun?”

“Sana iyi para veriyorlar mı?” Morana ile para mevzusunu adama-kıllı konuşmamıştım.

“Evet,” dedim.

“Güzel çünkü paraya ihtiyacım var.” Bir süre duvara baktım, duvarda Bilge ve Ahu’nun fotoğrafları asılıydı. Bir tanesinde Morana bile vardı. Daha gençti. Hepsi kameraya gülümserken Morana’nın yüzünde beni heyecanlandıran ukala gülümsemesi vardı. Diğerinde Eris kolunu Bilge ile Ahu’nun boynuna dolamıştı, ela gözleri parlıyordu. Bir tanesinde Morana masasında oturuyordu, bacaklarını masaya uzatmıştı. Elinde içki bardağı vardı, gözlerini kısarak kameraya bakmıştı. Hemen yanında Bilge kadehini kaldırmıştı, Eris’in elleri ise Morana’nın siyah dalgalı saçlarındaydı.

Aile gibilerdi.

“Tara orada mısın?” dedi. Onların dünyasından kopup kendi siyah dünyama çekildim. Annemin ve benim olduğum o çukura.

“Buradayım, bana hesap numaranı gönderirsin,” dedim.

“Ay süper,” dedi neşeli bir sesle. Gözlerimi kapatıp açtım. Bir damla yaş kucığımdaki elime düştü.

“Beni hayatından silmemiş miydin sen?” dedim alaycı bir sesle. Kırdadığını duydum.

“Yok kız, beni sinirlendirdiğin için öyle söyledim. Ben seni ihtiyacım olduğunda ararım. Para ne zaman gelir?” Gözlerimi bir kez daha kırptım, bir damla yaş bu sefer çeneme süzüldü.

“En kısa zamanda,” dedim alçak sesle.

“Anne...”

“Hadi ben kapatıyorum, sonra konuşuruz.” Telefon kapandığında Ahu ve Bilge’nin kapıda durduğunu fark ettim. Bilge’nin gözünün altı şişmişti.

“Ne oldu? Neredeydiniz?” dedim elimin tersiyle yüzümü hızla silerken. İkisi de bir şey demeden bana bakıyordu. Konuşmanın ne kadarını duymuşlardı hiçbir fikrim yoktu.

## İşilsu Gültekin

“Asıl sana ne oldu?” dedi Bilge kapıyı kapatarak. Kemerindeki silahları çıkarıp yatağa attı, kolundaki kanı da fark ettim.

“Yaralı mısın? Neredeydiniz?” dedim sorusunu duymazdan gelerek.

“Ufak bir görevdeydik. Sorun yok, benim kanım değil.” Bana cevap verirken ikisi de soyunuyordu. Ahu’nun da kolunda siyah renge bürünmeye başlayan morluklar vardı.

“Ne görevi?” dediğimde ikisi de sustu.

“Sanırım konuşmanız yasak.” Ayakta durup onlara bakıyordum.

“Genelde öyle oluyor,” dedi Ahu da. “Annenle mi konuşuyordun?” Bunun hatırlatılması canımı sıkırsa da yüzüme yansıtmadım.

“Önemsiz bir şey,” dedim yatağa oturarak.

“Bizimle ne istersen konuşabilirsin, her konuda,” dedi Ahu bana bakarak. Topuz yaptığı sarı saçlarını açıyordu.

“Siz de sanırım sadece görev dışında konuşabiliyorsunuz.” Giyindikleri sırada kapı çaldı.

“Gel!” diye bağırdı Ahu. Kapı açıldığında karşımda Morana’nın yüzü belirdi. Kalbim bana ihanet ederek hızlandı. Simsiyah giyinmişti.

“On beş dakika içinde hazırlanman gerekiyor, savaş giysilerini giy. Biraz kan dökelim,” dedi sırtarak. Şokla ona baktım, Morana’nın dalga geçen tavrı beni her zaman gafil avlıyordu.

Ardından gülümsedim.

“Tamamdır.”

“Seni kapıda bekliyorum,” dedi kapıyı kapamadan önce. Hızla soyunurken ellerimde ve kollarımda kan izlerimizin kaldığını fark ettim. Kızların da o lekelere baktığını ama soru sormadıklarını biliyordum. Beni de görevde sanmışlardı ancak benimki apayrı bir olaydı.

Büyülü ve lanetli bir olay. En rahat böyle tanımlayabilirdim. Bizi kader bir araya getirmişti daha çok küçükken kanlarımız birbirine karışmıştı.

Kader ağlarını küçükken örmeye başlamıştı. Kanla ve arzuyla. Lavaboya gidip elimi ve yüzümü yıkadım. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Üzerime rahat bir şeyler geçirip silahımı kemerime taktım.

Morana’nın ikiz silahını.

“Bol şans,” dedi Bilge kendini yatağa atarak.

## Morana

Kapıyı açtım ve ölümün en güzel haline gülümsedim.



Morana'nın siyah spor arabası şeritte hızla giderken hareketli bir şarkı hoparlörden yükseliyordu.

"Ne yapacağız? Bana tam olarak anlatacak mısın yoksa ben rasgele adam mı vuracağım?" Morana beni daha rahat duyabilmek için müziğin sesini kısıtı.

"Aslında hoşuma giderdi, seni silahınla gördüğüm an..." Dudaklarım flörtöz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne oluyor?" Sesimdeki cilveyi duyduğumda şaşırdım, hayatımda kimseye doğru düzgün cilve yapmamıştım. Bakışları üzerimde gezindi. Üzerimde uzun kollu ancak kısa bir hırka vardı. Altımda ise asker yeşili kargo pantolonum. Belimin alt kısmı çıplaktı, elini uzatıp belimi sıktı.

Dokunuşuyla kasıldım. Uzun ince yüzük dolu parmakları belimi okşadı, ardından elini direksiyona koydu.

"Ne olduğunu daha boş bir vakitte gösteririm," dedi sırtarak. Dokunuşunun etkisinden kurtulmak için gözlerimi çıplak koluna çevirdim. Direksiyonu sıkıca tuttuğu için kollarındaki damarlar şişmişti.

*Dikkatini oraya verme. Hayır orası değil.*

"Benimle oyun oynama," dedim mırıldanarak. Morana müziğin sesini daha da kısıtı.

"Salvador'un ağabeyini öldürmeye gidiyoruz. Bu akşam kumar masasında olacak, fazla koruması da yok."

Kanım çekildi. Böyle bir şey beklemiyordum.

"Niye diğerlerini göndermedin? İki kişi halledebilecek miyiz? Ya da beni gönderseydin uzaktan vururdum. Senin gelmene gerek yoktu," dedim.

Morana gülümsediğinde içgüdülerim harekete geçti.

Tehlike.

Morana'nın gülümsemesi ölüm kokuyordu, ölümü çağırıyordu.

"Çünkü o piçin dizlerinin üzerine çöktüğünü görmek istiyorum. Salvador ne kadar kötüyse bu adam da o kadar kötü. Şehirdeki uyuşturucu onun elinden geçiyor. Küçük çocukları çalıştırıyor."



## İşilsu Gültekin

Bir an sustu.

“Adam pedofili,” dedi alçak sesle. Dişlerimi sıktım, o kadar güçlü sıktım ki şakaklarıma ağı girdi.

“Küçükken bana da girişimleri olmuştu.”

Bu itiraf nefesimin kesilmesine neden oldu. Ona dokunmak istedim ama yapamadım. Morana’nın yüzü ifadesizdi ancak gözlerinin rengi oldukça açılmıştı. Kıpırdamadan karşıya bakıyordu.

“Onu çok önceden öldürecektim ancak senelerdir ülkede değildi. Yeni döndü. Salvador muhtemelen destek olarak çağırdı.”

Morana arka planda işlerini yürütüyordu ancak ne yaptığını bilmiyordum. Lider olmak böyle bir şeydi. Morana’nın çoğu planını diğerleriyle paylaştığını bile sanmıyordum. Onların işin içinde olacağı görevler hariç kimseye bir şey anlatmıyordu.

Bana da anlatmasını beklemiyordum.

“Sen adamlarını halledeceksin. Sana bakan herkesi vuracaksın. O adamı aşağıdaki bir odaya indireceğim. Ardından biraz eğleneceğim,” dedi gülümseyerek.

Bu gülümseme beni korkuttu ancak hoşuma da gitti.

“Yakalanmaz mıyız? En azından dışarıda bir yere götürelim,” dedim. Morana hızlanırken sırtım koltuğa yaslandı.

“Sıkıntı olmaz. Kumarhane benim. Sadece onun haberi yok. O ülkeden gittiğinden beri işler değişti.” Motor kükrerken daha da hızlandık.

Hızdan korkmazdım.

“Ama önce şu arkamızdaki aracı hallet. Bu yoldan nereye gideceğimi kestiremezler,” dedi frene basarak.

“Salvador’un peşine taktığı biri mi?” dedim kemerimi çıkararak. Morana onaylarcasına kafasını salladığında bir kurşun arka camımıza saplandı. Yerimden sıçradığımda Morana göz ucuyla bana baktı.

“Araba kurşun geçirmez, korkma sadece dikkatli ol.” Biz yolun ortasından gidiyorduk, yol tek şerite düşmüştü.

“Senin tarafından ateş bekliyorlar, kucağıma gel.” Morana’nın kucağına oturduğumda bir eliyle belimi kavradı. Silahımı kılıfından çıkarıp açılan camdan sarktım. Sıcak rüzgâr saçımı uçuştururken arabadan daha da sarktım.

## Morana

Tetiği çekip silahı ateşledim. Kurşun ön tekere saplandığında araba dengesiz bir şekilde sağ sol yapmaya başladı. Diğer camdan bir adam çık-tığında tam zamanında geri çekildim. Kurşunu yan camı parçalamıştı.

Fena bir atıcı değildi ancak benim yoluma çıkabilecek biri de değil-di. Camdan sarktım, kalbimi yavaşlattım ve ateş ettim. Kurşunum cam-dan sarkan adamın alnına saplandığında adam yola düşüp sürüklendi.

Silahı şoför koltuğunda oturan adama çevirdim. Arabayı dengede tutmaya çalışırken yavaşlamıştı. Kaçmayı planlıyordu.

*Ben oyundayken olmaz.*

Arka arkaya iki el ateş ettim. İlk kurşunum camı parçaladı ve alnı-nın kenarına saplandı. İkinci kurşunum ise tam ortaya gelmişti. Araba yoldan çıktı ve bariyerlere büyük bir hızla çarptı. İçeri girerken Morana beni çekti.

“İşte benim kızım,” dedi Morana belimi sıkarak. Dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

“Elindeki en güçlü silah benim,” dedim alaycı bir sesle. Yerime geç-mek için hareketlendiğinde belimdeki eli beni kısıkvrak yakaladı. Kolu-nu belime dolamıştı, araba birden sertçe durdu.

Morana'nın eli ensemini kavrayıp yüzümü kendine çekti. Dudakları büyük bir açlıkla dudaklarımı tüketirken boşa olan elimi saçlarına sok-tum. Kasıklarımın uzanan yakıcı his inlememe sebep olacak türdendi.

Morana geri çekildiğinde nefes nefese kalmış bir biçimde ona bakı-yordum. Öpücükten etkilendiğini anlamamak için saf olmak gerekiyordu çünkü bir kayanın üzerinde oturuyor gibiydim.

“Yerine geç minik yıldız,” dedi, “bu geceki görevi iptal etmeme ra-mak kaldı.”

Ona kibirli bir biçimde sırtıp yan koltuğa geçtim. Şarjörü doldu-rurken bir melodi mırıldanıyordum. Araba hızla ileri atıldığında ona döndüm.

“Bu silahın dengesi mükemmel,” dedim silahıma hayranlıkla bakar-ken. Gümüş rengi kabzasında renksiz sarmaşık gülleri vardı. Adımın baş harfleri kabartma biçiminde yazılıydı.

“Öyle olmalı. Dünyadaki en iyi silah ustasını buldum. Fabrikada üretilmedi. En azından önemli bir kısmı.”

Silahıma bir öpücük kondurup kemerime taktım. Morana'nın ufak bir gülümsemeyle beni izlediğini fark ettiğimde tek kaşım havalandı.

## İşilsu Gültekin

“Ne var?” dedim huysuzca. “Silahlarım benim bebeklerim.” Gülümsemesi genişledi.

“Farkındayım.” Keyfim yerindeydi, yanımda Morana vardı, bir adrenalinin içine bodoslama dalıyorduk. Keyfim *epey* yerindeydi.

“Roya,” dedi Arsen alçak bir sesle. “Araba kullanmayı biliyor musun?” Kaşlarımı çatarak ona döndüm.

“Evet on altı yaşında öğrendim.” Dayım öğretmişti, dayım manevi babam gibiydi. Morana sessiz kaldı.

“Ne oldu?” dedim sessizliği bozarak.

“Salvador’un ağabeyinin adamlarını öldürdükten sonra oradan gitmeni istiyorum. Arabamı al, konum ekranda açık. Doğruca karargâha git.”

İşte şimdi keyfim kaçmaya başlamıştı.

“Neden? Ağabeyini sen öldüreceksin bunu tahmin edebiliyorum ama yanında olmak istiyorum.”

Morana tekrar sessiz kaldı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni yanında istememesi üzülmeme sebep olmuştu. Üzülmeme-lydim aslında ama elimde değildi.

Söz konusu Arsen Morana olduğunda hiçbir şey elimde olmuyordu.

“Onu sadece nefes alabilen biri haline getireceğim. Senin orada olmanı istemiyorum. Kirli olacak.”

*Abel söylemişti. Abel demişti ki Morana benden daha deli. Bazı işkence yöntemleri beni sollar. Ki ben işimde çok iyiyimdir.*

Dayıma çok para verildiği bir işte, biraz da kendi meselesiydi, işkence yapmıştı. Oradaydım ve her şeyi görmüştüm.

“Dayımla işkence içeren bir göreve gittim hem de on altı yaşındayken. Kaldırabilirim,” dedim.

Gerçekten kaldırabiliyordum, ben de sıkıntılı olan nokta işte buydu. Çok hassas, korumacı, bağlanan bir tarafım vardı.

Diğer tarafım ise...

Korkunçtu. Yapılanlardan zevk almıyordum ancak hiçbir şey hissetmiyordum. Karşımdakiler bana insan gibi gelmiyordu. Sadece gölgelerdiler. Benim için sadece bir gölge.

Benim hayatım insanlarla değil gölgelerle dolu olmuştu. İstesem de bir şey hissedemiyordum. *Çocuklar ve kadınlar için içine girmedigi*

## Morana

*sürece.* Bazen empati yapamıyordum. Ben görevdeyken dönüştüğüm kişi korkunçtu. Sanki kafamdaki düğme kapanıyordu ve tamamen farklı biri oluyordum.

Vicdan ve merhamet dönüştüğüm kişide yoktu. Dönüştüğüm kişiyi yok ederdi. Yoluna çıkan herkesi ve *her şeyi*.

Çok küçükken aldığım eğitimler beynimi mutasyona uğratmış gibiydi ya da ben böyle doğmuştum.

Kötülük tohumu.

Biliyordum, en başından beri biliyordum. Morana'nın sesi bıçak misali sessizliği kesti.

"Bu öyle bir şey değil Tara. Adama işkence ederken beni izleyemezsin demiyorum. Benim o yüzümü görmeni istemiyorum." Duraksadığında bir an için gözlerini kapattı. Uzun siyah kirpikleri, çıkık elmacıkkemiklerine dokundu. Gözleri açıldığında sokak lambaları altında gümüşü gözleri parladı.

"Tara ben iyilik timsali bir adam değilim. Ben sadece iyilik için adam öldürmedim. Sen benim sana karşı dönüştüğüm adamı tanıyor-sun. Arkadaşlarıma karşı olan adamı gördün."

Bir sessizlik oldu.

"Sen gerçek beni görmedin Tara. Ve görürsen beni bir daha görmek istememe ihtimalin..." Sustu. Yutkundu. "Beni deliye çeviriyor," dedi alçak sesle. Elimi dizine yasladığı elinin üzerine koydum.

"Ben bana yüzey alanını öğreten çocuğu tanıdım. Daha küçücükken. Ben kendimi benekli sıçan sanırken bana tenimdeki yıldızları öğreten adamı tanıdım."

Elini sıkıp parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Gümüş yüzükleri cayır cayır yanan parmaklarımda soğuk bir his bıraktı.

"Arsen," dedim. Diyeceğim sözcükleri fark ettiğimde kalbime hançer saplandı sanki.

"Seninleyim. İstersen bir canavara dönüş istersen dünyanın en iyi adamı ol. Sen Arsen'sin ben de senin minik yıldızınım."

Susup derin bir nefes aldım. Ona doğru yaklaştım, dudaklarım kulağına usulca dokundu.

"Yanıdayım. Bırak kanla kaplanalım."



## XVII

*Güven, insanın en büyük yanılgısıdır.*

*İnsana güvenirsin, yanılsın.*

*Tanrı'ya güvenirsin.*

*Yanılsıp yanılmayacağını kaderin belirler.*

*Ancak bazı şeyler hiç şaşmaz.*

*İşte o an masaya oturacağın kişi,*

*Şeytandır.*

İnsanlar gülerdi. İnsanlar ağlardı. İnsanlar yalan söylerdi. En önemlisi ise insanlar bencildi. En yardımsever insan bile konu kendisi olduğunda bencilliğini sergilerdi. Yaradılışımız böyleydi.

Toprak ve çamurdan oluşmuş olabilirdik ancak seçtiğimiz yolda bize ateşten yaratılan eşlik etmişti.

En azından benim yolumda.

Benim yanımda oturan kişi, Arsen Lloyd Morana insanlığından uzaklaşmıştı. Bunu gözlerindeki ayazdan anlayabiliyordum, hareketleri zarifti. Yemek yediğini ya da uyuduğunu görmesem ona insan demezdim. Onu insanlığına bağlayanlar katledilmişti ve o da acımadan bir kırığı parçasıyla o bağı koparmıştı.

Belki de böyle doğmuştu. Benim gibi. Ancak buna inanamıyordum, inanmak istemiyordum. Bir kişi yeterdi bu azabı çekmek için ama ikimiz de birden o dipsizliğin içindeydik.

Arsen Morana, gözlerinde daima fırtına bulutlarının gezindiği adam, intikam için yaşıyordu. Hayatımda birilerinden intikam almak isteyen çok kişi tanımıştım ancak kimse Arsen'in yanına bile yaklaşamazdı.

Ucu bucağı olmayan gece, en soğuk buzul, dibi olmayan o mağara. Hepsi oydu. Onun yanında kalmayı seçmiştim. Eksik yönlerim benim vahşi tarafımdı. Ben içimdeki eksik sevgiyi gizlemek için yosun kaplı bir duvar gibi olmayı seçmiştim.

## Morana

Elini benim duvarıma uzatanın ellerini kesiyordum. Morana ise duvarın önünde durmuş ve tek bir bakışıyla duvardaki taşları yerinden oynatmıştı. İlk başta korkmuştum. Şimdi ise onun yanında kalmak ve o etrafı ateşe verirken çakmağı ben tutmak istiyordum.

Buna hakkım yoktu. Arsen'in beni paramparça edeceğini biliyordum, hakkıydı. Ne kadar zamanım vardı bilmiyordum ancak onun göğsüne yaslanmak istiyordum. Onun sevgisine açtım. Ona açtım.

Zihnimdeki gölgeler de aynı şeyi fısıldıyorlardı, çok geç olmadan kaçmamı. Daha kötüsü kendimi öldürmemi. Direniyordum çünkü Morana'nın bana bakışının, bana dokunuşunun tadını almıştım. Bağımlılık gibiydi, senelerce aradığım şey oydu. Ve ben... ben... *Hayır.*

"Geldik," dedi Morana arabayı durdurarak. Düşüncelerimden sıyrılıp afallamış halde ona baktım.

"Ne?" dedim boş bulunarak. Morana bana döndüğünde siyah dalgaları alnına düştü. Gümüşü gözleri yüzümde gezindi.

"Geldik minik yıldız," dedi tekrar. Kafamı belli belirsiz salladım, derin düşüncelere öyle bir dalmıştım ki bir an için kıyıyı bulamamıştım.

Düşüncelerim kıyası olmayan bir okyanustu ve ben yüzme konusunda yeterince iyi değildim.

"İyi misin?" dedi Morana bıçak keskinliğindeki bakışlarını yüzümde ayırmadan. Yüzüme bir gülümseme oturttum.

"İyiyim, dalmışım," dedim kemerimi çıkarmak için hamle yaparak. Eli kemer tokasının üzerinde olan elimi kavradı.

"Değilsin," dedi. Yüzümdeki gülümsemeyi genişlettim, onu kandırabileceğimi sanmıyordum ancak şu aşamada beni anlayamayacağını da biliyordum.

Tanrım, nasıl bir cehennem bu?!

"Gerildim sadece, planı yine anlatmadın. Ne bekliyorsun gökten vahiy inmesini mi?" Elini elimin üzerinden çektiğinde o sıcaklığı kısa bir süre de olsa aradım.

"Salvador'un ağabeyi, Mikail. Tek gözü katarakt yüzünden buz mavisi. Etrafındakileri vurmak için 'Deniz' dememi bekle," dedi kapıyı açarken. Kaşlarım çatıldı.

## Işılsu Gültekin

“Neden deniz?” dedim arabadan inerken. Morana bana baktı, dolgun dudağının bir kısmı kıvrıldı.

“Benim denizimde yüzmeyi bilmiyorlar, kanları içinde boğulacaklar.” Bana doğru ilerledi ve elini uzattı.

İnce uzun parmağındaki gümüş yüzükler ayışığında parladı. Elimi elinin içine kaydırdım, kalbim hızlandı. Avuç içlerim cayır cayır yanmaya başlamıştı. Işıklandırılmış viktoryen tarzı binaların olduğu bir sokakta yürüyorduk. Sokağın sonunda dışı geceyi aydınlatan spot ışıklarının olduğu bir bina vardı.

### SADAKATSİZ

Binanın kırmızı neon harfleri bu kelimeyi oluşturuyordu. Dış kısmında kanatlı melekler duvarın üzerinde sürünüyordu. Bu binayı önceden görsem antik tiyatro zannederdim, o derece gösterişliydi.

Kırmızı halıya adım attık ve kapıdaki görevliler kafalarını eğerek Morana’yı selamladı. İçeri girdiğimizde yoğun tütün kokusu beni karşıladı. Duvarlar sadeydi ve çoğu kumar makineleri tavana uzanır büyüklükteydi. Slot makineleri epeyce fazlaydı, insanlar kendilerinden geçmiş gibi içiyor, şanslarına güvenip kırmızı tuşa basıp duruyorlardı. İçeride garsonlar koşuşturuyor, içki ve yiyecek ikramı yapıyordu. Köşede birkaç masa vardı, poker oynuyorlardı. Onların yanından geçtik ancak durmadık. Çoğu gömleklerinin önünü açmış umutsuzca kartlarına bakıyordu. Krupiyer kadın gülümseyerek kartları dağıtıyordu.

Üst kata yöneldiğimizi fark edince sesimi çıkarmadım çünkü bu kat slot makineleriyle kaplıydı, bir iki masa dışında poker oynayan yoktu. Merdivenleri çıktık, slot makineleri burayı da ele geçirmişti. Garip olan şey ise insanlar slot makinesine oturmak için sıra bekliyordu.

Milyonlar kazandıklarını sanmıyordum ama milyonlar kaybettikleri kesindi. Suratlarındaki gergin ifade bunu gösteriyordu. Her birinin göz altlarında mor halkalar oluşmuştu. Birçoğu gömleğinin ya da yakasının önünü açmıştı. Önlerine ise sürekli içkiler ve çerezler geliyordu. Bunların ücretsiz olduğunu biliyordum. Ayrıca kumarhanelerde saat olmazdı, insanlara zaman kavramını kaybettirirlerdi. Bazı insanların günlerce kumarhanelerden çıkmadığını duymuştum.

## Morana

Para hırsı ve tükenmeyen umut bir araya geldiğinde insana tehlikeli şeyler yaptırıyordu. Buradaki kimsenin düzgün bir düşünce yapısına sahip olduğunu sanmıyordum.

*Sanki sen düzgün bir düşünce yapısına sahipsin Tara,* dedi beynimdeki o ses. *Sen katilken insanları eleştiremezsin.*

*Gayet de yaparım,* dedim içimden. Ardından beni meşgul edecek düşünceleri zihnimin kıyısından uzaklaştırdım. Şu an bir görevdeydim ve başarılı olmam gerekiyordu.

Morana köşede kalmış bir kapıyı açtı, burnuma puronun boğucu kokusu çalındı. Çok geniş bir odadaydık. Bir tane masa vardı, iri yarı adamlar masada oturuyorlardı. Her birinin yanında bir kadın vardı. Odanın bir köşesine ise iri yarı korumalar dizilmişti. Saydım, tam olarak beş taneydiler.

İşim biraz zordu.

"Hoş geldiniz Aydemir Bey," dedi kurpiyer kadın Morana'ya bakarak. Morana elimi bırakıp ellerini cebine soktu. Gri gözleri odanın loş ışığında koyulaşmıştı.

"Yeni el ne zaman başlayacak Ayşen Hanım?" dedi Morana.

"Şimdi," dedi kadın. Kafası kelleşmiş, yanlarında beyaz saçlar olan adam Morana'ya döndü. Altından yapılmış olan sarı dişlerini gösterdi. Terle ıslanmış gömleğinin önü açıldı, göğüs kılları içinden taşıyordu.

"Aydemir, sen geldiğine göre iyi oyun dönecek," dedi. Diğer üç adam homurdandı. Biri ince yapılı ve gözlüklüydü, kolunda servet değerinde bir saat vardı. Diğeri ise jilet gibi bir takım elbise giymişti, bileklerine kalın altın zincirler takmıştı. Üçüncüsü ise Mikail'di. Salvador'un ağabeyi. Bir gözü maviydi ancak üzerinde tabaka var gibiydi. Morana'nın dediği gibi ileri düzey katarakttı. Saçları kısa ve beyazdı. Burnu yüzüne oranla iriydi öyle ki ince dudaklarının üzerine sarkıyordu. Beyazlaşmış kaşları çatıktı. İri sayılırdı ancak şu an Morana ile konuşan adam kadar iri değildi. Her birinin yanında açık giyimli kadınlar vardı. Odanın dört köşesinde de güvenlik kamerası vardı. Kumarhanedeki kıdemli çalışanlar hile yapılması ihtimaline karşılık dikkatle odayı izliyorlardı.

"Neden bu oğlanı masaya alalım ki?" dedi Mikail Servet'e. Servet denilen kişi Morana'ya Aydemir diye hitap eden iri adamdı. Mikail'in



## İşilsu Gültekin

yüzünden hoşnutsuzluğu okunuyordu, sanırım kazanabilme ihtimali olan bir ele sahipti.

“Aydemir iyi oynar, keyif alınız. Bir de kazanmazsa tadından yenmez. Bu piçi yenebilmek için neredeyse tüm mal varlığımı ortaya koyuyordum,” dedi Servet ardından alçak sesle pis pis güldü.

“Benden de mi iyi lan?” dedi Mikail gevşek gevşek gülerek. “Bu çocuk daha, oğlum yaşındadır.”

Morana’ya baktım. Yüzü ifadesizdi, ardından dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. O bayıldığıım küstah gülümsemesi yüzüne oturdu.

“Oynamaktan korkuyorsun sanırım, istersen kazanmana izin verebilirim.”

Mikail denilen adamın boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık yayıldı. Herkesin önünde aşağılanmıştı ve muhtemelen gaza gelecekti.

“Ukala piç. Otur bakalım, caka sattığın kadar var mısın?” Mikail konuşurken dudaklarının arasından tükürükler yayılıyordu. Morana boştaki sandalyeyi çekti ve oturdu.

“Yalnız senin hatun da iyiymiş ama bizimkilere benzemiyor pek. Kiralık katil misin sen yavrum o bakış ne?” dedi Servet bana dönerek. Muhtemelen yine *herkesi öldürmek istiyorum* bakışım yüzüme yerleşmişti. Bakışlarımı terli yüzüne, altından dişlerine odakladım.

“Ay ben öyle şeylerden çok korkarım,” dedim cilveli bir şekilde. Silahımı arabadayken pantolonumun içine takmıştım. Kargo pantolonum bana üç beden büyüktü ondan dolayı şişkinlik yapmıyordu. Belini terzide daraltmışım, silah taşımam gerektiği zamanlarda özellikle giyiyordum.

“Şu adamlardan bile korktum,” dedim köşede yığılmış beş adamı işaret ederek. Belki birkaç tanesini çıkarırdı da işimi kolaylaştırırdı.

“Onlar seni ısırmasın yavrum,” dedi Servet. “Korkma ben varım.”

*Senin o terli kel kafanı patlatırsam kendimi iyi hissederim.*

“Servet,” dedi Morana oldukça sakin bir şekilde. Gri gözleri Servet’in iri gözlerine çevrildi. “Benim kızıma yavrum dersin bozuşuruz. Kendininkiyle ilgilen.” O sırada Servet’in yanındaki esmer kadın kollarını Servet’in kalın ensesine doladı, göğüslerini ona yasladı.

Servet de kızın kolunu ısırdı. Kadın irkilse de sesini çıkarmadı. Adam dişlerini çektiğinde ısırık izini gördüm, o kadar derin ısırmıştı ki kan toplayacaktı.

## Morana

Ben bu adamı şu an burada öldürsem ne olurdu ki? Ancak burası Morana'nın kumarhanesiydi ve muhtemelen bir daha iş yapmazdı. Kadına bir bakış attım ama kadın benimle göz teması bile kurmadı. Servet denilen adamdan çok korktuğu belliydi. Gözlerimi diğer kadınlarda gezdirdim, esmer, kumral, sarışın. Hepsi adamların yanındaydı ya kollarını okşuyor ya da yanaklarına sulu öpücükler konduruyordu. Odanın köşesinde bir çalışan vardı, ayaklı içki masasının yanında duruyordu.

Gözlüklü ince adam odanın köşesine bir öpücük attı. Çalışan kişi elinde şişeyle koşarak adamın yanına geldi ve içeceğini doldurdu. Bunu Sara'dan duymuştum, kumarhanelerde garsonlar öpücük atarak çağınılırdı.

Morana da öpücük atınca aklıma derhal edepsiz düşünceler geldi. Derin bir nefes aldım ve biraz da içimden kendime sövdüm. Morana kumar masasında otururken ona yükselemezdim.

Kahretsin ki yükselmiştim.

Morana sipariş vermeden çalışan kişi koşup Ballı viski doldurdu ama neyse ki kimse Morana'nın sipariş vermediğini fark etmedi.

Kâğıtlar dağıtıldı, ben Morana'nın arkasındaydım. Gelen kartlardan bir şey anlamamıştım. Çipler ortaya konuldu ve el başladı. İlk el bittiğinde Morana çiplerinin bir kısmını kaybetti. Diğer elde de. Kaybediyordu.

"Ee bu çocuk sürekli kaybediyor," dedi Mikail pis pis gülererek. Durumdan keyif aldığı belliydi, Morana'nın iyi oynayamayacağını söylemişti ve şu an haklı çıkıyor olmaktan büyük keyif alıyordu. Bulanık mavi gözü beni bulduğunda gülümsedi. Dişlerinin arasında ne yediyse onun artıkları kalmıştı. Mavi kataraktlı gözü sürekli bana kayıyordu. Önünde çipten bir yığın birikmişti ve Servet dahil herkesin yüzünde gergin bir ifade vardı.

Morana hariç, o ne yaptığını biliyor gibiydi. Yüzü sakindi, keskin hatlı çenesi her dişlerini sıktağında geriliyordu. Alnına düşen dalgalar yüzüne daha karanlık bir ifade katıyordu.

Elimi ensesindeki iki buklede gezdirip parmaklarımı doladım. Morana'nın bembeyaz ensesi pütür pütür oldu, dokunuşumu hissediyordu ve etkileniyordu. Sonraki eli Morana kazandı ve bir kısım çipi önüne çekti. Krupiyer ortaya üç kart açtı. Ardından kartları dağıttı. Herkes

## Işılsu Gültekin

ortaya belli bir miktar çip koydu. Ardından iki kart daha açtı ve bahisleri sordu. Herkes bir miktar daha çipi ortaya itti.

Morana'nın suratı düşmüştü, elindeki kartlara bakıyordu. Ardından herkesin yüzünü süzdü.

"Ne oldu ufaklık? Kötü bir el mi?" dedi Mikail.

"Ben küçük oynamaktan sıkıldım. Son el," dedi Morana tüm çiplerini ortaya koyarak. "Var mısınız beyler?" Üç adam da birbirine baktı.

"İyi dedin ancak bir el kazandı," dedi Mikail homurdanarak. "Ben varım çocuk ama umarım paran vardır yoksa senin tüm sülaleni ipe dizerim," dedi.

Morana gülümsedi, o deli gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

"Pas," dedi gözlüklü ince yapılı adam. Mikail ile Servet birbirine baktı. Morana arkasına yaslandı.

"Ne görüyorum biliyor musunuz? Yaşınızın yarısı olan çocuktan korktuğunuzu. Altınıza bu kadar sıçacaksanız odaya bir paspas geçsinler," dedi gerinerek. Servet denilen şişman adam ellerini yumruk haline getirdi, parmakları öyle beyazladı ki parmağının üzerindeki kıllar daha da belirginleşti.

Bu adamı inceledikçe midemi bulandıracak detayları fark ediyordum.

"Büyük konuşuyorsun Aydemir, elinde olsa olsa Three Of a Kind vardır." Anlamıyordum ancak Türkçesi aynı değerde üç kart anlamına geliyordu.

"Sikerler, bu sümüklüden korkacağıma ölürüm daha iyi," dedi Mikail hastalıklı mavi gözünü kısarak. Ardından iri burnuna parmağını sokup kaşıdı ve çiplerini ortaya itti.

"Blöf yapıyorsun ama ben de koyuyorum hepsini, çekincem yok Aydemir," dedi Servet de altından dişlerini göstererek. Ardından kartlarını açıp ortaya koydu.

"Flush," dedi göz kırparak. Aynı türden beş kart vardı ve hepsi maçaydı. Kartların isimlerini biliyordum ancak poker bilgim sıfırdı.

Mikail genizden gelen bir kahkaha attı.

---

\* Three of a Kind: Farklı renklerdeki aynı üç karta denir.

\*\* Flush: Tüm kartların aynı takımdan olduğu iskambil elidir.

## Morana

"Full House," dedi. Üç kart ayırıyordu, iki kart ayırıyordu. Boş boş kartlara baktım. Morana bana döndü.

"Eğil minik yıldızım," dedi. Eğildiğimde parmakları enseme dolandı, yüzüklerinin soğukluğu yanan enseme serinletti. Dudakları dudaklarıma kapandığında tadını aldım. Dili dilime dokunduğunda neredeyse inleyecektim. Geri çekildi, başparmağıyla dudağımı okşadı. Bakışları ateşle doluydu, tir tir titredim. Vücudum onun yokluğuyla sızladı.

"Sikişecekseniz..."

Morana kartları masaya attı.

"Royal Flush," dedi sadece. Bir As, Bir Kral, Bir Kraliçe, Joker ve 10 yazılı kart vardı. Masada bir sessizlik oluştu. Ölüm sessizliği. Parmaklarım silahıma gitmek için âdeta seğirdi.

"Hile yaptın!" diye kükredi Mikail burnundan soluyarak. Masayı elinin tersiyle dağıttı, çipler yerlere savruldu. Morana kaşlarıyla bir hareket yaptı, kısa saçlı kurpiyer kadın ve içki dolduran adam odadan hızla çıktı.

"Sakin ol Mikail," dedi Morana. Servet de ellerini yüzüne götürmüş derin nefesler alıyordu.

Morana ayağa kalkıp bana baktı.

"Deniz," dedi sadece. Silahımı çıkarırken Morana masayı bize siper olacak şekilde devirdi. Beş adamın üçünü silahına davranamadan alınlılarının ortasından vurdu. İkisi bize ateş açmıştı, Morana ile masanın arkasına çömelmiştik ve o da silahını çıkarmıştı. Oda çok genişti. Bize ateş açsalar da duvara saplanıyordu.

Masaya saplananlar bize gelmiyordu, Morana masaya kadar bunu düşünmüş olmalıydı. Özel bir masaydı. Kalbimi yavaşlattım, masanın kenarından eğilip dördüncü korumayı da vurdu. Mikail kalan son korumanın arkasına saklanmış rasgele ateş ediyordu.

Servet ise kolundan vurulmuştu ve kilitlenmiş kapıyı zorluyordu.

"Beni öldürmeyin!" diye ağlıyordu bir yandan. "Yalvarırım!" Morana'nın yakışıklı yüzüne baktım, gözlerinde delice parıltılar geziniyordu.

---

\* Farklı renklerdeki aynı üç kart ve yanında farklı renklerdeki aynı iki kart full house olarak adlandırılır.

\*\* Aynı renkteki ardışık olan en büyük beş karttır.

## İşilsu Gültekin

“Öldüreyim mi?” dedim sadece.

“Gerek yok ileride işime yarar.” Servet, Morana’ya caka satan adam, kapının önüne oturup kafasını kollarıyla kapatmıştı. Hâlâ ağladığını sarsılan bedeninden anlayabiliyordum. Masanın kenarından bir kez daha uzandım, bir kurşun kolumu sıyırdı. Yüzümde mimik oynamadı. Tekrar çıktım ve son korumayı göğsünden vurdum.

Huzursuz olmuştum, alınlarından vurmayınca huzursuz oluyordum.

“Mikail, silahını bırak,” dedi Morana. “Seni vurmayacağım.” Ardından kameraya kafasını çevirip eliyle bir işaret yaptı.

“Servet çık,” dedi Morana ardından. Servet birden doğruldu, kapının koluna asıldı ve kapı açıldı. Morana kameraya iki işaret daha yaptı. Kapının kilidlendiğini duydum. Kolum biraz acıyordu ama umurumda değildi.

“Mikail, silahı bana doğru atarsan seni öldürmeyeceğim,” dedi Morana tekrar. Yerde bir sürünme sesi duyuldu ve silahı masanın yanına kadar geldi.

“Diğerini de Mikail, sabrımı zorlama.”

“Siktir git!” diye bağırdı Mikail. “Benim kardeşim kim biliyor mu-sun piç kurusu? Salvador Varol! Sen artık bir ölüsün!” Morana derin bir nefes aldı.

“Diğer silahını da at, konuşacağız.” Bir silah daha sürüklenerek yanımıza ulaştığında Morana ayağa kalktı ancak ayağa kalkarken omzuma bastırdı. Henüz kalkmamı istemiyordu. Eğer başka silahı varsa vurulabilirdi ancak Morana bunu göze almış olmalıydı.

Ardından elini bana uzattı, elim elini buldu. Parmak uçlarıma titreşimler yayıldı. Ayağa kalktığımda Mikail’in sırtını duvara yaslamış bir şekilde derin nefesler aldığını gördüm.

“Bebeğim, silahını bir an bile onun üzerinden ayırma,” dedi Morana bana bakarak. Silahımı Mikail’in ter ve korku dolu yüzüne çevirdim. Morana masayı kenara itip kameraya baktı ve eliyle seri işaretler yaptı. Ne döndüğünü bilmiyordum. Odanın köşesinde yere yığılan adamlardan bir kan gölü oluşmuştu bile. Hepsi alınlarının ortasında bir delikle yerde yatıyordu, gözleri açıktı. Sadece göğsünden vurduğum adamın gözleri kapalıydı.

## Morana

“Beni hâlâ hatırlamaman garip Mikail? Küçük bukleli çocuklardan hoşlandığını söylememiş miydin?”

Mikail büyük burnunu kırıştırıp dikkatle Morana’ya baktı.

“Lloyd,” dedi sadece. “Sana yaptıklarımı yanlış anladın ben senin baban yaşındaydım sana sadece sevgi...”

Morana silahını ateşledi ve Mikail’i omzundan vurdu. Adamın bedeni kurşunun giriş şiddetiyle sarsıldı ve bedeni tekrar duvara çarptı. Bağırp omzunu tuttu. Terler buram buram şakağından akıyordu.

“Kes sesini. Yaptıklarınızı biliyorum. Amacınızı biliyorum. Rezil yaralık, ülkeden kaçmasan çoktan ölmüştün.”

Kapı açıldı ve altı kişinin taşıdığı büyük demir bir sandalye odanın ortasına koyuldu. Ekstra bir kişi de kapalı gri bir çanta taşıyordu. Çantayı yere bıraktı ve çalışanların hepsi çıktı. Kumarhanenin adamı değillerdi, hepsinin elinde kum saatinin içinde kurukafa sembolü vardı. Bizzat Morana’nın adamlarıydı.

“Otur,” dedi Morana. Mikail yalvarmaya başladı ancak cümleleri kesik kesikti. Morana bir kez daha ateş etti, bu kez bacağından vurmuştu.

“Diğer bacağı sende,” dedi Morana yan gözle bana bakarak. Hafifçe gülümsedim ve diğer bacağından da ben vurdum. Mikail çığlıklar atmaya başladı. Acısı, çaresizliği odada bir sis bulutu gibi havada asılı kalmıştı.

“Sürünerek sandalyeye oturmazsan yerde seni delik deşik ederim. Ve hayır silahla değil,” dedi Morana silahını beline takarken. Mikail demir sandalyeye doğru ağlayarak süründü. Hâlâ yalvarıyordu. Morana onu yaralı omzundan tuttu ve sanki ağırlığı yokmuş gibi demir sandalyeye oturttu. Sandalyenin kendinden zincirleri vardı, onları bağlarken yüzünde bir gülümseme vardı.

Gülümseme içten değildi, sahte değildi, caniceydi.

Morana gömleğinin düğmelerini açtığında gömleği yere düştü. Geniş sırtında dalgalanan kaslara baktım. Belinde bir cümle yazıyordu. *Mors certa, vita incerta.*\*

Morana bana dönüp gözlerimin içine öyle bir baktı ki içim titredi.

“Roya,” dedi yumuşak bir sesle. “Gitmek için son şansın.”

---

\* Ölüm kesin, hayat değil.

## İşilsu Gültekin

Meleksi güzelliğe sahip yüzüne baktım. Çenemi dikleştirip yeşil gözlerimi onun griliklerine kilitledim.

“Gitmiyorum,” dedim silahımı indirerek. Sonrasında kafasını çevirdi ve bir daha bana bakmadı. Çantayı açtı ve çeşit çeşit aletler çıkardı. Kerpeten dışında adını bildiğim bir alet yoktu. Morana bir ağızlık çıkardı ve Mikail’in kafasının etrafına taktı. Bu sayede ağzı açık kalabiliyordu. Kerpeten alt dişlerinden birini kavradı ve Morana çekti.

Adam uludu, çırpındı ama nafle bir çabaydı. O demir sandalyeden kurtulması imkânsızdı. Mikail’in ağzındaki kanlı salyalar çenesine damladı. Morana bir bıçak aldı ve adamın gömleğini ikiye yarıdı. Ardından yırtıp köşeye attı. Bıçakla üzerine bir şey kazırken Mikail bağıırıyordu. Görebilmek için sağ tarafa doğru yürüdüm.

Sesim çıkmıyordu çünkü aynı şeyi tecavüzcüme ben de yapmıştım. Morana HELL yazmıştı. Bu cehennem demekti. Göğsünden aşağı kanlar boşanıyordu. İçim ürperdi ama aynı şeyi yaptığım geceki soğukkanlılığımı hâlâ hissedebiliyordum.

Tara Roya Baver’in karanlık tarafı. Beni denizlere atan o taraf, ben yüzmeyi bilmezken hem de. Soğuk, soğuk, soğuk. Bana dokunuldu, ben yok ettim.

Ben en iyi yok etmeyi bilirdim.

Morana bıçakla adamın kafa derisinin yarısını kazıdı. Dudaklarında ise bir şarkı vardı. Sessizce şarkıyı dinliyordum. Ölümün şarkısı, bu odada sessizce yankılanıyordu. Adam bayıldığında bir yumruk atarak adamı ayılttı. Mikail hâlâ ağlıyor kanlar süzülen ağızıyla yalvarmaya benzer şeyler söylüyordu. Kafa derisinin yarısı açılmış, saçları kulaklarının üzerine düşmüştü.

Ardından bıçakla pantolonunu açtı, bıçağı penisini delik deşik edene kadar sokup çıkardı. Toplarını ise kökünden kesti. Mikail tekrar bayıldı. Morana odanın köşesinde duran içki masasına yönelip adamın yüzüne renksiz içkiyi boca etti. Mikail’in gözleri güçbela açıldı. Demir sandalyenin çevresi kan gölüne dönmüştü. Morana’nın elleri ve kolları da. Yerde adamın parçalanmış erkeklik organı vardı.

Morana adamın işaretparmağını kerpetenle kopardı, kırılan kemiğin çatırtısı odada yankılandı. Derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

## Morana

Ardından ağzının açık kalmasını sağlayan aleti çıkardı. Kopuk parmağı ağzına tıktı.

“Çiğne,” dedi sakince. “Çocuklara dokunduğun her parmağını yiyeceksin.”

Çenesini kavradığında elinin üzerindeki mavi damarlar belirginleşti. Adamın çenesini yöneterek çiğnetiyordu. Adam kusmaya başladı, içkilerin hepsi göğsüne doğru kusmuk şeklinde indi.

Midem bulanır gibi oldu, kandan değil ama kusmuktan iğrenirdim.

“Bana dokunduğun her parmağı söküp alacağım senden Sevgili Mikail,” dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapayıp Morana’ya hak verdim. Bu kadarını beklemiyordum. Adam yarısı çiğnenmiş parmağı tükürdü. Ve Morana üşenmeden her parmağını koparıp ona çiğnetti. Mikail bayıldıkça üzerine içkileri boca etti. Ayıldığı gibi tekrar çiğnetti. Adam artık sadece öğürüyordu. Morana en sonunda geri çekildi, çantasından çıkardığı beyaz mendille ellerini temizledi. Birkaç adım daha geri çekildi. Silahını çıkarıp ona doğru doğrulttu.

“Cehennemde görüşürüz Mikail Varol,” dedi gülümseyerek. Ardından bütün şarjörü üzerine boşalttı. Boşaltmasına da gerek yoktu, adam kan kaybından ölmek üzereydi çünkü bacaklarının arasından kanlar boşanıyordu.

Karşısında insan değil et yığını kalmıştı artık. Morana gömleğini giydi ancak üzerinde hâlâ kan lekeleri vardı. Ellerini dezenfektanla iyice temizledi.

“Bu yaratığın kanının elimde kalmasını istemiyorum. Ama maalesef gömleğime sıçramış,” dedi kendi kendine.

Sesimi çıkarmadım. Morana dönüp bana baktı, bakışları yavaşça değişti. İlk bakışı boş bir katilin bakışıydı, bana bakarken ise değişti. Duyguları gördüm.

“Yaralanmışsın,” dedi birden. O an sızlayan sol kolumun farkına vardım. Tamamen unutmuştum, uyuşmuş biçimde Morana’yı izliyordum. Odayı kanın metalik kokusu ve et kokusu kaplamıştı. Tüm bunlar midemi bulandırmıştı. Ancak Morana işkence ederken merakla onu izlemiştim.



## Işılsu Gültekin

Kıpırdamadan, bir şey hissetmeden, sadece onun yaptıklarını izlemiştim.

İşte sen busun Tara Roya Baver. Sen de vicdan yoksunusun.

*Hayır, dedi iç sesim. Bu değil. Bu kadar basit değil. Lütfen bu kadar basit olmasın.*

*Evet Morana'da ne varsa bende de o vardı. Morana beni bulmuştu. Biz belki de eli kanlı ve asla iyileşmeyecek o iki ruhtuk.*

"Roya'm," dedi yumuşak bir sesle. "Ne zaman yaralandın?" Bakışlarını bana yumuşak bir şekilde bakan gözlerine çevirdim.

"Zamanlama hatası yaptım. Masanın arkasından biraz erken çıktım," dedim. Yaram şu an çok fazla ağrıyordu.

Kapı beş kere ardından iki kere tıklatıldı.

"Gelin!" dedi Morana bakışlarını benden ayırmadan. İçeri Morana'nın on kadar adamı girdi.

"Sandalyeyle birlikte Salvador'un bölgesine bırakın. Gizleme işi sizde boşuna Morana değilsiniz," dedi.

"Halledeceğiz patron, eline sağlık," dedi girenlerden biri. Ardından bir ıslık sesi duyuldu.

"Morana beni aşmış bile olabilirsin şu an," dedi biri. Adamlar cesedin üzerine büyük siyah bir çuval geçirirken Abel içeri girmişti.

"Abel, yine başlama," dedi Morana kolumu nazikçe tutarak. Abel elini afro saçlarına götürüp bembeyaz dişlerini sergiledi.

"Merakımdan geldim valla, senin şov yapacağını biliyordum. Kameradan izledim," dedi yanımıza gelerek.

"Ama şunu merak ediyorum, dişini niye kör gözüne sokmadın çok içimde kaldı valla ya," dedi neşeyle. Morana dönüp Abel'e bir bakış attı. Abel ellerini havaya kaldırdı.

"Şaka yaptım ya! Bakma öyle korkuyorum," dedi. Ardından deli bir gülümsemeyle Morana'ya yaklaştı.

"Yarış yapalım mı bu konuda?" Morana boştaki eliyle Abel'in tişörtünü kavradı. Onu kendine doğru çektiğinde Abel tökezledi.

"Abel şu an hiç sabırlı bir kafada değilim. Seni de oturturum o sandalyeye," dedi dişlerini sıkarak. Ardından onu savurdu. Abel gerilerken kıkırdadı.

## Morana

“Neyse ben gidiyorum sen insana döndüğünde muhabbet ederiz aşk yuvamızda,” dedi. Yuva dediği yeri çözmeye çalıştım, sanırım karargâhtan bahsediyordu.

Morana kolunu belime doladı ve beni odadan dışarı çıkardı. Kumaranenin içi ilk geldiğim kadar tütün kokmuyordu, sanırım havalandırmayı açmışlardı. Beni arka koridora götürdü. Bir odaya girdiğimizde etrafı süzdüm. Revir gibi bir yerdi, sedye vardı.

Belimi yakaladı ve beni havaya kaldırıp sedyenin üzerine oturttu. Ardından dikkatli bir şekilde üzerimdekileri çıkardı. Suryenle karşıındaydım, sol kolumda büyük bir çizik vardı. Kolum boydan boya kanla kaplanmıştı. Ancak kan kurumuştı, yara ise bütün parlaklığıyla ortadaydı.

Morana duvardaki minik dolaptan pansuman aletleri çıkardı.

“İyiyim,” dedim birdenbire. Çünkü Morana’nın paniğini hissetmişim. Hareketleri hızlıydı sanki her an ölecekmişim gibi davranıyordu.

“Arsen, sadece sıyrık. Daha önce de vuruldum,” dedim. Dayımla çıktığım bir görevde kalçama kurşun isabet etmişti. Dayımı dinlemeyip kendimi ispat etme çabasına girmiştim. O günden sonra da dayım beni hiçbir göreve dahil etmemişti.

“Biliyorum, kalçanda kurşun yarası izi var,” dedi. Vücudumu bu kadar incelemesi beni... utandırmıyordu. Kahretsin ki yükselmişim. *Ben ve söz konusu Arsen olunca başa çıkamadığım libidom.*

“Hangi kalça?” diye sordum muzipçe. O sırada Morana batikonlu pamuğu yarama sürdü. Yüzüm anında buruştu, acı eşiğim yüksekti ancak beklemediğim bir anda bastırmıştı pamuğu.

“Sağ kalçada. Ufak yanık izinin orada.” Yanık izinin nasıl olduğunu sormadı, ben de anlatmadım. Dudaklarımı yaladım sadece. Morana kolumu sıkıca sararken ses çıkarmadım. Bandajı bağladıktan sonra bana baktı.

“Ne hissediyorsun?” dedi yavaşça. Parlak, siyah dalgalı saçları karışmıştı.

“Acı falan gitti, gayet iyiyim,” dedim gülümseyerek. Morana uzun bir süre yüzüme baktı.

“Benimle ilgili,” dedi alçak sesle. “Ne hissediyorsun?” Derin bir nefes alıp sıırıttım.

“Oldukça yaratıcı olduğunu,” dedim. Morana yanıma oturduğunda ona doğru döndüm.

“Tara...” dedi alçak sesle. Şaka yapmamamı, olayları dalgaya vurmamamı istiyordu. Benim de böyle lanet bir alışkanlığım vardı. Felaket bir şey mi oldu, gülümse ve acınla alay et.

Acınla alay etmeden büyüyemezsin.

“Kendimden bir parça gördüm Arsen,” dedim yavaşça. “Senden korkmuyorum, kim olduğunu artık biliyorum. Belki de kulağa korkunç gelecek ama bu yönün de hoşuma gitti. Sanırım ben de hastalıklıyım,” dedim.

Morana’nın dudağının kenarı kıvrıldı. Onun kafasının içinden geçenleri bilmek isterdim. Karanlık bir orman ve kuzgunlar. Bilinçaltını düşündüğümde aklımda sadece bu belirliyordu.

“Sen benim istediğim her şeysin Tara Roya Baver. Sen Tara’sın benim minik yıldızım, Roya’sın hiç gerçek olmayacağını düşündüğüm bir rüyamsın.”

Dudaklarım titredi, ağlamaya alışkın biri değildim. Ama ne zaman Arsen ile baş başa kalsak ağlıyordum, bir şekilde zihnim buna izin veriyordu. Ben ona güveniyordum ama...

Ona doğru uzandım, dudağımı dudaklarına bastırdım. Elleri yüzümü kavradı, birbirimizi tüketmeyen bir öpücüktü. Birbirimizin yaralarını örten, korkunç olan her şeyi gömen bir öpücüktü.

Ben onunlaydım ve benim için hiçbir şeyin önemi yoktu. O anlık.

Morana’nın öpücüğü birden sertleşti, eli belimi kavradı. Başparmağı bel kavisimi okşadı. Ateşler belimi sardı, bacaklarım titredi. Onu şu an istiyordum, tam da burada. Morana’nın bir eli iç bacağıma ilerledi, parmağının dokunduğu her yer uyuşuyor tuhaf bir zevk veriyordu.

Kapı birden açıldığında ayrıldık. Abel kapıda duruyordu.

“Abel en sonunda seni...” diye söze başladı Morana. Abel birden onun sözünü kesti.

“Melina Tarkovic çatı katındaki restoranda seni bekliyor. İkinizi de,” dedi. Morana’nın suratı birden değişti. Sedyenin kenarına uzanıp bana hırkamı giydirdi.

## Morana

“O kim?” dedim Morana’ya bakarak. Morana sedyeden aşağı indi ve bana cevap vermeden belimden tutup aşağı indirdi. Ben kısa biri değildim ama sedye çok yükseltilmişti.

“Geliyoruz Abel, sen gidebilirsin,” dedi. Abel kafasını onaylarcasına sallayıp uzaklaştı.

“O kim Arsen?” dedim tekrar. Morana derin bir nefes aldı.

“Manevi annem. Sokağa düştüğümde beni alıp büyüttü. Kendi örgütümü kurmama yardım etti. Savana’nın birçok kısmına sahip olacak derecede de zengin.”

Beraber merdivenleri tırmanırken Morana uzanıp elimi tuttu. Gerilmişti ancak neden olduğunu bilmiyordum.

“Beni nereden biliyor?” diye sordum. Kumarhanenin içine çıkana kadar bana cevap vermedi. Slot makinelerinden yükselen müzik, poker masasındakilerin küfürlerini ve konuşma seslerini yutuyordu. Bir asansörün önüne geldik.

“O çoğu şeyi bilir, özellikle benimle ilgiliyse,” dedi. Asansöre bindiğimizde beni kendine çekti.

“Gerildin, neden?” diye sordum. Morana’nın kaşları hafifçe çatılmıştı.

“Eski bir alışkanlık,” diye mırıldandı. Gözlerim asansörün göstergesine takıldı. 5 6 7 8 9 10 ve 11. katta durdu.

Bir restoranın içine çıktık, dış kısmında ise mumların olduğu masalar vardı.

“Hoş geldiniz efendim,” dedi garsonlardan biri. “Melina Hanım her zamanki masasında.” Morana sadece başını salladı. Yana kayan kapı kendiliğinden açıldı ve sıcak Savana gecesine çıktık. Tüm şehir önümüzdeydi, üzerine yakamoz düşmüş olan denizi bile görebiliyordum. Masalar belirli aralıklarlaydı, sıkışık bir düzen yoktu. Her masada mumlar vardı, restoranın dış kısmında ise loş antika duvar lambaları vardı.

İllerlerken kadını gördüm. Omuzlarını geçen sarı saçları vardı. Üzerindeki gri kürk ince omzundan hafifçe kaymıştı. Biz yaklaşırken kürkünü düzeltti. En sonunda masaya vardık ve Morana oturmam için sandalyemi çekti. Şaşkınlığımı gizledim, bu gece gördüklerimden sonra onun aslında nazik sayılabilecek bir beyefendi olduğunu unutmuştum.

## Işılsu Gültekin

Kendisi de oturdu. Kadının kahve yeşil karışımı gözleri vardı, bakışları sertti.

“Hoş geldin Arsen,” dedi elini şarap kadehine götürerek. Parmaklarında devasa pırlanta yüzükler vardı. Ellerinin üzeri hafif kırıışık ve lekeliydi. Elleri yaşını gösteriyordu. Ellilerinde olduğunu tahmin etmiştim. Yüzündeki çizgiler güzelliğini bozmuyordu. Soğuk bir havası vardı.

“Sen de hoş geldin Tara,” dedi kadehinden bir yudum alarak. Kırmızı şarap içiyordu.

“Arsen sana ballı viski söyledim, Tara sana da beyaz. Doğru mu?” Şokla gözlerim irileşti, doğruydu. Her zaman beyaz şarabı tercih ederdim.

“Evet, teşekkürler,” dedim. Benim yerime sipariş vermesine takılmamıştım çünkü ona bir kere baksanız bile dominantlığını anlardınız. Tartışmaya girilebilecek birine benzemiyordu. Ve nedense üzerimde bir çekingenlik vardı. Normal bir çifttik ve ben sanki ilk kez annesiyle tanışan stresli o genç kızdım.

“Bu gece Mikail buradaymış,” dedi Melina Morana’ya bakarak. Morana ifadesiz bir yüzle Melina’ya baktı.

“Merak ediyorsan artık yok,” dedi Morana. Melina’nın kaşları hafifçe kalktı, dehşete düşmüşse benzemiyordu. Dingin ancak her an fırtına koparmaya meyilli bir denize benziyordu. Tırnaklarını hafifçe kadehine vurdu. Tam da o an içkilerimiz geldi. Morana kendininkinden bir yudum alırken ben hâlâ Melina’yı izliyordum.

“Sence akıllıca bir hamle miydi?” Melina’nın ses tonu yumuşaktı, o kadar yumuşaktı ki zihnimde tehlike çanları çalıyordu.

“Onu eninde sonunda öldürecektim, bana ne yaptığını biliyorsun,” dedi Morana geriye yaslanarak. Boştaki eli bacağımın üzerindeydi ve şekiller çiziyordu. Beni rahatlatmaya çalışıyor gibiydi çünkü ben yaydan fırlayacak bir ok kadar gergindim.

“Elbette biliyorum. Ancak Salvador onu destek için getirdi. Salvador’u kışkırtıyorsun ve bir savaşa hazır değilsin. Savana da böyle bir savaşa hazır değil.”

Şehrimizden bahsediyordu, Tanrı aşkına oturmuş savaştan bahsediyorlardı.

## Morana

"Yanlış kişilere güveniyor," dedi Morana. Kanım çekildi, hafifçe bir nefes aldım.

"Acaba?" dedi kendi kendine gülümseyerek. Ardından bakışları bana döndü.

"Sen de Arsen'in örgütündesin sanırım Tara. Sadece örgütünde de değilsin bence..." Cümlelerini tamamen bitirmiyordu.

"Tara hayatımdaki kadın," dedi Morana bana bakarak. Gözlerindeki bakış kalbimi çarptırdı.

"Sevgilin yani?" dedi Meline bakışlarını gözlerimden ayırmadan. Bu kadın tehlikeliydi ve eminim ki Savana içinde hatırı sayılır bir gücü vardı. Morana asansörde örgütü kurmasına yardım ettiğini söylemişti, sanırım finansal açıdandı. Çünkü Morana'nın üstün bir hiyabet yeteneği vardı, adamları ona gönülden bağlıydı. Salvador gibi korku imparatorluğu kurmamıştı. Daha önce de böyle düşünmüştüm, farkları buydu.

Salvador'a para için ya da şöhret için çalışıyorlardı. Morana'ya ise tapıyorlardı. Görmüştüm, Morana'nın dudakları arasından çıkan cümleyi anında yerine getiriyorlardı. Ben para için olduğunu düşünmüyordum. Morana'nın adamlarına destek sağladığını, sokaklardan toplayıp bir ev verdiğini Bilge söylemişti. Morana onları korkutmamıştı, destek olmuştu. Bu yüzden Morana'yı ilahlaştırmışlardı.

Sağlıksız bir bağlanma yöntemi olsa da örgütlerin oluşmasının yöntemlerinin hiçbiri sağlıklı değildi. En azından Morana yapılabilecek en iyi şekilde onları kendine bağlamıştı.

Morana, "Evet," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Muhtemelen boş boş şarap kadehime bakıyor olmalıydım.

"Daha önce sevgilim olmadığını biliyorsun. Önemli biri olmasa şu an karşında oturmazdı ve sen de önemli biri olmadığını düşünsen onu yemeğe davet etmezdin." Melina hafifçe gülümsedi.

Önümüze bifttekler geldiğinde karnım guruldadı. İkisinin de ilk lokmasını almasını bekledikten sonra eti parçalara böldüm. O kadar açtım ki çiğnemedem yuttum.

"Mikail'i de o odaya aldın değil mi Arsen? Senin girmemen gereken odaya." İşkencesinden bahsettiklerini anlamak için zeki olmama gerek

## İşilsu Gültekin

yoktu. Melina bu durumdan rahatsız görünüyordu. Arsen'i normal bir yola sokmak istiyor gibiydi. Ancak bazı ruhlar için geç kalınmıştı.

Bazı ruhlar ölüme çalışırdı, bazı insanlar o yola çoktan sapmıştı.

"Bu konu seni alakadar etmez Melina," dedi Morana viskisinden bir yudum alarak. Melina'nın ince kaşları çatıldı.

"Ben seni düşünüyorum Arsen," dedi Melina sert bir sesle. Hafifçe öne eğilmişti. Morana bacağına hafifçe sıkıgında gevşemeye çalıştım.

"Her zaman yapmadığım bir şey olduğunu biliyorsun. Ancak bana ruhen zarar vermiş olan herkes o odaya girecek Melina. Benim ne olduğumu küçüklükten beri biliyorsun."

Melina derin bir nefes alıp arkasına yaslandı, üstünde şarap rengi, kalın askılı saten bir elbise vardı. Ellerini göğsünde birleştirdi, üzerinde tam tur pırlanta olan işaretparmağını yavaşça kaldırıp indirdi.

"Hâlâ tedavi olabilirsin," dedi. Morana viskisini kafaya dikip masaya sertçe koydu. Öyle ki kadehlerimiz hafifçe titredi. Melina elini kaldırıp garsonu çağırdı. İçkilerimizi tazelediler ama ben doğru düzgün içmemiştim.

"Parçalanmış bir şeyi bir araya getiremezsin. Bant tutmaz. Lehimlesen bile o çatlaklar daima orada kalır Melina. O çatlaklar daima sızdırır. Bana kırık bir şeymişim gibi davranma. Ben böyle doğmadım belki ama buna dönüştüm. Yirmi üç yaşındayım. Düzeltmektem vazgeç beni."

Masada bir sessizlik oldu, Melina'nın kahve yeşil karışımı gözleri denize çevrildi. Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Delice bir şey yapma," dedi en sonunda. Morana sırtıttı, yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Bunu söylemek için on iki yıl geç kaldın." Elini kaldırdığı gibi içki si tekrar dolduruldu. Ben de şarabımdan büyük bir yudum aldım. Çok lezzetliydi.

"Şarap çok güzel," dedim ve anında sustum. Melina bana döndüğünde yüzünde bir tebessüm oluşmuştu. Şarabı beğenmem hoşuna gitmiş gibiydi.

"Seksen yıllık bir şarap, beğenmene sevindim Tara," dedi. Ona gülümsedim. Bir an için ellerimdeki kana baktım. Bir yerlerden bulaşmış olmalıydı. Melina da ellerime baktı. Kısa turnaklarıma ve kurumuş kan izlerine.

## Morana

"Sen de mi oradaydın Tara? O karanlık odada?" Asla işkence demiyordu, daima karanlık oda olarak bahsediyordu.

"Evet," dedim sakince. Karnım doyunca gevşiyordum.

"Korkmadın mı? Bu sana normal mi geldi?" Bir an için duraksadım, sözcükleri dikkatli seçmem gerekiyordu. Karşımda oldukça zeki bir kadın oturuyordu. Yüzümdeki her mimiği dikkatlice izleyip beyin süzgecinden geçirdiğinin farkındaydım.

"Ben onunla karanlık odada da olurum, güneşin yüzümüze vurduğu bir tepede de." Bir an sustum. "Eğer acısı geçecekse onu tek bırakmam." Morana usulca bacağıma okşadı, dizlerimi birbirine bastırdım. Tenseel çekimimiz bu kadar yüksekken rahatlatmanın yanında tahrik de ediyordu.

Melina'nın kaşları tekrar havalandı.

"Aşkın en tehlikeli türünü yaşıyorsunuz. İkiniz de. Dikkatli olmalısınız, yolun sonu hiçbir zaman iyi bir yere çıkmaz." Kırmızı şarabından bir yudum aldı. Morana tek kolunu masaya yasladı, dudakları aralandı.

"Destegiini çekiyor musun? Parasal olarak desteğine ihtiyacım yok ama..."

"Arsen," dedi kadın birden. "Senden asla desteğimi çekmem. Özellikle konu Salvador olunca asla. Durdurulması gerek."

Eline şarap kadehini aldı, parmakları kadehi o kadar sıkı kavramıştı ki parmak uçları beyazlaşmıştı. Tepkisine anlam veremiyordum. Melina sanki ne düşündüğümü sezmiş gibi bana döndü.

"Salvador benim eski sevgilimdi. Çocuğum olmayınca beni aldatıp kız kardeşimle birlikte oldu. Ancak çocuğu yine olmadı. Sorun ondandı. Ardından annemle babamı öldürdü, biz henüz sevgiliyken. Onların vasiyetlerini okumuş."

Kanım dondu, dudaklarım aralanmış bir biçimde onu izliyordum.

"Ardından benimle evlenmek istedi çünkü ailem tüm mal varlığını kız kardeşim Naya'ya değil bana bıraktı. Örgüt için ihtiyacı olan paraydı ve ben ona vermedim." Kürkü omzundan aşağı attığında omzundan iç dirseğine kadar olan pütürlü bıçak izini gördüm. Devasaydı. Salvador resmen kadının kolunu biçmişti.

"Onun yok olmasını en çok ben istiyorum ama manevi oğluma zarar vermeden. Ancak o da çoktan zarar gördü. Ben tedavi gördüm ve işe



yaradı bu yüzden Arsen'in de..." Morana kadehini sert biçimde masaya bıraktığında kadın susmak zorunda kaldı.

"Bende işe yaramaz Melina," dedi Morana sert bir sesle. "Bende asla işe yaramaz, ruhum yok. Ben sadece tek bir amaç için yaşıyorum. Amaç gerçekleşince ölsem de umurumda olmaz," dedi.

"Benim olur," dedim aniden. Sesim beklediğimden yüksek çıkmıştı. Morana bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Biliyorum Roya," dedi. Elini uzatıp tersiyle hafifçe yanağını okşadı. Ona sarılmak istedim. Ona tüm benliğimle sarılmak istedim. O lekeli ruhunu kalbimin içine almak istedim.

Belki de çoktan almıştım. Benim olmayan kalbimin yerinde Arsen'in kalbi atıyor olabilirdi.

"Ölmene izin vermeyeceğim," dedim. Nasıl yapacaktım bilmiyordum ama izin vermeyecektim.

Melina sessizce ikimizi izliyordu, dudaklarında buruk bir tebessüm vardı.

"Aşk çok güzel bir şey ama sınırını bilmek gerekir," dedi. Ardından bana döndü. "Tara sen keskin nişancısın değil mi?" dedi. Kafamı onaylarcasına salladım.

"Nasıl başladın?" Morana boğazını temizledi.

"Tara'ya özel sorular sorma," dedi homurdanarak. Morana'ya dönüp ters ters baktım.

"Melina Hanım bana hayat hikâyesini anlattı, sormasında bir sakınca yok," dedim.

"Sadece Melina de Tara. Hanım kelimesi beni olduğumdan yaşlı hissettiriyor." Kadehi kafasına dikti ve işaret etmesine bile gerek kalmadan garson gelip kadehini doldurdu.

"Dayım keskin nişancıydı, çok küçük yaşlarda öğrendim. Ardından ustalaştım. Silahları seviyorum," dedim. Silah çeşitlerini ezbere bildim, her biri benim için ayrı bir dünyaydı. *Silahlar benim bebeklerimdi.*

"Peki bu mesleği yapmayı seviyor musun?" Soru bana öyle sert çarptı ki afallayıp kaldım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sessiz kaldım.

"Can almayı?" Bir yumruk masaya öyle sert indi ki tabağım kayıp yere düştü. Garsonlar gelip dağınıkları temizlerken kıpırdamıyordum.

## Morana

Morana'nın hiddetti gün yüzüne ortaya çıkmıştı, havada fırtına bulutları geziniyordu. Seviyor muydum? Can almayı?

Ben bir şey hissedemiyordum, o anlarda farklı bir yönüm ortaya çıkıyordu. Çoklu kişilik bozukluğu gibi bir şey değildi bu. Silahın bana getirdiği gücü seviyordum, öldürdüğüm insanların hepsi kötüydü. Buna dikkat ediyordum. Morana ile birlikteyken sadece onu dinliyordum.

Bu şehirde neredeyse herkes katildi, iyi insanlar ise hapisteydi. Bu şehir yozlaşmıştı.

Ben sadece... bilmiyordum. Bu konulara derinlemesine girdiğimde bile kafamda tek bir ses duymuyordum. Ben eğitilmiştim, karakterim bunun çevresinde şekillenmişti.

Savun, saldır, o seni yok etmeden sen onu yok et. Savana gerçekten çürük bir şehirdi, bu şehirde iyi insan sayısı azdı. Yapılan her iş kirli bir çıkar uğruna yapılıyordu. Batman rolüne de soyunacak halim yoktu.

"Seviyor musun?" diye tekrarladı Melina sorusunu.

"Melina!" diye bağırdı Morana. Melina ise kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Bu sizinle tartışabileceğim bir konu değil," dedim sertçe. Kadın onaylarcasına kafasını salladı. Morana birden ayağa kalktı.

"Lavaboya gidip geleceğim," dedi arkasını dönmeden önce. O ilerlerken kanlı gömleğini ve gergin omuz kaslarını izledim. Restoranın içine doğru yürürken yanından geçtiği herkes ona bakıyordu. Burası ölümcül, güzelliği meleksiydi.

"Tara," dedi Melina bana bakarak. "Onun yolları karıştırmasına izin verme, bir tek seni dinler," dedi. Ardından kadehindeki son yudumu alıp bu sefer garsona doldurmaması için elini kaldırdı.

"Beni dinlemez, örgütümüzün lideri ve..."

"Hayır senin örgütteki olayın sadece paravan. Seni dinler. Onun üzerinde büyük bir güce sahipsin," dedi. Dediklerini sindirmeye çalıştım.

"O kafasının dikine gider, planlarını bile benimle paylaşıyor, beni nasıl dinlesin?" Melina parmaklarını iç içe soktu ve sivri çenesini üzerlerine yasladı.

"O planlarını paylaşmaz çünkü bunun için fazla zeki ama yine de seni dinler." Kanla kaplı elimi yüzümde gezdirdim, Melina'nın dediklerini sindirmeye çalışıyordum.

## İşilsu Gültekin

“Bu kanıya nereden vardınız?” Cümlem bir an için havada asılı kaldı.

“Sekiz sene boyunca benim elimde büyüdü, benimle özel hayatıyla ilgili şeyleri paylaştığı da oldu ancak benim karşıma daha önce bir kız oturtmadı. Bana ne kadar hiddetle bakarsa baksın sana bakarken duygularına hâkim olamıyor.” Melina bir an durup Morana’nın gelip gelmediğini kontrol etti.

“Biz kadınlar erkekleri yönetiriz ancak onlar öyle bir şey olmadıklarını sanırlar. Arsen bu gruba girmiyor ancak fazlasıyla küçümsendiğimiz bir dünyada yaşıyoruz. Özellikle bu şehir şanslı bir ailede doğmamış bir kızı yerle yeksan eder. Ancak sen karşımda dimdik duruyorsun. Seni sevdim, Arsen’in kendi için planladığı sona varmasına izin verme. Senden rica ediyorum.” Sustuğunda gözlerini kapattı ve yutkundu.

“Hatta yalvarıyorum çünkü...” Birden sustuğunda Morana’nın masamıza geldiğini fark ettim. Parmak boğumlarında kurumuş kan lekeleri vardı. Bunlar Mikail’in olamazdı çünkü dezenfektanla temizlediğini görmüştüm. Morana tuvalette bir şeyler yaşamıştı.

“Biz kalkıyoruz,” dedi Morana yanıma gelerek. Usulca omzuma dokundu.

“Gidelim mi Roya?” Kafamı sallayarak ayağa kalktım.

“Yemek için teşekkür ederim Melina Ha... Melina,” dedim. Kadın bana gerçek bir gülümseme sundu.

“Tekrar görüşelim Tara, daha güzel şartlarda,” dedi. İlk geldiğimizdeki tehditkâr hali kaybolmuştu. Restorandan çıkmadan önce dönüp arkama baktım, Melina yanağını avucuna yaslamış denizi izliyordu. Belki de geçmişi düşünüyordu.

“Gayet iyi gitti,” dedim asansöre bindiğimizde. Kapı kapanır kapanmaz Morana beni duvara yasladı ve dudaklarımı esir aldı. Yumuşak bir öpücük değildi, o beni öptüğünde yer yerinden oynuyordu sanki. Ona sarılmak istesem de yaralı kolumu kaldırırken acıyordu. Bu yüzden tek kolumla sarıldım ona. Dillerimiz birbirine dokunduğu anda asansörün kapısının açılma sesi geldi.

Birbirimizden ayrıldık ancak eli elimi kavradı. Sanki kaçıp gitmemi hep onunla kalmamı istiyordu. Öyle bir teslimiyetle tutuyordu elimi.

## Morana

Kalp çarpar, ruh savaşı ama bazı yalnızlıklar hiç geçmez. Ancak elimdeyken kafamdaki o zehirli ses kesiliyordu.

Kumarhaneden ne kadar hızlı çıkabilirsek öyle çıktık. Arabaya bindiğimde rahatlama hissi beni kuşattı. Arabası onun parfümü kokuyordu. Morana navigasyondaki haritayı iptal etti. Bana daha önce arabanın karargâha ayarlı olduğunu söylemişti. Başka bir yere gidiyorduk.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum ona yan gözle bakarak. Bana hafifçe gülümsedi.

“Sürpriz,” dedi. Arabayı yine deli gibi hızlı sürüyordu. Gözlerim direksiyonu kavrayan kan lekeli parmak boğumlarına takıldı.

“Tuvalette biriyle mi dövüştün? Eğer öyleyse artık beraber tuvalete girmemiz gerekecek,” dedim sırtarak. Sessiz kaldığında ise ona baktım, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Arsen,” dedim endişeyle. “Ne oldu?” Cevap vermediğinde elimi kargo pantolonumun içine soktum. Silahımı elime alıp emniyet kemerinin kapalı olduğundan emin oldum. Ardından şakağına dayadım.

“Sen tehdit edilmekten anlıyorsun galiba,” dedim silahımın namlusunu şakağına daha sert bastırarak. Morana bir kahkaha attı, kahkahası ilahi gibiydi. Kadife ses tonu arabayı çınlattı.

“Delisin ve deliliğine ayrı bir hayranım. Gittiğimiz yere varınca anlatacağım,” dedi.

Yaklaşık bir saat sonra toprak bir yola girdik, araba deli gibi sallanırken Morana hızı azalttı. Bir yokuşu tırmanıyorduk, dik bir yokuşu. Etrafta ağaçlar dışında bir şey yoktu. O kadar uzun süre yokuş çıktık ki bir an için etrafımızda bulutlar olacak sandım. En sonunda uçurumun kıyısı sayılabilecek bir yerde durduk. Morana arabadan indiğinde ben de kemeri çözüp indim. Uçuruma yakın bir yerde tek bir ağaç vardı. Çok büyük değildi ve çiçekleri olabilecek bir ağaca benziyordu ancak karanlıkta çiçek görememiştım. O kadar yüksek bir noktadaydık ki kulaklarım tıkanmıştı.

Kulaklarıma baskı yaparak açılmasını sağladım.

“Ne yaptın bizi dağa mı çıkardın?” diye homurdandım. Morana uçurumun kıyısına yaklaştı.

“Yanıma gel,” dedi. Yükseklikten biraz korkardım ancak dediğini ikiletmedim. Elim tuttu ve aşağı baktık.

## İşilsu Gültekin

Tüm Savana ayaklarımızın altındaydı, şehrin ışıkları parıl parıl parlıyordu. Dertsiz ve tasasız bir şehre benziyordu. Ancak gerçek yüzünü Arsen de ben de biliyorduk. Daha ötede ise deniz vardı, yakamoz denizi aydınlatıyordu. Gemiler ışıklarım açıp demir atmışlardı.

Manzaradan dolayı nefesim kesilmişti. Her zaman bu şehrin çöplük olan sokaklarında yaşadığım için bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

İşıl işıl bir gece, rengârenk binalar. Gökdelenler solda kalıyordu böylece şehrin güzel manzarasını kapatamıyordu.

“Arsen...” diye fısıldadım. “Bu çok güzel, bu tahmin edebileceğimden bile daha güzel.” Kolunu dikkatlice omzuma sardı ve kafamın üzerine öptü.

“Eskiden değiştirebileceğimi düşündüğüm bu şehri Salvador kanla yıkadı. Çöküş Gecesi Savana’nın tüm ruhu kanla lekелendi. Ancak hâlâ güzel görüyor musun?”

Kafamı onaylarcasına salladım.

“Bazı güzellikler ne kadar darbe alırsa alsın güzelliklerinden bir şey kaybetmez.”

Bu cümleyi bana mı kurmuştu emin değildim. Şehri izlerken içimde sadece huzur vardı.

Morana yanımdan uzaklaşıp elini ağaca koydu.

“Bu çok yaşlı bir kamelya ağacı. Ben küçükken de buradaydı,” dedi. Ardından ellerini içine sokup bir tane çiçek çıkardı.

“Bu ağaç kışa doğru çiçek açar ancak bir tanesi yanlış mevsimde tomurcuklanmış, açmaya çalışmış,” dedi çiçeği bana uzatarak. Gözlerim dolmak üzereydi. Arsen beni kendisi için çok özel olan bir yere getirmişti.

“Anlamı nedir biliyor musun?” Çiçek elimde parçalanıp gidecek kadar hassastı. Çiçeği öptüm hafifçe. Hayatımda kimse bana çiçek almamıştı, erkekleri de bu jesti yapacak kadar hayatıma sokmamıştım zaten. Onlarla uğraşamayacak kadar derdim vardı.

Ama Arsen’in verdiği bu çiçek, mevsiminde açmayan bu çiçek çok özeldi. Kalbim sevgiyle doldu, ellerim arasındaki bu çiçek tüm acılarımı dindirdi.

## Morana

“Nedir?” dedim alçak sesle. Morana elini uzatıp yanağımı okşadı.

“Kaderim senin elinde demek,” dedi yavaşça. “Kaderim senin elinde Roya.” Yutkunamadım, dolu dolu gözlerle ona baktım. Melina’nın cümlelerini kafamdan uzaklaştırdım.

“Sakın ağlama,” dedi başparmağıyla yanağımı okşayarak. Siyah dalgalı saçları alnına düşmüştü, yakışıklı yüzü önümdeydi.

“Bu çiçeğe ölmeden önce annem bakıyordu. Bana demişti ki bu kamelya çiçeğini doğru kişiye ver. Ben de anneme ya mevsiminde açmazsa diye sormuştum. Bana gülümsemişti, birden çok açamaz ama kendi mevsimi dışında mutlaka bir tane açar. Açmış Roya, senin için açmış,”

Bir gözyaşı damlası yanağıma süzüldüğünde gözyaşımı öptü ardından hafifçe dilini dokundurdu. Kıkırdadım, ondan böyle bir hareket beklemiyordum.

“Gel şimdi arabaya oturalım biraz,” dedi elimden çekerek. Çiçeğe bir şey olmasından o kadar çok korkuyordum ki Arsen’in kolunu sıktım.

“Çiçeği arabaya koysak olur mu, bir şey olmasından korkuyorum.” Sesim küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. Arsen bana gerçek bir gülümseme sundu, gözleri kısıldı. İçim sıcaktı. Şu an ölsem umurumda olmazdı.

“Ver bana ben koyacağım,” dedi. Kamelya çiçeğini titreyen ellerimle ona verdim.

“Sen kaputa çık,” dediğinde onu ikiletmedim. Tırmanırken kolum biraz acımıştı ama umurumda olmamıştı. Sırtüstü uzandığımda yanıma geldi. Arabası o kadar büyük bir arabaydı ki yan yana uzanabiliyorduk. Onun ayakları aşağı sarkıyordu.

“Elimdeki kanın sebebi tuvalette birkaç ayna parçalamış olmam. Melina çok ikna edici konuşur. Bana bir nevi annelik yaptığı için bağırarak dışında bir şey yapamadım ki ben bağırmam. Özellikle ona, üzerimdeki hakkı büyük.”

“Neden sinirlendin?” dedim yavaşça.

“Bana kendimi yetersiz hissettirdi, bana kazanamayacağım bir savaşa girdiğimin imasını yaptı. Kelimelere dökmedi ama bakışından anladım Roya. Orada senin de olman ve bunu anlama ihtimalin beni delirtti. Normalde öfkemi şiddet olarak dışa vurmam. Bazı olaylar dışında.

## İşilsu Gültekin

Bugünkü hariç. Bugün bile sinirli değildim aslında, olması gereken oldu. Arsen'i gördün. Benim hakkımdaki hislerin düşüncelerin değişti mi?"

"Hayır," dedim sakince. "Tahrik bile oldum," dedim şaka yaparak. En azından bir kısmı şakaydı. Morana bir an bana baktı, ardından kafasını geriye atıp bir kahkaha kopardı.

"Senin fazla dürüst şakalarına bayılıyorum," dedi kafasını iki yana sallayarak. Ben de gülümsedim. Arsen pek sık gülmezdi ancak güldüğü zaman kalbim sevinçten patlayacak gibi oluyordu. Onu hep böyle görmek istiyordum ancak göremeyeceğimi biliyordum.

Bu özel zamanımız benim için çok kıymetliydi. O kadar mutluydum ki bir uçurumun kıyısında, bana verdiği çiçek ve onun bana gülümsemesi. Hiçbir derdi yok gibi.

Ruhu hiç sancılanmıyormuş gibi. Kalbi sökölüp alınmamış gibi. Karnına o beş bıçak darbesini yememiş, sokaklarda aç kalmamış gibi. Şu an Arsen'di. Benimleyken ruhu saftı, benimleyken maskesini yok ediyordu.

Benimleyken ruhunu ortaya koyuyordu, küçük Arsen'i benim ellerimin arasına teslim ediyordu çünkü insani yönü olarak ona tutunuyordu. Bunları söylemesine gerek yoktu. O güzel gümüşü gözlerinden anlıyordum.

Beni kollarının arasına çekti, usulca göğsüne kıvrıldım. Kokusu burun deliklerime doldu, o ev hissi, o daima tanışıyor muyuz hissi göğüs-kafesimde bir tur attı.

Ve gerçekte yüzleştim. Ben bu adamı seviyordum. Sevgiden de öte bir şeydi bu. Böyle olmaması gerekiyordu, açılmamam gerekiyordu ancak şu an umurumda değildi.

Tara ve Morana.

Arsen ve Roya vardı.

"Bak," dedi Arsen gökyüzünü göstererek. Gökyüzü yıldız doluydu. Kafamı kaldırıp hangi yıldızı işaret ettiğini anlamaya çalıştım.

"Lyra takım yıldızı. Bak Vega da orada," dedi. Gözlerimi kısıp kafamı onun elinin hizasına getirdim. O an gördüm Vega yıldızını. Parlıyordu tüm gücüyle.

Arsen bana döndü, dudaklarını boynuma bastırdı.

## Morana

“Benim Vega yıldızım burada,” dedi. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Yüzümü ateş bastı, kızarıyor muydum hiçbir fikrim yoktu. Arsen arka cebinden telefonu çıkardı, bir bakış attı ardından doğruldu.

Kalbim korkuyla doldu, gitmesi mi gerekiyordu? Görev mi çıkmıştı? Yüzüm korkuyla buruştu. Cebinden bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında içinden bir bileklik çıktı. Bir kurşundu ama parıl parıl parlıyordu. Elmas olduğunu anlamıştım.

“Doğum günün kutlu olsun benim güzel Roya’m,” dedi bileğimi tutarak. Doğum günüm olduğunu unutmuştum, bugün 23 Temmuz muydu? Bilekliği bileğime taktığında havaya kaldırdım, ayışığında bile delicesine parlıyordu. Ardından cebinden bir bileklik daha çıkardı. Siyah bir kurşundu, üzerinde elmastan yapılmış ufak bir yıldız vardı.

“Benim bilekliğim kömürden, cilalı. Ben her zaman kömür olarak kalacağım ama sen çoktan elmasa dönüştün sevgilim,” dedi yavaşça. Eli mi uzatıp onun bilekliğini aldım. Bileğine takarken gözyaşlarım çeneme süzölmeye başladı. Bizim evde doğum günü kutlanmazdı, ne annemin ki ne de benimki. Annem benim doğum günümü öğrenmek için bile doğum sertifikama bakmıştı.

“Ben elmasa dönüştüm mü?” dedim titreyen bir sesle. Arsen beni kucığına aldı, bilekliğim parıl parıl parlıyordu.

“Sen bir yıldızsın, elmasa ihtiyacın yok. Ancak koluna yıldız takamazdım Roya. Gücüm buna yetmez. Ben de kömür karası hayatımın üzerine seni temsilen elmastan bir yıldız işlettim. Benim yıldızım, Tara’m, hep benimle kalsın.”

Hıçkırarak ağlamıyordum ancak Morana yüzümü usulca siliyor ve yüzüme öpücükler konduruyordu.

“Arsen, sen beni gerçekten seviyor musun?” Âdeta fısıldamıştım, güçlü ve başına buyruk Tara sanki kaybolmuş, yerine karanlık bir odada sevgi bekleyen küçük bir kız çocuğı gelmişti. Gözlerim kucığımdaydı, kurşun şeklindeki elmas bilekliğimdeydi.

“Tara bana bak,” dedi Morana sert bir sesle. Bakamadım.

“Ben seni sadece sevmiyorum,” dedi. Göz ucuyla ona baktım. Bir eliyle yüzünü kapattı, siyah dalgaları elinin etrafında ahenkle dans etti. En sonunda elini yüzünden çekip çenemi yukarı kaldırdı.



## İşilsu Gültekin

“Ben sana âşığım Roya. Ben sana deli divane âşığım. Öyle âşığım ki sana bakmak bile beni iyi biri olduğuma inandırıyor. Bu öyle bir aşk ki Tara, şu gördüğümüz şehri yok et desen ben o şehirde taş taş üstünde bırakmam. Bir an bile tereddüt etmem.”

Morana'nın gözlerine baktım ve gözlerindeki ateşi, ellerinin titremesini, sesinin kısılmasını gördüm. Dudaklarım dudaklarına kapandı.

Birbirimizi tüketmeye başladık, dillerimiz dans ediyordu. Morana hoyratça dudağımı ısıırıyordu. Beni kucağından indirmeden arabadan indi. Çimenlerin üzerine yatırdığında atılıp onu üzerime çektim. Üzerimdekileri çıkarırken dikkat etti. Kolumdaki yarayı unutmamıştı. Sutryenimi tek eliyle açtı. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp göğsüme kapandığında inledim. Dili göğüs uçlarımin üzerinde dairesel hareketler çizerken inlemem şiddetlendi. Diğer eli göğsüme kapandı, parmaklarıyla meme ucumu sıktı, dudakları göğüslerimin arasına ıslak öpücükler kondurarak göbek deliğime kadar geldi. Göbeğimi ısırdığı an göğüs ucumu da sıktı. Pantolonumu çıkardığında bacağımdaki silahı gördü.

Gözlerindeki karanlık şehveti gördüm. Elim silahı çıkarmak için kemerime kaydığında, “Kalsın, böyle çok güzelsin,” dedi. Çoktan ıslanmışım. Bacaklarımı ikiye ayırarak dilini klitorisime değdirdiğinde çığlık attım. Ateşlerde yanıyordum, aldığım nefesler yetmiyordu. Parmağını klitorisime götürdü, ritmik hareketlerle okşarken dilini içime soktu.

Inlemelerim çığlığa dönüştü. Bedenim sanki yerden yükseliyordu, tenim seğiriyordu. Morana'nın dokunduğu her yer uyuşuyordu. Ne olduğunu anlamadan boşaldım. Morana kafasını bacaklarımin arasından kaldırıp dudaklarını yaladı.

“Dön,” dedi sert bir sesle. Yüzüstü döndüğümde tekrar konuştu. “Dizlerinin üzerine kalk Roya. O kalçaları görmek istiyorum.” Dört ayak üzerinde dururken zangır zangır titriyordum. Saçımı kavrayıp geriye çekti ve tek hamleyle içime girdi.

“Arsen!” diye bağırdım. Vajinam büyük erkekliğini almak için seğirdi. Arkama döndüğümde yarıya kadar girdiğini fark ettim. Daha hepsini alamamıştım.

“Acıyor mu?” dedi yavaşça.

## Morana

“Hayır, devam et durma!” dedim nefes nefese. Hepsi içime girdiğinde G noktama yaptığı baskıyı hissettim ve hızla yükselmeye başladım. İnlememi bastıramıyordum. İçime sertçe girip çıkarken kalçama da sertçe vurdu. Kalçamı avuçlayıp sertçe sıktı. Kalçalarımından yükselen acı beni zevkten deliye döndürdü.

“Ben, ben yine...” dememe kalmadan ikinci orgazmımı yaşadım. Vücudum yaprak gibi titrerken gözümün önünde resmen yıldızları görüyordum. Sertçe içime girip çıkmaya devam ediyordu, orgazmımın bacaklarımın arasından süzüldüğünü hissedebiliyordum. Boğuk sesini duydum ve o da boşaldı. İçimdeki sıcaklığı hissediyordum. Dizlerimin üzerine kalkıp ona döndüm. Penisi dimdik vaziyette duruyordu.

Ağızma aldığımda kendi tadım da ağızma geldi. Onu hızla emerken elleri saçlarımın arasına girdi. Ritmi ayarlarken inledim. Birkaç dakika istediği ritimle ilerledik. Boşalacağı zaman beni itmeye çalıştı ama geri çekilmedim. Menisi ağızma dolduğunda yuttum. Nefes nefese birbirimize bakıyorduk.

“Bir kez daha,” dedim sırtarak. Nefes nefese kaldığım için kelimeler ağızımdan kırık dökük çıkmıştı. Morana üstüme doğru eğildiğinde onu geri itip üzerine çıktım.

“Bu sefer beni dinleyeceksin,” dedim sertçe. Morana bana sırıttı. Önce onu öptüm ve lanet olsun ki bu bile ıslanmama neden oluyordu. Zaten sırlıklam değilmişim gibi. Morana’nın dudaklarının bağımlısı olmuştum ve bu gidişle buna başka organları da eklenecekti. Üzerine oturdum, henüz yumuşamamış erkekliğini içime aldığımda yüzündeki hazzı gördüm. Gözleri kısılmıştı, alnındaki parlak siyah dalgaları dağılmıştı. Kaslı göğsü hızla inip kalkıyordu. Kalçalarımı kıvırmaya başladım, her ileri geri yapışımda klitorisim sert alt karın kasına sürünüyordu. Bu da bana çifte zevk veriyordu. Klitorisim daha fazla dayanamadığında çığlık attım ancak hâlâ içimdeydi ve gittikçe daha da büyüyordu. Üzerinde yukarı aşağı gidip gelmeye başladığımda dudakları aralandı.

“Siktir Roya, ne halt ediyorsun?” dedi nefes nefese. Pelvik kaslarımı kullanabiliyordum bu yüzden aynı zamanda erkekliğini içimde vakumluyordum.

## Işılsu Gültekin

"Buna dayanamam," dedi hırıltılı bir sesle. "Roya bu başka bir şey, hay sikeyim ya!"

Bana bir dalga daha gelirken onu içimde sıktım ve ikimiz de aynı anda haykırdık. Başım dönüyordu, vücudum pelte gibiydi. Onun üzerine yıkıldığımda bana sarıldı. Hâlâ içimdeydi, ben üstteyken beni itmesi mümkün değildi. Yana devrildik, içimden çıktı. Sıcak bir meltem esti ve kamelyanın yaprakları üzerimize dökülmeye başladı.

Morana elini uzatıp yüzümü okşadı, yüzüm nemliydi. Morana usulca dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sevgi dolu bir öpücük. Kalbi iyileştiren, ruhu tamamlayan türden.

Bir olmuştuk, ruhumuzla, kalbimizle, bedenimizle. İçimdeki boşluk hissi artık yoktu.

Arsen Lloyd Morana, benimdi.

Sonsuza dek benim.

"Ailem ol Roya," dedi yavaşça. Sesi geceye karıştı. Kaşlarım çatılıydı, kalbim hâlâ eski düzenine dönmemişti.

"Ne?" dedim kafamı toparlamaya çalışarak. Bana baktı, siyah vahşi dalgaları dağılmıştı. Gümüşü gözleri âdeta parlıyordu. Düşmüş bir melek yanımda yatıyordu. Bana gülümsedi, tam kalbiyle. Tüm benliğiyle.

*"Evlen benimle."*





## XVIII

*Shakespeare der ki, "Aşk bir delilik halidir."*

*Yalnızlık hissi ele geçirdiğinde insanı,*

*O son umut tükendiğinde.*

*Aşk çıkagelir.*

*Aşk rüyadır ve hayatın kâbusunu cennete çevirir.*

Tara Roya Baver bir sene önce silahın namlusunu şakağına bastırdı. Tara Roya Baver yalnızlıkla, sevgisizlik hissiyle baş edebileceğini sandı.

Soğuk namlu, rengi beyaza dönmüş o şakakta öylece durdu.

*Çek tetiği, kabullen yalnızlığı.*

Ancak bazı düşmanlar çok güçlüdür, kalbi paramparça eder, zihne umutsuzluk tohumu eker. Çıkış yolu ararsınız ama bulamazsınız. İşte o zaman ölüm size son teklifini sunar.

Yaşamamanın anlamı yoksa eğer masaya oturacağın kişi ölümdür. Değersizlik hissi kuşatmışsa her bir hücreni yola nasıl devam edeceğini bilemezsin.

Tara Roya Baver bir sene önce intihara kalkıştı, ruhunun o kutsal parçası hayatı için savaştı.

Savaş. Kimseden değer görmüyorsan. Savaş. Değer görmemiş olman değersiz olduğun anlamına gelmez. Daha güçlü savaşman gerektiği anlamına gelir. Çünkü kazanacaksın, ruhun seni terk etmeyecek. Zihninin zehirlenmemiş parçası seni hayatta tutacak.

İnsanın sevgisizliğe alışması çok acıdır, insanın yalnızlığa alışması ise daha acı. Bu dünyada sana göre kimse yoksa, o kişi sensindir.

Benim için öyle olmamıştı. Benim için biri çıkagelmişti. Ruhu en karanlık gecenin siyahlığında, elleri aldığı canlarla lekeli.

Bana gelmişti ruhu herkesten çok lekeliydi. Zihninde intikam tohumları, bakışlarında ölüm sessizliği.

Bana ölümün kendisi gelmişti ama benimle masaya oturmamıştı. Bana kendini sunmuştu, bu bana lütuf gibi gelmişti.

## İşilsu Gültekin

Ancak ölüm daima hükmederdi.

Belki de dünyanın en kötü adamının kolları arasında yatıyordum. Bizim aşkımız zehirliydi, bizim aşkımız tehlikeliydi. Biz bir deliliğin içine düşmüştük ama hayatımda bu kadar güzel bir düşüş yaşamamıştım.

“Kalbim seni istiyor,” diye fısıldadı. “Ruhumun o herkesten sakladığım parçası sana sığınmak istiyor Roya.” Ayışığı keskin hatlı çenesine düşüyor, onu gecenin adamına çeviriyordu. Uzun siyah kirpikleri titrediydi. Gözleri her zamanki gümüşlüğündeydi, gözlerindeki sevgiyi gördüğümde nefesim kesildi.

Arsen dünyada birlikte olmam gereken son insan olabilirdi.

Ama ben onu istiyordum.

Her bir hücremle onu istiyordum. O canavar ise ben de öyleydim, yanlış yola düşmüşse yolda onunla yürürdüm. En dipteysen, benim yuvam artık dipsiz bir çukurdu.

“Seninle evlenirim,” dedim kanlı kaplı parmaklarımı çıkık elmacıkkemiklerine dokundurarak. Zihnimdeki o kilitli odada çığlık sesleri yankılandı. Ancak duymuyordum. Bu benim sonum olabilirdi.

Beni dikkatlice kendine çekip sarıldı. Cenin pozisyonunda yatıyorduk, elim daima boşluk hissettiğim kalbimin üzerine kıvrıldığında iri eli kalbimin üzerindeki elime kapandı. Daima böyle yatardım, yumruğumu kalbime bastırarak. Morana da bunu fark etmişti.

Boşluk hissetmiyordum. Morana’nın parmakları boşluk hissini yok etmişti. Göz pınarlarımdan bir yaş kurtuldu, çeneme süzüldü.

Tamamlanmış hissetmek ne kadar güzel bir duyguydu. Belki yalandı, belki gerçektir.

*Ancak o boşluk hissi bir canavarın elleriyle katledilmişti.*

“Sabah,” diye fısıldadı kulağıma. “Sabah benim eşim olacaksın, sabah ruhumdan geriye kalan her bir parça senin olacak.”

Ona daha çok sokuldum ve gözlerimi kapattım.

Yaşadığımız aşk ne kadar kana bulanıp günah denizlerinde savrulsa da güven verici bir duyguydu.

Güven kanla da kaplansa güvendi, kalbinizdeki o oyuntuda filizlenmeyi beklerdi.



## Morana

Sabahın köründe gelinlik ve damatlık satan lüks bir dükkândaydık. Çalışanlar Morana'nın etrafında dört dönüyordu. Ben ise bekleme kol-ruğunda oturmuş sigara içiyordum. Beni uyarmak için ağızlarını dahi açmamışlardı. Fazlasıyla nikotine ihtiyacım vardı. Morana kabinden çıktığında sigaram neredeyse dudaklarımdan düşecekti. Takım elbisesi geniş omuzlarına oturmuştu, ince belinde bir kuşak vardı. Çalışan kız-lardan biri hevesle papyonu takmak için hamle yaptı.

"Ben yaparım," dedi Morana kızın elini nazikçe iterek.

"Hanımefendi, gelinliğinizi seçelim," dedi orta yaşlı bir kadın üze-rime eğilerek. Elinde ise bana doğru uzattığı bir küllük vardı. Sigarayı küllüğe bastırıp ayağa kalktım. Süslü şeylerden hoşlanmıyordum. Her şey tül ve incilerle kaplıydı. Çalışanlardan biri bana balık kesim bir el-bise getirdi.

"Bununla silahıma ulaşamam," dedim. Kızın gözleri fal taşı gibi açıl-dı. Gülümsemeye çalıştım çünkü kız dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Şaka yapıyorum, bana sade ve tek bacağında yırtmacı olan bir ge-linlik bulursanız sevinirim," dedim. Tek tek bakmaya üşeniyordum, bugüne kadar evliliğe hiç merak duymamıştım. Üstelik hiç düğüne de katılmamıştım. Çalışan beni dinlememiş gibi tütülü, incili ve yırtmacılı gelinlikler çıkardı. En sonunda askıları ben karıştırmaya başladım. Bir tanesi gözüme çarptığında çekip çıkardım. Üst kısmı bele oturan strap-lez sade bir korseydi. Ancak korsenin koltukaltında biten kısımları sivri bir şekilde yukarı bakıyordu. Göğüslerim ortadaydı ancak hoşuma git-mişti. Sol bacağım tamamen açıktaydı. Korsenin bitip eteğin başladığı yerde hafif bir bombe vardı ardından yere uzanıyordu. Gelinliğin en sevdiğim kısmı ise cebinin olmasıydı.

Sadeydi ancak çok asil duruyordu.

"Deneyeceğim," dedim kabine yönelerek. Kabin dediğim yer plat-formdu ve çevresinde perde vardı. Göz ucuyla Morana'ya baktım, oturma koltuklarına yayılmış ballı viskisini yudumluyordu. Kadınla birlikte platforma çıktık, kadın perdeyi çekerek bizi görünmez kıldı. Hızlıca soyundum ve çalışanın yardımıyla gelinliği giydim.

Hemen karşımda boy aynası duruyordu. Kendime bakakaldım, ha-yatımın hiçbir döneminde bu kadar güzel olduğum hatırlamıyordum.

## Işlısu Gültekin

"Bence bu size çok yakıştı," dedi kadın gülümseyerek. "Her gelinliğin bir sahibi vardır, ben gelinliklere karakter atamayı çok severim. Bu gelinlik ise gözümde asi ve sert mizaçlı biri. Gördüğüm kadarıyla siz de öylesiniz," dedi kolumdaki bandaja bakış atarak.

"Bandajı çıkarır mısınız?" dedim usulca. Kadın onaylayarak kafasını salladı, geri geldiğinde elinde bir maket bıçağı vardı. Dikkatlice bandajı çıkardı, bandaj hafif kanlıydı ancak yaram kabuk bağlamamışsa bile çizgi şeklinde kapanmıştı. Zaten ufak bir sıyrıktı, Morana kolum kopmuş gibi krizler geçirmişti. Normalde bandajla da giderdim ancak şu an olabilecek en iyi halimle olmak istiyordum.

"Damat bey de görsün sizi," dedi kadın perdeyi açmaya başlayarak. Aynadan Morana ile göz göze geldik. Bir süre bana baktı ardından elindeki içki bardağını bıraktı. Tam arkama gelip elini belime koydu.

Dudakları boynuma usulca dokundu, beni acımadan cayır cayır yaktı.

"Nefes kesicisin Roya, sen gerçek bir yıldızsın." Yutkunmaya çalışsam da ağzım kurumuştı.

"Arsen Bey, saç ve makyaj ekibimiz geldi. Arka odadalar." Morana kafasını onaylarcasına salladı. Saçım ve makyajım çok kısa sürede bitmişti. Saçlarım dalga dalga belime uzanıyordu. Kuaför sağ tarafını yapıştırmış ufak bir duvak takmıştı. Perde şeklinde yüzümün ufak bir kısmım kapatıyordu. Duvak çok kısıydı boynuma bile ulaşmıyordu.

Morana nefes kesen yakışıklılığıyla yanıma geldi, gözleri yüzümün her bir kıvrımında gezindi.

"Hadi çıkalım minik yıldız," dedi. Sırtımı dikleştirdim ve etrafta biri var mı diye kontrol ettim. Kuaför ve makyöz birkaç saniye önce odayı terk etmişti. Bacağımı kaldırıp topuklu ayakkabılarımı pufa dayadım. Silahımın emniyet kayışını bağladım. Ardından Morana ile olan ikiz silahımın şarjörünü kontrol edip yerine oturttum.

Morana bana gülümsedi ve kuşağındaki belirli belirsiz şişkinliğe dokundu. Onun da üzerinde silahı vardı. Elimi uzattım, bileğimdeki elmadan kurşun parıl parıl parladı.

"Yapıyor muyuz gerçekten?" dedim.

"Seninle, daima Roya."

## Morana



“Bu şaka mı amına koyayım?” Eris evlendirme dairesinin gelin ve damat odasında oturuyor ve kendi kendine konuşuyordu. Elinde şakayık ve kamelyalardan oluşan bir çiçek demeti vardı. Ahu ve Bilge benim fotoğraflarımı çekiyordu, ikisi de süslenmişti.

Morana ile yan yana durduğumuzda elime buketimi aldım. ‘*Sana kendimi adadım*’ buketi. Bilge profesyonel makinesiyle birçok fotoğraf açısı deniyordu.

Kapı açıldı ve bir adam nefes nefese içeri girdi.

“Sizi alıyoruz,” dedi. Morana elini bana uzattı ve nikâh dairesine geçiş yaptık. Koltuklarda Morana’nın on kadar adamı oturuyordu. Hepsinin şık bir şekilde giyinmeye çalışması beni gülümsetti. Dövmeleri ortadaydı, *carpe mortem*, ölümü yaşa.

Nikâh memuru geldi, kısa ve asla dinlemediğim bir konuşma yaptı. Nikâh şahitlerimiz Eris ve Bilge’ydi. Ahu ne kadar hevesli olsa da sırf Eris ile yan yana oturmamak için nikâh şahidim olmayı istememişti.

“Tara Roya Bayer, annenizin adı?” dedi nikâh memuru bana dönerek.

“Verda Bayer,” dedim. Kalbimdeki sızı canımı acıtacak kadar güçlendi, ona evlendiğime dair mesaj atmıştım ama cevap vermemişti.

“Baba adı?” diye sordu tekrar.

“Varan Kandemir,” dedim. Ultra zengin iş insanı ancak Savana’da kurallar bu konuda sıkıydı. Babalar daima belgeye işlenirdi. Nikâh memuru bir an durakladı çünkü Savana’da onu bilmeyen kişi yoktu. Aynı soruları Morana’ya da sordu. Şahitler evet derken Morana Eris’e öyle bir baktı ki çenem çıkana kadar güldüm. O anda da bir flaş yüzümde patladı. Fotoğrafı çeken Morana’nın adamıydı.

“Sizi karı koca ilan ediyorum, aile cüzdanınız,” dedi nikâh memuru cüzdanı uzatarak.

*Bu bir rüya olmasın lütfen. Eğer rüya ise de güzelliği kalbimi bu kadar acıtmazın.* Kalbim varlığını bu kadar güçlü hissettirirken, ayaklarım yere değmiyorken çakılmak istemiyorum. Cüzdanı Morana’ya vermek için döndüğümde sıcak dudakları dudaklarımı esir aldı.

İçimde çiçekler açtı, o kurak topraklar çiçeklerle dolup taşıtı. Evlenmeyi hayatımın hiçbir döneminde düşünmemiştim ama karşımdaki adam...



## İşilsu Gültekin

Arsen Lloyd Morana'ydı. İnsanın içini gören gümüşü gözler ve vahşi siyah dalgalar. Ev diye fısıldadı kalbim, ev. Yalnızlık bitti artık, o bıçaklar göğsünden çıktı. O çukur doldu, aşkla.

O benimdi. Arsen Morana, Savana'nın en tehlikeli örgütünün lideri. Benimdi. Her şeyiyle. Dudaklarımız ayrıldığında dizlerim titriyordu, Morana aile cüzdanını elimden aldı. Ceketinin iç cebine koydu.

Kapı birden gürültüyle açıldığında ne olduğunu anlayamadım. Morana omzuma bastırdı. Refleksle masanın altına çöktüm. Silah patlamaları geniş nikâh salonunu kuşatmıştı. Nikâh memurunun bedeni sandalyeden kayıp tam yanıma düştü. Boğazında bir kurşun vardı, gözleri boşluğa bakıyordu. Bedeninden yayılan kan ellerime bulaştı.

Silahı bacağımanın kemerinden çıkardım. Morana da ikiz silahını kuşağından çıkardı. Bir an birbirimize bakıp gülümsedik.

Ne olduğu hakkında bir fikrimiz yoktu ancak savaşacaktık. Karı ve koca olarak. Birlikte, daima birlikte.

Morana'nın dolgun dudaklarını esir alan şeytani bir gülümsemeydi. Onun karanlığı benim karanlığıma denkti.

Adrenalini gözlerinde görüyordum ve benim de kanım kaynıyordu. Silahları hafifçe tokuşturduk ve ikimiz de birimiz sağdan birimiz soldan olmak üzere masanın yanından dışarı uzandık. Morana'nın adamlarının yarısından çoğu gafil avlanmıştı. Zaten sadece on kişi vardı.

Derin bir nefes alıp kalbimi yavaşlattım. Ardından gördüğüm her adamı -Morana'ninkiler hariç onlar koyu gri giyinmişti- vurdum. Salona giren adam sayısı oldukça azalmıştı. Şarjörüm kısıtlıydı, mermilerim bittiğinde Morana'ya baktım.

"Mermim bitti," dedim gergin bir sesle.

Morana kuşağından üç tane bıçak çıkarıp ellerime verdi. Bıçağı da ustalıkla kullanabiliyordum çünkü hedefleme işlerine çocuk yaşında dartla başlamıştım. *Teşekkürler dayı.*

"Üç dediğimde doğrulacağız, zaten az kişi kaldı. Seni koruyacağım," dedi alçak sesle. Bedenimin titremesi yavaşladı. Morana yana eğilerek birkaç kişiyi daha vurdu.

"Üç!" dediğinde ayağa kalktım. Köşeye bakan adamlardan birine bıçağı fırlattım. Bıçak adamın şakağına saplandı, kanlar fışkırarak koltukları

## Morana

kırmızıya boyadı. Son iki kişi kalmıştı, biri bana silahını kaldırırken ikinci bıçağı fırlattım. Bıçak alnına büyük bir güçle saplandığında adam haykırarak arkaya yıkıldı.

Sonuncuyu da Morana vurdu.

"Son kurşunumdu," dedi bana dönerek. Eris ile Bilge ortada yoktu, onlara bir şey olmamasını ümit ettim. Ahu da salonda değildi.

İkimiz de durup kanla yıkanmış, ceset dolu salona baktık. Morana bana kolunu uzattığında usulca koluna girdim. Dudaklarında delice bir gülümseme vardı, gri gözleri zevkle parlıyordu. Eğlenmişti.

"İki deli evlenince böyle oluyormuş demek ki," dedi kendi kendine. Masanın olduğu platformdaki merdivenleri indik. Önümüzde cesetlerden oluşan uzun bir koridor vardı. Cesetlerin üzerinde yürürken gelinliğimin kuyruğu kanla kaplandı.

Gelin ve damat. Kan ve ölü bedenlerin süslediği koridorda sakince yürüyorlardı. Gelinliğim her adımda saf, beyaz ve zehirli kana bula-  
nıyordu. Morana'nın da gömleği kan içindeydi.

İki küçük çocuk, kan dolu ellerini birbirine uzattı.

İki yetişkin, kanın zehirli büyüünün kaplandığı parmaklarını iç içe geçti.

Nikâh dairesinin içinde kimse yoktu, herkes silah sesini duyup kaçmış olmalıydı. Morana köşede kutlamak için kurulan bara doğru ilerledi. Kendisine bir şişe ballı viski aldı.

"İstedğin bir şey var mı sevgili eşim?" dedi muzipçe. Omuz silktim.

"Seninkinden içerim." Morana yanıma geldi ve elimi sıkıca tuttu. Beni arka kapıya yönlendirdi. Yangın merdivenlerini tırmanmaya başladık, binada ölüm sessizliği vardı. Binanın çatısına vardığımızda Morana kendini yere bırakıp içki şişesini açtı. Ardından cebinden bir sigara paketi çıkarıp bana uzattı. Bir dal alıp dudaklarımın arasına sıkıştırdım.

Morana zipposunu çıkarıp sigaramı yaktı. Derin bir nefes alıp uzun bacaklarımı üst üste attım. Kafamdaki kanlı duvağı çıkarıp kenara attım. Sırtlarımızı terasın alçak duvarına yasladık.

İkimiz de bu olanlar çok normalmiş gibi konuşmuyorduk. Morana içki şişesini kafasına dikti, çıkık âdemelması aşağı yukarı oynadı.

## İşilsu Gültekin

Ardından şişeyi bana uzattı. Ballı viski boğazımdan aşağı yakarak geçerken öksürdüm. Ardından sigaramdan bir nefes daha aldım.

“Biliyor muydun?” dedim ona dönerek.

“Hayır,” dedi. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı, Morana öngörülü bi-riydi bunu bilmemesi bana imkânsız geliyordu.

“Her şeyi nasıl planladın? Planlarında bir eksiklik olmuş olmalı,” dedim. Kafasını çevirdi ve bana baktı. Gri gözleri yine beni hapsetti, güzel yüzünde ise gevşek bir ifade vardı.

“Gelin ve damatlıklarımızı ayarlayan kişiler zaten bizi tanı mıyordu. Beni tanıyorlardı ancak sessizlikleri için ve sabah altıda dükkânlarını açmaları için onlara para vermiştim. Belgelerimiz bu sabah güvendiğim bir adam tarafından salona getirildi ancak çalışanlara teslim edilmedi. Nikâh memurunu ise hiçbir bilgi vermeden yatağından kaldırıp getirttim. Kim sabahın yedisinde evlenir Tara?”

“Biz,” diye mırıldandım. “O zaman sorun neredeydi Arsen?” dedim. Bana gökyüzünden bile açık gözleriyle baktı. Dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. Kanlı parmakları çenemi kavradı. Bir sıcaklık hissi yüzüme yayıldı.

“Sorun sevgili eşimin tutamadığı çenesindeydi. Annene haber verdin değil mi?”

Bir taş göğsüme oturdu. Hayatım boyunca göğsüme oturan taş bugün yoktu, ta ki şu ana kadar. Morana’ya cevap vermeme gerek yoktu, söylediğinin doğru olduğunu biliyordum. Elinden içki şişesini çekip kafama diktim. Gözyaşlarım ise göz pınarlarımdan kurtuldu. Usulca yanaklarımdan aşağı süzüldü. Önemsemedim, parmaklarım içki şişesini sıkıca kavramıştı.

“Yola çıkmadan haber verdim. Annemdi,” dedim alçak sesle. Sıcak bir gözyaşı çenemden aşağı damladı. Annemdi, orada olmasını istemiş- tim ancak olmayacağını biliyordum.

Yine de annemdi ve en önemli günümde yanımda olmasını istedim. Sanki normal bir ilişkimiz varmış gibi. Sanki en ön sırada oturup gözleri parlayarak beni izleyecekmiş gibi.

Ben sadece orada olmasını istemişim. Gözlerim o an için onu ara- mamıştı çünkü Morana başımı döndürmüştü. Ama ona haber vermiş- tim işte.

## Morana

"Annemdi Arsen," diye fısıldadım tekrar. Ben salağın önde gideniydim, hâlâ bir şekilde gözüne girmeye çalışıyordum.

"Ben sanırım kaldıramıyorum." Morana elini uzatıp yüzümü kavradı ve boynuna yasladı. Nemli yüzüm, Morana'nın pürüzsüz teninde yerini buldu. Kanın metalik kokusunun ardından Morana'nın boynundan yükselen o ferah kokusu.

Benim bir evim yoktu, bir annem bir babam yoktu. Benim ailem yoktu. Ta ki şu ana kadar. Bir an korkulu gözlerle Morana'ya baktım, başına yine bela açmıştım. Hem de gerçekten büyük bir aptallıkla. Aptal küçük kız çocuğu beni kandırmayı başarmıştı.

Küçük kızlar, bir şekilde annelerini daima istiyordu. Ben annemle bağlarımı hâlâ koparmaya çalışan yirmi yaşında bir kızdım. Beni annem büyütmişti, iyi ya da kötü. Körelmiş bir bıçakla o bağları kesmeye çalışıyordum.

"Sorun yok bebeğim, bize de eğlence çıktı," dedi. Burnumu çekip sigarayı söndürdüm, o da aynısını yaptı. İkimiz de yeni bir dal yaktık. Telefonum titremeye başladığında elimi gelinliğimin cebine soktum. Telefonumu cebime atmıştım.

Arayan annemdi.

"Aç," dedi Morana.

"Tara iki gündür parayı bekliyorum. Dibe vurdu," dedi. Suratımı ateş bastı, Morana'ya para konusunu hiç açmamıştım. Sigaramın külü gelinliğime düştü.

Kan ve kül.

Hayatımın özeti gibiydi. Ellerim zangır zangır titriyordu çünkü Morana duymuştu. Elimden telefonu aldı.

"Selam, *anne*," dedi alaycı bir sesle.

"Arsen Morana," dedi annem öfkeli bir sesle. "Madem benim hastalıklı kızım evlendin başlık parasını da gönder bir zahmet," dedi.

O an utançtan ölmek istedim. Yer yarılırdı da içine girseydim. Annem beni satıyordu, gözlerimin önünde. İçkiyi tekrar kafaya diktim, gerçekten şu an yok olmak istiyordum.

Utanç iliklerime kadar işlemişti, aşağılanma duygusu nefesimi keşiyordu.

## İşilsu Gültekin

“Kızının telefonuna hesap bilgilerini gönder, yollayacağım parayı,” dedi. Annemin öflediğini duydum.

“Tara da üç gündür beni oyalıyor, bol bol para veriyormuşsun ona. Oyalanmaya gelemem artık.” Morana sigarayı dolgun dudaklarının arasına sıkıştırdı, gri dumanı gökyüzüne yükseldi.

“Salvador sana para vermiyor mu Verda? Bugün bizi sattın,” dedi. Karşı tarafta bir sessizlik oldu.

“Vermiyor, o adam beni öldürmek için fırsat kolluyor ben...”

“Aynı hataları tekrar yapıyorsun Verda. Şu an para yolluyorum, tehlikeli insanları dolandırmayı kes. Götünü toplamaktan sıkıldım,” dedi.

“Tamam, tamam. Ama az gönderme, bok gibi paran olduğunu biliyorum. Benim kızım iyi para eder...”

Morana telefonu kapattı. Ben sessizce ağlıyor, titreyen dudaklarla sigara içiyordum. Morana telefonumla bir şeyler yaptı. Ardından kendi telefonunu çıkardı. Birkaç tuşa bastığında telefonum titredi. Ardından telefonumu bana geri uzattı. Ana ekranda ‘hesabınıza para geldi’ yazısını gördüm.

Telefonu elimde sıktım.

“Senden para istemiyorum, ben alınıp satılan bir mal değilim,” dedim. Çenemi öyle şiddetli sıkıyordum ki bir sancı şakaklarımı delip geçti. Vücudum usul usul titriyordu.

Gururum binlerce parçaya bölünmüştü, her bir parça ruhumu delip geçiyordu.

Gurur belaya soktuğu gibi hayatta da tutardı. Gurur insanın ruhunu parçalar kafese koyardı.

İnsan ise kafesin içinde doğardı ve birçoğu ölene kadar anahtarı bulamazdı.

“Sana tuttuğum diğer keskin nişancılardan daha fazla para göndermedim. Birçok görevi başarıyla tamamladın. Bu senin alın terin.” Derin bir nefes aldığımda göğsüm ağrıdı.

“Ağlama Roya’m,” dedi yavaşça. Başımı tekrar omzuna yasladım.

“Hâlâ annemin götünü mü topluyorsun?” diye mırıldandım. Ben yapamıyordum ancak başında onca bela olan Morana annemi es geçmiyordu.

## Morana

“Yine tehlikeli adamları dolandırıyor, geçenlerde Bilge ve Ahu önderliğinde birkaç adamımı gönderdim. Ufak bir yankesici örgütüydü, onları temizledim. Ancak temizlediğim her küçük örgüt bana ufak bir darbe. Onları kullanıyordum,” dedi.

Demek ki geçenlerde Ahu ve Bilge’nin gittiği görev buydu. Bana bir şey söylememişlerdi. Belki prensipleri öyle olduğu içindi ki ben ilk aşamada böyle düşünmüştüm. Ancak konu benim annemdi. Onu idare edemiyordum, tek başıma koruyamıyordum. O zaman...

“Onu öldüreceğim,” dedim. Morana’nın kaşları havalandı, gümüş yüzüklerle dolu parmakları sigarasını kavradı.

“Şu an sinirlisin. En sonunda kendini öldürtecek, ben ne yaparsam yapayım...”

“Öldüreceğim, Arsen,” derken sesim buz gibiydi. “Beni onun yanına götür, onu öldüreceğim. Beni doğduğumda öldürmek istemişti. Beni istememiş. Korunmaması benim suçum değildi,” dedim. Deli gibi sarhoştum, düzgün düşünemiyordum.

Ama tüm kalbimle o kadını öldürmeyi istedim. Beni sokabileceği en korkunç konuma sokmuştu. Ben bir hiçtim, bana hayatım boyunca bir hiçmişim gibi hissettirmişti.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda başımın deli gibi döndüğünü fark ettim. Morana kolumu yakalamış, beni geri çekmişti. Kucağına düşer düşmez kollarımı boynuna doladım.

“Sana bir hikâye anlatayım benim minik yıldızım,” dedi saçlarını okşayarak.

“Benim ailem sevgi dolu bir aile gibi görünüyordu. Annem ile babam birbirine âşıktı. Biz öyle sanıyorduk en azından. Ancak benim babamın deli bir yönü vardı. Beni hiç sevmezdi ancak kız kardeşlerime tapardı. Beni neden sevmezdi biliyor musun?”

Kafamı iki yana sallayıp burnumu çektim. Musluklarımın hepsi açılmış gibiydi.

“Bana bir katilin gözlerine sahip olduğumu söylerdi. Rengi değil, bakışım. Babam beni tüm kız kardeşlerimden uzak tutardı. Onları uyurken boğacağımı düşünüyordu. Bu yüzden evimizin hemen dışındaki ufak bir apartmanda yaşıyordum.”

## İşilsu Gültekin

İçim buz kesti, Morana bana annesiyle babasının birbirine sarılarak öldüğünü söylediğinde sevgi dolu bir ortamda büyüdüğünü düşünmüyüm. Göğsünde boşluk olmadığını.

Hepimizin göğsünde boşluk vardı, çok azımız o boşluğu kapatacak birini bulurduk ya da o boşluğu kabullenecek birini. Çünkü o boşluğu kabullenmekten başka çaremiz yoktu. Ölene kadar kalbimizde boşlukla yaşırdık, bazılarının boşluğu bir iğne ucu kadardı. Bazılarının ise gezegenler kadar. Bazıları evini bulurdu bazıları ise uyuşturucu yoluna sapardı.

Yine de o boşluk oradaydı.

Ve ne olursa olsun yaşırdık. *Kalpleri delik insanlar, hayatta kalmaya devam ederdi.*

Ben ise kalbim eksik doğmuşum gibi hissederdim. Şimdi ise olmadığını düşündüğüm kalbim göğüs kafesine sığmıyordu neredeyse.

“Peki ya Lena ile bağın?” diye sordum korkarak. Çok hassas bir konuydu çünkü Morana kardeşini görmesine rağmen beni kurtarmıştı. Morana hafifçe gülümsedi.

“Ona kara kedi derdim çünkü evcil, siyah bir kedisi vardı. Beni görmek için kedim dışarı kaçmış bulayım yalanını kullanırdı. Daha beş en fazla altı yaşındaydı. Birlikte kitap okurduk. O yüzden ona kara kedim derdim. Hep bu yalanı kullandığı için.”

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Morana’nın eli belime uzanan siyah dalgalı saçlarımın arasına girdi. Yavaşça okşadı. Eli enseme çıktığında ürperip gerildim. Ense kısmında geriliyordum. Haksız da sayılmazdım.

“Özür dileme. Çünkü o zaman anladım Roya,” dedi yavaşça. “Sana çoktan âşık olduğumu.”

Nefesim kesildi. Kafamı kaldırıp ona baktım, o da bana bakıyordu. Uzun kirpikleri titredi, gümüşü gözleri parladı.

Aşk yüceydi, kimsenin bozamayacağı bir yüceliği vardı.

Gökyüzünden korkunç bir ses yükseldi. Kafamı kaldırdığımda bir helikopterin geldiğini fark ettim. Aklıma Lena’nın karargâhtan kaçmak için bir kedi çevikliğinde ipe tırmandığı geldi. Dayımın bana yaptığı parkurlarda ipe tırmanırdım ancak asla o kız kadar usta olduğumu düşünmüyordum.

## Morana

"Şu an ipe tırmanamayacak kadar sarhoşum," dedim Morana'nın kulağına. Morana'nın uzun ince damarlı parmakları çenemi kavradı, dudaklarını kulağıma bastırdı çünkü dehşet bir gürültü gökyüzünü yanyordu.

"Gerek kalmayacak, helikopter pisti var," dedi çatının tam ortasındaki platformu göstererek. Ortama hiç dikkat etmemiştim, kendimde de değildim. Helikopter indiğinde ayağa kalktık. Pervanesinin rüzgârı kırmızı gelinliğimin kuyruğunu havalandırdı.

Morana elimi tuttu ve beni helikopterin içine yönlendirdi. İçine oturduğumuzda motor çok yavaşlamıştı ancak durmamıştı. İçeride Ahu ile Eris vardı. İkisi de yan yana somurtmuş suratlarla oturuyordu. Helikopteri ise Bilge kullanıyordu. Morana kapıyı kapatıp kilitledi.

Önce benim kemerimi ardından kendi kemerini taktı. Kulaklıkların başımıza geçirdiğimizde helikopter yerden havalandı. Bacaklarımın arasında yarısı bitik ballı viski şişesi duruyordu. Yerde bırakmamıştım ancak sigaraları atmak aklıma gelmişti.

Şu an yarım akıllı biri gibiydim. Ahu endişeyle yüzüme baktı, ağladığım şişmiş gözlerimden belli oluyor olmalıydı. Karargâha gidene kadar ağzımı açmadım, Savana şehrini izledim usulca.

İçine sığmak için katlettiğim her şeyi düşündüm. Morana parmaklarını parmaklarımın içine geçirdi. Şehrin tam ortasında bir yere yöneldiğimizde karargâha gitmediğimizi fark ettim. Helikopter devasa bir gökdelenin üzerine iniş yaptı. Pervaneler yavaşladı ve en sonunda durdu. Kulaklıklarımı çıkarıp Morana'ya şüpheli bir bakış attım. Yüzünden bir şey okuyamıyordum.

"Siz inin, çantayı bırakın," dedi Morana Ahu ve Eris'e. Ahu'nun ayaklarının altında bir spor çantası duruyordu. İkisi de helikopterin kapisını açıp aşağı atladı. Morana üzerindeki ceketini çıkarıp, papyonunu gevşetti.

"Üzerimizi değiştireceğiz," dedi kafasıyla spor çantasını işaret ederek. Kendi tamamen soyunduğunda gözlerim omzundaki iskelet kafalı kuzgun dövmesine kayd. Kuzgunun alnında kum saati dövmesi vardı. Dövmenin koyu hatları bembeyaz teninde parlıyordu, benim ise tenim daha esmerdi. Çantayı açtı ve içinden kısa kollu bir tişört çıkardı, altına



## İşilsu Gültekin

kot pantolonunu giymeye çalışırken gülerek onu izledim. İki metrelik adam daracık helikopterin içinde debeleniyordu.

“Çok gülme, sıra sana da gelecek minik yıldız,” dedi homurdanarak.

“Ben iki metre değilim sorun yok,” dedim sırtarak. Morana giyindiğinde spor çantasına uzandım. Benim için ise askılı siyah bir üst ve kısa bir şort vardı. Ve spor ayakkabılar.

*Tanrıya şükür.*

Morana’ya kıyasla debelenmeden giyindiğimde ona üstün bir biçimde sırttım.

“Cüce de diyemiyorum,” diye homurdandı. Helikopterden aşağı atladığımda başımın dönmesi bir hayli azalmıştı. Morana da arkamdan indi. Ahu helikoptere uzandı ve kıyafetlerimizin olduğu çantayı aldı. En üstte benim kanlı gelinliğim duruyordu.

“Neden böyle bir şey yaşandı acaba?” dedi kendi kendine.

“Çünkü Morana’yız. Amaçları bizi öldürmekten ziyade bizi yakalamaktı ya da sırf rahatsızlık vermek için yaptılar. Ki ben rahatsızlık vermek için yaptıklarını düşünüyorum. Yine de ölsek işlerine gelirdi,” dedi Morana elini siyah dalgalarının arasına atarak.

“Kim?” dedi Ahu kaşları daha da çatılmıştı, bir dizinin üzerine çökmüş spor çantasını kapatmaya uğraşıyordu.

Morana sadece gülümsedi, ben de yorum yapmadım.

“Arsen, gelir misin,” dedi Eris çatıdaki metal kapıya doğru yürüyerek. Kapı muhtemelen gökdelenin alt katlarına açılıyordu. Bilge yanımıza geldiğinde üç kız birbirimize bakıyorduk.

“Eris ile ne ara kaçtınız?” dedim Bilge’ye dönerek. Bilge kısa saçlarını geriye doğru itip pirsinglerle dolu kulağını ortaya çıkardı. Ufak bir alet kulağındaydı.

“Alt kapıdan girdiklerinde kapıdaki adamdan bilgi geldi, size söyleyecek vakit yoktu. Birkaç saniye içinde Eris, Morana’nın eline dokundu, Morana çıkmamız için işaret yaptı. Ahu ise arabaya gidip günlük kıyafetlerinizin olduğu çantayı alıyordu. Ateş sesi duyunca da gelmedi.”

Ben o sırada bulutların üzerindeydim, gülücükler saçıyordum. Hiç bir şeyin farkında olmamıştım bile.

## Morana

“Sana Morana ile şansın yok dedim ve kısa sürede bana lafımı yutturdun. Helal,” dedi Ahu bana bakarak. Yüzünde düşmanca bir ifade yoktu, aksine dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Sarı saçlarını ise örüp topuz yapmıştı. Mavi gözleri tepkimi ölçmek istercesine yüzümde dollaşıyordu.

“Ben sevgili olacaklarını biliyordum ancak Arsen Morana’nın daima en uç noktayı seçtiğini atladım tabii,” dedi Bilge de.

“Diğer atladığınız nokta da benim de en az onun kadar uç noktada yaşayan biri olmam,” dedim gözümün önüne gelen saçlarımı itekleyerek.

“Tencere kapak işte,” dedi Bilge de. Morana ile Eris bize doğru yöneldiğinde sustuk.

“Siz karargâha dönün bizim Tara ile ufak bir işimiz var,” dedi Morana bana bakarak. Üçü de kafasını sallayarak helikoptere yöneldi. Morana elini bana uzattı, ince uzun parmaklarında kan lekeleri vardı.

Ben de elimi ona uzattım, elimin üzerindeki benler kan lekeleriyle sürreal bir çalışma oluşturmuştu.

“Nereye gidiyoruz?” dedim metalik kapıya doğru ilerlerken. Göz ucuyla bana baktı, gri gözleri içimi gördü sanki.

“Göreceksin,” dedi.



“Arsen Lloyd Morana.” Bu cümle altmışlarının ortasında, vücudunun her yeri dövmelerle kaplı iri yarı adamın dudaklarından dökülmüştü. Gökdelenin onuncu katında bir dövme stüdyosunun giriş kapısında duruyorduk. Adamın sakalları belini geçiyordu, üzerinde kurukafadan oluşmuş boncuklar vardı. Çok iri bir adamdı durduğu kapıyı âdeta kaplıyordu.

“Hoş geldin patron,” dediğinde adamın iç kolundaki kum saati ve içerisindeki kurukafa dövmesini gördüm. Carpe Mortem ve Morana yazısı gotik bir yazı stiliyle yazılmıştı.

“Selam Ayhan,” dedi Morana bir adım atarak. Ayhan denilen adam kapıdan çekildi, içeride birçok kişi dövme yaptırıyordu. Sedyede yatan birkaç kişi kafasını eğerek Morana’ya selam verdi. Morana’nın özel dövmecisinin olmadığını düşünmem bir hataydı.

## İşilsu Gültekin

"Benim odama geçelim," dedi adam sedyelerin ve dövme yaptıran adamların yanından geçerek. İç kısımlara doğru yürürken duvara asılmış olan sürrealist çalışmalara bakıyordum, hepsi siyah beyazdı. Bazıları korkunçtu, özellikle mezarlık resimleri. Mezardan çıkmış bir kadın ve bir çocuğun ruhunun olduğu devasa tablo. Ruh çocuk ve annesi bin sekiz yüzlerdeki dönemi temsil ediyordu. Kadının giydiği korseden ve saç stilinden anlamıştım.

Duvardaki tabloların hepsinde ruh resimleri vardı. Tablolar ürperme neden oldu. Oldukça karanlık bir odaya girdik, gökdelenin yere kadar uzanan penceresine karanlık bir perde çekilmişti. Tavanda ortama beyaz ışık veren bir avize vardı. Avize bir çocuk kafasıydı, gözlerinden beyaz ışıklar saçıyordu. Tam ortada bir sedye ve köşede bir dövme makinesi vardı. Hemen köşede ise bir çiftçi heykeli vardı, heykel beyaz mermerden yapılmıştı. Çiftçinin bir elinde tırpan diğer elinde ise eski döneme ait bir fener vardı. Fenerin içindeki turuncu ışık veren mum odanın beyaz havasını biraz kırıyordu.

"Eşimle dövme yaptırmaya geldik," dedi. "Yüzük parmaklarımıza."

Benim bundan haberim yoktu ancak hoşuma gitmişti, yüzük takmayı sevmezdim.

"Ne yaptıracağız?" dedim Morana'ya dönerek. Morana sedyeye oturup elini dövme koltuğunun deri eklentisine uzattı.

"Aynı şeyi yaptırmayı düşünmüyorum, sen de istersen tabii. Ayhan Latin Edebiyatı konusunda uzman, eski yazıtları dahi çevirebilen zeki bir adam. Dövmem Latince olacak," dedi. Ayhan kafasındaki rengârenk bereyi düzeltti.

Arsen uzanıp Ayhan'ın kulağına bir kelime fısıldadı. Ayhan sırtıp yazı şekillerini gösterdi Morana'ya. Tahmin ettiğim gibi italik ince bir yazı seçmişti Morana, uzun parmaklarına yakışacağına şüphem yoktu. Dövme makinesini çalıştırdı, Morana'nın sol parmağını iyice ayırdı. On beş dakika içinde bir kelime olanca zarafetiyle ortaya çıkmıştı. Ayhan parmağı jelatinle sararken gözüm kelimenin üzerinden ayrılmıyordu.

*Somnium*

"Ne demek?" dedim parmağına yaklaşarak. Gri gözleri yeşilliklerime dokundu, içim titredi.

## Morana

“Bir rüya, bir hayal,” dedi. “Benim gibi bir adama hayal kurdurdun Roya, benim gibi bir adamı güzel bir rüyanın içine hapsettin. Ölsem bile ben o hayalin içindeyim, ben o hiç bitmeyecek rüyadayım,” dedi.

Kalbim öyle bir sıkıştı ki nefes almak için dudaklarımı aralama ihtiyacı duydum. Nefret ettiğim, annemin bana nefretle söylediği Roya isminin anlamını yaptırmıştı. Morana ayağa kalkıp parmağını bana uzattığında gülümsedim. Bedenim tir tir titriyordu.

Ben onun kâbuslarını süsleyen bir hayaldim.

“Ben Ayhan Bey ile yalnız kalabilir miyim?” dedim yavaşça. Morana dikkatlice bana baktıktan sonra kafasıyla onayladı. Odadan çıktığında sedye oturdum, Ayhan parmaklarımdaki kanı dezenfektanla temizledi.

“Söyle bakalım küçük hanım,” dedi kalın sesiyle, “patronumuz senin için ne ifade ediyor, parmağına ne yazalım?”

Bir gözyaşı damlası göz pınarlarımdan kurtuldu ancak gülümsüyordum.

“Söyleyeceğim,” dedim yavaşça. “Ancak bir dövme daha yaptırmak istiyorum. O dövmeye inanmak istiyorum Ayhan Bey çünkü ben uçurumun kıyısındayım,” dedim yavaşça. Ayhan koyu renk gözleriyle yüzümü inceledi.

Yüzümde kırılğan bir ifade olduğunu biliyordum.

Morana’nın benim için ne anlam ifade ettiğini söyledim ona, bir an için yüzüme baktı ardından sol yüzükparmağını nazikçe kavradı.

Mürekkep derimin altına işlenirken gözlerimi ayırmadan iğneye bakıyordum. Bittiğinde ise üzerimdeki askıyı yukarıya çekebildiğim kadar çektim. Göğüs kafesimin orayı işaret ettim.

“Bir cümle daha,” dedim alçak sesle. Cümleyi söylediğimde bir süre düşündü ardından minik iğne kaburgalarımın altını dövmeye başladı. İtalik ince bir yazı.

Bittiğinde özel bir krem sürdü, ben de yerimden doğruldum. Ayhan ise kaburgalarımın altını ince bir jelatinle kapladı.

“Bu jelatini çıkarmadan duş alabilirsin,” dedi. Ayhan’a gülümse dim, cüssesine rağmen yumuşak kalpli bir adama benziyordu. Kapı çalındığında Ayhan bana dönerek sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. Kafamı

onaylarcasına salladım. Üzerimi düzeltip o cümleyi görmemesini sağladım. O an aklıma bir fikir geldi.

“Eldiven var mı?” dedim adama dönerek aniden.

“Bir saniye!” diye bağırdı Ayhan. Liderini kapının önünde bekletiyordu, yürekli bir adamdı. Bana siyah lateks bir eldiven verdi. Eldiveni elime geçirdim, baş başa kaldığımızda ona göstermek istiyordum.

“Gelsin,” dedim eldiveni iyice çekerek. Yüzükparmağım hâlâ sızlıyordu onun da etrafında ince bir jelatin vardı.

“O cümleye inan küçük hanım, aşk dünyadaki en yüce duygudur. Ölüm bile yüceliğini bozamaz derler,” dedi bana doğru eğilerek. Ona cevap vermek yerine gülümseyip burnuma doğru kayan gözyaşını elimin tersiyle kuruladım.

“Hazırım,” dedim tizleşen sesimle.

“Gelebilirsin patron,” dedi borazanı andıran sesiyle. Morana içeri girdiğinde ona gülümsedim kaburgalarımın altı hâlâ biraz sızlıyordu. Morana içeri girer girmez gözleri siyah lateks eldivenli elimi buldu.

“Oyunbozanlık yapıyorsun,” dedi bana ukalaca gülümseyerek.

“Sonra göstereceğim, söz,” dedim. Dövmeciden çıktığımızda sağ elim Morana’nın elini buldu, dövmesine dikkat ederek tutuyordum elini. Gökdeleniden çıktığımızda elim bacağıma gitti. Silahım boş olmasına rağmen bacağıma sarılı bir şekilde duruyordu.

Morana’nın arabasına bindiğimizde emniyet kemerini dikkatlice taktım. Dövmemin zarar görmesini istemiyordum. Güneş batıyordu, biz şehirden çıkmıştık. Tarlaları geçtik, ay çiçeklerini izledim. Camı sonuna kadar açıp dış dünyaya gülümsedim.

Acı dolu bir gülümseme, tüm gerçekleri altüst ederdi. Acı dolu bir gülümseme hayatın getirdiği korkunç acıyı sessizce kabulleniş biçimiydi.

Gülümsemem ne kadar acı dolu olsa da içimdeki heyecan ve mutluluk onu kuşatmıştı.

İki katlı bir evin önüne geldiğimizde Morana arabayı toprak yola çekti.

“Burası benim evim, ne yazık ki fazla vakit geçiremeyeceğiz. Ancak bu gece buradayız,” dedi. Kaşlarım hafifçe çatıldı.

## Morana

“Karargâha geri mi dönmek zorundayız?” diye sordum hayal kırıklığıyla.

“Benim savaşımla bitmedi minik yıldız, bir satranç masasında hamle yapma sırası bende ama karşımda bir oyunbozan var,” dedi. Salvador’dan bahsettiğini anlamıştım. Arabadan inip manzaraya baktım. Ayçiçeklerinin boydan boya uzandığı tarlaya bakan beyaz iki katlı bir evdi.

Morana anahtarlarını çıkarıp verandaya çıkan merdivenleri tırmandı.

“Gelmiyor musun?” dedi muzipçe. Onu izleyip verandaya çıktım. Morana kapıyı açar açmaz ayaklarım yerden kesildi. Kaburgalarımın altı acıyla yandı. Yüzüme yansıtmamaya çalışarak gülümsedim.

“Âdet böyle değil mi?” dedi beni içeri taşıyarak. Kahkaham içeride yankılandı. Evin içerisi bitkilerle süslenmişti, mobilyalar çoğunlukla beyazdı. İçerideki mobilyalar *vintage* sayılabilecek bir biçimde eskiydi.

“Annem ile babamın ilk eviydi, biraz tadilattan geçirsem de mobilyalara dokunmadım. Üst katı değiştirdim sadece,” dedi. Tezgâha yöneldi ve beyaz mermer tezgâhın üzerindeki poşetleri açtı.

“Acıkmışsındır, şehrin en iyi dönercisinden sipariş verdim,” dedi bir dürüm uzatarak. Kaşlarım alayla havalandı.

“Bana özel bir sofrayı hazırlamak yerine döner mi uzatıyorsun?” dedim. Dolgun altdudağını yaladı ve kafasını hafifçe yana yatırdı.

“Süslü bir yemek masası mı isterdin? Bir saate hazırlatabilirim,” dediğinde kafamı iki yana salladım hızla.

“Yeterince lüks mekânlarda yemek yediğimi düşünüyorum. Bün-yem fazlasını kaldırmaz,” dedim soslu dönerden bir ısırık alarak.

Lezizdi. Et parçaları ağzımın içinde dağılıyordu âdeta, o kadar yumuşak bir etti. Dürümü beş dakika içinde yedikten sonra derin bir nefes aldım. Karnım daha fazla yemek yiyemeyeceğimin uyarısını çoktan yapmaya başlamıştı. Morana iki dürüm birden yemişti ve yediği süre boyunca onunla dalga geçmiştim.

Bana gülümsemişti, gerçek bir gülümseme. Maskesiz, yalansız ve dolansız.

“Hadi yukarı çıkalım, sana veranda da güzel bir sürpriz var,” dedi elini uzatarak. Sağ elimi uzatmaya dikkat ettim. Üst kata çıktığımızda

## İşilsu Gültekin

beyaz *vintage* mobilyalarla süslü yatağı gördüm. Yatağın başlıklarında sarmaşıklar vardı.

Daha doğrusu evin her yerinde, vahşi sarmaşıklar içeriye ve dışarıyı kaplamıştı. Yatak odasının evin arka kısmına bakan balkonuna çıktık. Balkonun bir köşesinde ufak bir bar vardı ama beni asıl etkileyen o değildi. Devasa bir jakuzi verandayı kaplıyordu.

O an Morana ile jakuziye girdiğimiz ilk an aklıma geldi. O zaman birbirimize çekiliyorduk yine de ben o jakuziye girmekten çekinmemiştim. Kafamı kaldırıp geniş verandanın manzarasına baktım. Tam karşımızda ayçiçeği tarlaları ve batmak üzere olan bir güneş vardı. Morana iki bardak ve bir şişe içkiyi jakuzinin kıyısına koydu. Ardından tişörtünü çıkardı ve tamamen soyundu.

Gözlerim alt bölgelere kaymak istese de onları zor dizginledim. Şortumu çıkardım ancak üzerimdeki siyah askılıya dokunmadım. Altımda iç çamaşırım vardı.

“Dövmeden sonra suya girmek sıkıntılı değil mi?” dediğim an aklıma Ayhan’ın dediği söz geldi. İlaçlı jelatinlerim olduğu sürece düşülabileceğimi söylemişti ancak böyle bir su birikintisinden bahsettiğini düşünmüyordum.

“Bir şey olmaz, jelatin ve içindeki ilaç iyi bir marka. Ona en iyi malzemelerle bir stüdyo kurdum,” dedi.

Ilık suya girer girmez tüm kaslarım gevşedi. “Dövmeden sonra alkol...” diye söze başlasam da Morana sözümü kesti.

“Sıkıntılı olabilir ama her dövmemden sonra içki içtim bir sıkıntı olmadı. Şu ana kadar olmadıysa bundan sonra da olacağını düşünmüyorum,” dedi kadehlerimizi doldururken. Jakuzinin içinde oturaklar vardı, su fokur fokur kaynamasına rağmen ılıktı. Oturağa oturdum ve Morana’nın uzattığı kadehi elime aldım.

İnatla eldivenlerimi çıkarmamıştım. Morana da bunun farkındaydı ancak lafını etmiyordu.

“Ayhan ile nasıl tanıştınız?” dedim. Vaktim olsa onunla daha çok muhabbet etmek isterdim. Çok bilge bir adama benziyordu.

“Evsiz bir uyuşturucu bağımlısıydı. Üniversitedeyken oğlu Salvador’a borçlanmış. Salvador oğlunu öldürmüş. Ondan sonra sokağa

## Morana

düşmüş. Sokakta portre çizerek para kazanıyordu. Yetenekli bir sanatçıydı, onu yanıma alıp dövme stüdyosu kurdum. Çünkü eski usul çivilerle yaptığı dövmeler bile şaheserdi,” dedi.

Morana yine birine yardım elini uzatmıştı.

“Kötü biri olduğunu ima ediyorsun ama davranışların tersini gösteriyor,” dedim. Morana’nın gümüşü gözleri yüzümde gezindi.

“Hırsızlık yaptım, on iki yaşında ilk cinayetimi işledim. Kötü adamlar için ulaklık yaptım,” dedi. Dudaklarından çıkan her bir kelime beni daha da şaşırtıyordu.

“Yapmak zorundaydın,” dedim sertçe. Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Ardından jakuzinin kenarına attığı pantolonuna uzanıp bir sigara paketi çıkardı. İki dal çıkardı ve bana yanaşıp dudağını dudağıma hafifçe bastırdı. Geri çekildi, bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirdi. Çakmağı alev aldığı an turuncu ışık yüzümüze yansıdı. İkimizin sigarası da yandı.

Gri bir duman bulutu yüzlerimizin arasında çeşitli şekillere bürünerek havaya yükseldi. Siyah lateksli eldivenimi suya sokmamıştım, dalı parmaklarımın arasında tuttum.

“Onları hayatta kalmak için yapmış olabilirim ama sonrası için bahanem yok Roya,” diye fısıldadı.

“Kötü bir adamım benden uzak dur falan demeyeceğim. İçimdeki iyilik kötülükle karşılaştığında o kadar ufak kalıyor ki şaşırsın.” Sigarımdan bir nefes alıp yüzüne baktım.

Melekleri kuskandıracak yakışıklılıktaki o yüze.

“Her şeyi baştan kurdum, on sekiz yaşındayken. Kendi örgütünü kurmaya çalışan on sekiz yaşındaki bir çocuğu kim dinler. Ama ben sözümü dinlettim. Bana boyun eğdiler,” dedi.

Morana elini havuzun dışına uzatıp kristal bir küllüğü yakınımıza çekti.

“Bana boyun eğmeleri için kan ve ölüm görmeleri gerekiyordu. Ben Morana’ydım. Soyadımın anlamı ölüm. Her birine boyun eğdirdim,” dedi.

“Yavaş yavaş, Melina’nın yardımıyla da örgütü büyüttüm. Beni gören koca koca adamların yüzündeki alaycı ifadeyi yok ettim. Hepsi beni küçümsedi,” dedi kendi kendine gülerek.



## İşilsu Gültekin

Gümüşi gözlerinde delice parıltılar gezinirken gece karası kirpikleri titredi.

“Ben küçümsenmeyecek biri oldum Roya. Boyun eğdirene kadar her yolu denedim. Karanlık yollar, ışıksız yollar.”

Sesi boğuklaşmıştı. “Yirmi yaşımı geçtiğim an hepsi kabullendi. Ben patronlarıydım ve beni izleyeceklerdi.” Sigarasından bir nefes daha aldı, duman dolgun dudaklarının arasından süzüldü.

“Şehrin kötülüğü Salvador’dur. O benden de deliydi ve birçok kişiye zarar vermişti. Yanımdakilerin bir kısmı beni sevdiği için benimle olsa da çoğunluğu intikam için yanımda. Bana kan yemini ettiler, Salvador ortadan kalkana kadar benimleler,” dedi.

Sigaramın külünü silktim ardından içkimden bir yudum aldım.

“Ya sonrası? Örgütü dağıtacak mısın?” Morana’nın dili altdudağında gezindi, sorumu düşünüyor gibiydi.

“Önce amacıma ulaşacağım, o pisliği ortadan kaldıracacağım. Sonrasına bakacağım. Artık bir ailem var,” dedi yavaşça bana bakarak. Tüm vücudum ılık suya rağmen titredi.

Ailem Arsen’di.

Kalbimdeki hançeri hissettim. İçimdeki dünya hızlıca döndü, Morana’nın yüzüne baktım. Zihnim çığlıklar atmaya başladı ancak kapıyı o şeytanların üzerine kapadım. O kapıyı açtığım an korkunç bir kriz geçirecektim.

“Artık ailen var,” dedim eldivene uzanarak. Siyah lateks eldiven elimi saatlerdir terletiyordu. Eldiveni çıkarıp köşeye attım.

Ona parmağımı uzattım.

*Spes salutis yazıyordu.*

*Kurtuluş umudu.*

Morana benim kurtuluş umudumdu. “Kurtuluş umudu demek,” dedim yavaşça. “Sen Arsen,” dedim yavaşça. “Benim kurtuluş umudumsun. Çünkü ben çoktan gömülmüş bir ruhum. Sen benim kurtarıcısın. Bir tek sen çekip çıkarabilirsin beni bu araftan,” dedim.

“Hatta beni kurtardın, sönüp gidecek bir yıldızı gecenin karanlığına geri koydun. Parlasın diye,” dedim. “Çok daha güçlü parlasın diye.”

Morana kıpırdamadan bana baktı. Yavaşça yaklaştı, eli belimi kavradı ve beni kucağına oturttu. Usulca yüzümü okşadı.

## Morana

“Bazı ruhlar kurtarılamaz ya da kurtarılmak istemezler derler Roya. Seni mezardan çıkarırım, dünyanın diğer ucuna gitsen seni bulurum. Sen sönüp gidemeyecek kadar parlak bir yıldızsın, benim gecemi aydınlatıyorsun. Ben yolumu seninle buluyorum, ben yoldan yine seninle birlikte çıkıyorum,” dedi.

Dudaklarını dudaklarıma sürttü.

“Benim için daima orada olacaksın, senin için daima burada olacağım,” diye fısıldadı. Dudaklarımız iç içe geçtiğinde inledim. Bedenim elektriğe tutulmuş gibiydi, parmaklarım ensesindeki iki buklenin arasına kaydı. Parmaklarımı ıslak saçlarına doladım. Dili dilimi sıyırdı ve ardından emdi. İnlemem verandada yankılandı. Eli iç çamaşırımı buldu ve onu sıyırıp kenara attı.

Kucağındaydım, sertliği bacak aramdaydı. Parmakları bel kavisimde gezinirken jelatine denk geldi.

“Bu ne?” dedi alçak sesle. Yutkunmaya çalıştım ancak başarısız oldum.

“Bir dövme daha.” Sesim o kadar ince çıkmıştı ki kendi sesimi tanıyamadım. Morana kaşlarını kaldırdı.

“Benim görmemi istemeyeceğin bir dövme mi?” dedi. Buna verecek düzgün bir cevabım yoktu ama dudaklarımın arasından dökülen kelimelere engel olamadım.

“Şimdi görmeni istemiyorum,” diye mırıldandım. Morana’nın parmakları ince askılı üstümün kenarlarında gezindi.

“O zaman bu güzellikler kapalı kalacak bu gece,” dedi parmağını göğsümün üzerinde gezdirirken. Göğüs uçlarım dokunuşu karşısında sertleşti. Ona gülümsedim, dokunuşu benim için ilahi gibiydi. Sakin ve dinlendirici.

Yalancı.

Dokunuşu benim için alevdi, ateşti, yangındı. Sırtım Morana’nın çıplak göğsüne yaslanırken bile bacaklarımdaki ateşi hissediyordum. Kasıklarına tırmanan o ince sızı. Erkekliği bacaklarımda arasındaydı, içimde değildi ancak sanki öyleymiş gibi bir ateş hissediyordum.

“Tren görevini hatırlıyor musun?” dedim aniden. Aklıma gelmişti ve maalesef ben aklına gelen her şeyi söyleyen o kızdım. Bir an için sessiz kaldı.

## İşilsu Gültekin

"Mavi'nin hedefi neden bendim? Biliyor musun?" Morana yüzünü buruştururken içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Evlilik gecemizde bunları konuşmak mı istiyorsun gerçekten?" dedi. Dudaklarımı yaladım ve Morana'nın koyulaşmış gri gözleri bir şahin gibi hareketimi izledi.

"Merak ediyorum," dedim. Morana derin bir nefes aldı.

"Bunun net olarak cevabını ben de bilmiyorum Roya," dedi. "Ancak hareket ediş biçiminden anladım. Mavi birden fazla örgüte çalışıyor olabilir," dedi. Saklıyordu, hissetmiştim.

"Sana vurmanı söylemem bana ihanet etmesi yüzündendi, hedefinin sen olduğunu tavırlarından anladım ancak şu an ona ulaşamıyorum. Genel olarak ulaşamadım. Salvador'un yanında olabilir de olmayabilir de," dedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve ilk gecemizde iş konuşmak gerçekten gereksizdi. Bir sarmalın içindeydik, her taşın altından başka bir şey çıkıyordu.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Burası annenlerin ilk eviyse senin kaldığın ufak bina nerede?" Aferin Tara, yaralarını deş deşebildiğin kadar. Ancak meraklı yapımın önüne geçemiyordum.

Merak kediye öldürür ancak ben kedi sayılmazdım.

"Yıktırdım orayı," dedi sadece. Kendisine bir kadeh daha doldurup fondip yaptı. Ben de sigara paketerinden bir dal daha çektim.

"Baban senin neden..." duraksadım. "Farklı olduğunu düşünüyordu?" Morana'nın yanaklarının içe göçmesinden dişlerini sıkıldığını anladım.

"Her şeyi çok hızlı öğreniyordum, satrançta onu yeniyordum," dedi kadehini doldururken. Bir an kendi kendine güldü. "Tabii bunlar küçük ve onun egosunu zedeleyen şeyler, sadece bunlara dayanarak beni o karanlığa atmamıştır."

Derin bir nefes aldı ve bir süre gözlerini kehribar rengi içkisinde tuttu. Dolgun dudakları komik bir şey düşünüyormuş gibi kıvrıldı ardından konuşmaya devam etti.

"Gözlerime baktığında karşısında bir çocuk değil bir adam görüyormuş. O adamın ise insani bir yönü yokmuş. Bana hiçbir zaman kız kardeşlerime yaklaştığı sevecenlikle yaklaşmadı. Ben sanki şeytandım ve

## Morana

onlardan uzak tutulmam gerekiyordu. Zehrimi onlara da bulaştırmamak için.”

İkimiz de sessiz kaldık. Sigaramı yakıp dumanı içime çektim.

“Bence baban senden korkuyordu Arsen,” dedim. Kafasını hafifçe eğdiğinde saçları alnına düştü. Bakışları köpüren ılık sudaydı.

“Olabilir,” dedi ve dolgun dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi. “Ben biraz tutuktum, fazla konuşmazdım. Konuştuğum zaman ise onu ürküten cümleler kurarmışım,” dedi. Sessiz kaldım, küçük Arsen’i düşündüm. Kız kardeşlerinden uzak tutulan ve daime yalnız bırakılan.

Ben hep yalnız olduğumu düşünürdüm ancak Arsen Morana benden daha fazla yalnızdı. Yalnızlık, ruhundaki ince iğnelerdi. Çıkarırsan kanarlar, çıkarmazsan ölene kadar onların varlığıyla yaşarsın. Kalbin iğnelerle dolu olur, kanatmamak için çabalarsın.

Birileri tek tek çeker o iğneleri, kalbin kanar, kalbin yanar. Kırık mıydı bizim kalbimiz, yoksa delik deşik mi edilmişti?

*Zaman iyileştirir her şeyi derlerdi*, bu yalana inanmak için fazla karanlıkta kaldım.

“Ayrı masada yemek yedim, ayrı yerde yatardım. Sadece kitap okurdum. Sabah akşam kitap okurdum ya da annemin bana aldığı teleskopla gökyüzünü izlerdim. Yıldızlara hayranlık duyardım,” dedi.

Gümüşi gözleri bana döndü.

“Kendi yıldızımı da buldum, gökyüzünden avucumun içine düştü,” dedi. Dudağının kıyısını öptüm usulca.

“Anneme bir keresinde şey dediğini duydum.” Bir an sustu. “Sen bana âşık değil misin? Aşk çocuğu yaptığımızı düşünüyordum.”

Ben kötülük tohumu.

O ise ailesine kök salamayan çürümeye yüz tutmuş ufak bir fidan.

“Ancak Roya,” dedi sigarasından bir nefes daha alarak. “Pişman değilim.” Islanmış elini alnına düşen dalgaların arasında gezdirdi.

“Babam beni sevgisizlikle büyüttü ancak annem beni severdi.” Şok duygusu göğsümden beynime tırmandı.

“Annen sana yapılan bu ayrıştırmayı nasıl kabullendi? Nasıl bir sevgi bu?” Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki bir an şaşırdım. Öfke damarlarımda kol gezmeye başlamıştı.

## İşilsu Gültekin

Öfkelendi, seilmeyen küçük kız çocuğu. Öfkelendi çünkü kalbini verdiği çocuk cam kırıklarının içinde yürümüştü.

“Annemin dünyası babamdı, çocuklar değil. O ne derse öyle olurdu. Annem babama bağımlıydı, sorgulamazdı. Ama yanıma sık sık gelir bana elinden geldiğince sevgisini göstermeye çalışırdı.” Kolumu boynuna dolayıp yüzümü güzel kokan pürüzsüz tene bastırdım.

“Ailem ölünce sokağa düştüm. Çöküş Gecesi, Savana kanla boyandı. O musluklardan benim kanım bile gelmiş olabilir çünkü karnımda tam olarak beş adet bıçak izi vardı.”

Derin bir nefes almaya çalıştım ancak sanki oksijen ciğerlerime yetmiyordu.

“Evsiz bir adam beni iyileştirdi. Ardından Melina Tarkovic beni yanına aldı. Moranaların ilk çocuğu olduğumu biliyordu. Onunla büyüdüm,” dedi. Sigarasını küllüğe bastırdı. Ben de aynısını yaptım çünkü sigara çoktan yok olmuştu.

Kendi kendime hafifçe güldüm.

“Senin aşka inandığını duyunca şok olmuştum. İntikam ve nefrete bulanmış birinin aşkı kabul edeceğini düşünmüyordum,” dedim gülümseyerek. Bir süre gülümsememi izledi.

“Annem ile babamı gördüm. Babam ne kadar sıkıntılı bir tip olursa olsun annemi kucağına oturtur öpücükler kondururdu, ben de onları izlerdim,” dedi. Anlattıkları gözümün önünde canlandığında yorgun bir gülümseme kapladı dudaklarımı.

“Ben aşka inanmazdım çünkü annem erkeklerin âşık olamayacağını tek dertlerinin bir deliğe girmek olduğunu söylerdi. Bu yüzden aşka hiçbir zaman inanmadım,” dedim.

Şu haline bak.

Şu haline bak Tara Roy ~~Baver~~ *Morana*. Evlenmiştim. Yüzünü izlemekten asla bıkmayacağım bu adamı ailem yapmıştım. Parmağımdaki jelatine dokundum.

*Spes salutis*

Kurtuluş umudu, Arsen Lloyd Morana.

Morana beni izledi ancak ne düşündüğümü sormadı. Elleri bacaklarıma tırmandı ve hassas noktayı buldu. Yavaşça beni okşamaya

## Morana

başladığında nefesim kesildi. Kalbim sertçe göğüs kafesimi dövmeye başladı. Parmakları yavaşça içime girdiğinde dudaklarımın arasından yüksek bir inleme sesi döküldü. Bacaklarım titremeye başladı, vücudum ona doğru kıvrılıyordu.

“Dövme...” dedi Morana alçak sesle. “Nerede?” Kafam geriye düşmüştü çünkü Morana parmaklarıyla ritmik hareketlerine devam ediyordu.

“Sol göğsümün altında, kalbime yakın bir yerde,” dedim güçbela. Askıları indirdi, göğüslerimin ortaya çıkabileceği kadar bir alan açtı.

“Üzgünüm ama bunlardan vazgeçebileceğimi sanmıyorum Roya,” dedi boğuk bir sesle. Dudağı göğüs ucuma kapandığında çığlık attım. Dili göğüs ucumda tembelce gezindi, derim diken diken oldu. Göğsümü ısırduğunda dudaklarımın arasından ismi döküldü. Parmağını hassas noktama bastırdı.

“Arsen,” dedim umutsuzca. Bana bir bakış attı, dudakları ukalaca yukarı doğru kıvrıldı. Dili göğüs aramda gezindi, oraya ufak ısırıklar bıraktı. Parmağını daha hızlı hareket ettirdiğinde zevkten ağlayacak duruma gelmiştim. Parmaklarını birden çekti ve içime girdi.

Bacaklarım tutmaz olduğunda kalçalarını kaldırıp kendini ittirdi. İçimi öyle güçlü dolduruyordu ki gelmek üzereydim.

“Arsen!” diye bağırdım. Beni anladığında hareketleri hızlandı, bir eli göğüslerimdeydi ve onları sıkıyordu aynı zamanda da boynumu ısıırıyordu. Orgazmım oldukça şiddetli oldu ve vücudum pelteleşti. Morana’nın kucağında olmasam jakuzinin diğer ucuna doğru sürüklenip gitmiştim.

“Oyunu bırakmıyorum,” dedi Morana alçak sesle. İçimde hızla gidip gelmeye devam etti ve aldığım zevk katlandı. Öyle ki suyun içinde gerçekten bayılıp gidecek gibiydim. En sonunda boğazından bir ses yükseldi ve içimdeki sıcaklığı hissettim.

Morana’nın eli enseme kavrayınca gerildim. Kafamı geriye yatırdı ve dudaklarını boynuma, nabzımın attığı yere bastırdı. Beni kucağına alıp jakuziden çıkardığında üşüdüm. Yatak odasına giden kapıyı dirseğiyle açtı. Beni yatağa bıraktı, üzerimde ıslak ince askılı dışında bir şey yoktu.

Morana beni yüzüstü çevirdi. Erkekliği dimdik bir şekilde karşımdaydı. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve yüzükleri kalçalarımnda soğuk bir his bıraktı.

## İşılsu Gültekin

“Roya,” dedi boğuk bir sesle. “Seni benliğimle saracağım.” Derin bir nefes aldım, avuçlarını bastırdıkça zevk kıvılcımı kalçalarımaya yayı-lıyordu.

Islak saçlarımı tutup kendine doğru çektiğinde boğazımdan bir ses yükseldi.

“Hoşuna gidiyor mu?” Kalçalarımı daha çok sıkıduğunda, “Evet!” diye haykırdım.

“Evet!” Bir süre parmaklarını kullandı, çığlık atmamak için dudakla-rımı ısırdım. Öyle bir ısırmıştım ki kanın metalik tadı ağzıma dolmuş-tu. Parmakları kalçama baskı yaparken içime yavaşça girdi. Kadınlığımı seğirdi. Girerken adım adım inledi.

“Roya,” dedi nefes nefese. “Canın acırsa söyle.” Kadınlığımı tama-men doldurduğunda kalçalarım seğirmeye başladı. Çünkü içime gir-diğinde parmakları kalçama baskı uygulamaya devam ediyordu. Zevk dalgası kalçalarımından kadınlığıma doğru uzanıyordu ve ben bitik hal-deydim.

Saçımı iyice geriye çekti ve hareket etmeye başladı. İnlemelerini du-yabiliyordum ve bu beni daha da tahrik ediyordu. Her hareketinde kal-çalarım dalgalanıyordu ve benim çığlıklarım kesilmiyordu.

“Arsen!” diye çığlık attım. Ardından Morana’dan bir homurtu yük-seldi, içimi sıcak bir sıvı kapladığında orgazmına ulaştığını anlamıştım. Aynı anda olmuştuk. Yüzüstü yatağa serildim, bacaklarım, kalçalarım tir tir titriyordu. Kafamı kaldırıp ona bakacak halde değildim.

“Bana bak,” dedi. Doğrulabildiğim kadar doğruldum. Devasa bede-ni karşımdaydı, erkekliği ise dimdik uzanıyordu. Parmaklarım yumuşak deriyi kapladı ve başını ağzıma aldım. Elleri saçlarımı yakaladı ve beni daha çok kendine bastırdı. Hafifçe erkekliğini ısırdığımda boğazından bir inleme sesi döküldü. Geri çekilip yakışıklı yüzüne baktım.

“Diş seni rahatsız ediyor mu?” dedim nefes nefese. Bana şeytani bir gülümseme gönderdi.

“Hayır, hoşuma gidiyor, devam et,” dediğinde dudaklarım erkek-liğine kapandı. Oldukça sert ve uzundu. Emerken arada dişlerimi ge-çiriyordum. O an inlemesi artıyordu. En sonunda boğazından boğuk bir homurtu yükseldi ve ağzımın içi sıvısıyla doldu. Ve ben de yuttum.

## Morana

Geri çekildiğimde nefes nefeseydim. Bedenim zevk ve yorgunlukla titiyordu. Morana eğilip enseme yakaladı. Dudaklarımız vahşice birbirini tüketti, dili dilimle dans etti. Dudaklarımı sertçe ısırdı. Ellerim ensesini kavramıştı, ağırlığımı onun üzerine veriyor sayılırdım. Bir nevi onu aşağı çekiyordum.

En sonunda nefes nefese ayrıldık.

“Sana doyamıyorum ve bu beni çıldırtıyor,” diye fısıldadı. “Her daim içinde olmak istiyorum ve bu delice,” dedi boğuk bir sesle.

Ben de onu istiyordum ancak bedenim güçsüz düşmüştü ve Morana bunu fark etti.

Dolaba yönelip eşya çıkardığında hafifçe titreyen dizlerimin üzerine oturmuş onu izliyordum. Kucağıma eşyalarını koyduğunda kıyafetlerden yükselen buram buram kokuyu aldım.

“Duşa gir bebeğim,” dedi Morana.

“Sen?” diye sordum saçlarımı yüzümden çekerek. İki metre boyuyla ve geniş omuzlarıyla tepemde yükseliyor ve bana Tanrısal bir gülümseme bahşediyordu.

“Alt katta duş alacağım, normalde seninle girerdim ama benden sır gibi sakladığın bir dövmen var,” dedi. Panikle kafamı salladım. Bir an için durup bana baktı. Ardından kendi eşyalarını alıp odadan çıktı. Ayağa kalktığımda dizkapaklarım aşağı yukarı seğiriyordu. Bu kattaki banyoyu bulmam uzun sürmemişti. Hızlı bir duş aldım, vücudum suya bile hassasiyet gösteriyordu. Dövmemin olduğu jelatini kontrol ettim. Sağlam biçimde bedenime sarılıydı. Ardından duştan çıkıp Arsen’in bana verdiği şortla tişörtü üzerime geçirdim.

Hava çok sıcaktı, saçlarım kabarak dalga dalga kuruyacaktı. Yatağa döndüğümde yüzüstü uzandım. Vücudumda hissettiğim rahatlama ne kadar güzelse zihnimde dönenler bir o kadar kötüydü.

Tüm o kötü düşünceleri geri itmeye çalıştım. Morana içeri girdi, kendini yatağa attı ve beni kendine çekti. Çekerken bile parmakları göğüs kafesimden uzaktı. Kafasını göğsüme yatırıp gözlerini kapadı usulca. Parmaklarım nemli, güzel kokulu siyah dalgaların arasındaydı.

Arsen Morana, vahşi bakışlar, vahşi dalgalar, vahşi bir ruhtu ve benimdi.



## Işılsu Gültekin

"Çok uyukum var minik yıldız, günlerdir uyuyamıyorum," diye mırıldandı.

"Uyu," diye fısıldadım. "Ben buradayım, hep burada olacağım." Kafasını tamamen göğsüme bıraktı ve nefes alışverişleri düzene girdi. Parmaklarım onun iki buklesinde gezindi.

Ailem ol dedi, çok istedim olmak. Oldum mu? Benim değersiz yaşamım onun hayatına uzandı mı?

İki yüzlü.

Kötülük tohumu.

Tara Roya, senin kötülük tohumu olduğun kanıtlandı. Kafamı eğip Morana'nın dalgalarına bir öpücük kondurdum. Zihnimin dehlizleri açıldı, çılgınlık zihnimi kuşattı. Öyle güçlü çılgınlardı ki gözlerim dolmuştu. Yavaş hareketlerle kafasını yastığına koydum. Kendi yastığını elime aldım ve banyoya ilerledim. Hıçkırarak ağlamaya başladım, sesim çıkmasın diye yüzümü yastığa bastırdım. Vahşice yastığı ısırırdım.

Ben kötü biriydim. Ben çok kötü biriydim ve bunun aldığım canlarla bir alakası yoktu. Ben bir erkeğe bağlanmıştım, geri dönüşü olmayan bir şekilde. İki yüzlüce bağlanmıştım ona, yasak elmaya uzanmıştım.

Cennetten kovulmamıştım belki ama cehennemin taşlıklarında dolaşmıştım. O kadar şiddetli ağlıyordum ki dizlerimin üzerine çöktüm. Yastığı yere koyup yüzümü yastığa bastırdım.

Sen bencilsin Roya, sen gerçekten kötü kalpli birisin. Başına ne gelirse gelsin hak ediyorsun.

Senin ruhun da bedeninin de zihninin de lekeli.

Sen büyük bir kötülük yaptın. Sen kendini düşündün. Senin göğüs kafesinde çarpan o kalp hiç var olmamalıydı. Sen kimseye bağlanmamalıydın.

Sen yalnızdın, sen yalnız kalmaya mahkûmdun.

Şimdi bak.

Şimdi kendine bak.

Yasak elma avucunun içinde, sen yalnızlıktan kurtulmak istedin. Sen cennetten kovulmuş o meleği gördün ve cehennem çukuruna batmışken onu istedin.

Sen Roya, çukurun dibine o taşı attın. O taşı binlerce kişi çıkaramayacak ama sen kurtuluş umudunu o çorak toprağa gömdün.

## Morana

Unutma. Gömülmesi gereken sendin.



“Sessizsin,” dedi Morana bana. Evden çoktan çıkmıştık, spor arabası karargâha doğru yol alıyordu. Hızlı sürüyordu, gözleri dalgındı.

“Sen de öyle,” dedim. Bana cevap vermedi, gözlerinde düşüncelerinin gölgesi geziniyordu.

“Halletmem gereken şeyler var,” dedi sadece. Karargâhın ana kapısına girene kadar ikimiz de konuşmadık, arabanın içinde yankılanan gitar solosunu dinliyordum. Gözlerim şiş haldeydi ancak Morana bunu çok uyumama bağlamış olabilirdi, öğlen beni ancak kaldırılabilişti.

Gözcü kulesindeki adamlar bize baktı ve kapıyı açtı. Morana arabayı köşeye çekti, karargâh her zamankinden daha boştu.

“Adamların göreve mi gitti?” diye sordum kapıyı açmak için hamle yaparken. “Her zamankinden boş buralar.”

“Evet çoğunun halletmesi gereken işler var, benim de.” Elinin tersiyle yanağımı okşadı, gümüş yüzükleri elmacıkkemiklerime sürtündü.

“Seni biraz yalnız bırakacağım güzelim,” dedi arabadan inerken. Benim için dert değildi. Karargâhın girişinde Eris bekliyordu.

“Bana ihtiyacın var mı?” dedi Eris Morana’ya bakarak. Bakışları bir an için iç içe geçmiş parmaklarımızı buldu. Ela gözleri tekrardan Morana’nın yüzüne çevrildi.

“Şu an için yok, bir şeyleri planlamam gerekiyor,” dedi durgun bir şekilde. Eris bana döndü.

“Terasta kahve sigara yapalım mı?” Aç değildim, sabah Morana bana krep yapmıştı ve ballı sosla zorla yedirmişti. Kahvaltı ederken sürekli telefonuna bakıyordu. Bu yüzden lokmaları bütün bütün yutmuştum. İşi olduğunun farkındaydım ve zamanını çalıyordum. Bunu dillendirmemişim ancak Morana’nın kafası o kadar doluydu ki düşüncelerimi fark etmemişti.

“İyi olur,” dedim Eris’e gülümseyerek. Üçümüz asansöre bindik, Morana şifreyi girdi ve ışıklar mora döndü. Mor ışık bana Arsen ile birbirimizi asansörde yiyecek gibi olduğumuz ilk anlarımızı hatırlatıyordu.

## İşilsu Gültekin

“Eşimin canını sıkma,” dedi Morana asansörden inerken. Eris sırıttı. “Ben? Ayıp oluyor ama hiç sıkar mıyım?” dedi alaycı bir sesle. Biz de o katta inmiştik, yangın merdivenlerini kullanarak terasa çıkacaktık. Terasa çıktığımızda yaz meltemi saçlarımın arasında gezindi ve derin bir nefes aldım. Karargâh şehirden çok uzakta kurulmuştu, ormanı görebiliyor, kuzgunların sesini duyabiliyordum.

“Banka geçelim mi?” dedi Eris arkamdan. Elinde iki kupa kahve tutuyordu. Arkamı döndüğümde içki barının üzerinde olan kahve makinesini fark ettim. Banka oturduğumuzda Eris ortaya bir sigara paketi koydu. İçinden bir dal çekip dudaklarımı arasına yerleştirdim. Eris sigaramı yaktı ve kendisi için de bir dal çıkardı.

“Evli bir kadın olarak ne hissediyorsun Tara Roya Morana?” dedi. Sırtımdan enseme doğru bir ürperti çıktı.

“Mutluyum,” dedim sadece. Mutluydum yalan değildi ama içimdeki gerçeklere bulanmış karanlık beni tüketiyordu.

“Mutlu olmana sevindim,” dedi Eris sırıtarak. *Smiley* pirsingini tekrar takmıştı, onunla ilk tanıştığımda vardı ancak bir dönem çıkarmıştı. Üzerinde kısa kollu gri bir tişört vardı, kollarındaki faça izlerini görebiliyordum ama nedenini sormamıştım. Kimsenin özel hayatı beni ilgilendirmiyordu.

Öğrendiğim en önemli şeylerden biriydi bu. Kimsenin kâbusuna uzanma, kendi kâbusun sana yeter.

İkimiz de sessiz kaldık.

“Arsen’in dikkatini çok dağıttın, planlarımız bozuldu ve bu yüzden planlar baştan yapılıyor,” dedi. Sigaramın külünü küllüğe silktim ve filtre kahvemden bir yudum aldım.

“Arsen sana benim canımı sıkmamamı söylememiş miydi?” dedim. Sesim alaycıydı ancak göğsümdeki huzursuzluk gitgide artıyordu.

“Şu an bir rüya bulutunun içindesiniz ancak en yakın arkadaşı olarak benim gerçekleri söylemem gerekiyor. Morana senden sonra çok değişti. Seni her şeyin merkezi yapmak üzere ama içindeki intikam duygusu öyle güçlü ki yapamıyor.”

Dediklerini sessizce dinledim.

## Morana

“Bunu benden duymam doğru mu bilmiyorum ama seni yakınına almak için çok uğraştı,” dedi. Sigaramdan bir nefes alırken gülümsedim.

“Farkındayım, örgüte girmem için çok dil döktü. Ancak akbabalar olmasa böyle bir şeye ihtimal vermezdim. Akbabalarla tek başıma baş edemezdim.”

Eris bir an için yüzüme baktı.

“Ne akbabası? Morana onları temizleyeli yıllar oldu,” dedi. Bir an duraksadım, Eris ile aynı telden konuştuğumuzu düşünmemeye başlamıştım.

“Hani karargâhın önüne bir kadın cesedi bıraktılar ya. Alnında tara yazıyordu, elinde ise akbabaların sembolü vardı.” Eris kıpırdamadan bana bakıyordu, kumral saçları hafifçe dağılmıştı. Kirli sakalı da fazlasıyla uzamıştı.

“O Arsen’in işiydi, seni örgüte alabilmek için yaptı.”

Sanki başımdan aşağı buz gibi sular indi, parmak uçlarım titremeye başladı.

“Ne?” dedim güçsüz çıkan bir sesle.

“Öyle, normalde Salvador’a indirmemiz gereken birçok irili ufaklı darbe vardı ancak o oturdu ve bununla uğraştı.”

İçimde yükselmeye başlayan öfke dalgası dişlerimi sıkıma neden oldu. Yerimden öyle hızlı kalktım ki masaya çarptım ve bardaklar titrediler. Bitmemiş sigarayı küllüğe attım.

“Nereye?” dedi Eris kaşlarını çatarak. Ona doğru dönüp gülümse dim, öyle gülümsemiştim ki yeşil gözlerimin kısıldığına emindim.

“Ağzına sıçmaya,” dedim terasın merdivenlerine yönelerek. Eris ayağa kalkıp beni kolumdan tuttu.

“Merak etme,” dedim Eris’in konuşmasına fırsat vermeden. “Senin söylediğini söylemem.” Eris kolumu daha sıkı kavradı.

“Sanki anlamayacak ama zaten söyleyip söylememen sikimde değil,” dedi. Ardından beni daha güçlü tuttu. “Tara onun yıllarca kan ve ter ile kurduğu şeyi yıkıyorsun diyorum, sen kalkmış Arsen beni kandırmaya çalıştı diye onun yanına gitmeye çalışıyorsun. Her şeyi götünden anlıyorsun. Seninle geçirdiği iki gün bile ona çok şey kaybettirdi.”

Kolumu sertçe çektim.

## Işılısı Gültekin

“Ne yapacağım seni ilgilendirmez. Kendi işine bak,” dedim terasın merdivenlerine ilerleyerek. Morana’nın odasına doğru ilerlerken öfkem giderek artıyordu. Odasının kapısına geldiğimde yumruğumu sertçe kapıya indirdim. Şifreyi bilmiyordum çünkü fil hafızalı Arsen her gün şifreyi değiştiriyordu. Ancak bu sefer kapıda birden fazla şifreli kilit vardı. Kız kardeşi odaya girdiğinden beri güvenlik önlemlerini artırmıştı. En azından bu kapının.

“Arsen!” diye bağırdım. “Aç!” Kapının ardından birtakım sesler yükseldi, ince çınlamaya benzer sesler. Kapı açıldığında içeride üç tane adam olduğunu gördüm. Morana masanın başında oturuyordu, önünde bir harita açıktı. Üç adam da örgüt üyesine benzemiyorlardı ancak zengin oldukları her hallerinden belli oluyordu.

“Konuşmamız lazım,” dedim bana bakan üç adamı görmezden gelerek. Morana’nın derin bir nefes aldığını gördüm ve ardından bir tuşa bastı. Arkamdan yükselen ayak sesleri duydum. İki adam beni iterek odanın içine girdi.

“Beyler adamlarım size her türlü hizmeti sağlayacak. Bana on dakika verin,” dediğinde oturan üç adam da kafasını onaylayarak salladı. Morana yanıma gelip koridora çıktı. Bileğimi yakaladı ve beni kendi odasının yanındaki odaya çekti.

Oda karton kutularla kaplı, tozlu bir odaydı. Kapıyı kapatıp bana döndü.

“Ne oldu?” dedi kadifeyi andıran bir sesle. Bana bağırıyordu ve bu kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

“Küçük oyununu biliyorum,” dediğimde kaşları havalandı. Düşünüyor gibiydi. Bu daha da sinirimi bozmuştu.

“Fazla düşündün, bir sürü oyun mu oynadın bana yoksa?” dedim. Ellerim sinirden titremeye başlamıştı. Sinir kat sayım yükselirken derin bir nefes aldım.

“Ne oyunu Tara?” dedi en sonunda pes ederek.

“Akbaba örgütünün kapıya bıraktığı kadın cesedini diyorum, senin oyununmuş,” dedim histerik bir biçimde gülerek. Gümüşü gözleri yüzümde gezindi.

## Morana

“Başka türlü örgüte gireceğin yoktu,” dedi. Kabul ediyordu, lanet olasıca kabul ediyordu.

“Sen de bir kadını öldürdün ve kapıya koydun yani,” dedim ellerimi iki yana açarak. Morana burun kemerini sıktı.

“Morgdan aldım kadını derdin eğer buysa,” diye homurdandı. Dişlerimi sıktım ve gevşettim.

“Bana yalan söyledin, beni kandırdın,” dedim. Zihnimin şeytanları kahkahalar atmaya başladı.

“Seni istedim Tara, seni örgütümde istedim. Seni yanımda istedim. İstedim ve seni yanıma aldım. Seni ikna etmek için karargâhın önüne cesetlerden kule bile yapardım,” dediğinde romantik tarafım hafifçe kırılaştı.

Ah hadi ama Tara, bu kadar da deli olma.

“Hoşuma gitmedi,” dedim. Morana elini uzatıp çenemi kavradı.

“İnatçı keçinin tekisin ve beni fazlasıyla uğraştırdın ama sen her şeye değersin Roya’m.”

Öfkem birden yok oldu ve güzel gri gözlerine baktım.

“Bir daha böyle bir şey yapma,” dedim sadece. Tatlı dilli yılan Arsen Morana beni yine can evimden vurmuştu.

“Bu muydu? Buna mı bu kadar çıldırdın?” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. “Evet,” diye homurdandım. Olan olmuştu, beni sinir eden şey arkamdan iş çevirmeseydi.

*Şeytani kahkahalar, susun.* O kadın bedenini görmesem örgüte girmezdim. Beni ikna etmek için bir oyun oynamıştı ve başarılı da olmuştu.

Kapı birden açıldı ve Eris bembeyaz suratıyla karşımızda belirdi.

“Biri karargâha geldi, anasını sikeyim,” dedi nefes nefese. Morana Eris’e dönüp dikkatlice onu izledi.

“Kim?” dedi. Eris önce bana ardından Morana’ya baktı.

“Mavi.”



## XIX

*Bir kere battığında o yalan çukuruna,  
Battığında ihanetin o zehirli suyuna,  
Kafanı kaldır ve izle gecenin zifiri tonunu.  
İzle o yıldızsız geceyi.  
Teksin, teksin.  
Teksin.  
Çünkü sen ihanet edensin.*

Her yalan bir iz bırakır ruhumuzda. O yalan köklendikçe bir sarmaşığa dönüşür ve ardından geçirir zehirli dallarını ruhuna. Söküp atamazsın ellerin parçalanır, o sarmaşık seni tüketir durur. Yalan büyüdükçe dallar boynuna dolanır nefes alamazsın.

Nefes aldığını sanırsın ancak oksijen zehre dönüşür. Nefes alırsın ancak aynı kişi değildir artık, her kelime zehirlidir. Her kelime saplanır kalır karşıdakinin ruhuna. Açtığın yaranın farkında değildir belki ama eninde sonunda büyüklüğüyle yüzleşirsin.

Odaya bomba düşmüş gibi bir sessizlik oldu. Ellerim saçlarımın arasına geçti, saç tellerim tırnaklarıma takılıp koptu. Gerginken saç tellerimi koparırdım.

“Seninle özel olarak konuşmak istiyormuş,” dedi Eris. Morana’nın yüzüne baktım, hiçbir duygu yoktu.

Gözlerindeki ifade bomboştu.

“Önemli bir toplantıdayım, bittikten sonra görüşeceğim. Onunla birlikte odalardan birinde bekle Eris. İşim bitince haber vereceğim,” dedi eliyle çağrı cihazını işaret ederek. Çağrı cihazını kontrol et demek istiyordu.

“Ben odaya geçeyim,” dedim sakince. “Biraz dinlenmem gerekiyor.”

İki erkek de bana cevap vermedi. Kapıya doğru ilerlerken Morana kolunu boynuma dolayıp beni kendine çekti. Bedenim ona çarptı, alnıma bir öpücük kondurdu.

## Morana

"Ne bu abi? Helalimsin öpücüğü mü?" dedi Eris homurdanarak.

"Siktir git Eris," dedi Morana homurdanarak. Ben de kafamı kaldırıp Morana'nın çenesine bir öpücük bıraktım. Ben odadan çıktığım gibi Morana toplantı odasına girdi, Eris ise asansöre yöneldi. Asansörü beklerken aramızda bir gerginlik vardı.

"Söyleyeceğini biliyordum," dedi Eris homurdanarak. Kollarını göğsünde birleştirmiş, omzunu asansörün kenarında olan duvara yaslamıştı.

"Belli değil miydi Eris?" dedim sırtarak. Yeşil gözlerim Eris'in el gözlerinden bir santim bile uzaklaşmıyordu.

"Ben daha çok ortalığı yıkıp dökersin diye beklemiştim," dedi. Kaşlarını kaldırdım ve alaycı bir ifade yüzüme yerleşti.

"Kapıyı dinledin desem Mavi haberini veremezdin, geldiğinde nefes nefeseydin. Evet ortalığı kırıp dökmek istiyordum ama gönlümü aldı," dedim. Asansörün kapısı açıldığında mor ışık içeriye aydınlattı, bu mor ışığın altında Morana ile kalmayı tercih ederdim. Bir kat aşağı inecektim sadece.

"Gönlünü nasıl aldı merak ettim?" dedi Eris. Saçları oldukça uzamıştı, düz oldukları için geriye doğru yatırıp dalgalandırmıştı.

"Beni yanına alabilmek için cesetlerle dolu bir kule yapabileceğini söyledi," dedim gülümseyerek. Asansör kapısı açılırken Eris'in yüzü şokla çarpılmıştı. Saçlarımı geriye atıp serin koridora çıktım.

"Manyak herif," diye mırıldandığını duydum Eris'in asansörün kapısı kapanmadan önce. Odanın önüne gelip kapıyı açtım, içerisi zifiri karanlıktı. Birden patırtı sesleri yükseldi. Elim silahıma gitti, gümüş kabzası elime oturdu.

Işık açıldığında Bilge elinde bir pastayla duruyordu.

"Hem doğum günün hem de evlenme kutlaması!" diye bağırdı Ahu. Elinde ise çoktan patlattığı konfetiler vardı.

Görüntü tam olarak şöyleydi. Bilge elinde mumları yanan bir pastayla duruyordu ve kaşları çatıktı. Ahu ise konfetileri erken patlatmıştı ve yüzünde şapşal bir gülümseme vardı. Ben ise silahımı Bilge'ye doğrultmuşum. Şarjörüm bitikti ve bu benim aklımdan tamamen çıkmıştı.

"Ahu," dedi Bilge sinirine hâkim olmaya çalışarak. "Işığı açınca konfeti patlatacaktın."



## İşilsu Gültekin

Ahu elindeki silindir şeklindeki ruloyu iki yana salladı. “Aman ne bileyim ya! Zamanlam hatası yaptım,” dedi. Silahı bacağıma takıp gülümsedim.

“Hadi dilek tut!” dedi Ahu, Bilge pastayla bana yaklaşınca. Gözlerimi kapatıp bir dilek tuttum.

*Ne olursa olsun benimle kalsın. Anlasın, anlaşılmaya ihtiyacım var.*

Mumu üflediğimde Ahu beni alkışladı. Pastaya bir bakış attım, meyveli görünüyordu. Çikolatalı olsa yiyemezdim.

“Pastanın meyveli olacağını Morana söyledi, çikolata yemiyormuşsun. Bir insan nasıl çikolata sevmez aklım almıyor!” dedi Ahu da. Bilge pastayı çoktan masaya koyup kesmeye başlamıştı.

“Sevmiyor değilim,” dedim boğazımdaki yumru büyürken. “Sadece yemiyorum.”

Ahu kaşlarını çatarak bana baktı, mavi gözleri sebebini sorguluyor gibiydi. Ben ise annemin yarattığı travmalardan bahsedecek havada değildim. Bilge pasta dilimlerini plastik tabaklara koyup getirdi. Kenarlarına plastik çatal koymayı da ihmal etmemişti.

Pastadan bir parça aldım, meyvelerin aroması o kadar tazeydi ki utanmasam tüm tabağı komple ağzıma sokardım.

“Ben bu pastanın hepsini bitirebilirim ve şaka yapmıyorum,” dedim ağzımdaki lokmayı yutmadan.

“Bitirelim zaten, bir sonraki güne lezzeti kalmaz,” dedi Bilge de. Yataklarımıza oturmuş pasta yiyorduk.

“İlk gece nasıldı?” dedi Ahu birden. Bilge önüne gelen kısa perçemleri iteleyerek Ahu’ya sert bir bakış attı, ben ise sııttım.

“Bu sorunun senden geleceğini o kadar iyi biliyordum ki,” dedim. Ahu dil çıkarıp omuz silkti.

“İlk seferiniz değil onu biliyoruz ama ne yaptınız? Yani ayrıntı ver demiyorum. Genel anlamda konuşuyorum.” Ahu o kadar hızlı konuşuyordu ki kelimeleri iç içe giriyordu. Heyecanı ise mavi gözlerinden okunuyordu.

“Eğlendik ve...” dedim yüzük parmağımı uzatarak. İkisi de oturduğu yerden kalkıp dövmeme baktı.

“Ne demek?” dedi Ahu bakışlarını bana çevirerek.

## Morana

“Kurtuluş umudu,” dedim alçak sesle. Odada bir sessizlik oldu, ikisi de dediklerime anlam yüklemeye çalışıyordu.

“Birbirimiz için ne anlam ifade edeceğimiz hakkında bir dövme yaptık. Benim için Arsen kurtuluş umudu demek. Kendi şeytanlarımdan, her şeyden,” dedim.

“Bence çok anlamlı,” dedi Bilge yatağına dönerek. Ayağa kalkıp kendime bir dilim pasta daha aldım. Bu sefer Ahu yastığının altından bir şampanya şişesi çıkardı.

“Ben bunu patlatmak istiyordum,” dedi. Bilge de ben de Ahu’nun elindeki pembe kaplamalı şişeye baktık.

“Çilekli şampanya,” dedi Ahu daha da geniş sırtarak. Bilge derin bir nefes alarak ayağa kalktı. Ahu’nun elindeki şampanya şişesini aldı ve güzelce salladıktan sonra patlattı.

Ahu yastığının altından iki bardak çıkardı. Bardaklar dolduğunda ikisini de elime aldım. Ahu bir bardak daha çıkarıp Bilge’ye uzattı. Bardaklarımız dolduğunda Bilge şişeyi masaya bıraktı. Kendi bardağını ona uzattım ve kendiminkinden bir yudum aldım.

Gerçekten çilekli şampanyaydı ve oldukça hoşuma gitmişti. Kapı tıklatıldığında ayağa kalkıp kapıyı açtım. Eris kapıya yaslanmış bir halde bize bakıyordu. Elinde bir şişe içki ve kadeh vardı.

“Kutlama var ve ben yokum? Ne ayıp,” dedi. Ahu yatağına oturdu ve şampanyasından bir yudum daha aldı.

“Seni isteyen yok,” dedi kendi kendine. Eris onu umursamadan içeri girdi.

“Kadehimi kendim getirmiştım, ileri görüşlülükte benim gibi olun,” dedi kullanılmayan boştaki yatağa oturarak. Ahu Eris’e baktı ve şampanyasından büyük bir yudum daha aldı.

“Arsen nerede?” dedim Eris’e dönerek. Eris’in yüzünde anlam veremediğim bir ifade oluştu. “Mavi ile gittiler ama nereye bilmiyorum. Bana söylemedi,” dedi. Merak duygusu pençelerini zihnime geçirirken kutlama havam gitgide sönüyordu.

Elimde değildi.

“Bu gece gelir diye düşünüyorum,” dedi Eris saatine bakarak. “Daha erken.” Saat yediye geliyordu.

## Işılsu Gültekin

Kızlar çok içinde kalakalmıştı, Eris ile konuşurken dikkatimden kaçmamıştı.

“Mavi mi geldi?” dedi Bilge pürüzlü bir sesle. Ahu da cam mavisi gözlerini pörtletmişti.

“Geldi ve Arsen ile çıktılar,” dedi Eris tekrardan. Odaya bir sessizlik hâkim oldu. Ardından Ahu çenesini kaldırıp Eris’e baktı.

“Kadehin bittikten sonra çıkıp kendine akşamlik bir eğlence bulabilirsin.” Kaşlarını havaya kaldırıp kadehimden büyük bir yudum aldım. Ahu’nun dili keskindi ve her an kavga çıkacak gibi görünüyordu.

“Bu seni ilgilendirmez Ahu,” dedi Eris de. Gülümsemişti ancak ela gözlerindeki duyguları görebiliyordum, çalkantılı bir deniz gibiydi. Ahu kadehini bitirip ikinci kadehini doldurdu.

“Sevgiliyken de beni hiçbir şey ilgilendirmiyordu zaten, ne bok yiyorsan yiyordun.” Ahu bunları Eris’in yüzüne bakmadan söylemişti.

“Benimle sevgiliyken seni Arsen ilgilendiriyordu. Ona olan hayran bakışlarının farkında değil miydin sanıyordun? Beni sürekli onunla kıyaslıyordun!”

Eris’in sesi buz gibiydi ve işler kızışıyordu.

“Bunu bu gece konuşsak,” dedi Bilge. “Sonuçta Tara’nın doğum gününü ve evliliğini kutluyoruz.” Ahu histerik bir biçimde güldü. “Çok da sikimde,” diye mırıldandı. Ardından bana döndü. “Kusura bakma Tara mesele seninle ilgili değil.”

Omzumu silktim. “Benim için sorun değil, içini dökme vaktin gel-diye dök,” dedim saçlarını enseme toplarken. Oda resmen alev almış gibi sıcaktı. Bilge ayağa kalkıp balkonun kapısını açtı. Ardından camın pervazından sigara paketini aldı.

“Konuşacağım, altı ay sabrettim. Artık her şeyi öğrenmek istiyorum tamam mı? Ben artık gördüğün o minnoş kız değilim.” Bunu söylerken üzerindeki pembe eşofman takımını işaret etmişti.

“Konumuz bu değildi Ahu, sorumu cevaplamadın,” dedi Eris içki-sinden büyük bir yudum alarak. Ahu odanın ortasında durup dişlerini sıktı, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. Öyle bir öfkeydi ki bu Eris’in yerinde olmak istemezdim.

“Evet kabul ediyorum. Arsen’e hayrandım tamam mı? Zekâsına da başka şeylerine de... Ama bu çocukluktu, yaşıma küçüktü.”

## Morana

"Benimle sevgiliyken küçük değildi. Bakışlarını görebiliyordum Ahu, sesinin değiştiğinin bile farkındaydım. Onunla konuşurken yap-  
nğın şımarık ton..."

Eris'in sesi alçalmış, âdeta kinlenmişti. Bilge sigara paketiyle çakma-  
ğı bana attı. Bir sigara dalını dudaklarımın arasına ilıştırıp yaktum.

Şu an odanın ortasında sigara içilmesi kimsenin umurunda değildi. Bilge de ben de içkimizi yudumluyor, sigaramızı içiyorduk. Meselenin özünü merak ediyordum.

"O zaman neden benimle sevgili oldun?" dedi Ahu. Gülümsüyordu ancak gülümsemesinin içinde buzullar geziniyordu sanki.

"Çünkü seni seviyordum," dedi Eris boğuk bir sesle. Eris'in yüzü darmadumandı. Söylemek istemediği bir sırrı açıklamış gibi çaresizlik yüzünde geziniyordu.

"Benimki saçma sapan bir umuttu ama umuttu işte. Sen neden benimle sevgili oldun?"

Odada derin bir sessizlik oldu ve ben külümü plastik tabağın içine silktim.

Evet, dünya yanıyor ve ben sakince sigara içiyorum.

"Bu konuşmayı şimdi mi yapacağız yani?" dedi Ahu kendi kendine. Üçüncü kadehini dolduruyordu, yüzünde hırçın bir gülümseme vardı. Kendini engellemezse sarhoş olacaktı.

"Konuşacağım diye tutturan sendin, şimdi de dediğine bak. Altı ay benimle konuşmaktan kaçındın. Sen iyi değilsin," dedi Eris de kadehini tekrar doldururken.

Yine bir sessizlik oldu.

"Benimle neden sevgili olduğunu söyleyeyim, Arsen'in dikkatini çe-  
kebilmek için. Onu kuskandırmak için," dedi Eris cebinden kendi sigara paketini çıkarırken. Sigarayı hırçın bir şekilde dudaklarının arasına sıkıştırdı. Zipposunu çıkarıp sigarayı yakarken elleri titremişti.

"Öyle değil," dedi Ahu yavaşça. "Ever başta düşüncem oydu ama sonra seni sevdim. Sana bağlandım Eris. Seni tanıdıkça sana kapıldım. Sonra ise aldatıldım," dedi gülmeye başlayarak.

Ahu'nun benden ilk başlarda hoşlanmama sebebi hakkında doğru bir tahminde bulunmuştum.

## İşilsu Gültekin

Ahu'nun gülmesi histerik bir kahkahaya dönüştü. Öyle korkunç bir kahkahaydı ki Bilge sigarasını söndürüp Ahu'nun yanma gitmek durumunda kaldı. Ben ise Ahu'nun duygu değişimlerini büyük bir şaşkınlıkla izliyordum. Bilge elini Ahu'ya uzatıp Ahu'nun elindeki yarısı dolu kadehi almaya çalıştı.

Ahu ise Bilge'yi itti. "Çekil şuradan, bu konuşma yapılacak. Sarhoşsam da sarhoşum," dedi kendi kendine. Bilge geri çekildi ve cam pervazına koymuş olduğu ikinci paketten sigara çıkardı. İlk paket benim kucağımda duruyordu ve ben de ikinciyi yakmak üzereydim.

"Görevdeydim," dedi Eris en sonunda. "Görevdeyken beni izledin," dedi. Ahu kadehini sıktı, parmak boğumları bembeyaz kesildi.

"Evet öyle bir görev ki bir kadınla yarı çıplak yatağa girdin," dedi. Sonra bize döndü. "Bana da bir sigara versenize," dedi sakın bir şekilde. Ona sigara vermek için elimi pakete götürdüm ancak Bilge bana bakarak kafasını iki yana salladı. Ahu'nun nadiren sigara içtiğini görmüştüm ve içine çekmiyor sadece ortama uyum sağlıyordu.

"Tara!" dedi Ahu hırçın bir şekilde. "Sigara istiyorum! Bana sarhoş ya da çocuk muamelesi yapmayı kesin. Aynı konumdayız." Sesi bağırırken tizleşti. Bu sefer Bilge'ye bakmadan ayağa kalktım ve sigara dalını Ahu'ya uzattım.

Ahu bana kocaman bir gülümsemeyle baktı ve "Canımsın," dedi. Yatağın üzerindeki çakmağı almak için geri döndüğümde Eris ayağa kalktı. Yatakta dudaklarının arasında sigarayla oturan Ahu'nun karşısında çömeldi ve sigarasını yaktı.

"Ahu," dedi. "Kadının teninde kazılı olan bir şeyi öğrenmeye çalışıyordum ve bu yüzden onunla yatağa girmem gerekiyordu. Ben de biliyorum silahı kadına çevirip soyun demeyi ancak Morana o şekilde yaklaşmamı istemedi. Öğrendiğimizin bilinmemesi gerekiyordu."

Ahu'nun gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Sigara dumanını ağzına doldurdu ve dudaklarının arasından dışarı saldı. İçine çekmediği belli oluyordu.

"Bana bu açıklamayı hiç yapmadın," dedi. Ardından burnunu çekti. "Seks yaptınız mı?"

## Morana

Eris gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Hayır yapmadım, öğrenmeye çalıştığım şey özel bir bölgedeydi ve bir şeyler yaşamam gerekiyordu.”

Ahu’nun yüzü buruştu. Ağlamaklı ifadesi kaybolmuyordu.

“Sonra odaya sen geldin ve Bilge de görev bozulmasın diye seni oradan çıkarmaya geldi,” diye devam etti Eris. Ahu’nun gözünden bir damla yaş daha süzüldü. Elinin tersiyle hızlıca kuruladı.

“Hatırlıyorum, Morana bana öyle bir bağırırmıştı ki neredeyse altıma ediyordum. Beni bir süre birçok toplantıdan menetti. Sonrasında seninle ayrıldık,” dedi.

Eris elini uzatıp Ahu’nun sarı saç tutamını kulağının arkasına itti.

“Bu çok hastalıklı,” dedim kendi kendime. “Özel bir bölgeye bir şeyler kazımak... O kadar ütöpik geliyor ki...”

Evet Tara sanki sen tecavüzcünün üzerine bir şeyler kazımadın, sanki Arsen işkence yaparken yaptıkları çok normaldi.

Kendimle çelişmekten nefret ediyordum.

Çok hastalıklı bir oyunun içindeydik ve Salvador ile Morana fena bir biçimde kapışıyorlardı.

Eris sevgilim olsa ve bana bu açıklamayla gelse ona inanacağımı düşünmüyordum. Tabii ki bir oyunun içinde olmasak... Ama burada her an her şey olabilirdi.

“Salvador Varol, hastalıklı oyunlar kuran biri. Bu oyun Arsen ile ilgili olmayabilirdi ancak bizim işimize gelecek şekilde bitti,” dedi Eris.

Olayı sormadım, merak etmiyordum. Ahu’nun sigarasının külü Eris’in kucağına düştü.

“Daha önce neden anlatmadın diyeceksin, yasaktı. Sonrasında anlatmaya çalıştığımda ise benden kaçtın. Benimle hiçbir zaman yan yana bulunmadın...” dedi Eris. Ahu yüzünü buruşturdu ve Eris Ahu’nun elinden sigarayı aldı. Ardından çömeldiği yerden kalkıp masaya koyduğu içkisine yöneldi.

“Gözümün önünden hiç gitmedi yarı çıplak halleriniz. Kızın iç çamaşırının rengine kadar hatırlıyorum,” dedi Ahu tekrar. “Yüzüne bakmadım bile...”

## İşilsu Gültekin

Eris Ahu'nun yarım bıraktığı sigarayı dudaklarının arasına aldı ve içki kadehini elinde çevirdi.

"Artık bu konuyu açmak yok. Benden kaçmayacaksın, eskisi gibi olabileceğimizi sanmıyorum ama arkadaşız Ahu. Tamam mı?" dedi Eris ela gözlerini Ahu'nun maviliklerine dikerek.

"Tamam," dedi Ahu alçak bir sesle. Elindeki kadehi sallıyor ve köpüren içkiyi izliyordu.

"Neden hayır demedin?" dedim birden Eris'e bakarak. "Ahu'nun canını acıtacağı bir görevi neden kabul ettin?" Cevabını beklerken külü plastik tabağa silktim.

Eris birden bana gülümsedi, gülümsemesi yüzünde iğreti duruyordu. Öyle bir gülümsemeydi ki benden nefret ettiğini bile düşünebilirdim.

"Hayır kelimesi bir tek senin için işliyor Tara. Arsen bize sana yaklaştığı gibi yaklaşıyor. Örgüt yönetiyor hayır kurumu işletmiyor."

Sustum, buna verebilecek bir cevabım yoktu.

"Arsen'in her dediğini yapıyorsun, para için mi?" Sorum bir an için havada asılı kaldı.

"Daha önce bir örgüte üye olmadığın o kadar belli ki Tara. Arsen'e can borcum var. Hayatımı kurtardı ve örgütüne dahil oldum. Örgütü konudan ayrı tutarsak Arsen benim kardeşim gibidir. Bana binanın tepesinden atla dese atlarım, benim sadakatim böyledir. Ve henüz anlamamış olsan da bu örgütteki birçok üye için de öyle."

İçkimden bir yudum aldım ve sessiz kalmayı tercih ettim. Daha önce bir örgüte üye olmamam dik başlılığımdan mıydı? Hayır ben bağlanmayı sevmezdim, işimi yapar, paramı alırdım.

Kafamın içindeki şeytanlar benimle dalga geçmeye başladı. Düşündüğüm her şeyle ve kendimi kandırmalarımla.

Bencil Tara, sevgiye aç Tara, yalancı Tara.

O sırada telefonlarımın olduğu çantam titredi ama bakmak istemiyordum. Annemden saçma sapan bir mesaj olma ihtimali yüksekti.

Umursamadım.

"Ee," dedi Eris. "Bana pasta yok mu?" Ahu ayağa kalkıp kendi bitmiş tabağına büyük bir dilim pasta koydu ardından çatalı da Eris'e uzattı. Eris ilk lokmayı aldıktan sonra kaşları havalandı.

## Morana

“Bayağı iyi he,” dedi. Ardından kapı büyük bir hızla açıldı, Abel rüm haşmetiyle karşımızda duruyordu. Yanları kazılı afro saçları her zaman-kinden dağınıktı. Melez teninde, özellikle burun bölgesinde birkaç çil vardı.

“Düğüne davet edilmedim, çatışma olmuş ben yokum. Kutlamaya da davet edilmedim.” Bir an susup Ahu ile Eris’in yüzüne baktı. “Bun-ların arasında da bir şeyler olmuş, ben Çember elemanı değil miyim söyleyin dostlar ben piç miyim?”

Bir an için Abel’in dediklerini anlamaya çalıştım ardından kahrkaha-mı tutamadım. Abel delisi yine kendinden beklenen bir biçimde konu-şuyordu. Odanın kapısını kapatıp masadaki şampanya şişesine yöneldi ve kafaya dikti.

Herkes onun rüzgâr gibi odaya girmesini ve delice söylemlerini şok içinde izliyordu.

“Tabii ki Abel’e bardak yok. Mahallenizin işkencecisi Abel yine ye-tim, yine öksüz...” dedi kendi kendine.

“Ne diyorsun be ruh hastası herif?” dedi en sonunda Ahu. Konuş-maları kayıyordu ancak bakışlarındaki o hüznü ifade gitmişti.

“Beni sürekli dışlıyorsunuz...” dedi Abel altdudağını büzererek. Boy-nunda bir göz yanlarında ise dişler asılıydı. Gerçek olduğu çok belliydi çünkü o Abel’di.

“Ben kusacağım özellikle şu kolyeden...” Ahu sözlerini bitiremeden banyoya koştu. Eris de arkasından ilerledi, Ahu’nun öğürme seslerini duyabiliyordum. O sırada Bilge’nin telefonu çalmaya başladı, ayağa kal-kıp odadan çıktı.

Abel ile baş başaydık. Bu sefer gerilmemiştim alkol kanıma karış-mıştı.

“Ben de hava almaya çıkayım,” dedim balkona yönelerek. Yatak-taki sigara paketini alıp balkona çıktım, Abel’in de geleceğini tahmin ediyordum. Beklenen de oldu, Abel elinde şampanya şişesiyle yanıma geldi. Ufak bir tabureye oturup sigara yaktım. Abel de diğer tabureye otururken sessizdi.

“Biliyor musun minik nişancı kuş,” dedi aniden. “Morana ile benze-diğimizi düşünüyordum.” Sustuğunda sigaramdan bir nefes aldım.



## İşilsu Gültekin

“Benziyorsunuz da işkence ederken yanındaydım,” dedim. Abel’in kaşları çatıldı ve gecenin karanlığında bile belli olan beyaz dişleri parladı.

“Yok, o anlamda değil. Yani işkence yöntemleri çok benzemiyor daha çok insani yönden,” dedi. Birden bana doğru eğildi.

“Ben insan değilim Tara Roya Morana,” dedi. “Bende vicdan da yok hisler de yok. Bende tek his eğlence.”

Sosyopattı, Abel gerçek bir sosyopattı.

“Seni böyle bir şeye iten travman mı var?” diye sordum. Evet Tara, bir psikolojiyle ilgilenmediğin kalmıştı. Abel omzunu kaldırıp indirdi.

“Yo,” dedi. “Ailemi sorarsan hepsi yanıp öldü. Küllerini saklıyorum ama,” dedi göz kırparak.

“Nasıl?” dedim kadehimden bir yudum alarak.

“Hepsini öldürmek istedim, ben de evi yaktım. Külleri çok ilgimi çekiyor.”

İşte tam da o an sırtımda bir ürperti gezindi. Abel gerçek bir canavardı. Ve ben de o canavarın kendisiyle oturmuş balkonda sohbet ediyordum.

İçimde ufak bir korku tohumu baş gösterdi, Abel dengesizin tekiydi ve şu an istese beni öldürmek için hamle yapabilirdi. Boştaki elim bacağımdaki silah kemerine doğru hafifçe seğirdi. Abel bunu fark etti. Bunu ikinci yapışımdı, Abel ile daha önce baş başa kaldığımda da aynı hareketi yapmıştım ve Abel de bunu yakalamıştı.

“Seni seviyorum nişancı kuş, sana bir şey yapmam. Sen artık Arsen’in karısısın, dokunulmazsın,” dedi. Derin bir nefes aldım ve ılık bir meltem esti. Saçlarım yüzümün etrafında dalgalandı. Abel oturduğu yerden kalçasını kaldırdı ve arka cebindeki sigara paketini çıkardı. Dudaklarının arasına bir dal yerleştirip beklenti içinde bana baktı. Kucağımdaki kırmızı çakmağı ona uzattım.

“Beni seviyorsun, tamam,” dedim sakın tutmaya çalıştığım bir sesle. “Aileni sevmiyor muydun?”

Abel’in kaşları çatılınca içimdeki korku tohumu büyüdü, çok yanlış sularda yüzüyordum ancak kahrolası merakım asla rahat vermiyordu.

“Özgürlüğüme müdahale ettiler. Beni akıl hastanesine kapattılar, ben de kaçtım. Sonrasında onları kendi kafeslerinde, yani kendi

## Morana

evlerinde ateşe verdim. Beni kapana kısıtırlarsa ben o kapanla canlarını alırım. Hepsi bu,” dedi.

Sırtımı dikleştirdim, kolay kolay korku hissetmezdim ama Abel'den gerçek anlamda çekiniyordum.

“Pişman...” Sözümlü kesti.

“Cık cık cık. Nişancı kuş sana dediğim gibi bende öyle duygular yok. Hiç olmadı. Beni olduğum gibi sevmadılar, ben de onların sevgisiz kalplerini yaktım,” dedi sigarasından derin bir nefes alarak.

Abel gibi birine nasıl sevgi besleyebileceklerini gerçekten bilmiyordum ancak sonuçta ailesiydi. Benden cevap bekliyordu ancak verebileceğim uygun bir cevabım yoktu. İyi yapmışsın diyebilecek kadar ruh hastası değildim, en azından ben öyle sanıyordum.

Abel benden cevap alamayacağını anladı ve elini uzatıp sol elimi tuttu. Parmağımı iyice gözüne yaklaştırdı.

“Kurtuluş umudu,” dedi kendi kendine. Dövmemin anlamını bakar bakmaz anlamıştı, Latinceyi nereden bildiğini sorgulamadım. Abel'in koyu renk gözleri gözlerimi buldu.

“Bu Morana ile ilgili değil mi? O senin hayatında böyle bir yere sahip.” Abel'in ses tonu sakindi ve ben de bunu açıklamak zorunda kalmadığım için mutlu olmuştum. Elimini bıraktığında uyuşan parmaklarımı birbirine sürttüm.

Gerçekten ama gerçekten Abel'in insan olmadığına dair inancım katlanarak büyüyordu.

“Bu dünyada ne bir kurtuluş var ne bir umut nişancı kuş. Herkes birbirini daha fazla dibe çeker çünkü hayat böyledir. Herkes hayatta kalmaya çalışır ve elbette umut ederler. Daha iyi bir hayatı...” Sustu ve sigarasından derin bir nefes aldı. Sigarasının köz ateşi karanlığı ufak da olsa dağıttı.

“Ya da aşkı. Ah keşke âşık olabilsem ama ben sadece can almak istiyorum. Çünkü bana göre kurtuluşları bu. Gözlerinden o hayat ışığının çekilmesi. Yaşamak değil, ölmek tek kurtuluş, nişancı kuş.”

Ben öyle düşünmüyordum ama Abel'e bunu açıklayacak gücüm yoktu. Yine de zihnimdeki savaşı kaybettim ve dudaklarım aralandı.

## Işılsu Gültekin

“Aşk,” diye fısıldadım. “Ölüme denk olan tek duygu.” Abel kafasını yatırıp gözlerini kısıtı.

“Ben sanırım ölüm kısmındayım. Aşk ölümü yenebilir mi sence Tara?” Cümlesi biter bitmez altdudağını yaladı, sanırım o da düşünüyordu.

“Bilmiyorum, aşk ve ölümün savaşına hiç şahit olmadım,” dedim. Abel ayağa kalktı, sigarasını camın pervazındaki kristal küllükte söndürdü.

“Umalım da şahit olmayasın çünkü bana göre o savaş çoktan başladı.”

Balkondan çıktı, odanın kapısının kapanma sesini duydum. Sigarayı küllüğe silkip dudaklarımın arasına yerleştirdim. Odanın ışığı da kapandığında içeriye bir bakış attım. Gözlerim karanlığa alışınca Ahu’nun yatağa girmiş olduğunu fark ettim. Eris odanın ışığını kapatıp çıkmıştı. Bilge ise hâlâ ortalarda yoktu.

Ormanı izledim bir süre. Abel haklı olabilirdi, savaş çoktan başlamıştı. Kalbimin derinliklerinde bunu hissediyordum.

Keşke böyle olmasaydı Tara, keşke bir yalanı yaşamasaydın. Elimi saçlarıma atıp asıldım, bu tarz düşünceleri ancak fiziksel acıyla susturabiliyordum. Ben de daima saçımı çekerdim, saç diplerim kafa derime bağlı oldukları için daha hızlı etki ettiğini düşünürdüm. Düşünceler kafamın içindeydi, kafama bağlı olan ve acı çekebileceğim tek etken saçlarımdı.

Balkonun kapısı açıldığında yerimden sıçradım, bir flaş yüzüme geliyordu.

“Ben geldim,” dedi Bilge flaşı yüzümden çekerek. Gözlerimin önünde benekler uçuşurken homurdandım.

“Kör ettin beni,” dedim. Bilge’nin bana bir şey uzattığını fark ettim, bir kupaydı. Dumanı üstünde tütüyordu.

“Kahve getirdim.” Bilge’nin Abel’in daha önce oturduğu tabureye oturmasıyla sigarasını yakması bir oldu.

“Sıcak bir gece,” derken sigara dalı dudaklarında aşağı yukarı hareket etti. Kafamla onayladım. Çoktan bitmiş kadehimi camın pervazına koydum, kahve kupasını iki elimle sıkıca tuttum.

## Morana

“Babamın adını hiç duydun mu Tara? Abad Umarov,” dedi. Umarov soyadı tanıdık geliyordu.

“Televizyona çıkan biri miydi?” diye sordum. Bilge kafasını onaylarcasına salladı.

“Tartışma programlarına çıkmayı çok severdi. Üst düzey bir asker olmasının yanı sıra iyi bir tarihçiydi,” dedi. Bilge’nin kısacık saçlarını akşam melteminin dağıtmasını izledim. Karargâhın duvarlarından yansıyan ışıklar kulaklarındaki sayısız pirsingin parlamasını sağlıyordu. Çekik gözlerini biraz daha kıstı.

“Biz Özbekiz,” dedi. Bunu daha önce konuşmuş muyduk hatırlamıyordum ama Bilge’nin yüzüne bir kere bakan onun göçmen olduğunu anlardı.

“Gözlerinden anlaşıyor Türkmen ya da Özbek olduğun,” dedim. Bilge gülümsedi.

“Ben melezim maalesef,” dedi. “Gözlerim daha yuvarlak.” Sessiz kalıp konuyu bir yere bağlamasını bekledim. Bu gece, bu ufak balkonda ailevi olan her şey bir bir dökülüyordu. Bu ufak balkonun kendine has bir havası vardı, yara açıyor ve yara kapatıyordu.

“Babam ırkçı bir adamdı, Özbek bir kadınla evlenmek istiyordu, başardı da,” dedi. Kahvemden bir yudum aldım.

“O kadın da annen değil...” dedim boşlukları doldurmaya çalışarak. Bilge kafasını onaylarcasına salladı.

“Annem babamın lise aşkıymış ama hiç evlenmemiş. Ben ve kardeşim onlar evlenmeden dünyaya gelmişiz. Babama âşıktım,” dedi. Sessiz kaldım, Bilge içini döküyordu bu yüzden kendi kesiklerimi ona göstermedim.

“Sürekli benimle oynardı, gezdirirdi. Sonra üst mertebeden has bir Özbek kadın buldu ve onunla evlendi. Çocukları oldu ve bizimle görüşmeyi kesti. Onu o kadar çok özlerdim ki ağlamaktan uyuyamazdım.”

Hafifçe Bilge’nin omzuna dokundum, teselli konusunda iyi sayılmazdım. Bilge bana hafifçe gülümsedi ve sigarasını yaktı.

“Canımdan çok seviyordum onu ancak o bana kızı olmadığını hiçbir şekilde de olmayacağını söyledi. Kanım saf değilmiş.” Kendi kendine

## İşılsu Gültekin

güldü ancak gözlerindeki acının tohumları gittikçe büyüyor, gözlerimin önünde filizleniyordu.

“Beni hayatından siktir etti, ailemi de. Annem temizliğe gitmeye başladı ben de pazarda çalıştım.” Sigarasından derin bir nefes aldı, duman dudaklarının arasından zifiri geceye yükseldi.

“Eşi ünlü bir Özbek aktristi, onu ve ailesini sürekli magazin programlarında görüyordum. Böyle olmasaydı bu durumla belki baş edebilirdim.”

Bir sigara daha yaktım, bu gece sigara yüzünden komalık olacaktım.

“Sonra kızı oldu, fotoğrafları magazin haberlerinde gezindi ve ben o gece initihara kalkıştım.”

Nefes almayı kestim çünkü en uca gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Uçurumun kıyısında sallanmanın nasıl bir şey olduğunu o kadar iyi biliyordum ki.

Bırak karanlık seni yutsun, sen sakın bırakma çünkü o ışık hâlâ orada.

“İlaç içmiştim, midem yıkandı. Gelmeyi bırak arayıp sormadı bile. Oysa annem ona haber vermişti.” Gözlerimi kapatıp açtım. Acısı kalbime dokunmuştu, yine de ona cevap vermiyordum. Bilge sadece dinlememi istiyordu ve ben de onu dinliyordum.

“Onunla o kadar çok anım vardı ki aslına bakarsan hâlâ da var. Hâlâ rüyalarımnda. Asla aşamayacağım bir acı bu. Reddedilmişlik hissi. Kabul edilmeme hissi.”

Derin bir nefes aldım, zihnimin kapılarının kilidini birkaç kez daha çevirdim. En ufak bir düşüncenin kurtulup zehir gibi yayılmasını istemiyordum. Bu zehre bağışıklığım yoktu.

“Seni anlıyorum,” dedim sadece. “Seni anlıyorum Bilge ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kendimizi zorla sevdiremeyiz.”

Bilge’nin kaşları çatıldı.

“Benim umudum var. Belki o küçük Bilge’yi hatırlar, belki o küçük kız çocuğunun gözlerine nasıl bir sevgiyle baktığını hatırlar. Beni mahveden düşünce yerimin çoktan dolmuş olabileceği.”

Sigaramın külünü silkip, derin bir nefes çektim içime. Zehir kuşattı ciğerlerimi, sigara bana zarar veren en küçük şeydi. Bu yirmi senelik hayatımda bana zarar verebilecek bir güce erişmemiş bile olabilirdi.

## Morana

“O yeri doldurabilmişse onun kalpsizliği, Bilge üzülmeyin,” dedim. Bilge külünü silkti ve kafasını bana çevirdi.

“Üzülmüyorum diyorum, kendimi kandırıyorum.” Yumruk yaptığı eliyle şakağına sertçe iki kere vurdu. Uzanıp bileğini tuttum.

“Bilge, kendi kaybı. Senin gibi eşsiz bir kızı kaybetmişse...”

“Bombalara olan ilgim ondan geliyor,” dedi birden sözümü keserek. Anlamıştım, Bilge teselli istemiyordu, Bilge empati istemiyordu. Bilge sadece içindeki zehri kusmak istiyordu. Odada olmadığı sürede onu tetikleyen bir şey olmuştu ve Bilge tüm acısını ılık bir yaz gecesi bu küçük balkonda kusmak istiyordu.

“Küçükken bana nasıl çalıştıklarını gösterdi, daha sonra ustalaşmak için çok tehlikeli kişilerden eğitim aldım. Bu yüzden örgütün bombacısı benim,” dedi.

Sessiz kaldık, sigaralarımızın közleri geceyi aydınlatıyordu.

“Sadece konuşmak istedim Tara, dinlediğin için teşekkürler,” dedi. Bir süre sigaramın yol yapmış külüne baktım.

“Annem beni hiç istemedi, yeterince korkak olmasaymış beni beşimde boğarmış.”

Cümle içimde bir yere dokunmadı, cümle dürüstlüğü köklerini barındırıyordu. Öyle ki bu gerçek ruhuma kök salmıştı.

“Sevgini de sevgisizliğini de anlıyorum, hiç sevilmemiş kendi kendine büyümüş bir kıyım. Aynı zamanda düğün günü anneme haber verme aptallığını yapan bir kıyım da. Sırf her şey küçükken bir kez bile olsa kurduğum hayallerimdeki gibi olsun diye. Olmayacağını biliyordum ama yine de yaptım işte.”

Bilge neden çatışma olduğunu biliyor da olabilirdi bilmiyor da. Ama söylemiştim, yorum yapmamıştı.

“Ben kör bir bıçakla beni sadece para için arayan annemle olan bağımı kesmeye çalışıyorum Bilge. Bıçak o kadar kör ve ben de o kadar güçsüzüm ki. Yetmiyor. Bazı şeyler hiç yetmiyor...”

Bilge birden bana sarıldı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı kulağıma. O nasılsa ben de öyleydim. Nazikçe kollarını boynumdan ittim.

“Empatiye ya da acımaya ihtiyacım yok. Bunları üzülmeyin için söylemiyorum çünkü babanla hikâyeyi anlatırken sen de benden bunları istemedin.”

## Işılsu Gültekin

Bilge sigarasını küllüğe bastırıp yeni bir dal çıkardı. Benden bile fazla içiyordu.

"Zeki bir kızsın Tara, Morana ile evlenmek gibi bir hataya düşsen de," dedi. Kafamın içi binlerce dikenle doldu sanki. Az önce evliliğimi kutlayan Bilge yok olmuş, askeri bir soğuklukta olan kadın yerini almıştı.

"Neden böyle söylüyorsun?" dedim. Bilge altdudağını dişledi.

"Salvador ile Morana kapışıyor olabilir hatta Morana şu an avantajlı konumda bunu da söyleyebilirim ancak bunun bir savaşa dönmesine ramak kaldı. Savaş olacak Tara, savaşabileceğine eminim ama evliliği bir savaşın ortasında hayal ettin mi?"

Sustum, ormandan yükselen kuzgunları izledim sadece.

"Morana bana bunlardan bahsetti ve ben bile bile kabul ettim. Aşk ve savaş ne romantik değil mi?" dedim gevşek bir gülümsemeyle. Bilge ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. Ayağa kalkıp sigarasını küllüğe bastırdı.

"Hayır Tara, değil hem de hiç değil," dedi ve içeri geçti, ben ise balkonda oturmaya devam ettim. Bir süre sonra zihnimdeki şeytanların konuşmaya başlayacağını biliyordum bu yüzden kalkıp içeri girdim. Bilge çoktan yatmış, yüzünü duvara dönmüştü. Ahu'nun telefon ekranına dokundum, ufak bir kediyle fotoğrafı vardı. Saat gece yarısına geliyordu ve Morana hâlâ dönmemişti. Çantamdan telefonumu alıp biraz vakit geçirdikten sonra üzerimi değiştirdim, ince bir askılı ve kısa bir şort giydim. Balkonun kapısını da açık bırakmıştım çünkü oldukça sıcak bir geceydi.

Yatağımın içine girsem de aklım Morana'daydı.

Tara R: Neredesin?

Telefonu elime alıp biraz sıktım, hemen cevap vermesini istiyordum. Dakikalar geçti ancak cevap gelmedi. Eris'in dedikleri aklımda dönüp duruyordu.

Onun planlarını bozuyorsun, onun geride kalmasına neden oluyorsun.

Derin bir nefes aldım. Morana ile evlenmem gerçekten delilikti, onun deliliği idi ve ben de ona ayak uydurmuştum.

## Morana

Onu yanımda istiyordum. Ne olursa olsun benimle kalmasını istiyordum.

Zihnimde yankılanan şeytani kahkahalar üzerine gözlerimi kapattım. Hata yapsam beni affeder miydi? Beni anlar mıydı ya da bana inanır mıydı? Elime tuşlu telefonumu aldım ama açmadım. Açmak da istemiyordum.

Kapı tıklatıldığında yerimden fırladım. Telefonları çantama sıkıştırmayı da ihmal etmemiştim. Bilge de Ahu da uyuyorlardı. Kapıda bir adam duruyordu, iri yarı bir adamdı.

“Liderimiz seni özel odasına çağırıyor,” dedi. Kaşlarım çatıldı çünkü Morana mesajıma dönmemişti. Ayrıca beni almaya kendi gelir diye düşünmüştüm.

“Bir saniye,” dedim çoraplarımla spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken. Kapıda duran saçlarının kenarları kelleşmiş adam hiçbir şey demedi. Yüzü taştan oyulmuş gibi mimiksizdi.

“Hazırım,” dediğimde arkasını dönüp koridora doğru ilerledi, ben de kapıyı yavaşça kapatıp onu takip ettim. Adam asansörün düğmesine bastı, ikimiz de sessizlik içinde asansörün gelmesini bekliyorduk.

“Beni neden çağırdığını biliyor musun?” dedim boş bulunarak. Öylesine sormuştum, Morana’nın adama beni çağırma sebebini söyleme gibi bir ihtimali yoktu.

“Sadece sizi özel odasına getirmemi söyledi, başka bir bilğim yok,” dedi adam asansöre binerken. Kapılar kapandı, adam kalın kolunu başımın üzerinden uzatarak şifreyi girdi ardından reset tuşuna bastı. Böylece şifreyi sıfırlamış oldu. Mor ışık başımızın üzerinde yanıp söndü ve asansörün kapıları açıldı.

“Yolu biliyorsunuz,” dedi adam asansörden inmeden. Boğazımda bir yumru belirmişti. Morana’nın odasının kapısına vardım, toplantı odası değildi kendi kaldığı odaydı. Kapıyı hafifçe tıklattım.

Ardından daha sert tıklattım. Kapı açıldığında karşımda Mavi’yi gördüm. Saçları oldukça uzamıştı hatta dipleri gelmişti. Kaşındaki pirsingle oynadı bir an. Kolundaki şırınga izlerinden bazılarının etrafı morarmıştı.

“Selam,” dedim. Mavi bir an boş boş yüzüme baktı. Ardından soğuk bir gülümseme dudaklarını kapladı.



## İşilsu Gültekin

“Beni öldürmediğin için teşekkürler Tara,” dedi çıkıp gitmeden önce.

İçgüdülerim şahlanırken odaya girip kapıyı kapattım. Morana camının yanında duruyor elindeki içkiyi yudumluyordu. Gömleğinin önü açıktı, saçları her zamankinden dağınıktı.

“Arsen,” dedim usulca.

Çünkü hissediyordum, Arsen iyi değildi. Bir put misali pencereye yaslanmış geceyi izliyordu. Bana bakmıyordu, gözleri bir an bile yüzüme temas etmemişti.

“Arsen iyi misin?” dedim odanın içine doğru bir adım atarak. Hemen karşımda deri L koltuk vardı, ufak bir şömine de karşısındaydı. Şöminenin hemen sağındaki duvarda büyük bir ayna vardı. Aynanın kenarlarında kabartmalı melek figürleri vardı, hepsinin gözlerinden kanlı gözyaşı geliyordu. Odaya defalarca kez gelmişim, çoğunda sarhoş olduğum için ya da gözüm Morana’dan başka bir şeyi görmediği için ayrıntılara dikkat etmemiştim.

“Demosthenes’i bilir misin?”

Kaşlarım çatıldı. “Hayır,” dedim.

“Atinalı bir politikacı. Kekemeydi bu yüzden ağzına çakıl taşları doldurarak bunu yenmeye çalıştı.”

Sessiz kalmak için çabaladım. Morana elindeki kristal bardağı hafifçe salladı.

“Demosthenes’in bir sözü var. “Hiçbir şey kendini kandırmaktan daha kolay olamaz. Çünkü neye gönül vermişsek tam da ona inanırız.”

Bana hâlâ bakmıyordu. Ona doğru bir adım attım ancak sanki görünmez bir duvar beni geri itti. Hissediyordum, Arsen bana yaklaşmak istemiyordu.

Kalbim hızlanmaya başladı.

“Ben de kendimi kandırdım, senin beni seveceğine dair bir hayal kurdum. Ben hayal kurmazdım, plan yapardım. Sırtımı gerçeklere yaslardım. Ben yirmi dört yıldır hayal kurmadım Tara. Sen gelene kadar benim aklımda sadece kan ve intikam vardı.”

## Morana

Ses tonu... Onu daha önce böyle bir ses tonuyla konuşurken duymamıştım. Mavi'yi öldürmemiş olmama kızmıştı ancak daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

"Artık tek değilsin, kan mı istiyorsun intikam mı istiyorsun? Ben varım," dedim bir adım daha atarak. Gümüşü gözler bana döndü ve kanım buz kesti. Göz akları kıpkırmızıydı, bir şey mi kullanmıştı ya da uykusuzluğun eseri miydi bilmiyordum ancak şu an bunu düşünemezdim.

Karşımda tanımadığım biri duruyordu.

"Kes." Tek kelime etti ve bedenim bir buz dağının ortasında cırlıçılak kalmış gibi titredi. "Artık yalan söylemeyi kes Tara."

"Arsen anlamıyorum gerçekten," dedim ince bir ses tonuyla.

"Sana ne anlatmamı istersin Tara? Benim bilmediğim şeyi sen biliyorsun. Beni parmağında bir kukla gibi oynattın. Ben sana bu saatten sonra ne anlatabilirim?"

Kalbime batan bıçak o kadar keskindi ki bir daha nefes alamayacağımı hissettim. Gümüşü gözler bana bir düşman gibi bakarken, hayır... Gözleri düşmandan da beter bakıyordu.

Hisler yoktu, duygu yoktu, sevgi yoktu. Bir cesedin maviye bürünmüş gözleriydi.

Karşımda Arsen yoktu, kan dolu ellerimizin birleştiği o çocuk yoktu. Yıldızların altında seviştiğimiz, bana kendini adayan adam yoktu.

Daha kötüsü biliyordu.

Biliyordu.

"Yanlış biliyorsun Arsen," diye başladım sözüme ancak Arsen elindeki bardağı bana doğru fırlattı. Bardak omzumun üzerinden geçip duvara çarptı ve tuzla, buz oldu. Beni hedeflemediği belliydi ancak acısı ve öfkesi hareketlerine yansımıştı. Bardağın kırılma sesinin yankısı hâlâ odanın içinde dolanıyor gibiydi.

Kırılmak.

Ruhum gibi, kalbim gibi.

Bedenim titremeye başladı. "Arsen, lütfen," dedim titreyen bir sesle. Gözyaşları gözlerimi yakıp geçti.

"Tara Roya Morana," dedi gülerek kendi kendine. "Yoksa şey mi demeliyim, Tara Roya Varol."

## Işılsu Gültekin

Gözyaşlarım ardı ardına çenemden süzülürken dizkapaklarım seğirmeye başlamıştı bile.

“Doğru değil, benim babam Varan Kandemir,” dedim. Sesim o kadar cılız çıkmıştı ki ben bile zor duyuyordum. “Belgelerde...”

“Belgelerini siktirtme bana Tara!” Sesi yükselmişti. Şöminenin tepesindeki karafı aldı ve kafasına dikti. Çıkık âdemelması aşağı yukarı hareket ederken siyah dalgaları arkaya düşmüştü.

Benden nefret ederken bile cehennemden kovulan, insana diz çöküren güzellikte bir adamdı.

Bu odada bir ölüm gerçekleşiyordu, benim ölümüm. Benim umudumun ölümü, benim kalbimin ölümü.

Beni hayatta tutan her bir iplik tek tek kopuyordu. Birden bana yaklaştı ve ensemdeki saçları kavradı. Kafamı çekmeye, refleksle kendimi kurtarmaya çalıştım. Ama biliyordum ki bu acıdan dolayı kendimi kurtarma refleksi değildi. Canımı acıtacak kadar sert tutmamıştı.

Ne refleksi olduğunu biliyordum. Onunla ilk defa birlikte olduğum gece de aynı refleksle suyun tazyikini tam oraya vermiştim.

“Otur Tara,” dedi. Dizkapaklarım seğire seğire koltuğa yöneldim. Morana masasının çekmecesinden bir tıraş makinesi çıkardı. Tam önümdeki sehpa koydu.

“Ne yapacağım?” dedim hıçkırarak. Hıçkırıklarımı yutmaya çalışıyordum ancak gözyaşlarım kesilmiyordu.

Ağlıyordum, canım parçalanıyordu ve ben sadece ağlıyordum.

“Yap.” Bir silahı da önüme koydu. “Ya yaparsın ya da beni burada vurursun. Nereden olacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?” Morana gülümseyerek alnının ortasını işaret etti. Gülümseyen dudakları aralandı ve kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça etti. “Babanı da büyük bir dertten kurtarırın,” dedi alaycı bir şekilde.

Gülümsemesi aklını yitirmiş bir adama aitti. Ellerimi iç içe soktum, öyle titriyorlardı ki kendimi bayılacak gibi hissediyordum.

“Yap şu siktiğimin şeyini Tara, seçim senin elbette. Seçim daima senin oldu. Ancak burada iki seçenek var. Başka seçeneğin yok.”

Elim silaha bir kez bile uzanmadı, onun yerine tıraş makinesini elim aldım.

## Morana

“Arsen yalvarırım,” dedim. Sesim boğuktu, elimdeki tıraş makinesi zangır zangır sallanıyordu. Morana biraz uzaklaşarak gözlerime baktı, gözlerindeki parıltı daha önce görmediğim türdendi.

Arsen Lloyd Morana sınırdan dolanıyordu. Benim canım ne kadar yanıyorsa onun da canı o kadar yanıyordu. Kırmızı gözlerinden anlaşıyordu.

Makineyi açtım, titreşimi elime yayıldı. “Sandığın gibi değil, yemin ederim değil. Dinle...” hıçkırıklara boğulmuştum.

Ben ölüyordum, gerçekten ölüyordum. Bu yolu ben seçmiştim, sonunu biliyordum.

Gümüşi gözleri yeşilliklerime ilk değdiğinde, dudaklarımız ilk birleştğinde ve onun karısı olmayı kabul ederken de biliyordum.

Hayatımda her şeyi görmezden gelebilirdim, bunu da gelmiştim. Ben her durumdan sıyrılacağımı sanıyordum, sonumu da ihanetim ve kibrim getirmişti.

Bu anın geleceğini biliyordum ama gelmeyeceğini ümit etmiştim.

Aptal ben. Aptal kalbim. Aptal kararlarım.

“İstersen seninle burada sabaha kadar otururuz Tara, yine de yapacaksın. Görmek istiyorum.”

Kafasını yana yatırdı, gece siyahı yumuşak dalgaları üst üste bindi. O an boş grilerdeki acıyı gördüm. Sadece bir saniyeliğine. Ardından ifadesizliğe büründü gökyüzünden bile açık grileri.

Benim karanlığım onu sadece tanımıyordu, benim karanlığım onu tüketiyordu.

Yüzümü buruşturdum ve tıraş makinesini enseme soktum. Rasgele gezdirirken en keskin moduna ayarlandığını fark etmiştim. Ensemin biraz üstünde saçla dair bir şey kalmamıştı. Tıraş makinesini kapattığımda elimden sehpa düştü.

Cam sehpa tuzla buz olurken kıpırdamıyordum. Kesilen saçlarım dört bir yandaydı. Omzumda, kucağımda, yerde.

“Ayağa kalk,” dediğinde söylediğini yaptım. Şu an söylediklerinden başka bir şey yapamıyordum.

“Beni dinleyecek misin?” dedim ağlamaktan zor konuşuyordum. Morana bana cevap vermedi. Omzumu tuttu, güçlü bir tutuştu ancak

## İşilsu Gültekin

canımı yakmıyordu. Beni kenarları melek figürüyle süslenmiş camın önüne doğru itti.

Aynadan kendime baktım.

Aynadan cesedime baktım. Yüzüm yaşlarla ıslanmış, göz aklarım kıpkırmızı olmuştu. Morana birden arkamda belirdi, elinde orta boyda bir ayna tutuyordu. Aynayı enseme benim de görebileceğim bir açıyla tuttu.

Madeni para büyüklüğündeki çift başlı ejder dövmesini görebiliyordum. Kıpkırmızıydı.

“Görüyorsun değil mi Tara Varol?” Roya’yı özellikle kullanmamıştı.

“Ne olduğunu iyice gördün mü? Kime ait olduğunu anladın mı?” Aynaya bakarken gözüm kırmızı dövmeden ayrılmıyordu, yüzüm birden buruştu ve hıçkırıklara boğuldum. Nefes dahi alamıyordum hıçkırıklarımdan.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde parçalanmış cam sehpanın kırıkları dizlerime battı. Morana’dan bir kükreme sesi yükseldi, elindeki aynayı fırlattı. Aynanın kırılma sesi odanın pencerelerini titretecek kadar güçlüydü.

Cam kırıklarının içine uzandım, her biri tenime saplandı. Gözlerimi kapadım ve ölmeyi bekledim.

Ruhum sancıdı, enseme saç olmayan bölüm üşüdü. Salvador’un dövmesinin zehrini her zaman hissetmişim. Saçımı toplarken bile ensemin biraz üstüne dokunmamaya özen gösterirdim.

Yüzümü cam kırıklarına bastırduğimde biri kolumu yakaladı. Morana beni yerden kaldırdı ve gözlerime baktı.

Elbette sevgi yoktu, elbette aşk yoktu.

Cam kırıklarıyla dolu bir odada iki parçalanmış ruh birbirine bakıyordu.

Cam kırıklarıyla kaplı bir oda, ruh kırıklarıyla kaplı bir oda.

“Bu işaret sadece onun örgütüyle bağlantım olduğunu gösterir, ben onun kızı değilim,” dedim.

Morana elini yüzüme uzattı, yanaklarıma saplanan cam parçalarını eliyle temizledi. Ancak gözleri şefkatten uzaktı. Benden uzaklaştı, bana tiksindirici gibi baktı.

## Morana

Ölüyordum, tek başıma ölüyordum. Kimsesiz biçimde ölüyordum ve onun güzel gözlerine bakmaktan bir an bile vazgeçmiyordum.

“Güvenimi yok ettin Tara ve hâlâ yalan söylüyorsun, orijinal belgelerine kadar her şeyi biliyorum ben,” dedi.

Kaçacak yerim yoktu, göğsümdeki boşluk bir dünya gibi olmuştu. Arsen derin bir nefes aldı ve çıplak ayaklarla odada dolandı.

Kanlı ayak izleri odayı kapladı, her bir köşesinde dolaştı ve içkisini içti.

Bir sigara yaktı ve pencerenin pervazına oturdu. Sigarasından bir nefes çekti ve bana baktı. Saçlarının yarısı olmayan, yüzü ve vücudu kan revan içinde olan kıza.

“Benimle evlenmeni Salvador mu söyledi?”

Dudaklarım aralandı, daha güçlü bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim ağrıyordu.

“Hayır, onun mesajlarına dönmüyorum.” Morana kafasını belli belirsiz salladı ve gümüş yüzüklerle dolu parmaklarını bir kez daha oynattı.

“Ona en son neyin istihbaratını verdin?” Ellerim yumruk oldu, yerden kalkarken avuççiçime yapışmış cam parçaları avucumun içine girdi.

Bir kesik, iki kesik, kalbe atılan son kesik. En derini, en ölümcülü.

“Trenin gidiş yönü. Bir daha irtibata geçmedim,” dedim. Artık ağlamıyordum, gözlerim yanıyordu sadece. Morana kafasını onaylarcasına salladı bir kez daha. Pervaza tamamen yerleşti ve kafasını duvara yasladı. Dolgun dudaklarının arasında bir sigara vardı, dumanı usul usul süzülüyordu. Gözleri kapalıydı, siyah kirpikleri elmacıkkemiklerine değiyordu.

“Beni hiç sevdin mi?”

Soru o kadar yalın, o kadar can alıcıydı ki gözlerimde ağlamaktan yaş kalmamıştı.

“Hayır,” dedim. “Benim sana karşı olan hislerim sevgi değil.” Dişlerimi sıktım ve gevşettim.

“Ben sana bağlandım Arsen, ben sana âşık oldum.”

Morana'nın dudakları soğuk biçimde kıvrıldı, sigarayı parmaklarının arasına aldı. Gözlerini açıp bana baktı.

“Her şey yalan üzerine kurulu, yalanlar yalanlar...”

## İşilsu Gültekin

“Değil!” diye çığlık attım. “Sana âşık oldum, seni deli gibi seviyorum!” Çığlıklarım odada yankılandı.

“Peki bunu bize neden yaptın? Neden sana sığınan ruhumdaki o parçayı paramparça ettin Tara? Neden her şeyi anlatmadın?” dedi.

Bilmiyordum. Beni yeterince severse beni affedeceğini düşünmüştüm. Salakça bir düşünceydi. Ben evlenirken bile zihnimin en dip köşesinde her şey ortaya döküldüğünde beni affedeceğini düşünmüştüm.

Ben bir güveni yıkmış, Morana’yı o enkazın altında bırakmıştım.

“Beni bırakmandan korktum,” dedim. Zihnim bulanıkken aklıma ilk gelen bu olmuştu.

“Beni bırakmanı istemedim çünkü sen benim kurtuluş umudumsun. Beni bu pisliğin içinden çekip çıkarabilecek tek kişisin. Ben bir batıklığın içindeydim ve çırpınıyordum. Hareket etmemem gerekiyordu ancak ben çırpındım.”

Morana kıpırdamadan bana bakıyordu.

“Her şeyi bok ettin ve ben durmuş yüzünden süzülen kanları temizlemek istiyorum.”

Ona acı dolu bir şekilde gülümsemeye çalıştım ancak karşılık alamadım.

“Bundan sonra sen benim için sadece eski bir rüya olarak kalacaksın. Çünkü ben o rüyadan uyandım. Ben bir kez daha hayal kurmamayı öğrendim. Canavarların hayali olmaz, canavarlar asla rüya görmez.”

Kapı birden açıldığında iki adamını gördüm. Bana doğru ilerlemeye başladıklarında kıpırdamadım, direnmedim.

“Onu aşağıdaki odaya götürün,” dedi Morana. İki adam da kolumu tuttu. Morana yavaşça doğruldu.

“Kaçmaya çalışmadıkça ona dokunmayın ve silahlarınızı ulaşabileceği bir yerde taşımayın.”

Bu cümlesinin üzerine iki adam da silahını çıkardı ve bana baktı. Ben ise odanın dışına doğru ilerledim. Kapıdan çıkmadan önce son bir kez arkamı döndüm. Morana hâlâ pencerenin pervazında oturuyordu, kafasını geriye yaslamıştı.

Âşık olduğum adamın gözleri kapalıydı, bir dizini kendine çekmişti. Sigarayı tutan eli dizine yaslıydı. Külü usulca pervaza düştü ve kapı arkamdan kapandı.

## Morana



Hatalardan ders alır derler insanlar. Hiç kimsenin benim gibi hatalar yapmadığının bilincindeydim.

Affetmek kolay değil, yüce bir erdemdi. Ben ise bu noktada affetilmeyi o kadar çok istiyordum ki. Eski Tara olsa umurunda olmazdı, yaptım derdi ve ne kadar büyük bir kötülük yapmış olursa olsun arkasında dururdu. Ben kalbimin olmadığını düşünmüştüm.

Ne büyük hata. Ne kadar acemice bir hata.

Ve kendimi dünyada en uzak durmam gereken adamın kollarına atmıştım. Bağlanma korkumun yanında yaşadığım krizler ise kalbimin benim için planladıklarıydı aslında. Morana'ya defalarca kez gerçekleri anlatmayı düşünmüştüm.

Korkmuştum, çok korkmuştum. Beni öldürmesinden değil, bir daha bana öyle bakmamasından, bir daha bana dokunmamasından.

Morana'nın hiç kimseye ya da hiçbir şeye güveni olmadığını farkındaydım. Bana aşkını itiraf ettiğinde ruhumda çiçekler açmıştı.

Hata yapmıştım. Tara hiçbir şeyi doğru düzgün yapamazdı. Tıpkı annemin söylediği gibi.

*Dokunduğun her şeyi mahvedersin. Kimsenin hayatına dokunma Tara yoksa daima kaybedersin.*

Parmağım ensemdaki kısa saçların olduğu noktaya gitti, parmak uçlarım cayır cayır yandı.

Ben ona âşık olduğumu çok geç fark etmiştim, bağlanma krizimin tetiklendiğini düşünmüştüm. Bağlanma krizlerimin arasında bile ihane-tim çok ufak bir şekilde baş göstermişti.

Oysa ki kalbim göğüs kafesimin içinde atan kanla kaplı büyük bir aşkı kucaklamıştı.

Beni affeder sanmıştım, onunla evlendiğimde aşkıma inanır sanmış-um. Hangi ajan arkasından iş çevirdiği biriyle evlenirdi?

Çek tetiği.

Kabullen yalnızlığı.

Tırnaklarımı ensemdaki dövme-yi kanatana kadar bastırdım. Diablo yüzümü yalamaya başladı. Karargâhın en alt kattaki odada Diablo ile



## İşilsu Gültekin

birlikte oturuyordum. Morana beni yalnızlığa hapsetmek istese bile yanıma köpeğimi bırakmıştı.

Gözlerimden yaşlar süzüldü, Morana'nın aşkını hak etmiyordum. Diablo yüzümü yalamaya devam etti. Koca cüssesiyle üzerime çıktı. Bileğimden biri duvara monte edilmiş kelepçenin içindeydi. Diabloya sarıldım, gözyaşlarım siyah kürkünü ıslattı.

"Diablo," dedim yavaşça. "Annem haklıydı, belki de beni hiç sevmemi ama haklıydı."

Diablo kuyruğunu sallamayı kesip geri çekildi. Onunla konuştuğumu anlamıştı.

"Yalnız ruhlar yalnızlığa mahkûmdur. Yalnız ruhlar yalnız kalmamak için savaşır. Ben de savaştım," diye fısıldadım.

"Ben savaştım ancak attığım her adım yanılttı. Attığım her adım benim çürümüş ruhuma bağlanan eşsiz bir ruha zarar verdi. Belki o ruh da temiz değildi ancak benimdi."

Diablo burnundan bir ses çıkarıp akmaya devam eden gözyaşlarımı yalamaya devam etti.

"Ne yapacağım?" diye fısıldadım Diablo'nun kafasını okşayarak. "Dia, ben ne yapacağım?"

Odanın kapısı çeliktendi, camlarda demir parmaklıklar vardı. Köşelerde ise üzerinde örümcek ağları olan fiçiler ve koliler vardı. İşe yaramayan eşyaların atıldığı bir depoya benziyordu.

Ben de kendimi o eşyalardan farksız hissetmiyordum.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi boşluğa diktim. Diablo yanıma öylece uzandı. Sanki sessizliğimi anlıyordu, sanki bu içimi delip geçen acıyı anlıyordu.



*"Baba kız etkinliği var," dedi küçük Tara yeşil gözlerini iyice açarak. Annesi mutfak masasına oturmuş bir dergiyi inceliyor, beğendiği kıyafetleri yuvarlak içine alıyordu. Parmaklarının arası sigarayı tutmaktan sararmıştı.*

*"Ee Tara ne yapayım?" Tara kapının kenarına yaslandı ve parmaklarından birini delinmiş eşofman altının üzerinde gezdirdi.*

## Morana

"Babalar meşgulse anneler de gelebiliyormuş," dedi. Siyah dalgalı saçları kalçalarına geliyordu, tarandığı için kabarmıştı. Uzun kirpikleri iç içe girmişti.

Annesi cevap vermek yerine sigarasını yakıp çakmağı sertçe masaya fırlattı.

"Anne?" dedi Tara.

"Of ne var Tara? Okul etkinliklerine falan katılmayacağımı seni okula yazdırırken söylemiştim."

Tara işaretparmağını eşofmanındaki deliğin içine soktu.

"Herkes sordum," dedi. "Hepsinin ailesinden biri gelecek. En azından dayım gelse?" Verda Baver elindeki kalemi sertçe masaya bıraktı.

"Dayın ülke içinde değil ve benim de yarın için planlarım var, önemsiz bir etkinlik. Boş ver gitsin," dedi.

"Hiç mi gelemezsin, on dakika bile mi?" Verda Baver sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi ve derin bir nefes çekti.

"Okumak zorunluluk olmasa seni okuldan almıştım. Okulda bir bok öğrettikleri yok, asıl dünya dışarıda," dedi. Tara kapının yanında durup annesine bakmaya devam etti. Cevap hayırdı. Daha fazla dil dökmesinin bir anlamı yoktu.

"Ben okula gidiyorum o zaman," dedi Tara üzerini değiştirmek için odasına giderek. Üniformalarını giydi, takvimini kontrol etti. Sekiz yaşına girmesine bir ay kalmıştı. Doğum günlerini takip ederdi. On sekiz olur olmaz bu evde kalmak zorunda olmayacağını biliyordu. O zaman dünyayı gezecekti, kendi parasını kazanacaktı.

Okula yarım saat kadar yürüdü, annesi servise para vermeye gerek olmadığını söylemişti. Ne kadar çok yürürsen bacakların o kadar güzelleşirdemişti. Annesi daima doğru söylerdi. Okulun bahçesine girer girmez insan kalabalığını gördü. Herkesin yanında ebeveynlerinden bir ya da iki tanesi vardı.

Donakaldı Tara. Bugün okula gitmemeye karar verdi. Sokaklarda dolaşırdı daha iyiydi. Arkasını döner dönmez bir el kolunu tuttu.

"Tara, nereye?" Kafasını kaldırdığında ilkokul öğretmenini Aliye Hanım'ı gördü.

"Ödevimi evde unuttum," dedi Tara güçbela. Aliye Hanım kafasını iki yana salladı.

## İşilsu Gültekin

"Boş ver ödevi, ilk iki ders fotoğraf çekimi olacak. Bana yardım edersin," dediğinde Tara bir kurtuluşunun olmadığını anladı. Aliye Hanım birinci sınıfa giden öğrencilerin aileleriyle fotoğrafını çekerken yanında durdu ve dosyalarını taşıdı. En sonunda Aliye Hanım Tara'ya döndü.

"Seninkiler nerede?" dedi gülümseyerek. Aralarına kırlar düşmüş soluk sarı saçlarını örmüştü, göz kenarları gülümserken elmacıkkemiklerine kadar kırışıyordu.

"Annem çok hasta, babam ben küçükken vefat etti," dedi Tara sakince. Elleri buz kesmişti.

"Çok geçmiş olsun bir tanem, herhangi bir yakının yok mu? Evlerinize mutlaka müsait bir akrabanızın gelmesinin gerektiğine dair zarf göndermiştik. Annene vermeyi mi unuttun?"

Tara o zarfı biliyordu, annesine vermişti ancak annesinin açtığını bile düşünmüyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi Tara alçak sesle. Annesinin umurunda olmadığını nasıl söyleyebilirdi ki?

"Hadi çık platforma seni de çekeyim, sen de eksik kalma," dedi. Tara ne yapacağını bilemez bir halde öğretmenine bakarken Aliye Hanım elindeki dosyaları alıp yere bıraktı.

"Koş hadi, sen çok güzel bir kızsın. Güzel çıkacağından hiç şüphem yok," dedi Tara'nın saçlarını okşayarak. Tara bir an bu cümlelerin verdiği hevesle platforma çıkan merdivenleri tırmandı.

"Tam kameraya bak Tara," dedi Aliye Hanım. "Biraz da gülümse."

Tara gülümsemeye çalıştı ve flaş yüzünde patladı. Etkinlik bitince herkes sınıflara geçti. Tara ise yalnızlığın getirdiği histen kurtulmak için bütün dersleri can kulağıyla dinledi. Zihnini meşgul ediyordu.

Öğle arası herkesin koridorda olduğunu fark etti. Fotoğraflar çıkmıştı, devasa bir panoda sergileniyordu. Tara öne geçmek için ufak bir itiş kakış yaşadı. Kendini arıyordu, herkes ama herkes ailesinden birileriyleydi.

En sonunda kendi fotoğrafını gördü. Panonun en köşesine asılmıştı. Arkasındaki panoda "YILDIZ İLKOKULU AİLE ETKİNLİĞİ" yazıyordu. Tek başına durup gülümsemeye çalışmıştı ancak gözlerinde korkunç bir hüznün vardı. Sanki her an ağlayacakmış gibi. Panodan fotoğrafı sökercesine aldı.

## Morana

"Tara," dedi sınıf arkadaşı aynı zamanda da mahalleden tanıdığı kız, Farah. Fotoğrafia annesiyle birlikteydi. Annesi uyuşturucu bağımlısıydı ancak orada kızıya birlikteydi. İkisi de gülümsüyordu.

"Seninkine bakayım," dedi Farah meraklı bir biçimde. "Ben tekim," dedi Tara boğazında büyümeye başlayan yumruyla.

"Verda Teyze gelemedi mi?" dedi Farah kaşlarını çatarak. Tara gülümsemeye çalıştı.

"Çok ağır bir hastalık geçiriyordu yataktan kalkamadı," dedi Tara da. Aklına başka bir şey gelmiyordu. Farah Tara'nın kulağına uzandı.

"Yoksa annelerimiz takıldı mı?" diye sordu kıs kıs gülererek. "Biliyorsun benimki dayanıklı."

Tara'nın annesiyle Farah'ın annesi karşılıklı apartmanlarda oturdukları için arada sohbet ederlerdi. Buluştukları zaman da birtakım maddeler kullansılardı ancak Tara annesinin eroine bulaşmadığını biliyordu. Annesine sorduğunda annesi kıkırdayarak Tara'nın kulağına eğilmiş ve eğlendirici şeyler kullandığını ancak asla eroine bulaşmayacağını söylemişti.

"Yok öyle değil, gerçekten hasta," dedi Tara. Dokunsan ağlayacak gibiydi. Farah en sonunda öylesine bir kafa salladı ve başka bir arkadaşına döndü. Arkadan biri ona o kadar güçlü çarpmıştı ki Tara elindeki fotoğrafı yere düşürdü.

Birçok kişi yalnız olduğu resme bastı, üzerinde çamurdan ayakkabı izleri belirdi. Tara insanları iterek eğildi ve fotoğrafı aldı. Ardından arkasını dönüp tuvalete doğru koşmaya başladı. Kabinlerden birine girdi, kapıyı kapatıp çömeldi. Gözyaşları fotoğrafın üzerine damlarken burnunu çekti.

Annesiyle hiç fotoğrafı yoktu, onun burada olması için her şeyi feda ederdi ancak annesinin inadını biliyordu. Gelmem diyorsa gelmezdi.

Boynu bükük ama gülümsemeye çalışır haline baktı bir süre. Ardından titreyen elleriyle fotoğrafı yırttı. Fotoğrafı binlerce parçaya böldü. Klozetin içine atıp sifonu çekti.

İşte o gün, her zamankinden daha çok yalnızdı. Bir fotoğraf karesinde yalnız kalabilirdi ancak o bu hayatta da yalnızdı.

Daima yalnız.



## Işılsu Gültekin

Kapı açıldığında dizlerimi kendine çekip oturmuş, hatıralar denizinde yüzüyordum. Sırtımı duvara dayamıştım, bileğimdeki kelepçe bileğimi biraz kesse de umurumda değildi. Diablo yanımda uzanıyordu. Gelen kişi Bilge'ydi elinde ise yemeğin olduğu bir tabldot tutuyordu. Boynunda bir gaz maskesi vardı.

"Selam Tara," dedi Bilge soğuk bir sesle. Kafamı kaldırıp boş gözlerle Bilge'ye baktım

"Bana öyle bakma," dedim. "Ben senin düşmanın değilim." Bilge yemeği önüme bıraktı.

"Düşmanım değilsin ancak bu durumda dostum da olamazsın." Kalbim hafifçe sızladı, ben dünyada en zor kurulan şey olan güveni yerle bir etmiştim.

"Morana'ya âşık olduğuna hepimizi inandırdın," dedi kapıya doğru giderken. Ona gülümsedim.

"Hayatta kime âşık olabileceğini seçemezsin derlerdi, bende de öyle bir durum oldu. Ben ona âşığım," dedim. Kelimeler dudaklarımdan çıktığı an kalbim çırpındı. Morana'dan başka birine itiraf etmek tuhaf hissettirmişti.

"Benim yalan ve yalnızlıkla dolu hayatımdaki tek gerçek bu Bilge. İnanıp inanmamak sana kalmış."

Bilge çekik gözlerini daha da kısarak bana baktı. Diablo birden kafasını kaldırıp Bilge'ye doğru hırlamaya başladı. Ona yaklaşırken Bilge kıpırdamıyordu, köpeklerden korkmadığını biliyordum ancak Diablo da korkulmayacak bir köpek değildi.

Bilge'yi kokladı ve bana döndü. İki kere havladı ve iki kere inledi. Bunun anlamını biliyordum. Zurex denilen insanı felç bırakan zehirli bir maddeye verdiği tepkiydi bu. Tecavüze uğradıktan sonra Diablo'yu bu konuda eğitmiştim. Bir daha aynı duruma düşmemek için.

Bir daha bu kadar korkunç bir şekilde parçalanmak istemiyordum.

"Cebinde Zurex ya da aynı etkiyi veren bir madde var," dedim. Bu da Bilge'nin boynundaki henüz yüzüne takmadığı gaz maskesini açıklıyordu. Bunu nerede kullanacağını soracağım an Bilge'nin gözleri havalandırmaya kaydı.

Bilge de Morana'ya ihanet ediyor gibiydi.

## Morana

“İhanet mi?” dedim güçbela bir şekilde. O sırada havalandırma güçlü bir şekilde çalışmaya başladı ve Bilge maskesini taktı.

“Benim oyun masam senin şu an anlayabileceğin bir düzeyde değil Tara,” dedi. Sesi maske yüzünden boğuk geliyordu. Diablo Bilge’ye dişlerini gösterdiğinde onu tasmaından tutup yanıma oturttum. Bilge Morana’nın güvendiği kişilerden biriydi ama sonuçta Mavi de öyleydi ve olanları hepimiz görmüştük.

Gerçeği Morana’ya Mavi’nin söylediğinden şüphem yoktu çünkü odasından çıkarken bana olacakları biliyormuş gibi bir gülümseme göndermişti.

Keşke onu öldürseydim. Morana’nın emrini yerine getirseydim. Belki bugün burada bileğimde bir kelepçe ve kırık bir kalple oturmuyor olurum.

Ancak sırların sonsuza kadar saklı kalmamak gibi bir huyu vardı.

“Beni biraz bile sevdiysen Diablo’yu güvenli bir yere götür. Morana Luci’yi korumaya almıştır ama Diablo...”

Bilge elini beline götürdü. “Bu gazı yeterince solursan seni öldürebilir ama sen Diablo diyorsun,” dedi.

“Onu yanında götür,” dedim kolumu burnuma bastırırken. Diablo’nun tasmaını Bilge’ye uzatmaya çalıştım.

“Ölmek umurumda değil sadece Diablo’ya iyi bakın,” dedim titreyen sesimle. “O kötülük bilmeyen kocaman bir bebek.” O masum, o canım.

Bilge Diablo’nun tasmaını tuttuğunda Diablo bana sorgularcasına baktı.

“Arkadaş,” dedim dolmaya başlayan gözlerle. “Arkadaş.” Diablo direnmeyi bıraktı. Onunla iki adım attığında ne kadar nefes almamaya çalışsam da zehrin vücudumdaki etkilerini hissetmeye başlamıştım. Vücudum gittikçe güçsüz düşüyordu. En sonunda nasıl bir hale döneceğimi biliyordum.

O piçin bana yaptığı gibi, serçeparmağımı bile oynatamayacak hale gelecektim.

Kapıda siyah gaz maskesi tüm yüzünü kaplayan bir adam belirdi. Bilge silahına uzanmaya çalışsa da adam Bilge’nin maskesini hışımla

## Işılsu Gültekin

çıkardı ve yüzüne sert bir yumruk attı. Öyle güçlü bir yumruktu ki Bilge'nin burnundan kanlar fışkırdı ve gözleri yukarı doğru kaydı. Bilge yere düştüğünde Diablo adama saldırdı, tam da o an adamın elindeki bıçağı gördüm.

"Kaç Diablo!" diye çığlık attığım an Diablo adamı bırakıp koridora yöneldi. Çığlığımı biliyordu, çığlığım kaçması için bir işaretti. Diablo'yu küçüklükten beri her türlü tehdide karşı eğitmiştim çünkü beni koruma içgüdüsünün onu eninde sonunda öldüreceğini biliyordum. Diablo görüş alanımdan çıktı, bir süre sonra nereye varabilmişse orada baygın düşeceğini biliyordum.

Adam bana doğru yaklaşmaya başladığında belden aşağım hareket etmiyordu.

"Tara," dedi adam boğuk bir sesle. Önüme çömeldiğinde parmak uçlarında hiçbir tırnağın olmadığını gördüm. Tırnağın olması gereken yerdeki deriyi siyaha boyamıştı. "Babanın selamı var, ufaklık," dedi ve kafama bir çuval geçirdi.

Dünyam yerle bir olurken siyahlık beni kuşattı ve vücudum en sonunda yere yığıldı.



## XX

*Minik kalbin bir ışk zerresi için çırpınıyor,  
Sen ise gözlerini karanlığa amışsın.  
Kötülükten bihaber olabilirsin,  
Ancak gerçek kötülük ruhunun özünde yatıyor.  
İki cihan bir araya gelse bile,  
Kök salmış kötülüğün çaresi olamaz.*

“Babama gidiyorum,” dedim sert bir sesle. Annem kendine ufak bir cezvede Türk kahvesi pişiriyordu. Dudaklarından düşürmediği sigarasının dumanı küçük mutfakımızı kaplıyordu. Kendi kendine gülmeye başladı.

“O küçük aklından neler geçiyor yine? Sabahın krnde asabımı bozuyorsun,” dedi sigarasının külünü plastik bir bardağa silkerek.

“ok zengin bir iş insanı Varan Kandemir. Kim olduğunu biliyorum,” dedim. Annem koyu renk badem şeklindeki gözlerini yüzüme çevirdi. Annem bakışlarıyla bile bir erkeği etkileyebilecek cazibeye sahipti. Çoğu annemin şuh bakışlarına tav olurdu, kıvrımlı bedeni ise başlarını dndrrd.

Annem erkeklerle nasıl konuşulacağını daima bilirdi, onların suyunu giderdi. Dünyanın en değersiz adamı bile kendini kral zannederek kardı bizim evden.

“Kim söyledi sana bunu?” dedi annesi cezvedeki kahveyi ufak bir fincana boşaltırken.

“Dayım,” dedim. On sekiz olmama günler kalmıştı ancak bu annemin umurunda değildi. Bizim evde doğum günü kutlanmazdı annem beni sarhoşken ara bir sokakta doğurmuştu. evredekiler onu hastaneye götürmüşlerdi, doğum sertifikamdan biliyordum bir yaz gecesi doğduğumu.

“Benim yarım akıllı kardeşim salak salak konuşup aklını eliyor ama neyse bir şey demeyeceğim. Varan’ı da aklına sokmuş ama sana oradan bir bok çıkamaz,” dedi ufak mutfak masamıza oturup.



## İşilsu Gültekin

“Üniversite için para isteyeceğim,” dedim. Annem dolgun dudaklarını büzüştürdü.

“Derslerin bu haldeyken mi?” Evet sınavlarda sürekli boş kâğıt veriyordum ancak bir sene hazırlanırsam bir üniversiteye girebilirdim.

“En azından derslane paramı ödesin ben gerisini hallederim,” dedim kendimden emin bir şekilde. Annem kahvesinden bir yudum aldı ve sigarasını söndürüp bana baktı.

“Benim salak kızım, sen üniversite falan okuyarak bir bok olamazsın. Para nerede biliyor musun?” diye sordu ağzını şapırdatarak. Kahvesinin ikinci yudumunu aldığı anda daima dudaklarını şapırdatırdı.

Parmaklarıyla silah işareti yaptı.

“Dayın bok gibi para kazanıyor ve bana senin doğuştan yetenekli olduğunu söyledi. Bizi bu hayattan kurtarabilirsin Tara. Tek sorun kız olman,” dedi kendisine yeni bir sigara yakarak. Paketinden bir dal çıkarıp dudaklarımın arasına ilişti. Annem alaycı gözlerle sigarayı yakmamı izledi.

“Evet kızım ama dayım dışında herkesten iyiyim,” dedim. Bugün kendime güvenir bir biçimde uyanmıştım. Annemin karşısında ezilip büzülmelerim on altı yaşında dayımla göreve çıktığımda bitmişti. Benim para kazanabileceğim bir yeteneğim vardı. Bu yetenek ölümün kapılarını ardına kadar aralasa da.

“Sen kadınsın Tara, ne iş yaparsan yap içten içe küçük görecekler. Keskin nişancı mısın, bir erkek nişancıdan daha az para verecekler. Dayın sana görev ayarlayabilir, belki kız olman tolere bile edilebilir,” dedi.

Annem sigarasından bir nefes alırken ben de aldım.

“Dayında otizm var biliyorsun, kendini kanıtlamak için çok uğraştı. Görevleri hızlıca anlayabiliyor ancak sosyal zekâsı düşük.”

“Dayımın konuyla alakası yok,” dedim. “Görev ayarlarsa işime gelir ancak beni böyle mi görüyorsun? Hayatım boyunca kan ve vahşetin içinde mi olacağım? Ben normal bir hayatı hak etmiyor muyum?”

Annem tiz bir kahkaha attı.

“Savana şehrindeyiz tatlım,” dedi alaycı bir sesle. “Bu dünyada kimse alın teriyle bir yere gelemmez. Oyuncular ünlü olmak için yönetmenlerin altına yatıyor şarkıcılar da prodüktörlerin. Onların yeteneklerinin mi

## Morana

para ettiğini sanıyorsun? Ne kadar yetenekli olurlarsa olsunlar erkeklere muhtaçlar çünkü dünyayı erkekler yönetiyor.”

Anneme hak verdiğim noktalar oluyordu ve bu benim canımı çok sıkıyordu.

“Ne okuyacaksın?” diye sordu bir anda. Ondan beklemediğim bir soruydu.

“Tıp olabilir,” dedim yavaşça. “Ya da Moleküler Biyoloji ve Genetik,” dedim. Hastalıklara çare olmak istiyordum, birilerinin hayatına ışık olmak istiyordum.

Annem altdudağını yaladı ve gözlerini kısarak bana baktı.

“Sen Tara,” dedi. “Kötülük tohumusun. Senin içinde kötülük varken iyilik timsali mi olmaya karar verdin?”

“Yeter!” diye bağırdım bir anda. “Küçüklükten beri bana bunu söyleyip duruyorsun! Ben ne yaptım? Ne kötülük işledim söyler misin?”

Annem sessiz kaldı ve bakışlarını sigarasına dikti.

“Babanın Varan olduğu bilgisine dayından mı ulaştın? Sadece onun sözüne mi güvendin?”

İçimdeki şüphe dallanıp budaklanıyordu. Şüphe zihnimize bir sarmaşık gibi dolandığında dalları budamanız oldukça zor oluyordu. Zihnimde şüphe tohumları kalbimde ise her şeyi düzeltebileceğime dair bir inanç vardı.

“Dayım yalan söylemez,” dedim. Annem bitmemiş sigarasını söndürüp yeni bir sigara yaktı.

“Dayın seni korumak için her şeyi yapar,” dedi dişlerini gıcırdatacak. “Senin korunmaya ihtiyacın yok. Bir görevde seni izledim Tara. Gözlerini gördüm, büründüğün kişiliği gördüm. Sende vicdanın belki kırıntıları vardır ancak gözlerindeki öldürme arzusunu gördüm. Sen bana benziyorsun.”

Şok içinde kalakalmıştım, annem bazen dayım beni çalıştırırken bizi izlerdi. Annem gerçekten bir görevde beni mi izlemişti? Dayımın haberi olmalıydı, belki de beni daima aşağılayan anneme yeteneğimi göstermek için görevi ona izletmişti.

“Annen aptal bir kadın değil Tara,” dedi annem usulca. “Ancak Varan’dan bir şey istemeye gitsen bile sana istediğini vermez.”

## Işlsu Gültekin

İçime bir kor düştü, öyle bir kordu ki sıcaklığı ellerime yayıldı. Elimi cebime soktum ve bir fotoğraf çıkardım. Fotoğrafta annem ve Varan Kandemir vardı. Annem gülümsemeye çalışmıştı, Varan ise kolunu annemin omzuna sarmıştı.

Fotoğrafi masaya attım.

“Birbirinizi seviyor gibi gözüküyorsunuz. Kayıtlarda ismi var, neden bana yardımcı olmasın anne? Ben onun kızıyım.”

Annem fotoğrafı alırken ellerinin titrediğini fark ettim.

“Bunu nereden buldun? Ne cüretle odamı karıştırırsın?” dedi dışlarını sıkarak. Annemin çekmecelerini karıştırmıştım çünkü babamla ilgili bir şey arıyordum. Ben de çekmecenin birinde buruşturularak en dibe itilmiş bu fotoğrafı bulmuştum.

İçime yerleşen öfke büyüyordu, pençelerini ruhuma geçiriyordu. Öyle bir öfkeydi ki bu zihnim neredeyse bulanmıştı. Annemin sevgisizliğini geçtim, babamın beni bir çöp gibi köşeye atıp senelerce iletişime geçmemesi ruhumu yaralıyordu.

Yaralar kapanmaz, sakın unutma. Yaraları kapatmak için yeni bir yara açman gerekir.

“Öğrenmek mi istiyorsun Tara?” diye bağırdı annem bir anda. Yerinden hızla kalkmıştı, kahvesi ufak masaya döküldü.

“Evet!” diye bağırdım ben de. “İstiyorum! Dünyaya bir can getiriyorsun, onunla ilgilenmiyorsun...” Bir an sesim titredi. “Ona kötülük tohumu diyorsun, bana bakışını fark etmediğimi mi sanıyorsun anne?”

Annem yanımdan beni iterek geçti. İçeri doğru attığı sert adımları duyabiliyordum. Vücudum öfkeyle titrerken mutfak tezgâhına yaslanmıştım. Annem içeri girdi ve yüzüme doğru bir parça kâğıt fırlattı.

“Fotoğrafın devamı burada Tara,” dedi sertçe. “İyice bak.” Yere düşen fotoğrafı elime aldım. Tam karşımda simsiyah saçlı bir adam duruyordu, kaşları kalın ve hafifçe çatıktı. Yüzünde bir gülümseme vardı ancak sıcak değildi.

İnsanı korkutan türdendi.

Ve gözleri yemyeşildi. Tıpkı benimkiler gibi.

“Tanıdın mı Tara?” dedi annem bir sigara daha yakarak. Küllükte birçok yarım kalmış ve kendi kendine sönmüş sigara vardı. Yüzü bir

## Morana

yerden tanıdık geliyordu ve ben bu adamın gözlerine uzun süre bakamıyordum.

O gözlerde deliliğin izleri vardı. Ona ters bir şey söylediğinizde kellenizi yerde bulabileceğiniz türden bakışlardı. Hafifçe titredim.

“Hayır,” dedim mırıldanarak. “Ama sanki tanıdık geliyor.”

Annem sigaradan öyle bir nefes çekti ki dışarıya salınacak bir duman kalmadı.

“Sen çok küçüktün, Savana şehrinin sokaklarını kana buladı bu adam. Seni almak istedi ama vermedim. En sonunda zamanı geldiğinde karşılaşacağınızı söyledi. O adam bir katil, o adam bir deli.” Sesi kısılmıştı.

“O adam Salvador Varol ve sen onun kızıydın. Sen ellerinde koca bir şehrin kanını taşıyan adamın kızıydın Tara. Ve onun kopyasıydın.”

Dudaklarım titremeye başladı. “Onu sevmediysen neden birlikte oldun?” Annem ayağa kalktı ve titreyen ellerle kendine yeni bir kahve yaptı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Korku içindeydi.

“Ben hayat kadınıyım farkındaysan Tara ama onun olayı farklıydı. Kısırlığa giden bir hastalığı vardı, spermleri yavaş ve kalitesizdi. En doğurgan fahişeyi arıyordu. Beni doğurganlık testlerine soktu, beni ve birçok kadını. En yüksek sonuç bendeydi. Sana söylemiştim başımızı sokacak bir eve ihtiyacımız vardı bu yüzden korunmasız seks teklifini kabul ettim. İsteddiği bir çocuktu.”

Taşan kahvesini titreyen ellerle fincana doldurdu. Ocak batmıştı ve umurunda değildi. Benim kanım ise buz kesmişti.

“Yaptığı sadece seks değildi, kan akıtarak seks yapıyordu. Sırtımdaki birçok iz onunla yaptığım sekslerden kalmaydı. İşkence çektirerek ilişkiye girerdi öyle ki sevişmenin ortasında bayılırdım.”

Annem ilk defa bu kadar açık sözlü konuşuyordu.

“Sana hamile kaldım ancak ona söylemedim. Varan benim çocukluk arkadaşımdı. Ondan yardım istedim ancak atladığım daha doğrusu bilmediğim bir nokta vardı. Varan’ın onun en yakın adamlarından biri olduğuydu. Salvador bana yüklü bir miktar para verdi, gerisini ise Varan halletti.”

Derin bir nefes aldı.

## Işılsu Gültekin

"Sokaklarda bir sürü hayat kadını var Tara ve çoğu senin yaşlarında. Erkeklerden olgun seven de vardı ancak beni seçenler genelde paralı adamlar oluyordu. Bir daha asla korunmasız ilişkiye girmedim. Salvador'un gelmesinden korktum ama hiç gelmedi. Onun aklında şehri ele geçirmek vardı. Önce Savana ardından İstanbul."

"Beni bu yüzden mi sevmedin?" dedim pürüzlü bir sesle.

"Seni hiç sevmedim değil sevmedin?" Kahvesinden bir yudum aldı ancak Verda Baver'in yüzünde birçok duygu dolanıyordu.

"Bir gün yaya geçidinde duruyorduk. Sen dört yaşlarındaydın. Konuşmayı biliyordun ama fazla konuşmazdın. Bir araba motora çarptı. Öyle bir çarpışma anıydı ki motoru kullanan adamın kafası koptu, ayak ucumuza kadar yuvarlandı."

Bir an sustu. Böyle bir şeyi hayal meyal hatırlıyordum ancak kafamda görüntüler yoktu.

"Bana dedin ki anne ne kadar güzel bir şey. Eve götürelim mi?"

Nefes alamadım. "Belki algılayamamışımdır," dedim umutsuz bir sesle. "Anne ben küçüktüm ölüm nedir bilmezdim ki."

Annem ellerini kısa küt saçlarına soktu.

"Sana ölümün kötü bir şey olduğunu anlatmaya çalıştım. Sen sevgi göstermeyen bir çocuk değildin. Kirpi besledin ve bir gün bana o kirpiyi de öldürebileceğini söyledin. Ben de sırf onu görmemek için hayvanı fırlattım," dedi.

Benim o kirpiyi öldürme düşüncem hiç olmamıştı ya da ben hatırlamıyordum.

"Bulduğun ölü kuşları eve getiriyordun, kafese koyuyordun," dedi.

"Hayır," dedim sertçe. "Onları sen öldürdün anne." Annem kendi kendine güldü.

"Zihnini sana oyun oynuyor Tara. Gözümün önünde bulduğun her şeye zarar verdin ve ben senden nefret ettim. Sen gerçekten kötülük tohumusun Tara. Bu hakaret değil, kötülük senin içinde var."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında kendimi durduramadın.

"Dua et," dedi alçak sesle. "Dua et Salvador senden vazgeçmiş olsun yoksa ikiniz sadece bu şehirleri değil tüm ülkeyi kana bulayacaksınız."

## Morana

Mutfaktan kendimi güçbela dışarı attım. Odanın zeminine çöküp elimdeki fotoğrafa baktım. Salvador'un delilik saçan yüzüne.

O yeşil gözlere.

Çocukluğum zihnimde bölük pörçüktü. Çocukluğuma dair hatırladığım tek şey acıydı, yalnızlıktı.

Ben gerçekten kötülük tohumuydum. Annem haklıydı. Kafamı eski çizik dolu parke zemine yasladım, gözyaşlarım yukarı doğru akmaya başladı. Ben katildim, daha kötüsü ise...

Ben canavardan hallice Salvador Varol'un kızıydım. İçimdeki tek şey kötülük ve yalnızlıktı.

Yalnızlıkla savaşılabildiniz ancak kötülüğe karşı asla kazanamazdınız.



Elimde tepsiyle masaların arasında geziyordum. Çok yoğun sahil kenarında ufak bir kafeydi. Normal şartlarda benim bu kafede çalışmak için ön eğitim almam gerekiyordu ancak kafenin sahibi beni çok seviyordu. Eleman açıklıklarının olduğunu söyleyip beni aramıştı.

Adı Güliz'di, bir parkta onun küçük oğluyla oynamıştım. Yalnız kalmak için gittiğim bir parktı ancak ufak çocuğun kaydırdıktan kaymak için merdivenleri çıkmaya çalışmasına gönlüm el vermemişti. Onun çıkmasına yardım ettim, adı Efe'ydi inatla büyük kaydırdıktan kaymak istiyordu. Ben de onu kucağıma alıp birkaç kere kaymasını sağlamıştım.

Annesini hemen seçmiştim, oğluyla aynı renk sarı saçları olan minyon bir kadındı. Kulağında bir telefon vardı ve sürekli volta atıyordu. En sonunda kum havuzunda kumdan kale yapmaya çalışırken yanıma gelmiş ve bana teşekkür etmişti. Böylece numaralaşmıştık, bazen Efe'ye bakmaya gittiğim zamanlar oldu. Güliz Hanım eşinden yeni boşanmıştı ve şu an çalıştığım kafenin sahibiydi. Daha önceleri ona iş aradığımdan bahsetmiştim o da beni arayıp çalışmak isteyip istemediğimi sormuştu.

Dayımdan aylarca ses çıkmamıştı, ülkede olup olmadığını bile bilmiyordum ve paraya ihtiyacım vardı. Eğitimimin olmadığını söylediğimde varmış gibi göstereceğini böyle küçük şeylere takılmamam gerektiğini söylemişti.

## İşilsu Gültekin

En sonunda ise onun kafesinde çalışmaya başlamıştım. Bana iyi gelmişti çünkü annemle evde sürekli savaş halindeydik.

En köşedeki masaya bir adam oturmuştu ancak o sırada bir masaya servis yapıyordum.

“Tara köşede yeni müşteri var,” dedi Haluk Bey. Garsonlardan sorumlu olan kişiydi. Masaya servis yapıp tepsiyi kenara bıraktım. Garson önlüğümün cebinden adisyon defterimi çıkarıp masaya ilerledim.

“Efe Kafe’ye hoş geldiniz. Kararınızı verebildiniz mi?” diye sordum tüklenmez kalemimin tepesine bastırarak. Adam menüye bakıyordu.

“Verdim sayılır,” dedi ve menüyü masaya koydu. Kafasını kaldırıp bana baktığında donakaldım. Benimkinin aynısı olan yeşil gözler yüzümü inceliyordu.

Salvador’du.

“Benimle kahve içmeni istiyorum,” dediğinde yutkunmaya çalışıyordum.

“Çalışıyorum,” dedim kısık bir sesle. “Beni salmazlar.” Salvador geriye yaslandı ve eliyle Haluk Bey’e işaret yaptı. Haluk Bey’in kafasının karıştığını görebiliyordum. Bir sorun olduğunu düşünerek hızlı adımlarla masamıza ilerledi.

“Buyurun,” dedi Salvador’a bakarak. Salvador elini cebine soktu ve bir tomar parayı masaya koydu.

“Tara’nın bir süre benimle oturmasını istiyorum, sanırım sorun olmaz,” dedi parayı Haluk Bey’in önüne doğru iterek.

“Sorun olmaz,” dedi Haluk Bey parayı alarak. Sırtımasından para tomarında en az üç aylık maaşının olduğunu anladım.

“Otur minik çiçeğim,” dedi Salvador bana bakarak. Oturdum ancak sopa yutmuş gibiydim. Bütün vücudum gergindi, ne yapacağımı şaşırmış vaziyetteydim.

“Nasılsın?” diye sordu. Zihnimde ona yakarışlarımı ve haykırışlarımı duyabiliyordum ancak dudaklarım aralandığında bir cümle çıktı.

“İyiyim,” dedim. Ona nasıl olduğunu sormamıştım. Salvador elini kaldırdı ve bir kahve de bana söyledi. Ardından cebinden bir paket çıkarıp bana uzattı. Alıp almamak konusunda kararsızdım. En sonunda nikotin ihtiyacıma dayanamayıp aldım. Kafede o kadar çok işim oluyordu ki sigara molasına güçbela çıkıyordum.

## Morana

Sigara dalını dudaklarımın arasına yerleştirdiğim gibi siyah çelik bir zippo çıkardı ve sigaramı yaktı.

“Görüşmeyeli epey oldu ha,” dedi sırtarak. Alaycı bir gülümseme dudaklarımı kapladı. Altında acı yatsa da ne durumda olursam olayım gülüşümden bir şey eksilmiyordu.

Gülümsemem benim acımı ve duygularımı bastırıyordu. Normal insanlar mutlulukla gülümserken benim gülümsemem bir yalandı.

“Evet neredeyse on sekiz buçuk sene,” dedi. Salvador’un kaşları kalktı.

“O kadar olmuş mu? Neyse bende zaman kavramı pek yok zaten,” dedi kendi kendine. Önüme kahve konulduğunda bir yudum aldım.

“Neden geldin?” dedim sigaramdan bir nefes alarak.

“Seni görmek istemiş olamaz mıyım?” Gülümsemesi deliceydi, insanı korkutan türdendi. “Annen seni vermek istemedi yoksa benim himayemde büyürdün ve benim krallığımda yaşardın.”

Bir an duraksadım, annem beni görmek istemediğini kendi söylemişti.

“Ama Tara, gözüm hep üzerindeydi. Ben seni yok saymadım,” dedi. Yutkunmaya çalıştım ve sigaramdan bir nefes daha aldım.

“Babalığını da görmek isterdim,” dedim alçak bir sesle. Salvador dikkatlice bana baktı.

“Başında o kadın varken zordu...” Sözümlü kestim.

“Sen bir şehri kana bulamış adamsın,” dedim annemin cümlelerini taklit ederek. Salvador kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

“Böyle kafelerin de kahveleri boktan oluyor,” dedi kendi kendine. Birden gözleri bana çevrildi. “Üzgünüm çiçeğim biraz kaba konuştum.”

Doğruydı, kafede çok ucuz bir kahve kullanılıyordu. Kendimi tutamayp gülümsedim. Salvador’un zekâ dolu bakışları gülümsememi yakaladı.

“Seni yanıma almayı düşünüyordum ancak hem annen -ki annenin seni benden uzak tutma sebebi delice- hem de dayın seni koruyorlardı. Onları ezip geçemez miydim?”

Sessiz kaldım. Dayımın beni koruması şaşırtıcı bir şey değildi özellikle Salvador ile iş yaparken gerildiğini biliyordum. Ancak o Savana’nın



## İşilsu Gültekin

en iyi keskin nişancısıydı ve ortadaki para da kolay kolay reddedebileceği bir miktar değildi.

Kendi sorusuna cevap vermedi.

“Kalkalım,” dedi Salvador birden sandalyesini geriye iterek. Kendi sorusuna cevap vermemiştii. Ne yapacağımı bilmiyordum mesaim bitmemiştii. Salvador Haluk’a eliyle bir işaret yaptığında Haluk gideceğimi anlamıştı. Belki de Haluk, Salvador’u tanımıştı ve şu an masaya gelip mesaimin devam ettiğini söylemeye cesareti yoktu. Önlüğümü çıkarp masaya koydum ve sigaramı söndürdüm. Salvador da ayağa kalktı. Boyu çok uzundu, gördüğüm en uzun adam olabilirdi. Birlikte kafeden çıkıp sahil kenarına indik.

Birden bana döndü.

“Neli dondurma seversin?” Kalbimdeki sızıyı görmezden geldim.

“Damla sakızlı,” dedim. O da kendisine çikolatalı aldı. Sahil kenarında bir banka oturduk.

“Meşgul bir adamsın,” dedim alçak sesle. “Ama daha önceden yanımda olmanı isterdim. Sana ihtiyaç duydum,” dedim.

Salvador yeşil gözlerini bana çevirdi.

“Savana için planlarım vardı minik çiçeğim, seni kaosa sürüklemek istemedim,” dedi. Ardından ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkardı. Benim üç dört yaşlarımdaki halimdi. Elimde karnında derin bir yarık olan pelüş bir oyuncak vardı.

Fotoğrafı gördüğümde gözlerim doldu. Yanında taşıyordu.

“Sen benim kızımsın, tek çocuğumsun,” dedi. “Senden vazgeçeceğimi asla düşünme,” dedi. Gözyaşlarım akmaya başladığında yüzünde abartı bir üzüntü oluştu.

“Ama ağlamak yok böyle,” dedi gözyaşlarımı silerek. Gülümsemeye çalışarak fotoğrafı ona geri uzattım.

“Kaçırdığımız zamanları telafi ederiz,” dedi. Kalbim umutla doldu, annemin acımasızlığından sonra babamın hassasiyeti bana ayrı dokunmuştu.

“Bundan sonra görüşür müyüz?” dedim umutlu bir sesle. Salvador güldü ama gözlerindeki ifade farklıydı.

“Belki benim minik çiçeğim,” dedi. Eliyle etrafı işaret etti.

## Morana

“Bu dünya bana düşman. Bu dünya senin babanı yok etmek istiyor. Ama buna izin vermeyeceğim. Vermeyeceğiz değil mi çiçeğim?”

Dondurma külaha doğru akıyordu, dilimle düzelttim.

“Annem senin canavar olduğunu, şehri kana buladığını ve kötü biri olduğunu söyledi,” dedim sorusuna cevap vermekten kaçınarak.

Salvador elindeki dondurmayı çöpe attıktan sonra sırtarak bana döndü.

“Kötülük olmazsa iyilik olmaz. İyilik sadece bir halüsinasyon halidir. Günün sonunda bir şeyler başarırın ve onların vicdanına uymazsan sana kötü insan derler. Kendi kötülüklerinden bihaber zavallı insanlar. Onlar kötülüklerini gösterecek cesarete sahip değiller. Basit düşünürler, basit davranırlar. Ben öyle değilim,” dedi.

Gözlerimden bir damla yaş daha süzüldü. Salvador birden bana sarıldı, sert bir kucaklamaydı. Eli saçlarımdaydı ve beni kendine bastırıyordu.

“Sen benim kızımsın, yalnız değilsin. Zamanı geldiğinde bir bütün olacağız. Benim kanım senin damarlarında akıyor. Sen de bu şehre kafa tutabilirsin,” dedi.

Babanın varlığının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum, sarılması bile benim için dünyalara bedeldi. Bana yalnız olmadığımı söylüyordu, bana kötülük tohumu demiyordu.

Annem gibi değildi. Kötü bir insan deseler de o benim babamdı ve bir şekilde onun yanında olmalıydım. Annem beni çoktan reddetmişti ve ben burada ağlarken bana sarılan bir babam vardı.

“Sen eşsiz bir parçasın Tara, sana numaramı vereceğim. Telefonda konuşmayı sevmem ama bana mesaj atabilirsin. İletişimde kalabiliriz çünkü artık savaştık kadar büyüdün.”

Dondurmayı bitirmeden çöpe attım.

“Yalnız kalmayacaksın Tara çünkü senin baban Salvador Varol ve arkasında bir ordu var. Sen benim minik çiçeğimsin ve daima öyle kalacaksın,” dedi.

Eli saçlarımı okşadı, gözlerinde adlandıramadığım bir duygu vardı. Babamın gözlerine baktığımda orada delilik parıltılarını görebiliyordum. Aynı parıltılar benim yeşil gözlerimde de var mıydı?

## İşilsu Gültekin

Onun kanındaki güç bana da geçmiş miydi? Birden ayağa kalktı.

“Seninle tekrar iletişime geçeceğim Tara. Sadece bekle, kızımın neye dönüştüğünü görmek istiyorum. Benim minik çiçeğim olsan da gözlerinde görüyorum Tara. Sen savaşçısın ve benim yanımda olacaksın,” dedi.

Birden kafamı tutup tepesine bir öpücük kondurdu.

“Varollar bu şehri değiştirecek ve benim kızım da benim yanımda duracak. Artık özlem yok. Artık tek olmak yok. Sen ve ben bir bütünüz minik çiçeğim ve dünyadaki hiçbir güç bunu değiştiremez.”



S: 00.00’da seni almaya bir araba gelecek minik çiçeğim. Seni bekliyorum.

Mesajı alır almaz yataktan fırladım. Altıma paraşüt bir pantolon ve ince bir penye geçirdim. Yaz ayına girmek üzereydik ancak gecenin serinliği kesilmemişti. Kapının önüne indiğimde bir arabanın sokakta beklediğini fark ettim.

Arabaya biner binmez araç yola çıktı. Beni neden çağırdığını merak ediyordum. Birkaç ay boyunca babamla telefonda mesajlaşmıştım. Ne zaman üzgün olsam ona yazıyordum ve bana daima cevap veriyordu. Şehirden uzaklaştığımızda bir sigara yaktım, şoförün buna takılacağını sanmıyordum. Camı açtım ve rüzgârın saçlarımı uçurturmasının tadını çıkar-dım. İçimde ufak da olsa bir mutluluk vardı. Babamı görecektim. Onunla ne kadar mesajlaşırsak mesajlaşalım onu görme arzum dinmiyordu.

Annem defalarca kez beni onunla mesajlaşıp gülümserken görmüş-tü. Erkek arkadaşım olduğunu düşünüyordu ve sürekli ‘sakın hamile kalma diyordu. Araç bir yola girdi ve tümsekli yolda sarsılarak ilerleme-ye başladık. Sigaramı bitirip şoförün omzuna dokundum.

“Sigarayı nerede söndürebilirim?” dedim. O da sigara içiyordu, ara-ba küllüğünü bana uzattığında sigaramı söndürdüm.

Işıklarla aydınlatılmış bir bahçeye sahip metruk bir binanın önünde durduk. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda rüzgâr belime uzanan saçlarımın arasında dolaştı. Bahçeden içeri girmek için ahşap kapıyı ittim.

## Morana

Babam bahçenin ortasında arkasında tonlarca adamla duruyordu. Hemen önünde ise değişik bir makine vardı, ne olduğunu çözememiş-tim.

Babam bir kahkaha atıp kollarını açtı, üzerinde rengârenk boya sıçratmaları olan bir ceket vardı.

“Hoş geldin minik çiçeğim,” dedi ve bana sertçe sarıldı. Sarılması o kadar sertti ki sırt kaslarım acıdı.

“Merhaba baba,” dedim gülümseyerek. Babam birden adamlarına döndü.

“Kızım geldi gördünüz mü? Şimdi onu bir teste tabii tutacağım. Bakalım ne kadar yetenekli!”

Adamların hepsi kollarını önünde kavuşturup başını eğmişti. Hiçbir tepki vermediler âdeta put gibilerdi. Bir tanesi öne çıktı.

“Patron bir kızınız olduğunu bilmiyorduk, çok şaşırdık açıkçası,” dedi. Babam birden elindeki silahı adama doğru kaldırdı ve ateş etti. Kurşun alnının ortasından geçti ve adam yere yığıldı. Diğer adamlarda en ufak bir hareket olmadı. Kimse o yöne bakmadı, kimse konuşmadı.

“Öf ne çok konuştu ya, sevmem böyle tipleri. Bla bla bla...” dedi babam kendi kendine. Ben ise şok içinde ona bakıyordum. Gök gürlediğinde yağmur çiselemeye başladı. Babam bana yaklaştı ve silahı uzattı.

“Al bunu,” dedi. Silahı alıp elimde tarttım, ağır bir silahtı ancak omzumu biraz daha düşürürsem isabetli atışlar yapabilirim.

“Pozisyon al Tara,” dedi ve makinenin düğmesine bastı. Havada uçan tabakları gördüğümde kalbimin atışını yavaşlattım ve tabakları tek tek vurmaya başladım. Babam bir düğmeye daha bastı ve makine hızlandı.

Her tabak kurşunumun hedefi oluyordu. Kaçırdığım tek bir tabak bile olmadı, babam bilmiyordu ancak bu benim için bebek oyuncağıydı. Tabaklar bittiğinde sağanak yağmur başlamıştı.

“Saldırın,” dedi babam birden yanındaki adamlara dönerek. Adamlar üzerime koşmaya başladığında kalp atışlarım daha da yavaşladı. Zihnim dinginleşti ve bana doğru koşan her adamı vurdum. Parmağım retikte titremiyordu bile.

Tam alınlarının ortasından vurdum.

## Işılısı Gültekin

En sonunda yerde yatan yedi adam saymıştım ve hiçbir şey hissetmemiştim. O sırada babam bana doğru döndü.

“Bunlar işe yaramaz adamlardı, çoğu tecavüzcüydü.” Son kelimesiyle içimde vicdan kırıntısı kalmışsa bile kaybolmuştu. Babam cebinden ufak bir şey çıkardı ve bana doğru fırlattı. Onu da vurdum.

“O sana hediye idi ama olsun,” dedi babam birden. Ardından kollarını açtı ve kafasını gökyüzüne çevirip kahkahalar atmaya başladı. İliklerime kadar ıslanırken babam kendi etrafında kahkahalar atarak dönüyordu.

Kafasını indirdi ve yeşil gözlerini yüzüme dikti.

“İşte benim kızım,” dedi sert bir şekilde. “Şahingöz’ün seni eğittiğini hiç söylemedin, kırıldım doğrusu.”

Evet ona bundan bahsetmemiştim, nedenini bilmiyordum. Aslında biraz biliyordum çünkü babam gerçekten deliydi. Söylemememin daha iyi olacağını düşünmüştüm.

“Sen nereden öğrendin?” diye sordum. Babam birden sırtıtarak bana baktı.

“Savana’nın gözü kulağı benim ancak ufak bir sorun var. Bu gece sana bundan da bahsedeceğim. Önce benimle gel, bir şey yapacağız.”

Metruk binaya girdiğimizde içeride çok az adam olduğunu fark ettim. İçerisi rutubet kokuyordu, tavanların köşesinden devasa örümcek ağları sarkıyordu ve örümcekler duvarlarda geziniyordu.

“Burası senin karargâhın mı?” diye sordum babamla yürürken. Örgütünün olduğunu zaten biliyordum.

“Saçmalama,” dedi. “Burası mülklerimden biri, adamlarım arada partilemeye buraya gelir. Üst kata çık, koridorun sonundaki oda,” dedi bir merdivenin önüne geldiğimizde. Merdivenleri tırmanıp koridorun sonuna doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda beyaz bir sedye gördüm, zayıf kollarında dövme olan bir adam oturuyor dövmesinin iğnesini düzeltiyordu.

“Kızım benim örgütümde olmalı, benim için savaşmalı,” dedi Salvador saçlarını geriye yatırmakla. O sırada çenesiyle boynunun arasında bir bıçak izi olduğunu fark ettim.

## Morana

“Sedyeye otur,” dedi babam sertçe. Oturdum ve kolumu uzattım. Daha önce bir örgüte girmeyi düşünmemiştim ancak babamınkine seve seve girerdim. Kolumu uzatıp dövmenin iğnesini izledim.

“Salih,” dedi babam. “Ensesinin üzerine kazı, dövmeyi oraya yap,” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı.

“Neden oraya?” dedim sertçe. Babam soğuk bir şekilde gülümsedi ancak ses tonu fazlasıyla sıcaktı.

“Anlatacağım minik çiçeğim,” dedi. Arkamı Salih denilen adama döndüm ve tıraş makinesi ensemin üzerini kazırken sesimi çıkarmadım. Yağmurdan dolayı ıslanmış saç tutamlarım kucağıma ve yerlere düştü.

İğne kafa derime girdiğinde canım öyle bir acıdı ki dişlerimi sıktım. İğnenin kafa derime her vuruşunda ellerimi yumruk yapıyordum. Tırnaklarım avucumda iz bırakacak kadar derine gömülmüştü.

Neredeyse ağlayacak kadar canım acıyordu ancak babamın karşısında böyle bir zayıflık gösteremezdim.

Salvador Varol hakkında öğrendiğim tek gerçek zayıflık gösteren hiç kimseye tahammülü olmadığıydı.

“Bitti,” dedi Salih geriye çekilerek. Vücut kaslarım yok olan acıyla gevşedi. Ancak ensemdaki yanma hissi hâlâ vardı.

“Aferin çiçeğim,” dedi Salvador kafamın tepesini öperek. Gözlerimi ona çevirdim.

“Artık seninle mi yaşayacağım?” dedim. Sesimdeki umudu saklamaya çalışsam da başarısız olmuşum.

“Hayır canım benim,” dedi. “Sen çok önemli bir göreve çıkacaksın. Bu görevi senden başka kimse yapamaz.”

Kafam karışmıştı ancak yansıtmamaya çalıştım. Babamın tahammülsüz biri olduğunu anlayacak kadar onu tanımıştım.

“Armadillo diye bir barda çalışmaya başlayacaksın, bir ay belki iki ay tam belli değil. Ardından oraya bir örgüt lideri gelecek.”

Kafam karan çorman olmuştu. Salvador elini yeni çıkmaya başlamış, hafif kırlaşmış sakallarında gezdirdi.

“Arsen Lloyd Morana. Hedefimiz o.” Daha önce bu ismi duymamıştım.

## Işılsu Gültekin

“Tam olarak ne yapmam gerekiyor, onu öldürecek miyim?” Salvador bana tüm dişlerini göstererek sırttı, ön dişlerinden birinin yarısı kırıktı.

“Hayır, onun inine gireceksin. Yakınında duracaksın. Gerekirse örgütüne gireceksin.”

Hayır. Hayır. Hayır.

“Bu örgütten başka bir örgüte girmek istemiyorum,” dedim. “Ben örgütle çalışmak istemiyorum baba. Bunu seninle daha fazla vakit geçirebilmek için kabul ettim.”

İşte orada, tam orada. Küçük babasına ihtiyacı olan kız çocuğu konuşmuştu. Salvador bana boş gözlerle baktı.

“Arsen’in güvenini kazanacaksın, örgütüne girmeni isterse en başta reddedebilirsin. Önemli olan onun için çalışman. Onun sana olan güveni benim en büyük silahım olacak.”

Sessiz kaldım, bakışlarım birbirini sıvazlayan parmaklarıma indi.

“Ya güvenmezse, ya ona yaklaşamazsan?” Salvador birden sedyeye doğru eğilip çenemi kavradı. Deli deli bakan yeşillikleri yüzümde gezindi ve ardından gözlerimi buldu.

“Sen zeki bir kızsın. Benim kızımsan öyle olmalısın. Bir yolunu bul.” Ardından elime tuşlu bir telefon tutuşturdu.

“Seninle buradan iletişime geçeceğiz. Bana istihbarat sağlayacaksın ancak bu bir görevden fazlası olmayacak. En azından ilk aşamada. Patlamayı istemiyorum,” dedi.

Tuşlu telefonu elimde sıktım.

“Ben örgüt olaylarında fazla durmayı düşünmüyorum baba, biliyorsun üniversite...” Birden sözümü kesti.

“Arsen’i ortadan kaldırdıktan sonra seni istediğin üniversiteye sokarım. Sınava bile girmene gerek kalmaz. Öncelikle Arsen’i ortadan kaldırmalıyız.”

Islak saçlarımı geriye attım, ensemin üzerindeki kazılı yer hâlâ sızlıyordu ve hafiften üşüyordu.

Tara Roya Baver, sen cehennem çukuruna itildin. Ancak aile özlemin o kadar güçlü ki baban kendini öldür dese öldürürsün. Kendini öyle değersizleştirdin. Kendini bir hiç haline getirdin.

İç sesimi bastırmaya çalıştım.

## Morana

"Arsen neden bu kadar büyük bir tehdit? Sana ne yaptı?" dedim sedyeden kalkarken.

"Ben ona bir şeyler yaptım. Sonuç olarak benim yerimi aldı. Aslında bunu ben istedim. Bu sıkıcı dünyada bir rakibim olması gerekiyordu ve onu buldum. Oyun olmadan dünya dönmez, sıkılırim yoksa," dedi dudaklarını bükerek.

"Şimdi git minik çiçeğim. Bu hafta Armadillo'da işe başlıyorsun, ben her şeyi ayarladım. Bir şeyler imzalatacaklar, imzala gitsin. Kimse senin benim kızım olduğunu bilmiyor." Gözüm Salih'e kaydığında Salvador silahını çıkardı ve onu kafasının arkasından vurdu. Kanlar ve beyin parçaları duvara sıçradığında kıpırdamadım.

"Artık kimse bilmiyor," dedi gülümseyerek. Dili dişinin üzerinde tembelce gezindi. "Bilen biri var ancak o da bana ihanet edemez."

Vücudum ince ince titriyordu. Neye bulaştığımın yeni yeni farkına varıyordum ve bunun bir dönüşü yoktu. Ben cehennem ateşiyle bezeli o yola girmiştim. Salvador burnunu çekip bana döktü.

"Morana'nın gelişini bekle. Ardından kendi oyununu kur. Ben onun dikkatini çekeceğini düşünüyorum," dedi parmağını çenesine yaslayarak.

Neden böyle düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Ya sonra?" dedim alçak sesle. "Ne olacak?" Salvador ellerini beline koyup bir süre yüzümü süzdü.

"Şehir yine benim olacak ancak ben kızımınla dünya turuna çıkacağım," dedi gülümseyerek.

Göğüskafesimin içinde filizlenen mutluluk tohumu tüm vücudumu kuşattı.

"Gerçekten mi?" Sesimde umut kırıntıları yoktu, bizzat umudun kendisi vardı.

"Evet, bu görevi başarıyla tamamlarsan ikimiz birlikte basıp gideceğiz. Seninle kaçırdığımız on sekiz on dokuz yıl var," dedi. Elimdeki tuşlu telefonu sıktım.

O kadar heyecanlanmıştım ki... "Yurtdışında görev olacak mı?" diye sordum istemsizce.

"Hayır benim narin çiçeğim," dedi Salvador yüzümü hafifçe okşayarak. "Orada üniversite bile okuyabilirsin," dedi.



## Işılsu Gültekin

Gülümserken gözlerim doldu. Bu görevi tamamlarsam her şeyden kaçıp kurtulma ihtimalim vardı. Bu sıkıştığım ruhumu sömüren şehir Savana'dan kurtulabilirdim. Annemin aşağılamalarından, parasızlıktan, bu leş yuvası yerden.

"Sen görevi hallet Tara," dedi Salvador altdudağını ısırarak. Gözleri kısılmıştı. "Gerisi babanda."



### ÇÖKÜŞ GECESİ

Ezra kapıyı kilitlemişti ancak içindeki korku alevi dinmek bilmiyordu. İkiz kızlar Asya ve Mara yanmayan şöminenin önüne oturmuş yapboz parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda anneleri Salina da tekli koltuğun arkasında durmuş parmaklarını yumuşak koltuğun kumaşına geçirmişti, yüzündeki endişe görünür haldeydi. Arsen yerde oturuyordu kucagında ise bir kitap vardı. Lena ise her şeyden habersiz oyuncak bebek eviyle oynuyordu. Ezra Morana televizyonu açtığı anda yutkundu.

Bir grup adam Rosa Meydanı'nda birbirlerine kurşun yağdırıyorlardı. Muhabirler savaş kıyafetlerini giymiş patlayan bombaları ve yerlere serilen insanları çekiyordu. Rosa Meydanı'nın tam ortasındaki çeşmenin üzerinde bir bayrak sallanıyordu. Siyah çift başlı ejderin olduğu bir bayraktı bu. Selina ellerini birleştirdi.

"Ezra, hastanede bana ihtiyaç olabilir çok fazla yaralı var," dedi ince sesiyle. Kumral saçlarını arkadan dağınık bir topuz yapmıştı, ela gözlerinde ise endişe vardı.

"Hiçbir yere kıpırdamıyorsun Selina. Bir örgüt çatışması yüzünden seni kaybedemem." Ezra Morana'nın sesi sertti. Uzun siyah saçları dağınıktı, koyu gri gözlerinde ise soğuk bir ifade vardı.

"İyi de bu bir örgüt çatışması değil," dedi Selina. "Meydanda bir savaş oluyor."

"Bu bir örgüt çatışması. Salvador adamlarını paralı askerlere öldürtüyor," dedi. Evde bir sessizlik oldu. Arsen boş bakışlarını televizyona

çevirdi, meydan cesetlerle kaplıydı ve askerler önüne gelen herkesi vuruyordu.

“İyi de neden?” dedi Selina. “Salvador kendi kurduğu örgütü neden dağıtıyor?” Ezra ellerini yüzüne bastırdı bir süre.

“Çünkü kendisine ihanet edildi ve adamlarının hepsini baştan toplayacak. Belki önümüzdeki senelerde değil ancak günün birinde. Ben asıl sebebin ihanet de olduğunu düşünmüyorum, Salvador Varol delinin tekidir. Canı isterse örgütü katleder. Şu an gördüğümüz gibi. Canı isterse kendine yeni bir örgüt kurar.”

Selina gözlerini kapatıp ince parmaklarını yüzüne kapattı. İnce altın alyansı şöminenin ateşi altında hafifçe parladı.

“Salvador Varol normal düşünmüyordu, akıl hastanesine kapatılması gereken bir adam. Bana kalsa hapiste çürümeli,” dedi. Selina parmaklarını yüzünden çekti ve çömelip Asya’nın saçlarını bileğindeki tokayla topladı.

“İhanete uğradı. Vali arkasından iş çevirdi çünkü gücünden ya da yapabileceklerinden korktu.”

Arsen okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Savana büyük bir şehir sayılabilirdi ancak kent bağımsızlığı olan bir ülkeydi. Ülkeyi yönetene cumhurbaşkanı demezlerdi. Vali yönetir, vali yardımcılar kongrede kararlar alırdı. Bir nevi cumhurbaşkanı ve cumhurbaşkanı yardımcılar gibi.

Eskiden bir şehir olduğu için Savana’dan hâlâ öyle söz edilirdi. Aslında ufak bir ülkeydi. Yirmi yıl öncesinde kendine güçlü bir askeri sistem kurmuş, kendi bayrağını tasarlayarak bağımsızlığını ilan etmişti.

Ancak Savana’da olan bitene karışmazlardı, şehrin ne kadar yozlaşmış olduğunu bilirlerdi. Ülkede sorun çıkaran kişileri Savana’ya sürgün ederlerdi. O kişilerden bazıları hapis haneye bile girmez, elini kolunu sallayarak sokaklarda gezinirdi. Arsen bunları bilecek kadar araştırma yapmıştı. Savana örgütlerin yönettiği bir şehirdi, Türkiye’nin umurunda bile değildi. Yeter ki sınırlar geçilmesin.

“Herkesi öldürüyor,” dedi Selina fısıltı halinde. Televizyonun sesini kısmışlardı ancak çatışma sesleri hâlâ salonda az da olsa duyuluyordu.

## Işılsu Gültekin

"Askerleri Salvador mu tuttu?" dedi Arsen kitabı bacağına yaslayarak. Ezra Morana birden sırtını dikleştirdi.

"Seni ilgilendiren bir şey değil Arsen. Okumana dön." Arsen'in kaşları çatıldı ve gözleri öfkeyle parladı.

"Sana bir soru sordum baba. Bilmiyorsan bilmiyorum de." Ezra birden Arsen'in kafasını öne doğru itti.

"Boyundan büyük işlere karışma," diye homurdandı. Ardından evin içinde volta atmaya başladı. Selina eşinin gerginliğini fark etti.

"Ezra," dedi yumuşak bir sesle. "Tehlikede miyiz?" Ezra derin bir nefes alıp elini yüzünde gezdirdi.

"Salvador'a ters gidecek bir şey yaptığımı düşünmüyorum ancak şu an gerçekten sağlıklı düşünemiyorum Selina. Üzerime gelme. Kendi adamlarını öldürüyorsa..." Sesi kısıldı, gri gözlerindeki korku ise çok büyüktü.

"Yapmışsındır," dedi ince bir ses. Arsen tekrar konuşmuştu. Ezra birden Arsen'e yönelip tişörtünün yakasını kavradı. Onu yukarı kaldırırken Arsen'in gözlerinde korku yoktu.

Baş kaldırış vardı. Babasının öfkesine baş kaldırıyordu.

"Sana bu konularda yorum yapma demedim mi Arsen?" dedi âdetâ kükreyerek. Selina öne atılıp Arsen'i Ezra'nın kollarından kurtardı. Arsen yere inmek istediğini belirten bir hareket yaptığında ise Selina onu yere bıraktı. Çok uzun bir çocuktu, bu yüzden Selina'nın onu yere bırakması zor olmamıştı. Arsen yere oturup kitabını kucağına çekti.

"Meydandaki çeşmenin suyuna bak," dedi Selina televizyonu işaret ederek. Rosa Meydanı'ndaki çeşmenin suyu kıpkırmızıydı, üzerinde cecetler yüzüyordu. Arsen birden ayağa kalkıp mutfaktaki musluğa yöneldi. Musluğun başlığını yukarı kaldırdı.

Su musluktan akmadan önce ufak bir ses çıkardı ardından kanla karışık su lavaboyu dövmeye başladı. Arsen sakince musluğu kapatıp salona döndü.

"Musluktan kan geliyor," dedi. Selina'nın dudaklarının arasından ufak bir çığlık koptu ve mutfığa koştu.

"Ezra!" diye bağırdı. Ezra mutfığa yöneldiğinde Arsen gözlerini yandırmayan şöminenin küllerine dikti. Bu savaşın ne kadar büyük bir savaş

## Morana

olduğunun farkındaydı. Annesiyle babası salona döndüğünde babasının yüzünde allak bullak bir ifade vardı.

Karanlık geliyordu.

Kapıları şiddetle çalındığında herkes yerinden sıçradı. “Anne?” dedi Asya ağlamaklı bir sesle. Mara ise önündeki yapboza konsantre olmuştu. Kapının çalması umurunda değildi. En küçükleri Lena ise elindeki oyuncak bebeği bırakıp hemen yanına kıvrılan siyah kedisini okşadı.

Kapı tekrar şiddetle titredi. Kilitler zorlanıyordu. Selina Ezra’nın koluna yapışmıştı.

“Sakin ol Sel,” dedi Ezra ancak onun da yüzünde bir korku vardı. Kapı bir kere daha titredi ve kilitler yerinden söküldü. Kapı büyük bir güçle duvara çarptığında karşılarında bir adam duruyordu.

Siyah saçları karmakarışık, yeşil gözlerinde ise insanı ürküten delice bir parıltı vardı.

“Salvador,” dedi Ezra buz gibi bir sesle. “Burada ne arıyorsun?” Salvador içeriye doğru adım attı, hemen arkasında siyah giyinmiş üç adam vardı.

“Bilmem ki,” dedi Salvador omuz silkerek. “Bunu senin bilmen gerekmiyor mu Ezra Axel Morana?”

Selina ikiz kızlarına sarılmıştı, Lena ise korkudan kedisini kucağına almıştı. Arsen kucağındaki kitabı yere bırakmış, gri gözlerini karşıdaki adamın yüzüne dikmişti.

“Ben bir şey yapmadım Salvador, senin hoşuna gitmeyecek hiçbir şey yapmadım.” Ezra’nın sesi buram buram çaresizlik ve korku doluydu.

Salvador dilini alt dudağında gezdirdi. “Ne kadar sevimli büyük bir aile. Bu aileyi yok etmek beni üzebilir,” dedi. Ardından başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırarak küçücük anlamına gelen bir işaret yaptı.

“Ufacık bir üzüntü ama o üzüntü de olmasa ben gerçek bir canavar olurum,” dedi. Birden arkasındaki üç adama döndü.

“Söylesenize ben bir canavar mıyım?” Üç adam da kafasını eğmiş yere bakıyordu, hiçbiri cevap vermiyordu.

“Öff siz de ayrı bir sıkıcısınız,” dedi Salvador önüne dönerek. Ardından deri ceketinin cebinden birtakım kâğıtlar çıkardı ve onları Ezra’nın yüzüne fırlattı.

## Işılsu Gültekin

“Bak bakalım Ezra Morana bir bok yemiş misin yememiş misin?” Ezra eğilerek yerdeki kâğıtları topladı. Bu arada Salvador ağzına bir sakız attı.

“Sakız isteyen var mı?” dedi korkudan put kesilmiş aileye. Kimse cevap vermedi. “İyi siz bilirsiniz,” dedi Salvador sakız kutusunu cebine sokarak.

“Bunları ben imzalamadım,” dedi Ezra kâğıtlara tek tek bakarken. Salvador kıkırdadı.

“O imza senin Ezra, Vali’nin de imzası var. Ruhü şad olsun, arka bahçesinde kurtlar onu kemirmeye başlamıştır bile.” Ezra kafasını kaldırıp Salvador’a baktı.

“Ben senin sağ kolun olacak kadar yakın bir adamınım Salvador,” dedi Ezra iç kolundaki dövmeyle açarak. “Bu imza sahte, ben senin arkandan iş çevirmem.”

Salvador sakızını daha gürültülü çiğnemeye başladı. “Senin arkandan iş çevirmem cümlesini her duyduğumda kenara para atsaydım dünyanın en zengin adamı olurum,” dedi put gibi bir ifadeyle.

“Benim imzam değil,” dedi Ezra tekrardan. “Bunlar sahte.”

“Ezracığım,” dedi Salvador bir adım daha atarak. “Sana gelmeden önce elbette sahte olup olmadığını kontrol ettirdim. Her bir çizgi senin yazı stiline örtüşüyor. Beni gerçekten Vanal’a kapatacağınızı mı düşünüyorsunuz?”

Vanal, Savana’nın biraz daha dışında kalan yüksek güvenli bir akıl hastanesiydi. Hastaları ise çok fazla yaşamazdı, popülasyonu düzenli olarak azaltırlardı.

“Ayrıca Vali senin kâğıtları gözlerinin önünde imzaladığını söyledi,” dedi sakızını çiğnemeye devam ederek. Ezra dişlerini sıktı.

“Vali yalancının teki, bu imzalar da benim değil.” Salvador ellerini cebine sokup bir süre yanmayan şömineyi izledi. Ezra birden doğruldu. Kâğıtları elinde buruşturmuştu.

“Evet ben imzaladım ama imzaladığım belgeler bunlar değildi. Valinin önünde onun getirdiği belgeleri imzaladım ama o Tarkovic ailesi hakkındaydı. Kâğıtta seninle ilgili bir şey yazmıyordu.”

## Morana

Salvador gözlerini devirdi. “Hiç ama hiç inanmadım Ezra,” dedi silahını cebinden çıkartırken. Selina birden öne atılıp kocasına sarıldı.

“Lütfen,” dedi Selina. “Bir ailem var, çocuklarım var. Canımızı bağışla. Ne istersen yaparız.”

Salvador elindeki silahı çıkarıp hafifçe sallarken öfledi.

“Yalvarma evresi daha çok canımı sıkıyor. En azından gururunuzla ölün.” Selina eşi Ezra’ya sarılmıştı. Silah patladı ve kurşun Ezra Axel Morana’nın alnına saplandı. Selina’nın çığlıkları ortalığı inletirken ikiz kızları da çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı. Salvador bir bıçak fırlattı, bıçak çığlık atan Selina’nın boğazına saplandı.

“Şu ikiz kızları öldürün, başımı şişirdiler,” dedi Salvador bıkkın bir sesle. Adamları silahını çıkardığında Salvador başını iki yana salladı.

“Deşin, silahla öldürmekten sıkıldım.” İki adam birbirine sarılan ikiz kızlara yaklaştı ve boğazlarından karınlarına kadar bir yarık açtı. Ses kesildi.

“Şu küçük kara kedili kızı yanımıza alalım,” dedi Salvador aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parlarken. Adamları kızı alırken Lena kucağındaki kediyi bırakmıyordu, en sonunda kedi çırpınarak kızın kucağından kurtuldu. Adamlardan biri en küçük kız olan Lena’yı omzuna attı. Küçük kız çığlık atmıyor ancak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Salvador arkasını dönüp kapıya doğru ilerlerken koltuğun arkasından biri fırladı. Arsen elinde bir mutfak bıçağıyla Salvador’un boğazını hedef almıştı ancak çenesinden boynuna doğru çok da derin olmayan bir iz bırakabilmişti.

Salvador’un boğazından kanlar boşanırken çocuğa doğru bir yumruk salladı. Yumruk Arsen’in gözüne geldi ve çocuk yere serildi. Salvador ceketinin cebinden siyah bir mendil çıkardı ve yaranın üzerine bastırdı.

“Seni unutmuştum ufaklık, herhalde dikkat dağınıklığımda kaçıp saklandın,” dedi sırıtarak. Arsen’in bir gözü çoktan şişmeye başlamıştı.

“Kardeşimi bırak!” diye bağırdı. “Lena’yı bırak!” Salvador’un adamlarından Lena’yı taşıyan adam çoktan dışarı çıkmıştı ancak diğer iki adamı hâlâ salonun içindeydi.

## İşilsu Gültekin

Salvador bir dizinin üstüne çöktü. “Cesur bir çocuksun,” dedi. “Adın ne?”

Arsen gri gözlerini canavarın soğuk yeşil gözlere çevirdi.

“Arsen Lloyd Morana.” Salvador’un elindeki siyah mendil kan ile daha da ıslanmış ve koyulaşmıştı. Salvador mendili kenara attı. Cebinden bir bıçak çıkardı ve bıçağın ucunu Arsen’in göğsüne dayadı.

“Korkuyor musun küçük Arsen?” dedi zehirli bir gülümsemeyle.

“Hayır,” dedi çocuk buz gibi bir sesle. “Ben canavarlardan korkmam çünkü daima yenilirler.”

Salvador’un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ve bıçağı yavaşça Arsen’in göğsünden pantolonuna kadar indirdi. Arsen’in üzerindeki tişört ikiye ayrıldı.

Salvador bıçağın ucunu çocuğun karnına bastırdı ve bir çizgi çekti.

“Bu baban için,” dedi.

İlkine paralel bir çizgi daha çekti.

“Bu annen için.”

Üçüncü ve dördüncü çizgiyi paralel biçimde çekerken Arsen’in gözleri dolmuştu. Bu acıdan dolayı değildi, ailesinin kaybından dolayıydı.

“Bu ikiz kardeşlerin için,” dedi Salvador gülümseyerek. Arsen’in karnından aşağı kanlar boşanıyordu.

“Ve bu da korumaya çalıştığın Lena için, eninde sonunda o da ölecek. Onu bir arkadaşıma hediye götürüyorum. Küçük kızları öldürmeye bayılır,” dedi.

Arsen’in küçük vücudu tir tir titriyordu, on ikisine basmasına sayılı günler kalmıştı. Kanlar Arsen’in krem rengi pantolonunu koyulaştırdı. Yaralarından akan kanlar kesilmiyordu.

“Bana yalvarmayacak mısın?” dedi Salvador boştaki eliyle Arsen’in yüzüne dokunarak.

“Ben canavarlara yalvarmam, Salvador. Seni öldüreceğim.” Çocuğun sesinde titreme yoktu, gözleri her zamankinden boş bakıyordu.

Salvador deli bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı.

“Göreceğiz Arsen Morana. Son aşamayı da geçersen büyüdüğünde seninle kapışırız. Bana canavar diyorsun ancak senin ruhunda da bir canavar yatıyor. Bir canavardan daha kötü olan şey çocuk bir canavardır,” dedi.

## Morana

"Ben canavar değilim," diye fısıldadı Arsen. Ancak Salvador onu duyduğuna dair bir tepki vermedi. Doğruldu ve yanındaki adamına döndü.

"Bu çocuğu kanala atın, yaşarsa benim oyun masasına oturabileceğim biri olur. Ancak sanmıyorum," dedi. Adamlardan biri Arsen'i kucağına alırken çocuk direnmedi çünkü güçsüz düşmeye başladığını hissetmişti. Görüşü kararırken vücudu kendini saldı.



"Çocuk!" dedi yaşlı bir adam sesi. "Çocuk yaşıyor musun?" On iki yaşındaki Arsen Morana gözlerini açtı. Çevresinde bedenler yatıyordu, su ise kan kokuyordu.

"Evet," dedi güçsüz bir sesle. Yaşlı adam birden kanala atladı ve Arsen'in güçsüz bedenini kolları arasına aldı. Onu kanaldan çıkarırken yaşlı koyu gözleri çocuğun yaralarına takıldı. Çocuğu kucağına aldığı anda çocuğun bedeni her zamankinden ağırdı ancak yaşlı adam pes etmedi.

Koşar adımlarla izbe bir sokağa girdi. Sokak çadır doluydu, büyük çadıra girdi ve Arsen'in bedenini eski şiltenin üzerine yatırdı.

"Darına!" diye seslendi. "Darına acil gel!" Çadırın kapısı açıldı ve kalçasını geçen uzun beyaz saçlara sahip bir kadın büyük çadırın içine girdi. Elllerinde şaman dövmeleri vardı, parmaklarının ucu kınalarla süslenmişti.

"Kesikler derin değil ama çok kan kaybetmiş," dedi yaşlı adam Darına'ya dönerek.

"Yavrum," dedi Darına ince bir sesle. "Boyu uzun ama daha küçücük."

Köşesine geçti ve birtakım otları ezdi ardından otları macuna çevirip yaralarının üzerine sürdü. Eline aldığı lavanta ve adaçayıyla bir tütsü yakıp üzerinde gezdirdi. Bu hareketleri yaparken gözleri kapalıydı, tam alnında ise kınayla çizilmiş üçüncü göz dövmesi vardı.

"Bir şeyler yerse daha çabuk toparlanır, sürdüğüm macun çok etkilidir. Yarasını hızlı iyileştirir, sen yiyecek bir şeyler bul. Bu çocuğu yaşatmalıyız," dedi. Yaşlı adam ayağa kalkıp çadırdan çıktı.



## Işılsu Gültekin

Arsen Morana toparlanana kadar bir hafta çadırda yattı. Darina ve adını yeni öğrendiği Alfred ona gözü gibi bakıyordu. Kendi işlerini görebilecek duruma gelmişti. Arada çıkıp izbe sokaklarda dolaştığı bile oluyordu. Çadıra geri döndüğünde köşede kitap okuyan, uzun beyaz sakallı adamın omzuna dokundu. Alfred okuma gözlüğünü iri burnuna indirip ona baktı.

“Benim gitme zamanım geldi Alfred Amca,” dedi. Alfred’in gür kaşları çatıldı.

“Gitmene gerek yok Arsen, bizimle kalabilirsin,” dedi. O sırada Darina çadırın bir köşesinde Tarot açıyordu.

“Biriyle tanışmışsın,” dedi birden Darina. Arsen şaşırarak kadına baktı, evet o gün biriyle tanışmıştı ancak bir daha onun yanına gitmeyi düşünmüyordu. Gitmek istiyordu ancak annesi kızı gözünün önünde hırpalamış ve tokat atmaktan çekinmemişti.

“Şu an için yollarınız birleşecek gibi durmuyor ancak bunlar Tarot kartları, önümüzdeki altı ayı ancak gösterir, ben şaman kartlarıma bakayım,” dedi yerden kalkarak. Alfred’in köşeye kurduğu ufak rafa yöneldi ve kartları aldı.

“Benim öyle şeylere inanmadığımı biliyorsun Darina Teyze,” dedi Arsen. Arsen bilime inanırdı, batıl inançlara değil. Darina’yı üzmemek için bir şey demezdi ancak kendine bu konuda yalan söyleyemezdi. Darina ne zaman kartlarına baksa gizlice onu izlerdi. Darina köşesine geçer, mumlarını yakar ve kartlarını dizerdi. Şamanik dövmelerle kaplı elleri ahenk içinde kartların üzerinde dans ederdi.

Darina gözlerini kapatıp ellerini kartlarının üzerinde tuttu. Dudakları hareket etmeye başladı ve ardından gözlerini açtı. Kartları çektikçe kaşları çatılıyordu. Arsen dört ayak üzerinde kadının yanına yaklaştı ancak dikkatliydi. Darina daha önce onu kendi enerjisini bozacak kadar yakına gelmemesi konusunda uyarmıştı.

“Kan görüyorum Arsen. Ve aşk. Ancak bu aşk zorlu yollardan geçiyor. Bu aşk tehlikeli bir aşk Arsen,” dedi yavaşça. İki kart daha açtı.

“Bu kız bir oyunun içinde, benliğini bulması zaman alacak.” Ardından iki kart daha açıp açtığı kartların altına koydu.

## Morana

“Sen ise çocuğum ölüme yürüyorsun, ölümle dans ediyorsun.” Kartları birden toplayıp kapattı. Gözlerini kapattığında dudakları bir dua mırıldanır gibi hareket etti. Ardından koyu mavi gözlerini açıp Arsen’in ifadesiz yüzüne çevirdi.

“Sana söyleyebileceğim şey, bu yolda derin bir aşk var, kan var ve ihanet var. Aşk her şeyi yenebilir ama ölüme de yenilebilir.”

Arsen somurttu, bir eli kızın verdiği taştaydı. Cebinden taşı çıkardığında Darina’nın koyu mavi gözleri taşa takıldı.

“O lekeler ne?” diye sordu kaşlarını çatarak. Arsen taşı avucunda sıkı, avucu hâlâ acıyordu.

“İkimizin kanı, kızla benim,” dedi Arsen. Darina ayağa kalkıp avucuna bir mendil örttü.

“Taşı mendilin üzerine bırak,” dedi usulca. Arsen taşı mendilin üzerine koydu. Darina ağır adımlarla köşesine çekildi ve uzun siyah bir mum yaktı. Mendili alevlerin ulaşamayacağı yükseklikte tuttu. Ancak mumun alevi şahlandı ve mendile sıçradı. Darina birden elini çekti ve taş yere düştü. Mendil alev almıştı, mendilin üzerine vurarak onu söndürdü. Arsen taşı alıp cebine koydu.

“Taşa senden başkası dokunmasın Arsen, sen ve o kızdan başka. Sizin kaderiniz kanla birleşmiş ve Toprak Ana kutsamış,” dedi Darina kendi kendine.

“Toprak Ana’ya inanmam,” dedi Arsen somurtarak. “Bilimsel bir yönü yok.”

Darina Arsen’e cevap vermek yerine gülümsedi ve önündeki şifa otlarını ayırarak bağlama başladı.

Çadırın kapısı açıldığında herkes kapıya döndü. Kapıda sarışın oldukça şık giyimli bir kadın duruyordu. Üzerinde krem uzun kollu bir elbise ve beyaz bir kürk vardı.

“Girebilir miyim Darina?” dedi kadın gülümseyerek. Güzel bir kadındı. Darina gülümsedi ve dudağının yanına yaptırdığı papatya dövmesi kırıştı.

“Hoş geldin Melina, seansımız haftaya sanıyordum,” dedi. Melina kıyafetlerini umursamadan şiltenin üzerine oturdu.

## İşılsu Gültekin

“Evet haftaya ancak ben Arsen için geldim,” dedi. Arsen’in kaşları çatıldı.

“Sen de kimsin?” dedi sertçe. Köşesine çekilmiş Alfred’in klasik kitap koleksiyonundan bir kitabı okumak için hazırlanıyordu.

“Ben annenin eski bir arkadaşıyım, çocukluk arkadaşı diyebilirsin,” dedi Melina denilen kadın. Yüzü çok güzeldi, gülümsemesinin insanı sakinleştirecek bir yapıya sahip olduğu söylenebilirdi.

“Annem öldü,” dedi Arsen ruhsuz bir sesle. Ardından kafasını eğip kitabının ilk sayfasını açtı.

“Maalesef biliyorum. Nasılsın?” Arsen kafasını kitaptan kaldırmadan cevap verdi. “İyiyim.”

Soğuk bir iyiyim cevabı çadırdaki yankılandı. Melina derin bir nefes aldı, konuya nereden gireceğini bilemiyor gibiydi.

“Arsen benimle yaşamayı istiyorum, seni bir nevi evlat edinmek istiyorum.” Arsen birden kafasını kaldırdı, siyah dalgaları alına düştü. Gümüşü gözleri ona sevecenlikle gülümsemeye devam eden kadının yüzünde gezindi.

“Burada kalacağım,” dedi Arsen soğuk bir biçimde. Alfred okuduğu kitaptan başını kaldırdı.

“Gitme vaktim geldi dememiş miydin Arsen? Al sana fırsat,” dedi tok bir sesle.

“Fikir değiştirdim,” dedi Arsen ilgisiz bir sesle. Çadırdaki sessizlik oldu.

“Arsen,” dedi Melina yavaşça. “Yaranı deşmek istemiyorum ancak Salvador’u öldürmek istemiyor musun?”

Arsen birden kafasını kaldırdı, gri gözlerinden bir fırtına geçti.

“Sana bu konuda yardım edebilirim, şimdi değil ancak büyüyünce. Onunla savaşacaksan paraya ihtiyacın var. Ve bende de para var,” dedi.

Arsen kıpırdamadan Melina denilen kadının yüzüne bakıyordu.

“Onunla gitmen gerekiyor,” dedi Darina elindeki karta bakarak. Melina Arsen ile konuşurken rafa uzanıp kartlardan birini çekmişti. Kaşları çatılıydı, yüzünde huzursuz bir ifade vardı.

“Korkunç bir yol ancak canavarı yenebilme ihtimaline karşılık onunla gitmelisin.” Darina’nın sesi bu sefer tizleşmişti. Arsen elindeki kitabı kapattı.

## Morana

“Sizi bırakmak istemiyorum,” dedi ince bir sesle. İlk defa duygu emaresi gösteriyordu. Gri gözleri Darina ile Alfred arasında gidip geliyordu.

“Ne zaman istersen onları görmeye gelebilirsin, seni bizzat getirebilirim,” dedi Melina.

“Bir şartım daha var, onlara ev ver. Madem paran var...”

“Hayır,” dedi Darina birden. “Bu çadırdaki mutluyum benim minik kıvrıncığım. Seanslardan kendime ve kocama yetecek kadar para kazanıyorum. Bizi dert etme, biz bu devasa çadırdaki mutluyuz.”

Darina bu cümleleri kurarken Arsen’e bakıp gülümsemişti.

“Tamam,” dedi Arsen ayağa kalkıp. “Seninle geleceğim.” Melina’nın yüzünde bir rahatlama ifadesi oluştu. Ayağa kalktığı anda Darina ve Alfred de ayağa kalkmıştı. Darina Arsen’e sıkıca sarıldı.

“Seni çok özleyeceğim benim huysuz kıvrıncığım. Bunu hiç unutma,” dedi Arsen’in vahşi dalgalarının arasına bir öpücük kondurarak. Alfred ise okuma gözlüğünü çıkartmış parmaklarını gözlerine bastırmıştı. Ağlamasını gizlemek için yüzünü hızla temizledi ve burnunu çekti.

“Ben her zaman senin için burada olacağım Arsen. Eğer bu dünyada Darinasız kalırsam, Tanrı esirgesin, senin yanına geleceğim.” Arsen tüm gücüyle iri adama sarıldı.

“Geleceğim,” dedi sadece. Melina çadırdan çıkmadan önce Arsen’e elini uzatsa da Arsen kadının elini tutmadı.

Sıcak çadırdan çıktıkları an Arsen Melina’ya döndü. “Her ay onlara para göndereceksin. Yoksa seninle kalmam.”

Melina Arsen’e gülümsedi.

“Tamam Arsen,” dedi usulca. “Söz.”



## XXI

*Yanlış yollardır bizi karanlığa sürükleyen,  
Yanlış kararlardır kaderimizi yerle bir eden.  
Öyle yanlışlar vardır ki,  
Düzeltmeye çalışsan bile ilelebet yanlış olarak kalırlar.  
Bazı yanlışların geri dönüşü olmaz.  
Geri dönüşlerin ise kaderi yazılmaz.*

Küçükken her şeyi doğru bildiğimi sanırdım, attığım her adım benim için doğru olardı. Annemi bir yanlışın içinde göürdüm ve onun gibi olmadığım için şükrederdim. Biri bana yanlış dese de içimden öyle yapmak geliyorsa o benim için doğru kılınırdı.

Kafamın dikine gittim, hiç kimseyi dinlemedim.

Kimse de bana doğru olanı söyleme zahmetine girmedim. İşte böyle bir yalnızlıktı bu. Yanlış bulansa bile avucunun içinde kalan senin yanlışlarındı. Herkes yüzüne gülerdi, yalnızlığıyla dalga geçerdi ve en sonunda sen o yola sapardın.

Bir insanın yürüdüğü her yol yanlış olabilir miydi? Bunun hiç mi çıkışı yoktu?

Benim yanımda kimse yoktu, o adım benim adımımıydı. O adım belki bir cehennem çukurundaydı, belki herkesin uzakta durduğu o bataklıkta idi.

Kendimi sevmeyi öğrenememiştim ancak kendimi koruma konusunda epey iyiydim.

Bana dokunamazlardı, benim kalbime ulaşamazlardı. Ta ki şu noktaya kadar.

Büyük bir odada ayakta dikiliyordum. Büyük kırmızı kadifeler yere sürünüyordu. Yerde Savana'nın amblemi olan siyah güneş mermerlere işlenmişti. Tam karşımda ahşap işlemeli bir masa duruyordu, masanın iki yanında ise Savana'nın amblemi olan iki flama vardı.

## Morana

Kafamı kaldırdığımda devasa avizeyi gördüm, avizeden parlak taşlar sarkıyor ve arada duvara gökkuşağından huzmeler düşmesine neden oluyordu. Şu an bir makam odasında olduğumun farkındaydım. Başımda ilaçtan kaynaklanan hafif bir sancı vardı ama umursamadım. Sersemleme hissi yavaş yavaş bedenimi terk ederken derin bir nefes aldım.

Salvador Varol uzun bacaklarını masanın üzerine uzatmış bana bakıyordu. Yüzünde çok eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

Ellerimde kelepçeler yoktu ancak üzerimde herhangi bir silah da yoktu. Odanın dört bir köşesinde korumalar vardı, hepsi yüzlerini aşağı çevirmişlerdi.

“Minik çiçeğim sonunda teşrif etmiş,” dedi Salvador bana bakarak. Elinde ufak bir dünya küresi vardı ve sürekli onu çeviriyordu. Küre durdukça parmağıyla küreye vuruyor küre daha hızlı dönüyordu.

Minik çiçeğim lafı şu an sadece midemi bulandırıyor. Bana önem vermediğini artık hissediyordum. Onun Morana’ya yaklaşması için ben sadece bir piyondum. Bu zaten en başından beri ortadaydı ancak şu an karşımda oturan adam benimle hiçbir bağı yokmuş gibi rahattı.

“Bana minik çiçeğim deme,” dedim en sonunda. Kırklar düşmüş gür kaşları havalandı.

“Ne oldu şimdi sorgulama evresine mi geçtik? Minik çiçeğim,” dedi üstüne basa basa. Hoşuma gitmediği için daha çok üzerime geliyordu.

“Benim canımı çok sıktın. O kadar sıktın ki seni öldürmek için suikastçı göndermeyi bile düşündüm ancak ufaklık karargâhı sıkı koruyordu. Bir gece hariç tabii,” dedi kendi kendine. Ufaklık dediği Morana’ydı.

Hâlâ elindeki ufak küreyi döndürüyordu, bakışları kürenin üzerindeydi. “*Seni öldürmek için suikastçı göndermeyi bile düşündüm.*” Cümle midemi bulandırdı, onun sözünden çıktığımda ne olacağını canlı canlı görmüştüm.

“Neden sana attığım mesajlara cevap vermedin?” dedi birden kafasını küreden kaldırarak.

“Bakmadım,” dedim gülümseyerek. Deli deli bakan gözleri bir an yüzüme takıldı. Ayağa kalkıp tam önümde durdu. Bir tokat yüzümde

## Işılsu Gültekin

patladığında yanaklarım acıyla sancılandı. Kafam o kadar hızlı sağa dönmüştü ki boynum sancılanmıştı.

“Beni sana bunu yaptırmak zorunda bıraktın minik çiçeğim,” dedi eğilerek. Yüzü hemen yüzümün karşısındaydı.

“Sana yapacaklarımın yanında bu hiçbir şey,” dedi fısıldayarak. Nefesi içki ve sigara kokuyordu.

“Bana ihanet ettin,” dedi uzaklaşarak. Elleri cebinde sarsak sarsak yürüyordu.

“Ben sadece sana ihanet etmedim,” dedim titreyen bir sesle. *Ben âşık olduğum adama da ihanet ettim.* “Arsen’e de ettim.”

Kafasını arkaya doğru iterek bir kahkaha attı. “Arsen Morana benim yarattığım bir şeytan, onu ben sağ bıraktım. Günün birinde kapışacağımızı biliyordum. Ay ne güzel,” dedi odada dolanarak.

“Yaptığın tüm kötülükleri öğrendiğimde seninle çalışmamı nasıl beklersin anlamıyorum,” dedim. Hışım la bana döndü.

“Kızlar babalarının tarafını tutar, sözünden çıkmazlar ama sen Tara, kafanın dikine gittin. Ben sana onun güvendiği biri ol dedim yatağına gir demedim,” dedi.

Yutkunmaya çalıştım. Göğsüm ağrıyordu, Arsen’i istiyordum ancak bir yandan da burada olmadığı için mutluydum.

“Söylesene Tara nerede hata yaptım? Biraz geç de olsa babalık rolümü iyi oynadığımı düşünüyorum. Senin attığın o salak salak mesajlara bile cevap verdim. Daha ne yapabilirdim?”

Attığın salak salak mesajlar. O mesajlar benim bir dönemimi güzelleştirmişti. Ancak onun için bir şey ifade etmediğini şimdi görüyordum. Bir piyon olduğumun farkındaydım ama sevgi görmediğimin farkında bile değildim.

Sen tek bir kişiden sevgi gördün ve onu sırtından bıçakladın.

Babalık ilişkimizi düzelttiğimizi düşünmeye başlamıştım. Herkesin eli kanlı, cani dediği adama ben baba demiştim.

Çünkü babamdı ve içimdeki küçük kız çocuğu ona da elini uzatmıştı. O küçük kız çocuğunu ne zaman öldürecektim bilmiyordum. O küçük kız çocuğunu ne zaman gömsem o çamurlu toprak kalıntılarıyla dolu eli bir şekilde havaya uzanıyordu.

## Morana

O kız çocuğu gömüldüğü yerden bir şekilde çıkmayı başarıyordu.

“Morana’ya sağlam darbeler indirebilirdim,” dedi kendi kendine. “Sen o siktiğimin mesajlarına baksaydın şehri onun elinden çekebilirdim. Ama şimdi, sırf senin yüzünden paralı askerlerle çalışıyorum.”

Masanın üzerindeki ufak lambaya elini savurdu, lamba yere düşüp paramparça oldu.

“Bir de utanmadan kolyeyi çaldın,” dedi dişlerinin arasından. “O kolye benim askeri gücümü destekleyecekti. Ama benim kaltak kızım kolyeyi de almayı başardı, ne için?”

Kendi kendine konuşuyor ve odada volta atıyordu.

“Bir erkek yüzünden,” dedi ve kahkaha attı. Kahkahası normal değildi. Birden bana yöneldi ve saçlarımı sıkıca kavradı. Kafam aşağı çekilirken kıpırdayamadım.

“Kancıklara güven olmaz, anana da sana da,” dedi öfkeyle. Tükürükleri yüzüme sıçradı. Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. Kafamı savurduğunda yapabileceğim bir şey yoktu. Ne silahım vardı ne de kendimi savunabileceğim bir yöntem.

“Bana gerçekten babalık yaptığını düşünmüştüm, kısa bir süre de olsa. Örgütüne girdim kafama o dövmeyi kazıttım. Seni mutlu etmek içindi!”

Sesim birden yükselmişti. Salvador’un enseme yakın yerden tuttuğu saçlarımın dibi cayır cayır yanıyordu.

Salvador bana döndü. Siyah saçlarının yanlarına ve kaşlarına aklar düşmüştü ama yeşil gözleri benim yüzümdeydi.

“Ne babalığı,” diye tısladı. “Kısır olmama ramak kala senin damızlık ananı buldum. Soyumu devam ettirmem gerekiyordu. Salak salak hayaller içinde olan bir kız değil, bir erkek çocuk istiyordum!”

Kalbime saplanan bıçak o kadar güçlüydü ki bir an nefes alamadım. Elim istemsizce göğsüme gitti, göğüs kafesime öyle büyük bir acı saplanmıştı ki bir an için göğsümün kanadığını düşündüm. Sanki elimi göğsümden çekecektim ve parmaklarım kana bulanacaktı.

“Sen,” dedi Salvador allak bullak yüz ifademi izleyerek. “Beni hayal kırıklığına uğrattın. İlk başlarda kız olduğuna sevinmemiştim sikimde



## Işılsu Gültekin

değildin ancak Morana ortaya çıkınca bu işi çok kolay bir biçimde halledeceğimi düşünmüştüm.”

Salvador Varol karşımda durmuş tüm nefretini ve düşüncelerini kusuyordu. Ve ben boğulacak gibi hissediyordum.

Ben gerçekten boğuluyordum, annemin bana ettiği tüm hakaretler şu an bana hiçbir şey gibi geliyordu. Salvador’un dudaklarından çıkan her kelime ise ruhumu un ufak ediyordu.

Ben bu dünyaya parçalanmaya mı gelmişim?

Ben gerçekten ölmek için mi doğmuştum?

“Güzeldin aklını çelebilirdin, keskin nişancı olman ise tadından yenmezdi çünkü Şahingöz’den bile daha iyi olabilecek bir potansiyele sahiptin.”

Yutkunmaya çalıştım.

“Sen ne yaptın gerçek bir aptal gibi, normal bir kız gibi onunla evlendin. Hem de benim düşmanımla!”

Histerik biçimde kahkaha atmaya başladı.

“Salak kız, bir erkeğin seni sevebileceği düşüncesi sende ne zaman oluştu? İki güzel kelime duyunca mı? Eğer öyleyse Morana sana seninle evlenene kadar güzel kelimelerden oluşan bir kitap yazmıştır,” dedi kahahtasının arasında.

Bana yaklaştı ve çenemi yakaladı, öyle ki tırnağı çene derime saplandı.

“Sana minik çiçeğim dediğim an yelkenleri suya bıraktın Tara. Benim için seni kandırmak kolaydı çünkü sen içten içe babanı arıyordun. Annen desen zaten şizofrenin teki,” dedi.

Dudaklarım aralandı. “Şizofren mi?” dedim güçbela. Salvador benden uzaklaştı, ellerini cebine soktu. “Bunu da mı fark etmedin Tara?”

Sessiz kaldım, annem ilaç kullanırdı ancak bana onların anksiyete hapları olduğunu söylemişti. Salvador kemerine asılı bir telsizi eline aldı. Tuşuna basıp konuştu.

“Bilgisayarı getirin,” dedi. Birkaç saniye içinde bir adam bilgisayarı getirdi.

“Şu kameraları ayarla,” dedi Salvador cebinden çıkardığı çakıyı parmaklarının arasında çevirirken. Adam birkaç tuşa bastı ve bilgisayarı Salvador’a verdi.

## Morana

Salvador da birkaç tuşa basıp bilgisayarı bana çevirdi.

Evimizin her bir odası tam karşımdaydı. Eve kamera kurdurmuştu. Her bir odaya.

“Bak şimdi biraz eskiye ineceğiz, senin küçüklüğüne...”

Bir ekran açıldı, ekranda annem vardı ve ben yatakta kıvrılmış uyuyordum. Odada bir kafes vardı. Kafesin içinde de bir tane kumru. Annem kafesi açtı, kuşu biraz okşadı ardından boynunu kırdı. Kuşun cansız bedeni kafesin zeminine düştü. Salvador ekranı kendisine çevirip birkaç tuşa daha bastı.

Bu sefer annemle mutfaktaydık ve ben ağlıyordum. Annem ise bulaşık yıkıyordu.

“Çok iyi bakmıştım, nasıl oldu anne?” dedi küçük Tara ince bir sesle.

“Bana onları öldüreceğini söyledin,” dedi. “En sonunda da öldürmüşsün işte ya da sen bana öldür dedin. Daha doğrusu öyle, ben de sen istedin diye yaptım.”

Kanım öyle hızlı buz kesmişti ki. Kumruyu benim ona öldür dediğimi sanıyordu.

Salvador bilgisayarı kendisine çevirdi ve başka bir tarihe geçti. Ekranı tekrar bana çevirdi. Annem dış kapıdan giriyordu ayağında çamurlu botlar vardı. Bütün holü o çamurlu botlarla yürüdü, bir an durup bot izlerine baktı. Ardından odasına gidip kapıyı kapadı.

Sonraki sahnede annemin koridorda beni terlikle dövmesi vardı. “Ben dışarı çıkmadım ki anne!” diye ağlıyordum. Sesi birden daha da yükseldi, öyle ki koridor çınladı.

“Ben gördüm, evin içinde yürüme seslerini duydum, dışarıdan geldin ve holü bok ettin!”

“Hayır yemin ederim!” diye ağlıyordum ancak annem terliği sırtıma indirmeye devam ediyordu. “Gördüm diyorum Roya ayakkabılarını bile çıkarmadan odana gittin!” Terlik kafama, enseme, sırtıma geliyordu. Ben ise kendimi yere bırakmıştım. Sekiz dokuz yaşlarındaydım.

“Şimdi yakın bir zamana gidelim Tara,” dedi. Ardından bilgisayarın tekrar bana çevirdi. Annem bulaşık yıkıyordu, akan sudan buharlar yükseliyordu. Elleri suyun içinde kalmış ve kilitlenmiş gibiydi. Kıpırdamadan duvara bakıyordu, kaynar su ise evyeyi dövüyordu.

## İşilsu Gültekin

O sırada ben mutfağa girip suyu kapatıyor ve annemin ellerini avucuma alıyordum.

Annem ise beni itip mutfaktan çıkıyor ve odasına gidip kapısını kapatıyordu.

Salvador en sonunda ekranı kapattı. Bütün vücudum uyuşmuştu. “Başlarda onun saf kötü olduğunu düşündüm,” dedi dili dudaklarında gezinirken. “Ardından Varan’a söyledim ve ona tomarla para vererek psikiyatriye gönderdim. Sınırdaki kişilik bozukluğu mu şizofreni başlangıcı mı ne haltsa öyle bir şeyi varmış.”

Aldığım her nefes ciğerlerimi delip geçiyordu sanki. Avcumun içi terlemeye başlamıştı.

Annem bazen odasından çıkmaz, günlerce duş almazdı. Bazı günler ise oldukça bakımlı bir biçimde evde gezinirdi. Pahalı parfüm kokusu evi kuşatırdı.

“Siktiğim kadına bak,” diye homurdandı. “Doğurgan olmasa ona elimi bile sürmezdim.”

Kafam sertçe yukarı kalktı ve çenemi dikleştirdim.

“Ona öyle deme,” dedim âdeta tıslayarak. Salvador bilgisayarını masaya o kadar sert attı ki masa ayaklarına kadar titredi. Gürültü ise odada yankılandı.

“Bana cidden o kadını savunuyor musun?” Gülümsemesi tehditkârdı. Bana doğru ilerledikçe ellerim yumruk oldu. Dudaklarım kendiliğinden aralandı.

“İkiniz de aynı boksunuz derdim ancak o hastaymış, hasta olmasa belki de...”

İkinci tokat yüzümde patladı.

“Hâlâ saçmalıyorsun. Ben kötüyüm kabul, o kadın da kötü. Bu durumda sen mi başımıza iyilik timsali kesiliyorsun?”

Kafamı çevirip onun yüzüne bakmayı reddettim. Saçlarıma asıldı ve yüzümü sertçe sarstı.

“Sen de kiralık katilsin Tara. Bana burada masumu oynama, minik çiçeğim.” Beni itince tökezledim.

Bu adamın karşısında diz çökmeyecektim.

Babamın karşısında diz çökmeyecektim.

## Morana

Kusmak istedim, onun benimle aynı olan yeşil gözlerine bakmayı reddettim. İsterse burada kafamı koparabilirdi ancak umurumda olmazdı. Saçlarımı bırakıp benden uzaklaştı.

“Neden benimle iletişimi kestin?” dedi tekrar. Onu tatmin edici bir cevap verememiştim.

“Orada kendimi iyi hissettim. Değerli hissettim,” dedim. İçim kavruluyordu, gözyaşlarımın geleceğini hissettiğimde kendimi toparladım.

“Tara sen zayıf birisin,” dedi Salvador elindeki çakıyı döndürmeye devam ederek. Ardından bana yaklaştı ve bıçağı boynuma bastırdı. Bu sefer gözlerinin içine baktım, yeşil gözlerinin içinde mavi parçacıklar vardı.

Bıçağı yavaşça boynumdan göğsüme indirdi, bıçağın tenimi kestiğini hissettim ancak tepki vermedim. Kanın sıcak hissi boynumdan göğsüme doğru usulca ilerledi.

“İki gün boyunca seni parçalayacağım. İki gün boyunca damarlarındaki kanı akıtacağım. Benim kanımdan herhangi bir parça senin gibi birinin damarlarında akmayacak,” dedi.

Bana arkasını döndü ve köşede duran adama bir işaret yaptı. Adam koşar adımlarla odadan çıktı.

“Sen insan değilsin,” dedim. “Sen canavar da değilsin, sen canavardan bile kötü bir varlıksın. Daha kötüsü ise nefes alıyorsun.”

Salvador bana döndü ve tüm dişlerini göstererek sırıttı ancak gözlerindeki ifade ölümcüldü.

Kapı açıldığında dört kişi içeri girdi, sırtlarında demirden bir sandalye vardı. Morana'nın Mikail'e işkence ettiği sandalyeye benziyordu.

İçim korkuyla dolsa bile başımı eğmedim.

Beni bu sandalyede parçalasa bile kalbimdeki acının yanına bile yaklaşmazdı. O kadar çok ağlama hissiyle dolmuştum ki çenem kitlenmişti.

Yık beni, geri kalan parçalarımı ateşe ver. Asla senin istediğin gibi biri olamayacağımı kabullendim. Asla senin gibi biri olmak istemediğimi fark ettim.

Ben sen değilim. Ben annem değilim. İkiniz beni dünyaya getirdiniz ancak kanla yıkadınız. Benim girdiğim yola girmekten başka çarem yoktu. Ruhumu kirlettiniz, kalbimi yaktınız ama beni siz yapamadınız.

## İşilsu Gültekin

“Soyun şunu,” dedi Salvador. Bir adam şortuma asıldı, diğeri ince askılımı çıkardı. İçimde straplez surtyen olduğu için mutluydum. Beni oturttular ve ayaklarımı kelepçelediler. Ardından bileklerimi de sandalyenin kollarına bağladılar.

“Bunu yapabiliyorsun işte,” dedim Salvador’a doğru güçlü bir şekilde. “Yapabileceğin şey silahımı almak ve bana işkence etmek. Elimde silahım olsa işler değişirdi.”

Salvador kollarını arkasına kavuşturdu ve bir süre beni izledi.

“Ben senin eğitim aldığını bilmiyordum Tara. Senin dayın bana çalıştı ancak bana hiçbir şey söylemedi. Seni gizli gizli eğitti. Ben keskin nişancı olduğumu kameradan öğrendim,” dedi.

“Ne kamerası?” dedim.

“Seni yatağın altına silahını koyarken gördüm. Hangi kızın on altı yaşında bu kadar kaliteli bir silahı olurdu?”

Derin bir nefes aldım, hava sıcak olmasına rağmen demir sandalyenin metali tenimi üşütüyordu.

“Sonra Şahingöz’ü biraz hırpaladım. Hırpalamadan önce de bir düzine adamımı öldürdü. Ardından bir anlaşma yaptık.”

Sessiz kaldım, merak duygusu içimde bir kamçı gibi şaklıyordu. Salvador sormamı bekledi ancak ben inatla ağzımı açmadım. Benden ne istese tersini yapacaktım. En sonunda pes etti çünkü anlatma konusunda çok hevesliydi.

“On dokuzuna girmeden seninle irtibata geçmeyecektim o da ona verdiğim tüm görevleri yapacaktı.” Salvador kıs kıs güldü.

Sürekli gülüyordu ancak sağlıklı bir insan gülümsemesi değildi, bu adam canavardan öte bir deliydi.

“Ona bir kere çocuk öldürttüm.” Sanki boğazımı bir el sıktı, dayımın kuralları her zaman netti. Kadınlara ve çocuklara dokunmazdı. Yutkunmaya çalıştım ancak boğazım kurumuştı. Dayım beni belli bir yaşa kadar korumak için ilkelerini çiğnemişti. Dayım ilkelerini dünyanın parasını da sunsalar çiğnemezdi.

Bunu benim için yapmıştı.

Saf kötülüğün kendisiyle masaya oturmuş ve şartlarını kabul etmişti.

## Morana

Ağlama dürtüm çok fazla şiddetlenmişti. Dayım birçok görevinin arasında beni anne ve babamdan çok korumuştı. Onu özlüyordum, onu şu an çok özlüyordum.

Dayıma birçok kez sarıldığım olmuştu ancak o bana yarım yamalak sarılırdı. Onu kızdırmayı severdim. Annem onda otizmin bir sendromu olduğunu söyleyene kadar çok ölüm gördüğü için onun tutuk biri olduğunu sanırdım. Gecenin bir vakti bile güneş gözlüğünü çıkarmazdı, gözlüğünü çıkardığı zamanlarda da pek göz teması kurmazdı.

Sürekli görevde olmasa dayımla yaşamak isterdim. Sert çıkıştığı zamanlar oluyordu ancak ne annemin ne de babamın yaptığı kötülüğü bana yapmazdı. Kapı birden açıldı.

“Aşkım!” diye bir ses yükseldi. Arkama dönmeye çalışsam da demir sandalyenin kilit noktaları beni o kadar sıkı tutuyordu ki başımı bile yarım yamalak çevirebiliyordum. Topuk sesleri odada yankılandı ve Salvador’a yaklaşan kadını gördüm. Helen’di.

Helen bana döndü ve pek de sevimli olmayan bir gülümseme gönderdi.

“Tara,” dedi. “Dua et o gece kafam güzeldi yoksa seni öldürmüştüm.” Dudaklarımın arasından bir kıkırtı çıktı.

“O biraz sıkar Helen,” dedim. “Sen silah görünce bile bayılabilecek bir kadınsın.”

Helen’in kaşları çatıldı, sarı saçlarını arkasında sıkı bir topuz yapmıştı. Üzerinde uçuş uçuş kırmızı bir elbise vardı.

“Sen beni yanlış tanımışsın,” dedi. Ardından Salvador’a döndü ve elindeki bıçağa uzandı.

“Biraz da ben kesik atayım olmaz mı ha?” Dişlerimi sıktım, öfke kafamın içinde fokurdamaya başlamıştı. Eğer Helen tenimde bir iz bırakırsa onu gerçekten öldürürdüm.

“Hayır,” dedi Salvador net bir sesle. “Neden geldin?” Helen’in suratı düştü ancak renk vermedi. Ufak kırmızı çantasından bir kâğıt çıkardı.

“En doğurgan dönemimdeymişim, ne zaman istersen ben varım,” dedi kırmızı dudaklarını gülümseme kaplarken.

Midem hiç olmadığı kadar bulandı, Salvador ellili yaşlarının ortasında olmalıydı ve hâlâ çocuk için uğraşıyordu.

## İşilsu Gültekin

Salvador kadının elindeki kâğıtları alıp bir bakış attı. “İyi, bir iki güne deneriz,” dedi. Helen’in yüzündeki ifade bu sefer bozuldu.

“Hemen olmaz mı?” Sesi bir kuş cıvıltısını andırıyordu ve bu benim sinirimi daha çok bozuyordu. Yumruk yaptığım ellerimi açıp kapattım.

“Savana tamamen benim olmadan bununla uğraşamayacağım,” dedi Salvador ağzına bir sakız atarak. Helen iç geçirerek kâğıtları çantasına soktu.

“Çok şık görünüyorsun Tara, o gece senden etkilenmekte haklıyım. Sadece biraz fazla benin var,” dedi.

Helen’e gülümsedim. “O gece bir şeyler yaşayabileceğini düşünmen beni üzdü. Bir kolyeye bile sahip çıkamadın. Geçmiş karşıma neler diyorsun,” dedim yavaşça.

Odaya bir sessizlik çöktü. “Ha bu arada Salvador’a da damızlık olmak için yalvanyorsun.” Helen’in boynundan yanaklarına kan hücum etti.

“Şu durumda olan biri için çok cesursun,” dedi dişlerini sıkarak. Helen’e göz kırptım.

Helen birden duruşunu dikleştirdi. “Evliliğini kutlarım, tabii ki kocan hâlâ yaşıyorsa. Salvador’a kafa tuttuysa bir sokak köşesinde çürüyordur.”

Morana’nın şu an ne yaptığını bilmiyordum, muhtemelen Salvador’a saldıracaktı. Onun için önemimin kalıp kalmadığını bile bilmiyordum. Bana sadece ihaneti affetmeyeceğini söylemişti. Ve ben de ihanet etmiştim. Olabilecek en kötü şekilde hem de.

“Eşimi tanıyorsam,” dedim yavaş bir şekilde, “mezara gireceğiniz tarih belirlenmiştir.”

Helen bir kahkaha attı. Soğuk, insanın tüylerini ürperten bir kahkahaydı bu. Salvador birden kafasını kaldırıp Helen’in sırttan suratına baktı.

“Tara haklı, Morana hafife alınacak bir düşman değil.” Salvador’un cümlesi beni şaşırtsa da yüzümdeki ifadesizliği korudum. Helen’in yüzünden bozulduğu belli oluyordu.

“Haberini verdiysen çık git. Bir daha da benim odama kapıyı tıklatmadan girme kadın,” dedi Salvador soğuk bir sesle. Helen’in yüzünde bir şok ifadesi belirdi ancak Salvador onun yüzüne dahi bakmıyordu.

## Morana

Masadaki birkaç kâğıdı inceliyordu. En sonunda Helen pes edip odanın çıkışına yöneldi, topuklu ayakkabılarının sesi odanın içinde yankılandı.

Helen odadan çıktığında gözlerimi Salvador'a yönelttim.

"Gerçekten mi?" diye sordum alayla. "Dünyaya bir çocuk daha mı getirmeyi düşünüyorsun? Benim hayatımı sikip attığın yetmedi mi?"

Salvador ellerini masaya dayayıp bana baktı, bir yandan da gürültülü bir şekilde sakızını çiğniyordu.

"Ben bir asker istiyorum, zayıf bir kız çocuğu değil."

Zayıf bir kız çocuğu. Normalde bu cümle beni kavururdu, en derin buzulların içine sokardı. Ancak bir şey hissetmiyordum. Salvador'un babam olmadığını, beni sevmediğini kabullenmişim.

Tabii bir de insan olmadığını.

"O zayıf kız çocuğunun eline bir silah versen tereddüt etmeden alnında bir delik açar. Ancak sen korkuyorsun," dedim. Salvador kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Ben senin yeteneğini küçümsemiyorum Tara. Ben senin karakterini küçümsüyorum. Kimden azıcık bir sevgi görsen ona bağlanıyorsun. Ben böyle kişileri insan yerine koymam."

Salvador benimle ilgili birçok şeyi çözmüştü. Ben sevgiye o kadar açtım ki bana iyiliği dokunan bir insanı asla unutmazdım. Ya yardımcı olmaya çalışırdım ya da sonsuza kadar minnettar kalırdım.

"Küçükken hayatıma girsen senin askerin olabilirdim," dedim. Sesli düşünüyordum ancak düşüncelerim Salvador'a söylemekten çekineceğim şeyler değildi.

"Olmazdın. Bunun için çok dikbaşlısın. Ayrıca senin o tuhaf dayınla anlaşma yapmışım ve o dönem çok düşmanım vardı. Bir kız çocuğuyla ilgilenip ona pamuk şekerler alamazdım. Bende babalık güdüsü yok."

Onda babalık güdüsü yoktu ancak aylarca bana ilgi göstermişti. Kimseden duymadığım cümleleri bana yazmıştı. Çok iyi bir oyuncuydu, planını işletmek için adım adım tuğlaları dizmişti.

Ancak ben onun yaptığı kuleye tekme atmışım. En büyük düşmanına âşık olarak. Ona gerekli istihbaratları sağlamayarak. Yine her zamanki Tara Roya kendi doğrularını belirlemiş ve onun peşinden gitmişti.



## Işılsu Gültekin

Şu an cehennem ateşinde kavrulsam, yarı çıplak demir bir sandalyeye bağlansam bile. Daima kendi doğrularımı izlemiştim. Emir almaya alışkın bir yapım yoktu ve Morana örgütündeyken de sık sık Arsen'e baş kaldırmıştım.

Salvador haklıydı, beni dünyalar kadar sevgiye boğsa da onun küçük askeri olamazdım.

"Çöküş Gecesi'ni neden yaptın?" dedim birden. Dudaklarını yaladı ardından kanatana kadar ısırdı. Altdudağından bir damla kan çenesine süzüldü. O kanı zevk alarak yaladı.

"Arkamdan iş çeviriyorlardı, başsavcı ve vali. Ben yakın adamlarıma güvenmezsem kimseye güvenmem. Ve ben güvenmezsem de öldürene kadar durmam. Hepsini temizlemem gerekiyordu, her bir mikrobu..."

Başsavcının Arsen'in babası olduğunu biliyordum. Bana gösterdiği gazete küpürlerinde de neye benzediğini görmüştüm. Morana'ya benzeyen soğuk bakışlı, uzun bir adamdı.

"Yakın olanlarla özel olarak ilgilendim tabii," dedi. Ardından masanın arkasından çıktı ve önüme gelip çömeldi. Bıçağın ucunu bacağıma bastırdı, kanatana kadar durmadı. Ardından uzun bir çizgi çekti. Bacağımda önce kesik izi oluştu ardından kan kendini gösterdi.

"Bana burada sonsuza kadar işkence mi yapacaksın? Beni öldürecek misin?" Salvador bana göz kırptı.

"Sana ölümden bile bir beter acı yaşatacağım Tara. Öyle ki keşke beni bu sandalyede öldürseydi diyeceksin."

Kan bacağımdan dizime doğru süzüldü. Diğer bacağıma geldi ve bıçağı dik tutarak bastırdı, bıçağın metal ucunda anında bir kan damlası belirdi.

Korkum bir sarmaşık misali ruhuma dolandı.

"Mavi'yi gerçekleri söylemesi için sen mi gönderdin?" Madem burada işkence görecektim, kafama takılan bazı gerçekleri de sormalıyım. Salvador yalan söylemeye kolay kolay başvurmuyacak kadar deli bir adamdı.

"Ah şu uyuşturucu bağımlısı mavi saçlı çocuk. Onun kardeşi elimdeydi, ben de kullanayım dedim..." Bu sefer bıçağı karnıma bastırdı ve

## Morana

ince bir kesik attı. Canım acımıyordu ancak kanın sıcaklığını üşüyen tenimde hissedebiliyordum.

“Mavi’nin hedefi benmişim, Arsen söylemişti.” Salvador kaşlarını kaldırıp bana baktı ardından tebessüm etti.

“O Varan Kandemir’in işi. Senin doğum sertifikanda ismi yazan benim eski sağ kolum. O seni istiyordu, seni bana karşı koz olarak kullanabileceğini düşündü.”

İçimi rahatlama kaplamıştı çünkü Morana da Mavi’nin neden hedeflediğini bilmiyordu.

“Ama seni alamadılar çünkü Arsen Morana hepsini yok etti. Benim de işime geldi.” Ağlama hissi beni yine kuşatmıştı, onu o kadar çok öz-lüyordum ki. Son görüşümde dağılmış bir biçimde pencere pervazında sigara içiyordu.

Ben ona ihanet etmiştim. Ben onu dağıtmıştım. Ben kendi parçalarını toplamayı bilmezken onun parçalarını nasıl toplayabilirdim ki? Ama ben kapıdan çıkıp giderken yüzüme bakmasını çok istemiştim. O gümüşü gözlerin yeşilliklerimi sarmalamasını istemiştim.

Ama bana bakmamıştı, bakacağını da sanmıyordum.

Beni affettiğini söylemesini çok istemiştim. Bencilliğim yine gün yüzüne çıkıyordu işte. Bokları yiyordum ve günün sonunda affedilmeyi bekliyordum.

Benim fazla verici yönümle bencil yönüm sürekli bir çatışma halindeydi.

“Bir yandan da hoşuma gidiyor biliyor musun,” dedi bıçağını bu sefer omzuma bastırarak. Oradaki yanma ve keskin acıyı da hissediyordum. Ancak umurumda değildi Salvador isterse beni burada doğ-rayabilirdi. Ben sadece Arsen’i görmek istiyordum, isterse Salvador bu sandalyeyle birlikte beni ateşe verebilirdi.

“Kaleyi içten fethetmen. Arsen Lloyd Morana’nın karısı olman. Benimle iletişimde kalsaydın...” Bıçağı omzumu sıyırdığında çok keskin bir acı duydum. Bu sefer her zamankinden sert bastırmıştı.

“Onu alt edebilirdik. Baba ve kız. Yeni bir imparatorluk kurabilirdik.” Omzumu yukarı kaldırdım ve bıçak daha derin bir kesik açtı.

## Işılsu Gültekin

“Ben senin kızın değilim. Bana cennetin kapılarını açsan bile seni izlemem Salvador çünkü bırak cenneti seni cehennem bile kabul etmez.”

Salvador bir an durup yüzüme baktı, her zamanki alaycı ifadesi yok olmuştu.

“Yazık,” dedi kendi kendine. Bu sefer bıçağı göğsümün üzerindeydi, sol tarafta. Tam kalbimin üzerinde. Bir çizik attı. Canım acıdı, çok acıdı. Yüzümü hafifçe buruşturmama engel olamadım.

“Senin o sefil kalbini çıkarıp fırlatmayı o kadar isterdim ki ama seni öldüremem.” Ayağa kalktı kanla kaplı bıçağı parmaklarının arasında çevirdi. Elleri kanımla lekелendi.

Kanım canavardan beter bir varlığın parmakları arasındaydı.

“Öldür gitsin,” dedim birden. “Yaşamak için bir sebebim kalmadı.”

Kalbimde Arsen'e duyduğum sonsuz aşkla öldürdüm, ölürken onu hayal ederdim. Bana dokunuşunu, beni öpüşünü. Göğsüne yatışımı. Birden kafamı kaldırdım, vücudum acıdan uyuşmuştu.

“Varan'ı da öldürdün mü?” diye sordum. Salvador bana döndü ve ellerini yanları kırılaşmış saçlarının arasından geçirdi.

“Onun da sırası gelecek, şu an yanımda tutabildiğim kadar adam tutmaya çalışıyorum. Seninle alakası olmasa bile Morana'dan misilleme gelecek.” Ardından kıkırdadı ve kanlı parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

“Onu hayatta bırakırken çok fazla düşünmedim, o çocukta normal olmayan bir şeyler var. Bana benziyor.”

Kanla kaplı göğsümden yükselen ateş üşüyen tenimde gezindi.

“Sana benzemiyor, sen onun tırnağı bile olamazsın!” Sesim çığlık derecesine gelecek kadar yükselmişti. Salvador birden bana yöneldi ve saçlarıma asıldı. Boynum geriye doğru asılırken kaslarım kilidendi. Kanla kaplı bıçağı boynuma bastırdı.

Kaşları çatılıydı, yeşil gözleri öfkeden parlıyordu.

“Sakın Tara,” dedi dişlerinin arasından konuşarak. “Sakın bana bu tarz bir cümle kurmaya kalkma.”

Saçlarıma öyle bir asıldı ki köklerinden koptuğunu hissettim. Yanılmamıştım da Salvador geriye çekildiğinde elinde az sayılmayacak miktarda saç tutamı vardı.

## Morana

"Ben kendime oyun istedim, rakip istedim. Savana şehrinin insanları yozlaşmışlar ancak salaklar. Ben benim masama oturacak bir adam istedim. Ve buldum da." Ardından bir süre sessiz kaldı.

"Seni sıkıştırdı değil mi, her bir darbenin üzerine fazlasını ekledi." Salvador kafasını çevirip bana baktı, elini sakallarına götürüp gezdirdi. Bana saldıracağını düşünüp kendimi hazırlamıştım. Ancak saldırmadı.

"Ona iki darbe indirdim. Biri sensin, diğeri de balayı yaptığınız iki gün. Depolarını ateşe verdim."

Demek bu yüzdendi, Morana koşarak odasına dönmüş işine kapanmıştı. Belki de Eris haklıydı, ben Morana'nın planlarına engel oluyordum. Bir savaşın ortasında onun dikkatini dağıtıyordum.

Sürekli onunla olmak istiyordum, onun gümüşü gözlerine bakmak ve gerçek gülümsemesine şahit olmak istiyordum. Bu benim kalbimi ısıtıyordu, bu benim içimdeki dinmeyen aşkı körüklüyordu.

Eris gerçekten haklıydı, beni uyarmaya çalışmıştı ancak onu dinlememişim. Kendime, hissettiğim aşka ve Morana'ya o kadar odaklanmışım ki ortada dönen savaşı görmezden gelmişim.

Tek derdim onunla zaman geçirmekti, tek derdim onun kollarında uyumaktı. Belki bazı geceler Salvador'u düşünmekten ya da sonraki hamlesini planlamaktan uyuyamıyordu.

Ama bir gerçek var ki ben Arsen'in yaralarını sarmak istemişim, intikam duygusu buna engel olmasaydı eğer. Bu demir sandalyede kanlar içinde otururken Morana'nın intikam arzusunu anlayabiliyordum.

Salvador oturmuş, bedenimde ve ruhumda kesikler açıyordu ama benim kaybedecek bir şeyim yoktu. Arsen Morana dışında. Belki de onu çoktan kaybetmişim.

Gözlerim doldu ancak gözkapaklarım hızla aşağıya indi. Burada Salvador Varol'un karşısında ağlamayacaktım. Bu canavar beni parçalarken tek bir gözyaşı damlamı bile görmesine izin vermeyecektim.

Beni istediği kadar zayıf görebilirdi, ben kendi gücümün farkındaydım. Dünyayla verdiğim savaşın farkındaydım.

Her insan dünyayla bir savaşa girerdi, gerçekten şanslı olanlar sağ kurtulurdu. Yenilenler ise yola devam ederdi ancak sonsuza kadar ruhlarındaki izlerle gezerlerdi.

## İşılsu Gültekin

Arka taraftan boğuk bağırışlar geldi ardından gümbürtüler duydum. Kafamı çevirmeye çalışsam da sandalye buna izin vermiyordu, üstelik boynumdaki yara çok acıyordu.

Adım sesleri yaklaştığında Salvador dimdik bir şekilde karşıya bakıyordu. Yüzündeki gülümseme ise gitgide büyüyordu. En sonunda onu gördüm. Üzerinde bol siyah bir tişört vardı, beyaz bir mendille ellerindeki kanı temizlerken parmaklarına taktığı gümüş yüzükler parladı.

Kapıdaki adamların kan gölü içerisinde cansız bir biçimde yattığını tahmin edebiliyordum. Morana'nın gözleri vücudumda gezindi, bir an için göğüskafesimin altındaki dövmeyle takılı kaldı.

"Arsen Lloyd Morana! Kızımı almaya mı geldin?" dedi kollarını iki yana açarak. Yüzünde eski bir dostunu görmüş gibi bir gülümseme vardı ancak sahte olduğunu biliyordum.

"Kızını almaya gelmedim," dedi Morana buz gibi bir sesle. Gümüşü gözleri yeşilliklerimi hapsedti ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Yüzü daha da zayıflamış ve kemikleşmişti. Siyah vahşi dalgaları üst üste yığılmıştı. Salvador'a bakmadı, gözleri gözlerimdeydi.

"Karımı almaya geldim."

Düzenleme  
Ny.ozlem



## XXII

*Aşk, ruhunu kuşatan o savaşları başlatan duygu.  
İnsanı delilik haline sürükler, ancak bilirsin,  
Aşk bir deliliktir, bir dengesizliktir.  
Her şeye başkaldırış halidir.*

*Dün gece*

Mavi Morana'nın odasında elinde belgelerle oturuyordu.

"Tara, Salvador'un öz kızı," dedi Mavi tekrardan. Morana kafasını eğmiş belgelere bakıyordu. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Mavi'nin koyu renk gözlerini bir şaşkınlık bürümüştü. Morana sadece belgelere bakıyordu. Kafasını kaldırdı.

Yakışıklı yüzünden renk çekilmiş olsa bile gri gözleri keskin bakıyordu.

"Bana bu belgeleri getirmeni kim istedi?" Mavi bir an bocaladı, yenmiş turnakları uyuşturucu deliklerinin bulunduğu iç kısmı kaşıdı.

"Varan Kandemir," dedi sadece. Varan Kandemir Tara'nın doğum sertifikasında ismi yazan babasıydı.

"Benden tam olarak ne bekliyor?" dedi.

"Senin onunla görüşmeni. Bu gece." Morana eline belgeleri aldı.

"Seninle önce gidip belgelerin orijinalliğini kontrol ettireceğiz, ardından Varan ile buluşacağız." Mavi gözlerini kırıştırdı, göz akları hafif kızarıktı.

"Hatta sen bekle, ben yarım saate belgeler orijinal mi değil mi öğrenirim." Masasındaki bir tuşa bastı ve adamlarından biri içeri girdi. Morana belgeleri bir iş çantasına koydu ve şifreyi ayarladı.

"Belgeleri Feridun'a götür, incelesin. Muhtemelen odasındadır. Acil olarak cevap beklediğimi söyle, kafasının dikine gitmesin. Ölüm kalım meselesi olduğunu söyle."

Adam kafasını salladı, çantayı alıp hızlı hareketlere odayı terk etti. Morana bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

## İşilsu Gültekin

Parmaklarının ucu titriyordu, elleri o kadar beyazlaşmıştı ki yüzüklerinin gümüşlüğü bile yeterince parlak kalmıyordu.

“Burada kalırken Feridun ile tanıştın mı?” dedi Morana sigarasından bir nefes alarak. Mavi kafasını onaylarcasına salladı.

“Belgelerin orijinalliğini kontrol eder, odasında değişik cihazlar var. Bir de eski yazıtları çevirir, eski dilleri iyi bilir,” dedi Mavi taramalı tüfek gibi. Yenmiş tırnakları hâlâ kolundaki iğne izlerini kaşıyordu.

“Ailesi Feridun’u huzurevine kapamıştı. Seksenine merdiven dayadı. Sürekli çeviri yaptığı için kimseyle ilgilenmez, kafası dağınık biridir. Onu yanıma aldım çünkü ona ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bilge bir adamdır, saygı duyarım. Bana eski dillerden öğrettiği oldu. Latince bilgim biraz da olsa oradan geliyor. Çok fazla bilmem ama anlayabiliyorum,” dedi sigarasını küllüğe silkerek.

Mavi belli belirsiz kafasını salladı, hâlâ izlerini kaşıyor ve bacaklarını titretiyordu.

“Buradayken bırakmana çok yaklaşmıştık Mavi, neden Salvador’u tercih ettin?” Mavi derin bir nefes alıp elini titreyen dizine koydu.

“Bırakamayacağımı fark ettim. Ayrıca kardeşim Salvador için çalışıyor. Ailem trafik kazasında öldü. Onun yanında olmak istedim. Ancak bir şart vardı, senin örgütte bazı kişiler için yaptığın şartlar gibi. Tara’nın boynundaki cihazın onun yerini gösterdiğini söyledim.”

Bir an sustu. Mavi saçlarını çekiştirdi ve elini Morana’ya uzattı.

“Acaba bir dal sigara alabilir miyim?” Morana soğuk bakışlarını Mavi’nin üzerinde gezdirdi ve paketten çıkardığı sigara dalını Mavi’ye uzattı. Mavi sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve masanın üzerindeki çakmağa uzandı. Morana avını izleyen bir avcı gibi onu izliyor, her hareketini zihnine yerleştiriyordu.

“Tara’nın yerini Varan’a söyledin. Anladığım kadarıyla Varan eski ve en iyi dostunu satmak üzere,” dedi Morana dudaklarında tehlikeli ve soğuk bir gülümsemeyle. Zarlar onun için düşüş geliyordu.

Mavi kafasını onaylarcasına salladı. Kapı tıklatıldığında Morana masasındaki bir düğmeye basarak kapıyı açtı. Adamı elindeki çantayı götürüp Morana’nın önüne koydu. Morana şifreyi girdiğinde çanta

## Morana

açıldı. Feridun ile aralarında kararlaştırdıkları bir şifre vardı ki kimse çanta içindeki belgeleri yarı yolda değiştiremesin.

Morana belgelere baktı ardından Feridun'un yazdığı notu okudu. Derin bir nefes alıp notu havaya kaldırdı, Feridun'un kargacık burgacık yazısı zor okunuyordu. Morana zipposunu çıkardı ve notu ateşe verdi. Kâğıt yanıp kül olana kadar izledi.

Gri gözlerine yansıyan turuncu huzmeler bir kıyametin başlangıcı gibiydi.

"Varan akşam sekizde onunla Veranda'da buluşmanı istiyor," dedi Mavi. Veranda kırık dökük bir bardı, örgüt elemanları orada takılır, içer ve sohbet ederdi.

"Yalnız olmanı istiyor, kendisi hiçbir adamını getirmeyecek. Tehlike olmayacağını, sadece konuşacağını iletmemi istedi," dedi. Morana'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Zihninin çarklarının döndüğü beliydi.

"Acaba bana bulabilir misin?" dedi Mavi. Uyuşturucu istiyordu, her halinden belliydi.

"Sana yardımcı olamam, Varan'dan ya da Salvador'dan isteyebilirsin," dedi Morana soğuk bir sesle. Mavi sustu çünkü Morana'nın yüzündeki ifadeyi biliyordu. Morana ayağa kalkıp hiçbir şey olmamış gibi belgeleri iş çantasına koydu.

"Benimle birlikte Varan'ın yanına geleceksin ve ardından döneceksin. Sen zaten Varan'ın gayrimeşru çocuklarından biri değil misin?"

Mavi'nin yüzü beyaza o kadar hızlı döndü ki Morana neredeyse gülecekti.

"Bu çok da gizli bir bilgi değil Mavi ancak senin doğum sertifikanda seni evlat edinen ailenin adı yazıyor. Varan parasını konuşurmuş."

Mavi işaretparmağının kenarındaki etleri kemirmeye başladı.

"Benim gelmem neyi değiştirecek?" dedi. Sesi boğuktu ve iki dizi de sallanmaya başlamıştı.

"Belki çok şey, belki hiçbir şey," dedi Morana üzerine trençkotunu alarak. Eline çantasına alıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Hazırlan, çıkıyoruz."



## İşilsu Gültekin

### *Günümüz*

Salvador'un kahkahaları odayı inletirken Morana parmaklarını temizlediği mendili kenara fırlattı.

"Kapıdaki herkes ölü mü?" dedi Salvador dişlerini göstererek gülümserken.

"Ölmesi gereken herkes ölü ama senin umurunda olduğunu düşünmüyorum." Salvador kıkırdamaya başladı.

"Madem buraya geldin, karınla birlikte oturma sırası sende minik kuzgun," dedi alaycı bir şekilde. Salvador kendi kendine lakap takmayı seviyordu. Gözlerim Morana'nın yüzündeydi, hiçbir ifade yoktu, bomboştu. İçimden ona haykırdım.

Bana bak, bana bakmana ihtiyacım var.

Salvador kemerindeki telsizi çıkardı. "Bir demir sandalye daha getirin," dedi. Karşı taraftan ses gelmedi. Salvador'un kaşları çatıldı ve yeşil gözleri Morana'ya döndü.

"Hani hepsini öldürmemiştin?" Sesi hırçındı, sanki oyunbozanlık yapan bir çocuğu azarlıyor gibiydi.

"Giriştekipleri değil, çıkıştakileri dene." Sesi düzdü, bir duygu yoktu. Salvador telsizden başka bir düğmeye dokundu ve sonunda birine ulaştı. İsteklerini sıraladıktan sonra telsizi kemerine taktı.

"Ayağıma kadar geldin ha Arsen Lloyd Morana," dedi. "Savana şehrinin yeni lideri." Sesindeki alaycılık ensemdeki tüyleri diken diken eden türdendi.

"Senin ayağına gelmedim Salvador," dedi Morana sert bir sesle. "Karımın ayağına geldim."

Salvador Morana'ya yaklaşmıyordu. En sonunda arka cebinden bir silah çıkarıp Morana'ya çevirdi.

"Üzerindeki tüm silahları çıkart," dedi. Morana ona gülümsedi, yüzündeki sarsılmaz maskeyi görebiliyordum.

"Üzerimde bıçaklarım dışında silah yok," dedi Morana eğilerek. Botlarındaki ve kemerindeki ufak bıçakları çıkarıp ortaya attı. İçeriye demir sandalye taşıyan adamlar sandalyeyi tam yanıma bıraktı. Üzerimdeki kanlar kurumuştur ancak yaralarım hâlâ sızlıyordu.

## Morana

“Üzerini arayın,” dedi Salvador adamlarına dönerek. Salvador’un adamlarının kirli elleri Morana’nın vücudunda gezinirken Morana kafasını yana doğru eğdi.

“Benden bu kadar korkman hoşuma gitti,” dedi. Salvador silahını masaya bıraktı ve tiz sesli bir kahkaha patlattı.

“Hayır çocuk, senden korkmuyorum ancak artık hafife de almıyorum,” dedi.

“Temiz,” dedi Salvador’un adamlarından biri. Salvador masaya attığı silahı eline aldı.

“Emin misin?” dedi şüpheli bir ses tonuyla. Adamları kafasıyla onayladı. Ardından Salvador elindeki silahı Morana’ya çevirdi, gözlerinde ise karanlığın tohumları büyüyordu.

“Soyun ve sandalyeye otur,” dedi. Morana trençkotunu çıkarıp yere attı, ardından tişörtünü çıkardı. Dalgalandıran sırt kaslarını, biçimli omuzlarını izledim. Ardından rahat bir ifadeyle demir sandalyeye oturdu hatta yayıldı. Salvador ona yaklaşp ellerini ve ayaklarını demir kelepçelerle bağladı.

“Rahatlığın beni benden aldı Arsen,” dedi silahını dudaklarına bastırarak. Morana kafasını geriye yatırdı ve gülümsedi. Âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

“Yapabileceğin birkaç çizik,” dedi. “Bunun sana geri dönüşü olmayacağını düşünüyorsan çok yanılıyorsun.” Ses tonu o kadar soğuktu ki benim âşık olduğum alaycı, umursamaz, rahat adama benzemiyordu.

Salvador’un kötülüğünün karşısında kendi kötülüğünü sergiliyordu.

Kötülük farklı türden bir kötülükle karşılaştığında hayrete düşerdi. Bazı karanlıklar savaşmak için yaratılmıştı. Bazı kötülükler ise ölümüne kapışırdı.

Ondan asla zayıflık beklemiyordum ancak böylesi bir karanlık da beni hayrete düşürmüştü. Salvador silahını masaya fırlattığında odayı bir gürültü kapladı. Salvador bıçağını aldı ve Arsen’in göğsüne yaklaştı.

“Karıma nasıl bir çizik attıysan aynısından olsun,” dedi Morana kaslarını kaldırarak. Salvador’un yüzünde kafası karışmış bir ifade belirdi ve ben bu ifadeyi ilk kez görüyordum. Salvador bir çizik attı ve kan Morana’nın karın kaslarına süzüldü. O beş çizigin olduğu yere.

## İşilsu Gültekin

“Tara, minik çiçeğim,” dedi ve bana yaklaşıp eğildi, ellerim serbest olsaydı onu boğazlardım.

“Boynumdan çeneme giden izi görüyor musun? Bunu on iki yaşındaki bir çocuk yaptı.” Salvador’un Morana’nın ailesini katlettiğini biliyordum ancak böyle bir ayrıntıdan haberim yoktu. Morana küçücükken Salvador’a saldırma cesareti göstermişti.

“Onu hayatta bıraktım, bana bir oyun arkadaşı lazımdı,” dedi. Dilini dışarı çıkarıp kendi dilini ısırды.

“Ama güçlü bir rakip seçmişim, bu çocuk sıkıntılıydı. Evine geldiğim gün anlamıştım. Onun bakışlarında kendi deliliğimi gördüm. Onu seçtim, ölmesi için kanala attım. Ama hayır hayır...” dedi kendi kendine. “Yaşama tutunma gücünü test etmek için kanala attım ve şans yüzüne güldü.”

Bütün vücudum uyuşmuştu ve sürekli Morana’nın yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Morana ifadesiz bir suratla durmuş Salvador’u izliyordu. Onun vahşi siyah dalgalarının altında neler döndüğünü çözemiyordum. Buraya bir planla gelmiş olmalıydı, bugünün sonunda buradan çıkıp gidebilmeliydik.

Bu kadar şey olup bitikten sonra beni bırakır mıydı düşüncesi aklımı kurcalasa da bu odaya adım attığında kurduğu ilk cümle karımı almaya geldim olmuştu.

Beni bırakamazdı, beni arkada bırakamazdı. Bunu umut ediyordum, belki de aşkı bitmişti. Belki de ben onun aşkının tam ortasına ihanet kazığını çakmıştım.

“Melina Tarkovic. Benim eski sevgilim, babadan karun gibi zengin olan kadın seni yanına aldı. Seni büyüttü ve örgütünü kurmana yardım etti.” Salvador kendi kendine histerik bir biçimde konuşuyor ve elinde bıçağıyla odada durmadan volta atıyordu.

“O orospu bana bir kuruş vermedi, ona bir sürü aşk jesti yaptım. Ona âşıkılmışım gibi davrandım ama o kadın çok zeki çıktı. Ben de onu biraz deştim. Sonrası ise... On beş korumayla geziyor.” Durdu ellerini beline koydu.

“Onu da öldüreceğim,” dedi. Morana’nın kaşları birden çatıldı. “Ona dokunamayacaksın, yüzleşeceğin tek ölüm kendininki olacak Salvador Varol.”

## Morana

Salvador birden Morana'ya döndü ve bıçağındaki Morana'ya ait olan kanı yaladı. Gözlerinin içine bakarak. Yüzümü buruşturdum ancak Morana sanki bir romantik komedi filmi izliyormuş gibi onu izliyordu. Yüzünde eğlenceli bir ifadeyle.

“Buna kendin de inandın mı minik kuzgun, sen yeni yetme bir oğlansın. Sen bir plan kurarken ben on plan birden kurarım. Zekisin ancak benden fazla değil.”

Morana'nın gülümsemesi büyüdü.

“Kibir insanın sonunu getirir Salvo. Hiçbir şeyi dikkate almıyorsan bile bunu al.” Salvador kahkaha attı.

“Kibir hakkında konuşma Morana. Senin kibrin beninkinin iki katı. Öyle ki buraya tek başına geldin.”

Morana yavaşça altdudağını yaladı.

“Buraya tek başıma geldim ve bu odanın kapısından tek başıma girdim. Girişe ne kadar adam dizmişsen hepsi cehennemin derinliklerinde volta atıyor.”

Salvador duraksayıp Morana'ya baktı. “Yardım almışsındır,” dedi homurdanarak. Morana kafasıyla yerdeki bıçağı işaret etti. Yerde Morana'nın kanla kaplı bıçağı duruyordu.

“Aldığım tek yardım orada,” dedi bıçağı kastederek. Salvador'un yüzü taşlaştı. Yeşil gözlerinde donuk bir ifade belirdi, delilik parıltıları bir örtüyle kapanmış gibiydi.

“Seni şu an öldürmeyecek olmama nasıl bu kadar güveniyorsun çocuk?” dedi. Morana'nın dudaklarında ukala bir gülümseme belirdi. Bu haldeyken bile kalbim onun yakışıklı yüzüne bakarken hızlandı.

“Oyunun bitmesini istemiyorsun. Sen çoktan yeni bir oyun hazırladın bile ve bu oyunun sonunu görmek istiyorsun.”

Salvador öyle bir gülümsedi ki göz kenarları elmacıkkemiğine kadar kırıştı.

“Keşke benim oğlum olsaydın, bir erkek çocuğu o kadar çok istedim ki...” dedi. Birden beni işaret etti. “Ama aldığım şey sefil bir kız çocuğu. Sevgiye aç, kandırılmaya müsait...” Kalbim kırılmadı, ben zaten bu adamın kızı olmakla lanetlenmiştim. Sadece derinlerde bir yerde hayatım boyunca hissettiğim yetersizlik hissi kafasını kaldırdı.

## İşilsu Gültekin

"Beni de zehirleyebil diye mi? Hiç sanmıyorum. Tara ise senin için bir lütuf. O senin gibi bir babadan ve hastalıklı bir anneden çıktı ancak sizin kötülüğünüze bulanmadı. Adam öldürmekten bahsetmiyorum. O leş kalplerinizdeki kötülük onun saf kalbine uğramadı."

Gözlerim yanmaya başladığında kendimi kastım, öyle ki bileklerimdeki kelepçeler titredi. Salvador masanın arkasından çıkıp bize yaklaştı.

"Ee bu benim ne bokuma yaradı? İstihbarat sağlasın diye senin dibine soktum. Yine bana adam akıllı bir şey vermedi. Kafasının dikine giden insanları sevmem. Benim çocuğumsa sadakati bana olmalıydı, sana değil."

Morana yorum yapmadı.

"Ben kalbimin sesini dinledim," dedim sadece Salvador tam önümde durdu. "Morana çok yakışıklı bir adam hadi onu sevdin diyelim, onun gözlerine baktığında o deliliği görmüyor musun Tara?"

Cevap vermedim. Arsen'in deliliği benim deliliğimdi, benim deliliğimse onun deliliğiydi.

"Sana hak veriyorum Arsen ama," dedi Salvador yan gözlerle Morana'ya bakarak. "Kızım güzel bir kız. Güzel olmasa yine onu sever miydin?"

Morana'nın cevap vermesini beklemeden bıçağı şakağıma bastırdı ve alnıma boydan boya bir çizgi çekti. Kanlar gözlerimin üzerine akarken dudaklarım titredi. Ağlamak istiyordum hem de deliler gibi ağlamak istiyordum.

"Öldür beni," dedim Salvador'a. "Senin istediğin Morana. Beni öldür gitsin," dedim. Kirpiklerimden yanaklarıma kan damlıyordu. Alnım ise cayır cayır yanıyordu. Yüzüme bir kan şelalesi boşanıyordu.

"Dokunma ona Salvador," Morana'nın sesi havada şakladı. "Gel benimle uğraş. Onu daha fazla kanatırsan, senin damarlarında kan bırakmam."

Salvador altdudağını ısırdı, yüzünü buruşturarak tüm üst dişlerini sergiledi. O korkunç yüz ifadesini Morana'ya yaptı ve ardından bana bakıp yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Minik çiçeğim sen olmadan bu oyun işlemez. Bana ihanetinin sonuçları olmayacak mı sandın? Seni burada kesip doğrayıp göndereceğimi mi sandın? Senin ruhunu öldüreceğim," dedi ardından kalbimin

## Morana

üzerine bıçağının ucunu bastırdı. Zaten kesilmiş olan yer daha da fazla acıdı. Straplez sutyenim kanla kopkoyu olmuştu.

“Sana da bunu izleteceğim. Ah salak çocuklar. Aşk diye bir şey yok. Siz kafayı yemişsiniz. Cinsel arzular vardır seks yaparsınız geçer gider. Tutturmuşsunuz aşk da aşk...” dedi benden uzaklaşarak.

“Bu dünyada aşk yok. Aşk bir kandırmaca, bir çeşit oyun. Ve ikiniz de bir girdaba kapılmış gidiyorsunuz, biri sevdiği adam ölmesin diye beni öldür der, diğeri ölme ihtimalini bile bile karımı almaya geldim der. Siz ikiniz benden bile delisiniz.”

Morana bana baktı, ben ona. Gözlerinde sevgi kırıntısı görür gibi olduğumda kalbim heyecanla titredi. Onun bana her bakışı tenimde geziniyordu, kirpikleri hafifçe titrese bile ben kendimi onun önüne se-recek duruma geliyordum.

Salvador’a bir telefon geldi ve heyecanla açtı. “Harika,” dedi sadece. Ardından telefonu kapattı ve masanın üzerinde olan televizyon kumandasını aldı. Duvarda bir televizyon duruyordu. Televizyon açıldığında ana haberde valiyi gördük. Kırmızı bir bülten geçiyordu.

“Sevgili Savana sakinleri, yarın Rosa Meydan’ında yasalara uygun olarak bir idam gerçekleşecek. Terör örgütü mensubu olan ve vatana ihanetten yargılanan Arsen Lloyd Morana’nın idamı öğlen on ikide gerçekleşecektir. Yarın kafeler ve alışveriş merkezleri kapalı olacaktır. Vatan- na ihanetin bedelini görmek isteyen tüm vatandaşlar...”

Salvador televizyonu kapattığında tüm vücudum tir tir titriyordu. Korkudan titriyordum, Arsen’i asacaklardı. Arsen’i Rosa Meydan’ında asacaklardı. Morana’ya döndüğümde yüzündeki tuhaf ifadeyi gördüm. Rengi çekilmişti. Böyle bir şeyi beklemediği belliydi.

“En önde de benim sevgili kızım, senin biricik eşin Tara Roya Morana oturacak. Yüzündeki ifadeyi görebilmek için düzinelerce kamera kurduracağım,” dedi sırtarak.

“Anlaşamaz mıyız?” dedim birden. “Çekip gitsek, Savana tekrar senin olsa?” Salvador elindeki bıçakla Morana’ya yaklaştı ve bir şeyler çizmeye başladı. Beni duymazdan gelmişti. Morana’nın sağ göğsünde ipe asılmış çizgi adam çizmişti. Bir elinde de ceketinden çıkardığı mendil vardı. Kanı temizliyor eserine devam ediyordu. En sonunda geri çekildi.

## Işılsu Gültekin

“Kaderim göğsünün üzerinde Arsen, ne düşünüyorsun?” dedi.

“Ben öldüğümde Savana sana kalmayacak Salvador, ben öldüğümde sıkılacaksın,” dedi Morana sadece. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Korkusunu yansıtmıyordu.

“Ben artık yaşlandım be Arsen, bu son oyunum. Ha bir de göstermek istediğim bir şey var,” dedi. Televizyonu açtı ve birkaç tuşa bastı. Ekranda bir enkaz yığını vardı.

“Bombalandığı anı çekmek istemiştım biraz geç kaldım,” dedi. Morana’nın karargâhını bombalamıştı, iki binanın da sadece enkazı vardı. Kuleler yıkılmıştı. Her yerde moloz yığınları vardı. Aklına Bilge geldi, karargâhın havalandırmasına Zurex’i o koymuştu. Maskeli adam onu bayıltmıştı ancak bir önemi yoktu. Bilge de Morana’ya ihanet etmişti.

Korkum kalbimi patlatacak kadar büyüktü.

Ağlamamaya çalışıyordum. Morana’ya baktım ve gözlerindeki paniği gördüm.

“Bunu yapmış olamazsın,” dedi dişlerini sıkarak. Salvador sırtarak kafasını iki yana sallamaya başladı.

“Hem de öyle bir yaptım ki... Sen bir değil iki değil tam üç kere silah teçhizatlarımın bulunduğu yerleri patlattın. Teslimatlarımı engelledin, adamlarımı öldürdün. Ne yapsaydım dudaklarına mı yapışsaydım Arsen?”

Arsen’in dolgun dudakları kıvrıldı.

“Tercih etmem,” dedi sadece. Salvador kendi kendine kıkırdamaya başlamıştı. “Çok eğlenceli bir oyundu, sen bunları yaparken ben en yakınına kendi adamlarımı sokuyordum.”

Mavi, Bilge ve Ben.

Gözlerimi kırpmaya çalıştım ancak kirpiklerimde kanlar vardı. Gözümü her kapadığımda kirpiklerimin yanaklarıma değdiğini hissediyordum. Gözlerimin altında ince ince kandan şeritler çıkmaya başlamış olabilirdi.

“Maske konusunda beni şaşırttın, ülke dışında sanıyordum,” dedi alçak sesle. Salvador tüm dişlerini göstererek sırıttı.

“Benim için geldi ve gitti. O artık oradaki bir örgüt için çalışıyor. Yakınındaki insanların sana ihanet etmemesi güzel bir his Morana ama tabii sen bunu nereden bileceksin?”

## Morana

“Benim için fazladan zahmete girmen gururumu okşadı,” dedi Morana hafifçe gülümseyerek. Gülümsemesi zehir gibiydi. Salvador’un sözlü saldırısına bir yorum yapmamıştı. Haklı olduğunu içten içe biliyordu. Daha kötüsü ben de biliyordum.

“Çünkü seni örgütsel olarak değil bireysel olarak çökertmek istiyordum. Bir insanın ruhunu paramparça etmekten daha güzel bir şey olabilir mi bu dünyada?”

Ellerim yumruk oldu, açıldı, tekrar yumruk oldu.

“Salvador,” dedim. Yutkundum ve dudaklarım bir kez daha aralandı. Bu sefer, “Baba,” dedim tiksintimi gizlemeye çalışarak. Bu sözcüğün onu etkileyebileceğini düşünmüştüm ama beklediğim olmadı. Salvador bana dönüp alaycı bir bakış attı.

“Lütfen,” dedim. “Onu bırak, ülkeyi terk etsin. Ben senin adamın olarak çalışayım. Üzerime konum yerleştircisi koy, mikrofon koy. Savana senin olsun ama lütfen...”

“Ona yalvarmayı kes Tara.” Morana’nın buzulu andıran sesi cümlemi yarıda kesti. “Beni asacaksa assın, vuracaksa vursun. Sakın böyle bir adama yalvarma. Özellikle buna.” Karşımızda canavardan daha kötü bir insan duruyordu. İnsani özelliklerini tamamen kaybetmiş.

Biz bir oyunun içindeydik ve kaybediyorduk. Arsen’in gözlerinden geçip giden endişeyi ve korku parçalarını mimiklerinde görmüştüm. Salvador’dan böyle bir hamle beklemiyordu.

Salvador bıçağını kemerine taktı, ellerini kollarımın üzerine bastırıp üzerime eğildi.

“Yalvar, yalvardıkça tatlı oluyorsun. Senin şu halini gördükçe benim bile âşık olasım geldi. Minik çiçeğim,” dedi ancak minik çiçeğimi tükürürcesine söylemişti. “Sen benim tarafımda kalsaydın başına bunlar gelmezdi. Şimdi alnında bir çizgiyle seni kim sever?”

Kafasını yüzüme daha çok eğdi, öyle ki burun buruna gelmiştik.

“Sen sevgiye aç zayıf bir çocuksun, benim için çalışabileceğini düşündüren nedir?” Çenemi dikleştirdim.

“Ben ıskalamam,” dedim. “Bunu tüm örgütler biliyor, hepsi Tara Baver’i biliyor. Eğer namlunun ucunda sen varsan beyninin ortasına kurşunu göndermekten çekinmem.”



## İşilsu Gültekin

Biraz abartmıştım ancak bir zararı dokunmazdı.

Salvador sivri burnunu benim burnumun ucuna sürttüğünde midem ağzıma geldi. Bana dokunması bende sadece mide bulantısı yaratıyordu.

“Bu konuda haklısın Tara,” dedi. “Küçük büyük tüm örgüt bir kadını biliyor. Tara Baver ismi kulaktan kulağa yayılmaya başlamış. Sana kısaca Kara Delik diyorlarmış. Hepsini tam alnının ortasından vuruyormuşsun. Beyinlerinde kara bir delik açıp ölümü oraya yerleştiriyormuşsun.”

Bunu bilmiyordum, gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Salvador geri çekilip Morana’ya baktı.

“Bunu karına söylemedin mi? Nasıl anıldığını bilmiyor mu? Sana Kara Delik’i kiralamak için tonla teklif gelmedi mi Morana?” Morana sessiz kaldı. Beni tanıyabilecekleri kadar adam öldürmüştüm ama şu an Salvador’un söyledikleri benim için çok yeniydi. Morana’ya benimle çalışmak için teklif götürdüklerinden haberim yoktu. Morana bana bunu hiç söylememişti.

“O benim eşim. Kimse onu benim yanımdan söküp alamaz. Kimse onu canları peş para etmeyen adamlar için kiralayamaz.”

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı, onun kucağına çıkma hissi mideme oturdu. Ona sarılmak istiyordum, kanlı kaplı alnımı güzel kokan boyuna bastırmak istiyordum. Morana bana bakmıyordu ancak cümleleri fazlasıyla sahipleniciydi.

Bu da benden vazgeçmemiş olduğu yönündeki umudumu besliyordu. Beni almaya geldiğini söylediğinde inanamamıştım. Arka planda örgüt üyeleri burayı ele geçiriyor sanmıştım. Valilik binasındaydık ve her yerde paralı askerler vardı.

Ancak Arsen buraya beni almak için gelmiş, işkence sandalyesine oturmaktan çekinmemişti. Kafamı çevirebildiğim kadar arkaya çevirdim. Kapı aralıktı ve birkaç adam kapının önündeydi. Demek ki Salvador binayı tekrar adamlarıyla doldurmuştu. Bu sefer biraz daha fazla adam olabilirdi çünkü Morana’nın bizim bulunduğumuz odaya ellerindeki kanı temizleyerek girmesi gururuna dokunmuş olmalıydı.

## Morana

“Minik çiçeğim,” dedi Salvador birden. “Sen itini hiç sormadın.” Diablo’dan bahsediyordu, kalbim öyle bir sıkıştı ki nefes alabilmek için dudaklarım aralandı.

“Elimde net bir görüntü yok ama enkazın altında kaldı.” Televizyonu açtığında moloz yığınları ekrana geldi, enkazın altından kahverengi siyah bir köpek bacağı da görünüyordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve ardından öğürdüm. Midemde bir şey yoktu, sadece safra kusabilmişim. Çok üzüldüğümde kusmaya başlıyordum.

“Aa, kocanı öldüreceğim diyorum yalvarıyorsun, köpeğini öldürüyorum ağlamaya başlıyorsun,” dedi cıklayarak. Ardından Morana’ya döndü. “Bak yarın seni astıracağım sadece yalvardı ama köpeği öldü ağlıyor.”

Gözyaşlarım yanaklarımdaki kana karışıyordu. Hıçkırmamak için kendimi o kadar çok sıkıyordum ki vücudum seğiriyordu.

“Umarım geberirsin, umarım kafan kopar,” dedim. “O iğrenç kelenek akbabalar bile konmaz.” Dişlerimin arasından konuşurken gözyaşlarım kucağıma damlıyordu. Titriyordum, histeri krizine girmiş gibi titriyordum.

“Roya,” dedi Morana yumuşak bir sesle. “Ağlayacaksın ama şu an değil. Bunun önünde değil.”

Morana’nın yumuşak sesiyle birlikte gözyaşlarım kesildi ancak vücudum titremeye devam ediyordu. Morana’nın bana Roya demesi içimdeki kıvılcımı körüklemişti. Bana Salvador’un karşısında ağlamamamı söylüyorsa ağlamayacaktım. Bana Roya diyerek bir ricada bulunuyorsa bunu yerine getirecektim.

Zayıflık göstermeyecektim. Kafamı kaldırdım ve burnumu çektim. “Beni de as,” dedim. “Arsen’in yanında beni de as, bu dünyada onsuz kalmayacağım.”

Salvador’un ağzı abartılı bir hayretle açıldı. “Hayır canım benim, ben senin yüzündeki saf acıyı izleyeceğim. Her bir mimiğini. Ben özellikle seni izleyeceğim, bu piçin boynunun kırılması saniyelik olay ama senin yaşayacağın olay...” Gözlerini kapattı, yüzünde huşuya benzer bir ifade oluşmuştu. Sanki acılarımızdan besleniyor ve kendi kendine tatmin oluyordu.

## İşilsu Gültekin

“Şimdi Arsen Morana,” dedi ona dönerek. “Seni elbette bir saniyelik ölümle ödüllendirmeyeceğim.” Telefonunu eline aldı ve birkaç mesaj gönderdi. Beş dakikaya yakın bir süre sessizce bekledik. Vücudum ağrıyor ve sızlıyordu. En çok da alnımdaki çizik. Eğer hayatta kalırsam yüzümde ölene kadar taşıyacağım bir çizgiydi.

Hiçbir şey umurumda değildi çünkü sevdiklerim teker teker elimden alınıyordu.

Kapı açıldı ve içeri Lena girdi. Morana’nın kız kardeşi. Kucağında siyah bir kedi vardı, onun kafasını okşuyordu.

“Efendim babacığım,” dedi bize bakmadan. Kapı arkadan kapanınca yine dönmeye çalıştım ancak vücudumdaki her bir kesik böyle yanarken güçsüz düşmüştüm. Her yerimde kesikler vardı, bacaklarımın üzerinde ise safra suyum. Berbat haldeydim.

Beyaz saçlı, gözlüklü bir adam Salvador’un yanına gelmişti. Elinde bir kâğıt ve köstekli bir saat vardı.

“Ağabeyine bak ne halde,” dedi. Lena’nın koyu mavi gözleri önce bana ardından Morana’ya çevrildi.

“O benim ağabeyim falan değil. O bir hain,” dedi nefret dolu bir sesle. “O ailemizi katletti. Sen ise,” dedi Salvador’a dönerek. “Gerçek bir babaydın.”

Midem daha güçlü bulanmaya başladı. Yemek boruma yakıcı mide özsuyum yükseldiğinde yutkunmaya çalıştım. Kafamı Morana’ya çevirdiğimde gözlerindeki acıyı gördüm.

Görmeme gerek yoktu, ben onun acısını hissediyordum.

“Baron,” dedi Salvador. “Sihrini göster.” Baron denilen adam elindeki saati Lena’nın yüzüne tuttu ve iki yana sallamaya başladı.

“Gerçek benliğini göster,” dedi yavaşça. “Üçten geriye doğru sayacağım. Üç, iki, bir...” Lena’nın büyümüş gözbebekleri küçüldü ve vücudunda bir ürperti dolaştı. Kucağındaki kedi yere atladığında Lena başını Morana’nın olduğu yere çevirdi.

“Ağabey!” diye çılgılık attı ona yönelerek. “Beni kurtar! Ağabeyciğim beni kurtarmak zorundasın.” Morana’nın dizlerine kapandığında gördüm, Morana’nın yüzünü. Acı dalgası yüzünde gezindi, acının

## Morana

pençeleri yakışıklı yüzüne saplandı. Morana şu an yanıyordu, Morana'nın herkesten sakladığı o insani parçası can çekişiyordu.

Yalın bir acı, gerçek bir yas. Ölülerin arkasından tutulan türden.

"Bana bunu sürekli yapıyorlar," dedi. Ellerini Morana'nın çıplak göğsüne dayadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Beni yanında görür, beni burada bırakma!" dedi.

Salvador kafasıyla bir işaret yaptığında Baron denilen takım elbiseli adam gözlüğünü düzeltti ve Lena'yı çekerek ayağa kaldırdı. Elindeki köstekli saati tekrar kaldırdığında Salvador Baron'un kolunu tuttu.

"Dur," dedi. "Bu haldeyken yapmak istiyorum." Neden bahsettiklerini anlamamıştım.

"Ağabey!" dedi Lena. Yaşı çok büyük değildi. Benimle aynı yaşlarda sayılabilirdi. "Beynimde bir ses oluyor, bana bir şey oluyor çözemiyorum!" Lena hâlâ Morana ile konuşuyordu.

Baron'u dikkatlice inceledim, bir yerlerden tanıdık geliyordu. Jilet gibi krem takım elbisesi, beyaz saçları ve gözlüğü. Baron Tan. Sadece özel kişilerle çalışan bir hipnoz ve bilinçaltı uzmanı. Bunu dayımdan öğrenmiştim çünkü onunla bir göreve çıktığımızda Baron Tan da hedefimizle aynı ortamdaydı. Hedefimiz o değildi ancak dayım dürbünü ona doğru çevirerek adamı görmemi sağlamıştı. Bu adamın yaptığı normal bir hipnoz ya da bilinçaltı çalışması değildi. Kendi özel yöntemlerini geliştirmiş ve bilinçaltısını normalden daha uzun süre kontrol edebilmenin bir yolunu bulmuştu.

Salvador kadar acımasız biriydi.

"Sakin ol kara kedi," dedi Morana yumuşak bir sesle. Kız kardeşinin saçını okşamak istiyordu ancak koluna bağlı kelepçeler ona engel oluyordu. Salvador ise bir atmaca gibi onu izliyordu.

"Kelepçelerini çözün, ayakları bağlı kalsın," dedi Salvador kapıdaki adamına seslenerek. Kapıdaki siyah giyimli adam âdeta koşarak geldi ve Morana'nın kelepçelerini çözdü. Lena, Morana'nın boynuna sarılırken Morana'nın kanlı kaplı kolları da ona sarıldı.

"Bir şey yok minik Lena'm," dedi. "Korkma, buradan çıkacağız, evimize döneceğiz." Lena yüzünü ağabeyinin kan izleriyle kaplı boynuna dolamış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

## İşilsu Gültekin

“Ağabey, beni eve götür. Sensiz kalmak istemiyorum, seni çok özledim ağabeyciğim. Öyle özledim ki kalbim acıyor.”

“Evimize gideceğiz,” dedi Morana tekrardan. “Ben sana kara kedi ve huysuz ayıyı okuyacağım, gerçi artık yaşın da büyük ama...” dedi.

“Hayır oku ve beni evimize götür. Olur mu ağabey? Beni burada bırakma, yalvarırım.”

Bir patlama sesi duyuldu. Lena’nın kafasının arkasından kanlar süzüldü, bedeni Morana’nın kucağına serildi. Salvador elinde silah, yüzünde pis bir gülümsemeyle duruyordu.

Kanım donmuştu. Morana kardeşini kucağında tutmaya devam ediyor ve onu yavaşça iki yana sallıyordu.

“Eve benden önce gittin kara kedim,” dedi usulca. “Şimdi güzel bir yerdesin artık canavarlar yok.” Ağlamamak için kendimi sıkıyordum, kendimi parçalamak istiyordum.

Kalbimdeki ağrı nefes almamı güçleştiriyordu. Dudaklarım aralanmıştı ancak aldığım oksijen ciğerlerime ulaşmıyordu. Morana’nın acısı benim göğüskafesimdeydi, kalbimin sığındığı o kafes cehenneme dönüşmüştü sanki. Cehennem mezarlığı tam da içimde yatıyordu.

İçeri birkaç adam girdi ve Lena’nın cansız bedenini Morana’nın kucağından almak için eğildiler. Morana birinin kafasını yakaladı ve yana çevirdi. Boynunun kırılma çatırtısı tüm odada duyulmuştu. Diğer adam korkuyla geriye çekilse de Morana onu da tişörtünden yakalayıp kendine çekmenin bir yolunu bulmuştu. İkinci bir boyun kırılma sesi odada yankılandı.

Gözlerimi bir an için açıp kapadım. Morana’nın içindeki canavarlar saldırıyor ve hiçbir kurbanı atlamıyorlardı.

Morana oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp Salvador’a baktı. Göğsünde kardeşinin kanı vardı, gözlerinde ise insani olmayan bir ifade. O an Morana’dan korktum, çok korktum.

Karanlığın damarlarına işlemiş olduğu iki canavar birbirine bakıyordu. Morana gülümsediğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Odaya bir düzine adam girdi ve tam tamına altı adam Morana’yı yerine oturtabilmeyi başardı. Morana birinin daha kafasını yakaladı ancak

## Morana

o kafa kanla ıslanmış ellerinin altından kayıp gitti. En sonunda Morana'yı oturtup ellerini kelepçeye geçirdiler.

Morana sandalyede oturuyor ve kıpırdamadan Salvador'a bakıyordu.

"Ee," dedi Salvador silahı indirerek. "Küçük gösterimi beğendin mi?" Morana Salvador'a cevap vermedi ve Baron Tan'a döndü.

"Şu andan itibaren aldığın her nefes sana ödül. Değerini bil çünkü ben zincirlerden kurtulduğum an sen nefes alamayacak halde olacaksın. Ve ben daima zincirlerimden kurtulurum."

Baron Tan, Morana'nın yüzünde ne gördü bilmiyordum ancak yüzü açığı kadar beyaz kesilmişti.

"Ben çıkabilir miyim?" dedi hafif titrek, pürüzlü bir sesle. Salvador'a sormuştu bu soruyu. Salvador kafasını bir kez salladı ve Baron Tan âdeta koşar adımlarla odayı terk etti.

Salvador masaya yaslanmış gülümsüyordu.

"Tara ile evlendin, aileni kurdun ve kara kedinin unuttun. Bu hipnoz durumunu çok iyi sakladım Arsen. Benim nerede olduğumu bilirdin ancak kardeşinin başına gelenleri bilemezdin. Benden ve Baron'dan başka bilen biri olamazdı. Sana haber gelemezdi."

Morana taş kesilmiş bir suratla oturuyordu, her yeri kan içindeydi. Gri gözlerindeki fırtına dinmiyordu, o fırtınada kimse hayatta kalamazdı. Salvador bile.

"Acı çekme sırası sevgili eşinde, öldürdüğüm iti saymıyorum. Sevgili eşin, senin ölümünü izleyecek. O kadar heyecanlıyım ki," dedi olduğu yerde sallanarak. Oturduğu yerde silah aradım ancak Salvador'u öldürmek için değildi, kendimi öldürmek içindi.

"Şimdi sizi baş başa bırakayım da hasret giderin. Aslında size bir yatak odası hazırlatırdım ancak şartlar müsait değil. Her yeri ateşe verirsiniz ve seksten bahsetmiyorum," dedi kıkırdarak.

Her şey onun için bir oyundu, insanlar piyundu ve acılar eğlenceydi. İnsan olarak doğması ise benim için yeterince şaşırtıcıydı.

İçeriye en az yirmi adam girdi, bizi sandalyeden kaldırdılar. Hızla kemerlerine baksam da silahları yoktu. El ve ayak bileklerimize kelepçeler taktılar. Yavaş yürüyorduk ancak bir şekilde yürüyebiliyorduk.

## İşilsu Gültekin

“Onları zindana atın, ayrı ama yan yana hücrelere koyun. Ellerini birbirlerine uzun bir zincirle bağlayın. Öyle otursunlar. Belki kalp kırıklıkları geçer, gerçi hiç sanmıyorum ama. Hadi size iyi geceler, bu birlikte son geceniz.”

Salvador kahkaha atarken kapı arkamızdan kapandı.

Zindana inene kadar etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Morana’nın da gözleri bir şeyler arıyordu. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Zindanlara indik, ellerimizdeki kelepçeleri çıkardılar ancak bu sırada alınlarımıza silahın namlusu yaslıydı. Sanki içten içe ellerimiz çözöldüğünde onları alt edeceğimizi biliyorlardı. İkimizin bileğine de zincir takıldı, zincir inceydi hücrelerimizin arasındaki parmaklıkların arasından geçebiliyordu. Ayaklarımızdaki kelepçeleri çıkarmamışlardı ancak bileklerimizdekiler zincirin yanı sıra duruyordu.

Benim bileğimdeki elmaştan kurşunun hemen ilerisine takmışları zincirden kelepçenin ucunu. Onun zincirden kelepçesi de bilekliğine denk geliyordu. Kömürden yapılmış bir kurşun ancak tam ortasında elmaştan ufak bir yıldız.

Adamlar gittiğinde ikimiz de kendimizi yere bıraktık ve sırtımızı pürüzlü sıvasız betona yasladık. Morana dizlerini kendine çekmişti, ben de öyle. Vücudumdaki her sızı öyle güçlüydü ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Kafamı pürüzlü duvara yasladım ve zindanın dört bir yanındaki kameralara bakış attım. Salvador’un sabaha kadar bizi izleyeceğinden şüphem yoktu.

“Gördüm,” dedi Morana birden alçak sesle. Kaşlarım dediğine anlam yüklemeye çalışırken çatıldı.

“Dövmeni.”

Kafamı eğip kanla lekelenmiş jelatine baktım. Parmağımdakini bir ara sıyırıp atmıştım ancak göğüs kafesimin altındakini çıkarmaya zamanım olmamıştı.

*Etiam in morte, superest noster amor*

Ölüm gerçekleşse bile bizim aşkımız yaşamaya devam edecek.

“Evet,” dedim. “Çünkü öyle.” Sesim çok az çıkıyordu, ikimiz de susuk. Suskunluk benim için eziyete döndüğünde dudaklarım aralandı.

“Arsen, neden geldin? Ben bir haindim,” dedim.

## Morana

"Sen benim eşimsin, beni kalbimden bıçaklasan bile yine de seni almaya gelirim. Cennet bahçesinden de cehennem çukurundan da."

Kalbim hızlandı ve gözlerim doldu. Vücudumdaki kesiklerin acısı umurumda değildi.

"Beni hâlâ seviyor musun?" Sessizlik zindanda yankılandı ve ben rıvandaki musluklardan damlayan su sesini duydum.

"Sevmesem burada olmazdım," dedi soğuk bir sesle. Sesindeki soğukluk zindanın rutubetli havasından bile daha soğuktu.

"Beni affetmedin değil mi?" Sesim titremişti, öyle bir titremişti ki cümlemi zor kurmuştum.

"Beni kandırdı," diye devam ettim. "Birkaç ay babammış gibi davrandı ve ben de inandım Arsen. Çok özür dilerim, sana yalvarıyorum. Beni anlamam için sana yalvarıyorum," dedim. Bir gözyaşı çeneme süzüldü.

"Ağlama Tara," dedi. "Ağlamana dayanamıyorum." Ellerimi birbirine kavuşturdum, buz gibi terle kaplı avuçlarımı birbirine bastırdım.

"Neden geldin?" dedim tekrar. Kafasını bana çevirdi, dalga dalga saçları üst üste binmişti.

"Sana söyledim, sen benim eşim..." Kafamı iki yana salladım.

"Hayır Arsen, neden geldiğini soruyorum. Evliliği bir kenara at." Morana gözlerini kısa bir an kapattı, açtığında gümüşü gözleri yeşilliklerimi âdeta esir almıştı.

"Çünkü," diye fısıldadı. "Sensizliğe katlanamıyorum. Sen yokken çok büyük bir parçam eksik. Ve o parça eksik olduğunda ben de canavara dönüşüyorum." Gözyaşlarım çeneme doğru akarken Morana beni izliyordu.

"Arsen beni affedebilecek misin?" dedim. "Tüm bunlara rağmen?" Morana kafasını gri pürüzlü duvara yasladı ve derin bir nefes aldı. Yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Sen burada olmasan da tüm bu olaylar gerçekleşecekti. Hiçbir değişiklik olmayacaktı, sadece sen böyle bir halde olmayacaktın. Karargâha seni almaya geleceklerini biliyordum. Ancak kendine Maske diyen herifin seni almaya geleceğini bilmiyordum. Ülkede olmadığını sanıyordum. O her şeyi bozdu."



## Işılsu Gültekin

Bilge tozu havalandırmaya Morana'nın emriyle koymuştu. Ancak yine de ona güvenemiyordum.

"Arsen, eğer gerçekten ölüme gidiyorsan..." Morana sözümü kesti.

"Gerçekten ölüme gidiyorum Tara. Ne bir adamım kaldı ne de bir planım var." Hıçkırmaya başladım, gözyaşlarım yüzümdeki kana karışıyordu.

"Beni öldürmenin bir yolunu bulabilir misin? Senden sadece bunu istiyorum. Eğer bulamazsan ben kendimi öldüreceğim," dedim. Morana birden bileğimize takılı zinciri çekti. Üst bedenim parmaklıklara yapıştı.

"Roya, dudaklarını getirebildiğin kadar getir." Dudaklarımı parmaklıkların arasından uzatmaya çalıştım, parmakları çenemi kavradı ve dudağı dudağıma kapandı. Parmaklıklar yanaklarımızı sıkıyordu ancak bu ikimizin de umurunda değildi. Öpücükte gözyaşından bulaşan tuz ve kan tadı vardı. Öpücük tüm acılarımı silip attı.

Ölüme bir gün kala Morana bana hayat öpücüğü veriyordu.

Beni öpüyordu ve ben ölüm ile hayatın tadını aynı anda alıyordum. Geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik. Gümüşü gözlerdeki aşkı gördüm.

"Seni bizim karargâhta, o kapıdan çıkıp gittiğinde affettim Roya. Salvador'u ise bugün tam anlamıyla gördüm. Senin hangi yönünle oynadığını çok iyi biliyorum artık," dedi. İkimiz de yüzümüzü parmaklıklara yaslamıştık.

"Arsen, ben sensiz yaşayamam. Ben senin karanlığına sığınmadan hayatta kalamam. Benim karanlığım beni boğar," dedim. "Arsen ölmemi sağla, ben senin ölümünü izleyemem."

Morana sessiz kaldı, sessizliği göğsümü delip geçti.

"Tek gelmedin değil mi?" dedim fısıldayarak. Gözlerim kameralara kaydı. "Bir plan var değil mi?" Öyle bir fısıldıyordum ki kendi fısıltımı bile güçlükle duyuyordum.

Morana'nın yüzü allak bullak oldu. Kafasını iki yana salladı.

"Bu sefer yok," dedi. "Sana yapabileceklerini düşününce aklımı yitirecektim. Tekim, buradayım. Son anımız bile olsa seninleyim," dedi yüksek bir sesle. Yüzüme bir yumruk yemiş gibi oldum. Gri

## Morana

gözlerindeki acı gerçektir. O acı gerçektir ve ben her nefes alışımında Arsen'in yokluğunun acısını çekiyor olacaktım.

"Ben hep seninle kalacağım Tara, senin karanlığın benim karanlığımı tanıdı. Kalbin attığı sürece seninle yaşayacağım," dedi. Parmaklarımız iç içe geçtiğinde zincirler gevşek bir biçimde aramızda sallandı.

Sessizce ağlıyordum. Morana parmaklarını parmaklıkların arasından zoraki bir şekilde geçirmiş yüzümü okşuyordu.

"Sana çok âşığım," dedim. "Sana çok âşığım, sensiz yapamam Arsen. Anlamıyorsun," dedim. Gözlerim ağlamaktan sızlıyordu, kanla karışık gözyaşlarım zindanın pis zeminine damlıyordu.

"Dövmeni düşün Roya'm," dediği an vücudum özlemle yandı. Parmaklarını sıkabildiğim kadar sıktım, avuçiçim ona yaslıydı. Bu anda bile avucuma gönderdiği elektrikleri hissedebiliyordum. Ölümün kıyısında bile tenlerimiz birbiri için kıvranıyordu, kalplerimiz bir atıyordu.

"Dövmeni düşün ve hayatta kal," diye fısıldadı bana. Yakışıklı yüzünde buruk bir gülümseme oluşmuştu.

*Eriam in morte, superest noster amor*

Ölüm gerçekleşse bile bizim aşkımız yaşamaya devam edecek.



## XXIII

*Bir kız oturdu karanlık bir odada.*

*Ve ağladı.*

*Bir çocuk oturdu karanlık bir odada.*

*Ve ağlamadı.*

*Aşk karanlıktan mı doğardı?*

*Bir ışık huzmesi mi arardı?*

*Kesin olan tek şey, aşkla ölümün savaşıydı.*

*Ve aşk kazanmak için sahip olduğun her şeyi alırdı.*

Sabaha kadar yarı uyur, yarı uyanık vaziyette parmaklarımız iç içe beklemiştik. Bir ara kafamı onunla aramızda olan demir parmaklıklara yaslamıştım. O da aynısını yapmıştı. Nefes alışverişlerini duyabiliyordum, korku damarlarımda kol geziyordu. Ancak yorgunluk, hırpalanmışlık ve üşüme hissi bir aradaydı. Üşüdükçe uykum geliyordu ve gözlerim ara ara kapanıyordu. Morana'nın parmaklarının sıcak hissi güven duygumu besliyordu. Onun yanımda olduğunu hissettikçe kalbim biraz olsun yatışıyordu. Ellerimi o parlak siyahların arasına sokuyordum.

Yüzünü okşuyordum, Morana ise buruk bir şekilde bana bakıyor gözlerimdeki endişe ve acıyı gördükçe kırık bir tebessüm belirliyordu.

“Uyu Roya'm, güzel rüyalar gör,” diye fısıldadı. Sabah olup olmadığını duvarın en üstündeki parmaklıklılı küçük pencereden görebiliyorduk.

“Kâbusun içinde güzel rüyalar bizi bulamaz Arsen,” dedim yorgun bir sesle.

“Beni buluyor,” dedi başparmağıyla parmağımı okşayarak. Ellerimiz parmaklıkların arasından üst üsteydi.

“Yanımdasın,” dedi. Alt metni çözdüm, son kez. Kalbimdeki acı büyürken gözlerim yavaşça kapandı. Yüzümü iyice parmaklığa bastırdım çünkü Arsen'in yüzünün sol tarafı da aramızda bulunan parmaklığa yaslıydı. Hâlâ o güzel kokusunu alabiliyordum.

## Morana

Son anımızdı. Yanaklarımızın güçbela temas etmesi bana yetmiyordu, parmaklarımızın üst üste olması da. Gözlerime ağırlık çöktüğünde Morana parmak uçlarıyla saçlarımı okşadı. Yorgun, huzursuz bir uykuya daldım.

“Kalkın!” diye bir ses yükseldi zindanda. Dört tane paralı asker içeri girmişti, Salvador’un adamları olduğunu biliyordum. Üzerlerinde yeşil askeri üniformalar, gözlerini açıkta bırakan bereler vardı. Hatta gözlerini bile kar gözlüğüne benzer devasa gözlüklerle örtmüşlerdi. Bir adam kapımı açtı ve bana bir tişörtle şort attı. Bileğimdeki zinciri kestiler. Dört ayak üstünde emekleyerek ayağa kalktım. Bacaklarım ağrıyordu, dizlerime kramplar giriyordu. Üzerimi giyinip Morana’ya baktım. Başında üç asker vardı, üzerine giymesi için tişört vermişlerdi. Morana’nın da bileğinde kesik bir zincir vardı.

Bizi tüm gece bağlayan zincir. Üç adam onu götürmek için zindanın kapısını açarken ona bakıyordum. Morana bana dönüp gülümsedi, o an dudaklarım titredi.

“Hadi!” dedi başımda bekleyen paralı asker. Üzerindeki kalaşnikofa benzeyen silahını düzeltti. Bakışlarım belinde gezinirken silahını fark ettim. Ona uzanmak için kendimi hazırladığımda bileğimi yakaladı ve bileklerime hızlı bir kelepçe geçirdi.

“Kara Delik olduğunu biliyoruz Tara Bayer. Sana benden silah çıkmaz,” dedi. Sesi borazan gibi kalındı. Morana’yı çoktan götürmüşlerdi, asker benim sırtımdan itti.

“Hadi babanın yanına uğrayalım,” dediğinde mide bulantım güçlendi. “O adam benim babam değil, hiçbir zaman da olmayacak,” dedim dişlerimin arasından. Adamın kıs kıs güldüğünü duyduğumda onu öldürmek istedim. Zindandan çıktığımızda ayaklarımı sürüyordum.

O adamı görmek istemiyordum, o adamın ben acıyla kıvranırken gülümsemesini görmek istemiyordum.

Salvador’un odasına çıkmak için beni asansöre doğru itti. Asansöre gittiğimiz yolda gördüğüm tek şey paralı askerlerdi. Salvador sadece vali ile işbirliği içinde olduğu için mi bu kadar asker vardı, yoksa başka bir şey mi...

## İşilsu Gültekin

O an aklıma Helen'in kolyesi geldi, kolye çok pahalı bir şeye benziyordu. O kolyeyle kendine bir ordu kiralayabilirdi. Taşlar kafamda yerine oturduğunda nefesimi yavaşça verdim.

Asansöre bindiğimizde asansörün aynasından kendime baktım. Alnımdaki kesik dışında hiçbir kesiğim görünmüyordu ancak tişört ve şortun kumaşı tenime sürttüğçe o sızı tekrar baş gösteriyordu. Gözlerimin akı kıpkırmızıydı, uzun kirpiklerim iç içe geçmişti. Boynumdaki kesik izi görünüyordu.

Ölüme giden bir kızın son kez kendine baktığı an. Gözlerimin içinde o keskin çizgiyi gördüm.

Acı yeşilliklerle işlemişti, acı benim ruhuma yerleşmişti. Yeri o kadar sağlamdı ki gözlerimden dolup taşıyordu.

Alnımda kocaman yatay bir iz kalacaktı ancak hiç umurumda değildi. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Valinin odasına girdiğimizde Salvador'u masanın arkasında gördüm. Kıpkırmızı bir takım giymişti. Kravatından gömleğine hatta ayakkabısına kadar her şey kırmızıydı.

"Hoş geldin minik çiçeğim," dedi. Buz kesen yüz kaslarım, göz kırpmam haricinde hareket etmedi.

"Ama bana öyle bakma, üzülüyorum," dedi gülümseyerek. Yeşil gözlerinde delice bir şey yapacakmış bakışı vardı.

"Gel sana ne göstereceğim," dedi eliyle beni yanına çağırarak. Arkamdaki asker beni ittiğinde ayaklarım güçbela hareket etti. Masanın hemen arkasında yere kadar uzanan bir cam vardı. Onun yanında durdum ve eliyle işaret ettiği camdan dışarı baktım.

Rosa Meydanı'nın çeşmesi tam ortada duruyordu. İlerisine bir platform kurulmuştu. İdam direğini hazırlıyorlardı. Kalın halat hemen platformun ortasında duruyordu.

Platformun hemen önünde bir sandalye vardı, benim için olduğunu anlamıştım. Muhabirler ekipmanlarını kuruyordu. Birçok kişi çoktan yerini almış idam direğinin kurulmasını bekliyordu.

Sanki bir yaz akşamı piknik yapmaya hazırlanıyor gibilerdi. Mide bulantım gitgide artıyordu. Bu şehrin kendisinden de kara kalpli insanların da nefret ediyordum.

## Morana

"Ben de tam şuradan izleyeceğim seni ve Morana'yı," dedi Salvador çeşmenin arkasındaki binayı işaret ederek. Camla kaplı locayı görebiliyordum. O sırada midem guruldadı.

"Aç mısın?" dedi birden bana dönerek. "Açsan sana bir şeyler hazırlayım ama midenin ne kadar hassas olduğunu gördüm. Orada kusmuk içinde oturmanı da istemem. Sonuçta benim kızımsın ama..."

Kelepçelerle bağlı ellerimi birbirine bastırdım, avuççıklarım birbirine bakıyordu. Elimi kaldırıp ona sert bir tokat attım.

"Siktir git, yemeği de götüne sok iğrenç yaratık," dedim dişlerimin arasından.

Salvador gülümserken parmaklarıyla çenesini ovuşturdu.

"Vahşi kız," dedi. "Sevdim."

Bu adam kötülükle besleniyordu, acıdan zevk alıyordu. Ona attığım tokat elbette koymazdı. Salvador duvara döndü ve yeşil gözleri ayaklı ahşap saate çevrildi. Saat 11.35'ti gösteriyordu.

"Az kalmış," diye söylendi. Ardından telsizini eline aldı.

"Şu siktiğim platformunu bir an önce kurun yoksa sizi de tek tek asarım," dedi dişlerinin arasından.

"Az kaldı patron," dedi telsizden gelen cızırtılı ses. Meydanı izliyordum, insanlar akın akın gelmeye başlamıştı. Her köşe başında bir asker vardı. İnsanların arasına karışanlar da vardı, belli başlı köşeleri tutanlar da. Kapı birden açıldığında arkamı döndüm. Saçlarının ortası kelleşmiş orta boylu bir adam Salvador'a bakıyordu. Kaşları gür, gözkapakları bakışlarına baygınlık katacak kadar düşüktü. Parmaklarında altın yüzükler vardı. Tam ortadaki parmağında ise Savana'nın valisi olduğunun amblemi olan bir yüzük vardı.

"Keyifler nasıl Salvo?" dedi. İsmimin kısaltılmış halini ikinci defa duyuyordum. Bunun Salvador'un hoşuna gitmeyeceğini anlamıştım. Bir kaşı sinirle titredim. İsmimin kısaltılmasını duymak sinirlerini iyice germişti.

"Çok iyi Gürol," dedi gülümseyerek. Yüzüne o sarsılmaz maskesini tıkmıştı. Deli gibi gülmesi olduğu yerde duruyordu ancak Salvador'un validen hoşlanmadığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Morana ile işi bittiğinde valiyi de ortadan kaldıracaktı.

## İşilsu Gültekin

Onun yapabileceklerini tahmin edecek kadar tanımıştım. Sadece köprüyü geçene kadar ayıya dayı diyordu. Bunun kibrine ve gururuna büyük bir darbe olduğunun farkındaydım ve bu beni istemsizce keyiflendirdi.

“Merak ediyorum,” dedim yavaşça, iki adam da bana döndü. “İdamdan sonra Salvador ile çalışmaya devam edecek misiniz?” Vali bana gülünce yamuk sarı dişleri ortaya çıktı.

“Elbette, elinde paralı asker ordusu var. Benim adamım olacak.” Vali cümlesini bitirmeden Salvador’a baktım. Yeşil gözlerinde öyle bir öfke kıvılcımı parlamıştı ki tam şu an valiyi öldürebilirdi.

“Elbette,” dedi Salvador alçak sesle. “Savana’yı ayağa kaldıracağız, kötü ününü sileceğiz.”

Vali bir kahkaha atıp odanın ortasına ilerledi, göbeği gömleğinin düğmelerini zorluyordu.

“Saçmalama Salvo, Savana şehrinde ne kadar büyük bir kumarın döndüğünden habersiz gibisin. Biz kendi işimize geleni yapmaya devam edeceğiz,” dedi göbeğini kaşıyarak.

Yani kendi ceplerini dolduracaklardı, sefalet sürecekti. İnsanlar ağır vergilerin altında ezilmeye devam edecekti. Zengin daha çok zengin olacak, fakir daha da fakirleşecekti.

“Arsen Lloyd Morana,” dedi birden vali. “Çocuğumu çok hırpaladı, yardımcımın çocuğunun ise parmaklarını koparmış. Tabii sana bunları neden anlatıyorsam...” dedi kendi kendine. Bunları zaten biliyordum, kesin olarak duymasam da tahmin edebilirdim.

“Neden anlatmıyorsunuz? Sonuçta onu neden öldürdüğünüzü açıklıyorsunuz,” dedim sakın bir şekilde. Sesimdeki sakinlik beni şaşırtmıştı ancak göğsüm kor gibi yanıyordu.

“O çocuk,” dedi tükürürcesine, “düzeni değiştirmeye çalışıyor. Kendi örgütü yokmuş gibi. Tabii ki karargâhı artık yok adamlarının çoğu kaçtı.” Her cümlesinde gülümsemesi büyüyordu ve ben de dişlerinin arasında kalmış et parçalarını görmeye daha çok maruz kalıyordum.

“Düzenin değişmesi gerekiyor,” dedim. Ellerim yumruk halini almıştı, masada ona saldırabileceğim bir şey arıyordum ancak masanın üzerinde dolmakalem bile bulunmuyordu.

## Morana

Östelik valiyi öldürsem de Salvador beni öldürmezdi. Hoşuna giderdi, bazı planları da bozulurdu ancak yenisini de hızlıca planlardı.

"Sen kız çocuğunun tekisin," dedi vali gevşek gevşek gülümseyerek. "Senin kafanın basacağı konular değil bunlar. Salvador baban, seni zengin bir erkekle evlendirir sen de keyfini sürersin." Sonra birden durdu.

"Ah, ama sen çoktan evlendin," dedi. "Tara Morana." Sesi alaycıydı. "Aslında mantıklı bir karardı, çok güçlü bir örgütün lideriyle evlendin ama o da gelip gidecek. Aman altı üstü iki belge, yırtar atarız dert etme."

"Siktir git," dedim dişlerimi sıkarak. Bileğime bağlı olan kelepçeleri zorluyordum. Valinin gözleri şokla açıldı ve bir şey demesi için Salvador'a döndü. Salvador yorum yapmadan meydana dolduran kalabalığı izliyordu.

"Çok az kaldı," dedi ellerini ovuşturarak. "Oyunun bitmesine çok az kaldı."

Vali purosunu yakarken Salvador bana döndü.

"Meydan hıncahınç doldu, seni de sandalyene götürelim artık," dedi kafasıyla kenarda duran paralı askere işaret vererek. Asker beni omzundan yakalayıp kapıya doğru itti. Güçbela Salvador'a dönüp korkunç yeşil gözlerine baktım.

"Onunla son kez konuşamaz mıyım? Bir veda," dedim titrek bir sesle, sesim bana ihanet ediyordu.

"Siz dün gece vedalaştınız zaten, size koca bir gece verdim. Sizi izlerken çok güldüm. İkiniz de demirlere yapışmışsınız..." Kıkırdamaya başladı.

Ellerimi yumruk yaptım, ardından parmaklarımı araladım. Sakin olmaya çalışıyordum, Morana bu ölümü kabullenmemeliydi.

Beni arkada bırakamazdı. Konaktan çıkarken Salvador ve Gürol ne kadar eğlenecekleri hakkında konuşuyorlardı. Benim kafamda ise rahatsızlık verici bir sessizlik vardı.

Zihin uzun süre sessizliğe gebe kaldığında korkunç şeyler olurdu. Vali konağından çıktığımızda bütün kameralar bize döndü. Salvador ve Gürol gülerek kameralara selam verirken bir muhabir ağzıma mikrofona soktu. Öyle sert bir biçimde gelmişti ki mikrofona üst dişime çarpmıştı.



## İşilsu Gültekin

"Arsen Morana'nın eşiymişsiniz. Arsen Lloyd Morana vatana ihanet ve örgüt kurma suçundan yargılanıyor. Ne söylemek istersiniz?"

Elimin tersiyle mikrofonu ittim. Ardından birden durup mikrofonu kendime çektim.

"Ölümün kimin için geleceği asla belli olmaz," dedim. Muhabirin gözleri şokla açılırken diğer muhabirler de benden birkaç cümle alabilmek için mikrofonlarını yüzüme sokmaya başlamışlardı. En sonunda Salvador bir hareket yaptı ve askerler muhabirleri geri itti.

Bir an kuşku dolu gözleri bana çevrildi.

Cümlemin anlamı, kendimi eninde sonunda öldüreceğimdi. Eğer Arsen o ipin ucunda can verirse ne yapıp edip kendimi öldürecektim. Ancak Salvador bunu tehdit olarak algılamıştı ve gözleri şüpheyile kalabalığı taramıştı. İnsan kalabalığının arasından geçerken binlerce göz üzerimdeydi. Ancak yüzüm ifadesizdi.

Duygularım ve zihnim çok sessizdi. İnsanlar kötü bir şeyler yaşadıklarında bazı aşamalardan geçerlerdi. Öfke, inkâr, pazarlık, kabullenme ve depresyon. Öfkem şu an her zamankinden sessizdi, inkâr evresini zindanda geçirdiğim o gece yaşamıştım. Pazarlık evresinde ise başarısız olmuştum. Çünkü Salvador asla pazarlığa yanaşmamıştı.

Kabullenme evresinde olmam gerekiyordu ancak kabullenmiyordum. O platforma Arsen'i çıkaramazlardı. Benim âşık olduğum adamın boynuna o urganı geçiremeyeceklerdi. Sonuna kadar savaşıyordum.

Beni sandalyeye oturtular, kelepçemin birini sandalyenin koluna bağladılar. Hemen yanı başımda bir tane paralı asker vardı. Valinin çalışanı olduğunu anlamıştım, çok iri değildi ancak göğsünde silah vardı. Yüzünü göremiyordum, tüm gözlerini kapatan bir gözlüğü vardı.

İdam direği kurulmuş, ip çoktan asılmıştı. Salvador birden platforma yönelip üzerine çıktı.

"Sevgili Savana halkı, beni tanıyorsunuz. Ben Salvador Varol," dedi. Kalabalığın içinde mırıltılar dolaştı. Birkaç iç çekme sesi duydum.

"Evet ben O'yum, Çöküş Gecesi'nin yaratıcısıyım!" Sesi o kadar neşeli geliyordu ki kaşlarım çatıldı.

"Çoğunuz yüzümü bilmiyorsunuz ancak adımı biliyorsunuzdur. Küçük çocuklarınız arkadaşlarıyla oynarken bile ben olmak ister."

## Morana

Söyledikleri doğrudu. Çocuklar o gecedan sonra örgüt ve savaş oyunları oynarken Salvador'un ismini geçiriyorlardı. Salvador'u ilk seçen en güçlü oluyordu. Birbirlerine su tabancısı ya da oyuncak tabanca doğrultup savaşıyorlardı.

"Bu gece bir Çöküş Gecesi yaşanmayacak, korkmayın. Size zarar gelmeyecek," dedi birkaç insanın meydandan uzaklaşmaya çalışmasını fark ederek.

"Bugün oyun arkadaşımı idam edeceğim. Çöküş Gecesi'nin yaşanmasının sebebi o ve ailesi! Sizin intikamınızı alacağım! Bu şehre zenginlik getireceğim!"

Yalancı. Seni iğrenç yalancı. Arsen o gece yaşandığında on iki yaşındaydı ve sen onun elinden her şeyini aldın. Sen bu şehre zenginlik değil kaos getirmek istiyorsun ve ölene kadar da bunu yapacaksın. Belki masaya oturduğun kişiler değişecek ama sonuç hep aynı olacak.

Kan ve ölüm.

Sen bundan ibaretsin.

Ellerini iki yana açmış konuşuyordu, yakasındaki mikrofonun yakaladığı her ses meydanın çeşitleri yerlerine kurulmuş devasa hoparlörden yankılanıyordu.

"Şimdi yerime geçiyorum, gösteri başlasın!" İnsanlar alkışlamaya başladığında gözlerimi sıkıca yumdum. İki paralı asker Morana'yı platforma çıkardığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Morana'nın yüzü duvar gibiydi, üzerine ona bol gelen uzun kollu bir tişört giydirmişlerdi. Ayakları çıplaktı.

Elleri önden kelepçeliydi ve ben yüzük parmağına yaptırmış olduğumuz dövmeyi görebiliyordum.

Birkaç kamera yüzüme döndü ve odaklandı. Salvador'a istediğini vermeyecektim. En azından şu an. Yüzümdeki acıyı, yalvarışı ve çırpınışı görmek istiyordu.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Aynı zamanda Morana ile göz göze gelmeyi de deniyordum ancak bana bakmıyordu. Onu bir sandalyeye çıkarıp boynuna urganı geçirdiklerinde titremeye başladım.

Bir meleği cennetten kovmuyorlardı, bir meleği cehennem tepesinden aşağı atıyorlardı. Onun gece siyahı kanatlarını koparmışlardı. Onu cehennem çukuruna atmaya ant içmişlerdi.

## Işılsu Gültekin

Titrememi durduramıyordum, gözlerim Eris'i, Ahu'yu hatta Bilge'yi arıyordu. Salvador'un esiri olmuş olma ihtimalleri yüksekti. O an kalabalığın en önünde duran annemi gördüm. Üzerinde pembe, pahalı bir mont ve elinde özel üretim bir çanta vardı.

Göz göze geldik, acımı gördüğünü biliyordum.

"Neden?" dedim. Dudaklarımı okuyabildiğini fark etmiştim. Annem hastaydı ancak başıma gelen birçok olayın sorumlusu da oydu. Annemin sigarasını dudaklarının arasına yerleştirmeye çalıştığını fark ettim. Bana cevap vermekten kaçınmıştı.

Bir kez daha göz göze geldik ve aynı soru dudaklarımdan döküldü

"Neden?" Neden yanımda olmadın, neden yanımda değilsin? Kızın dağılmak üzere ve sen en önden olanları izliyorsun.

Kötülük tohumları da bazen sevmeyi hak eder.

Ve o an annemin ağladığını fark ettim. Gözyaşları yanaklarında usul usul süzülüyordu ancak yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece sigarasını içiyordu.

Meydandaki devasa metal saatten güçlü bir gong sesi yükseldi. Saat 12.00'di.

Urgan Arsen Lloyd Morana'nın boynundaydı ve bir asker yukarı uzanıp daha fazla sıkılaştırmıştı.

O an ona baktım, göz göze geldik. Bana hafifçe gülümsedi. Gözlerime ulaşan bir gülümseme değildi. Ardından bakışlarını yukarı dikti. Bir kuzgun sürüsü uzaklardan meydana doğru geliyordu.

Paralı asker sandalyesine bir tekme attı ve Arsen'in boynu o anda kırıldı. Kıpırdayamadım, nefes alamadım.

Birileri çığlık atmaya başladı. Çığlık sesleri meydana doldurdu, saf bir acının sesi kanlı meydanda gezinen tek melodi oldu.

O an fark ettim, çığlık atan bendim. Arsen'in bedeni usul usul iki yana sallanırken çığlık atmaya devam ettim, sesim kısılana kadar.

Arsen Lloyd Morana kanla kaplansa bile benimdi. Benim sahip olduğum her şeydi.

Kalbimdi, ruhumdu, zihnimdeki şeytanları kafesleyecek tek kişiydi. O benim her şeyimdi.

## Morana

Bedeni iki yana sallanırken çırpınmaya başladım. Kalbim hızla çarpıyordu ve ben iki büklüm olmuştum. Nefes almaya çalışıyordum ancak alamıyordum. Ellerimi oturduğum sandalyenin kollarına vurdum. Sertçe, daha sertçe.

Ellerim yumruk oldu ve bedenim kaskatı kesildi. Tırnaklarım avucuma saplandı, avucumdan kanlar süzüldü. Bağırmaya devam ettim.

Hayatımda daha önce böyle bir acı hissetmemiştim.

Ben ölüyordum, ruhum can çekişiyordu. Kalbim parçalanmamıştı, benim kalbimin varlığını sonlandırmışlardı. Onu elimden almışlardı.

Bir ruh, diğer ruha adandığında ruhlar bir bütün olurdu. Bir ruh, diğer ruh olmadan yaşayamazdı. Beden nefes alırdı ancak ruh o bedeni terk ederdi. O beden yaşardı ancak ruh ait olduğu ruha daima dönerdi.

Ruh her zaman evi olan diğer ruhu bulurdu.

Ruhlar birbirini tanırdı ve bağlandıkları andan itibaren ayrılmalarnın bir yolu olmazdı. Gökyüzünden kuzgunların çığlık sesleri geliyordu. Birden motor gürültüleri meydana kapladı, koca koca adamlar kamyonlardan atladı ve silah sesleri meydana kuşattı.

Yanımdaki paralı asker bileğimi tuttu ve kelepçeyi çözdü. Kafamı ona doğru çevirdiğimde gözlüğünü kaldırdı.

Çocukluk arkadaşım, yozlaşmış insanların eline düştüğünde benden para isteyen arkadaşım Farah'tı.

“Ödeştik, git Tara,” dedi Farah alçak bir sesle. Yerimden fırlayıp platforma çıktım.

Arsen'in öldüğüne inanamıyordum. İpin düğümü açıldı ve bedeni sertçe yüzüstü yere düştü. Önce ensesini kontrol ettim.

İki buklesi de oradaydı. Ardından parmağındaki dövmemize baktım.

*Somnium* yazısı parmağında duruyordu. Üzerindeki tişörtü yırtarcasına çekerken ortalık savaş alanına dönmüştü. Morana'nın adamları paralı askerlere saldırıyorlardı. Bir ağızdan bağırıklarını duyabiliyordum.

“Carpe Mortem! Carpe Mortem!” Ölümü yaşa. Yaşıyordum.

Üzerine giydirdikleri çuval benzeri tişörtü üstünden çektim, dövmeleleri oradaydı. Son bir umutla karnını açtım ve bıçak izlerini gördüm. Bileğinde doğum günümde taktığımız bileklik duruyordu.

## İşilsu Gültekin

Oydu. Arsen Lloyd Morana'nın cansız bedeni kollarımın arasındaydı. Ben her şeyimi gerçekten kaybetmiştim. Bedenine sarılıp yüzümü boynuna gömdüm.

"Aşkımız yaşayacak Arsen, şimdi beni bırakıp gitmiş olsan bile ölene kadar kalbim senin aşkınla atacak," diye fısıldadım histerik bir biçimde, bedenini kucagımda iki yana salladım. Gözyaşlarım boynuna damladığında titriyordum.

Biri kolumu yakalayıp beni ayağa kaldırdı. Gelen Bilge'ydi. Onun da yüzü yaşlarla ıslanmış haldeydi.

"Savaş başladı gitmemiz gerek," dedi. Kafamı meydana çevirdim, paralı askerlerin kurşunları sivillere isabet ederken Morana'nın adamları aynı sloganı tekrar ederek paralı askerlere saldırıyordu.

Bir grup asker bana döndü ve silahım bana çevirdi. Hepsi teker teker göğsünden vurulurken Bilge koluma asıldı.

"Buradan çıkmamız gerek, Arsen'e söz vermiştim, seni çıkarmam gerek."

"Bıçağın var mı?" dedim. Bilge bir an boş gözlerle bana baktı.

"Kendimi öldürmeyeceğim, gitmemizi istiyorsan bana bir bıçak ver," dedim.

Bilge kemerinden bir bıçak çıkardı. Bize doğru koşan her paralı asker teker teker vuruluyordu. Birileri beni koruyordu. Morana'nın ense-sindeki buklelerden birini kesip avucuma aldım. Ardından bileğindeki doğum günümde kendine de takmış olduğu, elmaştan yıldızı olan kömürden kurşun bilekliği söküp cebime koydum. Ayağa kalktım ama dizlerim o kadar titriyordu ki koşabilecek durumda değildim. Beynim uyuşmuştu, acım o kadar büyüktü ki zihnim çalışmıyordu. Bıçağı göğsüme doğrultmayı düşünsem de Bilge elimden bıçağı çekti.

"Hızlı, daha fazlası geliyor," dedi. Bilge koşmaya başladığında ben de koştum ancak sürekli tökezliyordum. Bedenimdeki tüm güç gitmiş gibiydi. Avucumun içinde Morana'nın buklesi vardı.

Nabız gibi atan bir tutam bukle. Onu cebimin en derinlerine ittim. Bilge meydandan biraz uzaklaştıktan sonra çömeldi ve yere sabitlenmiş demir kapının çengel kulpunu kavradı. Yukarı çekerek derin bir çukura inen yolu açığa çıkardı. Önce beni ittirdi. Demirlerin art arda

## Morana

sıralandığı merdivenin ilk basamağına ayaklarımı koydum ancak vücudumun titremesi kesilmiyordu.

“Tara, biraz daha hızlanman gerek,” dedi Bilge. Basamakları üçer üçer kendimi aşağı sallandırarak inmeye başladım. En sonunda ayağım zeminle birleşti. Bir koridordaydık, meşaleler etrafı aydınlatıyordu.

“Bu yolun sonunda seni biri bekliyor,” dedi. Ufacık bir umut kırınınsı acı dolu topraklara ekildi. Bilge’ye döndüm.

“Gerçekten öldü mü?” dedim. Bilge’nin dudakları titremeye başladı ve bir gözyaşı çenesine doğru süzüldü. “Evet,” diye fısıldadı. Elinin tersiyle yüzünü kurularken burnunu çekti.

Hiçbir şey söylemedim, uyuşukluk halim her zamankinden güçlüydü. Bilge ile birlikte yerin altında açılmış tünelde yürürken göz ucuyla ona baktım.

“Senin Morana’ya ihanet ettiğini düşündüm,” dedim. Bilge kafasını kaldırıp ellerini saçlarının arasına soktu.

“Ben çift taraflı çalışıyordum ancak daima Morana’nın tarafındaydım. Tüm askeri bilgileri babam sayesinde öğreniyor ve Morana’ya iletirdim.”

Sessiz kaldım, içim buz gibiydi. Cehennemin aslında buzlarla kaplı olduğuna dair bir söylenti vardı ve eğer bu doğruysa benim göğüs kafesim buzdan bir cehenneme dönüşmüştü.

“Zurexin olduğu gece...” diye söze başlasam da sözümü kesti.

“Morana seni almaya geleceklerini biliyordu bu yüzden karargâhın çoğunu boşalttı. Salvador Zurex’i benim koymamı bekliyordu. Morana’ya sadık adamları ise Zurex’in yan etkilerini ortadan kaldıran bir ilaç içip yerlerde yattılar. Şüphelenmesinler diye. Bilmediğimiz şey ünlü Maske’nin seni almaya gelenlerden biri olduğuydu. O adam seni almaya gelirken yerde numaradan yatan birkaç adamını da öldürdü.”

Bilge nefes almak için bir süre sustu. “Ve ben Salvador’un emriyle karargâhı bombaladım.”

Ayaklarım birden durdu. Büyük bir öfkeyle Bilge’ye baktım. Elimde bir silah olsaydı şu an Bilge’nin şakağına dayamaktan çekinmezdim.

“Diablo’yu çıkarmak aklınıza gelmedi mi?” Sesim öfkeyle yükselmişti. Bilge derin bir nefes aldı ve anlık olarak gözlerini kapattı. Bir an için ikimiz de durup birbirimize baktık.

## İşilsu Gültekin

“Diablo yaşıyor, Morana’nın ilk emri bombalamadan önce köpekleri çıkarmamızdı. Diablo’yu çıkardım ancak Luci’yi yakalayamadım.”

Minik dikenler kalbime batarken ufak bir rahatlama hissettim. Ve ikiyüzlülüğümden nefret ettim. Gördüğüm köpek bacağı Luci’ye aitti.

Normalde beni hıçkır a hıçkır a ağlatacak olan olay bende bir etki yaratmıyordu.

Acı her şeyi uyuşturmuştu.

Benim kalbim sökülmiş, ruhum da onu takip etmişti. Tünelin sonuna vardığımızda bir kız gördüm. Saçları üç numaraydı, gözleri koyu koyuydu. Gözlerinin altında gözyaşı dövmeleleri vardı.

“Selam, ben Ari. Şahingöz’ün öğrencisiyim,” dedi elini uzatarak. O an serçeparmağının yarısının olmadığını fark ettim. Ari dayımın bana bahsettiği, serçeparmağının yarısı olmayan öğrencisiydi. Dayım bir kız daha eğitmişti. Elini hafifçe sıktım.

“Dayının işi vardı o yüzden beni gönderdi. Tara beklediğimden yavaş hareket ettin. Biraz zorlandım,” dedi gülümseyerek. Boş gözlerle ona baktım. Demek ki ben sığınağa yaklaşıp kadar bana yönelen askerleri vuran oydu.

“Seninle tanışmak istemiştım Karadelik Tara Baver ama sanırım doğru bir an değil,” dedi gülümsemesi solarken.

“Morana,” dedim ona düzelterek. “Tara Morana.” Kafasını onaylayarak salladı. “Ve doğru zaman değil,” dedim sadece. Hemen önümüzde yukarı uzanan demirden parmaklıklar vardı.

“Önden buyur,” dedi Ari bana. Sırtında devasa silah çantası vardı. Demir çubukları tırmandım ve kollarımda kalan son güçle üzerimdeki beton kapağı ittim.

Meydandan epey uzakta bir buğday tarlanın ortasına çıkmıştık. Devasa bir araba hemen önümüzdeydi. Bilge bana anahtarı uzattı.

“Morana’nın tüm varlıkları senin üzerinde ve parası senin hesabında. Savana’dan uzaklaşabildiğin kadar uzaklaşmanı istedi,” dedi Bilge gözleri dolu dolu. Anahtarı ruhsuz bir biçimde aldım.

“Ve kendini öldürmemeni söyledi. Dövmende yazandan dışarı çıkmayacakmışın. Senden tek isteği bu.” Bu sefer bir gözyaşı damlası Bilge’nin çenesine damladı ama hızlıca kuruladı.

"Benim de halletmem gereken işler var," dedi Ari çömelip yere açılan rünelin kapağını açarak. Geri dönecekti. Birden Bilge'ye çevirdim kafamı.

"Sen ne yapacaksın? Salvador'a mı çalışacaksın?" dedim. Bilge'nin yüzü öfkeyle kasıldı.

"Asla. Benim param var, kendi başımın çaresine bakabilirim. Yola çık Tara, her an peşimize düşebilirler," dedi Bilge.

"Ahu?" dedim.

"Güvende, daha fazla vakit kaybedemeyiz Tara. Yola çık, gidebildiğin kadar hızlı git," dedi. Onlara son bir bakış attım ve arabaya bindim. Araç yüksek ve devasaydı, her şeyi yukarıdan görebiliyordum. Motoru çalıştırdım ve gaza bastım. Tarlaları geçip ana yola çıktım. Yollar çoğunlukla boştu çünkü herkes idamı görmek için meydanda toplanmıştı.

Ben ise Salvador'a istediğini vermiştim. Çılgık atmıştım, çırpınmış-  
tım. Taş gibi kesilmek için uğraşsam da o karanlık acı o kadar güçlüydü ki bedenimin kontrolünü kaybetmiştim.

Gök gürledi, yağmur çiselemeye başladı. Gaza abandım, artık tek başımaydım.

Çek tetiği.

Kabullen yalnızlığı.

Gaza daha çok asıldım. Annem küçükken bana değiştiğimi söylemişti. Yaşadıklarım beni değiştirmişti.

Kalbi olmayan ben âşık olmuştum, ruhu siyahın en derin tonuna sahip olan ben âşık olmuştum. Kendimi, benden kalan ne varsa her şeyimi ortaya koymuştum.

Ve en sonunda her şeyimi kaybetmiştim. Elimi cebime soktum, Arsen'in buklesi avucuma geldi. Bir tümseğin üzerinden sertçe geçtim ve buklesi kucağıma düştü.

Sessizce ağlamaya başladım.

Hayatında beni kaybetmekten korkan, benim için savaşan kimse olmamıştı.

Arsen Morana dışında.

Daha da hızlandım. Ben ölmek istiyordum, ölümü kucaklamak istiyordum. Onun yanına gitmek istiyordum. Her neredeyse, acı çekeceksem bile onun yanında olmak istiyordum.



## İşilsu Gültekin

Ölecektim.

Direksiyonu birden kırdım ve araba bariyerlere çarptı. Oturduğum yerde hopladım ve airbag birden açıldı. Yüzüm yumuşak yastığa çarptı. Kemerimi çözüp arabadan indim. Araç öyle güçlü ve zırhlı bir araçtı ki büyük bir göçük bile oluşmamıştı. Airbagler söndüğünde arabaya binip direksiyonu yola doğru çevirdim ve gaza bastım. Araçtaki gösterge panelinde bir ışık yanıp sönüyordu ancak umursamadım.

Kalbim zihnime fısıldıyordu, kalbim zihnime en mutlu olduğum ana dönmemi fısıldıyordu. Yaram hiç kapanmayacak olsa da zihnim bu korkunç acıdan kurtulmak için mutlu hissettiğim bir yere gitmemi söylüyordu.

Nereye gitmem gerektiğini biliyordum, kalbimin çılgına döndüğü o yere. Bana bir aile bahşeden yere.

Ana yoldan çıkıp dik yokuşları tırmandım, araç dört çeker olduğu için araba sallanmıyordu. Yukarı doğru tırmandıkça rakım kulaklarımı tıkadı ancak umursamadım. Belki gittiğim yer bana daha çok acı verecekti.

Ancak acıyı bastırmanın en iyi yolu daha büyük bir acıyı kucaklamaktı.

Kamelya ağacını gördüğümde arabayı durdurdum. Kucağımda duran Arsen'in buklesini alıp elimde sıktım. Arabadan neredeyse sıçrayarak indim ve kamelya ağacına yaklaştım.

Kamelya ağacının dalları arasında dolaştı elim, yanlış zamanda tomurcuklanmış bir çiçek aradım ama yoktu. Elimdeki bukleyi kamelya ağacının dibine gömdüm. Tırnaklarım kırıldı ve kanadı. Arsen ile tek bir çiçek bulmuştuk ve Arsen'e onu benim için saklamasını söylemiştim.

Artık elimde o da yoktu. Kaderi benim elimde değildi, kaderi bir canavar tarafından belirlenmişti.

Arsen'in içindeki o ufak ancak parlak ışığı söndürmüşlerdi. Arsen'in karanlığı bile dokunmuyordu o ufak ışığa. Biliyordum ki o ufak ışıkta Arsen benim kalbimi saklıyordu.

Benim kalbim hep onundu. Benden kalbimi istediği zaman kalbim bana çoktan ihanet etmişti. Onun göğüs kafesine bir yuvaymış gibi yerleşmişti.

## Morana

Uçuruma doğru yaklaştım. Onu ilk gördüğümde biliyordum, tehlikeli olduğunu biliyordum. Benim tehlikeli olan her şeye zaafım vardı. Bir geçmişimiz vardı.

Küçük Arsen'i gördüğümde sanki yıllardır aradığım birini bulmuş gibi hissetmiştim. Sadece bir saat birlikte oturmuştuk ancak benim yaralarla bezeli çocuk kalbime saf bir heyecan oturmuştu.

Onu bir daha görmemişim. Ta ki Armadillo'da garsonluk yapana kadar. Hedefim oydu ancak kanla birleşmiş kaderimiz bize farklı bir yol çizmişti.

Kanlarımız birleşmiş, tenlerimiz birbiri için yanıp tutuşmuştu. Morana bana tanıştığımız o barda "minik yıldız," demişti ve kalbim ona doğru çekilmişti.

Onunla olduğum her saniye ihanetimle savaşıyordum, onunla yaşadığı her güzel anda zihnimdeki şeytan kahkahalar atmıştı. Ancak kalbim vazgeçmemişti.

Kalp gerçek aşkı bulduğunda asla vazgeçmezdi. Kalp aşk için çarpardı, gerçek aşk ise kalbin çevresinde umarsızca dolanırdı. Aşk kalbi kafeslerdi ve o kafesten çıkmanın yolu yoktu.

Ölüm de çıkaramazdı o kafesten kalbi, ihanet de.

Ben haindim ancak umut etmekten asla vazgeçmemiştim. Elimi kaldırıp parmağımdaki yazıya baktım.

*Spes Salutis*

Kurtuluş umudu.

Şimdi umut yoktu, karanlık bile yoktu. Yağmur hızlandı ve ben uçurumun kıyısında durmaya devam ettim. Şehir meydanını seçebiliyordum çünkü siyah dumanlar meydandan göğe yükseliyordu.

Bir savaş yaşanıyordu ama umurumda değildi. Benim uğruna savaşacak bir şeyim kalmamıştı.

Benim kurtuluşum yoktu, ben kötülük tohumu da olsam çiçek açabileceğimi düşünmüştüm.

Ne büyük bir yanılgı. Kollarımı iki yana açtım ve kafamı kaldırdım. Yağmur damlaları yüzüme çarptı, alnımdaki yara sızladı.

Bedenim yara bere içindeydi, kalbim paramparçaydı ve ruhum Arsen'in peşinden gitmişti.

## Işılsu Gültekin

Bana sadece hiçlik kalmıştı. Hiçlikte kalmak nasıl bir duyguydu, şu an öğreniyordum. Bir uçurumun kıyısında, yağmur damlaları benliğimi parçalamak ister gibi şiddetle bana çarparken öğreniyordum.

Hiçliğin ortasında kalmayı seçmiyordum. Ben tüm varlığımı kaybetmişken hiçliğin ortasında hayatta kalamazdım.

Arsen ne kadar tersini istese de ben tersini yapıyordum.

Ben onsuz bir hayatı reddettim, hiçliği reddettim.

Ve kendimi ileri doğru bıraktım. Bir kol belimi sıkıca sardığında gözlerim kapalıydı. Bedenim kendini salmıştı.

“Minik yıldız,” dedi tenimi okşayan o ses. “Sönmene izin vereceğimi mi sandın?”



### *İdamdan Hemen Sonra*

Üç adam vali konağının girişini tırmandı. Yanlarından geçen paralı askere selam veriyorlardı. Ufak bir baş selamıydı. Yüzlerinde kar maskesi gözlerinde ise çevreyi daha iyi görmelerini sağlayan geniş açılı büyük gözlükler vardı. Locaya doğru ilerliyorlardı. Binanın tüm krokisi, hangi askerin nerede duracağı planı ellerindeydi. En öndeki adam kolunu sıvayıp saatini ortaya çıkardı. Her birinin elinde siyah deri eldivenler vardı.

Saat 12.05'ti.

Locanın kapısının önüne gelene kadar koridorda olan her paralı askeri tam boyunlarından vurdular. Silahlarında susturucu vardı, bu yüzden ölen her paralı asker sesini bile çıkaramadan yere yığılıp kalıyordu. Silahlarını çekmeye bile gerek duymuyorlardı, onları kendi timlerinden sanıyorlardı. Locanın kapısının önüne geldiklerinde içeriden kahkaha sesleri geliyordu. Vali, vali yardımcısı ve Salvador'un sesi dışarı taşıyordu. Kapının önünde iki paralı asker onlara baktı.

“Nöbet değişim zamanı, Salvador Varol meydanda olmanızı istiyor,” dedi üçünden biri. Askerler kafalarını salladı ve kapının önünü terk etti.

“Öldürse miydik acaba?” dedi üçünden en kalın sesli olanı. Ortadaki konuştu. “Dikkat çeker, ezkaza bu koridora yolları düşerse toplanıp

## Morana

gelebilirler. Planımı bozar,” dedi. Üç paralı asker odaya girdi. Salvador ellerini belinin arkasında kavuşturmuş meydana izliyordu. Vali göbeğini oturduğu tekli deri koltuğa yaymış, elinde kokteyl ve purosuyla keyif çanıyordu. Vali yardımcısı ise sandalyesine kurulmuş bir gülümsemeyle meydandaki karmaşayı izliyordu.

“Zayıf kız,” diye mırıldandı Salvador. Ardından cama yaklaştı. Kapının kapanma sesini duyunca arkasını döndü.

“Sizin ne işiniz var burada?” dedi homurdanarak. Paralı askerlerden biri konuştu.

“Morana’nın adamları bize saldırıyor efendim, sizi korumanın iyi olacağını düşündük. Her an buraya da gelebilirler.”

Vali purosundan derin bir nefes aldı, purosunun dumanları havaya süzüldü.

“Bütün konak asker dolu zaten ne gerek var?” dedi gevşek bir sesle. Gözlüklü vali yardımcısı dönüp üç paralı askere baktı.

“Bence iyi olur, yanımızda kalsınlar,” dedi. Salvador’un umurunda değildi, askerlere dönüp bakmamıştı bile. Vali ise purosunu içiyor elindeki içki bardağıyla oynuyordu.

“Morana’nın hâlâ bu kadar adamının olması normal mi?” dedi vali yardımcısı tedirginlikle. Sürekli gözlüğünü düzeltiyordu.

“Savana’daki en büyük örgüt onun ancak sadakatleri sinirimi bozdu. Morana kimbilir bunlara kaç para veriyor.”

“Parayla karakteri satın alamazsın,” dedi paralı askerlerden biri. Sesi boğuk çıkmıştı. Salvador onu duymazdan geldi. Gözleri önündeki şölendeydi.

“Tara’ya bakın,” dedi Salvador kıkırdayarak. “Hâlâ Morana mı değil mi kontrol ediyor. Ben hata yapar mıyım?” Sesi neşeli çıkıyordu. Üç paralı askerden biri silahının namlusunu vali yardımcısının şakağına yasladı ve ateş etti. Hiçbir ses çıkmadı, vali yardımcısı sandalyeden aşağı doğru hafifçe kaydı. Gözlüğü burnunun altına inmişti.

Vali’nin koltuğu ise Salvador’un hemen yanındaydı, o da dışarıyı izliyordu. İkisi de vali yardımcısının ölüp gittiğinin farkında değildi. Çünkü vali yardımcısı meydanda olup bitenleri izlemekten kaçınmış, sandalyesini camdan en uzak köşeye kapının hemen yanına dayamıştı.

## Işılsu Gültekin

“Şu güzelliğe bak. Ölümünden güzel bir şey var mı bu dünyada?” dedi Salvador kollarını iki yana açarak.

“Senin kız kaçıyor sanırım,” dedi vali öne doğru eğilerek. Kafasını cama yaslamıştı.

“Ben onu bulurum. Artık kimsesi yok. Bir süre benden kaçır, nefret eder ancak kız çocukları daima babalarına döner. Kara Delik Tara Baver diye ün salmış. Sanırım onunla ilgili elle tutulur tek nokta bu. Gerisi sadece zayıflık.”

Salvador kendi kendine homurdanmıştı.

“Kız çocuğu bela oluyor ya orospu oluyorlar ya da evlenip gidiyorlar. Kadın milleti gerçekten zayıf varlıklar. Bir iki mücevher al, cepteler,” dedi vali de destek çıkarak. Elindeki içkiyi tekli koltuğunun bardak koyma bölmesine koymuş tombul parmaklarıyla göbeğini kaşımıştı.

En öndeki paralı asker elini hafifçe kaldırdı ve hemen solundaki ikinci asker silahını valinin başına çevirdi. Silahı ateşledi, susturucu seğirdi ve valinin beyin parçaları locanın camına sıçradı.

Salvador yavaşça arkasını döndü.

“Siz de kimsiniz belasını siktiklerim?” Üçüncü paralı asker yüzündeki gözlüğü çıkarıp yeşil kar maskesini aşağı çekti.

“Beni tanırsın herhalde,” dedi kalın sesiyle. Salvador’un kaşları havalandı.

“Şahingöz,” dedi kendi kendine gülerek. “Sen örgütlere çalışmazdın, hayırdır?” Şahingöz cebinden siyah bir güneş gözlüğü çıkarıp gözüne taktı. İnsanlarla göz göze gelmekten hoşlanmıyordu.

“Tara’ya zarar verdin,” dedi. “Tara’nın canını yakarsan dünyanın tüm parasını ver, senin için çalışmam.”

Salvador diliyle altdudağını yaladı.

“Özürlüsün dedik acıdık, işinde iyisin dedik çalıştırdık. Tara’yı da ölüm makinesine çevirdin. Şimdi mi dayılığın tuttu?” Sesi alaycıydı.

“Ben ona kendini savunmayı öğrettim. Geri kalan her şey onun yeteneği,” dedi Şahingöz. Üçüncü adam elini kaldırdığı an Şahingöz namusunu Salvador’a çevirdi.

“Otur şu sandalyeye,” dedi kalın sesiyle. Salvador ikiletmeden sandalyeye oturdu, ardından ikinci paralı askere döndü.

## Morana

“Hadi Şahingöz’ü anlıyorum aile bağı zırvalıkları. Sen kimsin?” İkinci paralı asker yüzündeki gözlüğü çıkarıp maskesini aşağı çekti. Salvador’un kaşları çatılsa da yüzündeki gülümseme bozulmamıştı.

“Seni tanıyorum, Morana’nın en yakın arkadaşı, sağ kolu Eris Taruman. Morana’ya bu kadar bağlı olmasaydın seni örgütüme davet edecektim. Biliyorum ki her şeyi Morana ile ikiniz planlıyorsunuz. Sen de herhalde intikam için geldin.”

Eris ela gözlerini kısıtı.

“Senin örgütüne gireceğime kafama sıkarım daha iyi götveren. Arsen benim kardeşim sayılır. Ben onun sadece sağ kolu değilim,” dedi. Ardından silahını Salvador’a çevirdi.

Salvador en sonunda ortada duran paralı askere döndü. Ellerini birleştirmişti.

“Sen kimsin acaba? Morana’nın ne çok seveni var amına koyayım. Beni sıkıştırmak için gelmişler. Acaba sevgi böyle bir şey mi?” dedi tek kaşını kaldırarak. Şahingöz, Eris ve üçüncü paralı asker sessiz kaldı.

Salvador onların ciddi yüzlerine bakıp bir kahkaha patlattı.

“Sevgi diye bir şey yok geri zekâlılar. Sevgi hastalıktan ibarettir. Ancak zayıf ruhlar bundan beslenir, işte bir zavallı da meydanda çırpınıyor,” dedi eliyle arkayı işaret ederek. Hemen arkasında locanın boydan boya uzanan camı vardı, bir kısmı valinin kan ve beyin parçalarıyla kaplanmıştı. Salvador Tara’dan bahsediyordu.

“Sevgi diye bir şey gerçekten var seni iğrenç yaratık. Senin bu pisliğin içinde asla ulaşamayacağın bir şey. Ve karıma bir daha zavallı dersin, seni kanında boğarım,” dedi. Ardından gözlüğünü ve maskesini çıkardı.

Arsen Lloyd Morana dağınık siyah dalgalı saçları ve gümüşü gözleriyle tam karşısında duruyordu.

Salvador’un gözleri korkuyla dolarken yüzü bembeyaz kesildi. Silahlara aldırmadan ayağa kalktı ve platformdaki cesede baktı.

“İmkânsız,” dedi yavaşça. Ardından üç adama döndü. “Nasıl?”

“Düşün dur piç kurusu,” dedi Morana kemerinden bir bıçak çıkararak.

“Bir adamını makyajla onunla bununla kendine mi çevirdin? Kesin

## İşilsu Gültekin

Eliza'nın işi bu." Salvador artık gülümsemedi. "Kıpırdama," dedi Şahingöz silahını Salvador'a doğru sallayarak.

"Karımın benden istediği şeyi yerine getireceğim ancak bu onun şu an yaşayacağı acıyı dindirmeyecek ama ben yine de yapacağım," dedi Morana bıçakla bir adım atarak.

"Eris, Şahingöz. Ne yapacağınızı biliyorsunuz." Eris Salvador'un kollarına ateş ederken, Şahingöz Salvador'un bacaklarına birkaç el ateş etti.

Salvador artık savunmasızdı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettiremiyordu. Bir kukla misali koltuğa yığılıp kalmıştı.

"Oyun bitti," dedi Morana ona yaklaşarak. "Bir canavar olarak doğdun, bir canavar olarak öleceksin. Ölüm bile sana bir lütuf," dedi ve Salvador'un saçlarına asılıp boynunu ortaya çıkardı. Bıçağı boğazına bastırdı ve kafası kopana kadar bıçağı ilerletti.

"Kusacağım ha," diye mırıldandı Eris. Şahingöz ise kıpırdamadan Morana'yı izliyordu. Morana bir elinde kafayı tuttu, diğer eliyle silahını çıkarıp cama ateş etti. İlk başta cam dirense de Şahingöz de büyük silahıyla cama ateş etti. Cam tamamen parçalanmasa da büyük bir boşluk oluşmuştu.

"Planım kafasını Rosa Meydanı'ndaki çeşmenin tepesine asmaktı ancak değmez. Sergilenmesine gerek yok," dedi ve kafayı camdan açılan boşluktan dışarı fırlattı.

Ardından kar maskesini yüzüne çekip geniş gözlüklerini taktı.

"Ben gidiyorum, gerisi sende Eris." Eris kafasını onaylarcasına salladı. "Yine tüm boku ben temizliyorum," diye homurdandı.

"Paralı askerleri temizlemene yardım ederim," dedi Şahingöz borazanı andıran sesiyle. "Ancak hepsi bu. Ülkeden çıkacağım," dedi. Morana onaylar biçimde kafasını salladı.

"Karım delice bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyor," dedi Morana odadan çıkmadan önce.



## Morana

### *Uçurumun Kıyısında*

Kabuslar görürdüm, uyandığımda tek başıma kalacağımı bilirdim. Çünkü annem kapısını kapatırdı ve kapısında ne kadar ağlasam da yalvarsam da kapıyı kilitlerdi ve açmazdı. Ben de koridorda kıvrılıp uyurdum. Korkunç yaratıklar benim odamdaydı, ben öyle sanıyordum. Ancak hepsi benim zihnimdeydi ve sevgisizliğimden besleniyor ve benliğini yavaş yavaş tüketiyordu.

İlk silahımı elime aldığım an ona bağlandım. Avucuma oturuyordu. Silahı ilk ateşlediğimde kalbim heyecanla çarpmıştı. Hedefi tam ortasından vurmasam bile oldukça yakına isabet ettirmiştim. Dayım bir süre bana bakmış ve ardından beni kutlamıştı.

Küçükken en mutlu anım buydu.

Şimdi ise o sesi duymuştum, kadifeyi andıran o gizemli ses tonunu. Uçurumun kıyısından uzaklaşırken paralı asker kıyafetini fark ettim. Zihnim bir an için tehlikeyi haykırdı ve ben belindeki silahı alıp onu geriye ittim.

Tam göğsünde devasa bir silah duruyordu ve üstünlük bendeydi. Üzerinde kurşun geçirmez bir yelek vardı ama boynu az da olsa açıktaydı. Hedefi ıskalayacağımı sanmıyordum.

“Seni Salvador mu gönderdi?” İlk cümlem bu olmuştu. Salvador ben ile Arsen hakkında her şeyi biliyordu. Benim için kurduğu bir oyun olabilirdi bu ama o ses tonu...

Beni aşka boğan, arzuyla kıvrandıran o ses tonu.

Yağmur sağanağa dönmüştü, iliklerime kadar ıslanıyordum.

“Roya,” dedi paralı asker. Salvador ses tonu bu kadar benzeyen birini bulmuş olamazdı.

“Yüzünü aç!” diye bağırdım. Önce gözlüklerini çıkarıp attı ve o gümüşü gözleri gördüm. Kalbim sıkışırken nefes alamadığımı fark ettim. Ardından kar maskesini ve bereyi kafasından çıkardı. Siyah dalgaları dört bir yana dağıldı.

Arsen Lloyd Morana karşımdaydı. Acım o kadar büyüktü ki zihnim bana oyunlar oynamaya başlamıştı. Halüsinasyon görüyordum. Onun yokluğunu kaldıramamıştım ve en sonunda delirmeye başlamıştım.



## Işılsu Gültekin

"Roya, gerçekten benim, delirmedin," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi.

"Siktir git o zaman!" Onun karşımda olduğuna hâlâ inanmıyordum, ben onu kollarımın arasında tutmuştum. Onun cansız bedenine sarılmış ve ağlamıştım.

"Git buradan yoksa seni öldürürüm!" Çığlığım uçurumun kıyısında yankılandı.

Ellerini kaldırdı. "Sakin ol minik yıldız, sadece sakın ol ve beni dinle." Elimdeki silah zangır zangır titriyordu. Belki de ben uçurumdan atlamıştım ve ölmüştüm. O da beni götürmeye gelmişti.

"Ölen kişi benim tek yumurta ikizim Arden. Onunla yer değiştirdik. Başka çıkış yolumuz yoktu. O zaten ölüyordu."

Dediklerini kafamda tarttım ancak hiçbirini dedikleriyle örtüşmüyordu.

"Ailenizde öyle biri yoktu!" diye bağırdım. Sakin konuşamıyordum, kendimi her an bayılacak gibi hissediyordum. Gözümün önünde siyah noktalar uçuşmaya başladığında bayılmaya çok yakın olduğumu anladım. Birden yere çöktüm.

"Ben doğduğumda iki kişi dünyaya geldik. Ben ve tek yumurta ikizim Arden. Babam onu amcama verdi. Amcamın askerdeyken testislerine kurşun isabet etmişti ve çocuğu olmuyordu. Babam da Arden'i ona verdi. Ardından babamla amcam küstüler ve amcam Savana'yı terk etti. Morana soyadının varlığını reddetti ve yeni bir soyadı aldı. Ancak biz Arden ile iletişimde olmaya devam ettik. Defalarca yanına gittim."

Başımı ellerimin arasına aldım, silahın yan kısmını şakağıma bastırdım. Yağmur tüm şiddetiyle üzerime iniyordu, şakağıma yaslanan soğuk metal beni biraz olsun rahatlatıyordu. Dediklerini sindirmeye çalışıyordum.

"Bana bunu neden anlatmadın, neden bir ikizin olduğunu söylemedin?" Yere çömelmiş haldeydim, silahı da elimden bırakmamıştım.

"Kimse bilmiyordu. Bir kişi biliyordu, ona da en son plan yaparken açıklamak zorunda kaldım. Eris kilit noktadaydı, beni zindandan çıkarılardan biri oydu."

Sessiz kaldım, ardından tekrar bağırdım.

## Morana

"Benim acı çektiğim gerçeğiyle nasıl baş ettin Arsen? Beni hiç mi senin cesedinin başında ölmek için yalvarırken hayal etmedin? Bana söyleseydin..."

"Salvador senin yüzüne odaklanmış on kamerayla seni izliyordu. Benim asılmamdan ziyade seninle ilgileniyordu. Salvador bir mimik okuma ustası, bunun için Çin'e gitmiş ve orada inzivaya çekilmiş biri. O derece insanlara güveni yok. Kimse ona yalan söyleyemiyor çünkü yapılan her mimik onun için açık bir kitap. Rol yapsan bir şeyler döndüğünü anlayacaktı. Ve bir kurtuluşumuz olmayacaktı. Benim plan yapıp yapmadığımı anlamak için seni izledi çünkü ölümümünden kurtulmamın yolunu bulursam senden saklamayacağımı düşünüyordu."

Çömeldiğim yerden kalktığımda gözlerim yanmaya başladı. Sıcak gözyaşı yağmurla karışık bir biçimde yanağımda bir yol izledi.

"Kardeşin nasıl kabul etti?" dedim. Ona bağırmak istiyordum hatta onu dövmek istiyordum ancak zihnimde oturması gereken parçalar vardı. Ona baktım, benim cevaplara ihtiyacım vardı.

Arsen'in vahşi dalgaları alnına yapışmıştı, şimşek gökyüzünü her aydınlatığında Arsen'in gözleri de şimşekle aynı renge bürünüyordu.

Hâlâ canımı acıtacak kadar güzeldi. O gerçekten cennetten kovulmuş bir melekti.

"Ölüyordu ve bizim kardeşlik bağımız çok kuvvetliydi. Onunla Apollon aracılığıyla iletişim kuruyordum. Biz hiç kopmadık, babalarımıza rağmen sürekli mektuplaştık."

Yutkunmaya çalıştım, kalbim patlayacak gibiydi ve dizlerim titriyordu.

"Kesin olarak ölecek miydi yoksa kendini feda mı etti?"

"Kesindi. En fazla üç günü vardı," dedi. Kalbim sızladı, kardeşi onun yerine geçmeyi kabul etmişti. Onu o kadar çok seviyordu ki fazladan yaşayabileceği üç günü gözden çıkarmıştı.

Gözyaşları yanağımda sıcak izler bırakıyordu.

"Seni affetmiyorum!" diye bağırdım. Yaşadığım acı beni terk eden kalbimi durduracak kadar güçlüydü. Gözlerimi kapayıp tetiği çektim. Ellerim zangır zangır titriyordu. Ateş ettim, defalarca.

## İşilsu Gültekin

Onun canını yakmak istiyordum, ruhen belki yakamazdım ancak onda yara açmak istiyordum. Ruhumu saran yara o kadar büyüktü ki ben yaşayıp yaşamadığımı bile bilmiyordum.

Gözlerimi açıp ona baktım. Elleri iki yana açık bir halde bana bakıyordu. Gözünü bile kırpmamıştı.

Ben üç el ateş etmiştim ancak hepsini ıskalamıştım.

Iskalamayan Tara ~~Baver~~ Morana hepsini ıskalamıştı.

Saçlarım yüzüme yapışmıştı, ellerimle onu düzelttim.

“Senin arkandan gelecektim! Çünkü sensiz hayatta kalamazdım! İçimdeki karanlık beni zehirliyordu çünkü senin karanlığın yoktu.”

Arsen bana doğru bir adım attı. “Senin karanlığın benim karanlığımı daima tanır Tara. Bunu ikimiz de biliyoruz, senin peşimden geleceğini biliyordum. Göğüs kafesine kazıdığın o cümleye uymayacağını biliyordum. Çünkü sen delisin.”

Burnumu çekerek ona baktım. Yüzümde sinirle karışık inatçı bir ifade olmalıydı.

“Ben sana âşığım Tara, bu tehlikeli bir aşk. Ben sana âşığım ve eğer yetişemeseydim kendimi aşağı atmak konusunda bir an bile tereddüt etmezdim!” O da bağıırıyordu.

Elimdeki silahı yere fırlattım ve ona koştum. Kendimi kollarına attım, ikimiz de sıırıslıklamdık. Eli sertçe kafamı kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tenimdeki elektriklenme arttı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Biz öpüşmüyorduk, ruhlarımızı besliyorduk. Arsen ona bağlanmış ruhumu sanki yerine koyuyordu. Biz öpüşmüyorduk, karanlıklarımızı tamamlıyorduk. Kucağına tırmandığımda Arsen kalçalarımı kavrayıp sıktı.

Dudaklarının arasında inledim, parmaklarım ıslak dalgalı saçlarının arasına geçti. Dillerimiz dans etti, Arsen’in dudaklarını ısırdım. Kan tadı alana kadar dolgun dudaklarını hırpaladım.

Öpüşmemizde yağmur tadı vardı, kan tadı vardı, acı vardı. Ve aşk, onun bana ilk dokunduğu zaman hissettiğim o elektrikti.

Beni kamelya ağacına dayadı, kendini bana yasladı. Sırtıma dallar batıyordu ancak umurumda değildi. Islak yapraklar üzerimize düşüyordu.

## Morana

En sonunda dudaklarımız ayrıldı ve nefes nefese birbirimize baktık. Gümüş rengi gözler yine içime bakıyordu, en içime.

“Sana yalan söylemek, sana kaybediş acısını tattırmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bir daha asla yalan yok, ben ne planlıyorsam şah da sensin vezir de. Yanımdan bir an bile ayrılmayacaksın,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Beni yavaşça aşağı indirdi ve el ele uçurumun kıyısına ilerledik. Göz yaşlarım bana ihanet ederek çeneme doğru sıcak bir yol izliyordu. Cebinden kamelya çiçeğini çıkardı.

“Kaderim senin elinde demiştim Roya. Sözümü tuttum, pes etmedim. Bir canavarın elinde can vermedim. Sen beni yanında istedin, kaderimi öyle belirlemek istedin. Ve ben zor da olsa, senin canını yakacak şekilde de olsa yanına döndüm.”

Kamelya çiçeğini nazikçe elinden aldım. Kolları bedenimi sardı.

“Salvador’a ne oldu?” dedim.

“Öldü. Benden kafasını koparmamı istedin ve ben de o şeytani kafasını koparıp meydana fırlattım.”

Salvador bana Diablo sandığım Luci’nin ölüsünü gösterirken kafasını koparmakla ilgili şeyler bağırıyordum ve Arsen bunları unutmamıştı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedim uçurumun kıyısında dururken. Arkadan bana sarılmıştı, yağmurla karışık ferah kokusu burun deliklerime doluyordu.

“Savana’yı baştan kuracağım. Herkesin pisliğini attığı bir yer olmaktan çıkaracağım. Zengin ile fakiri ayıran o duvarı yıkacağım. Param var, adamlarımdan bir kısmı var en önemlisi sen varsın. Bu şehir küllerinden doğacak, pisliğinden arınacak. Herkes için yaşanabilir bir hale gelecek. Ve yanımda sen olacaksın. Sen varsan yanımda minik yıldız, her şeyi başarabilirim. Sen yanımdaysan bizden güçlüsü yok.”

Gözlerimi kapayıp kafamda ufak bir hesap yaptım.

“Sanırım üçümüz,” dedim fısıldayarak.



## İşilsu Gültekin

### *İdamdan Üç Gün Önce*

Savana'nın en izbe yerlerinden biri olarak bilinen Gonca Sokak'taki konteynırın içinde iki kişi oturuyordu. Konteynırın içinde iki tekli koltuk tam ortada da bir masa vardı. Apollon siyah koltukta oturan adamın omzuna tünemişti. Kırmızı tekli koltukta oturan adamın da omzunda ayrı bir kuzgun vardı. Apollon gibi iri değildi ve ayaklarından biri de beyaz değildi.

İki adam birbirine baktı ve arkaya yaslandı. İki kuzgun da kuş oturlarına tünedi. Apollon o kadar büyük bir kuzgundu ki yanındaki kuzgun ona kıyasla ufak kalıyordu. İkisinin de ayak bileğinde birkaç rulo kâğıdı tutmalarına yarayan ufak bir aparat vardı. Hayatları boyunca birbirleriyle kuzgunlar aracılığıyla haberleşmişlerdi.

Tek yumurta ikizi iki adam birbirine bakıyordu. İkisinin de vahşi dalgaları vardı ancak birinde ne dövme ne de vücudunda bir kesik vardı ayrıca dövmeli olandan biraz daha zayıftı.

"Ne kadar zamanın kaldı?" dedi dövmeli adam. Diğeri ise omuz silkti.

"Bir hafta vermişlerdi ancak şu anki hesaplamalarıma göre sadece beş günüm kaldı Arsen o da şanlıysam," dedi zayıf olan. Morana arkasına yaslanıp birkaç saniye gözlerini kapattı.

"Neden tedaviyi..."

"Seninle bu konuyu konuşmayacağım Arsen. Yüz kere tartıştık, beni anlamıyorsunuz. Ben tedaviyi reddedeli bir yıl olacak. İyi bile dayandım bence. Hiç konuşma ne soracağını biliyorum, hastalık tırnak uçlarıma kadar yayılmış bile olabilir."

Arden Saral ölümcül bir hastalığa sahipti ve hastalık onun tüm organlarına yayılmıştı. İkizi Arsen'in ve ailesinin tüm yalvarmalarına rağmen kemoterapi almayı reddetmişti. Tüm tedavileri reddetmişti.

"Senin kararın," dedi Morana pes ederek. Arden gülümseyip ellerini siyah dalgalarının içinden geçirdi. "Bu saçların gitmesine kıyamadım diyelim, ayrıca hastanelerden de iğnelerden de ölümüne korktuğumu biliyorsun," dedi sırtarak.

Morana'nın yüzü düştü, ardı ardına yutkundü. "Arsen ağlarsan sana buradan bir çakarım bir de duvar çakar," dedi Arden.

## Morana

“Şimdi anlat bakalım, neler oldu?” Morana iki saat boyunca olanları anlattı.

“Evlendin ve beni düğüne çağırmadın demek,” dedi Arden göğsünü tutarak. “Bakayım eşine,” dediğinde Morana telefonundan bir fotoğraf açtı. Nikâh masasında oturdukları, Tara’nın Eris’in dediği bir şeye otuz iki diş güldüğü bir fotoğraftı.

“Güzel bir kadınmış ama o da senin gibi deli galiba çünkü önceki fotoğraflarında bacağına silah gördüğüme eminim.”

Morana arka arkaya birkaç fotoğraf göstermişti anın büyüüne kapılarak.

“Düğünde çatışma çıktı ve cesetler üzerinde yürüdük,” dedi Morana yarım yamalak sırtarak. Arden’in yüzü buruştu.

“Aman iyi ki gelmemişim, tövbeler tövbesi her yerim kan olurdu. Gerçi ölmek için eğlenceli bir yöntem,” dedi sırtarak.

“Üç gün sonra idamım var. Vali sarhoşken birine söylemiş, kulağıma kadar geldi. Beni asacaklar,” dedi Morana elindeki içki bardağını sallayarak. Arden’in önünde ise bir şişe su vardı.

Arden’in yüzü kireç kesildi. Yüzündeki her bir organ Arsen ile aynıydı. Tek yumurta ikizi olmanın dibine vurmuşlardı.

“Yerine geçmemi istiyorsun değil mi?” dedi Arden birden ve Morana’nın suratı allak bullak oldu. “Yapma Arsen seni herkesten iyi tanırım, sen daima plan yaparsın ama şu an çok kötü bir şekilde sıkıştın. Karın o caninin elinde ve seni tanıyorsam yanına gideceksin. Sonra da seni asacaklar.”

Morana içkisinden bir yudum aldı, ballı viski neredeyse boğazında kalıyordu. Öksürürken Arden sırttı. “Çok yaşa diyeceğim ancak anlatıklarına bakılırsa ikimiz de yaşayamayacağız.”

Morana da sırttı. Ardından yüzü ciddileşti. “Sana bir teklif yapmıyorum, eğer öleceksem seni son kez görmek için geldim.” Arden sırttı.

“Beni özel jetinle getirttin uçaktan korktuğumu da biliyorsun, bir boklar döndüğünü anlamıştım.”

Bir sessizlik oldu.

“Yerine geçerim Arsen,” dedi Arden Saral. “Aileme bunun benim kararım olduğunu söyleyeceksin. Ben zaten onlara bir mektup

bırakacağım. Senden ölümüne nefret edebilirler ancak zamanla geçer. Ama mezarımda sürekli taze çiçek istiyorum ve ailen büyürse hepsini benimle tanıştırmaya getireceksin.” Morana yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştur. İçkisinden bir yudum aldı. Gözlerinin arkası yanıyordu. Dağılmamak için kendini sıkıyordu ama dağılmanın eşiğindeydi.

“Bana da bir yudum versene,” dedi Arden elini uzatarak.

“Sana içki yasak,” dedi Morana sert bir sesle.

“Sikmeyeyim şimdi yaşağını. Hem sen ballı içiyorsun daha önce hiç denemedim.”

Arden Saral hep hastalıklı bir çocuktur, ölümcül hastalığı ise yirmili yaşlarında baş göstermişti. Tedaviyi reddettikten sonra ailesi yediklerine ve içtiklerine daha çok dikkat ediyordu.

Arden, Morana’nın elinden bardağı aldı ve bir yudum içti.

“Of tadı güzel de çok sertmiş be, ağzımın içine çakmak yaksam alev alır mıyım?”

İki kardeş aynı anda gülümsediler. Morana’nın da Arden’in de gözlelerinden yaşlar akmaya başlamıştı. İkisi de gülüyor muydu ağlıyor muydu belli değildi.

“Senden yerime geçmeni istemiyorum, gerç...”

“Gececeğim, konu kapanmıştır. Sen âşıksın, hayatını yaşıyorsun. Öleceksek ikimiz birden ölmeyeceğiz. O kız tek başına kalmayacak. Sen yaşayacaksın, ailen olacak ama bana bir söz daha ver,” dedi.

Morana duygularını bastırmaya çalışıyordu.

“O boktan şehri düzelt. Ailenle yaşayabileceğin bir hale getir. Bunu yaparken kan dökmeni gerektirecek durumlar olacak ben ondan bahsetmiyorum. Gereksiz yere can alma.”

Morana kafasıyla onu onayladı. Arden ondan ne istese yapardı ve konunun kendini feda etmesiyle alakası yoktu.

“Sen değişmişsin Arsen,” dedi Arden birden. “Âşık olmak seni değiştirmiş, gözlerindeki parıltıları görebiliyorum, gülüşüne yansıyan şefkati görebiliyorum. Sen bana hep canavar olduğundan bahsettin ancak o canavar aşka yenilmiş gibi duruyor,” dedi.

## Morana

Morana içkisinden büyük bir yudum aldı, Arden'in yanında sigara içmemeye özen gösteriyordu.

"Karanlığım geçmedi, asla geçmeyecek ancak bu konuda yalnız değilim," dedi Tara'yı kastederek. Arden yüzüne baktı ve ellerini çırpıp, "Of bu kadar duygusal konuşma beni boğdu attı. Şimdi bana planı anlat. Anladığım kadarıyla sahte izlerim ve dövmelerim olacak. Sonunda şu saçma ve kısa hayatımda aradığım heyecanı buluyorum," dedi sırılarak. Morana öne doğru eğildi ve içki bardağıyla su şişesini kenara koyarak masayı boşalttı.

"Bu uzun ve kapsamlı bir plan o yüzden dikkatli dinle," dedi Morana önlerine birkaç kâğıt açarak.





# EPİLOG

## *Altı Ay Sonra*

Tetiği çektim ve ateş ettim. Kurşunum insan siluetlerinden birinin kafasına saplandı. Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım. Hayır, yine tam ortadan vuramamıştım. Kâküllerimi düzelttim, kaç ay geçmişti hâlâ alışmamıştım. Alnımdaki pütürlü çizginin beni çirkinleştirmesi umurumda değildi, sadece o çizgiye baktığımda o adamı hatırlamak istemiyordum. Karnımda bir tekme hissettim.

“Bir rahat dur,” diye homurdandım ancak beyefendinin beni dinleyeceği yoktu. Silahım Juliet’i özenle kurmuş pozisyonumu almıştı. Arka bahçemizin her yerinde atış yapabilmem için saman dolu korkuluklar vardı. Arsen’e eğer biraz daha atış yapamazsam kafayı yiyip kendimi camdan aşağı atacağımı söylemiştim. Bunları söylerken ağlıyor ve yastıkları parçalıyordum.

Lanet olası hormonlar.

Arsen de benim için geniş arka bahçemize korkuluklar dizdirmiş ve istediğim zaman atış yapabileceğimi söylemişti ancak o kadar kolay olmuyordu.

Diablo’ya bir bakış attım, bahçenin içinde koşturuyor, korkulukların tahta ayağıyla dişlerini kaşıyordu.

“Diablo!” diye bağırdığımda durup bana baktı. “Hedeflerden uzak dur yoksa akşama sana mama yok!” diye bağırdım. Diablo durup bana baktı, ağzını sırtır gibi açtı ve korkuluklardan uzaklaşarak bahçe duvarlarının dibinde koşmaya devam etti.

Bir atış daha yaptım. Yine istediğim mükemmellikte değildi çünkü karnımdaki hareketler dikkatimi dağıtıyordu.

## Işılsu Gültekin

"Of başlayacağım böyle işe, bir dur oğlum. Bir dur..." dedim kıpırdanarak.

"Neye söyleniyorsun benim güzel sevgilim?" dedi kadife gibi bir ses arkamdan.

"Atış yeteneğimi kaybediyorum," dedim huysuz bir şekilde. "Milimlerle oynuyor çünkü ateş ederken kalbimi yavaşlatamıyorum!" Son cümlemi bağırarak söylemiştim. Hamile olduğumdan beri kalbim çok hızlı atıyordu, ben de bebeğe zarar veririm korkusuyla yavaşlatmamaya çalışıyordum.

"Kalbin isterse iki yüzle çarpsın, sen yine de vurursun minik yıldız," dedi. Hâlâ ona bakmıyordum.

"Olmuyor işte, beni bilirsin ben Kara Delik Tara Baver olarak bilindim bir dönem. Alınlarına kurşunumla bir karadelik açıyordum ve..."

Arsen eğilip kafama bir öpücük kondurdu. "Sen istediğin herkesin kafasında karadelik açarsın bebeğim, sakın ol."

Keskin nişancılığı bırakmıştım, can almak istemiyordum. O dönem benim için tamamen kapanmıştı. Salvador'un ensemdeki dövmesini ise kamelya dövmesiyle kapattırmıştım. Vücudumda kalıcı olarak kalan birkaç kesik dışında ondan bir iz kalmamıştı.

"Roya," dedi Arsen birden yanıma çömelip. Ardından kahkaha attı. Kahkahası ilahi gibiydi, her duyduğumda tenim ürperiyordu. Hamileydim ve hâlâ onu deli gibi istiyordum.

"Ne var?" diye homurdandım silahımın dürbününe gözümü yerleştirerek. Kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Yapabileceğim en fazla bu kadardı.

"Sen bir yan dönsene," dedi. Yüzümü buruşturdum. Neye güldüğünü anlamıştım. "Yan dönene kadar beni rahat bırakmayacaksın değil mi?"

Hâlâ kahkaha atıyordu. En sonunda pes edip yana doğru döndüm ve göbeğime yapışan topraklar teker teker yere düştü.

Evet, toprağa bir çukur kazıp göbeğimi içine yerleştirmiştim çünkü düz bir şekilde uzanarak atış yapabilmemin imkânı yoktu. Karnım fazlasıyla büyümüştü.

"Sen delisin," dedi Morana kahkaha atarak. "Ben delinin tekiyle evlendim," dedi. Yan gözle ona baktım.

## Morana

“En azından ilk ismini kullanan herkesi öldüren biriyle evlenmedin,” dedim. Morana genç yaşlarda örgütünü kurarken ona alaycı bir biçimde Arsen diyen herkesi öldürüyordu.

“Bel altı vuruyorsun,” dedi ancak gülümsemesi yüzünden silinmişti. Ona ortaparmağını gösterdim.

“Bugün seninle bir yere gidelim mi?” dedi. Elimi Juliet’ten çektim ve doğrulmaya çalıştım ancak bir türlü doğrulamadım. Arsen’in sırtarak beni izlediğini biliyordum.

“Yardım etsen bir yerin çıkar değil mi? Beni kaldırmazsan bir yere gidemeyiz ve sana yemin ederim Arsen akşama kadar burada yatar ve sen beni kaldırına kadar atış yaparım.”

“Bugün benim doğum günüm,” dedi Arsen. “Biliyorsun değil mi?” Bunları söylerken kalkmama yardım etmişti. Kocaman göbeğim meydana çıkmıştı.

“Evet biliyorum altı ocak, ufak bir şey yaptım ancak pahalı bir şeyler almadım,” dedim. İçeri geçerken şişme montumun önünü kapattım ve yürüyen bir gezegene dönüştüm.

İçeri girdiğimizde çekmeceye yöneldim. Kasım ayında kamelya ağacının önünde birlikte çektiğimiz fotoğrafımız vardı, tripod kurarak çekmiştik. Kamelyaların hepsi çiçek açmıştı ve ben dört aylık hamileydim. Gülümseyerek kameraya bakıyorduk.

“Yanında taşı diye çıkarttım,” dedim ufak fotoğrafı ona uzatarak. Cüzdanında taşımamasını istiyordum. Büyük halini ise daha bu sabah çerçeveleyip başucumuza koymuştum. Ancak Arsen o sabah çok erken çıkmıştı bu yüzden henüz görmemişti.

Fotoğrafa bakıp ardından çenemi kavrayarak beni öptü. Şefkat dolu bir öpücüktü ancak tenim cayır cayır yanmıştı. Arsen geri çekildi ve gözlerimdeki arzuyu gördü.

“Asla uslanmayacaksın değil mi?” dedi gülümseyerek. Omuz silktim.

“Belki akşam biraz oyun oynarız, tam haliyle olamayacak ama...” dedim kulağına fısıldayarak.

“Doğurmanı senden çok ben bekliyorum emin ol,” dedi dolgun dudaklarını çenemden kulağıma doğru sürterek. Hafifçe titredim.

## İşilsu Gültekin

"Bu arada annenle ilgili bir şey söyleyeceğim," dedi. Bütün libidom aşağı çekilirken kalbim tanıdık bir acıyla sızladı. Kafamı onaylarcasına salladım ve Arsen'in konuşmasını bekledim.

"En iyi tedaviyi alıyor ancak hâlâ görüş izni verilmedi," dedi. Dudaklarımı usulca kemirdim. Annem hamile olduğumu öğrendikten sonra kendi isteğiyle Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde tedavi görmeyi kabul etmişti. Yapılan ilk tetkiklerden sonra durumunun ciddi olduğu ve yatışının yapılması gerektiği söylenmişti. Birkaç aydır onu görmüyordum ve bana yaptığı onca şeyden sonra bile onu özlüyordum. *Lanet olası hormonlar.*

Arsen yavaşça yüzümü okşadı. "Görüş izni çıkar çıkmaz onunla görüşebileceksin, suratını asma," diye mırıldandı.

"Tamam," dedim usulca. Arsen yanımdayken kendimi huzurlu hissediyordum. Bana bakışı, en ufak dokunuşu bile beni sakinleştiriyordu. Hamileliğin getirdiği hormonlarla arada sinir krizleri geçirsem bile, beni ne olursa olsun kucağına alıp sakinleştiriyordu.

O benim her şeyimdi. Ondan bir parça taşıyordum ve dünyadaki hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi. Arsen ne düşündüğümü anlamış gibi dudaklarımın kenarına ufak bir öpücük kondurdu.

"Gitmemiz gereken bir yer var," dedi ama nereye gittiğimizi sormaya fırsat bırakmadım.



Bir mezarlıktaydık, usul usul kar yağıyor ve saçlarıma konuyordu. Bir mezar taşının yanında oturuyorduk.

*ARDEN SARAL*

Çok sevildin, sevgiyle bu dünyadan ayrıldın.

Gözlerim dolmuştu, hamilelik hormonları beni yıkıp geçiyordu. Doğum günüydü ve ben yolda Arsen'i durdurup çiçek almıştım. Saksıda kamelya çiçeğiymiş ve Arden'in mezarında da büyümesini istiyordum. Arsen beni bitkinin çok fazla büyüyebileceği konusunda uyarılmıştı ancak onu budarız diyerek susturmuştu. Eldivenlerimi çıkardım ve

## Morana

toprağı kazabildiğim kadar kazdım. Arsen de bana yardım ediyordu. En sonunda çiçeği gömdük. Üzerinde ufak ufak henüz açmamış tomurcuklar vardı.

Bizim kaderimizi Arden'in yaptığı fedakârlık belirlemişti. Kamelya çiçeği ailemizin simgesi haline gelmişti ve Arden de aileden biriydi.

"Arden Azur Morana," dedim karnıma dokunarak. "Ailemizin kurulmasını sağlayan amcan tam da burada," dedim mezar taşına dokunarak.

"O olmasa, üçümüz de olmayacaktık. O bizim için kendini feda etti," dedim sesim kısılarak. Karnımda güçlü bir tekme hissettim, dediklerimi anlamasa bile sesime tepki veriyordu. Parmak uçlarım kıpkırmızıydı, tırnaklarımın içi toprak dolmuştu ama umurumda değildi, kar hızlandı ve taneleri mezar taşının üzerine usulca kondu.

"O aramızdan ayrıldı ama bize yeni bir sayfa açmak için şans verdi," dedim. Gözyaşım yanağıma süzüldüğünde Arsen bana sarıldı. Yüzü ifadesizdi ancak gözlerine yerleşen özlem ve acı parçalarını görebiliyordum.

Üç kişi Arden'in mezarında durmuş beyaz mezar taşını izliyorduk. Artık anlamıştım.

*Gerçek bir sevgiyle yapılmış fedakârlık, ölümden de aşktan da üstündü.*

S O N

